

รวบรวมเนื้อหาจากคอลัมน์ “คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?”

หนังสือพิมพ์เราคิดอะไร สำนักพิมพ์กัลลเกน

ถวายเป็นโพธิบูชา ๘๘ ปี พ่อครูสมณะโพธิรักษ์

เล่ม ๕

รวม คนจะมี ธรรมะ ได้อย่างไร?

สมณะโพธิรักษ์

สังฆารัตนโกศล

สังฆารัตนโกศล
๑๓ มี.ค. ๒๕๖๕

“กายพุทธ” คือ
“หมู่ของเจตสิก ๓” ได้แก่
หมู่ของ”เวทนา”
หมู่ของ”สัญญา”
หมู่ของ”สังขาร”
ที่มี “วิชา” ของ
อารยบุคคล เป็น
“โลกุตระ”
มีคุณค่าประโยชน์
แท้จริงอยู่ในโลก

“กาย”ตามนัยสำคัญ
จึงมิใช่หมายถึงเอาเฉพาะ
“ร่างกาย”ภายนอกคือ
องค์ประกอบดินน้ำไฟลม
เท่านั้น

รวบรวมเนื้อหาจากคอลัมน์ "คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?"

หนังสือพิมพ์เราคิดอะไร สำนักพิมพ์กัลลเกน

ถวายเป็นโพธิบูชา ๘๘ ปี พ่อครูสมณะโพธิรักษ์

เล่ม ๕

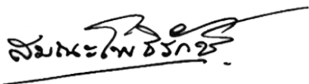
รวม คนจะมี ธรรมะ ได้อย่างไร?

สมณะโพธิรักษ์

สังฆารัตนโกศ

สังฆารัตนโกศ
๑๓ มี.ค. ๒๕๖๕

รวมคนจะมีธรรมะได้อย่างไร? (เล่ม ๕)

สมชาย วงศ์สวัสดิ์

- พิมพ์ครั้งแรก : มิถุนายน ๒๕๖๕
จำนวนพิมพ์ : ๕,๐๐๐ เล่ม
ออกแบบปก : แสงศิลป์ เดือนหงาย(วาดภาพ)
เพชรพันธุ์ศิลป์ มณีเวช(ตัวอักษร)
จัดพิมพ์โดย : สำนักพิมพ์กลั่นแก่น
โทรศัพท์ : ๐๘ ๖๔๘๖ ๗๘๖๘
พิมพ์ที่ : อุษาการพิมพ์
๑๗๘/๒๕ ซ.วุฒิพันธ์ ถ.ราชปรารภ
มักกะสัน ราชเทวี กทม. ๑๐๔๐๐
โทรศัพท์ ๐ ๒๒๕๒ ๐๔๔๘
ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : นางวนิดา อุษณกรกุล
เผยแพร่โดย : สำนักพิมพ์กลั่นแก่น
๖๔๔ ซ.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์
คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐
โทรศัพท์ : ๐๘ ๖๔๘๖ ๗๘๖๘
ราคาบุญนิยม (ระดับ ๔)
: ๐ บาท (แจกฟรี)

“รวมคนจะมีธรรมะได้อย่างไร? (เล่ม ๕)” โดยสมณะโพธิรักษ์

รวบรวมจากคอลัมน์ “คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?” ในหนังสือพิมพ์ “เราคิดอะไร” จากฉบับที่ ๓๓๙ เดือนตุลาคม ๒๕๖๑ จนถึงฉบับที่ ๓๕๑ เดือนตุลาคม ๒๕๖๒ ซึ่ง “เราคิดอะไร” ตีพิมพ์เป็นฉบับสุดท้าย เล่ม ๕ นี้จึงเป็นชุดรวมเล่มจบครบ

“รวมคนจะมีธรรมะได้อย่างไร?” (เล่ม ๑-๕ จบ) ทุกเล่มบรรจุเนื้อหาสาระลึกซึ้ง สมณะโพธิรักษ์อธิบายธรรมะระดับโลกุตระด้วยสื่อภาษาที่เข้าใจง่าย ผู้ใฝ่ใจศึกษาสามารถปฏิบัติตามขั้นตอนลดละเลิกกิเลสพิษจนได้ด้วยตนเอง

ชาวบนหน้าหนังสือพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์ สื่อโซเชียล โลกออนไลน์ต่างๆ จะพบข่าวการปฏิบัติแสวงบุญนอกขอบเขตพุทธ เรื่องราววิถีวิปัสสนาผิดเพี้ยนมากมายทุกวัน ทั้งนักบวชและชาวบ้านฆราวาสญาติโยมชาวพุทธ

ผู้ปฏิญาณตนเป็นภิกษุได้ร่วมบวรพุทธศาสนา ก็ไม่พากเพียรฝึกฝนขัดเกลาตน ไม่ปฏิบัติศีลอย่างจริงจังให้มีมรรคมีผล เมื่อไม่มีมรรคผลอันใดก็ไม่สามารถเป็นที่พึ่งทางจิตวิญญาณให้ทั้งแก่ตนและแก่ญาติโยมชาวบ้านได้เลย

ฝ่ายญาติโยมโดยเฉพาะสีกาดูชนชนวายเป็นวัดเข้าวา แต่ก็มีไม่น้อยที่เพียงแค่มำถ้ายรูปลงโซเชียลเรียกไลค์ก็เท่านั้น ไม่ได้ตั้งใจมาลดละกิเลสเป็นขั้นเป็นอัน บางคนไปบ่อยๆ คบคุ้นพระมากเข้าก็มีเรื่องเลิหายร้ายแรงถึงขั้นพระต้องปาราชิก นำเหตุไปกว่านั้น..ทั้งสมิและสีกาหน้าระรินเดินสายออกรายการต่างๆ

“โลกุตระธรรม ๒,๕๐๐ ปีมานี้มันหมดไปแล้วตามที่พระพุทธเจ้าท่านพยากรณ์เอาไว้ในอาณิสสูตร ตอนนี่ก็ถึงวาระที่เป็นไปตามพยากรณ์ อาตมาไม่ได้พูดเล่นว่าอาตมานำเอาโลกุตระกลับคืนมาเชื่อมสืบต่อในพระพุทธศาสนาให้ได้ ไม่มีใครมายืนยันอย่างอาตมาหรอก”(สมณะโพธิรักษ์ - ๓๐ กรกฎาคม ๒๕๖๔)

นี่คือคำประกาศอย่างเปิดเผยชัดเจนที่สุด เชื้อเชิญพิสูจน์โลกุตระยุคนี้ กราบนมัสการขอพระคุณพ่อครูสมณะโพธิรักษ์ ผู้เป็นลัทธิลัทธิพุทธ-สาวก พระโพธิสัตว์ที่อุทิศสากบันยันในการเผยแผ่ธรรมอันเป็นลัทธิธรรม ขอมอบ “รวมคนจะมีธรรมะได้อย่างไร?(เล่ม ๕)” แต่ทุกท่านด้วยจริงใจ

ด้วยความปรารถนาดี

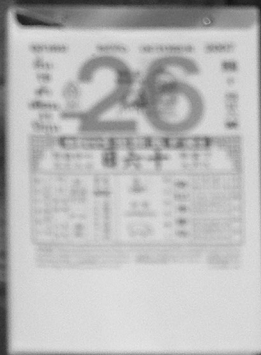
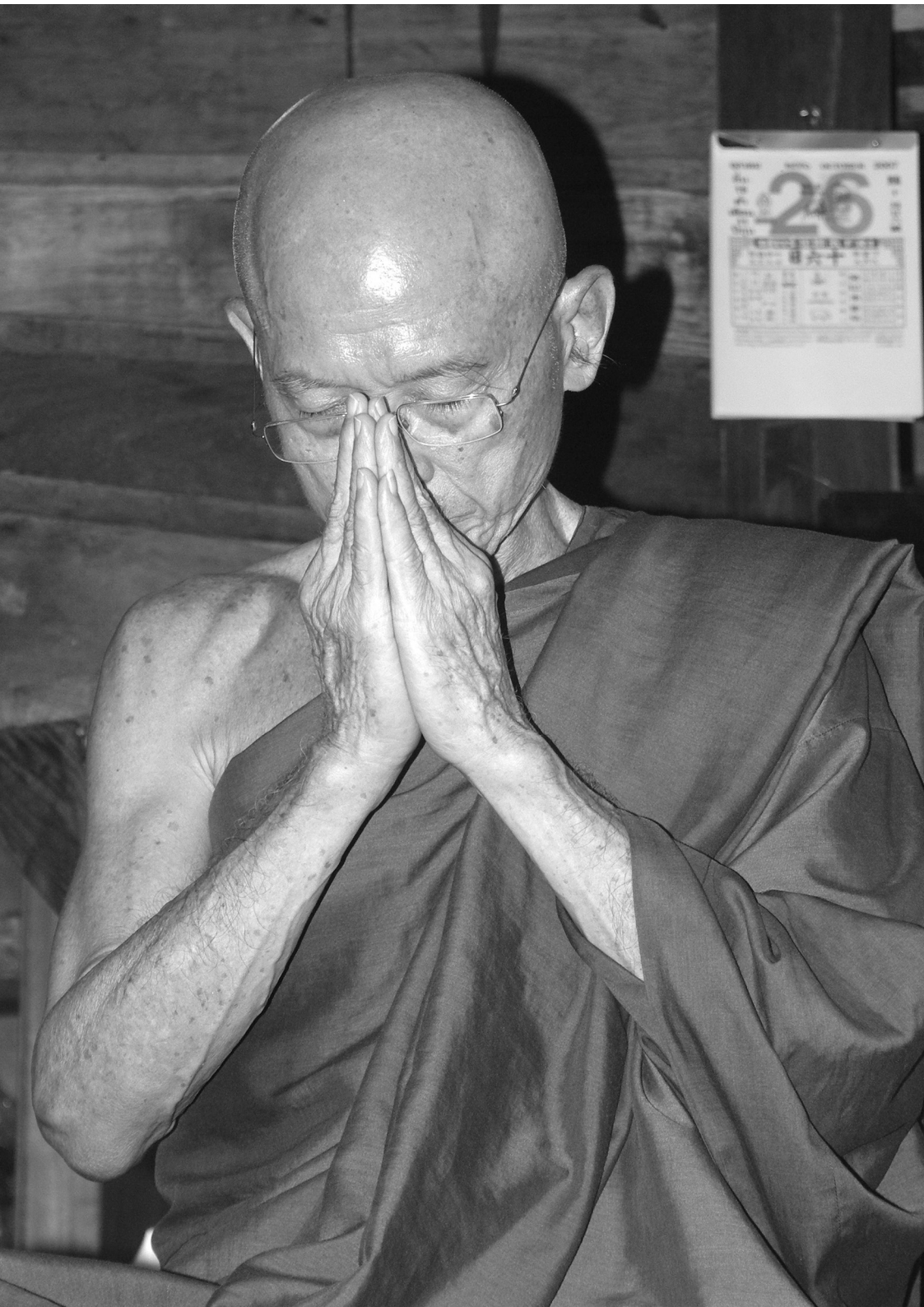
สำนักพิมพ์กัลป์แก่น

◆ สารบัญ ◆

ฉบับที่ ๓๓๙ ตุลาคม	๒๕๖๑	๗
ฉบับที่ ๓๔๐ พฤศจิกายน	๒๕๖๑	๓๗
ฉบับที่ ๓๔๑ ธันวาคม	๒๕๖๑	๖๓
ฉบับที่ ๓๔๒ มกราคม	๒๕๖๒	๘๔
ฉบับที่ ๓๔๓ กุมภาพันธ์	๒๕๖๒	๑๐๔
ฉบับที่ ๓๔๔ มีนาคม	๒๕๖๒	๑๒๔
ฉบับที่ ๓๔๕ เมษายน	๒๕๖๒	๑๖๑
ฉบับที่ ๓๔๖ พฤษภาคม	๒๕๖๒	๑๙๗
ฉบับที่ ๓๔๗ มิถุนายน	๒๕๖๒	๒๔๔
ฉบับที่ ๓๔๘ กรกฎาคม	๒๕๖๒	๒๘๖
ฉบับที่ ๓๔๙ สิงหาคม	๒๕๖๒	๓๑๕
ฉบับที่ ๓๕๐ กันยายน	๒๕๖๒	๓๔๑
ฉบับที่ ๓๕๑ ตุลาคม	๒๕๖๒	๓๗๙

ฉบับที่ ๓๓๙ ตุลาคม ๒๕๖๑

ฉบับ ๓๓๗ ที่ผ่านมาระกำลังสาธยายความลึกละเอียด
ล้ำของ“ศีล” ซึ่งต้องอาศัยหมู่ชนที่ได้มาปฏิบัติตาม และบรรลุผลตาม
จนรู้แจ้งด้วยตนเองตาม กระทั่งพอมิหมู่มวลมาเย็นเย็นอ้างอิงร่วม
ได้ ก็ต้องปานนี้ทีเดียว

แต่ก็ยังมีผิดพลาดอยู่ จึงต้องขอให้ยกเลิก“ฉบับ ๓๓๘”ที่แล้ว
นั้นไปเลย ขอให้เอา“ฉบับ ๓๓๙”ที่แก้ไขใหม่นี้แทน“ฉบับ ๓๓๘”ก่อน
ทั้งหมด จะเห็นได้ว่าคำความที่ใช้ คล้ายกันมาก แต่รายละเอียด
ต่างกันลึกกว่า

มันยากจริงๆ! ยากสุดๆเลย! แต่ต้องทำเพราะน่าทำยิ่งๆเท่าที่
เราเกิดมาเป็น“คน”แล้ว ไม่มีอะไรน่าทำกว่านี้ เพราะคนนั้นมีแต่เพิ่ม
กิเลสด้วยอวิชชาไปอยู่ทุกกรรมทุกกาล

ทฤษฎีของพระพุทธเจ้านั้นเมื่อเกิดมาเป็น“คน”แล้วก็ต้องปฏิบัติ“ศีล”ให้เกิด“สมาธิ”ไปตามลำดับ ตั้งแต่“ศีลข้อ ๑-๒-๓”กันไปทีละียวแล้วจึงข้อ ๔-๕... เป็น“สมาธิแบบพุทธ”ตามลำดับ“ศีล”กำหนด จึงจะไม่“มีฉันทวิมุตติ”

ถ้าไม่มี“ศีล”เป็นตัวกำหนด ก็จะไม่“มีสมาธิ”เป็นลำดับ ที่เป็นโสตาบัน-สกิทาคามี-อนาคามี-อรหัตต์ เรียงลำดับอย่างอย่างถูกแท้แบบพุทธ ที่น่าอัศจรรย์ไม่ได้เป็นอันขาด

เพราะมันไม่มีขั้นตอนตามกรอบขอบเขตในการปฏิบัติเป็นระบบระเบียบอันใดเลย

ดังนั้น ผู้ปฏิบัติไปตาม“ศีล”เบื้องต้น-ท่ามกลาง-ชั้นปลายไปตามลำดับเราก็จะเป็น“คนเจริญ”ไปตามลำดับ ซึ่งจะมี“ปัญญา” เป็นเครื่อง“รู้”ที่พาเราเจริญพัฒนาชีวิต ให้เจริญ(ทางจิตที่เป็นสัตว์โอปปาติกะ) พันโง่(อริยชา) พันทุกข์ ให้เป็นคนดีได้ ไม่สร้างโทษไม่สร้างภัยในสังคม จึงบรรลุเป็นอรหัตต์ในที่สุดได้จริง

แล้วเป็น“คน”ที่มีชีวิตเป็นอยู่ร่วมกับ“สัตว์”ทั้งหลายในโลกอย่างสันติสุขสวัสดิ์

เพราะมี“ศีล ข้อ ๑”...ดี นั่นเอง

และมีชีวิตเป็นอยู่ร่วมกับพืชพันธุ์-กับวัตถุข้าวของต่างๆอย่างสันติสุขสวัสดิ์

เพราะมี“ศีล ข้อ ๒”... ดี เพิ่มขึ้นมา

และมีชีวิตเป็นอยู่ที่สามารถจัดการกับ“รูป-เสียง-กลิ่น-รส-โผฏฐัพพะ-ความรู้สึกทางใจ”ในตน อย่างสันติสุขสวัสดิ์

เพราะมี“ศีล ข้อ ๓”...ดี เพิ่มเติมขึ้นอีก

ผู้มี“สัมมาทิฐิ”ใน“ศีล-สมาธิ-ปัญญา”แล้วปฏิบัติพุทธธรรม
ไปตามลำดับ เจริญเป็น“โสดาบัน-สกิทาคามี-อนาคามี-อรหันต์”
ได้จริง ก็คือ คนผู้เจริญจริงสูงสุดได้ในชาตินี้

ทุกวันนี้คนเชื่อยากมากที่จะเห็นความสำคัญของ“ศีล” แล้วใช้
“ศีล”เป็นเครื่องพาชีวิตเราเจริญก้าวหน้าไปได้จริงถึงชีวิตสูงสุด

เพราะเข้าใจการปฏิบัติ“ศีล”ให้“สัมมาทิฐิ”กันไม่ได้สักที
จึงได้กันแค่“สัลลพตูปาทาน” คือ ได้แต่ปฏิบัติศีลตามจารีตประเพณี
ที่“มิจฉาทิฐิ”กันก็ปฏิบัติ“ผิดๆ”ตามๆกันมาเรื่อยๆ

และที่ยังยากอีกอย่างก็คือ คำว่า“กาย” เป็นคำที่ต้องมี
“จิต”รวมอยู่กับ“กาย”เสมอ ถ้า“กาย”ใดไม่มี“จิตร่วมด้วย”ยังไม่ใช่
“กาย” เรื่อง“กาย”นี้ที่“มิจฉาทิฐิ”กันมาตั้งแต่เมื่อไหร่ก็ไม่รู้

“กาย”นี้ก็“ยาก”ยิ่งกว่า“ศีล”ขึ้นไปอีก

คำว่า“กาย”นี้แหละ ในศาสนาพุทธทุกวันนี้ จึงได้พากัน“มิจฉา-
ทิฐิ”ไปๆไม่กลับแล้ว

เช่นเดียวกับคำว่า“สมาธิ”ก็มิจฉาทิฐิไม่กลับแล้วเช่นเดียว
กัน

ที่จริงมีอีกมากที่“มิจฉาทิฐิ”กันไม่กลับแล้วจนไม่เหลือ
“เนื้อแท้”ของความเป็นศาสนาพุทธกันเลย

ไม่ว่า“บุญ”ก็ดี “ฌาน”ก็ดี “ปัญญา”ก็ดี “วิมุตติ”ก็ดี“อริยะ”ก็ดี
“นิโรธ”ก็ดี “นิพพาน”ก็ดี “โลกุตระ”ก็ตาม ยิ่ง“อรหันต์”ก็เป็น“อรหันต์
เก้”กันทั้งนั้น ที่ใช้การ“เดาเอา”กันไปหมดแล้ว พูดกันไม่ได้ บอกกัน
ไม่ได้ ยืนยันตัวเองไม่ได้ หาวา“ผิดวินัย”ไปหมด รู้วินัยก็ไม่แตกฉาน
ชี้ตู่ติขลุ่มน“วินัย”เอาเอง จับผิดด้วยอวิชชาแท้ๆ

ยุคนี้จึงมีแต่“อรหันต์เดา”

“อรหันต์”จริงบอกตัวเองอย่างจริงใจ “รับไม่ได้” เพราะไม่มี
ภูมิปัญญาที่จะ“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”เพียงพอ จึงได้แต่“เดาอรหันต์”กัน
ซึ่งมันน่าสังเกตนะว่า ภูมิรู้ในศาสนาพุทธทุกวันนี้แม้แต่
คำว่า“กาย”ก็เข้าใจไม่ได้ พวกกัน“มิจฉาทิฏฐิ”ไปไกลสุดกู่แล้ว

แล้วจะหาคนที่“พันสังโยชนข้อที่ ๑”ได้สักคนไหมหนอ?

เพราะฉะนั้น ผู้เข้าใจตั้งแต่“กาย”มิจฉาทิฏฐิไป คือผิดไป
จาก“สัมมาทิฏฐิ”ของพุทธ ก็ล้มเหลวในการปฏิบัติธรรมแน่นอน

จึงต้องศึกษา“ที่ผิด-ที่ถูก”นี้กันให้สำคัญทีเดียว

ที่“ผิด”อย่างสำคัญยิ่งก็คือ มีคนผู้ยึดว่า “กาย”นั้น หมายถึง
“ภายนอก”แต่เพียงอย่างเดียวแค่นั้น คือ เชื่อว่า“กาย”คือรูปธาตุที่เป็น
แค่“ธาตุดิน,น้ำ,ไฟ,ลมที่ปรุงแต่งกันอยู่” แค่“ร่าง”ภายนอก
ของคนเท่านั้น ไม่ได้“ขี้ตู่”เลยนะ! เข้าใจกันอย่างนี้ทั่วไป ..ใช่มั๊ย?

ซึ่งเป็นการยึดมั่นถือมั่นว่า“กาย”ไม่มีความเป็น“จิต”ร่วมด้วย
เลย เมื่อเชื่ออย่างนี้ก็หมดสิทธิ์แม้จะปฏิบัติธรรมอย่างไร เครื่องจัด
อุตสาหกรรมปากบันกันอุกฤษฏ์ขนาดไหน ปานใด ก็บรรลุธรรมไม่ได้เลย
เพราะมิจฉาทิฏฐิในคำว่า “กาย”

ถ้าหากผู้ใด“สัญญา”ที่กำหนดคำว่า “กาย”หมายเอาแค่
“มหาภูต ๔”เท่านั้นเท่านั้น ก็เป็น“มิจฉาทิฏฐิ”แน่ คนผู้นี้จะรู้จักความ
เป็น“สัตว์”แค่ที่ตนยึดมั่นถือมั่นผิดๆอยู่ๆนี้ ก็ย่อมรู้“ความเป็นสัตว์”
เท่ากับคนปุถุชนทั้งหลายที่เขายึดเช่นนั้นกันทั้งนั้นทุกวันนี้ในคนไทย
เพราะคำว่า“กาย”ในภาษาไทยเขายึดมั่นถือมั่นอย่างนี้จริงๆ
สนิทแน่นกันแล้ว

ซึ่งปुरुชนคนทั้งหลายเหล่านี้ที่ไม่ใส่ใจในการปฏิบัติธรรม ก็ไม่เคยศึกษาและไม่คิดพัฒนาความเป็นลัทธิ (โอปปาติกะ) ในจิตของตนเลย เขากำจัดกิเลสไม่เป็นแน่ๆ ความเป็น“ลัทธิโอปปาติกะ”ก็มี“ตัวตน (อัตตา)”อยู่ในจิตของเขาตลอดกาลนาน ที่เขายังสร้างความเป็น“ลัทธิ”ใส่จิตตนเองให้ยำแยะ ยังมีกิเลสหนา กิเลสแน่น กิเลสมาก กิเลสจัดจ้านยิ่งขึ้นๆ ไม่มีทางลดทอนเลย

จึงยังมี“ภพ”มี“ชาติ” ชีวิตวนอยู่ในวัฏสงสาร ไม่พ้น“อวิชชา”ไปได้กันแน่ๆ

ด้วยเหตุก็เพราะยัง“ไม่มีความรู้”ว่า“กาย”กับ“สัญญา” คืออย่างไร? ทั้งๆที่“กาย”ก็ดี “สัญญา”ก็ดี นั้น มัน“ยึดมันถือมัน”อย่างใดอย่างหนึ่งไม่ได้ มันไม่เที่ยง มันเป็นทุกข์ มันไม่ใช่ตัวตน

“คน”จึงมี“เหตุ”มี“ปัจจัย”ต่างๆเหล่านี้ทำกับ“กรรม”ที่เดินทางอยู่ใน“กาล”แล้วหลงว่าเป็น“ตัวตน”ของตัวเอง ซึ่งจริงๆนั้นมันไม่ใช่“ตัวตน”ของตัวเองเลย

เพราะ“กาย”ก็ตาม “สัญญา”ก็ตาม ย่อมเป็นได้ต่างๆไปตาม “เหตุ-ปัจจัย”ที่เป็นองค์ประกอบใน“ปัจจุบัน (ทัญญูกาล, ทัญญูธรรม)” นั้นๆ “สังขาร”กันขึ้นด้วย“อวิชชา”แล้วยึดมันถือมันว่านั่นคือ“ความจริง”ที่เป็น“ตัวตนของตัวเอง”

“ความจริง”คือ“กรรม”ที่“กระทำ”อยู่ใน“กาล”เท่านั้น และเกิดในทุก“ปัจจุบัน”นั้นๆ ซึ่งมันก็มาจาก“อนาคต”อีกทีหนึ่ง

แล้วสะสมลงเป็น“อดีต”อยู่ใน“กาล” ชื่อว่า“อัตตา”

“อดีต”นั้นๆจึงคือ“อัตตา”นี่เองที่สะสม“ความรู้-ความจริง”ใส่ตนชาติแล้วชาติเล่านับเป็นล้านๆชาติด้วย“กรรม”ของตนเอง

จนกระทั่ง“ความรู้-ความจริง”ที่ลัทธิสโตอิกได้มากมาย เป็น“ผู้รู้”เกินกว่าคนที่“ไม่รู้เท่า”ตนเอง เมื่อถึงชาติใดชาติหนึ่งจึงได้เป็น“ศาสดา”ที่มีเมตตาช่วยสอนผู้คนให้รู้ตามได้ ก็ได้รับการนับถือว่าเป็น“ศาสดา”แต่ละพระองค์ขึ้นทำเนียบของศาสนาต่างๆ ประดามีในโลก

แต่ละยุคกาล แม้ใน“ปัจจุบันกาล”หนึ่งๆ ก็ยังสามารถมี“ศาสดา”ที่สร้างศาสนา“เทวนิยม”อยู่ในยุคเดียวกันที่มีความเห็นมีทฤษฎีที่แตกต่างกันไปได้หลายพระองค์ ดังที่มีให้เห็นและเป็นอยู่ แม้แต่ใน“ยุคปัจจุบัน”นี้

แต่“พระศาสดาเทวนิยม”นั้น ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“ตนเอง(อัตตา)” เพราะไม่มี“ปัญญา”ที่จะรู้จัก“ตัวตน”หรือ “อัตตา” จึงบอกความเป็น“ตนเอง”กับ“ความรู้-ความจริง”ที่ตนมีให้ใครรู้ไม่ได้ว่าเป็นมาอย่างไร พระองค์จึงได้มาเป็น“ศาสดา”

เพราะไม่สามารถจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ตนเอง”และทั้งไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“กรรมวิบาก”ที่ตนได้ทำมาลัทธิสโตอิกเองทั้งนั้น

ซึ่ง“กรรมวิบาก”นี้เป็น“อจินไตย”แท้ๆ ที่“เทวนิยม”ทั้งหลาย แม้แต่“พระศาสดา”ไม่อาจจะรู้เรื่อง“กรรมวิบาก” เพราะไม่สามารถมี“ปุพเพนิวาสานุสสติญาณ-จุตูปปาตญาณ-อาสวักขยญาณ”หยั่งรู้“ความรู้-ความจริง”ดังกล่าวนี้ได้เลย

จึงไม่มี“ปัญญา”รู้ความเกิดขึ้นแล้วก็วนเวียนตายไปของ“อัตตา” คือ ไม่มี“จุตูปปาตญาณ”

ยิ่งความรู้ขึ้น“อาสวักขยญาณ”ก็ยิ่งหมดสิทธิ์ ไม่ต้องพูดถึงเลย ดังนั้น “เทวนิยม”จึงไม่มี“นิพพาน” ไม่รู้จริง“อนัตตา”

เพราะ“พระเจ้า”หรือ“พระบิดา”ของ“เทวนิยม”ทั้งหลาย
ยังมี“ความรู้”กันแต่เพียง“แบบโลกีย์”คือ “เชโก”เท่านั้น ยังไม่มี
“ความรู้”ชั้น“ปัญญา”ที่เป็น“แบบโลกุตระ”ที่จะสามารถรู้จักรู้แจ้ง
รู้จริง“กรรมวิบาก หรือไม่มี“วิชา ๘”แบบพุทธนั่นเอง

แม้แต่“ตนเอง”หรือ“อัตตา”ของศาสนาทั้งหลายเอง ท่านก็
ยังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“กรรมวิบาก”ที่ตนเองได้พากเพียร
สั่งสมมาจนกระทั่งตนเองได้มี“ความรู้-ความจริง”เป็นของตนเอง
แท้ๆ แล้วนำมาประกาศให้มนุษย์ในโลกได้รู้ตามหรือ

จนกระทั่งตัวเองได้เป็น“ศาสนา”องค์ใดองค์หนึ่งนั้นก็ล้วนเป็น
“ความรู้-ความจริง”ของพระองค์เองที่ได้สั่งสม“สัมภารวิบาก”
ของตนเองมาเองแท้ๆท่านก็ไม่รู้ตนเอง(อัตตา)เลย

“ศาสนา”จึงมิเมให้“ความรู้-ความจริง”เป็นของ“พระบิดา”
หรือของ“พระเจ้า(God)”ไป ย่อมเป็นไปอย่างนั้นตามภพภูมิตาม
ชาติพันธุ์ของ“เทวนิยม” ไม่ใช่เรื่องแปลกหรือประหลาดอะไรใดๆ

พระศาสนาแต่ละองค์จึงไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงเรื่อง“กรรมวิบาก”
กัน “กรรมวิบาก”จึงเป็น“อจินไตย”อยู่ตามจริง ดังนี้

ดังนั้น “สัมภารวิบาก”ที่ตนเองได้สั่งสมมาของพระองค์เอง
พระศาสดาก็“รู้”ของตนเองแท้ๆ ไม่ได้ ก็เป็นไปตามที่เป็นจริง

ที่ชาว“เทวนิยม”เรียกว่า God หรือ“พระเจ้า” ซึ่งก็คือ
“บรมอัตตา”หรือ“ปรมาตมัน” หมายความว่า“อัตตา”ที่ยิ่งใหญ่
หาใครมี“ความรู้-ความจริง”เทียมเท่าไม่ได้ นั่น ที่แท้ก็“ตนเอง”
นั่นเองที่ได้เป็น“ศาสดาองค์ใดองค์หนึ่ง”เป็น“เจ้าของศาสนาใด
ศาสนาหนึ่งในโลก” แต่ท่านไม่รู้“ตนเอง”เลย

ซึ่ง“ความรู้-ความจริง”ไม่เป็น“หนึ่งเดียวกัน”กันเลย แต่ละศาสนาจะแข่งแย่งกันอยู่ในที่ทั้งนั้น

ทั้งๆที่เป็น“เทวนิยม”ด้วยกันแท้ๆ ล้วนไม่สามารถหา “ความจริงที่เป็นหนึ่งเดียวสูงสุด”เด็ดขาดเป็นที่สุดสำเร็จจริง

ในโลกแต่ละปัจจุบันของสาย“เทวนิยม” จึงมีพระศาสดามากมายหลายพระองค์ที่เป็นเจ้าของศาสนาเทวนิยมปรากฏให้เห็น มีกันหลายศาสนาหลายศาสดาอยู่ในโลกทุกยุคทุกสมัย แม้แต่ในปัจจุบันนี้ ศาสนา“เทวนิยม”ก็มีอยู่มากหลาย เห็นๆ อยู่

และต่าง“ศาสดา”ก็แตกต่างกันไปแต่ละ“พระเจ้า”

ไม่สามารถมี“พระเจ้า”องค์เดียว”กัน หรือไม่มี“ความรู้-ความจริง”เป็น“หนึ่งเดียว”กันได้เลย

แต่ศาสนาพุทธนั้น “ศาสดา”ผู้ได้เป็น“เจ้าของศาสนาพุทธ”ทุกพระองค์จะมี“ความรู้-ความจริง”เป็น“หนึ่งเดียวกัน” จะไม่แย้ง ไม่แย้ง“ความรู้-ความจริง”กันเลย

เพราะฉะนั้น “ศาสดา”ในศาสนาพุทธ ผู้ได้เป็น“เจ้าของศาสนาพุทธ”จึงไม่ใช่ต่างๆที่จะเกิดได้แต่ละพระองค์ แต่ศาสดาของพุทธทุกพระองค์ล้วนมี“ความรู้-ความจริง”แบบ“โลกุตระ”เดียวกันทั้งหมด ไม่แยก ไม่แย้ง ไม่แย้งกันเลย

“ความรู้-ความจริง”ของศาสนาพุทธจึงละเอียดลออสุดๆ แยก“เทว”เป็น“นาม”เป็น“รูป” แยก“จิต เจตสิก รูป นิพพาน”ไปได้หลากหลายมากมาย แต่ตรงกันเป็น“หนึ่งเดียว” จนกระทั่งรู้จักรู้แจ้งรู้จริงที่ตรัสรู้“กรรม”เป็นผู้สร้างสรรพสิ่ง ไม่ใช่ God หรือ “พระเจ้า”อะไรที่ไหนเลย ที่แท้ก็คือ“ตนเอง”เป็นผู้สร้างเอง

และที่สุดสามารถ“ดับตัวตน”ผู้สร้างนี้ ให้แยกธาตุ“ตัวตน (อัตตา)”ให้ดับสูญสลาย“ตัวตน” แยกแตกออกเป็น“ดิน น้ำ ไฟ ลม”ไป ไม่เหลือความเป็น“วิญญาณ”หรือไม่เหลือ“จิตนิยาม”ที่เป็น“อัตตา” อยู่ในความเป็น“กาล”กันอีกเลย

เพราะแม้แต่ในความเป็น“กาล” ศาสนาพุทธก็สามารถรู้จากรู้แจ้งรู้จริงว่า “ปัจจุบันกาล”เท่านั้นเป็น“ความจริง”ที่สุดยิ่งกว่าใน“อดีต” กว่า“อนาคต” ละเอียดสุดปานฉะนี้

“อดีต(บุพพันต)”ก็ดี “อนาคต(อปรันต)”ก็ดี จึงไม่นับว่าเป็น“ความจริง”เท่า“ปัจจุบัน(ทิวฏฐ)”

ดังนั้น “อัตตา”หรือ“วิญญาณ”ที่จะต้องเรียนรู้ปฏิบัติและจัดการให้บรรลุสำเร็จได้จริง จึงต้องเป็น“วิญญาณ”ที่สัมผัสอยู่ใต้งา โทณโท่ หลัดๆ ณ ปัจจุบันที่มี“จักขุ ปัญญา ญาณ วิชา อาโลก”

หากเป็น“วิญญาณ”ที่ไม่มี“ที่ตั้ง(ฐิต)”อยู่กับ“ตา,หู,จมูก,ลิ้น, กาย,ใจ อยู่ในปัจจุบันหลัดๆ ไต้งๆ โทณโท่ ท่ามกลาง“แสงสว่าง (อาโลก)”ของพระอาทิตย์ ก็ไม่เป็น“วิญญาณที่เป็นความจริง”

ดังนั้น“วิญญาณ”ที่“หลับตา”ปฏิบัติ ก็ยังไม่ใช่“ความจริง” เพราะยังเป็น“ลัมภเวสี(วิญญาณไม่มีที่ตั้ง,วิญญาณลองลอยหาที่เกิดไม่ได้)”

ก็ไม่ใช่“ความจริง”ที่จะปฏิบัติจัดการได้เลยเด็ดขาด

ดังที่พวกเดียรถีย์หรือชาวพุทธที่หลงใหลมกมายอยู่กับ “การหลับตา”ปฏิบัติกันนั้น จึงล้วนนอกพุทธโมฆะเปล่าตายทั้งสิ้น

ผู้ที่พากัน“หลับตา”ปฏิบัติ”ทั้งหลาย“ตื่นขึ้น”เสียที ลำบาก ลำเหนียกกันให้ดีๆเถิด อาตมาสุดจะสงสารจริงๆ

ที่ไปมกมายอยู่กับ“หลับตา”ว่าเป็น“ความจริง”กันอยู่ได้

เพราะศาสนาพุทธมี“ปัญญา”รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความจริง”
ที่อยู่ในความเป็น“กาล” ว่า“ปัจจุบัน”นั้น“เที่ยง”ที่สุดกว่า“อดีต”
กว่า“อนาคต” จึงนับว่า ปัจจุบันกาลเป็น“ความจริง”กว่ากาลใด

เกินกว่า“ปัจจุบัน”ไปจะไม่มี“ความเที่ยง”กันได้ง่ายๆเลย

ดังนั้น ผู้ที่ทำ“กรรม”ใน“กาลปัจจุบัน(ทิฏฐ)”นั้นๆให้มี“ความ
เที่ยง”ได้มันคงยังยืนต่อเนืองนานเท่านั้นยิ่งๆได้เท่าใด ก็เป็นผู้มี
“ปัจจุบันที่เที่ยง”นั้นๆอยู่นานเท่านั้น ผู้เก่งจริงก็“ทำนิพพาน”ที่ตน
ทำได้นั้นแหละให้มันยังยืนยาวนานที่สุด เท่าที่จะนานได้ กระทั่ง
“มีที่สุด”จบความเป็น“นิรันดร”ได้ เป็นต้น

นั่นคือ ผู้ทำ“นิพพาน”ให้เที่ยงแท้(นิจจัง) ยังยืน(ฐวัง) ตลอดกาล
(สัสตัง) ไม่มีการแปรเปลี่ยนอีก(อวิปริณามธัมมัง) ไม่มีอะไรมาหักล้างได้
(อสังหัง) ไม่กลับกำเริบ(อสังกุปปัง) ก็เป็น“นิรันดร”

ผู้นี้จึงคือ ผู้จบสูงสุด ผู้“นิพพาน”นิรันดร

“ผู้รู้”ด้วย“วิชา”ของพุทธ จึงชัดเจนยิ่งในคำว่า“กาย”กับ
“สัญญา”ที่ประกอบกันเป็น“สัตว์ทั้งหลาย”ในโลก ที่พระพุทธเจ้า
ทรงบัญญัติแจกแจงไว้ใน“ลัตตาวาส ๙” ไม่ยึดมั่นถือมั่นตายตัว
ต้องอ่านรู้จาก“กาย”กับ“สัญญา”ที่เป็น“ปัจจุบันธรรม”(ทิฏฐธรรม,
ทิฏฐกาละ)เสมอ แล้วจะจัดการกับความเป็น“สัตว์”ได้หมดสิ้นสำเร็จ

“กาย”กับ“สัญญา”จึงเป็น“ธรรมะ ๒”ที่ศาสนาพุทธจะรู้จัก
รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“สัตว์”ทั้งหลายได้บริบูรณ์ถูกต้องสมบูรณ์ที่สุดทุก
ปัจจุบัน

ผู้ใดมี“ทิฏฐิ”ว่า“กาย”ก็ดี “สัญญา”ก็ดี แตกต่างไปจาก
ผู้“ลัทธิ”ว่า“สัตว์โอปปาติกะ”ตาม“ลัตตาวาส”ข้อ ๑ ก็จะเห็น

ความเป็น“เปรต-มนุษย์-เทวดา”แตกต่างกันผู้“ลัมมาทิฏฐิ”แน่ เช่น ยึดว่า“กาย”หมายเอาแค่“มหาภูต ๔ ภายนอก”เท่านั้น รูปของ “กาย”ที่เขาเห็น ก็เห็น“มนุษย์”ว่ามี“มหาภูต ๔”เป็น“กาย” ประชุมกับ“จิต” แต่โพล่ไป“สัญญา”ว่า“จิต”เท่านั้นเป็น“เปรต-เทวดา”กันแค่ที่“จิต” จะไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงอาการทาง “กาย”ภายนอกกว่า เป็น“เปรต”อย่างไร? เป็น“เทวดา”อย่างไร?

ทั้งๆที่“เปรต”หรือ“เทวดา”ในร่าง“มนุษย์”นี้แหละ ผู้มี “ปัญญา”จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ลัมตา”เห็นได้รู้ได้ กระจะกระจำยัง ตามภูมิธรรมของแต่ละคนจริง

ผู้“หลับตา”ปฏิบัติจึงไม่มี“ความรู้”ไม่มี“ปัญญา”จริงที่จะรู้ จะเห็น“เปรต”หรือ“เทวดา”ในร่างมนุษย์ที่เกิดอยู่ภายนอกโทณโฏ ได้ แม้แต่“ตัวเอง”เป็นเองอยู่แท้ๆ

เพราะ“สัญญา”ว่า“เปรต-เทวดา”ไม่มี“กาย”ไม่เกี่ยวกับ “ภายนอก”หรือ“มหาภูต ๔”เลย จึงหลงผิดว่า“หลับตา”จะสามารถ เห็น“เปรต-เทวดา”กันแต่“ภายใน”เท่านั้น อาการ“เปรต” อาการ “เทวดา”ที่เคลื่อนไหวอยู่พร้อมใน“มหาภูต ๔”นี้ชัดๆ ก็จะไม่สามารถ รู้จักรู้แจ้งรู้จริงด้วย“ปัญญา” จึงเลยเถิดไปว่า คน“ลัมตา”ปกติ จะไม่สามารถมีปัญญา“เห็น”เปรต เห็น“เทวดา”ได้เลย

ก็ไปเชื่อว่า ผู้เห็น“เปรต-เทวดา”ได้ต้อง“เก่งพิเศษ” มี“ตาทิพย์” ที่สามารถ“รู้”หรือ“เห็น”เปรต “เห็น”เทวดา และต้องใช้ “สมาธิในภวังค์”เท่านั้นจึง“เห็นเปรต-เทวดา”...ว่ากันยังงั้นเลย

จึงเรียก“เปรต-เทวดา”ว่า“กายทิพย์”(ทั้งๆที่ไม่มี“กาย”เลย มีแต่รูป ที่ตนกำหนดเอาเองเท่านั้นภายในจิตว่าต้องเป็นอย่างนี้ๆ) บ้าง “นิรมาณกาย(รูป

ที่ผู้นั้นเนรมิตเอาเองเลย)”บ้าง เพราะฉะนั้น ผู้ใดจะกำหนดเอาเอง
อย่างไรก็แล้วแต่ มันก็เป็นอย่างนั้นๆได้ตามที่เราเองจะเนรมิต
หรือ“สร้างนิมิต”เอาเองจนสำเร็จได้เอง ..อะไรก็ได้!

ก็แล้วแต่“อุปาทาน”ของตณๆ ว่าจะเป็นอย่างไร? หรือจะเอา
อย่างไร? ก็ป็นเอง เพราะ“จิต”ตนเอง ไม่มีใครเข้าไปยุ่งด้วยได้

จึงหา“ความจริง”ที่แท้จริงได้ยาก หรือไม่ได้เลย

ซึ่งแต่ละคนที่“เห็นกาย(แค่รูปร่างมหาภูต ๔)”นั้นๆ ที่ต่างคนต่าง
เห็น“แตกต่าง”กันไปตาม“อุปาทาน(ความยึดถือของตนว่าเป็นอย่างนั้นๆ)”
ที่แต่ละคน“ยึดเอง”ว่า ต้องเป็นอย่างนี้ๆของแต่ละคน ซึ่งต่าง
“กำหนดเอาเอง-ตนเห็นอยู่ในจิตตนคนเดียว-ไม่มีใครร่วมด้วยเลย”
ก็ตามที่“ตนหลงยึดไว้เอง” ว่า นี่แหละจริง(สัญญาะ นิจจานิ)
แล้วหลงว่า ของเราเท่านั้นจริง ของคนอื่นไม่ใช่ ..ก็เป็นกันอยู่อย่างนี้

อย่างนั้นมัน“ของใครก็ของตนแต่ผู้เดียว” จะไม่มีอะไรเหมือนกับ
คนอื่นได้ทั้งนั้น” หรือจะให้เหมือนก็ได้ แต่ใคร“รู้ด้วย”ไม่ได้เลย

จึงนับเป็น“สัจจะเป็นหนึ่งเดียว”ไม่ได้ ตามที่พระพุทธเจ้าตรัส
ไว้ใน“จุฬวิญญูสูตรที่ ๑๒” พระไตรปิฎก เล่ม ๒๕ ข้อ ๔๑๙

เพราะจะไม่มีใครสามารถ“วัด”ของใคร ยิ่งเป็น“ปรมาณู”ใด
“สุญญานู”ใดยิ่งยอดเยี่ยม ของใครก็ตาม ที่เป็น“ของตณๆ” ที่จะไป
เหมือนกับของคนอื่นชนิดที่“ยิ่งกว่าฝาแฝดที่เหมือนกันที่สุดแห่ง
ที่สุด”ได้เลย เด็ดขาด

เพราะมันมีอยู่ใน“ภพ”ของคุณคนเดียว

“ภาวะที่ปรากฏขึ้น ๒ ภาวะ”ในตนเองก็ดี จะไม่มีอะไร“เป็น
อันเดียวกัน”เป็นเด็ดขาด ยิ่งเป็นภาวะ ๒ คือของเรา กับของคนอื่น

นั่นยังไม่มีภาวะใดเท่ากันหรือเหมือนกัน“เป๊าะ” เป็นหนึ่งเดียวกันได้เลยในมหาเอกภพ

เพราะมันคนละ“ภาวะ” ในแต่ละคน

แม้จะ“กาละ”เดียวกัน มันก็เป็น“หนึ่งเดียวกัน”ไม่ได้

ยิ่งต่างกาละ “อนาคต-ปัจจุบัน-อดีต” มันก็ยังไม่ใช่“กาละเดียวกัน”เด็ดขาด

เช่น ภาวะที่เรามี“สุข” ย่อมไม่ใช่ภาวะที่เรามี“ทุกข์” และย่อมไม่ใช่ภาวะที่เรา“ไม่สุขไม่ทุกข์” หรือแม้มีทั้งสุขทั้งทุกข์

..ใช่มั้ย?

สรรพสิ่งที่“ปรากฏ”คือ “ภาวะ” จึงเกิดขึ้นในโลกแต่ละ“ภาวะ” ที่ต่างคน ต่าง“กาละ” ย่อมไม่ใช่“ภาวะเดียวกันเลย”ที่ปรากฏขึ้นในเอกภพเดียวกันนั้น ยิ่งต่างเอกภพยิ่งไม่ต้องคิดเลยว่า มันจะเหมือนกันเป็นประหนึ่งเดียวกันได้ อย่างเด็ดขาด

ไม่มี“ภาวะ ๒ หรือกาละ ๒”ใดเลยเด็ดขาดที่เป็น“หนึ่งเดียวกัน”

ดังนั้น ยิ่งสิ่งที่ปรุงแต่งกันขึ้นนั้นมันหยาบเป็นถึงขั้น“เปรต-มนุษย์-เทวดา”คือ“สัตว์โอปปาติกะ”ที่ต่างคนต่างเป็นอยู่(สัตว์ทวารสแปลว่า สัตว์ที่มีภพ หรือภพเป็นที่อยู่ของสัตว์) จึงแตกต่างกันทั้งนี้ๆ ของแต่ละคนๆ-แต่ละภาวะ-แต่ละกาละ

ที่นี้ความเป็น“สัตว์”ในประเด็นที่ ๑ ถ้าผู้ใดมีทิวฐิว่า “กาย”แค่แห่งก่อนของอุตุนิยาม คือ องค์ประชุมของดิน,น้ำ,ลม,ไฟเท่านั้น

ถ้าอย่างนี้“กาย”ของคนผู้นี้ก็คือมันมีเฉพาะที่เป็น“ภายนอก”

เท่านั้นจริงๆ เป็น“แห่งของก้อนดินน้ำลมไฟที่จับตัวกันอยู่”เป็นแค่ “อุตุนิยาม” ยังไม่มี“ชีวิตความเป็นพืชหรือสัตว์” ไม่มี“ธาตุที่เป็นประธานกำหนดควบคุมตัวมันเอง(ไม่มีสัญญาในตัวเอง)”เลย แม้จะสัมผัสกระทบกับอะไรอื่น มันก็แค่“มหาภูตรูป ๔” เป็นแค่“อุตุนิยาม” ผู้ปฏิบัตินี้ก็มี“กาย”ที่มันไม่“ธาตุรู้”รับรู้อะไรได้เลย “กาย” ของคนผู้นี้ก็“มิฉชาติภูลิสฺส”ตั้งแต่คำว่า“กาย”ไปทีเดียว

ดังนั้น แม้จะศึกษา“กาย”ใดอื่นต่อไปอีก ก็โมฆะแล้ว คือสูญเปล่าแล้ว ไม่เกิดผลใดๆ ไม่มีผลอะไรเลย ทำไปก็มีแต่เสียหาย ไม่เจริญขึ้นได้เลย ยิ่งเป็น“โลกุตระ”ก็ยิ่งปิดประตูการจะเป็นได้เลย

เพราะ“กาย”ของคนผู้นี้จะมีสภาพเท่ากับ“คนหมดคุณค่า” หรือมีแต่“ร่าง”ดินน้ำไฟลมที่ไร้สาระเท่านั้น ไม่มี“จิต”ร่วมทำงานอยู่ใน“กาย”เลย หรือแม้จะมีก็เป็น“จิตอวิชชา”ที่เลวร้ายซ้ำเสียอีก “กาย”ก็เท่ากับ“ร่าง”ที่ตายแล้วเท่านั้น

“ตาย”คำนี้ไม่ได้หมายความว่า“ดับสนิท”หรือสลายหายสูญนะ! แต่“ตาย”คือ ไม่มีประโยชน์ใดๆเลย หรือมีแต่โทษร้ายด้วยซ้ำ จะทำอะไรก็เป็น“ผี”ทำ เป็น“มาร”ทำ ทั้งนั้น จึงก่อแต่ความฉิบหายวินาศสันตะโร เป็น“ตัวเลวร้าย”คือ ผี มาร ซาดาน นั่นเอง

“กาย”มิฉชาติภูลิสฺสตั้งว่านี้ จึงมิใช่“กายพุทธ”

“กายพุทธ”คือ “หมู่ของเจตสิก ๓”ได้แก่ หมู่ของ“เวทนา” หมู่ของ“สัญญา” หมู่ของ“สังขาร” ที่มี“วิชชา”ของอาริยบุคคล เป็น“โลกุตระ” มีคุณค่าประโยชน์แท้จริงอยู่ในโลก

“กาย”ตามนัยสำคัญจึงมิใช่หมายถึงเอาเฉพาะ“ร่าง”ภายนอก คือ องค์ประกอบดินน้ำไฟลม เท่านั้น

แต่“กาย”มุ่งเอา“หมู่ของจิต”เป็นหลัก ด้วยซ้ำ

ซึ่ง“กาย”ทั้ง ๓ นี้หมายถึงเอา“หมู่ของเจตสิก ๓”ได้แก่หมู่ของ
“เวทนา” หมู่ของ“สัญญา” หมู่ของ“สังขาร” จึงปฏิบัติที่“นามธรรม”
นั่นเอง

ไม่ใช่มีแต่“วัตถุ”ที่เป็นแต่“รูป”อย่างเดียว ต้องมี“นาม”ด้วย
ตลอดเวลา อย่างสำคัญ

ผู้สำคัญมั่นหมายว่า “กาย”คือแค่“ร่าง” ภายนอก ผู้นั้นก็
“มิจฉาทิภูติ” ๑๐๐ %

“กาย”ต้องมี“ธรรมะ ๒”เสมอคือ “รูปกับนาม” ขาดภาวะใด
ภาวะหนึ่งไม่ได้เลยชื่อว่า เป็น“เทว”แท้ๆที่มี“ปัญญา”พาทำ
“กรรม”

“กาย”ต้องมี“ธาตุรู้”ร่วมด้วย เราจึงจะศึกษา“กายของเรา”
ได้ ในขณะนี้(ปัจจุบัน)คือ“กาละ”นี้ มันอยู่ใน“ฐานะ”ที่เราจะ“ทำ”ได้
นั่นคือ จะประกอบ“กรรม”อย่างไร?..

“ดีหรือชั่ว” ที่สำคัญคือ “กรรม”นั้นถึงขั้น“โลกุตระ”มั๊ย?

“กายกรรม-วจีกรรม”จึงจะเกิดได้ด้วย“ปัญญา”เป็นตัวกำกับ
หรือเป็นตัวกำหนดจัดการ“กรรม” เป็น“พระเจ้า”ตัวจริง

เราไม่สามารถจะศึกษาความเป็น“กาย”จาก“ร่างของคนอื่น”
ได้เลย หรือให้“กาย”ของคนอื่น“ทำ”(ประกอบกรรม)อย่างนั้นอย่างนี้
ได้เพราะมันต่างคนต่างอยู่ มัน“คนละกาย” และ“คนละความรู้สึก”
กัน ของใครของมัน

เราต้องมี“ธาตุรู้”เอง อยู่ใน“กาย”ของเราเอง เราจึงจะศึกษา
“กายเราเอง”ได้ทั้งขั้น ๕ “รูป-เวทนา-สัญญา-สังขาร-วิญญาณ”

โดยเฉพาะจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“อุปธิ ๓” อันได้แก่ “กิเลส ชันธ์
อภิสังขาร” จึงจะจัดการ(อภิสังขาร)กับกิเลสในชันธ์ให้สิ้นไปได้

ไม่มีใครบังอาจที่จะเอา“ธาตุรู้”ของตนเข้าไปศึกษา“กาย”
(ธรรมะ ๒ แล้วทำให้เป็น ๑)ใน“ชันธ์ ๕”ของผู้อื่น และจัดการ“สังขารหรือ
อภิสังขาร”ความเป็น“กาย”ของตน ใน“กาย”ของผู้อื่นให้เป็น
“ธรรมะ ๑”ได้เด็ดขาด

ดังนั้น ผู้ที่เข้าใจผิดว่า “กาย”คือภาวะที่เป็นแค่“มหาภูต ๔”
ไม่มี“ธาตุรู้”ร่วมอยู่ใน“กาย” จึงเป็นผู้“มิจฉาทิฎฐิ”ตั้งแต่เบื้องต้น
ก็จัดการ“กายในกาย”ของตนไม่ได้

เพราะยังเชื่อว่า “กาย”ของคนผู้นี้เป็นแค่“ร่างคนตาย”คือ
เป็นแค่“อุตุนิยาม”คือเป็นแค่“ดินน้ำไฟลม”เท่านั้น ในตัวมันเอง

“อุตุนิยาม”นั้นยังไม่มี“อัตตา” ยังไม่ยึด“ตนเองในตัวเอง”
แล้วเป็น“โทษภัย”ต่อภาวะอื่น

แม้แต่“พีชนิยาม”ก็ยังไม่นับว่า มันยึดมันถือมัน“ตัวตน”
ของมันจนเป็นภัยต่อผู้อื่น จึงไม่นับ“พีช”ว่าหลง“ยึดตัวตน”มีอัตตา

เห็นได้มัยว่า “มิจฉาทิฎฐิ”ในความเป็น“กาย”คืออย่างไร?

และผู้“สัมมาทิฎฐิ”ในความเป็น“กาย”คืออย่างไร?

ในประเด็นความเป็น“กาย” ที่จะปฏิบัติได้ถูก

“มิจฉาทิฎฐิ”ก็คือ เข้าใจว่า“กาย”เป็น“วัตถุธาตุ”เป็นแค่
“อุตุนิยาม” ไม่มี“ธาตุรู้”เลย และ“กาย”ไม่มีการเกี่ยวโยงกับ“จิต”

ชาวพุทธทุกคนนี้“มิจฉาทิฎฐิ”กันเกือบหมดแล้ว เพราะได้
เชื่อกันว่า“กาย”คือร่าง“ภายนอก”แต่เพียงอย่างเดียวเท่านั้น

แต่“กายพุทธ”ต้องมี“ธาตุรู้”ร่วมอยู่ด้วย ถ้าไม่มี“ธาตุรู้”ร่วม

อยู่ด้วยเป็น“กาย”ไม่ได้

นี่คือ “สัมมาทิฐิ” ..เห็นได้ชัดเจนกันนะ!

ซึ่ง“กาย”ที่มี“ธาตุรู้”นั้น เมื่อ“สัมผัสกับภายนอก”ก็จะเกิด “เวทนา ๓”ให้ตนศึกษา จะมี“กามคุณ ๕”ให้ตนศึกษา“อตฺตา” หยาบ ที่เป็นเบื้องต้นของการศึกษา ศัพท์เรียกว่า “โอฬาริกอตฺตา” ได้ผล ขั้นนี้ก่อนแล้วจึงศึกษา“อตฺตา”ขั้นกลางต่อมาศัพท์เรียกว่า“มโนมย-อตฺตา” ส่วนขั้นปลายจึงจะเป็น“อรุปอตฺตา”ไปตามลำดับลาดลุ่ม เหมือนฝั่งทะเล (พระไตรปิฎก เล่ม ๒๓ ข้อ ๑๐๙)

การศึกษาของพุทธจะต้องเป็นไปตามลำดับอย่างนี้

อย่าลัดขั้นตอน หรืออย่าไปตัดทิ้ง เป็นอันขาด

และการศึกษา“กาย”ต้องมี“สัมผัส”จึงจะสามารถศึกษา ตั้งแต่“กายนอกกาย”แล้วจึงจะศึกษา“กายในกาย”ซึ่งเป็นการ ศึกษาตามลำดับขั้นต้น-ขั้นกลาง-ขั้นปลาย ถูกต้อง

ผู้“หลับตา”ปฏิบัติ จึงไม่มี“กาย”ให้ปฏิบัติ ก็ผิดเป็นเดียรฉาย แต่เมื่อผู้ใดผู้นั้นเข้าใจว่า “กาย”ไม่มี“ธาตุรู้” เขาก็ศึกษา “กาย”ของตนเองไม่ได้ เพราะ“เทว ธัมมา” คือ “ธรรมะ ๒”ไม่มี ใน“กาย” เพราะ“กาย”เขามีแต่“มหาภูต ๔”ส่วนเดียว

นี่คือ ผู้มี“กายต่างกัน”ใน“สัตตาวาส ข้อ ๑” ผู้“หลับตาปฏิบัติ” จึง“มิจฉาทิฐิ” เป็นเดียรฉายทั้งนั้น

ดังนั้น ผู้ที่มี“ปัญญา”รู้ว่า “กาย”สัมมาทิฐิแล้ว จึงเห็น “ความแตกต่าง”ของผู้ที่ยัง“มิจฉาทิฐิ”อยู่

ส่วน“สัญญาต่างกัน”ของความเป็น“สัตตาวาส”ในข้อ ๑ นี้ก็คือ ผู้“วิปลาส”มาตั้งแต่“ทิฐิ”ที่“วิปลาส”ว่า “การปฏิบัติธรรม” หรือ

“การทำสมาธิ”นั้นจะต้อง“หลับตา” เป็นต้น

การศึกษาที่“หลับตา”ปฏิบัติจึง“มีฉภาทิภาวสี”มาแต่ต้น เพราะไม่มี“กาย”ขั้นต้น นั่นก็คือ ไม่มี“จิต”ที่สัมพันธ์ภายนอกอันเป็น“กามภพ”จะได้ศึกษา“กามคุณ ๕”ก่อนขั้นแรก ซึ่งต้องปฏิบัติลัดละ“กาย”ภายนอกให้ได้ก่อน แล้วจึงจะสามารถปฏิบัติต่อไป ขั้นกลาง-ชั้นปลายคือ“รูปภพ-อรุภพ”ได้ตามลำดับ ไม่ผิดขั้นตอน

ผู้ปฏิบัติคนนี้จะ“มีฉภาทิภาวสี”ทั้งที่ไม่เป็นลำดับ“ต้น-กลาง-ปลาย”นี้ ๑ แล้ว และทั้งติดยึดใน“มีฉภาทิภาวสี”หนักหนานี้ ๒ ก็เป็นการปฏิบัติที่งมโข่งอยู่กับ“จิต”ที่เป็น“สัมภเวสี”ก็โหมะ เปลา่ตาย

เพราะมันเท่ากับงมมายกับ“จิตคนตาย”แล้วเป็น“สัมภเวสี”ไปแล้ว แต่ยังงมหลงว่า“จิต”มี“ที่ตั้ง(สุด)”ให้ตน“จับมันคั่นตาย”อยู่

ที่แท้นั้น“จิต”นี้ไม่มี“กาย” ก็ไปหลงงมโข่งอยู่กับ“จิต”ที่มันเป็น“จิตคนตาย”อันคือ “สัมภเวสี” ซึ่งไม่มี“ที่ตั้ง(สุด)”เลย

การปฏิบัติธรรมด้วยการ“หลับตา” จึงเท่ากับกำลังหลงผิดงมมายอยู่กับ“จิตคนตาย”แล้วแท้ๆ ก็หน้ามืดปฏิบัติธรรมอยู่กับ“คนตาย” แล้วมันจะเกิดผลอะไร? จะได้อะไรขึ้นมา? คิดดูเถอะ

อย่างมายกันอยู่นักเลย ชาวพุทธทั้งหลายเอ๋ย!!!!

ตื่นกันเสียทีเถิด งมมายกันมานานแล้ว

ด้วยเหตุนี้ “รูปภายนอก”จะมีลักษณะต่างๆเป็นอย่างไร? ผู้ไม่มี“สัมผัสภายนอก”เลย ก็คือ ผู้ไม่มี“โอฬาริกอัสตา” ย่อมไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า มันมีอยู่ และมันมี“รูป”ที่แท้จริงของมันเป็นอย่างไร? ต้องจัดการกับกิเลสหยาบขั้นต้นนี้ได้เป็นขั้นนอกก่อน แต่ลัดตัดตอน “กาย”คือ “ภาวะ ๒”ที่ต้องมีทั้ง“ภายนอก”

ทั้ง“ภายใน”อยู่เสมอ มันก็ไม่ครบความเป็น“กาย”

ก็ปฏิบัติอย่างไม่มี“นาม” เพราะ“นาม”ที่จะรู้ภายนอกไม่มี นั่นคือ ไม่มี“วิญญาณ”ที่มี“ที่ตั้ง(สุด)” คนผู้ปฏิบัติจึงเท่ากับลมๆ แล้งๆ ตีๆ นี่เอง ไม่มี“ธาตุรู้”ที่เป็น“วิญญาณ”ให้ปฏิบัติ

ลมๆ แล้งๆ มันก็เป็น“ธาตุธาตุ” คือมีแต่“อากาศ”(อากาศาณัญชา-ยตนะ) มีแต่ดินน้ำไฟลมแล้วจะเรียนรู้อะไรได้? ในเมื่อไม่มี“วิญญาณ” ..นี่แหละผู้“หลับตา”ปฏิบัติ

“กาย”ที่ไม่มี“ธาตุรู้”ทำงานอยู่ด้วยเลย

“กาย”ต้องมี“ทวาร ๕ ภายนอก”เสมอ จึงจะเป็น“ที่ตั้ง”ของ “วิญญาณ” แล้วปฏิบัติกับ“วิญญาณ”ของจริงที่มีอยู่แท้หลุดๆ บัดนี้

“วิญญาณ”นั้นจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้ด้วย“รูปกับนาม” ต้อง “อาศัย”เรียนรู้อยู่ด้วย“รูป-นาม” ธรรมะ ๒ ที่พระพุทธเจ้าตรัสเรื่องนี้ ไว้มากมาย ซึ่งสำคัญมากอย่างยิ่ง ผิดพลาดไม่ได้

และต้องมี“ภายนอก”เสมอด้วย แม้จะปฏิบัติบรรลุขั้นนอก ขึ้นไหนก็ตาม ก็จะมีครบทั้ง“ภายนอก”กับ“ภายใน”ครบ“ภาวะ ๒” บริบูรณ์ด้วยความเป็น“เทว”อยู่เสมอ

ผู้ศึกษาต้องศึกษา“รูป-นาม” เพราะมันมีอยู่จริง เป็นลัจจะ หากคุณผู้ศึกษาละเลยลัจจะนี้ไป จึงเป็นผู้ไม่มีความรู้ครบถ้วนใน ลัจธรรม การศึกษาก็ผิด ไม่ครบครันในองค์ประกอบ และไม่เป็น ลำดับตั้งแต่ต้น

ถ้าเป็นอย่างนี้ หากจะรู้จักต้องใช้“การคาดคะเน” คือใช้ “จินตา”หรือ“จินตนาการ”เดาเอาเอง มันก็ไม่บริบูรณ์ด้วย“ความจริง”

มันก็เป็นการศึกษาที่ไม่ครบถ้วนที่ปริบูรณ์“ความจริง”แล้ว
ซึ่งโดยลัทธิหรือในความเป็นจริงนั้น“กาย”คือ“รูป”ภายนอก
“มีจริง” และคนผู้ศึกษาก็ต้องมี“นาม(ตัวผู้รู้)”ด้วย จึงจะ“รู้”ได้

จึงจะมีการศึกษา คุณเองใช้มัยคือผู้ศึกษา ในเมื่อคุณเป็น
“นาม(ตัวผู้รู้)”จะรู้“รูป” หรือความเป็นภายนอกของ“กาย”ที่เป็น
องค์ประชุมของดิน,น้ำ,ลม,ไฟ นั้น คุณมี“จิต”ที่เป็น“นาม”ก็ต้อง
เข้าไป“สัมผัส”รู้ จึงจะได้เรียนรู้ถูกต้องตาม“วิโมกข์ ๘”

นั่นคือ ต้องมีทั้ง“รูป” และมีทั้ง“รูปานิ” ที่“ปัสสติ”กันจริง

ภาวะ ๑ “รูป”คือ คนผู้มี“รูป” ภาวะ ๒ “รูปานิ”คือ ผู้มี“รูป”
นั้นทำงานกับ“รูป”นั้น ด้วยการ“ปัสสติ” คือ ด้วยภาวะที่“เห็น”
ต่อเมื่อมี“๒ ภาวะ”กระทบกันหรือ“สัมผัส”กันขึ้นจึง“เห็น”

ซึ่งจะ“เห็น”คือ “ปัสสติ” จึงต้องมีทั้ง“รูป”นั้น ๑ ทั้งผู้มี
“รูป”นั้นทำงานกับ“รูป”นั้นอีก ๒ ขาดภาวะใดภาวะหนึ่งไม่ได้

ผู้ศึกษาเรียนรู้แบบพุทธนั้น จะต้องศึกษา“จิต เจตสิก รูป
นิพพาน” และเรียนรู้“อาการ ลิงคะ นิमित อุเทศ”จึงจะสามารถรู้จัก
รู้แจ้งรู้จริง“จิต เจตสิก รูป นิพพาน” จนกระทั่งปฏิบัติสำเร็จได้จริง

คนผู้ยัง“อวิชชา”นั้นยึดมั่นถือมั่นเอา“กาย”มาเป็น“อัตตา”
คือมาเป็น“ตน” เพราะไม่ได้เรียนรู้“โลกุตตรธรรม” อันมีกระบวนการ
ของ“โพธิปักขิยธรรม ๓๗” จึงต้องศึกษาความเป็น“อัตตา”
ด้วยการศึกษาความเป็น“กาย” และความเป็น“จิต เจตสิก”ด้วย
การสัมผัส“รูป”แล้วเรียนไปตามลำดับๆ กระทั่งถึงที่สุด“นิพพาน”

“อัตตา”พระพุทธเจ้าตรัสว่ามี“๓ ชั้น” ได้แก่ ๑.โอฬาริกอัตตา
๒.มโนมยอัตตา(“รูปอัตตา”ที่สำเร็จด้วยกายด้วยจิต) ๓.อรูปอัตตา

ขั้นที่ ๑ มี“โอฬาริกอัตรตา”เป็น“อัตรตา”แรก เบื้องต้นที่จะกำจัดกิเลสนี้ออกไปก่อนอื่น เมื่อกำจัดได้แล้ว ภายนอกก็สะอาดแล้ว

เหลือแต่ภายในยังไม่สะอาดจากกิเลส ก็กำจัดกิเลสชั้น“รูป-อัตรตา”ต่อไป ด้วยการสัมผัสกับตาหุจมุกลิ้นกายอยู่คงเดิมแน่นแหละโดยไม่ต้องหลบภายนอกเข้าไปอยู่ภายในเลย ภายนอกมันก็สะอาดแล้วเป็นอยู่ปกติ เพียงแต่เมื่อมีการสัมผัสกับตาหุจมุกลิ้นกายอีก กิเลสภายในที่เหลือมันก็ไหลออกมาภายนอกให้เรา รู้จัก“อาการของมัน” เราก็กำจัดมันได้ง่ายดายสะดวกดีกว่าการเข้าไปภายในหรือต้อง“หลบตา”เข้าไปจัดการ อย่างมๆลๆในภายในอันเป็น“นาม”ล้วนๆ เป็นไหนๆ อย่าโง่ตามเดิรลึ้ยเก่าๆเดิมๆเลย

พระพุทธเจ้าตรัสรู้วิธีใหม่ ที่ไม่ต้อง“หลบตา”ปฏิบัติเลย

“ลิมตาปฏิบัติ”โดยใช้“ศีล”เป็นการกำหนดสิ่งต่างๆ ที่ละอย่าง มันก็จะได้ไม่เลอะเทอะเยอะเกินให้ปฏิบัติยาก

โดยมี“อปัณณกปฏิบัติ ๓”ซึ่งมี(๑)“สำรวจอินทรี ๖”ก็ยืนยันอยู่ไหนไต่ว่า ไม่ใช่“หลบตา” แล้วปฏิบัติ(๒)“โกชนมัตตัญญุตตา”กับทุกอริยาบถ ที่สัมผัสกับสิ่งที่กินที่ใช้ เรียนรู้“อาการของกิเลส”ที่เกิดจากสิ่งที่กินที่ใช้ และปฏิบัติ(๓)“พยายามตื่นให้มีสติเต็มๆ”เสมอคือ“ชาคริยานุโยคะ”

เห็นมั้ยว่า ไม่ได้“หลบตา”ปฏิบัติเลย ตามที่ยืนยันกันว่า เป็น“การปฏิบัติที่ไม่ผิดของศาสนาพุทธ”หรือ“ข้อปฏิบัติของศาสนาพุทธแท้ๆ” ที่ภาษาว่า“อปัณณกปฏิบัติ”นั่นเอง

ดังนั้น การ“หลบตา”ปฏิบัติ จึงไม่ใช่ของศาสนาพุทธ

“หลบตา”ปฏิบัติเป็น“การปฏิบัติที่ผิด(ปณณกะ)”ก็ชัดๆดังนี้

การปฏิบัติที่ไม่มี“กาย”อันเป็น“ภายนอก”ที่ไม่มี“ภาวะ ๒” คือ“ภายนอก”ครบ“กาย”ให้เราปฏิบัติกันอย่าง “เห็นๆ หลัดๆ โด้งๆ โทหนโท”ด้วย“ทวาร ๕”พร้อม“ปัญญา ญาณ วิชชา อาโลก(แสงสว่าง จากพระอาทิตย์) จึงเป็นการปฏิบัตินอกกริต คือ นอกศาสนาพุทธแท้ๆ

ตรวจสอบคำสอนให้แตกฉานเถิด ว่า ศาสนาพุทธนั้นไม่ใช่ให้ผู้ปฏิบัติต้อง“หลบเข้าไปภายใน”กำจัดกิเลสกันแบบ“ภายใน”อย่าง มีตุงมๆคลุ้มๆแบบเดียรฉัตรที่ยัง“อวิชชา” ซึ่งมันไม่ชัด ไม่แจ่ม กระ้างเปิดเผยเต็มสภาพครบครัน อย่างที่หลงมกายนั่นดอก

แต่ปฏิบัติมีภาวะ“กาย”ที่เป็น“กามาวจร” ซึ่งการดำเนินไปในภพ“กาม”ที่มันมีครบ“กาย”ชัดๆง่ายๆ สว่างๆ

และเมื่อกำจัดกิเลส“กามตัณหา”ใน“ภพกาม”หมดสิ้นได้แล้ว ผู้นั้นก็ยังเห็นทางตาหุลมุกลิ้นกายกระทบสัมผัสกับใจอยู่อย่างเดิมนั้นแหละ กิเลสที่เหลือ คือ“ภวตัณหา”ก็จะไหลออกมาให้เรากำจัด ในขณะที่มี“กาย”เหมือนเดิม ไม่ต้อง“หลับตา”หรือ“หลบ”เข้าไปกำจัดกิเลสขึ้นไปภายในอีกแหละ

เพราะกิเลส“ภวตัณหา”ชั้น“รูป”มันก็จะไหลออกมาในขณะที่ตากระทบรูป หูกระทบเสียง จมูกกระทบกลิ่น ลิ้นกระทบรส กายกระทบโผฏฐัพพะ(การสัมผัสภายนอก) และใจที่รับกระทบภายนอกและภายในทุกภาวะ เรียกว่า ตัณหาชั้น“รูป” เราจัดการกำจัดกิเลสนั้นๆ ได้หมดอีก ยังเหลือกิเลสชั้นปลายก็คือ ชั้น“อรูป” กำจัดหมดก็หมด

เมื่อกำจัดกิเลสเป็นที่สุดได้แล้ว จิตจึงจะตกผลิกลงรวมตัวกันเป็น“จิตสะอาดจากกิเลส” จับตัวกันแน่นหนา จนกระทั่งจิตสะอาดนี้แหละผินิกกันเข้า แข็งแรง “ตั้งมั่น” จึงจะเรียกว่า “สมาธิ”

ไม่ใช่ว่า จิตที่ถูกสะกด หรืออัดกันเข้าไป ให้แน่น ทั้งๆ ที่จิตนั้นก็ยังมียกิลอยู่ โดยจิตยังไม่ได้เรียนรู้“กิเลส”ที่ร่วมอยู่กับจิต แล้วสามารถมี“ธรรมวิจยัลัมโพชฌงค์”แยกแยะ“กิเลส”ออกจาก“จิต”ของเราได้ แล้วจึงจะกำจัดเฉพาะ“กิเลส”นั้นๆ เท่านั้น ให้“ดับไป”

“จิต”เป็น“สมาธิ”ของพุทธนั้น ผู้ปฏิบัติมีความสามารถแยกแยะ“กิเลส”ออกจาก“จิต” และกำจัด“กิเลส”นั้นๆ “ดับสนิท”ได้สำเร็จแล้ว “จิตจึงจะตกผลึกลงสะสมเป็น“จิตสะอาด”รวมตัวควบแน่นกันเข้ามี“ความตั้งมั่นของจิต”อยู่เหนือ(อุดตระ)”อำนาจของ“โลกแห่งความเป็นกาม” อันเป็น“ภาวะภายนอกทั้งหลาย”ได้ จึงเป็น“จิตตั้งมั่น”หรือ“จิตเป็นสมาธิ”ที่แท้สัมมาทิฐิถูกต้องแบบพุทธ

ผู้ปฏิบัติของพุทธต้อง“อยู่เหนือ”ภาวะ “ภายนอก”ได้ก่อน แล้วจึงจะปฏิบัติต่อเนื่องเข้าไปหา“ภายใน” โดยไม่ต้อง“หลับตา”เข้าไป“ภายใน”เลย แม้ปฏิบัติในขั้นที่ ๒ ก็“ลืมตา”ปฏิบัติกับ“มโน-มยอิตตา”อยู่นั่นแหละ ไม่ต้อง“หลับตา”เข้าไปภายในอีกแหละ เพราะ“จิตของเราเป็น“จิตตั้งมั่นอยู่กับภายนอกแล้ว”

จิตมันก็“ตั้งมั่น”ตลอดไป ทั้ง“ลืมตา” ทั้ง“หลับตา”

เพราะ ยิ่ง“หลับตา”มันก็ง่ายยิ่งกว่า มันจึงทำได้อยู่ตลอดเวลา ไม่ต้อง“หลับตา” แล้วก็“ลืมตา”เข้าๆ ออกๆ”ทั้งในการปฏิบัติทั้งในขณะที่มี“ผล”สำเร็จแล้ว

ตรงนี้แหละที่เป็นนัยสำคัญของพุทธกับของเดียริส

ดังนั้น “ฌาน”หรือ“สมาธิ”ของพุทธ จึงเป็น“วิสัย”ชั้น“อจินไตย” ที่ใช้การ“ขบคิด”เอา หรือใช้ตรรกะ ใช้การคาดคะเนเอาเท่านั้นไม่ได้เด็ดขาด

ต้องเรียนรู้กันอย่าง“ลัมมาทิฏฐิ” แล้วปฏิบัติเองให้“ลัมมา-ปฏิบัติ”จึงจะเกิดผลเองจริงแล้วจึงจะเป็น“วิสัย”ให้เจ้าตัวผู้ปฏิบัติ รู้จักรู้แจ้งรู้จริง “ฌาน”นั้น“สมาธิ”นั้นที่เป็นที่มีในตนจึงจะจริง

เพราะเป็น“ฌาน”เป็น“สมาธิ”ที่“ลัมตา”รู้จักรู้แจ้งรู้จริงที่มีทั้งภายนอก คือ พหิทธา มีทั้งภายในคือ อัชฌัตตัง ครบ“ภาวะ ๒” อยู่ตลอดเสมอ ไม่แยกกัน

“ฌาน”หรือ“สมาธิ”ที่ได้จากการปฏิบัติ“หลับตา”จึงไม่มีสิทธิ์จะเป็น“ฌาน”หรือ“สมาธิ”ของพุทธที่เป็น“โลกุตระ”ได้เลย

พระพุทธเจ้าตรัสว่า ผู้จะมี“วิโมกข์”หรือผู้จะมี“ความหลุดพ้น”ได้นั้นต้องพร้อมทั้ง“รูป” พร้อมทั้ง“รูปานิ” และต้อง“ปัสสติ”

หมายความว่า ต้องมีทั้ง“รูป”(รูป) ต้องมีทั้งคนผู้พร้อมจะ“เห็นรูปได้”(รูปานิ) และจะต้องทั้ง“เห็น”(ปัสสติ)โต้แย้งจริงๆในบัดนั้น

ใน“วิโมกข์ ๘”(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๖)พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดเจนบริบูรณ์ดียิ่ง ตั้งแต่ข้อ ๑ ถึง ข้อ ๓ ก็ครบ ทั้งในเรื่อง“รูป” เรื่อง“อรูป” ทั้งเรื่อง“ภายนอก-ภายใน”แล้ว ส่วนข้อ ๔ นั้นคือ ข้อ ที่ทำได้ถูกต้องตามที่กล่าวมาแล้วพร้อมจะไปสู่ที่สุดบริบูรณ์

พยายามทำความเข้าใจใน“วิโมกข์ ๘” กันให้ถ่องแท้เถิด ทั้งในเรื่อง“รูป”เรื่อง“อรูป” ทั้งเรื่อง“ภายนอก-ภายใน” โดยเฉพาะเรื่อง“เห็น”คือ “ปัสสติ” จึงจะถือว่า“ความจริง”

แต่ถ้าคุณไม่มี“สัมผัส” เพราะ“ปสาทรูป”ของคุณไม่มี“โคจร-รูป”ทำงานสัมพันธ์กันเข้าไป“กระทบสิ่งที่จะรู้”คือ “รูปหรือกายส่วนที่เป็นภายนอก”คุณก็ไม่อาจจะมีความ“ความจริง”ที่เป็นภายนอกให้ได้เรียนรู้ศึกษาครบ

ซึ่งเป็น“การศึกษา”ที่ไม่บริบูรณ์ถ้วนเลย เพราะมันไม่มีทั้ง
“ภายนอก”เป็นของหยาบเบื้องต้น มันไม่มีทั้งความเป็นลำดับ
ทั้งหยาบ-ทั้งเบื้องต้น ก็ไม่ถูกต้องทั้งนั้น และความเป็น“ลำดับ”
ก็ไม่ถูกต้องตั้งแต่เริ่ม

ความรู้ในความเป็น“กาย”ของคุณก็บกพร่องไม่เต็มเต็ง คือ
ไม่บริบูรณ์แน่แท้

ขอยืนยันว่าพุทธนั้นไม่มี“หลับตา”ปฏิบัติเลย มีแต่“ลืมตา”
ปฏิบัติทั้งนั้น ตามหลัก“มรรคองค์ ๘” คือ ทั้งขณะทำอาชีพ(สัมมาอาชีวะ)
ทั้งขณะทำการงานต่างๆ(สัมมากัมมันตะ) ทั้งในขณะพูด(สัมมาวาจา)
ทั้งขณะกำลังขบคิดอะไรอยู่(สัมมาสังกัปปะ) ไม่ได้มี“การหลับตา”ใดเลย
ใน“สัมมาอริยมรรคองค์ ๘” หากยังไม่แน่ใจก็ตรวจสอบในพระ-
ไตรปิฎก เล่ม ๑๔ มหาจัดตาริสกสูตร กันดูเถิด

“หลับตา”ปฏิบัติจึงเป็นคนนอกนอกรีตศาสนาพุทธ ไปแล้ว
แต่ทุกวันนี้คนเสื่อมไปจากศาสนาพุทธกันจริงๆ จึงได้ไปหลง
ผิดยึดเอา“การหลับตา”ปฏิบัติกันเต็มวงการอย่างเหนียวแน่น
เสียด้วย

ซึ่งเป็นของเตียรถีย์เก่าๆ เดิมๆ ที่พระพุทธเจ้าทรงให้ทิ้งออก
มาตั้งแต่ยุคของพระองค์แท้ๆ และทำได้สำเร็จแล้วด้วยในยุค
ของพระองค์

แล้วความเสื่อมคือ หลงวนกลับไปสู่ความไม่ถูกต้องหรือผิด
ไปจากของพระพุทธเจ้ากันนี้เอง จึงจริงๆ จึงชัดๆ ว่า มันเสื่อมจริงๆ

ซึ่ง“หลับตา”ปฏิบัตินั้น มันไม่มี“กาย”ภายนอกที่จะมี“ความ
เป็น“สัตว์”ให้เรียนรู้ได้เลย จึงพ้นความเป็น“สัตว์ ๙ ประการ”ไม่ได้

มันไม่มี“วิญญานฐิติ ๗” นั่นคือ ไม่มี“กาย”ให้เรียนเลย

ผู้ปฏิบัติ“หลักตา”หนีจากความเป็น“กาย”อันต้องมีภายนอก
ไปแล้วอย่างเด็ดขาด การเรียนรู้ไม่มี“ภพ”ภายนอกก็ไม่เป็นจริง

เพราะจะเรียนรู้“ความเป็นสัตว์โอปปาติกะ”ได้แค่ความเป็น
“สัตว์ในภพ”ที่มีแต่ใน“สัญญา”กำหนดขึ้นเอาเอง ของใครของมัน
แต่ละคน ซึ่งจะเป็นอะไร ก็กำหนดขึ้นมาเป็น“นิรมาณกาย”ของตน
เองคนเดียว ไม่มีใครเห็น“กาย”ของใครของมันนั้นได้เลย เรียกว่า
“อทิสสมานกาย(กายโมเมขึ้นมาแท้ๆ กายที่ต่างก็มองไม่เห็น)” คนตาบอด
หลอกกันเอง

ผู้“มิฉณาภิภูมิจ्ञิ”ทั้งหลายก็เลยต่างมงกาย“ปริโภคความ
เป็นกาย”ที่ต่างก็ไม่มีใครรู้ใครเห็นของใครกันเลยนั่นแหละ
เป็นตุเป็นตะเรียกว่า “ลัมภิกกาย”ขานรับกันอย่างกะมิดีชั่วตน
จริงๆ จังๆ จึงเกิดมีทั้งเวทนา มาร พรหม เลอะเทอะละเทะกันไปหมด
มาจนกระทั่งทุกวันนี้ ทั้งที่มี“รูปร่าง”-ทั้งที่ไม่มี“รูปร่าง”เลย มีแต่
ลมๆ แล้งๆ

คนเหล่านี้จึงรู้ใน“ความเป็นสัตว์”เริ่มแต่ความเป็น“กาย”ก็
พิการ คือรู้จักสัตว์ไม่แจ้ง-ไม่รู้จักจริง เพราะลั้ลจะไม่ปริบูรณ์ตามเป็น
จริง เพราะความเป็น“กาย”มิฉณาภิภูมิจ्ञิแท้

เมื่อต่างก็เข้าใจแยกแตกไปคนละอย่างคือมีความเข้าใจ
หรือเชื่อว่า “กาย”หมายถึง แค่ภายนอก“มีแต่มหาภูต ๔”เท่านั้น

อย่างนี้มันก็มี“สัญญา”ผิดแผกไปอีกอย่างหนึ่ง

“สัญญา”อย่างนี้จึงแตกต่างจาก“ลัมภิกาทิภูมิจ्ञิ”ไปแล้ว

ดังนั้น ความเป็น“กาย”ก็ตาม หรือความเป็น“สัญญา”ก็ตาม

จึงแตกต่างกันไปหมด แตกแยกกันไปหลากหลายนับไม่ถ้วน

เพราะทั้ง“กาย”ทั้ง“สัญญา”แตกแยกกันไป ต่างยึด ต่างถือ
กันสารพัดและทะเลอะเทอะหมด

กาย”ก็แตกต่างกันไปตามความเห็น(ทิฐิ) การกำหนดหมาย
ขึ้นมาดู-มาเห็นก็หลากหลายแตกต่างกันไป นับไม่ถ้วน

แต่ละคนจึงเห็นมนุษย์ก็ดี เห็นเทวดาก็ดี เห็นเปรตก็ดี ต่างเห็น
“รูป”ไม่ว่า“ภายนอก”หรือเห็น“อยู่ภายใน” ต่างก็เห็นแตกแยกกัน
ไปคนละ“สรีระรูปภายนอก”หรือคนละ“นามที่เป็นอัตตา”ไม่ว่า
“มโนมยอัตตาภายนอกหรือภายใน”หรือ“อรูปอัตตาภายใน” ฉะนั้นแล
คือ การศึกษา“กาย” ซึ่งพระพุทธเจ้าทรงให้ปฏิบัติเรียนรู้ทั้ง“กาย
นอกกาย”และ“กายในกาย”ให้ครบทีเดียว

ศาสนาพุทธทุกวันนี้ไม่รู้เรื่องที่อาตมานำมาพูดถึงนี้แล้ว
เพราะเขาเอาแต่“หลับตา”ปฏิบัติ เขาทิ้งคำสอนพระพุทธเจ้าหมด
แล้วเขาไม่เรียนแล้ว “หลับตา”เข้าไป สะกดจิตเข้าไป เมื่อ“ได้ที่”
แล้วจะรู้ทุกอย่าง จะบรรลุได้ทุกอย่างเขา“หลงผิด”กันสนิทอย่างนี้
เพราะจริงๆแล้ว เขายังมีดบังบอด หรือยังรู้ผิดๆไปจาก“โลก”ที่แท้

จึงหมดสิทธิ์ที่จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“สัตว์โอปปาติกะ”ที่เป็น
“สัตตาวาส ๙” แล้วจัดการ(อภิสังขาร)กับความเป็น“สัตว์”ออกไป
จาก“จิตตนเอง” ได้หมดสิ้นเกลี้ยงบริบูรณ์

นี่คือ การศึกษา“กายในกาย”ข้อแรกที่ต้อง“เรียนรู้”โลกุตระ
จากกระบวนการ“โพธิปักขิยธรรม ๓๗”ซึ่งต้องมี“ธรรมวิจยสัมโพช-
ฌงค์” ด้วยการมี“สติสัมโพชฌงค์” มี“วิริยสัมโพชฌงค์”

แต่“หลับตา”เข้าไปมันก็ไม่มี“สัมโพชฌงค์”ใดเลย

พระพุทธเจ้าอุตสาห์ตรัสรู้แล้วนำมาประกาศสั่งสอนให้รู้แล้ว
นำมาปฏิบัติ แต่ก็ไม่นำพาแล้ว ทิ้งไป“หลับตา”ปฏิบัติตะพึด
พุดยังงี้ก็ไมรู้ตัว ...น่าสงสารจริงๆ

“กายในกาย”คือ ศึกษา“ธรรมะ ๒” คือ “เทว ธัมมา”
แล้วจึงจะเป็น“เวทนาในเวทนา”

จากนั้นสามารถ“วิจัยเวทนาในเวทนา”ของตนได้ว่า
“เวทนาแท้”เป็นอย่างไร เพราะ“เวทนา”นี้เองคือ“กรรมฐาน”ของ
พุทธที่สามารถ“รู้”สุขก็ดี ทุกข์ก็ดี ก็ที่เวทนา และแยก“เวทนาเกี”
หรือ“เวทนาเทียม”ว่าเป็นอย่างไร? ออกได้ชัดเจน ไม่สับสน ไม่ปนเป

“ทุกขอรียสัจ”ก็อยู่ใน“เวทนา”นี้แหละ

เพราะได้เรียนรู้มาชัดเจนตามทฤษฎีของพระพุทธเจ้าที่มี
“เวทนา”เป็น“กรรมฐาน”

ซึ่งจะมี“เวทนา”ให้ศึกษาก็ต้องมี“ผัสสะเป็นปัจจัย” ตามที่
พระพุทธเจ้าได้ตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๖๔-๗๖ และที่อื่นๆ
ก็มีตรัสไว้อีกมาก

หากมัน“เว้นผัสสะแล้วจะรู้สึกได้(คือไม่มีเวทนาให้เรา“รู้สึก”มันก็
ไม่มี“ความรู้สึกทุกขอันเป็นอารยสัจ”ของจริง มาให้เราศึกษา)ก็ไม่มี“ฐาน”ให้ปฏิบัติ
ศึกษา เพราะไม่ปฏิบัติตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก
เล่ม ๙ ข้อ ๗๗-๘๙ แล้วพระพุทธเจ้าจึงตรัสสรุปในข้อ ๙๐ ว่าการ
ปฏิบัติ“เพราะถูกต้อง(สัมผัส)แล้วด้วย“ผัสสาชยตนะ ๖”ย่อมเสวย
เวทนาเป็นปัจจัยจึงเกิด“ตัณหา” จึงจะ“จับตัวเหตุ”ที่ต้องกำจัดได้
เพราะ“เหตุ”อยู่ตรงนี้ จึงต้องเรียนตรงนี้

“ตัณหา”ก็มีเป็น“ภาวะจริง”ให้เราจัดการได้ตรงนี้

เมื่อมี“ตัณหา”เกิด เราก็จะได้จัดการกำจัดลดละ“ตัณหา”นี้
ที่เกิดที่เป็นขึ้นมาจริงในตน ณ บัดนั้นๆ “ปัจจุบัน”นั้นๆ“สัมผัส
ของจริง”ได้จริง มีเนื้อแท้ ไม่เลื่อนลอย เว้งว้าง

ไม่ไปหลง“หลับตา”แล้วก็หลงมกมายอยู่แต่“ลัทธิเวสาลี”

แต่เพราะ“ลัทธิตา”ปฏิบัติจึงมี“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘” ก็สามารถ
มี“ปฏิจลสมุปบาท”ครบได้ศึกษาบริบูรณ์

ในขณะที่มีสภาวะธรรมทั้งสายโดยเริ่มจากที่เราตอนนี้มี“วิชา”
เป็นต้นสาย(แทนที่แต่ก่อนเรามี“อวิชา”เป็นต้นสาย)ของ“ปฏิจลสมุปบาท”
ที่มีทั้ง“สังขาร-วิญญาน-นามรูป-อายตนะ-ผัสสะ-เวทนา-ตัณหา-
อุปาทาน-ภพ-ชาติ” ให้เราศึกษาเรียนรู้ครบครันลัทธิบริบูรณ์

แล้วเราก็“จัดการหรือปรุงแต่ง(อภิสังขาร)เวทนาในเวทนา”อัน
เป็น“ฐานปฏิบัติ(เป็นฐานในการปฏิบัติธรรมแท้ๆ ซึ่งมี“วิญญานลลิตคือ ในขณะที่มี
วิญญานกันอยู่เป็น“ปัจจุบัน”นั้น(ทวิฐฐธรรมที่เดียว)”

กล่าวคือ เมื่อมี“วิชา”เราก็รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“สังขาร” แล้ว
เราก็“อภิสังขาร”โดยสร้างพลังงาน“บุญ(อาวุธฆ่าตัณหา)”ขึ้นมา จน
กระทั่งมีฤทธิ์กำจัด“ตัณหา”นั้นลงได้

ซึ่งขณะปฏิบัติก็มี“เหตุ”มี“ปัจจัย”ของปฏิจลสมุปบาทที่เกิด
เป็นเหตุเป็นปัจจัยกันและกันไปตลอดสาย

นั่นคือ “มีสังขาร-มีวิญญาน-มีนามรูป-มีอายตนะ-มีผัสสะ-
มีเวทนา-มีตัณหา-มีอุปาทาน-มีภพ-มีชาติ”ทุกสภาวะธรรมทั้งหลาย
ของ“ปฏิจลสมุปบาท”โดยมี“ทวิฐฐธรรม(ทรงอยู่ในปัจจุบัน)”กันจริงใน
ขณะปฏิบัติอยู่นั้นทีเดียว

มิใช่ปฏิบัติเพื่อๆ ฝืนๆกับ“นิรมาณกาย(“กายใหม่”เป็น“ภพ-ชาติ”ใหม่

แสนจะเพื่อฝันที่ตนหลงสร้างขึ้นมาในจิตเป็น“มโนมยอัตตา”แล้วก็หลงยึดว่ามันมีจริง เป็นจริงของตน)” ซึ่งเป็น“ภพ”เป็น“ชาติ”ลมๆแล้งๆภายในจิตภวังค์ ขณะปฏิบัติที่หลับตาหรือลืมตาเพื่อฝัน ซึ่งล้วนเป็น“อุปาทิ(ธรรมชาติ อันค้นหาเป็นต้น เข้าไปยึดถือเอา),อุปาทินนะ(ถูกล้อมแล้ว),อุปาทิยติ(ยึดมั่น ถูกล้อม) ฯลฯ” เพราะมี“อวิชชา”พลังงานอกุศล”เหล่านี้จึงเกิดอยู่

“ภพ-ชาติ”ที่ตนเอง“เคยยึดมาก็ยึดอยู่” แถมด้วย“อวิชชา” ก็สร้าง“ภพ-ชาติที่เป็น“นิรมาณกาย”ของตนขึ้นใหม่มาอีกเพราะ อวิชชาแท้ๆ คือ “ไม่รู้”ไง! (ยิ่งนำเสนอมาเรื่อยๆ)

ยิ่งผู้ปฏิบัติเอาแต่สร้าง“เนรมิตหรือนิรมาณ”อะไรต่ออะไร เลอะเทอะขึ้นมา นี้ ก็เพราะ“อวิชชา”ทั้งนั้น ที่มันพาเกิดพาเป็น

เนื่องจากยัง“มิจฉาทิฏฐิ”จึงปฏิบัติผิด แม้“กรรมฐาน” ดังกล่าวอยู่นี้ ก็ไม่มี“เวทนา” เป็น“ฐาน”ปฏิบัติ ก็ชดๆไต้งๆอยู่นี่ไง!

ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้อาตมาก็นำมาอ้างอิงยืนยันในพระ-ไตรปิฎก เล่ม ๙ ที่ปฏิบัติ“เจโตสมาธิ” ด้วยวิธี“หลบเข้าไปอยู่ในภวังค์” แล้วก็ได้“มิจฉาทิฏฐิ ๖๒” ที่มีแต่“อดีต ๑๘ และอนาคต ๔๔” มันไม่มี“ปัจจุบัน”ที่พร้อมไปด้วย“จักขุ-ปัญญา-ญาณ-วิชชา-แสงสว่าง”ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน“ธัมมจักกัปปวัตตนสูตร”(พระไตรปิฎก เล่ม ๓ ข้อ ๑๖๖๖ เป็นต้นไป) จึงจะถือว่า“รู้จักรู้แจ้งรู้จริงสัจจะ”

โดยเฉพาะพวกสะกดจิต พวกหลับตาที่ไปหลงมี“กลืน”สารพัด ที่เป็น“ฐานปฏิบัติแบบสมณะ”(กลืน ๔๐ เป็นต้น) ก็ได้แต่“จิตที่เป็นสมณะ”แบบเดียรฉัตร อยู่ในภวังค์ภายในเท่านั้น ไม่มี“โลกวิทู”ไร้“จักขุ-ปัญญา-ญาณ-วิชชา-แสงสว่าง”ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสเชื่อกำตรัส บ้างเถอะ

● จบฉบับที่ ๓๓๙

ฉบับที่ ๓๔๐ พุทธจิตกายน ๒๕๖๑

ฉบับที่แล้ว ๓๓๙ เรากำลังสาธยายยืนยันกันว่า ทุกวันนี้ ศาสนาพุทธได้“มิจฉาทิฏฐิ”มานานหลาย และผิดเพี้ยนไปไกลมาก

นั่นคือ ได้หลงผิดไปยึดเอา“การปฏิบัติเพื่อให้เกิด‘จิต’เป็น ‘สมาธิ’ด้วยแบบหลับตา” ซึ่งมันก็ได้แต่“สมถะ”เท่านั้น มันไม่ได้ “ปัสสัทธิ” จึงยังไม่ใช่“สัมมาสมาธิ”ที่เป็นไปตามคำสอนของ พระพุทธเจ้า

“สมถะ”ที่มีภาวะของ“ความสงบ” คือ ความสงบของใจ ซึ่งสงบได้ ๒ แบบ คือ แบบพุทธ กับที่ไม่ใช่แบบพุทธ

“สมาธิ” คือ ความสำเร็จของจิตใจ ถ้าอย่างแน่นแข็ง แล้วมีแรง หรือมีพลัง จนตั้งมั่น เมื่อ“ตั้งมั่นแล้ว”ก็เรียกว่า “สมาธิ”

“สมาธิ”ที่มี“พลังสะกดให้แน่นเข้าๆ ก็หนัก”จะช้า เฉื่อย อืด อันนี้คือ แบบเดียรฉาย ปฏิบัติแบบไม่มี“ธรรมวิจยสัมโพชฌงค์”

ส่วน“สัมมาสมาธิ”ที่มี“พลังฆ่าตัวเหตุ คือกิเลส”ก็เบา เร็ว ไว คล่อง เพราะปฏิบัติแบบพุทธ มี“ธรรมวิจยสัมโพชฌงค์”

“สัมมาสมาธิ”ที่“ฆ่าเหตุ”ถูกตัวกิเลสตายจริง จะทำให้“จิต” เกิด“อุเบกขา ๕” ได้แก่ ปริสุทธา ปริโยทาทา มุทุ กัมมัฏฐา ปกัสนา ซึ่งยังเป็น“อุเบกขา”ที่เจริญมากยิ่งขึ้นเท่าใดก็ยิ่งคล่อง เบา เร็ว ไว ซึ่งไม่ใช่“ยิ่งแน่น ยิ่งแข็งตัว”

“สมาธิ”แบบที่เป็น“มิจฉาสมาธิ”ยังไม่“สัมมาทิฏฐิ”แบบพุทธ ก็เป็น“สมถะ”ที่มีแค่“อัปปนา”คือ “แนบแน่น”รวมกันแข็งตัวเข้าสู่ “ความหมดอาการเคลื่อนไหว”เข้าไปยิ่งขึ้นๆ

และ“จบ”อยู่ที่“อัปปนา”นี้เท่านั้น ไม่มี“พยุปัปนา-เจตโส

อภินิโรปนา”ที่เป็นรายละเอียดต่อไปอีก ตามแบบของพระพุทธเจ้า

โดยเฉพาะจะไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ตักกะ-วิตักกะ-สังกัปปะ-อัปปนา-พยุปปนา-เจตโส อภินิโรปนา-วสีสังขารา”ที่เป็นองค์ธรรม ๗ ของกระบวนการ“สังกัปปะ ๗”ที่สำคัญยิ่งใน“สัมมาสังกัปปะ”ข้อที่ ๑ ซึ่งเป็นเรื่องของ“ปัญญา”แท้ๆ ใน“มรรคอันมีองค์ ๘”

เพราะปฏิบัติ“สัมมาทิฏฐิ”ที่มีครบถ้วน“โพธิปักขิยธรรม ๓๗”คือมีทั้ง‘มรรค ๘’ทั้ง‘โพชฌงค์ ๗’ จึงมี“ธรรมวิจยสัมโพชฌงค์”เป็น“หน้าที่หลัก”ในการทำงาน

สามารถทำการ“วิตก-วิจાર”ใน“รูปฌานทั้ง ๔” แยกแยะ และจัดการ“สังกัปปะ ๗”อันมีกระบวนการของ“ตักกะ-วิตักกะ-สังกัปปะ-อัปปนา-พยุปปนา-เจตโส อภินิโรปนา-วสีสังขารา”ได้ฝึกความชำนาญ จึงเป็นผู้มี“การทำใจในใจได้ถ่องแท้แยกคายลงไปถึงที่เกิด”หรือ“โยนิโสมนสิการ”นั่นเอง ได้บริบูรณ์สมบูรณ์แบบชนิดที่เกิด“สัมมาผล”แท้ ซึ่งเป็น“อารยธรรม”ของพระพุทธเจ้า

“สมาธิ”แบบ“มิจฉาทิฏฐิ”นั้นเมื่อเป็น“สมาธิ”เต็มทีก็ยิ่งจะไม่มี“อาการส่วนไหนเคลื่อนไหวเลย”ทั้งกาย-วาจา-ใจ นิ่ง แข็งทื่อ ก็อัปปนา ก็แน่วแน่ แต่ยิ่งแข็ง นิ่ง ทื่อ เชื่องช้า เฉื่อยเนือย

ส่วน“สมาธิ”แบบที่เป็น“สัมมาสมาธิ”ของพุทธนั้นเป็น“ความหมดจดจากกิเลส”ที่สะอาดขึ้นไปตามลำดับๆ ก็เป็น“ความสงบของใจ”ที่มี“สมถะ”สงบที่แน่วแน่เป็น“อัปปนา”ด้วย และสะอาดผ่องแผ้วเจริญยิ่งขึ้นเป็น“พยุปปนา”อีก ที่สุดก็สะอาดบริสุทธิ์หมดจดเป็น“เจตโส อภินิโรปนา”คือ จิตที่ปราศจากกิเลสละวะ จิตก็ยิ่งจะมีอาการแต่ละส่วนทุกส่วนเคลื่อนไหวได้แว่วไวแคล่วคล่อง

ยิ่งๆ ขึ้น

เห็นมัยว่า ผลที่เกิดขึ้นคนละแบบเลย

และ“สมาธิ”แบบ“สัมมาสมาธิ”นี้ยิ่งเจริญเป็น“สมาธิ”เต็มที ก็ยิ่งจะมี“อาการกาย-วาจา-ใจ”เคลื่อนไหวแคล่วคล่องว่องไว ปราดเปรียวยิ่งขึ้นๆๆๆๆ ทั้งภายนอกและภายใน

ส่วน“สมาธิ”คือ “จิตที่ตั้งมั่น”จากการได้ข่มจิต สะกดจิต เข้าไปๆๆนั้น“กิเลส”ไม่ได้ถูกทำลาย แต่“กิเลส”ยังจะถูกอัดแน่น แข็งแน่นเข้าไปในอาสวะอนุสัยยิ่งๆขึ้นจึงแข็งทื่อ

“มิจฉาสมาธิ”จะไม่ใช่เป็น“ฌาน”แบบพุทธที่“สัมมาทิฐิ” ถือว่า ไม่ใช่“พลังงานไฟเผากิเลส” จึงไม่ใช่“ฌาน”แบบพุทธเลย

“ฌาน”คือ ไฟ ที่มัน“เผา”ตัวกิเลสได้

แต่เรียกกันตามประสาเถรวาทว่า“ฌาน” ซึ่งเป็น“ฌาน”ที่เกิด “มิจฉาสมาธิ”ตามสามัญโลกีย์ที่มีที่เป็นกันดาษดื่นทั่วไป

แตกต่างจาก“ฌานวิสัย”ที่เป็นแบบพุทธ มีนัยสำคัญยิ่ง

“ฌานวิสัย”ที่เป็นแบบพุทธเป็น“อจินไตย”จริงๆ มิใช่ว่าใครๆ ก็จะไปปฏิบัติฌาน ที่เป็น“ฌานสัมมาทิฐิ”แบบพุทธกันได้ง่ายๆ

“ฌานโลกีย์”จึงมิได้เป็นได้ง่ายกว่ากัน ต้องเทียบกันดูดีๆ

ที่ปฏิบัติกันอยู่ในทุกวันนี้ ไม่ใช่“ฌาน”ที่มีพลังงาน“ไฟ”กัน เลย กลับตรงกันข้ามกันด้วยซ้ำไป

เพราะ“สมาธิ”คือ “จิตที่ตั้งมั่น”จากที่ผู้ปฏิบัติได้“เผา”กิเลส ด้วยไฟ“อัม”คือ “กิเลสถูกไฟละลาย”ออกไปจาก“จิต”ได้แท้จริง เมื่อจิตถูกเผา“กิเลส”หมดเกลี้ยง “จิต”จึงสะอาดจากกิเลสจริง แล้ว จิตที่กิเลสตายจริงนี้ก็คือ“ตกผลึก”ลงเป็น“จิตสะอาด”แท้ๆของเราที่

สะสม“ตั้งมั่น”แข็งแกร่งไปตามลำดับๆ

“ฉาน”คือ พลังงานที่เรียกว่า“ไฟ” ซึ่ง“จิต”ได้รับการปฏิบัติด้วยความรู้ยิ่ง-ความสามารถยิ่งในการปฏิบัติอย่าง“สัมมาทิฐิ”

ซึ่ง“ปฏิบัติ”ด้วยหลักปฏิบัติ“ศีลที่เป็นอาริยะ” และด้วยการ“สำรวมอินทริยที่เป็นอาริยะ” และด้วยการมี“สติสัมปชัญญะที่เป็นอาริยะ” และด้วยการเป็น“สันโดษที่เป็นอาริยะ” ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน“สามัญญผลสูตร”(พระไตรปิฎก เล่ม ๙)

เริ่มตั้งแต่ข้อ ๙๑ จนจบข้อ ๑๔๐ ซึ่งเป็นสูตรที่มีเรื่องราวละเอียดเล่าทำความเข้าใจกับผู้แสวงหาที่ไปพบกับ“แนวทางผิด”ต่างๆ กระทั่งเข้าสู่การชี้ชัดถึง“ทางถูกแบบพุทธ”ที่สัมมาทิฐิในการปฏิบัติแบบพุทธอย่างสมบูรณ์

ซึ่งไม่มี“การหลับตา”เลย มีแต่การปฏิบัติที่มี“ศีล”อันเป็นอาริยะ “สำรวมอินทริย(๖)”อันเป็นอาริยะ “สติ”อันเป็นอาริยะ “สันโดษ”อันเป็นอาริยะ พาเกิดสมาธิ-ปัญญา-วิมุตติ

ผู้เอาแต่“หลับตา”สะกดจิตให้หยุดลง-เย็นลง มันจะทำให้จิตให้เกิดเป็น“พลังงานไฟ” ที่เรียกว่า “ฉาน” เผากิเลสไม่ได้เด็ดขาด

แต่ก็ยังดันทุรัง เปี้ยวบาลี แหย่คำสอนของพระพุทธเจ้าว่า“หลับตา”เข้าไปแล้วก็ไปทำ“วิปัสสนา”ข้างใน“ภวังค์”นั้นเลย ..ทำได้ ..พูดกันยังงี้ สอนกันยังงี้

ซึ่งมันเป็นไม่ได้

มันจะมี“วิปัสสนา”ได้อย่างไร? ในเมื่อ“ปัสสติ” คือ “เห็น” หรือ“มองเห็น”หรือ“ดู” ด้วย“ตาเห็นรูป”ก็ไม่ได้ เพราะ“หลับตา”ในเมื่อมันไม่มี“ตาจะเห็น” ไม่มี“ตาจะสัมผัส” ไม่มี“ตาจะดู”

เลย มัน“หลับตา”มืดมืดไปแล้ว แล้วมันจะเป็น“วิปัสสนา” คือ “ความเห็นแจ้ง”ได้ไหน? ในเมื่อไป“หลับตา”เข้าไป มันก็“มืด”อยู่ใน “ภวังค์ หรือในภพภายใน” มันไม่มีแสง สี เสียง อะไรเลยจริงๆ

เว้นแต่จะสร้าง“อุปาทาน”ขึ้นมามีแสง สี เสียง เก๊ๆขึ้นมา แต่ก็ยังดันทุรังกันว่า “เห็นในภพมืด”นั่นแหละ แล้วโม้เหลวว่า “การเห็น”อย่างนี้เป็น“การเห็นพิเศษ” เป็น“ตาทิพย์”เชียวนะ!

ดันทุรังสุดๆ งมงายกันจริงๆ!!!!

ทั้งที่พระพุทธเจ้าเองแท้ๆท่านยังตรัสว่า พระองค์เองก็ต้อง “เห็น”ด้วย“จักขุ(ตา)-ปัญญา-ญาณ-วิชา-แสงสว่าง” (พระไตรปิฎก เล่ม ๗ ข้อ ๑๖๖๖ เป็นต้นไป) แต่ผู้ยัง“โง่ไม่เสร์จ”หรือ“ดันทุรัง”ยังเอาแต่ “โง่(อวิชา)”ไม่ยอมเลิก“หลับตา”ปฏิบัติมืดหลงงมงายไม่“ลืมนตา”

ยังจะ“หลับตา”นั่นแหละปฏิบัติ แล้วก็ยืนยันว่า“หลับตา”นี้แหละ มันถึงจะเป็น“การเห็น”ที่เป็น“ปัญญา” ..ว่าเข้าไบนั่น

“ปัญญา”ที่ไหน? ที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า เกิดได้ในขณะ “หลับตา” มีแต่เกิดได้ในขณะ“ลืมนตา”มีผัสสะภายนอกทั้งนั้น

“หลับตา”มันไม่ใช่“การเห็น” ไม่รู้ภาษากันเลย

“วิปัสสนา”คือ “การรู้แจ้ง” ไม่ใช่“รู้มืด” แค่นี้ก็รู้เสียบ้าง

เมื่อ“วิปัสสนา”คือ “การเห็น”เกิดก่อน แล้วจึงจะปฏิบัติให้เกิด “การรู้แจ้ง”

เมื่อไม่มี“การเห็น” แล้ว“วิปัสสนา”คือ การรู้แจ้งเห็นจริง ด้วยตา,หู,จมูก,ลิ้น,กาย,ใจ ครอบ“ลัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย”มันจะมีได้อย่างไร? ..หา!!!

ดังนั้น ยังเป็น“วิปัสสนาญาณ”ยังหมดสิทธิ์ ปิดประตูที่จะเกิด

“วิปัสสนาญาณ”เด็ดขาด

เพราะเหตุใหญ่ก็คือ “ไม่มีเวทนา” เป็น “ฐานปฏิบัติ” นี้แท้ๆ เพราะมันไม่ปฏิบัติตรงคำตรัส เรียนรู้กันให้ชัดๆ เจนๆ เกิด

“กรรมฐาน” ที่ใช้ปฏิบัติของศาสนาพุทธคือ “เวทนา” แต่ทุกวันนี้ได้มีฉันทาปฏิภาณกันไปตามเดิรลึกลับกันเป็น “สมณะ” ไปยึดถือเอา “กลืน” ต่างๆ เป็น “กรรมฐาน” กัน จึงปฏิบัติจนกริยาธรรมเป็นเดิรลึกลับ

พระพุทธเจ้าทรงให้เรียนรู้จาก “เวทนา ๑๐๘” และจัดการที่ “เวทนา” นี้แลเป็น “กรรมฐาน” แท้ ที่สามารถแยก “เวทนา ๒-เวทนา ๓-เวทนา ๕-เวทนา ๖-เวทนา ๑๘-เวทนา ๓๖-เวทนา ๑๐๘” ได้จริง แต่ก็พากันเพี้ยนไปหมด

จึงไม่สามารถได้ “สัมผัส” ความเป็น “ต้นเหตุ” อันเป็น “เหตุ(สมุทัย) อริยสัจ” ให้เกิด “เวทนา” แน่นนอน การปฏิบัติก็ไม่ได้ฆ่า “เหตุ” แท้

เฉพาะอย่างยิ่งไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง “เหตุผลเวทนา” ว่า เป็น “โลกียะ” ได้ถูกต้อง และ “เนกขัมมสิตเวทนา” ว่า เป็น “โลกุตระ” ซึ่งทำได้เป็น “ส่วนบุญ” (บุญภาค) ไปตามลำดับ กระทั่ง “สิ้นบุญสิ้นบาป (บุญบาปปรกติ)” ด้วยการปฏิบัติใน “๑๐๘ เวทนา” บริบูรณ์สมบูรณ์

จึงจะเป็นทั้ง “สมมุติสัจจะ” และเป็นทั้ง “ปรมาตถสัจจะ” มี “ธรรมะ ๒” ยืนยันทั้ง “ภายนอก” และทั้ง “ภายใน” เป็น “ธรรมะ ๒” เสมอ ยืนยันการปฏิบัติจัดการ “เทว ธัมมา” คือ “ธรรมะ ๒” ทั้งเราเอง และทั้งผู้อื่น “รู้ร่วม” กัน ก็ “ธรรมะ ๒” เป็นสากลครบถ้วนถ่องแท้

มิใช่เป็นเรื่องของ “ตนรู้อยู่ในภายในใจผู้เดียว” ไม่มีใครสามารถร่วมรู้ได้ด้วย ไม่เป็นอย่างนั้นแน่ๆ

แล้วก็โมเมเชโกไปว่า “หลับตา” ใช้ฉันทา เฟ่ง แล้วก็จะเกิด

“ญาณชั้นตาทิพย์” ซึ่งเป็นชั้นเก่งพิเศษขึ้นในภายในได้

“ผู้มีญาณคือ‘ตาทิพย์’ด้วยกันเท่านั้นจะรู้จักกัน” ..ว่างั้นเลย

คำว่า “จะรู้จักกัน”นี้ ที่แท้มันต่างคนต่าง“รู้”ของใครของมัน
ต่างหาก ...ใช่มั๊ย?

มันอยู่กันคนละ“รู้”ของตนาๆภายในของแต่ละคน ต่างคนต่างก็
“รู้”ของตนๆอยู่ส่วนตน ของใครของมันแยกกันอยู่แท้

อย่างนั้นมันไม่สามารถยืนยันความรับรู้ร่วมกับผู้อื่นด้วยการ
มี“สัมผัส”ทั้งภายนอก-ทั้งภายในพร้อมเราพร้อมเขากันได้

ผู้อื่นจะรู้ด้วยได้ยังไงล่ะ ว่า สิ่งนั้นมันจริงตรงกันมั๊ย?

เพราะไม่มี“ภายนอก”ให้ผู้อื่นร่วม“สัมผัส”รู้ด้วยกัน

จึงยังไม่ใช่“ธรรม”ที่เป็น“สวากขาตธรรม”

ไม่เป็น“สวากขาตธรรม”คือ ไม่เป็นไปตาม“ธรรมะ”ที่พระ-
พุทธเจ้าตรัสรู้เองโดยชอบ แล้วท่านได้ทรงนำมาตรัสสอน มาประกาศ
ไว้ทั้งหลาย ซึ่งล้วนดีแล้วทั้งหมด แต่ผู้ศึกษาไม่ได้ ศึกษาามาผิด ก็ไม่
“สัมมาทิฐิ”ตามคำตรัสที่ท่านตรัสไว้ดีแล้ว นั่นแหละ

ผู้มี“ปัญญา”หรือมี“วิชา” จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงเริ่มจาก
“สังขาร” แล้วก็“วิญญาณ” แล้วจึง“นามรูป” ฯลฯ

นั่นคือ จับเป็น“ธรรมะ ๒”ศึกษาจัดการไปที่ละคู่ๆ และอื่นๆ
ต่อไป จนครบถ้วน“ปฏิจจสมุปบาท”ตลอดทั้งสาย

เริ่มตั้งแต่“พินอวิชา”ก็เริ่มรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“สังขาร”ศึกษา
“สังขาร ๓” แล้วจัดการทำเกิด-ทำดับไปที่ละคู่

“สังขาร ๓”ที่เป็นโลกียะสามัญปุถุชนก็มี“กายสังขาร-วจี
สังขาร-จิตสังขาร”ไปตามลำดับที่ปรุงแต่งกันอยู่จนที่ลุดก็“มโนสังขาร”

โดยสามารถทำ“อภิสังขาร ๓”อันเป็นโลกุตระของพุทธซึ่งเป็นวิสามัญของอารยชนคือ “ปัญญากิสังขาร-อุปปัญญากิสังขาร-อาเนญซากิสังขาร” ที่เราก็กำลังสาธยายกันอยู่นี้แหละ

“การสัมผัสกัน”ของ“ธรรมะ ๒”นั่นคือ “นามกับรูป” นี่คือ “กาย” และที่สำคัญคือ ต้องเริ่มจากมี“ภายนอก”คือ ปสาทรูป ๕ และเมื่อมี“ปสาท ๕ (ประสาททางตา,หู,จมูก,ลิ้น,กาย)”และ“โคจร ๕ (หน้าที่ประสาทเคลื่อนออกไปทำงาน)”หรือ“วิสัย”(ตัวเราที่มีสมรรถนะนั้นๆได้แล้ว)ทำงานตามหน้าที่ ซึ่งก็มี“๕ คู่”(ตาคู่กับรูป,หูคู่กับเสียง,จมูกคู่กับกลิ่น,ลิ้นคู่กับรส,ความเป็นโภจวิสัยพารมณคือ รสภายนอก ๕ คู่[กามคุณ ๕ หรือกามโทษ ๕]กับใจ)และต้องมี“ใจ”ด้วยเสมอ เป็น“ธรรมะ ๒” จึงจะชื่อว่า “กาย”(ธรรมะ ๒ คือ ต้องมี“รูป-นาม” ๒ เสมอ)

ที่ทำความเข้าใจกันได้ยากมากก็เรื่องที่พูดกันว่า “กายก็คือใจ-ใจก็คือกาย”นี่แหละ

เพราะคำว่า“กาย”นี้เดิมเป็น“ภาษาบาลี มีความหมายตามนัยสำคัญของ“โลกุตระธรรม” ซึ่งใช้อธิบาย“ภาวะ ๒”หรือ “เหตุ”ที่แยก“สมมุติสัจจะ”กับ“ปรมาตถสัจจะ”ออกจากกันให้ เกิด“ปัญญา”สามารถ“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”ได้ มี“สภาพหมุนรอบเชิงซ้อน”(คัมภีรวิภาโส,ปฏินิสสัคคะ) หลายชั้นเชิง จึงยากที่ปุถุชน คนสามัญจะรู้เท่าทันได้ง่าย

ดูเหมือนเป็น“มายากล”แต่ไม่ใช่“มายาหรือความหลอก” ที่แท้นั้นเป็น“สัจจะที่จริงชั้นโลกุตระ” จึงนับว่า เป็น“สิริมหามายา”ซึ่งแยกแยะให้รู้แจ้งรู้จริงกันยากมาก ชั้น“อจินไตย”ทีเดียว ที่พระพุทธเจ้าทรงแบ่งไว้ ๔ เรื่อง

เช่น “โลกจินตา” อันได้แก่ เรื่องของชาวโลกทั้งหลายที่แค่

“ความคิด” ต่างได้คิดต่างได้จินตนาการกันขึ้นมาในโลกนั้น มันมีมากมายหลากหลายนับไม่ถ้วนจนไม่สามารถจะนำมาคิดมานึกมารู้ตามได้ครบหมดหรอก ได้ก็แค่ส่วนหนึ่งเท่าที่ผู้ใดผู้นั้นมีความสามารถของตนเท่านั้น กระนั้นก็ไม่มีใครสามารถคิดนี้กระลึกตามได้ทั้งหมดทั้งสิ้นแน่นอน มันเป็น“อจินไตย”จริงๆ

“กรรมวิบาก” อันได้แก่ “การกระทำทางกาย-ทางวาจา-ทางใจ”ของคนแต่ละคนนั้น ทั้งดีทั้งชั่ว ทั้งคุณทั้งโทษ ทั้งเกิดทั้งดับ แต่ละคนได้ทำกันมากมายนับไม่ถ้วนสั่งสมลงเป็น“ผลของกรรม”ที่บันทึกไว้ใน“สัญญาของตนๆ”นั้น ผู้จะสามารถระลึกเอา“กรรม-วิบาก”ที่ได้สั่งสมไว้ใน“สัญญา”ออกมารู้ และมาใช้งานได้นั้น ก็เป็นเรื่องยากขึ้น“วิสัย”ทีเดียว มันจึงยากมากเรียกว่าขึ้น“อจินไตย”

“มานวิสัย” อันได้แก่ เรื่องของชาวโลกทั้งหลายขึ้นทำจิตที่เรียกว่า“มาน”ได้นั้น แม้แต่“มานแบบโลกีย์”ก็ต้องศึกษาฝึกฝนกันกว่าจะได้ก็ไม่ธรรมดา จึงเรียกว่าผู้สามารถทำได้นั้นเป็น“วิสัย”ของผู้คนที่เดียวของชาว“โลกียะ”ก็นับเป็น“วิสัย”

ยังเป็น“มานแบบโลกุตระ”ของชาวพุทธ ก็ยังต้องเรียกว่าสุด“วิสัย”ที่จะใช้แค่“ความคิดเอา”เลย จึงเป็น“อจินไตย” กันจริงๆ นั่นคือ ไม่อยู่ใน“วิสัย”ที่คนโลกียะจะขบคิดเอาได้-คาดเอาได้-คะเนเอาได้-เก็งหาความจริงเอาด้วยเหตุด้วยผลได้แน่ๆ

“มาน”ของชาวพุทธนั้นเป็นแบบ“โลกุตระ” ซึ่งพิเศษวิเศษไปจาก“มาน”แบบโลกียะ ชนิดที่ผู้สามารถปฏิบัติ“มานโลกุตระ”ที่เป็นของพุทธได้แล้วแท้ๆ ยังไม่สามารถจะอธิบายสาธยายให้คนอื่นรู้ตามได้ง่ายๆเลย

ดังที่อาตมาก็ได้พยายามสาธยายอธิบายกันอย่างพากเพียร พยายามแจ่มแจ้ง ยกอ้าง เปรียบเทียบ กันมาจนกระทั่งทุกวันนี้ ก็ ๕๐ กว่าปีแล้ว มันก็ยังยากที่จะรับรู้ได้กระจะกระจ่างอยู่นั่นเอง ไม่ได้“อ้อมมือ”นะ พยายามเต็มที่อย่างบริสุทธิ์ใจจริงใจที่จะให้ รู้ตามให้ได้เสมอจริงๆ

ซึ่ง“ฉาน”มันคือ“พลังงานอุณหธาตุ” ซึ่งจัดอยู่ในฝ่าย “เตโชธาตุ”คือ “พลังงานไฟ”

“ฉาน”ของพุทธจึงไม่ใช่พลังงานของ“ความเย็น” แต่เป็น พลังงานของ“ความร้อน”จึงเรียกว่า“ไฟ”ที่มีประสิทธิภาพยิ่งกว่า “ไฟราคะ-ไฟโทสะ-ไฟโมหะ”อีกด้วย จึงสามารถ“เผา”กิเลส ซึ่ง ก็คือ“พลังงานทางจิต”เช่นกันได้สำเร็จ

แต่ชาวพุทธยุคปัจจุบันนี้ได้หลงผิดความเป็น“ฉาน”ของพุทธ ไปหลงยึด“ผิด”เอา“ฉานเดียรฉัตร”ที่เป็น“แบบโลกียฉาน” อันเป็น สัมมัญของโลกมาเป็น“ถูก”อย่าง“ฝังหัว”กันเลย

ซึ่งไม่ใช่“สูงสุดคิณสู่สัมมัญ”ดอกนะ! แต่มันเป็น“ต่ำสุดคิณสู่ สัมมัญโลกิย”ต่างหาก

ก็เป็นจริงตามธรรมดาของ“ไตรลักษณ์” ศาสนาพุทธได้ผ่าน กาลเวลามาถึง ๒,๕๐๐ กว่าปี มันก็ได้เสื่อมตามกาละเช่นกัน ถึง ปัจจุบันวันนี้มันจึงเป็นดังที่มันเป็นและเห็นกันอยู่นี้แล

อาตมาเกิดมาในยุคนี้ก็ตามที่พระพุทธเจ้าทรงพยากรณ์ไว้ และได้ทำหน้าที่มาได้ ๕๐ กว่าปี มีมรรคผลเกิดกับคนที่มิฟังอาตมา ศึกษาตามอาตมา และปฏิบัติบรรลुได้จริง

จึงเกิดคนที่มี“โลกุตระธรรม”มี“วรรณะ ๙” มาอยู่รวมกันเป็น

“สาธารณิยธรรม ๖” ได้จริงถึงขั้น“สังคมคนที่มีเศรษฐกิจขั้นสาธารณ-
โภค”อยู่ด้วยกันอย่างสงบสุข ก็ยาวนานมาถึง ๕๐ กว่าปีแล้ว

ซึ่งอาตมายืนยันอ้างอิงกับพระไตรปิฎก ที่ต่างยังยอมรับ
นับถือฉบับเดียวกันอยู่ในปัจจุบันนี้

แต่แปลความหรือ“ตีความ”กันไม่ตรงกัน ก็ถูกต้องแล้ว

เพราะฝ่ายศาสนาหมู่ใหญ่ได้ยึดถือ“ความหมาย”ตามที่ท่าน
แปลกันหรือ“ตีความ”กันตามที่ท่าน“เห็นหรือเข้าใจ(ทฎฐิ)”แบบของ
ท่าน จึงมี“ผล”ที่เกิดที่เป็นตามที่ท่านฝ่ายหมู่ใหญ่ท่านเป็นอยู่จริง
ก็ไม่ผิด ไม่แปลกอะไรนี้! “ทฎฐิ”ของท่านแบบนั้น

แต่ของอาตมากับหมู่ชาวอโศกยึดถือ“ความหมาย”ตามที่
อาตมาแปลกันหรือ“ตีความ”กันตามที่เราชาวอโศก“เห็นหรือเข้าใจ
(ทฎฐิ)”แบบของอาตมากับชาวอโศก จึงมี“ผล”ที่เกิดที่เป็นตามที่เรา
ฝ่ายชาวอโศกเป็นอยู่จริง ก็ไม่ผิด ไม่แปลกอะไรนี้! “ทฎฐิ”ก็ของเรา
แบบนี้

คนผิด ย่อมปฏิบัติ“ผิด”ไปจาก“ความถูกต้องของพระพุทธเจ้า”
จึงเป็นจริงอยู่ยืนยันได้จริงอย่างที่เห็นและเป็นอยู่จริงนี้

เพราะ“ทฎฐิ”ของท่านหมู่ใหญ่แตกต่างไปเป็น“อย่างหนึ่ง”

ส่วน“ทฎฐิ”ของอาตมากับหมู่ชาวอโศก ก็เป็น“อีกอย่างหนึ่ง”
มันก็ต้องแตกต่างกัน ก็“ถูก”แล้วนี้!

ถ้าพุทธหมู่ใหญ่“มีทฎฐิ”ว่า “กาย” เป็นแบบเดียวกันกับฝ่าย
เราชาวอโศก ท่านก็ย่อมปฏิบัติแล้วก็ต้อง“เกิดผล”เหมือนชาวอโศก

แต่เพราะท่านหมู่ใหญ่“มีทฎฐิ”ว่า “กาย” ไม่เป็นแบบเดียวกัน
กับฝ่ายเราชาวอโศก เป็นแบบของท่าน ท่านก็ย่อมปฏิบัติแล้วก็

ต้อง“เกิดผล”เหมือนพวกท่านชาวหมู่ใหญ่ที่เห็นและเป็นอยู่

อันแตกต่างกันกับชาวอโศกแน่นอน ก็“ถูก”แล้วอีกแหละ

เริ่มจากคำว่า“กาย” อันเป็นคำแรกที่ต้องทำ“ทฤษฎี”ให้“สัมมา-ทฤษฎี”ตาม“สังโยชน”ข้อที่ ๑ มาเลย

ทั้ง“ลัก”และทั้ง“กาย” ใน“สังโยชน”ข้อที่ ๑ ก็ต้องแจ่มแจ้งชัดเจนถูกต้องชนิดที่“พันวิจิตร”คือ “พันข้อใจสงสัยใดๆ หมด”ทั้ง“ลัก”คือ“ตนเอง” ทั้ง“กาย”คือ“รูป-นาม”คือ“ภาวะ ๒”คือ“เหตุ”

และ“ศีลพต”หรือ“วิธีปฏิบัติ”ก็ต้อง“สัมมาทฤษฎี”ตรงกันอีกตาม“สังโยชน”ข้อที่ ๓

“สังโยชน ๓ ข้อ”นี้เป็นสูตรสำเร็จของ“เบื้องต้น”ในศาสนาพุทธที่ทุกคนต้องมี“ความเข้าใจให้ถูกต้อง”ก่อนอื่นเป็น“ความรู้ประจำตน”ก่อนอื่น หากใครยังไม่มี“ความรู้”ใน“สังโยชน ๓ ข้อ”ก็ไม่มิลิทธิที่จะเรียนรู้ปฏิบัติธรรมของพุทธบรมมรรคผลสำเร็จได้เด็ดขาดแน่นอน

จาก“สังโยชน”นี้แล้ว ก็ต้องมี“ความรู้”ในความเป็น“กาย” อันเป็นการประชุมกันของ“ภายนอกกับภายใน”เป็นการร่วมกันทำปฏิกริยากันอยู่ตั้งแต่เป็นพลังงานร่วมกันของ“พลังงานทางอตุ”แสดงภาวะปรากฏสภาพอยู่ เช่น ความร้อน แสง เสียง แม่เหล็กไฟฟ้า นี่เรียกว่า “รูป(ภาวะที่ถูกรู้ = object)”

กับ“นาม(ภาวะของตัวผู้รู้หรือจิต = subject)” ก็ครบ“กาย” เป็นต้น “กาย”เบื้องต้น ผู้ปฏิบัติต้องมี“ภาวะ ๒”นี้แหละเป็น“คู่แรก”แล้วเวลา“ปฏิบัติก็ต้องมี“สัญญา”คือ “การกำหนดรู้”ที่สามารถทำ“หน้าที่”กำหนดรู้“สิ่งที่ได้รู้-ได้เรียน”นั้นๆ ต่อไป

จึงจะศึกษา“ภาวะ ๒”คือ “เทว”ได้ทุก“เทว”จนครบครัน
ไปแต่ละ“รอบ” หรือแต่ละขั้นตอน

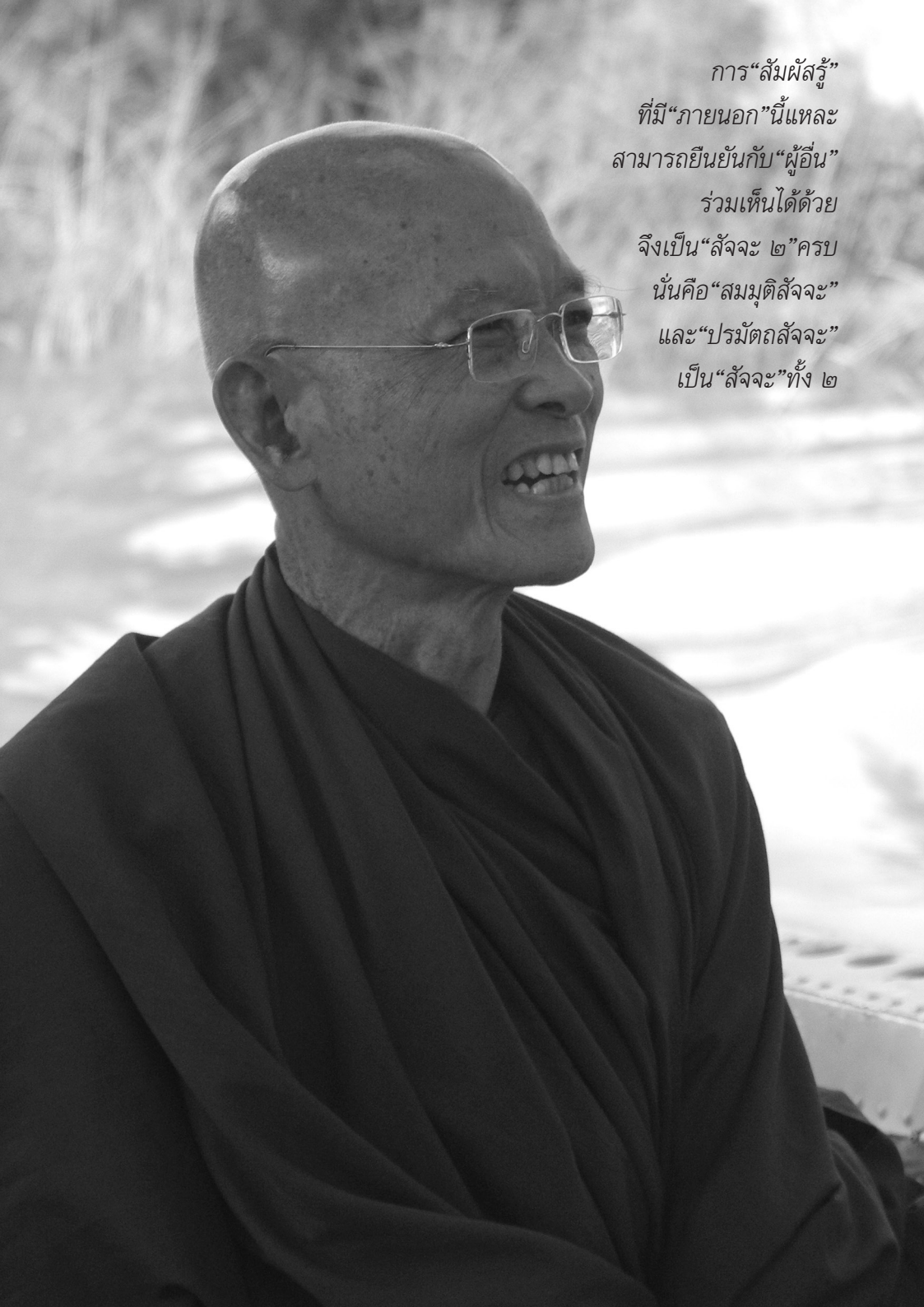
จึงมี“กาย”กับ“สัญญา”นี่เองเป็น“คู่สำคัญ” ที่จะสามารถ
เรียนรู้ความเป็น“สัตว์” และกำจัดความเป็น“สัตว์”ทางจิตนิยาม
หรือทาง“สัตว์โอปปาติกะ”ได้หมดครบจบบริบูรณ์ตามที่พระพุทธเจ้า
สรุปไว้ใน“สัตตาวาส ๙” และต้องเรียนรู้ในขณะที่มี“วิญญานฐิติ”
คือ “วิญญานฐิติที่ตั้ง(ทางทวาร ๕)” ไม่ใช่“วิญญาน”ยังเป็น“สัมภเวสี
(วิญญานไม่มี“ที่ตั้ง” ได้แก่ วิญญานไม่ตั้งอยู่ที่ตา-หู-จมูก-ลิ้น-กาย“สัมผัสกัน
ยังลอยตัวอยู่)”

อาตมาก็นำพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้ามาพูดถึงอ้างอิง
คำตรัสในพระไตรปิฎก มายืนยันอยู่เสมอ เชิญตรวจสอบได้

ถ้าไม่ตรงกัน มันก็แตกต่างกัน ทั้ง“กาย”ทั้ง“สัญญา” อันต้อง
ตรวจตราสอบทานได้จาก“สัตตาวาส ๙” หรือ“วิญญานฐิติ ๗”

ผู้“สัมมาทิฐิ”ทั้งคำว่า“กาย”และคำว่า“สัญญา”จึงจะสามารถ
ปฏิบัติแล้ว แยก“กาย”แยก“จิต”ได้ถูกต้องถ่องแท้แยกกายมี“การ
ทำใจในใจ”หรือ“มนสิการ”เป็น“โยนิโสมนสิการ”ได้สำเร็จกำจัด
ความเป็น“สัตว์ทางจิตวิญญาน” จิตของเราก็หมดสิ้นความเป็น
“สัตว์” เรียกว่า เป็น“มนุษย์”ผู้มีจิตใจเจริญเพราะได้ดับกิเลสสำเร็จ
สูงสุดแล้ว พ้นจากความเป็น“มาร-เทวดา(เทวสัตว์หรือเทพแบบโลกย์)”
จึงเป็นผู้พ้นหมดสิ้นแม้แต่ความยึดมั่นถือมั่นใน“ภาวะเป็นพรหม(จิต
วิญญานที่สะอาดจากกิเลส)”

แต่เราสามารถทำจิตใจเราเป็น“พรหม”คือจิตใจเราสะอาด
ได้สำเร็จจริงแล้ว ก็มีจิตวิญญาน”นั้นอาศัยทำงานไปเพื่อประโยชน์

การ“สัมผัสรู้”
ที่มี“ภายนอก”นี้แหละ
สามารถยืนยันกับ“ผู้อื่น”
ร่วมเห็นได้ด้วย
จึงเป็น“สังขละ ๒”ครบ
นั่นคือ“สมมุติสังขละ”
และ“ปรมัตถสังขละ”
เป็น“สังขละ”ทั้ง ๒

อันควร ไม่หลงยึดมั่นถือมั่นว่า เป็น“ตน”หรือเป็น“ของตน”ด้วย
“ปัญญาอันยิ่ง”

ดังนั้น คำว่า “กาย”จึงมีความสำคัญยิ่งยวดในการปฏิบัติธรรม
ของศาสนาพุทธทั้งที่เป็นเบื้องต้น และทั้งในการปฏิบัติ และทั้งเป็น
“ตัวจบ” ว่า เราทำ“ความไม่มีกาย”ได้แล้วใน“จิต”ของตน

แม้จะ“จบกิจ”บริบูรณ์แล้ว

คำว่า“กาย”ได้กลายมาเป็น“ภาษาไทย”อย่างเนียนสนิท

นั่นคือ “ธาตุรู้”ตัวเดียวกันแท้ๆทำงานในขณะเดียวกันที่มี
“ธรรมะ ๒” ทำงานสลับกันอยู่ขณะนั้นๆ “ผลัดกัน-สลับกันเป็น
‘รูป’และเป็น‘นาม’ทำงานไป” เท่าที่ยัง“ไม่บรินิพพานเป็นปริโยสาน”

แต่เมื่อ“กายกับใจ”นับเป็น“องค์รวมเดียวกัน”มี“ธาตุรู้(นาม)”
กับ“สิ่งที่ถูกรู้(รูป)”ประชุมกันทำหน้าที่รู้“การสัมผัสภายนอก”
ทั้งหลายนั้นซึ่งมี“ใจก็รู้ภายนอกนั้นอยู่”ด้วย และมี“ธาตุรู้ตัวนี้”
ตัวเดียวกัน “รับรู้ภายนอก ๔ (ตา,หู,จมูก,ลิ้น จึงมี ๔ คู่ = ๘ และมี“หนึ่งใจ”
ดังนั้น ๘ กับ ๑ รวมกันจึงเป็น ๙ “กาย ๔ คู่”แต่“ใจ”มี ๑ รวมกับ“กาย ๔ คู่ = ๘” จึงเป็น ๙)
ที่สัมผัสกับภายนอก โดยมี“ใจ”หรือ“จิต”เป็น“ธาตุรู้”ของเรา
ร่วมเสมอ และเป็นประธานอยู่“ภายใน”ด้วย จึงรู้พร้อมกันทั้ง
“ภายนอกและภายใน”อยู่ตลอด ไม่ขาดไปจาก“สภาพ ๒”อยู่เสมอ
ตลอดที่มีกรรม

พอจะชัดเจนแจ่มกระจ่างขึ้นมั๊ย?

การ“สัมผัสรู้”ที่มี“ภายนอก”นี้แหละมันสามารถยืนยันกับ
“ผู้อื่น”ร่วมเห็นได้ด้วย จึงเป็น“สัจจะ ๒”ครบ นั่นคือ“สมมุติสัจจะ”
และ“ปรมาตถสัจจะ” เป็น“สัจจะ”ทั้ง ๒ ไง!

หากมีแต่“ภายใน” ใครรู้ร่วมด้วยก็ยาก มันชี้“ความจริง” ยืนยันกันเป็นปัจจุบันมี“ภายนอก”กับ“ภายใน”อธิบายได้แก่คนอื่น ยืนยันร่วมกัน โทงโท หลัดๆ โด่งๆ มันจึงชื่อว่า “ความจริง”ไม่ได้ ถ้าเรา“รู้”ของเราเองในภายใน คนอื่นก็ไม่“รู้”กับเราได้ คนอื่น เขาจะร่วมรู้ยืนยันกับเราได้ยังไง?

การมี“สัมผัสภายนอก”จึงยืนยันความเป็น“ลัจจะ ๒”ครบทั้ง เขาและเรา คือ ทั้ง“สมมุติลัจจะและปรมัตถลัจจะ” ก็ครบครัน “ธรรมะ ๒” ด้วยประการฉะนี้

การมี“สัมผัส”กันหลัดๆ โด่งๆ โทงโทอยู่ ณ บัดนั้นจึงสำคัญ ทุกวันนี้ก็สัมผัส“หอมมะ”ของจีนที่ใช้หัวมือแตะหรือแตะ ตรวจ หรือนายแพทย์ที่ใช้“หูฟัง”(stethoscope)ตรวจดู“อาการ ๓๒” ต่างๆในคน แล้วสามารถหยั่งรู้ว่า“อาการ”อย่างนี้ขององคัพพภายในเป็นปกติ หรือไม่เป็นปกติ อย่างนี้ก็มีคนอาศัยวิธีนี้ทำกัน อยู่จริง แม้ในโลกปัจจุบันนี้ เช่นนี้เป็นต้น ..ใช่มั๊ย?

ล้วนเป็นการใช้“สัมผัส” จึงจะยืนยันได้

พระพุทธเจ้าจึงต้องมี“การสัมผัส”เป็นการยืนยัน“ลัจจะ”กับ ใครๆได้ด้วยประการฉะนี้ จึงจะถือได้ว่าเป็น“ความจริงที่รู้ยิ่ง”(วิชชา) ได้แท้ของศาสนาพุทธซึ่งต้องครบด้วย“สัมผัส” ฉะนี้

ถ้าไม่มี“สัมผัส”ก็ไม่นับว่าเป็นลัจจะที่ครบครัน ลัจจะที่ครบครัน ทั้ง“๒ ลัจจะ”ได้แก่มี“สมมุติลัจจะ”และมี“ปรมัตถลัจจะ”ครบ ๒

หรือแม้ใครจะเก่งเทียมเท่าพระพุทธเจ้าคือ สามารถหยั่งรู้ได้ โดยไม่ต้องมี“การแตะสัมผัส”ภายนอกเลย เล่นใช้“การเพ่งใจ” เอาดีๆ เท่านั้น ก็สามารถ“หยั่งรู้”ได้ ก็เถอะ

มันก็เป็นเรื่องวิเศษพิเศษ แต่ยากจะยืนยันกันโทนโท

กล่าวคือ ใช้“พลังพิเศษทางใจ”เท่านั้นเพ่งโดยตรง แล้วเพ่งจิตให้เข้าไปหยั่งรู้ ไม่ต้องสัมผัสทาง“ประสาท ๕”สามารถรู้ได้แท้ปานั้น ผู้ทำได้นั้นก็ต้องได้เรียนรู้จาก“สัมผัส”มาก่อนทั้งนั้น

ขอยืนยันว่า ต้องได้เรียนรู้จนสามารถทำได้มาก่อนจริงๆ แม้ชาตินี้จะยืนยันว่า “ตนไม่ได้เรียนมา” เกิดมาก็ทำได้เลยปานั้นก็ตาม ผู้นั้นก็ได้“สั่งสมบารมีแห่งความสามารถนี้”มาแต่ชาติปางก่อนหลายชาติด้วย ได้สะสมมาแล้วทั้งนั้น จึงจะมีในตนได้จริง

แต่ผู้นี้ระลึก“ความจริง”ที่เป็น“กรรมวิบาก”นี้ของตนไม่ได้ จึงไม่รู้“ความจริง”ใน“ความสามารถยิ่งเกินสามัญ”นี้ของตนนั่นเอง

เพราะ“กรรมวิบาก”เป็น“อจินไตย”จริงๆ ก็ยืนยันชัดเจนนี้ กระนั้นผู้เก่งยอดนี้ก็ดี หาก“สัมผัสด้วยประสาท ๕”ก็จะรู้ได้จริงครบถ้วน ง่ายดายยิ่งกว่า“ไม่สัมผัสภายนอกแล้วรู้” เป็นไหนๆ ไหม้ย? จริงมั้ย?

เพราะมันครบครันทั้งภายนอกและภายใน มันยืนยันความจริง (สัจจะ)ยิ่งแท้กว่า คนทั้งหลาย ใครๆ มีทวารสัมผัสได้ก็รู้ได้ด้วย

“ของจริง”จึงควรยืนยันกันด้วย“สัมผัส”ที่มี“ภายนอก”ด้วย

ผู้ไม่ศึกษาฝึกฝนเป็นไปตามลำดับถูกต้องตรงตามคำสอนพระพุทธเจ้าคือ “สัมผัสภายนอก”ที่หยาบก่อน มันก็ไม่ถูกต้อง คำสอนแน่

เอาเถอะ.. แม้“การเก่งพิเศษ”ทางจิต แบบโลกียวิชาที่หยั่งรู้ได้เป็น“อาเทสนาปาฏิหาริย์”นี้ จะเก่งจริงยอดเยี่ยมอย่างไร ก็เป็น“ความเก่ง”ที่เป็น“ปาฏิหาริย์ทางโลกีย์”ที่พระพุทธเจ้าไม่ทรงยกย่อง

มีหน้าซ้ำ ตรัสบริภาษด้วยว่า ท่านเกลียด(ชคฺฉณามิ) ท่านเบียด(หฺรยาณามิ)
ท่านเอื่อมระอา(อฺฏฺฐียามิ) [พระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๓๙-๓๔๑]

ถือว่า ไร้สาระ ไม่ใช่เรื่องของ“โลกุตระ”

“โลกุตระ”ที่สำคัญมากอย่างยิ่งก็คือ นอกจากจะทรงรู้อย่าง
“อาการ”ปกติหรือไม่ปกติของ“อาการ ๓๒”ที่เป็น“สามัญ”ว่า
ปกติหรือไม่ปกติ อันปุณฺชนก็อาจจะรู้กันได้

พระองค์ยังสามารถหยั่งรู้อย่างยอดเยี่ยมว่า “อาการ”ปกติหรือไม่
ปกติของ“วิสามัญอารยชน”ที่ปุณฺชนไม่สามารถศึกษาฝึกฝน
รู้ตามได้ ก็มีอีก ถ้าใครใฝ่รู้ก็สามารถบำเพ็ญรู้ตามต่อไปได้

ศาสนาพุทธไม่สงวนสิทธิ์ ทุกคนมีสิทธิ์ จะรู้ต่อไปมัยละ..?

พึงศึกษากันอย่างสำคัญเพื่อรู้อย่างให้สำคัญตามพระพุทธเจ้า
ทุกพระองค์ตรัสรู้ ก็จะได้จริงทุกขั้นตอน เริ่มที่กรรมฐานสำคัญ

นั่นคือ การหยั่งรู้“เวทนาแท้”กับ“เวทนาเทียมหรือเกี”

ฉะนั้น โลกุตระธรรมที่เป็น“วิสามัญ”อันสำคัญยิ่งของ“การ
หยั่งรู้”ที่สามารถมี“ธรรมวิจยัลัมโพชฌงค์”แยกแยะรู้ความแตกต่าง
กันของ“เวทนาในเวทนา”กันปานฉะนี้

และรู้อย่างไปถึงว่า “เวทนาเกี”นั้นก็เพราะมี“เหตุ”ที่ทำให้เป็น
“เวทนาเกี” แล้ว“ดับเหตุ”นี้อย่างถูกตัวถูกตนมันทีเดียว

การหยั่งรู้“อาการ”ชั้น“วิสามัญที่อารยชน”พึงรู้กันฉะนี้เอง
เป็น“ความตรัสรู้”ถึงภูมิ“โลกุตระ”ของพระพุทธเจ้าทุกพระองค์

ศาสนาพุทธจึงสำคัญที่การมี“ความรู้ใน‘อาการ’ชั้นวิสามัญ”
ที่เป็น“อาการ ๓๓ (ดาวดิงส์)”ชั้นโลกุตระ แล้วสามารถจัดการกับ
“อาการ”นี้เองได้อย่างเก่งด้วย“ปัญญาอันยิ่ง”(อภิญญาหรือวิชา)

สำเร็จผล ตามทฤษฎีของพระลัมมาสัมพุทธเจ้าทุกพระองค์

จริงๆ แล้ว“สามัญ”ปกติปุถุชนไม่สามารถแยกแยะ“ความรู้สึก”
ได้ละเอียดลออถึง“ความรู้สึก(เวทนา)”ดังว่านี้กันหรอก

ซึ่ง“เวทนา”ขั้นที่เรากำลังกล่าวถึงกันนี้ มันเป็นขั้น“รู้ยิ่งใน
ปรมัตถธรรม”อันเป็น“กายในกาย-เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรม
ในธรรม”อย่าง“ลัมมาทิฏฐิ”กันเชียวนะ!

เพราะเป็น“ปกติ”ของคนผู้ไม่ได้ศึกษาหรือไม่ได้ฝึกฝนอ่าน
“เวทนาในเวทนา”ของตน จึง“ไม่ค่อยรู้สึกไม่ปกติ”หรือเจ็บปวดกัน
แม้อวัยวะของตนจะ“ไม่ปกติ”แล้วหรือ“ผิดปกติ”ไป

กว่าจะรู้สึกตัวเอง“ป่วย” หรือ“อวัยวะ”ต้องให้หมอรักษา
แล้ว ก็รักษาไม่ทัน หรือไม่ก็..ตายไปก่อนก็มี เหตุเพราะไม่ได้ศึกษา
ฝึกฝนการอ่าน“เวทนาในเวทนา”ของตนตามแบบพุทธ

หรือแม้แต่อวัยวะจะเสื่อมไปตามวัยที่แก่ แต่คนส่วนใหญ่ก็
ไม่“ทุกข์”กับ“ความรู้สึกเสื่อมจริง”นั้น ที่ต้องเสื่อมตามวัย เพราะรู้
ด้วยเหตุผลของ“การเกิดขึ้น-ตั้งอยู่-เสื่อมไปเป็นธรรมดาไตรลักษณ์”
แห่งสรรพสิ่งในโลก

แต่คนที่ชี้“อูเฮอะ”หรืออ่อนแอด้วยกิเลสอัตตาของตนสูง
ก็จะมี“ความรู้สึกทุกข์” ..นิดก็โอย! หน่อยก็โอย! จะรู้สึกมีอาการ
ทุกข์มากกว่าปกติที่คนควรจะเป็น ทุกข์เลยเถิดไปกว่าคนอื่นเขา
เพราะเป็นคนมี“อุปาทาน”มากจัดนั่นเอง

เพราะ“โง่”คือ“อวิชชา”ยิ่งกว่าคนอื่น จึง“ทำตนเอง”ให้มี
“ทุกข์หนักกว่าสามัญ”ไปได้กว่าใครเขาจริง

นี่คือ อาการของ“ความรู้สึกผินรក”แท้ๆของคนผู้นั้น ที่มันมี

“กิเลสมากเกินไป” มันก็ยังมี“อุปาทาน”มากยิ่งขึ้นไปตาม “อวิชชา”

“อวิชชา”นี้แหละ ที่ทำให้คนมี“อาการ”ผิวนอกไปต่างๆ

“อาการ ๓๒”ที่ภาษาบาลีว่า “วัตตติงสาการ”นั่น คือ “อาการ”
สามัญของ“องคัพพะ”ในคนทั้งหลาย ได้แก่ “ผม ขน เล็บ ฟัน
หนัง เนื้อ เอ็น กระดูก เยื่อในกระดูก ม้าม หัวใจ ตับ พังผืด ไต
ปอด ไล่ใหญ่ ไล่ย่อย อาหารใหม่ อาหารเก่า(อุจจาระ) มันสมอง ดี
เสลด หนอง เลือด เหงื่อ มันข้น น้ำตา มันเหลว น้ำลาย น้ำมูก ไขข้อ
มูล(ปัสสาวะ)”

ทั้ง ๓๒ นี้ มันก็มีของมันเป็นปกติ ไม่รู้สึกผิดปกติ เช่น ไม่มี..
อาการเจ็บ หรือปวด หรือขัดยอก อึดอัด คือไม่บกพร่องไปจาก
“อาการ”ปกติขององคัพพะปกติเลย

วัตตติงสาการ ก็คือ “อาการ”ธรรมดาธรรมชาติ ที่คนทุกคน
มีเป็น“ปกติสามัญ” คือ มันไม่ป่วยไม่ชำรุดบกพร่องใด มันไม่เจ็บ
ไม่ปวด หรือไม่มีอาการที่ไม่สบาย ไม่ปกติอย่างใด มันเป็นอยู่ปกติดี

หากองคัพพะทั้ง ๓๒ มันทำงานตามหน้าที่ของมันอยู่อย่าง
สมดุล ไม่มีเหตุปัจจัยใดบกพร่อง จะเพราะโรค ภัย ไข้ เจ็บใด
หรือไม่เพราะอุปัทวเหตุใดก็ตาม

“ความรู้สึก”ที่เป็นไปกับ“อาการ ๓๒”ของแต่ละคน ก็สบายๆ
ปกติสามัญ ก็จะไม่มีความรู้สึกผิดปกติ”ใด

ที่สำคัญคือ “อาการ ๓๒”มันไม่ทุกข์ ไม่สุข “อาการ ๓๒”
มันปกติ มันคือความธรรมดาๆ ก็เป็น“ความสามัญ”ที่เป็นอยู่

เว้นแต่ว่า เมื่อองคัพพะ ๓๒ นั้นไม่ว่าส่วนใดส่วนหนึ่ง หรือ
หลายส่วน มันมีอาการ“ผิดปกติธรรมดา”ขึ้นมา มันก็จะมี“อาการ”

เจ็บ หรือปวด หรือไม่สบายอย่างที่เคยเป็นอยู่ ก็คือ “ไม่ปกติ” ก็เป็นจริง

ถ้าเกิดอาการอย่างนี้ขึ้น ก็คือ “ไม่ปกติธรรมดาแล้ว” มันก็คือ “ความไม่เป็นปกติสามัญ” ของคนสามัญทั้งหลายนั่นเอง

ธรรมดา หรือปกติ มันก็สบายๆคงที่

หากไม่สบายๆ คงที่ มันก็ผิดปกติไป มันก็คือ ไม่ปกติ หรือแปลกไปจากสามัญ

“อาการ” ของ “ลักษณะสามัญทั้ง ๓๒” ในคน (อาการ ๓๒) มันก็มี “ปสาท” และ “โคจร” ทำงาน “ปรุงแต่ง” กันอย่างสมดุล คนก็จะไม่มี ความรู้สึก (คือเวทนา) “ผิดปกติ” อะไร

คือ ไม่มี “อาการทุกข์” หรือไม่มี “อาการสุข” ใดๆ ทั้ง ๓๒ อาการ “ความรู้สึก” คนผู้นี้ก็ปกติ

ถ้าส่วนใดส่วนหนึ่งใน “๓๒ อาการ” นั้น บกพร่อง เป็นโรค หรือเกิดอุปัทวเหตุกับ “อาการ ๓๒” ใดขึ้น ก็ “ผิดปกติ”

ซึ่งเกิดกับผม ขน เล็บ ฟัน หนัง เนื้อ เอ็น กระดูก เยื่อในกระดูก ม้าม หัวใจ ตับ พังผืด ไต ปอด ไล่ใหญ่ ไล่ย่อย อาหารใหม่ อาหารเก่า (อุจจาระ) มันสมอง ดี เสลด หนอง เลือด เหงื่อ มันข้น น้ำตา มันเหลว น้ำลาย น้ำมูก ไขข้อ มูตร (ปัสสาวะ) ส่วนใดส่วนหนึ่ง หรือหลายส่วน เป็นโรค หรือมีอุปัทวเหตุขึ้นมา มันก็ยอม “ผิดปกติ-ไม่สบาย” ไปตาม เหตุปัจจัยนั้นๆ ก็เป็น “ธรรมดา” มันก็เจ็บ ก็ปวด ก็ไม่สบาย มันก็เรื่องธรรมดาขององคาพยพ ที่ไม่คงไม่สงสัยอะไร

อาการ ๓๒ ที่ปกติภายนอกภายในก็ไม่สุข-ไม่ทุกข์อะไร ความรู้สึกปกติ ก็มีแต่รู้อะไรต่ออะไรตามที่มิ-ที่เป็นนั้นๆ มันจริงอยู่

“ความรู้สึก”ปกติก็คือ “ไม่สุข-ไม่ทุกข์” กลางๆ

ส่วนผู้“สัมผัส”ก็ตาม หรือ“ไม่สัมผัส” ก็ตาม หากเกิด“สุขหรือทุกข์”ขึ้นมาอย่าง“ผิดปกติ” นั่นแหละคือ “ความไม่ปกติ” ที่เป็น“เวทนา” อัน“เกิดสววรรค์” หรือ“เกิดนรก”แท้แล้ว

คนมี“ความรู้สึก”ปกติกับ“อาการ”ทั้ง ๓๒ ของตนที่ปรุงแต่งกันอยู่ไม่บกพร่อง ไม่ชำรุดที่เรียกกันว่า “ป่วยเจ็บ”นั่นแหละ “ปกติ” ที่ส่วนต่างๆทั้ง ๓๒ ที่“รส ๓๒”คือ รสแห่ง“อาการจริง”ของทุกสิ่งสัมผัสสามัญธรรมดา ของคนไม่มี“อุปาทาน”

ตามความเป็นจริงขององคภาพพในความเป็นมนุษย์โลกทุกคน ที่“สัมผัส”รสอย่างเดียวกัน”มันจะมี“อาการ”ของมันตามหน้าที่ตรงกันอย่าง“สมดุล”ทุกอวัยวะแห่งองคภาพพ ๓๒

ถ้าหากมี“อาการ”ไม่สมดุล คือไม่เป็น“สูล”ขึ้นเมื่อใด นั่นคือ “ความไม่ปกติ”เกิดในผู้นั้น

“ความไม่เท่าปกติ”หรือ“ความไม่สมดุล”นี้แหละ คือ “ความไม่เที่ยงของทุกสรรพสิ่ง”(สัพเพธัมมา อนิจจัง) ทุกสรรพสิ่งไม่เที่ยงทั้งนั้น

นอกจาก“ความรู้สึก”คือ“เวทนา”นี้แหละที่แปรปรวนง่าย ไม่ปกติง่าย คือ ไม่เที่ยงง่ายมากๆ เป็นไปตามเราจะ“หลงยึด”หรือ“หลงอยาก” ที่“ผิดปกติ”ของแต่ละคน ผู้ยังมี“อวิชชา”

จึงมี“นิพพาน”ของอรหันตบุคคลแท้เท่านั้นที่เที่ยง(นิจจัง) ถาวรยั่งยืน(ธวัจ)จริงๆ เพราะท่าน“หมดหลง(หมดโมหะ)” เป็นผู้“รู้ความจริงตามความเป็นจริง”ไม่ลัษณ ไม่หลงไปตามผู้อื่น จึงเรียกว่า“เที่ยง” ว่า“แท้”

“แท้”นี้ภาษาว่า“นิจจัง” เรียกเต็มๆ ก็คือ “ลัญญาเย นิจจานิ”

“แท้”นี้พิสูจน์กับผู้อื่นได้ หรือเปรียบเทียบของตนเองได้

“แท้”ก็คือ จริ่งที่สุด ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า “ลัจจะ มีหนึ่งเดียวเท่านั้น ไม่มีสอง” มี“นิพพาน”เท่านั้นคือ“หนึ่ง” มีหนึ่งเดียวนี้ที่เป็นลัจจะ นอกนั้นไม่มีอะไรนับว่า“ลัจจะ”หรือ“เที่ยง”

“เที่ยง”หรือ“แท้”ก็คือ นิจจัง-ธวัจ-ลัสสตัง-อวิปริณามธัมมัง-อลังหิรัง-อลังกุปปัง

และผู้อรหันต์แล้ว เป็น“อมตบุคคล” เมื่อยัง“ไม่ตาย”แบบ“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน” ก็ละ“ทำงาน”มี“การประมาณ”(มัตตัญญ) ยึดหยุ่นให้โลกอยู่ อย่างเสียสละ ช่วยโลก ตาม“ภูมิবারมี”แห่งตน ไม่ประมาท ด้วยความไม่มีตัวตน-ไม่ลำเอียงแก่ใครๆเลย

ซึ่งไม่มี“ดูต” ไม่มี“ผลัก”สำหรับท่านจริง มีแต่จริง

คนผู้ไม่ใช่อรหันต์จึง“มีผลัก-มีดูต”อยู่

ถ้าหลงอุปาทานชอบ“ยินดีพอใจ”ก็ดูต

ถ้าอุปาทานชัง“ไม่ยินดีไม่พอใจ”ก็ผลัก

“พลังงาน”ที่มี“ดูต”หรือ“ผลัก”นี้แลคือ “ความไม่เป็นกลาง” แม้นิดแม้น้อยปานใดๆ หาก“มีพลังดังว่านี้”ยังปรากฏ นั่นคือ“อันตา”

“อันตา”ก็คือ ความยัง“มีด้าน-มีข้าง-มีส่วน”อยู่ มันไม่อยู่กลางๆมันเอียงแหย้ม-แพลงไปข้างใด ผังใด ก็ยังคงคือ “อันตา”ทั้งนั้น

“อันตา”จึงเป็น“ความไม่เป็นกลาง”ของพลังงาน“จิตนิยาม”เท่าที่บุคคลใดสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง และสามารถทำให้“มี” “อันตา”ได้จริง จึงจะชื่อว่า ผู้ทำ“อนัตตา”ได้

พระพุทธเจ้าตรัสรู้ความเป็น“อนัตตา”ในการทำ“กิเลส”เป็น“อนัตตา”หรือ“กิเลสไม่มีตัวตน”ในจิตของเราอีกอย่าง“เที่ยงแท้

(นิจัจง)-ยังยืน(ฐัจง)-ตลอดกาล(ลัสสตัง)-ไม่แปรเป็นอื่นอีก(อวิปริณามธัมมัง)-
ไม่มีอะไรหักล้างได้(อสังหรัง)-ไม่กลับกำเริบ(อสังกุปปัง)

แล้วจัดการ“กิเลส”ทุกตัวที่เรายังอยู่กับ “โลก” กับ“สังคม
มนุษย์”เมื่อมีชีวิต“สัมผัส-สัมพันธ์”อยู่เป็นสามัญแห่งความเป็นคน

ทฤษฎีของพระพุทธเจ้าจึงปฏิบัติธรรมอยู่กับชีวิตที่เป็นคน
มีสังคมนมนุษย์ปกติสามัญ ไม่ใช่ไปปฏิบัติด้วยการหนีสังคม

มนุษย์สามัญ หนีการสัมผัสสามัญ โดยหลงผิด หนีออกป่า
เขาถ้ำ หรือ“หลบตา”ไม่มีสัมผัส-สัมพันธ์กับสังคมนมนุษย์สามัญที่
ปกติมี“การทำงานเลี้ยงชีพ”ให้เป็น“สัมมาอาชีพ ๕-พັນมิฉาชีพ ๕”
(สัมมาอาชีพะ) ทำงานทำการให้เป็นสัมมากัมมันตะ ๓-พັນมิฉากัมมันตะ ๓
พูดจาให้เป็น“สัมมาวาจา ๔-พັນมิฉาวาจา ๔ และนึกคิดให้เป็น
สัมมาสังกัปปะ ๓-พັນมิฉาสังกัปปะ ๓ ไม่ต้องหนีไปจากปกติชีวิต

พุทธจึงไม่ใช่แบบเดียรธีย์ที่เขาวิจฉาปฏิญ्ञิอย่างนั้น และปฏิบัติ
กันไปตามที่เขาหลง“ยึด(อุปาทาน)” หลง“เห็น(ทิฏฐิ)”อย่างนั้น

แต่ทุกวันนี้“ทิฏฐิ”หรือทฤษฎีของสังคมชาวพุทธได้หลงผิดเป็น
“เดียรธีย์”ไปกันสิ้นเกลี้ยงแล้ว หลงผิดสนิทเนียนแล้ว แก่ยาก

พุทธจะไม่“หลบตา”ปฏิบัติเลย จะไม่หนีออกป่าเขาถ้ำ ไม่หนี
สังคมสามัญมนุษย์ ที่ผิดไปจากสามัญชีวิตปกติเลย

“พระป่า”และผู้“หลบตา”ปฏิบัติธรรม แม้จะอยู่ในเมือง เป็น
“พระบ้าน”ทั้งหลายที่“หลบตา”ปฏิบัติจึงคือ “เดียรธีย์”อยู่แท้

นั่นคือ คนผู้ยังมีความเป็น“เทวนิยม”อยู่จริง

เพราะ“พระป่า”และผู้“หลบตา”ปฏิบัติธรรมนั้น คือผู้ไม่มี
ความชัดเจนว่า ปกติย่อมมี“ธรรมะ ๒”(เทว ธัมมา) แล้วเรียนรู้ขณะมี

“ผัสสะ” แล้วทำให้เป็น“ธรรมะ ๑”(เอกธัมม) หรือ“๐”(สุญญ)ได้ อย่าง
เป็นปกติธรรมดาสามัญ และอยู่กับ“ธรรมะ ๒” ชนิดที่ไม่มีทุกข์-
ไม่มีสุข อย่างเป็นปกติธรรมดาสามัญ

ผู้ยังไม่มี“ปัญญา”รู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า “เทว”นั่นคือ “ภาวะ ๒”
ที่ครองเอกภพมหาจักรวาลอันจะต้องปฏิบัติ จึงยังเป็นพวก“เทวนิยม”
อยู่นิรันดร์ แม้จะเป็นพุทธศาสนิกชนอยู่เท่าๆ ก็ตาม

นั่นคือ “พระปา”และผู้“หลับตา”ปฏิบัติธรรมทั้งหลาย
ผู้ยังไม่มี“ปัญญา”ใน“ธรรมะ ๒”คือ ความเป็น“เทวธัมมา”อยู่เป็น
ปกติสามัญธรรมดา แล้วต้องเรียนรู้ที่“เทว ธัมมา”นี้ให้เป็น“๑”
และเป็น“๐”ได้ จึงจะมี“ปัญญาอันยิ่ง”รู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า “อัตตา”นั่น
คือ “เทว”ที่มีธรรมดาของ“ภาวะ ๒”ให้เรียนรู้ อย่างหนี“ภาวะ ๒”

โดยเฉพาะ อย่าง“หนีวิญญานลลิตี” คืออย่า“หลับตา”ปฏิบัติ
จึงจะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“อัตตา”หรือ“เทว”ว่า“ไม่ใช่
ตัวตน”หรือ“อนัตตา” ด้วย“ปัญญาอันยิ่ง”เป็นที่สุดได้

“เทวนิยม”ปกติสามัญจึงไม่สามารถมี“อนัตตา”ได้สำเร็จ

แม้จะสามารถทำจิตตน“เอกัคคตา”ได้ ก็เป็น“เอกธรรม”
ที่“มิฉนาทิจฺฉินฺ” เพราะเป็นการ“หลงผิด”ในภาวะธรรมที่ยึดถือผิดๆ
โดยไปได้“ธรรม ๑”ที่เป็น“ภาวะ”ผิดไปจาก“โลกุตระธรรม”

เพราะไม่รู้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“เทว ธัมมา” แล้วทำ“เทว ธัมมา”
ให้เป็น“เอกัคคธัมม”หรือเป็น“๐”หรือเป็น“อนัตตา”ได้สำเร็จอย่าง
“เพียงแท้-ยังยืน-ตลอดกาล-ไม่แปรเปลี่ยนเป็นอันอีก-ไม่มีอะไร
หักล้างได้-ไม่กลับกำเริบ อย่างเป็นจริง จึงเป็น“ผู้จบกิจ”ใน“เทว”

ผู้ยังอวิชชาใน“เทว”จึงยังชื่อว่า ผู้“อเทวนิยม” ไม่ได้

ต้อง“สัมมาทิฐิ”ในความเป็น“อัตตา” ซึ่งก็คือ “เทว”นี้เอง และปฏิบัติจนกระทั่งสามารถทำ“เทว”ที่มี“อัตตา ๓”ให้สำเร็จผล “อนัตตา”ได้อย่างบริบูรณ์สัมบูรณ์(absolute) จึงจะคือ ผู้“อเทวนิยม”

ผู้ทำ“อนัตตา”ได้แน่แท้ จึงคือผู้“สูงสุด”(อันติมะ,ultimate)เท่านั้น เท่านั้นสำหรับ“จิตนิยาม”ที่มีความเป็นที่สุดแห่ง“มนุสโส”ในโลก

ดังนั้นปุณณมีทั้ง“ดูต”ทั้ง“ผลัก”สารพัด นับไม่ไหว แยกไม่ได้ ดูตอันนั้น ผลักอันนี้ต่างๆไปตามแต่ละคน จึงล้วนยังหลง“เทวดา”

ความยินดีหรือดูตนี้ ผู้มีทักษะมากก็สามารถ“ดูต”ไว้ได้นาน นั่นคือ “เป็นอยู่”ได้..ทั้งตามที่ตนต้องการ ทั้งอยู่ได้นาน ก็คือ “เทว” หรือเทวดาที่เก่งใน“จาตุมหาราช-ดาวดิงส์-ยามา” ๓ เล้านี้ ยังละเอียดย ไปตาม“เชิงและชั้น”ของแต่ละความเป็น“เทวดา”แต่ละชนิดอีกด้วย ตามมาก ตามน้อย ตามเก่งหรือไม่เก่งอีก ก็มีบารมีในแต่ละชั้นแต่ละเชิง อีก ก็ล้วนเป็นคนที่ยังมี“ภพ”มี“ชาติ” ติดสวรรค์ ก็ต้องตกนรก

ส่วนใครจะเป็น“ดุสิต”นั้น ก็แล้วแต่ละภูมิปัญญา “ดุสิต”คือ สงบ คือพัก คือหยุด

ถ้า“ทั้งดูตได้นาน-ทั้งเก่ง”(จาตุมหาราช) ก็เป็น“ดาวดิงส์”ที่เก่ง โลภียัแท้ มิใช่โลกุตระ แต่เป็น“ยามา-นิมมานรติ”ได้สุดเก่ง

● จบฉบับที่ ๓๔๐

ฉบับที่ ๓๔๑ ธันวาคม ๒๕๖๑

ฉบับ ๓๔๐ ที่ผ่านมาระก่ำล้งสำรยยถึงตอนทีว่ำ

ผู้ทำ“อนัตตา”ได้แน่แท้ จึงคือผู้“สุดสูง”(อนติมะ,ultimate) เท่านั้น
เท่านั้นสำหรับ“จิตนิยาม” ที่มีความเป็นที่สุดแห่ง“มนุสโส”ในโลก

“อนัตตา”จึงเป็น“จุดสำเร็จ”ของชีวิตแต่ละคน ในความเป็น
คนผู้ทีไปสู่“สูง”สู่“สุด”ได้

เรายกให้พระพุทธเจ้าเป็นผู้“สุดสูง”ที่ทรงรู้-ทรงมี เพราะเป็น
ผู้ทรงค้นพบ“อนัตตา”

“อนัตตา”จึงเป็นสภาวะเป้าหมายแท้

ผู้บรรลุธรรมสูงสุดก็คือ ผู้ทำ“อนัตตา”ให้เกิดในจิตตนสำเร็จ
แล้วเห็นด้วย“ปัญญา”

ผู้นี้ก็คือ ผู้บรรลุธรรม“สูงสุด” จบกิจใน“เทว”

ผู้เข้าถึง“อนัตตา”แล้ว จะเรียกว่าเป็นผู้บรรลุธรรม บรรลุนิพพาน
บรรลุวิมุตติ บรรลุนิโรธ บรรลุสุญญตา บรรลุทุกสรรพสิ่ง บรรลุ
อรหัตตผล บรรลุเป็นอรหันต์ เป็นผู้พ้นทุกข์อาริยสังขละ อะไรต่างๆ
ก็ว่ำไป ก็คือผู้“จบกิจ”

พยัญชนะนั้น เรียนกันจบตำรา จบนักธรรม จบปริญญากัน
มากมายเท่าไรก็ได้

คนนั้น ติดอยู่ที่พยัญชนะ หรือติดอยู่ที่ภาษา หรือติดอยู่ที่บัญญัติ
กันมากเหลือเกิน

ศึกษากันหัวฟูหัวฟ้ง จบปริญญาเอก จบเปรียญ ๙ กันมาก
แต่ไม่มีผลลึกลงไปถึง“สภาวะ”หรือไม่มีผลลึกลงไปถึง“เนื้อแท้ของ
สังขาร”นั้นๆกันสักเท่าไร

เพราะไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“สภาวะ” เช่น ที่พูดกันว่า รูปธรรม-นามธรรม กิตติ จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน กิตติ ชั้นที่ ๕ (รูป-เวทนา-สัญญา-สังขาร-วิญญาณ) กิตติ รูป ๒๘ (มหาภูตรูป ๔ อุปาทายรูป ๒๔) กิตติ นาม ๕ (เวทนา-สัญญา-เจตนา-ผัสสะ-มนสิการ) กิตติ อีกมากมายนับไม่ถ้วน

พระพุทธเจ้าทรงค้นพบวิธีที่จะเรียนรู้ได้ครบทั้งหมด โดยวิธีเรียนและปฏิบัติสุดยอด เมื่อยังไม่ได้หมดก็ได้ไปตามลำดับ สำเร็จผลไปตามลำดับ พันทุกขสัจไปตามลำดับ หรือบรรลุมรรคา-บุคคลไปตามลำดับ นั่นคือ เรียนรู้ด้วย“ธรรมะ ๒”ที่เรียกว่า เทวธัมมา

โดยทำ“เทว ธัมมา”ให้เป็น“เอกัคคธัมม”ได้สำเร็จ ที่สุด ทำ“เอก ธัมม”ให้เป็น“๐” จึงจบ

ความเป็น“เทว”หรือ“เทว ธัมมา”คือ “ธรรมะ ๒” รู้จัก รู้แจ้งรู้จริง ด้วย“ปัญญา” สัมบูรณ์แบบ

พุทธจึงเป็นศาสนาที่มี“นิพพาน”หรือมี“๐”คือ“สูญญ” หรือ บรรลุ“อนัตตา”ด้วย“ปัญญา”แท้จริงอยู่เพียงศาสนาเดียวในโลก

“ปัญญา” คือ ความรู้ชั้น“โลกุตระ” จึงเป็นความรู้ชั้น“อารยะ”ที่ไม่เหมือน“ความรู้”ทั่วไปที่สากลโลกปุถุชนมีกัน

พุทธเป็นศาสนาที่ดีแตกแยกแยะ(distinguish)ความเป็น “เทว” ได้ จึงได้ประโยชน์จาก“เทว”หรือ“ธรรมะ ๒”ถึงขั้นบริบูรณ์สัมบูรณ์

ผู้“ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”ความเป็น“เทว” จึงจำนนอยู่กับ“เทว”นิรันดร เป็นลัทธิหรือศาสนา“เทวนิยม”อยู่อย่างนั้นกันทั่วไป

ตกอยู่ใต้อำนาจ หรือมีความรู้สูงสุดเพียงเท่าที่“เทว”ที่ตนจัดการอะไรไม่ได้เลยนี้“มี”กันอยู่เท่านั้น ดิ้นไม่หลุด ไม่มีอิสระ

ไม่ทะลุ ไม่หลุดพ้น ไม่ลอยตัว ไม่เป็นตัวของตัวเองได้อย่าง
อิสระเสรีสมบูรณ์

“ติดกัก”หรือ“สูงสุดชะงัก”อยู่เพียงแค่นั้น

ความเป็นระบบ“วงวน”ที่หมุนเวียนอย่างเป็นระเบียบบริบูรณ์
ตามสามัญของ“วงวน” มิไม่ได้ นั่นคือ ไม่มี Cyclic order

เพราะไม่รู้จักความเป็น“เทว” แยกแยะ“เทว”ไม่ออก ไม่รู้
เท่าทัน ที่สำคัญไม่สามารถทำ“ธรรมะ ๒”หรือ“เทว”ให้เป็นอื่นไปได้
จึง“อยู่เหนือ(อุตตระ)”ทุกสรรพสิ่งไม่ได้

ผู้“อยู่เหนือ(อุตตระ)”สรรพสิ่ง คือ พระเจ้า หรือ“เทว”ผู้ยิ่งใหญ่
ที่สุดแห่งที่สุด ในเอกภพมหจักรวาล

เริ่มแรกจึงต้อง“รู้จักเทว”กันเสียก่อน แล้วจึงจะเรียนรู้ให้
“รู้แจ้งเทว” ก็จะ“รู้จริงเทว”ได้ถ้วนบริบูรณ์สมบูรณ์ล้นมาทิฐิแน่แท้

พระพุทธเจ้าทรงค้นพบวิธีปฏิบัติที่สวดพิเศษ ที่มีจุดเริ่มต้น
และมีขั้นต่อไป จนถึงที่สุดจบได้จริง ครบรอบถ้วน หมด“ติดกัก”ไม่มี
“ความสะดุดชะงัก” เพราะลาด ลุ่ม ลึกไปสู่ที่สูงที่สุดแห่งความสุด
เป็นลำดับได้สมบูรณ์

จากพระไตรปิฎก เล่ม ๒๓ ข้อ ๑๐๙ ใน“ปหาราทสูตร” พระ-
พุทธเจ้าได้ตรัสถึงความสมบูรณ์ได้สุดยอด ครบ ๘ ข้อใหญ่

พระพุทธเจ้าตรัสว่า “ดูกร ปหาราทะ ภิกษุทั้งหลาย ย่อม
อภิมยในธรรมวินัยนี้

“ปหาราทะ : ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ในธรรมวินัยนี้ มีธรรม
ที่น่าอัศจรรย์อันไม่เคยมีมาลัทธิเท่าไร ที่ภิกษุทั้งหลายเห็นแล้วจึง
อภิมยอยู่

“พระพุทธเจ้า : มี ๘ ประการ ปหาราทะ ๘ ประการ เป็นไฉน?

“ดูกรปหาราทะ มหาสมุทราต(อนุปพพนินโน) ลุ่ม(อนุปพโพโณ) ลิกลงไปโดยลำดับ(อนุปพพภาโร) หาได้โกรกชั้นเหมือนเหวไม่(นายตเกแนว ปปาโต) ฉันท ในธรรมวินัยนี้ก็ฉันทนั้นเหมือนกัน มีการศึกษา(ลิกขา) ไปตามลำดับ มีการกระทำ(กรียา)ไปตามลำดับ มีการปฏิบัติ(ปฏิปทา) ไปตามลำดับ มิใช่ว่าจะมีการบรรลุหรือหัตผลโดยตรง(นายตเกแนว อัญญาปฐเโธ) ดูกร ปหาราทะ ข้อที่ในธรรมวินัยนี้มีการศึกษาไปตาม ลำดับ(อนุปพพลิกขา) มีการกระทำไปตามลำดับ(อนุปพพกรียา) มีการ ปฏิบัติไปตามลำดับ(อนุปพพปฏิปทา) มิใช่ว่าจะมีการบรรลุหรือหัตผล โดยตรง(นายตเกแนว อัญญาปฐเโธ) นี่เป็นธรรมที่น่าอัศจรรย์อันไม่เคย มีมาว่าอัศจรรย์อันไม่เคยมีมา ประการที่ ๑ (ปฐม อัจฉริโย อัมภุตัมโม) ในธรรมวินัยนี้ ที่ภิกษุทั้งหลายเห็นแล้วๆ จึงอภิมยอยู่”

คำว่า ลาด ลุ่ม ลิก ไปโดยลำดับไม่โกรกชั้นเหมือนเหว นั้นก็คือ ลำดับของการศึกษา(ลิกขา)ก็ดี ลำดับของการประพฤติที่ได้ ทำกันจริงๆ(กรียา)ก็ดี และลำดับของวิธีการแห่งปฏิบัติทั้งหลาย (ปฏิปทา)ก็ดี ล้วนดำเนินไปเป็นขั้นเป็นตอน เป็นระดับราบรื่น เรียบร้อย ง่ายงาม ดิบมาก ไม่สะดุดตะปุมตะป่ำ ไม่ขรุขระ ไม่อึดหลก- โขลกเขลก ไม่กลับไปกลับมา ไม่ต่ำตกวูบแล้วก็พุ่งขึ้นสูงปรีด หกคะเมนดีลังกาอย่างไม่เป็นท่า หรืออะไรอย่างนั้น แต่เป็นระบบ ระเบียบเรียบร้อยดี ไม่่วนวนลับสนไปมา เดี่ยวกลับหน้า เดี่ยวกลับหลัง นั่นคือ หลักเกณฑ์สำคัญหลักแรกยิ่งใหญ่คือ “ศีล-สมาธิ- ปัญญา”

“ศีล-สมาธิ-ปัญญา”นี้ จะปฏิบัติได้ผล“อวิศีล-อวิจิต-อวิปัญญา-

อริมุตโต”ไปตามลำดับ และเกิด“วิมุตติ”ไปเป็นขั้นๆ เป็นเรื่องๆ

เมื่อผลของ“ศีล”นั้นทำให้“จิต”สะสมผลได้“อริจิตตั้งมั่น”
เข้าขั้น“สมาธิ”ครบรอบต้น “อริปัญญา”ก็รู้แจ้งรู้จริงในผลที่สั่งสม
ตกผลึกเป็น“สมาธิ”รอบต้นนั้นไปตามลำดับ

จนกระทั่ง “ศีล”ข้อนั้นปฏิบัติจนมีผลทำให้“จิต”สะอาด
บางจากกิเลสไปเรื่อยๆ และควบแน่นเข้าๆ กระทั่ง“ตั้งมั่น”เป็น
“ขั้นกลาง” และที่สุด“ตั้งมั่น”เป็น“ขั้นปลาย”เรียกว่า“วิมุตติ”
ก็จะมี“อริปัญญา” ตามรู้ใน“อริ”ต่างๆทั้งหมดนั้นไปด้วยตลอด จน
ที่สุดกิเลสหมดเกลี้ยงก็รู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า“กิเลสเกลี้ยง”ด้วย“อริ
ปัญญา”นั้นแหละ เรียก“ผล”สุดท้ายนั้น ว่า “วิมุตติญาณทัสสนะ”

“ศีล-สมาธิ-ปัญญา-วิมุตติ-วิมุตติญาณทัสสนะ”นั่นคือ“กระบวนการ-
การ(process)”ที่เป็น“สภาพหมุนรอบเชิงซ้อน(ปฏิวนลัคนะ)”สอดซ้อน
สานกันไปอย่างเป็นระบบ ลาด ลุ่ม ลึก ละเอียดราบเรียบอย่าง
น่าอัศจรรย์จริงๆ

ถ้าผู้ปฏิบัติมี“กระบวนการทัศน์(paradigm)”ที่มี“ขั้นต้น-ขั้นกลาง-
ขั้นปลาย”และปฏิบัติเป็นลำดับเข้าขั้น“สัมมาทิฐิ”ตาม“ทฤษฎี”
(ทฤษฎีของ“ศีล-สมาธิ-ปัญญา”พระพุทธเจ้า

ซึ่งจะเกิดผลจากการปฏิบัติไปตามลำดับ ลาด ลุ่ม ลึก สนิท
เนียน แนบแน่น(อัปปนา) แน่วแน่น(พยุปปนา) ปักมั่น(เจตโส อภินโรปนา)
ไปตาม“กระบวนการ”ของ“สังกัปปะ ๗”

และการอบรมศึกษาฝึกฝนก็เป็นขั้นๆไปตาม“ศีล”ที่พระพุทธ-
เจ้าบัญญัติไว้ คือลงมือปฏิบัติศีล จากสำรวมทางกายกรรมภายนอก
แล้วเกิดผลทางจิตเป็นอริจิตไปตามศีล อันมีกำหนดขั้นตอนข้อ ๑-

-๒-๓-๔-๕-๖... เป็นต้น

ไม่ใช่ ไม่มี“ศีล” แต่“ศีล”นี้แหละทำให้เกิด“อธิจิต” เกิด“อธิปัญญา” และเกิด“อธิมฤตหรืออธิโมกข์(จิตเจริญโน้มไปสู่ทางสูงขึ้นๆ)”ไปตามลำดับ กระทั่งเกิด“วิมุตติญาณทัสสนะ” กล่าวคือ กายกรรมก็เจริญ วชิกรรมก็เจริญไปตามลำดับ เพราะมี“จิต”เจริญเป็นประธานอยู่ข้างในแท้ๆที่บังการ“กาย-วาจา”ให้ดีขึ้นๆ

เพราะแน่นอน“จิต”นั้นแหละที่เจริญก่อนตามที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า “จิตเป็นประธานสิ่งทั้งปวง”ใจ ผู้ปฏิบัติเองจะรู้ได้ด้วยตัวเองแท้ๆ

เห็นไหมว่า ไม่ใช่“เจโตสมาธิ”ที่ปฏิบัติด้วยวิธี“หลับตา”แล้วหลงผิดกันไปว่า จะบรรลอรหัตต์กันด้วยทางลัดทางตรงกันเลย (นายตเกเนว อัญญาปฏิเวโธ) โดยไม่เกี่ยวอะไรกับ“ศีล”กับ“ปัญญาภายนอก” ดังที่นักปฏิบัติ“หลับตา”ทั้งหลายปฏิบัติกันนั้นเป็นอันตราย

หรือไม่มี“ศีล” ปฏิบัติศีล แต่ปฏิบัติแบบมีทิฐิว่า“ศีล”จะควบคุมกายกับวาจาเท่านั้น ส่วน“สมาธิ”ก็ไป“หลับตา”ปฏิบัติต่างหาก “ศีล-สมาธิ-ปัญญา”ไม่ได้“ปฏิสังเคราะห์(synthesis)”กันเลย แยกกันไปทำคนละส่วน

“จิตวิญญูญาณ”ก็“จิต”อยู่ที่“วิญญูญาณ”ภายในไป ส่วน“พญัญชนะ”ก็อยู่ที่“ปัญญุตติ”ภายนอกไป ต่างคนต่างอยู่ ไม่มีโอกาสมาร่วมรู้ ร่วมสัมผัสพันธ์ หรือร่วมสังเคราะห์อะไรกันเลย

“ความเป็น ๒”หรือ“เทว” กลายเป็นแห่งหนึ่งอะไรอย่างหนึ่งอยู่ หยุตๆ นึงๆ ก้อนอะไรชนิดหนึ่ง เป็นเหมือนวัตถุ ตนเองคิดอะไร

ไม่เป็น ตัวเราคิดอะไรไม่ออก เป็นได้แค่ลูกทาส “แห่งความรู้ที่สำเร็จรูป” แห่งหนึ่งเท่านั้น

“เทวนิยม” ดีไม่แตก แยกไม่ออก จำนอยูกับคำสั่งหรือคำสอนนั้นตายตัว หมดสิทธิ์

ทั้งๆที่เป็น “จิตวิญญาณของเราเอง” เป็น “จิตวิญญาณ” ที่สามารถ “รู้” อะไรต่ออะไรแยกย่อยออกไปอีกหลากหลายมากมายมหาศาลได้ นับไม่ถ้วน แต่ถูกจำกัดไว้เสียแล้ว

ว่า อย่าเชียวนะ! ต้องอยู่ในกรอบ เชื่อ “เทว” ผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดนี้คือ “พระเจ้า” แต่หนึ่งเดียวเท่านั้น

ชาว “เทวนิยม” ทั้งหลายจึงไม่มีสิทธิ์ หรือไม่มีวิธีปฏิบัติที่จะทำให้เกิดการกับความเป็น “ธรรมะ ๒” หรือ “เทว” นี้ได้หลากหลายเลย

เพราะ “พระเจ้า” ไม่รู้จักแม้แต่ “ตัวเอง” ดีแตกแยกแยะตนเองไม่ได้ จึงไม่มีทฤษฎีจะรู้แจ้งไม่รู้จักจริงในความเป็น “เทว” หรือ “ตนเอง”

ไม่มีกระบวนการของ “อธิศีล-อธิจิต-อธิปัญญา” จนเกิด “วิมุตติ-วิมุตติญาณทัสสนะ” เป็นไปตามลำดับ จึงไม่สามารถได้รู้ความจริงตามความเป็นจริงไปตามลำดับ เป็นอันขาด

การได้รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง “ความจริง” ของอะไรต่ออะไรต่างๆสารพัด ด้วย “การสัมผัสของตนเอง” ทั้งหลายนี้ด้วยตนเอง จึงทั้งรู้ทั้งทำให้เกิดเองเป็นเองได้อย่างสุดวิเศษ

ซึ่งมันน่าอัศจรรย์ เพราะมันลาด ลุ่ม ลึก ไปตามลำดับชนิดที่เดาเอาไม่ได้เลย มันต้องมี “ของจริง” กันจริงๆ จึงจะได้สัมผัสถึงความเรียงลำดับที่เรียบราบสุดวิเศษนี้ ว่าเป็นจริงเช่นใด? ไม่มีอะไรขรุขระ หรือวุ่นไปวนมา กันไม่จบ มันจึงถึงสูงสุด (ultimate)

ทั้งสัมบูรณ์(absolute) นี่ก็เป็น“ธรรมะ ๒”ครบครันอีกคู่หนึ่ง

เพราะปฏิบัติด้วยทฤษฎี“ธรรมะ ๒”หรือ“เทว”นี้แล อย่างลาด
ลุ่ม ลึก ไปตามลำดับ

จึงจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงจากความเป็น“เทว”ทั้งหลาย ได้เป็น
ลำดับๆ จนหมดสิ้น กระทั่งถึง“เทว”สูงสุด ที่เรียกกันว่า“พระเจ้า”
ได้จริง

“ความรู้ที่วิเศษยิ่งใหญ่”โลกุตระณะนี้แล ที่“พญูชนะ”ใช้คำ
ว่า “ปัญญา”

ส่วน“สภาวะ”ก็เป็นเนื้อแท้ใน“โลกุตระ”

ซึ่ง“สภาวะ”ที่“ปัญญา”สามารถ“รู้”ได้นั้นไม่ใช่อะไร คือ
“ความรู้ที่วิเศษยิ่งใหญ่”ที่คนทุกคนถ้าเรียนรู้เป็นสัมมาทวิจฺจะ
สามารถ“หยั่งรู้”ความเป็น“เทว”ทั้งหลายทั้งหมด แยกแยะได้ ดี
“เทว”แตกออกไปเป็น“ธรรมะหลากหลาย”ได้ จึงเป็น“ความรู้”
ชั้นโลกุตระนี้เอง

และจุดสำคัญที่ตีแตก แยกออกเป็นแกนหลักยิ่งใหญ่ของ
การเรียนรู้“จิตวิญญาณ”ทั้งหลายได้หมดต่อไป ก็คือ เวทนา นี่แหละ
เป็นฐาน แก่นสำคัญ ที่ทำแล้ว ช่วยแก้ปัญหาทั้งตนเอง และทั้ง
สังคมได้แท้จริงไปทันที

จึงเริ่มต้นกันที่“เวทนา ๒” แล้วทำเวทนา ๒ นี้ให้เป็น“เวทนา ๑”
ได้ และลึกล้ำสูงขึ้นเป็น“๐” ก็จะสามารถรู้“ทุกสิ่งทุกอย่าง”ได้
ทั้งหมด

ความสามารถจัดการ“เวทนา” จากที่เป็น “ธรรมะ ๒”ให้
เป็น“ธรรมะ ๑”และ“๐”ได้ปานฉะนี้เรียกว่า ความสามารถของ

“โลกุตระธรรม”

“ธรรมะ ๒” ก็ดี “โลกุตระ” ก็ดี พระพุทธเจ้าทุกพระองค์ตรัสรู้ “ภาวะ ๒” นี้เกิดอยู่ในวัฏฏสงสารของเอกภพ หรือเกิดอยู่ “กรรม กับกาล” นี้เอง ซึ่งรู้ได้ด้วยทฤษฎี “เทว ัมมา ทวเณนะ เวทนายะ เอกสโมสธนา ภวันติ” [หลักธรรมะ ๒ นี้แล หากทำเวทนา ๒ ให้เป็นธรรมะ ๑ แล้ว จะรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง ในธรรมะ ๒ ทั้งหลายได้จากต้นถึงที่สุด]

“โลกุตระ” จึงเป็นทฤษฎีที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของโลก ที่สามารถ จัดการกับ “เทว” สำเร็จแท้

“เทว” ที่เป็นพยัญชนะ บัญญัติ แปลว่า ๒

“เทว” ที่เป็นสภาวะ คือ “จิตวิญญาณ” ที่มี “ภาวะ ๒” เสมอ

“จิตวิญญาณ” นี้ยิ่งใหญ่ ผู้มีอำนาจ “อยู่เหนือ (อุตตระ)” สามารถ จัดการ “เทว” คือ “๒” นี้ให้เป็น “๑” ได้จริง และมี “ปัญญา” จะไม่หลงยึด ว่าเป็น “ตัวเรา” หรือเราเท่านั้นที่ “รู้” เป็นหนึ่งแต่ผู้เดียวหลงตนว่า ใหญ่สุดที่สามารถทำ “๑” ได้เพียงผู้เดียว

ผู้มี “ความรู้” ทาง “พยัญชนะ” ในความเป็น “ธรรมะ ๒” แต่ไม่ สามารถมี “ปัญญา” หยั่งรู้ เข้าไปถึงความเป็น “จิตวิญญาณ” จริงๆ ได้ ก็เพราะ “จิตวิญญาณ” นี้แหละ ที่บรรดา “เทวนิยม” ทั้งหลาย “ตีไม่แตก - แยกไม่ออก” ก็เลยต้องจำนนอยู่กับ “ความเป็น ๑” ที่จับตัวเป็น “ก้อนเดียว” ที่ได้แค่ “ก้อนรูปธรรม” หรือมีแต่ “พยัญชนะ” มีแต่ “ภาษา-บัญญัติ” เท่านั้น

จึงติดขัดแข็งที่อยู่กับ “๒” ขยายเป็น “ความรู้” ในความเป็น “๒ (เทว)” กันไม่ได้ แยก “ความเป็น ๒ (เทว)” ออกเป็น “๑” ก็ไม่ได้ เขามี “เทว” อยู่แค่ “บัญญัติ” อยู่แค่ “พยัญชนะ” เข้าไม่ถึง “สภาวะ”

แยกสภาวะไม่ออก ดีไม่แตก จึงจำนนต้องอยู่กับ“เทว”ที่เป็น“ธรรมะ ๒” นั้นแหละ ด้วย“ความยึดมั่นถือมั่น(อุปาทาน,อภินิเวศ)” ว่าเป็น“๑” โดยไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“เทว”ที่แท้ จึงมี“อวิชชา”อยู่แท้ๆ

จิตวิญญานยังคงความมี“อวิชชา”อยู่ ยังไม่มี“วิชชา”ไง! ยังวนอยู่ในโลกียภูมิ ไม่สามารถ“ปรินิพพานเป็นปรีโยสาน” จึงจำนนต่อความเป็น“เทว” และเป็น“อัตตา”อยู่นิรันดร์ “สูญ”ไม่ได้

จิตวิญญานของคนผู้นี้ยังไม่พัฒนาออกนอก“โลกเก่า”ไปมี ชาติรัฐชนิด“อื่น”(อัญญะ) ที่แตกต่างเป็นคนละภูมิไปจาก“โลกียภูมิ”

จึงยังไม่มี“อัญญาธาตุ”ที่จะเป็นรากฐานพัฒนาขึ้นเป็น“อัญญา (ความรู้แบบโลกุตระ)”ได้จึงไม่มี“ความรู้”ชนิดใหม่ที่เป็น“โลกุตระภูมิ”

“ความรู้”จึงยังไม่เข้าขั้น“ปัญญา”ที่จะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง คือดีแตกในความเป็น “ธรรมะ ๒”หรือ“เทว”ได้ แต่อย่างใดเลย

ชาว“เทวนิยม”ทั้งหลายจึงมี“ธรรมะ ๒” ที่ดีไม่แตกนี้ และ อยู่กับ“ธรรมะ ๒”นี้ด้วยความจำนนแท้ๆ เพราะ“ไม่รู้ธรรมะ”ขั้นนี้ ไม่รู้“อัตตาหรืออาตมัน”ได้มากยิ่งไปกว่านี้

เช่น ไม่รู้“อัตตา”ที่ตนเองยังยึดมั่นถือมั่นอยู่แท้ ยังแยกไม่ออก ดีไม่แตก ซึ่งคนเราสามารถกำจัดความยึดมั่นถือมั่นใน“อัตตา”นี้ได้ จริงๆ และกำจัด“อัตตา ๓”ในจิตได้หมดสิ้น(โอฬาริกอัตตา-โมมยอัตตา-อรุปอัตตา) ไม่เหลือเป็นเราเป็นของเราลิ้นสนิทจึงเจริญสูงสุดแห่ง ที่สุดได้แท้

แต่กลับ“หลงผิด”ซ้ำอีกว่า “เทว”นี้ยิ่งใหญ่สุดๆเป็นลึงยอดเยียม ที่สุดจึงยึดมั่นถือมั่นแน่นยิ่งว่า สูงสุดแล้วดีไม่แตกแล้ว แยกไม่ได้ แล้ว ยอมแค่นี้แล้ว ที่แท้ก็แค่นี้ยังเป็น“โลกียภูมิ”อยู่

ไม่เชื่อว่า ตีแตก-แยกแยะ(distinguish) “ธรรมะ ๒ (เทว)นี้”ได้
ไม่เชื่อว่า ใน“ธรรมะ ๒”ของความเป็น“เทว”นั้นยังมี“ความเป็น
จิตวิญญาณ”ที่สามารถ“รู้ยิ่งเห็นจริง”ในความเลิศประเสริฐยอดที่
“เทว”นั้นยังมีภาวะเป็น“อิตตา(อาตมัน)”ให้ศึกษาและจัดการ(อภิสังขาร)”
ให้เป็น“ธรรมะ ๑” และจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงถึงขั้น“อ”ได้อีก

ชาว“เทวนิยม”ผู้ยังไม่ยอมศึกษาค้นคว้าเรื่อง“จิตวิญญาณ”
ต่อไปอีกแล้ว ชนิดที่ยึดมั่นถือมั่น“เทว”แน่น ตีไม่แตก-แยกไม่ออก
ไปนิรันดร์ ก็เป็นความจริงอยู่ในโลก ก็เห็นและเป็นอยู่ทั่วไป ดังที่
เป็นๆ ก็เห็นๆ กันว่า ศาสนาในโลกนั้นมี“เทวนิยม”กันทั้งนั้น

มีศาสนา“อเทวนิยม”เป็น“โลกุตระ”อยู่ศาสนาเดียวในโลก
ที่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“เทว”หรือ“ธรรม ๒”
ของความเป็น“จิตวิญญาณ”

ผู้เริ่มเรียนรู้“ธรรมะ ๒”ของความเป็น“จิตวิญญาณ” จะเริ่ม
รู้ความเป็น“จิตวิญญาณ”ไปตั้งแต่ต้นได้ ก็จะมีรู้จักรู้แจ้งรู้จริงจาก
“ของจริง-ความจริง”ของตนในตอนนี้แหละ ตั้งแต่ต้น เป็นลำดับ
ลาด ลุ่ม ลึก ลงไปอย่างน่าอัศจรรย์(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๓ ข้อ ๑๐๙)

จึงสามารถเรียนรู้“จิตวิญญาณ”ซึ่งก็คือความเป็น“เทว”ได้
บริบูรณ์และลัมบูรณ์ครบสุดสูงสุดได้ด้วย“ปฏิจจสมุปบาท”บ้าง
ด้วย“โพธิปักขิยธรรม ๓๗”บ้าง ด้วย“จรรณะ ๑๕ วิชา ๘”บ้าง หรือ
ด้วยสูตรอื่นๆนานาต่างๆมากมายของพระพุทธเจ้านั้นแล ตามแต่ใคร
จะเหมาะกับตนที่จะใช้เรียน

ซึ่งรวมลงในหลักการศึกษาสุดยอดคือ ไตรสิกขา อันมี“อริศีล-
อริจิต-อริปัญญา”นี้เอง

“ไตรสิกขา” การศึกษา ๓ เล้า หรือการศึกษาที่มี“องค์ ๓” คือ “อริศีล-อริจิต-อริปัญญา”นี้แล เป็นการศึกษาทั้งต้นและเป็น ทั้งที่สุดยิ่งใหญ่สุดๆในพุทธ จงเรียนรู้ให้ลั้ลมาทวิภูฏิเถิด

พระอรหันต์นั้น ชื่อว่า ศีลบุคคล เป็นต้น หมายความว่า อรหันต์ นั้นคือ บุคคลที่มีศีล”ของพระพุทธเจ้า ชนิดที่เป็น“อริศีล-อริจิต-อริมุต-อริปัญญา-วิมุตติญาณทัสสนะ”กันจริงๆ

เช่น “องค์ ๓”หรือ“๓ เล้า”หรือ“ISH”ของ“ศีล-สมาธิ-ปัญญา” โดยเริ่มต้นจริงๆคือ“ศีลข้อ ๑”นั้น พระพุทธเจ้าจัดเป็นเรื่องต้น และเป็นเรื่องสุดท้ายด้วย ที่จะรู้จักู้แจ้งรู้จริงใน“จิตนิยาม” สัมบูรณ์ เป็นเรื่องยิ่งใหญ่ที่สุดแน่นอน คือ เรื่องที่เกี่ยวกับ“สัตว์”

“องค์ ๓”หรือ“๓ เล้า”หรือ“ISH”ของ“ศีล-สมาธิ-ปัญญา” นั้น ก็ต้องศึกษาปฏิบัติไปตามลำดับ ขั้นต้น-ขั้นกลาง-ขั้นปลาย ที่มี “สภาพหมุนรอบเชิงซ้อน(ปฏิสนธิสัคคะ)” อันเป็นระบบระเบียบอย่าง น่าอัศจรรย์

“องค์ ๓”หรือ“๓ เล้า”หรือ“ISH”ของ“ศีล-สมาธิ-ปัญญา” นี้เป็น“กระบวนการ”ที่ต้องศึกษากันอย่างสำคัญสุขุมคัมภีรอย่างยิ่ง

I(ไอ) คือ ตัวเราเองเป็นประธาน

S(she) คือ ตัวเขาที่เป็นเพศหญิง(อิตถิภาวะ)

H(he) คือ ตัวเขาที่เป็นเพศชาย(บุริสภาวะ)

“๓ เล้า”นี้เกี่ยวกับ“จิตวิญญาน”ทั้งนั้น หรือเป็นเรื่องของ “สัตว์โลก” เป็น“จิตนิยาม” ชั้นเวไนยสัตว์ ที่พัฒนาถึงมนุษย์โลกุตระ ด้วย

เพราะ“สัตว์”คือ ภาวะของ“จิตวิญญาน” ซึ่งเป็นภาวะที่สูง

กว่า“พีชนิยาม”แล้ว

“ศีล”ข้อ ๑ พระพุทธเจ้าจึงเริ่มกันที่“ลัทธิ”

สังเกตกันดีๆ พิจารณากันลึกๆ เกิด ศีลข้อ ๑ นั้น พระพุทธเจ้าทรงบัญญัติเรื่อง“ลัทธิ” เป็นข้อต้น พระพุทธเจ้าทรงมีพระสัพพัญญูเรื่อง“ธรรมนิยาม ๕” จึงเห็นเรื่อง“ชีวิตลัทธิ”ว่ามีความสำคัญยิ่งขนาดไหน มันเริ่มต้น และที่สุดกันเซียวนะในความเป็น“ลัทธิ” เพราะมันเกี่ยวกับ“จิตวิญญาน” ซึ่งเป็นประธานในทุกตัวลัทธิ

คนทุกคนก็มีจิตวิญญานเป็นประธาน พระพุทธเจ้าก็เป็น“คน”มีจิตวิญญานเป็นประธานเช่นเดียวกัน ไม่ต่างกันเลยในข้อนี้

ดังนั้น เมื่อพระพุทธเจ้าทำจิตวิญญานได้ เราหรือทุกคนก็มีสิทธิ์ทำได้เช่นเดียวกันกับพระพุทธเจ้า มากน้อยตามบารมี ถ้าคนผู้นั้นสามารถสั่งสมบารมี พากเพียรไปจนเท่าเทียมหรือเหมือนพระพุทธเจ้าที่สามารถฝึกอบรมตนจัดการกับ“จิตวิญญาน”ให้ดีที่สุด เจริญสูงสุด เท่าที่คนหรือมนุษย์จะพากเพียรสั่งสมบารมีเอาย่อมได้

ซึ่งต้องใช้เวลาหลายล้านชาติเท่านั้นเอง เว้นแต่ตัวคุณนั้นแหละ ไม่สามารถสั่งสมบารมีให้ได้ ให้ถึงที่สุดแห่งที่สุดนั่นเอง

“ธรรมนิยาม ๕”นั้นมี“จิตนิยาม”นี้แหละที่เป็น“ระดับกลาง”ของ“ธรรมนิยาม ๕”ทีเดียว

ซึ่ง“จิตวิญญาน”นี้แหละที่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงอุตุนิยาม-พีชนิยาม และกรรมนิยาม-ธรรมนิยามได้ และจัดการกับทั้ง ๔ นิยามนั้นได้อย่างเก่งกาจ สดฉลาดควบคุมบริหารจัดการ“อยู่เหนือ” ๔ นิยามนั้นได้จริงๆ

อุตุนิยามก็ดี พีชนิยามก็ดี ที่เป็นเรื่องของดินน้ำลมไฟ

วัตถุธรรมทั้งหลาย หรือแม้จะเป็นชีวะชั้นพืช ทุกวันนี้คนสุด
ฉลาดเฉลียวควบคุมบริหารจัดการเป็น“นาย”มันกันไปได้ทั้งโลก
อย่างเป็นเรื่องสามัญสาธณะแล้ว

แต่“กรรมนิยาม”กับ“ธรรมนิยาม”นั้น เป็นเรื่องละเอียด
ลึกซึ้งยิ่งใหญ่มากสุดๆ ซึ่งมีศาสนาพุทธนี้แหละที่สามารถรู้จักรู้แจ้ง
รู้จริงในความเป็น“กรรม”เป็น“วิบาก” และจัดการกับ“กรรม”และเรื่อง
“ธรรม”เป็นเรื่องเอกในศาสนาทีเดียว[“กรรมวิบาก”นี้เป็นอจินไตยเชียวนะ]

ศาสนาอื่นเพราะซี้เกียจจะจัดการตนเอง หรือไร? ก็เลยปล่อย
ให้“พระเจ้า”เป็นผู้จัดการให้เสียเลยหรือเปล่า? ก็ไม่รู้!!!

หรือเพราะเชื่อเด็ดขาดว่า “คนทุกคนเป็นผู้จัดการตนเอง
ทุกกรรมกิริยาของเราเองไม่ได้จริง” ต้อง“พระเจ้า”เท่านั้นที่มีสิทธิ์
เป็นผู้จัดการเรา เราไม่มีสิทธิ์แท้จริงเลย ...ก็ไม่ได้รู้ได้

ถ้าไม่เป็นไปดังว่านี้ คนผู้ใดก็ตาม มันก็ต้องเชื่อว่า “กรรม”
หรือ“การกระทำ”ให้ชีวิตตนเองขึ้นสวรรค์ หรือเป็นไปดี(กุศล)
เป็นไปเลว(อกุศล) หรือจะทุกข์-จะสุข-จะไม่ทุกข์ไม่สุขเลย ก็ตัวเอง
นี่แหละเป็นผู้“กระทำ”ให้ตนเองเป็นไปทั้งสิ้น ไม่มีใครจะทำให้เรา
ยิ่งใหญ่ไปกว่าเราเป็นเด็ดขาดแน่นอนที่สุด

“ไม่มีอำนาจ”ใดจะมาทำให้เราเป็นไปอย่างนั้นอย่างนี้ได้
ยิ่งกว่าเรา“ทำเอง”ได้เลย

พระพุทธเจ้าจึงตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๕๘๑ ว่า
“ดูกรมาณพ ลัทธิทั้งหลายมีกรรมเป็นของตน(กัมมัสสกะ)
เป็นทายาทของกรรม(กัมมทายาท) มีกรรมเป็นกำเนิด(กัมมโยนิ)
มีกรรมเป็นเผ่าพันธุ์(กัมมพันธุ์) มีกรรมเป็นที่พึ่งอาศัย(กัมมปฏิสรณา)

กรรมย่อมจำแนกสัตว์ให้เลวและประณีตได้(กัมมัง สัตเต วิภังขติ)

หรือในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๕ ข้อ ๒๘๒ ว่า “โลกย่อมเป็นไป
เพราะกรรม(กัมมุนา วัตตติ โลโก) หมูสัตว์ย่อมเป็นไปเพราะกรรม (กัมมุนา-
วัตตติ ปชา) สัตว์ทั้งหลายมีกรรมเป็นเครื่องผูกพัน(กัมมณิพันณา สัตตา)
เหมือนกรรมกงวล้อรถที่วิ่งหมุนไปอยู่(รลลสาณิว ยายโต)

ดังนั้น ผู้ลัทธิในศาสนาพุทธได้แท้จริง จิตชัดเจน ตัวเรา
เองนี้แหละรู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า กรรมจำแนกสัตว์(กัมมัง สัตเต วิภังขติ) หรือ
สัตว์ทั้งหลายย่อมเป็นไปตามกรรมของตน(กัมมุนา วัตตติ โลโก) เป็นต้น
..ไม่ใช่เป็นไปตาม“พระเจ้า”เป็นผู้บงการแน่ๆ

“สัตว์โลก”จึงเป็นไปตาม“กรรม”ที่ตนทำจริงๆ ไม่มีอะไรจริง
เท่า“พลังกรรมของตนเองบงการตนเอง”เป็นอันขาด

ศาสนาพุทธจึงมี“กรรม”เป็นใหญ่ที่สุด ไม่ใช่มี“พระเจ้า (God)”
เป็นใหญ่ที่สุด ยิ่งกว่า“กรรม”ของเราเองเป็นแน่แท้

คนในศาสนาพุทธจึงจัดการตนเองให้“พ้นทุกข์อาริยสัจ”ได้
สำเร็จจริงๆ แท้ๆ และมีสติสัมปชัญญะปัญญาจัดการกับ“กรรม”ด้วย
ตนเองเต็มลัทธิบูรณ์ ไม่ต้องไปห่วงกังวลว่าจะมี“อำนาจแผ่ของ
พระเจ้า”คอยชุกอยู่ในจิต และแซกแซง“การกระทำ”ของเราอยู่
เสมอเลย

ศาสนาพุทธจึงมี“อิสระเสรี”สุดๆตลอดกาล ศาสนาเดียวใน
โลก เพราะไม่มี“พระเจ้า” ใฝ่เป็น“นาย”นิรันดร์อย่างที“เทวนิยม”
มีกัน

ศาสนาพุทธจึงสามารถมีนิพพานได้ ก็ด้วย“กรรม”และกับ
ด้วย“ธรรม”นี้เอง(กรรมกับธรรมก็คือธรรมะ ๒ คือเหตุ) จึงเป็น“โลกุตระธรรม”

ที่“อยู่เหนือ(อัคร)”ภาวะที่เป็น“เทว”หรือภาวะแห่ง“ความมี”อย่าง
เป็นนิรันดร์เช่นกัน ได้แก่

“นิรันดร์”ใน“เทว”ที่เป็น“พระเจ้า”คือ “ความมี”ที่ตนเอง
ดีไม่แตก แยกไม่ได้อยู่ชั่วกาลนาน

จึงมี“อัคร”ตราบนิรันดร์อยู่จริง

แต่“นิรันดร์”ใน“อเทว”ที่เป็น“นิพพาน” คือ “ความไม่มี”ที่
ดีแตก แยกได้ ก็นิรันดร์นะ!

ทว่า เป็นนิรันดร์กันที่“ไม่มีอัคร”ไปตราบนิรันดร์ได้แท้

ซึ่งความตรงกันข้ามคนละชั่ว “ดำกับขาว”กันคนละทิศที่
ลัทธิ“เทวนิยม”หมดสิทธิ์ที่จะมี“นิพพาน” เพราะมี“พระเจ้า”เป็น
“ปรมาตมัน”ไปนิรันดร์

“เทวนิยม”จึงทำตนเองให้เป็น“ที่สุด”ตามที่ตนต้องการ
จัดการกับ“อัคร”ของตนด้วย“กรรม”ของตนเองไม่ได้

“เทวนิยม”ยืนยันว่า ผู้มี“พระเจ้า”เป็น“นาย” ตนจึงเป็นทาส
ไม่มี“อิสระ”สูงสุด ด้วยประการอย่างนี้เอง

ส่วน“อเทวนิยม”นั้นทำตนเองให้เป็นที่สุดตามที่ตนต้องการด้วย
กรรม”ของตนเองได้ ยืนยันว่า ไม่มี“พระเจ้า”เป็น“นาย”เด็ดขาด
จึงมี“อิสระ”สูงสุด แม้ที่สุดทำตนเองให้แยกธาตุ ดับขันธ ให้สลาย
กายเป็น“ธาตุดินน้ำไฟลม”ไปด้วย“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”
สูญสิ้น“จิตนิยาม” หมดสิ้น“อัคร”ไม่เหลืออยู่ใน“กาล”อีกต่อไป

สามารถ“กระทำเอง”ได้ด้วยตนเองจริง ไม่ต้องให้ใครมา
ห้ามกั้น หรือมาบงการ หรือมาจัดการ มีสิทธิ์เด็ดขาดในตนเอง

จึงมีความเป็นใหญ่ใน“ตนเอง”เต็มอำนาจที่สุด

ศาสนาพุทธจึง“จัดการ(อภิสังขาร)ตนเอง”ให้เป็นไปได้ด้วย
“การกระทำ(กรรม)ของตนเอง” ชนิดที่มีผลสำเร็จจริงยิ่งใหญ่เป็น
ลำดับขั้นตอนอย่างน่าอัศจรรย์ ก็เพราะจัดการกับ“เหตุ”หรือ
“ธรรมะ ๒”นี้แลแท้ๆ ได้จริงๆ

ซึ่งรู้จัก-รู้แจ้ง-รู้จริงใน“ธรรมะ ๒”อันเป็น“เหตุ”ไม่ว่าชั้นเล็ก
ใหญ่ ถึงขั้นสุด“ปรมาตมน์” และจัดการกับความเป็น“เหตุ”ได้ชนิด
ที่สามารถตีแตกแยกภาวะที่เป็น“โลกียธรรม”กับชั้นภาวะที่เป็น
“โลกุตระธรรม”ได้จริงอย่างมีปรากฏการณ์ในคนจริงสำเร็จจริง

จึงมี“นิพพาน”จริงได้สำเร็จ วิเศษแท้

ส่วน“เหตุนิยม”นั้นหมดสิทธิ์ที่จะรู้แม้แค่เริ่ม“รู้จัก”นิพพาน
ดังนั้นจะ“รู้แจ้ง-รู้จริง” นั้นเป็นอันไม่ต้องกล่าวกันต่อไปได้เลย

พุทธทำลายกำแพงแห่งความเชื่อที่เชื่อว่า “จิตวิญญาน”
เป็น“อัตตา”นิรันดร์ และล้มล้างความยึดมั่นถือมั่นว่า “จิตวิญญาน”
ของมนุษย์อยู่ใต้ความบงการของ“พระเจ้า”ไปแล้ว

พุทธนั้นจัดการ“จิตวิญญาน”ของตนเองได้เองด้วย“กรรม”
ของตนเอง ไม่ใช่ God แน่ สามารถพิสูจน์ได้แท้ๆ จริงๆ

“ศาสนาพุทธ” จึงเป็นศาสนาที่มีอิสระเสรีด้อยด้อยละ?

ไม่ใช่ศาสนา“ทาส”ที่ยังมี“พระเจ้า”เป็น“นาย”

ขอภัยนะ ที่พูดความจริงกันเช่นนี้ นี่เรากำลังพูดกันเป็น
วิชาการ ด้วย“ความรู้-ความจริง”ที่วิจัยสู่กันฟัง

เพราะความเป็นจิตวิญญานมันก็อยู่ที่เรา เราเป็นเจ้าของ
“จิตวิญญาน” เราเป็นเจ้าของ“กรรม” เราเป็นเจ้าของ“การกระทำ”
อะไรจะใหญ่ยิ่งไปกว่า จิตวิญญาน ในความเป็นมนุษย์

คุณเป็นมนุษย์หรือเปล่าล่ะ!

มนุษย์นั้นจะต้องเกี่ยวข้องกับ“ธรรมนิยาม ๕”ทั้งหลายมั้ยล่ะ?
เกี่ยวแน่นอน ..ใช่มั้ย?

เพราะในความเป็น“มนุษย์”นั้นมีทั้ง“พลังงานที่เป็นอุตุ-
พลังงานที่เป็นพีชะ-พลังงานที่เป็นจิต-พลังงานที่เป็นกรรม-
พลังงานที่เป็นธรรม”

โดยเฉพาะ “จิตนิยาม”สำคัญสุด เพราะ“จิตนิยาม”นั้นเป็น
“แกนกลาง”ของความเป็นมนุษย์ทุกคน ใน“ธรรมนิยาม ๕”

ซึ่งพระองค์ทรงรู้อย่างยิ่งว่า “จิตนิยาม”หรือความเป็น“สัตว์”นั้น
มันมี“กรรม”ที่สั่งสมเป็น“วิบาก”กันจริง จองเวรจองกรรมกัน ทั้งรัก
ทั้งชัง มันต้องเกิด-ต้องตายมาใช้หนี้วิบากกันให้เป็นทุกข์ทรมานกัน
หนักหนาสาหัส ก็เพราะ“หลงสุข”ด้วย“อวิชชา”นี้แหละ “มายา
ตัวร้าย”ที่สำคัญยิ่งนักของสัตว์โลก

แต่ละคนต่างจึงมี“นิยาย-นิทาน”ของตนๆ สั่งสมมาไม่รู้กี่ชาติ
ต่อกี่ชาติ ก็เพราะมี“กรรม”มี“วิบาก”นี้เอง จองเวรจองกรรมกัน
ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้อริย“กรรมวิบาก” จึงไม่รู้แจ้งรู้อริย“ความวน”

ไม่เข็ดหลาบ ไม่เบื่อหน่ายเพราะยังไม่วินิจฉัย“ทุกขอาริยสัจ”

จึง“วน”อยู่ใน“โลก”นิรันดร์ เพราะหาทาง“ลดวน”ไม่ได้

เพราะ“อัญญธาตุ”ยังไม่อุบัติในจิตเลย “เหตุ-ปัจจัย”ที่มี
คุณสมบัติของ“ธาตุโลกุตระ”ยังไม่มีเลย เนื่องจากยังไม่เริ่มสะสม
“ธาตุ”ที่มี“คุณสมบัติแห่งโลกุตระ”ขึ้นมาบ้าง จนมี“ธาตุของ
โลกุตระ”ที่ถึงขีดถึงขั้นชื่อว่า“เริ่มต้น”เป็น“อัญญธาตุ”ได้

“ปัญญา”จึงไม่มีสิทธิ์ที่จะเกิดในจิตของคนผู้นี้เด็ดขาด

ก็เพราะ“อวิชชา”ของ“จิตนิยาม”นี่เอง ที่ไม่รู้ทัน“สุข-ทุกข์”
“สุข-ทุกข์”จึงเป็นยอดสุด“คู่เอกแห่งเทว”จะนี่จริงๆ

พระพุทธเจ้าจึงทรงยืนยันว่า จุดสูงสุดยิ่งใหญ่ในความเป็น
หนึ่งเดียวแห่ง“การศึกษา”เพื่อ“รู้แจ้งโลก”หรือ“รู้แจ้งความวน”
และเริ่มสามารถ“ลดละความวน” เข้าสู่“โลกุตระ”

ก็เพราะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความเป็นทุกข์”ที่ตนเอง“หลงว่า
เป็นสุข”นี่เอง

พระพุทธเจ้าผู้ตรัสรู้“พลังงาน”ในโลกของเอกภพมหาจักรวาล
ได้สำเร็จ จึง“ตรัส”ประกาศให้มนุษย์ทั้งหลายในโลก ได้“รู้”ตาม ว่า
พลังงานของ“ธรรมชาติ”ทั้งหมด แยกออกเป็น “ธรรมนิยาม ๕”นี้แล
ที่ผู้สามารถ“รู้”ตาม จึงจะสามารถ“พ้นสุข”พ้นทุกข์”ได้ และ
สามารถบรรลุ“อนัตตา”ความไม่ใช่ตัวตน

จึงสามารถจัดการ“จิตนิยาม”หรือ“วิญญาน”หรือ“เทว” ได้
สูงสุดบริบูรณ์ถึงขั้น“พ้นทุกข์-พ้นสุข”กันจริงๆ และทำได้ถึงขั้นสุด
แห่งสุด“ปรินิพพานเป็นปรีโยสาน”สัมบูรณ์

ทำให้ความเป็น“อัตตา”ของตน“สูญ”สลายหายไปจาก “กาล”
โดยเฉพาะเมื่อ“ตาย”ลงไม่ไปอยู่กับ“พระเจ้า”

จึงยืนยันความเป็น“อัตตา”ของใครก็เป็นของตนแท้จริง
ไม่ใช่ของ“พระเจ้า”เลย และไม่ใช่“นิรันดร”ด้วย

เพราะ“ตนเอง”สามารถจัดการกับ“ตนเอง”ให้“สูญสิ้นสลาย”
ไปได้จาก“กาล” โดยเฉพาะจาก“พระเจ้า”จริง ด้วย“กรรม”ของ
ตนเองหรือด้วย“การกระทำ”ของตนเองแท้ๆ

ยืนยันชัดๆว่า “พระเจ้า”ไม่มีสิทธิ์อะไรเลยในตัวเราเลย

กระทั่งสามารถสลาย“อัตตา”ของตนให้“ปรินิพพานเป็น
ปริโยสาน” หมายความว่า จัดการ“ทำอัตตา”ของตนให้“สูญสลาย”
หายไปจาก“กาล” จาก“พระเจ้า”ได้จริงๆ โดยไม่ต้องแยแส“พระเจ้า”
“ตายแล้ว”วิญญาน”ก็ต้องไปอยู่กับ“พระเจ้า” เด็ดขาด เพราะ
ได้จัดการ“สลาย“อัตตา”หรือ“วิญญาน”ตนเองให้สลายแยก
“ธาตุจิตินิยาม”ของ“อัตตา”ไปเป็น“ดินน้ำลมไฟ” ไม่เหลือ“ความ
เป็นวิญญาน”หรือ“อัตตา”ในที่ไหนอีกแล้ว

หมดสิ้นความเป็น“ชีวะ”ที่มี“วิญญาน”ได้สำเร็จสัมบูรณ์

“อุตุนิยาม”ไม่เป็น“ชีวะ” มันไม่มีทุกข์ไม่มีสุขแน่ เพราะมัน
เป็นพลังงานชั้นวัตถุดินน้ำไฟลม ยังไม่มี“เวทนา”

พระพุทธเจ้าตรัสรู้ความเป็นพลังงานใน“ชีวะ”ที่เป็น “เวทนา”
และทรงมี“ความรู้-ความจริง”ถึงขั้น“พระสัพพัญญู” จึงสามารถ
รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในสรรพสิ่ง และจัดการ“สรรพสิ่ง”อันยิ่งใหญ่คือ
ความเป็น“อัตตา-อาตมัน” กระทั่งถึง“ปรมาตมัน”

และจัดการทำ“ตนเอง”ที่เป็น“ปรมาตมัน”จะใหญ่ยิ่งแค่ไหน
แม้ถึงขั้นเป็น“พระพุทธเจ้า”หรือความเป็นทุก“สรรพสิ่ง”ให้เป็นไป
ตามต้องการได้สูงสุด ถึงขั้นให้“สรรพสิ่ง”ไม่ทุกข์-ไม่สุข ให้“สรรพ-
สิ่ง”มีแต่กรรมที่เป็น“คุณ” ไม่มีกรรมที่เป็น“โทษ”และให้“สรรพสิ่ง”
เกิดก็ได้ ให้“ดับสูญสิ้น”ไปเด็ดขาดก็ได้ ไม่เหลือ “อัตตา”หรือ
ไม่เหลือ“ปรมาตมัน”ใดแม้จะยิ่งใหญ่ขนาดใดหรือไม่ให้เหลือความ
เป็น“วิญญาน”กันต่อไปอีกก็ได้

นั่นคือ จัดการส่วนแห่ง“วิญญาน” เช่น ส่วนที่เป็น “เวทนา”
ของตนให้อยู่ในภาวะแห่งความเป็น“พีชนิยาม”ในขณะยังเป็น

มนุษย์ผู้มี“จิตนิยาม”นี้แหละได้สำเร็จจริง

จึงชื่อว่า “ตนเอง”เป็น“เจ้าของ“วิญญาน”ของตนเองแท้ เพราะตัวเองจัดการกับ“อตตะ”ตนเองให้ธาตุให้ชั้นของตนเป็นธาตุที่อยู่ในภาวะของ“ธรรมชาติ ๕”ได้แท้จริง

นั่นคือ ตัวเราเองนี้แหละสามารถจัดการให้“วิญญาน”ของ ตัวเองที่เป็น“เทว”ซึ่งคือ“๒”ให้เป็น“๑”ก็ได้ ให้เป็น“๐”ก็ได้

จึงยืนยันได้ชัดเจนว่า “อตตะ”หรือ“อาตมัน”แม้ที่สุด “ปรมาตมัน”คือ“ตนเอง”ที่เป็น“วิญญาน”ที่ยิ่งใหญ่ปานใดก็จัดการทำให้ “ดับสูญ”สิ้นไปเองได้

เพราะสามารถพิสูจน์ให้“วิญญาน”ของตน“สูญ”หายไปจาก “พระเจ้า”หรือจากทุก“สรรพสิ่ง”หรือจาก“กาล”ไปเลย ไม่เหลือ อะไรเลยในเอกภพมหจักรวาล นิรันดร์

“วิญญาน”หรือ“อตตะ”ของเราจึงสิ้นไม่เหลือใน“กาล”

โดยเราจัดการ“วิญญาน”ของตนให้กลายเป็น“ดินน้ำไฟลม”ไป หมดยลื่นความเป็น“จิตนิยาม”แม้แต่ไม่เหลือความเป็น“พินนิยาม” อันเป็น“ชีวะ”ในกาล ได้สำเร็จจริง

“พินนิยาม”ซึ่งเริ่มเป็น“สังขาร”ที่เป็น“ชีวะ”ขั้นหนึ่งแล้ว คือ เป็น“พืช”นั้นยังไม่มีทุกข์ไม่มีสุข เพราะชีวะชั้น“พืช”ยังไม่มี“กรรม” ไม่มี“วิบาก” ยังรักไม่เป็น ยังชังไม่เป็น ก็ยังไม่จองเวรจองกรรมกัน เพราะพืชยังไม่มีรักกัน พืชยังไม่มีชังกัน พืชมีแต่ผสมพันธุ์กัน แต่ไม่สุข ไม่ทุกข์ ไม่มี“อารมณ์”เป็น“กาม”

“พืช”จึงเป็น“ชีวะ”ที่มัน“ไม่สุข-ไม่ทุกข์” เรื่องนี้สำคัญยิ่งๆ

“ไม่สุข-ไม่ทุกข์”นี้แหละคือ “อาการของจิต”หรือ“ความรู้สึก”

ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของชีวะ ที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้ และได้นำมาให้คน
ศึกษาพากเพียรทำ“จิตนิยาม”ของตนให้เป็น“ชีวะ”เหมือนกันกับ
“พืช”ที่มีคุณสมบัติ“ไม่สุข-ไม่ทุกข์”ให้ได้ ดังที่“พืช”มันเป็นอยู่

ซึ่ง“พืช”ก็เป็น“ชีวะ” “มนุษย์”ก็เป็น“ชีวะ”

มนุษย์นั้น“จิตนิยาม”ถือว่าสูงกว่า“พืช”นะ!

แต่ทำไม..มนุษย์จึงโง่กว่าพืช ยัง“มีสุข-มีทุกข์”อยู่ล่ะ?

● จบฉบับที่ ๓๔๑

ฉบับที่ ๓๔๒ มกราคม ๒๕๖๒

ฉบับที่ ๓๔๑ เรากำลังสาธยายกันลึกซึ้งไปถึงว่า “พืช”มันก็เป็น
“ชีวะ” แต่มันไม่สุข-ไม่ทุกข์เลย เราคือคนก็เป็น“ชีวะ” แต่มันเป็น
“ชีวะ”ชั้นสูงกว่า“พืช”ด้วยนะ! ทำไมจึงแยกว่า“พืช” ยังโง่ เป็น
“ชีวะ”ถูก“เทว”ทำ“มายา”หลอก“มีสุข-มีทุกข์”อยู่ได้

“อาการไม่สุข-อาการไม่ทุกข์”นี้แหละคือ“อาการของจิต”
ส่วนที่เป็น“ความรู้สึก(เวทนา)”สำคัญที่สุดแห่งชีวิตในความเป็นคน
ซึ่งเป็นเรื่องพิเศษสุดอันสุดวิเศษ ที่เรียกว่า“โลกุตระธรรม”

พระอาริยะของศาสนาพุทธนั้นคือผู้ที่สามารถล้าง“อาการ
สุข-อาการทุกข์ หรือความรู้สึกสุข-ความรู้สึกทุกข์”นี้เองแหละ
ออกไปจากจิตใจของตนได้ และที่สุดท้ายยังยืນตลอดกาลนิรันดร์

ไม่แปรเปลี่ยนอีกแล้ว ไม่มีอะไรหักล้างได้ ไม่กลับกำเริบ

คนปุถุชนสามัญทั่วไป จะไม่มีความรู้-ไม่มีความสามารถหยุด “ความหมุนวน(หมายถึงความเป็น“โลก”นั่นเอง)ของอารมณ์สุข-อารมณ์ทุกข์”ที่เป็น“ธรรมชาติ(เท่า ธัมมา ที่เป็นสุข-เป็นทุกข์)”นี้ไปจากใจอย่างถาวร ยั่งยืนนิรันดร์ได้เป็นที่สุดบริบูรณ์ลัมบูรณ์

พระพุทธเจ้าตรัสรู้“ความเป็นโลก”ชนิดนี้ คือ“โลก”ที่หมดสิ้นภาวะคือ “ทุกข์-สุข”นี้แล

และสามารถ“ดับสนิทความเป็นโลก”ชนิดนี้ได้สำเร็จอย่างถาวรวงยังยืนตลอดกาลหรือนิรันดร์ได้แท้จริงด้วย

ศาสนาพุทธเรียกการ“ดับโลกชนิดนี้ได้”แท้จริงว่า “โลกนิโรธ” คือ“นิพพาน”นั่นเอง

ชีวิตของคนผู้“ดับหรือไม่มีโลกชนิดนี้”ได้แล้วก็คือ ผู้เกิด“ใหม่”ใน“โลกใหม่”หรือใน“ดาวดวงใหม่” คือ ดาวดวงที่ชื่อว่า“โลกุตระ”

ซึ่งเป็น“โลกต่างดาว” เป็น“โลกหรือดาวอีกดวงหนึ่ง”ที่แตกต่างจาก“โลกเก่า” คือ “โลกียะ”

“โลกเก่า”คือ ดาวสามัญดวงเดิมที่ผู้คนปุถุชนทั้งหลายมี “ความรู้สึกวนเวียนอยู่กับทุกข์และสุข”นั้นไม่มีจบ ไม่เปลี่ยนแปลง

“โลกเก่า”ของคนปุถุชนจะยังหลงจมอยู่กับ“ความรู้สึก”ที่ต้องมี“อาการสุข-อาการทุกข์”นี้ แหละอยู่ในใจตลอดชีวิตวนเวียนอยู่ “สุขๆ-ทุกข์ๆ” จะมีอารมณ์กลางๆ คือ“ไม่สุขไม่ทุกข์”มาคั่นบ้างบางขณะตามธรรมชาติที่ไม่เจตนาเท่านั้น แต่ไม่สามารถดับสิ้นสนิท“อาการสุข-อาการทุกข์”ชนิดที่ไม่ให้เกิด“อาการสุข-อาการทุกข์”ในจิตใจเราอีกเลยได้ถาวรยั่งยืนเด็ดขาด เป็นอันขาด

ผู้สามารถทำให้“จิตใจตนไม่เกิดอาการทุกข์-อาการสุข”เลย
ในจิตใจ ถ้าวรยังยืนได้จริงสำเร็จ จึงเป็น“ความสามารถที่ยิ่งใหญ่”

“อาการทุกข์”คือ ภาวะ“นรก”ในคน

“อาการสุข”คือ ภาวะ“สวรรค์”ในคน

“ทุกข์-สุข”จึงเป็น“นรก-สวรรค์”ที่เกิดภาวะ“ธรรมะคู่”(ทวินิยม,
dualism)”อยู่ในคน

โดยเฉพาะ“อาการทุกข์”ที่คนไม่ต้องการแต่มันก็เกิดกับคนที่
ยังหลงต้องการ“สุข”อยู่ ซึ่งเหตุมาจาก“กิเลส” บ้างก็เรียกว่า “ทิฐิ
หรือตัณหาหรืออุปาทาน” เพราะยัง“อวิชชา”

“อาการทุกข์”นี้แหละคือ อาการสำคัญที่ศาสนาพุทธสามารถ
ไม่ให้เกิด“อาการทุกข์” อันเป็นทุกข์ที่เกิดจาก“กิเลส”ได้สำเร็จจริง
แท้ นี่คือ เรื่องยิ่งใหญ่สุดๆ เรียกได้ว่า “ทุกข์อารยสัจ” คือ “ความจริง
ที่สุดประเสริฐของคนอารยะ เป็น“โลกุตระ”แท้ๆ ที่พระพุทเจ้าตรัสรู้

ส่วน“ทุกข์”ที่ไม่ใช่“ทุกข์”อันเกิดจาก“กิเลส” ก็เป็นธรรมดา
ที่มันจะต้องเกิดต้องเป็นไปตามเหตุตามปัจจัย ซึ่งใครๆ ก็“ดับทุกข์”
ส่วนนี้ไม่ได้ แม้จะเป็นพระพุทเจ้า

ศาสนาพุทธสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง “ความทุกข์อารยสัจ”นี้
“เหตุ”ที่ทำให้“ทุกข์”นี้ และศึกษาปฏิบัติจนทำให้“ทุกข์”นี้หมดสิ้น
ไปจากจิตใจได้สนิทตลอดกาลนิรันดร์ได้จริง

“ความรู้”เรื่อง“ทุกข์อารยสัจ”นี้แหละที่เป็น“การรู้”ของคนที่
รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความจริง”อันยิ่งใหญ่แท้ๆ สูงสุดในความเป็นคน

จึงนับ“ความรู้”ชนิดนี้ว่า เป็นความรู้ที่สุตพิเศษจริงๆ ที่จะม
คนเกิดความสะอิดสะเอียนในเรื่องนี้ได้ และถ้าคนผู้ใดทำสำเร็จก็เป็น

“ความจริง”ที่วิเศษวิเศษวิสุทธิ์ลัมบูรณ์สุดๆ

“ความรู้”ชนิดนี้เองที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้

แล้วพระพุทธเจ้าจึงได้นำ“ความรู้และความจริง”นี้มาให้คน
ศึกษาเรียนรู้ และพากเพียรทำ“จิตนิยาม”ของแต่ละคนให้เป็น
“ชีวะ”มีคุณสมบัติเหมือนกันกับ“พืช”ที่มีคุณสมบัติ“อาการไม่สุข-
อาการไม่ทุกข์”นี้ได้

ซึ่ง“พืช”มันเป็น“ชีวะ” “คน”ก็เป็น“ชีวะ”

คนนั้น“จิตนิยาม”ถือว่าสูงกว่า“พืช”นะ!

แต่ทำไมเป็น“คน”แท้ๆ จึงโง่กว่าพืช!!!?

ยัง“มีสุข-มีทุกข์”อยู่ละ?

ให้“จิตใจ”ของตน“สุข-ทุกข์”อยู่ทำไม?

นั่น..ก็เพราะ“ไม่รู้หรือไม่เชื่อ”ว่า “จิตนิยาม”นั้นสามารถจะ
เรียนรู้และแยกแยะ“อาการ”ต่างๆ ของจิตใจ ออกเป็น“เจตสิก”
มีรายละเอียดต่างๆ ได้อีกมากมายหลากหลาย

กระทั่งแยก“เวทนาในเวทนา”ที่เป็น“เจตสิก”ของ“จิต” แล้ว
ทำให้“จิตใจ”ของตนบรรลุธรรมถึงขั้นมี“อาการไม่สุข-ไม่ทุกข์”ได้
หรือถึงขั้นมี“อาการอุเบกขาเวทนา”สำเร็จจริงๆ

ความเป็น“อุเบกขา”คือ “จิตไม่ทุกข์-ไม่สุข” นี่แหละคือ
จุดหมายสำคัญที่ยิ่งใหญ่สูงสุดของศาสนาพุทธ คือ พื้นฐานนิพพาน

จิตที่ยังมี“โคกะ-ปริเทวะ-ทุกขะ-โทมนัส-อุปายาส”นั่นแหละ
คือ ความตรงกันข้ามกับ“สุข-โสมนัส”ทั้งหลาย ซึ่งยังล้วนเป็น
“ตัณหา-อุปาทาน”อยู่

ผู้ที่สามารถบรรลุธรรมของพุทธคือ ผู้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“อาการ

ไม่สุข-ไม่ทุกข์”ของจิตใจ และสามารถทำ“ความไม่สุข-ไม่ทุกข์”ให้
แก่จิตใจของตนได้สำเร็จเด็ดขาด หหมดสิ้น“ตัณหา”ใน“สุข” หหมดสิ้น
“อุปาทาน”ใน“ทุกข์” จึงเป็นผู้บรรลุนิพพานสูงสุด

นี่แหละ“อรหัตต์”ในศาสนาพุทธ

อะไรกัน อรหัตต์...!!??

ไม่มี“สุข-ทุกข์”แค่นี้หนะหรืออรหัตต์!!!!

ไม่พูดมั่งง่ายไปหน่อยหรือ?

ฟังดูแล้ว ไม่เห็นว่ามันจะยิ่งใหญ่อะไรเลย ก็แค่ทำจิตใจของ
ตัวเองให้“ไม่มีสุข-ไม่มีทุกข์” ก็เท่านั้น จะยิ่งใหญ่อะไรกันเชียว!?

จริง!!!! มนุษย์สามัญชนทั้งหลายในโลก หรือคนผู้ฉลาด
และเก่งสุดรู้อย่างสูงส่งขนาดเป็น“ศาสตรา”ในโลกของ“เทวนิยม”
ทั้งหลาย จะไม่เห็นว่าเป็นเรื่อง“สุข-ทุกข์”ที่เป็นลัทธิอันยิ่งใหญ่ที่ว่า
“ยิ่งใหญ่”เลย เขาก็จะเพียงเห็นว่าเป็นธรรมดา

คนหรือจิตวิญญาณมันก็ต้องมีสุขมีทุกข์ หรือแม้จะเรียกว่า
มีสวรรค์-มีนรก ก็เป็นเรื่องปกติของคน

จะไม่เห็นว่า สุข-ทุกข์ “สำคัญ”อะไร?...!!!

จะเห็นว่า มันก็เป็นเรื่องต้องมีต้องเป็นของความเป็นคน

จะไปยุ่งกับมันทำไม?!!!

มันเป็น“ธรรมชาติ” เป็น“สัญชาตญาณ” จะไปทำอะไรกับมัน
ทำไมเล่า?

เรียนรู้แต่“ความดี-ความชั่ว” แล้วอย่าทำชั่ว ทำแต่ดีให้ได้
ที่สุด ถาวรยั่งยืนเถิด

ทำ“ดี”มันก็ได้“สุข” ทำ“ชั่ว”มันก็ได้ทุกข์เองแหละ

ความเชื่ออย่างนี้ เป็นความเข้าใจผิดสำคัญที่สุด

คนทำ“ดี”เป็นทุกข์ คนทำ“ชั่ว”เป็นสุข ถมเถไป เพราะความ
เป็นสุข-เป็นทุกข์นั้นมันไม่ได้ขึ้นอยู่กับ“ความดี-ความชั่ว”เลย

เข้าใจกันอย่างนี้แหละ ที่ยืนยันชัดๆว่า ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง
ความเป็น“อุปาทาน”ของจิต

“สุข-ทุกข์” นี่แหละที่มันเป็น“อุปาทาน” แท้ๆ มันเท็จ มัน
ไม่ใช่“ความจริง” มัน“ของเก๊”

ผู้มี“ปัญญา”อันยิ่ง ที่เป็น“ความฉลาดโลกุตระ”นั้นแหละจึง
จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“สุข”นี้ว่า มันเป็น“ของเท็จ” ไม่ใช่
“ของจริง” ไม่ใช่“ตัวตนจริง” มันลมๆ แล้งๆ ที่คน“สมมุติ”กันขึ้นมา
โง่งหลงว่า“จริง”กันเองในคนแต่ละหมู่ แล้วยึดมันถือมัน“ขึ้นมา
“เสพติด”กันเองแท้ๆ แล้วระบดไปสู่หมู่อื่นกันเท่านั้นเอง มันมีคน
คิดอ่าน“สมมุติขึ้นมาให้ยึดกัน แล้วก็“โง่ยึดกันเอง”ของปุถุชน

เป็นความวิปลัสของคนแท้ๆ คือ เริ่มจาก“สัญญาวิปลัส”
แล้วจึง“จิตตวิปลัส” ที่สุด“ทิฏฐิวิปลัส”(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๑ ข้อ ๔๙)

เมื่อมี“วิปลัส ๓”ขึ้นในจิต “วิปลัส ๔”ก็เกิดตามมาสารพัด
นั่นคือ ๑)“วิปลัสในสิ่งที่ไม่เที่ยง(อนิจจัง)ว่าเที่ยง(นิจจัง)”

๒)“วิปลัสในสิ่งที่เป็นทุกข์(ทุกขัง)ว่าสุข(สุขัง)”

๓)“วิปลัสในสิ่งที่ไม่เป็นตัวตน(อนัตตา)ว่าเป็นตัวตน(อัตตา)”

๔)“วิปลัสในสิ่งที่ไม่น่าได้นำมี(อสุภะ)ว่าน่าได้นำมี(สุภะ)”

ทุกคน แต่ละคนล้วนเคยเกิด“อุปาทาน” ที่เป็น“วิปลัส”
อย่างนี้มาแล้วทั้งนั้นแหละ

แล้วก็หลงเป็น“สุข” ...จริงมั๊ยล่ะ?

ซึ่งมันเป็น“เทา”แท้ๆ เมื่อหลงไปหลงยึดเข้าก็เป็น“ตราบาป”ติดเข้าไปในใจ

มันเป็น“ภาวะ ๒”ที่เกิดสุข”ก็จะมี“ทุกข์” ติดมาด้วยทันที ไม่มีอะไรกัน ห้ามมันไม่ได้เพราะมันเป็น“เทา” มันเป็น“ภาวะ ๒”แท้ๆ

ต้องมาศึกษาตามทฤษฎีของพุทธจึงจะเกิด“ปัญญา” ที่เป็น“ความรู้ยิ่งขั้นโลกุตระ”ขั้นมา รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง “ความจริง”นี้ได้ชัดเจน

นั่นคือ ต้องสร้าง“พลังบุญ”ในจิตตนจนกระทั่งมันเกิดขึ้นมา กำจัด“กิเลส-ตัณหา-อุปาทาน”ในจิตตนลงไปได้จริงๆ โน่นแหละ

ผู้นั้นจึงจะรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงได้ด้วยตนเอง

จิตของผู้นั้นจึงจะเกิดภาวะ“กิเลสไม่มี” นั่นคือ “ตัณหา”ก็ติ “อุปาทาน”ก็ตินั่นเอง ไม่มีในจิต มันหมดไปจากจิต “ความสุข-ความทุกข์”ที่เป็น“ภาวะ ๒”ก็จะหมดไปจากจิตเกลี้ยงทั้งคู่

เป็น“๐” คือ ไม่มีทั้งสุข-ไม่มีทั้งทุกข์

นี่คือ การดับสิ้นไปของ“เทา”จากจิตเรา

ผู้ปฏิบัติบรรลุ“ผล”สำเร็จจริง จะสามารถรู้ได้ด้วยตน

คนผู้มี“ปัจจัยตัดัง เวทิตัพโพ วิญญูหิ”คือ “รู้ได้ด้วยตนจากความรู้ยิ่งเองของตนแท้ๆ” ไม่ต้องมีใครบอก ไม่ต้องอาศัยความรู้จากใครเลย ทำเอง-เกิดผลเอง-รู้เองของตนเอง

“สุญญตา(ความสูญ)”หรือ“นิพพาน(ความสิ้นทุกข์อาภยสัจ)”คือความสามารถ“ดับเทา”ที่เป็น“สุข-ทุกข์”ได้สำเร็จในจิต เช่นนี้เอง

มันเป็นเรื่องของ“ความมี-ความไม่มี”ที่หมายถึง ความรู้และความจริงขั้น“มี(อัตถิ,โหติ)หรือไม่มี(เนตถิ,น โหติ)”ในจิตใจคนจริงๆ

ไม่ใช่แค่มี“ความดี-ความชั่ว”เท่านั้น

คนทำ“ดี”เป็นทุกข์ คนทำ“ชั่ว”เป็นสุข ถมเถไป เพราะ
ความเป็นสุข-เป็นทุกข์นั้นมันไม่ได้ขึ้นอยู่กับ“ความดี-ความชั่ว”เลย

“สุข-ทุกข์”นี้มันขึ้นอยู่กับ“ปัญญา”อย่างยิ่ง

เพราะ“ปัญญา”นั้นรู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“บุญ”

“บุญ”เป็น“โลกุตระ” “บุญ”ไม่ใช่“โลกียะ”

สังคมมนุษย์หรือลัทธิที่เข้าใจแต่“ความดี-ความชั่ว”และ
เรียนรู้แต่การเลิก“ชั่ว” ทำแต่“ดี”กันให้ได้เท่านั้น คือ สังคมมนุษย์
หรือลัทธิที่เป็นแค่“โลกียะ” ยังไม่ใช่“โลกุตระ” หรือความรู้ที่
ไม่สามารถเป็น“โลกุตระ”ได้นั่นเอง

แต่สังคมมนุษย์หรือลัทธิที่เข้าใจ“ความสุข-ความทุกข์”แล้ว
เรียนรู้“ความสุข-ความทุกข์”กันให้ถ่องแท้แบบกาย ลึกไปถึง
“ความรู้สึก“สุข” ความรู้สึก“ทุกข์” จนกระทั่งรู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า
“ความสุข-ความทุกข์”นั้นมันคือ “ความไม่เที่ยง” ซึ่งเป็น“อนิจจัง”

แท้ๆ มันมีแต่“ความทุกข์”เท่านั้นที่เกิดขึ้น-ตั้งอยู่-ดับไป

คนไม่รู้“คู่หู”ของ“สุข”นี้ ว่า คือ“ทุกข์”เท่านั้นที่มันเกิดขึ้น-
ตั้งอยู่-ดับไป”

“สุข”มันไม่มี แต่ทีไปหลง“มีอารมณ์หรือความรู้สึก”ว่า “สุข”
นั้น มันเป็น“ความเท็จ(อริกะ)”แท้ๆ มันเป็น“อารมณ์”ที่ปั่นลมๆ แล้งๆ
มา“รู้สึกเอาเอง” มันไม่มีจริงหรอก

เพราะที่สุดนั้น สุขมันไม่ใช่ตัวตน หรือไม่มีตัวตนจริง

“สุข”มันเป็น“อนัตตา”

ซึ่งคนสามารถเรียนรู้“ความโง่(อวิชชา)”ของตน ที่หลงว่า“สุข”
มันมีจริง มันเป็น“ตัวเป็นตนในจิตใจของตน”ที่“อวิชชา”

แล้วคนผู้เข้าใจอย่างนี้ จึงปฏิบัติเรียนรู้ความเป็น“ตัวตนของสุข” แล้วกำจัด“ความเป็นตัวเป็นตนของ‘สุข’ในจิตใจตน”นี้ หรือ “เหตุแท้”คือ“อวิชชา”หรือ“มิจฉาทิฐิ”แท้ๆ นั้นเองให้หมดสิ้นไป จากจิตใจของตนจนเกลี้ยงถาวรยั่งยืนนิรันดร์ได้ และรู้ได้ด้วยตนที่ศึกษา ปฏิบัติเอง เกิดผลเอง

ต้องเกิด“ปัญญา”เป็นของตนเองในจิต

“คู่หูของสุข”คือ“ทุกข์”เพราะมันเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันแท้ คือ“เทว”ก็หมดสิ้นไปด้วย

คนผู้แยกแยะความเป็น“เทว”ไม่ออก ตีแตกความเป็น“เทว”ไม่ได้ ก็หลงมกมายอยู่กับ“เทว”ว่า เป็น“เทวดา” จิตใจจึงมี“สุข”อยู่ กับ“อุปาทาน”นั้น

หลง“เทวดา”ว่า“อารมณ์สุข” แต่ไม่รู้ความจริงแท้ว่า “สุข”มันเป็น“เทว” มันมี“คู่หู” มันไม่โสดนะ!

“สุข”มีคู่คือ“ทุกข์”นะ! ตี“เทว”ไม่แตก ไม่มี“วิชา”ก็มีสงคราม “สุข-ทุกข์”ในตน จึงทุกข์สุขไม่จบไม่รู้จริงๆว่ามันแยกไม่ได้

จะไปแยกเอาแต่“สุข”จาก“คู่หู”ของ“ทุกข์”มา มันไม่ได้ เพราะ“สุข-ทุกข์”คู่นี้เป็น“เทว” แต่เขายังยึด“หลงติดสุข”นั่นเอง และความเป็น“เทว”เขาก็ตีไม่แตก แยกแยะไม่เป็น ยัง“อวิชชา”อยู่

ผู้อวิชชาใน“สุข” หลงติดยึด“สุข” ก็มีสงครามเพราะ“สุข”จะเอาแต่“สุข” ผู้อวิชชาใน“สุข”ก็แย่งกัน เพราะยึด“เทว”

แต่เมื่อยังโง่ คนมันก็“แย่งความสุข”กันไม่จบ และก็“การแย่ง”นี้แหละที่มันจะต้องเอาให้ได้ จะต้องมี“อำนาจ”เป็น“ผู้ได้”มาเป็น“สุขของกู”ด้วย“อวิชชา”กันจริงๆ ถ้าแย่งได้ก็เป็น “เทวดาอยู่กับสุข”

ก็ยังหลงความเป็น“เทว”อยู่ตลอด

ถ้ายังไม่ได้ก็ต้องจะแย่งอยู่นั้นแหละ ไม่เคยหยุดแย่งหรือหยุดแสวงหา“สุข”เลยในชีวิตของคนอวิชชา กลายเป็นเกลียดตัวกินไข่ คือ เกลียดทุกข์จะเอาแต่สุข นี่แหละคือ“โง่(ไม่รู้)”ไง!

อย่าว่าแต่“สุข”เท่านั้นเลย แย่งโลกธรรมด้วยอวิชชา

ไม่แค่สุขเท่านั้นที่จะแย่งให้ได้ จะเอาหมดทั้งนั้นแหละ “โลก”ทั้งโลกก็จะเอามาเป็น“ตัวกู” เป็น“ของกู”ให้หมดทุกอย่างทั้งโลก คนอวิชชาหน้ามิดจะเป็น“เจ้าโลก”เป็น“เจ้าจักรวาล”ให้ได้

และที่ลึกซึ้งที่สุดแย่งได้มาก็ยึดเป็น“ตัวตน”คือ“อัตตา” และจะเอามาเป็น“ของตน”เป็น“อัตตนิยา”ให้หมดสิ้นเต็มอัตรา

“โลก”กับ“อัตตา”เท่านั้นแหละ ที่มันแย่งมาให้“ตัวกู-ของกู”อยู่ไม่เคยหยุดหย่อน เต็มโลก และไม่รู้ลี้กัฏฐาที่จะหยุดจะเพลากัน หลงว่าได้มาคือ“สุข” ถ้าไม่ได้ก็คือ“ทุกข์”

ก็ไม่รู้ลัทธิ ก็แย่งอยู่นั้นแหละ

แย่ง“ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-สุข”และ“รูป-เสียง-กลิ่น-รส-สัมผัสนอก(กามรส)-สัมผัสใน(ธรรมรสหรือมนรล)”เมื่อได้มาสมกับที่ตน“ยึดในใจ”หลงในใจว่า ต้อง“ได้”อย่างนี้หรือ“อยากได้”อย่างที่ตน“กำหนดของตนนั้นแหละ” เมื่อได้ก็“สุข” ถ้าไม่ได้ก็“จะยื้อแย่ง”หรือ“กระสันอยู่ในใจ”อยู่นั้นแหละคือ ทุกข์ คือเหตุแห่งทุกข์

“ความยังมี”การแย่ง และ“ยังมี”ความกระสันอยู่ในใจ ไม่หมดสิ้นไปได้นี้แหละคือ “สภาวะ”หรือ“สงคราม”ของมนุษย์ที่ไม่เคยหยุดแย่งหรือหยุดแสวงหาลงได้นี้ มีกันคนปฏชนอยู่ตลอด ไม่เคยสิ้นสุด หมดลงสนิทเลย

คนในโลกจึงอยู่ด้วย“สงคราม” หรืออยู่ด้วย“สรวณะ” นั่นคือ “สรวณ” เป็นสงครามอยู่ตลอด ชีวิตคนจึงมี“สงครามเป็นเครื่องอาศัยในชีวิต โลกที่เต็มไปด้วยคนปฤชนจึงเต็มไปด้วย“สงคราม” ก็คือ ต้องทำสงคราม“แย่งสุข”นี้เอง คนปฤชนจึงมีแต่“ทุกข์โทมนัส” เต็มล้นคนปฤชน ไม่พรองลงได้เนื่องเพราะมี“อวิชชา”

เพราะไม่รู้“สุข-ทุกข์”เป็น“ธรรมะ ๒” เป็น“เทว” และหลงว่าเป็น“เทว”ที่ยิ่งใหญ่แท้ที่สุดเอาด้วย จึง“อวิชชา”อยู่แท้ๆ ยังไม่มีทางจบสิ้น“โคกะ-ปริเทวะ-ทุกข์-โทมนัส-อุปายาส” อันเป็น“บริวารของทุกข์”ทั้งนั้น ลงได้

ผู้หมดสิ้นโคก(เป็นโคก) ล้นปริเทวะ ล้นทุกข์ ล้นโทมนัส ล้นอุปายาสแท้จริงได้ เพราะเป็นผู้หมดสิ้น“อวิชชา”ไปจากจิตใจ มี“ปัญญา”แท้บริบูรณ์

“อวิชชา”อันเป็นต้นตอเหตุปัจจัยของ“ปัจจุสมุปบาท”ทั้งหลาย ก็ล้นไปเป็นผู้มี“วิชชา”

ผู้ยัง“อวิชชา”อยู่จะไม่รู้จักรู้แจ้ง“เทว”ที่มีความเป็นอาการของ“โคกะ-ปริเทวะ-ทุกข์-โทมนัส-อุปายาส”ซึ่งเป็น“อาการ”ต่างๆ ที่เกิดในจิตวิญญาณของคน อันพระพุทเจ้าตรัสรู้และแยกแยะจิตวิญญาณ ที่มีความเป็น“เทว” ออกได้ละเอียดลออเป็น“เวทนาในเวทนา”ถึงขั้น“๑๐๘ อาการ” แล้วจัดการทำจิตใจตนเอง(อภิสังขาร) ให้บรรลุลม“ไม่มีทุกข์-ไม่มีสุข” หรือหมดสิ้นภาวะความเป็น“โคกะ-ปริเทวะ-ทุกข์-โทมนัส-อุปายาส”ได้จริงเด็ดขาด เพราะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“ธรรมะ ๒”ดีแท้ถุกถ้วนสิ้นครบ

จึงสามารถ“ดับความเป็นเทว, เทวดา”อันเป็น“ความรู้สึกสุข

หรือจิตวิญญาณที่อยู่ในแดนสวรรค์”ได้หมดสิ้น ไม่เหลือเลยได้
เด็ดขาด

ก็เท่ากับหมดสิ้นความเป็น“เทว”หรือหมดสิ้น“เทวดา”หรือ
หมดความเป็น“ธรรมะ ๒” เป็นผู้ทำ“ธรรมะ ๑”หรือ“๐”ได้สำเร็จ
ไม่ว่าจะเป็นเทวดาเล็ก หรือเทวดาที่ยิ่งใหญ่ปานใดๆ ก็ตามก็
“ดับเทวดา”นั้นๆ ได้แท้

ศาสนาพุทธสามารถทำความหมดสิ้น“เทว”หรือ“เทวดา”ได้
สำเร็จนิรันดร์ ไม่ว่า “เทวดา”นั้นจะยิ่งใหญ่ปานใดในโลกแห่งจิต-
วิญญาณ ภาวะนี้แหละเรียกว่า “นิพพาน”

ศาสนาพุทธจึงเป็นศาสนาทำความเป็น“อเทว(ไม่ใช่เทว)”สำเร็จ
ได้อย่างวิเศษเป็นจริง

ซึ่งคนในโลกผู้ยังไม่มีภูมิที่เป็นโลกุตระ นั้นจะไม่สามารถทำ
ความหมดสิ้น“เทว”หรือดับความเป็น“เทวดา”ได้สำเร็จนิรันดร์ จึง
ยังคงเป็น“เทวนิยม”นิรันดร์นี้แหละที่มากมายในโลก ยิ่งกว่าคน
ผู้มีภูมิเป็น“อเทวนิยม” ไม่รู้จักเท่าต่อกี่เท่า ก็เห็นๆ และเป็นกันอยู่ใจ

ผู้ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“เทว”หรือเทวดาไม่สามารถตีแตกแยกแยะ
“เทว”ออกได้ ก็จะจมอยู่กับความเป็น“เทว”หรือเทวดาไปนิรันดร์

และที่สุดท้ายก็หลงเห็นเป็นว่า มี“เทว”คือเทวดาที่เป็น“ตัวตน
ผู้ยิ่งใหญ่(ปรมาตมัน)ที่มีจริงเป็นจริง” และเป็น“เจ้า”แห่ง“อำนาจใหญ่”
หรือเป็น“เจ้าของความสุขผู้ยิ่งใหญ่”ที่เดียว ที่จะบันดาล หรือ
แจกจ่าย“ความสุข”ให้แก่ใครก็ได้

แถมหลงเลอะไปกระทั่งถึงขั้นแม้แต่จะพิพากษาใครลงนรก
ก็ได้ เป็นเจ้าสวรรค์-นรกแต่ผู้เดียว

“สุข-ทุกข์”ที่เกิดในจิตใจ ซึ่งก็คืออาการขึ้นสวรรค์-ตกนรก นั้น เป็น“อาการ”ของจิตวิญญาณที่เรียกว่า“ความรู้สึกหรืออารมณ์”ที่ภาษาบาลีคือ “เวทนา”นี่เอง พระพุทธเจ้าตรัสรู้“ความจริง”ของอาการจิตนี้สามารถตีแตกแยกแยะ“เวทนาในเวทนา”ออกไปได้ถึง ๑๐๘ กระบวนการที่ประกอบกันขึ้น ด้วยเหตุด้วยปัจจัยทำให้เกิด“เวทนา”ทั้งหลายในคน

ที่มีทั้ง“เวทนาแท้(ความจริงตามความเป็นจริง)” และ“เวทนาเก้(สวรรค์ หรือนรก ที่หลงกันว่าสุขว่าทุกข์ = อุปาทาน)” ซึ่งเป็น“ธรรมะ ๒ (เวทนา ๒)”

และจัดการตีแตกแยกแยะ“เวทนาในเวทนา”ได้ไปที่ละคู่ โดยสามารถทำให้เป็น“เวทนา ๑ และ“๐”ได้เป็นผล“สิ้นสุข-สิ้นทุกข์”ได้สำเร็จเด็ดขาด จนกระทั่งเป็นที่สุดจบกิจ“ธรรมะ ๒” ไม่มี“เทา”กันอีกนิรันดร์

บาลีประโยคนี้ก็คือ “อติ โข อานนท อิเม เทว ธมฺมา ทวเยน เวทนาย เอกสโมสธนา ภวนฺติ ฯ”

ท่านแปลกันว่า “ดูกรอานนท์ ธรรมทั้งสองเหล่านี้ รวมเป็นอันเดียวกันกับเวทนาโดยส่วนสอง ด้วยประการฉะนี้ ฯ”

นั่นก็คือ “ธรรมะ ๒”นั้นมันทำให้เป็น“ธรรมะ ๑” คือ มีแต่“สุข”อย่างเดียวเท่านั้น ก็ทำได้ แต่มัน“สุขเก้”ใจ! หรือ“สุข”ไม่นิรันดร์เด็ดขาด เพราะแท้ๆแล้ว“สุขกับทุกข์”มันแยกกันเด็ดขาดไม่ได้

สาธยายให้ง่ายขึ้นก็คือ “ธรรมะ ๒”ทั้งหลายนั้น คู่หนึ่งคู่ใด หากใครทำให้เกิดผลสำเร็จ นั่นคือ ทำให้เหลือ“ธรรมะ ๑”ได้ ก็คือ ความสามารถที่มีอำนาจจิตเลือกทำอาการ“สุข”ให้แก่จิตอาศัยได้สำเร็จ ก็เป็นขั้นหนึ่ง

ซึ่งคนทั้งหลายก็ทำกันอยู่ทั้งนั้นไงล่ะ

แม้เขาจะ“อวิชชา” เขาก็ทำกันอยู่ทั้งนั้น ด้วย“อวิชชา” ไม่ใช่
ทำด้วย“ปัญญา”อันยิ่งแต่อย่างใด

แต่“สุข”ที่ได้ของคนอวิชชานี้ จะเวียนวนมา“ทุกข์”อีกอยู่
ไม่รู้แล้วลงได้ เพราะไม่มี“ปัญญาอันยิ่ง” หรือเพราะ“อวิชชา”

ต้อง“ดับทั้งสุขทั้งทุกข์”หมดความเป็น“เทว”กันได้สำเร็จ
จริงๆ ด้วยการรู้จัก“เหตุ” ด้วย“ปัญญาอันยิ่ง”หรือด้วย“ความรู้ชั้น
โลกุตระ”

แล้วฝึกฝนปฏิบัติ“การดับเหตุ”นี้ด้วยการ“สัมผัสอาการของ
ภาวะธรรม”ที่ปรากฏจริง

สามารถทำ“ความดับเหตุนี้ๆ”จริง ได้เป็นขั้นเป็นตอน มีลำดับ
อย่างน่าอัศจรรย์

ชนิดที่“สัมผัส”รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“อาการ”ของ“จิต-เจตสิก-
รูป”ต่างๆ กระทั่งถึง“สัมผัสภาวะนิพพาน”ที่ทำสำเร็จได้ในจิตตน

โดยการปฏิบัติกับ“ธรรมะ ๒”หรือ“เทว”ไปที่ละคู่ มีผลเป็น
ลำดับได้เป็น“ธรรมะ ๑”

ที่สุดสำเร็จจริงแท้ ต้องทำให้เป็น“๐”ได้จบสุด

จึงจะเป็น“สัจจะ”ที่สัมบูรณ์แท้จริง ถึงขั้นสูงสุด“ดับเทว”
หรือ“อยู่เหนือเทว”ได้แท้

หมดสิ้น“อุปาทาน”คือ “ความหลงยึดมั่นถือมั่น”ในภาวะที่
เราหลงว่า เป็น“อัตตา”

จึงจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความจริง”ที่เป็น“โลกุตระธรรม”ทั้งหลาย
เหล่านี้ ด้วยความเป็น“ปัจเจกตัง เวทิตัพโพ วิญญูหิ” ใน“ปัจเจกลักษณ์”

ทั้งปวงที่จะเกิดแก่ตนในจิตตน

และ“ดับสิ้นเหตุ”ที่เป็น“กิเลส” หรือคือ“ตัณหา-อุปาทาน” ทั้งหลายนั่นเอง ซึ่งไม่ง่ายเลยที่จะทำให้สิ้น“อุปาทาน”ที่เคยยึดเสพ “สุข”มานานแสนนานได้จริง

กว่าจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า “สุข” นั้นเป็น“อภิสสะ” คือ สุขัลลิสสะ [สุข + อภิส(เทจ) = สุขัลลิสสะ สุขจึงคือ ของแก่] ไม่มี“ตัวตน”ที่เที่ยงแท้จริงหรือ

“ทุกข์”ต่างหากที่เป็น“อารยสัจ”ซึ่งผู้มี“อารยภูมิ”เท่านั้น จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงภาวะนั้นคือ“ทุกข์” เพราะที่จริง“สุข-ทุกข์”มัน แยกกันไม่ได้มันเป็นของคู่ ใครดับทุกข์ได้ก็คือดับสุข หรือดับสุขได้ ก็คือดับทุกข์ เป็นการดับภาวะ ๒ หรือ“ดับเทว”สำเร็จ

ถ้าทำให้เหลือ“ธรรมะ ๑”คือ มีแต่“สุข”นั้น เป็นการอาศัย อย่าง“สมาทาน(การยึดไว้อย่างมีวิชชา)”เท่านั้น แต่ยังไม่มันก็ยังมี ๒ อยู่ ที่จริง“สุข-ทุกข์”คือ“ธรรมะ ๒” คือ “เทว” มันเป็น“อุปาทาน (การยึดที่ยังอวิชชา)” ซึ่งเป็นกิเลสตัวสำคัญ

ผู้สิ้น“อวิชชา”แล้วจึง“ไม่มีสุขไม่มีทุกข์”

ไม่มี“เทว” เพราะ“ดับเทว”ไปหมดสิ้นสำเร็จจริง

“เทว”ที่เป็น“ความรู้สึกหรืออารมณ์”นั้นมันเป็น“อารมณ์ ๒ หรือความรู้สึก ๒”

แค่ทำให้เหลือ“ธรรมะ ๑”ได้ ก็พ้นทุกข์เป็นขั้นต้นแล้ว ยิ่ง ทำให้เป็น“๐”สำเร็จ ก็จบ

นั่นคือ หมดสิ้น“ความรู้สึกสุข-ทุกข์”

“สุข-ทุกข์”เป็น“ความรู้สึก” เป็น“ธรรมะคู่(dualism)”ที่แยกกัน ไม่ได้ ถ้าสามารถ“ดับสุข”ได้ก็เท่ากับ“ดับทุกข์”ได้ เพราะมันเป็น

“สภาวะธรรม ๒ (dualism)” เป็น“เทว”ตัวแท้

“ดับทั้งสุขทั้งทุกข์” จึงคือ “ดับเทว”

มนุษย์สามารถเรียนรู้“อาการ”ที่เป็นสภาวะของ“ความรู้สึกหรืออารมณ์” และจัดการกับ“อารมณ์” เรียกว่า“อภิสังขาร” ก็คือจัดการกับ“เวทนา”นี้แหละได้อย่างเก่งให้“สิ้นสุข-สิ้นทุกข์”ได้จริง

ก็จบสิ้นกิจ เป็นอรหันต์ สำเร็จแท้

“ความรู้สึกหรืออารมณ์”ที่ศัพท์บาลีว่า “เวทนา”นี้แหละที่เป็นฐานการศึกษาให้บรรลุนิพพาน ไม่ใช่ที่อื่นใดเลย

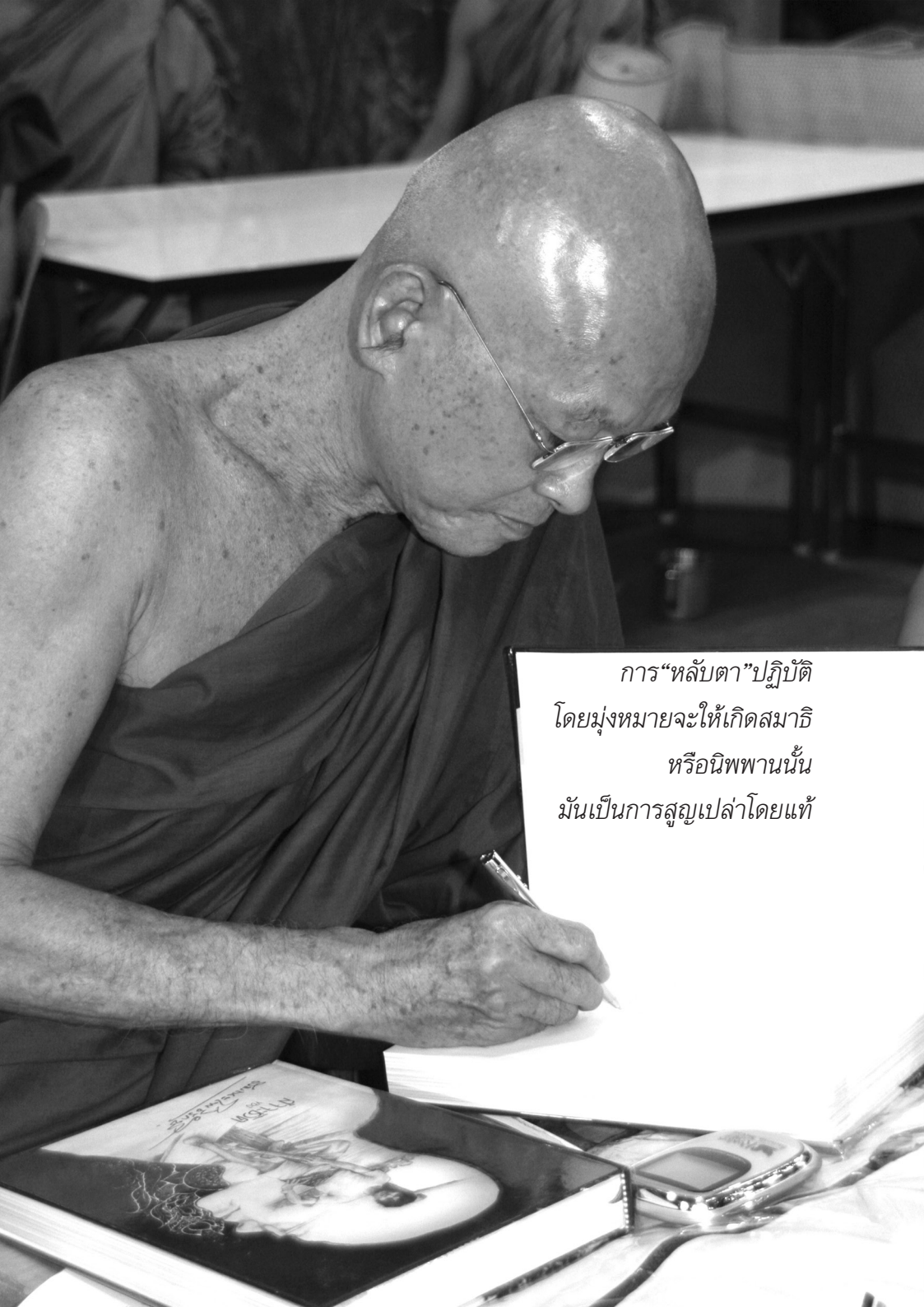
คนผู้“หลับตา”ปฏิบัติไม่มี“ผัสสะ” จึงไม่ใช่“วิชชาพุทธ” เป็นคนนอกคอก นอกريت

การจะมี“อารมณ์หรือความรู้สึก”ให้เราศึกษาได้ ก็ต้องมี“ผัสสะ”คือ การสัมผัสผัสทางทวาร ๕ ภายนอกอยู่จึงจะเป็น“อารมณ์แท้”ในปัจจุบัน ที่เราจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ในอารมณ์หรือความรู้สึกจริงในปัจจุบันนี้”มาจัดการให้สิ้นสุขสิ้นทุกข์ได้สำเร็จจริงตรงนี้

“การหลับตา”นั้น ไม่มีผัสสะ ๖ นั้นไม่มี“เวทนา”ที่เป็น“ความรู้สึกทุกข์-ความรู้สึกสุข”แท้ๆเกิดอยู่จริง ให้ผู้ปฏิบัติได้ศึกษา“ของจริง” แล้วมันจะ“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”สภาวะจริงของ“ความจริง”นั้นๆได้อย่างไร?

“ความรู้ตัว”ที่รู้อยู่ในภาวะ“หลับตา”นั้น มันไม่ใช่“ความรู้สึกหรือความรู้ตัว”ที่เรียกว่า “เวทนา ๖” มันแค่“สัญญา”ภายในเท่านั้น “การหลับตา”ปฏิบัติ จึงไม่มี“เวทนา”ที่จะปฏิบัติตามกระบวนการ “เวทนา ๑๐๘”ให้สำเร็จเสร็จจบลงได้เป็นเด็ดขาด

เพราะไม่มี“เวทนา ๒” หรือไม่ได้เรียน“เวทนาในเวทนา”

การ“หลับตา”ปฏิบัติ
โดยมุ่งหมายจะให้เกิดสมาธิ
หรือนิพพานนั้น
มันเป็นการสูญเปล่าโดยแท้

อันเป็น“วิญญานฐิติ” ซึ่งเป็นการแยกแยะ“เทว (ธรรมะ ๒)”นั่นเอง
จึงจัดการกับ“เทว”ให้เป็น“๑”เป็น“๐”สำเร็จได้จริง จึงจะมีนิพพาน

การหลับตาปฏิบัติจึงควรเลิกกันได้แล้ว อย่าหลงเลอะเทอะ
ออกนอกคำสอนของพระพุทธเจ้ากันอยู่นัก ..อย่าดันทุรังกันเลย!

การ“หลับตา”ปฏิบัติโดยมุ่งหมายจะให้เกิดสมาธิหรือนิพพาน
นั้นมันเป็นการสูญเปล่าโดยแท้ เป็นโมฆะของนักปฏิบัติแท้ๆ ที่พากัน
หลงผิดอย่างถนัดถนี้มานานแสนนาน

พุทธผ่านกาล ๒,๕๐๐ กว่าปี ชาวพุทธเสื่อมไปก็เป็นจริง

พินคินกลับมาสู่“สัมมาทิฐิ”ของพุทธกันเถิด

การ“หลับตา”ปฏิบัติจึงเป็นโมฆะของนักปฏิบัติผู้หลงผิด ที่
หลงไปมัวเมาอยู่กับการ“หลับตา” มันก็ไม่มี“ฐาน”ให้ปฏิบัติที่แท้

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดเจนที่สุดในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ตั้งแต่
ข้อ ๖๙ ถึงข้อ ๗๖ ท่านก็ตรัสว่าต้องมี“ผัสสะเป็นปัจจัย”และตั้งแต่
ข้อ ๗๗ ถึงข้อ ๘๙ ท่านก็ตรัสว่า “เขาเหล่านั้น(คือผู้ที่หลับตาปฏิบัติ)
เว้นผัสสะแล้วจะรู้สึกได้ นั้นไม่เป็นฐานะที่จะมีได้”

คำว่า“ไม่เป็นฐานะ หรือไม่มีฐานะ”นี้มันหมายถึง ภาวะที่ไร้สาระ
ไม่มีอะไรรองรับเลย ไม่มีประโยชน์อะไรเลยทั้งสิ้น

เพราะมันไม่มี“ความรู้สึกหรืออารมณ์” อันเป็น“สาระแท้”
ที่จะต้องสัมผัสรู้และเรียนทำการจัดการให้มันสำเร็จผล

การปฏิบัติธรรมของพุทธนั้นจึงจะต้องมี“ความรู้สึก”ให้ปฏิบัติ
เว้นผัสสะ(ไปหลับตาเสีย)ไม่เป็น“ฐานะ”ที่จะมี“ความรู้สึกให้ปฏิบัติ”ได้

“ความรู้สึกหรืออารมณ์”นี้ คำบาลีคือ “เวทนา” ผู้ปฏิบัติธรรม
ของพุทธจึงต้องเรียนรู้“เวทนา”นี้แหละสำคัญที่สุด และทำ“เวทนา

ในเวทนา”ให้“ไม่เกิดอาการสุข-ไม่เกิดอาการทุกข์”ให้สำเร็จได้
แท้จริงอย่างถาวร,ยั่งยืน,ตลอดกาล,ไม่เปลี่ยนแปลงอีก, ไม่มีอะไร
มาหักล้างได้,ไม่กลับกำเริบ ก็เป็น“อรหัตต”

“สุข-ทุกข์”เป็น“ภาวะธรรมคู่”คือ “เหตุ”

ศาสนาพุทธเป็นศาสนาที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“เหตุ” อัน
เป็น“ธรรมะ ๒ ภาวะ” คือ “ทุกข์และสุข”นี้เอง และสามารถทำให้
“ทุกข์และสุข”หมดไปจากจิตใจได้สำเร็จบริบูรณ์สัมบูรณ์ จึงอยู่
เหนือความเป็น“เหตุ” หรือเท่ากับ“ดับความเป็นเหตุ”ไปจากจิตใจ
ได้บริบูรณ์ กระทั่งชื่อว่า “อเหตุ”ชั้น“อจินไตย”

อันเป็นเรื่องยิ่งใหญ่มากในปรมัตถธรรม ซึ่งเป็นอจินไตย เป็น
เรื่องที่ใช้“ความคิด”ให้เป็น“สุดยอดแห่งความรู้”อัจฉริยะปานใด
ขนาดไหน ก็ไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“เวทนา”ที่เป็น “ความรู้-
ความจริง”ของ“จิต”หรือ“วิญญาณ” ซึ่งเป็น“ธาตุรู้” ชั้น“จิตินิยาม”
ของสรรพสิ่งใน“ธรรมชาติ”ประดามีเท่าที่คนในโลกแห่ง“เหตุนิยาม”
เชื่อว่า “พระเจ้า”เป็น“พระเจ้าผู้สร้าง”ขึ้นมาให้มีดำเนินเป็น“ชีวะ”ชั้น
“จิตินิยาม”แก่“กาล”หรือแก่“เอกภพ”

และเชื่อกันว่า “จิตวิญญาณ”นั้นมีอยู่นิรันดร์ ไม่สูญสิ้น
ไปจาก“กาล”หรือจาก“เอกภพ”ได้เป็นอันขาด

แต่ศาสนาพุทธสามารถ“ดับวิญญาณ”ของตนให้“สูญสิ้นไป
จาก“กาล”จาก“เอกภพ” หรือจาก“พระเจ้า”ได้จริงที่สุด

พุทธเป็นศาสนาที่มีความเป็น“นิโรธ”หรือ“นิพพาน”

ความเป็น“เหตุ”คือ จิตวิญญาณ ที่มี“เวทนาเจตสิก”ให้ศึกษา
และทำที่สุดแห่งทุกข์ได้ก็ตรงที่“เวทนา”นี้เอง ที่แยก“เวทนา ๒”ได้

ซึ่งเป็นการ“ตีแตก แยกแยะ(distinguish)”ความเป็น“เทว” หรือที่หลงกันว่าเป็น“เทวดา” อย่างรู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า เทว”คืออะไร แล้วจัดการ“ความเป็นภาวะคู่”หรือความเป็น “เทวดา”นั้นให้เป็น ๑ หรือ ๐ คือเป็น“สภาวะธรรม”ที่ดีที่สุด หรือ”หมดสุข-หมดทุกข์”ได้ สำเร็จสุด หัวใจของศาสนาพุทธอยู่ตรงนี้

พุทธรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“วิญญาน” เพราะสามารถเรียนรู้ได้ด้วย“รูป”กับ“นาม” หรือเรียนรู้จาก“ภาวะ ๒”นี้เอง

ศาสนาพุทธเรียนรู้ธรรมะได้ด้วย“รูป”กับ“นาม” นั่นคือศึกษา ปฏิบัติด้วย“รูป ๒๘ และนาม ๕” เป็นต้น

ซึ่งเรียนรู้กันได้โดยอ่าน“รูปนาม”จาก“อาการ-ลึงคะ-นิมิต-อุเทศ”(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐)

คนสามารถเรียนรู้โดยใช้“สัญญา” เป็นการกำหนดรู้ และสามารถ“รู้ยังเป็นโลกุตระ”ได้ด้วย“ปัญญา”

ชาวพุทธศึกษาฝึกฝน“สัญญา” และสร้าง“ปัญญา”ให้รู้จัก รู้แจ้งรู้จริง“อาการ”ของจิตใจที่เป็น“อาการ”ต่างๆ โดยเรียนรู้ภาวะที่มีความแตกต่างกัน(ลึงคะ) และจับเครื่องหมายนั้นๆให้ได้(นิมิต) ตามคำ“อุเทศ”คือ คำอธิบายต่างๆที่ได้ยินได้ฟังมาแล้ว จึงจะเกิด “ปัญญา”นี้แหละ ที่จะเป็นตัวจัดการกำจัดกับ“กิเลส”ได้ผล

“ความฉลาด”ขั้น“ปัญญา”ที่มีความวิเศษยิ่งถึงขั้นกำจัดกิเลส ได้นี้ จึงคือ“อุตตรธรรม” นับเป็นโลกุตระแท้ ที่สามารถทำจิตใจให้ “ไม่สุข-ไม่ทุกข์” ซึ่งเป็นการทำ“เนกขัมมลิตอุเบกขา” ถึงขั้นดับสิ้น ความเป็น“เทว”ได้ผลสำเร็จจริง

● จบฉบับที่ ๓๔๒

ฉบับที่ ๓๔๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๒

ฉบับ ๓๔๒ นั้นเรากำลังสาธยายถึง ลัทธิแห่งความเป็น “เทว” หรือเทวดา กันชนิดที่ลงไปถึง “ปรมาตถธรรม” และทั้งที่เป็น “สมมุติธรรม” ได้ตีแตกแยกแยะนัยสำคัญออกไปลึกซึ้งพิสดารกันไปหลากหลาย

“เทว” คือ ความเป็น ๒ ที่ศาสนาเทวนิยมทั้งหลายยังไม่สามารถตีแตกแยกแยะได้ จึงยังยึดมั่นถือมั่นความเป็น “เทว” เป็น “เทวดา” หรือ “เทพเจ้า” นิรันดร์

ซึ่งศาสนาพุทธเรียนรู้เริ่มตั้งแต่ความเป็น ๒ ของ “เทว” คู่สำคัญ เป็นต้นว่า รูป กับ นาม ก็คือ “ภาวะ ๒”

หรือ “สมมุติลัทธิ” กับ “ปรมาตถลัทธิ” ก็คือ “เทว(๒)”

ศาสนาพุทธเรียนรู้ธรรมได้ด้วย “รูป” กับ “นาม” เช่น “รูป ๒๘ และนาม ๕” เป็นต้น

แล้วเรียนรู้ “รูปนาม” ด้วย “อาการ-ลิงคะ-นิमित-อุเทศ-จึงสามารถรู้ “เหตุ-นิทาน-สมุทัย-ปัจจุ” ได้ทั้งความเป็น “โลก” ทั้งความเป็น “อตต” จาก “นิทาน” หรือ “นิยาย” ที่เกิดกับตน (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐) แม้แต่ความเป็น “อเนตคาหิกทิวลล”

อเนตคาหิกทิวลล คือ ความเข้าใจหรือความเห็นที่ยังยึดถือของตนแต่ละคนนั้น มีแตกต่างกันไป บ้างก็เห็นแตกต่างกันไป ๑๐ นัย และยึดถือไปตามที่ตนยึดถือนั้นๆ เช่น ยึดว่า ๑.โลกเที่ยง ๒.โลกไม่เที่ยง ๓.โลกมีที่สิ้นสุด ๔.โลกไม่มีที่สิ้นสุด ๕.ชีวะ (หรือชีพ) ก็อันนั้น สรีระก็อันนั้น ๖.ชีวะ (หรือชีพ) ก็อย่างหนึ่ง สรีระก็อย่างหนึ่ง ๗.ตถาคต (หรืออตตหรือสัตว์) เบื้องหน้าแต่ตายย่อมเป็นอีก ๘.ตถาคต (หรืออตต

หรือสัตว์) เบื้องหน้าแต่ตายย่อมไม่เป็นอีก ๙.ตถาคต(หรืออตฺตาหรือสัตว์)
เบื้องหน้าแต่ตาย ย่อมเป็นอีกก็ใช่ ไม่เป็นอีกก็ใช่ ๑๐.ตถาคต
(หรืออตฺตาหรือสัตว์) เบื้องหน้าแต่ตาย ย่อมเป็นอีกก็มีใช่ ย่อมไม่เป็นอีก
ก็มีใช่

ใน“อันทคาคหิกทิจฺญู ๑๐”นั้นมี ๑.เรื่องของ“โลก”๒.เรื่อง
ของ“ชีวะ(หรือชีพ)” ๓.เรื่องของ“สรีระ” ๔.เรื่องของ“ชีวะ(หรือชีพ)”
๕.เรื่องของ“ตถาคต(หรืออตฺตาหรือสัตว์)” ซึ่งต่างคนต่างมีความเห็น
หรือความรู้ที่แตกต่างกันไป

ผู้เรียนรู้ตาม“ทฤษฎี”ของพระพุทธเจ้าอย่างสัมมาทิจฺญู จะ
สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงชัดเจนในความเป็น“อันทคาคหิกทิจฺญู ๑๐”นั้น
ลึกซึ่งแตกฉานไปถึงขั้นว่า “อุตุนิยาม-พิชนิยาม-จิตินิยาม-
กรรมนิยาม-ธรรมนิยาม”มันคืออะไร? แตกต่างกันอย่างไรร?
เป็นอยู่กันอย่างไรร? และสังเคราะห์-สังขารกันอยู่ไหน?

คนสามารถเรียนรู้โดยใช้“สัญญา”เป็นการกำหนดรู้จาก
“รูป”และ“นาม”หรือ“เทว” จึงสามารถ“รู้”ยังเป็นโลกุตระ”ได้ด้วย
“ปัญญา” ซึ่งคือ “ความรู้-ความฉลาด”ของคนโลกใหม่

ชาวพุทธศึกษาฝึกฝน“สัญญา” และสร้าง“ปัญญา”ให้รู้จัก
รู้แจ้งรู้จริง“อาการ”ของจิตใจที่เป็น“อาการ”ต่างๆ ซึ่ง“ปัญญา”นี้
ต้องเป็น“ความรู้-ความฉลาดขั้นโลกใหม่”จึงจะกำจัดกิเลสได้

“ความฉลาด”ที่มีความวิเศษยิ่งถึงขั้นกำจัดกิเลสได้นี้จึงคือ
“อุตตรธรรม” นับเป็นโลกุตระแท้ ที่สามารถทำจิตใจให้“ไม่สุข-
ไม่ทุกข์”ซึ่งเป็นการทำ“เนกขัมมลิตอุเบกขา”ถึงขั้นดับสิ้นความเป็น
“เทว”ได้ผลสำเร็จจริง

“อุเบกขา”คือ ความเป็น“กลางของจิต” ซึ่งเป็นจิตที่“ดับ ความเป็น ๒”หรือ“เทา”ได้แก่ “สุขกับทุกข์”นี้แหละ คือ “จิตไม่มีสุข-ไม่มีทุกข์”กับ“จิตที่เป็นกลางหรือว่างจากสุขจากทุกข์”ซึ่งเป็นการ จัดการกับ“เทา”ได้อย่างวิเศษ ซึ่งเป็นเรื่องสำคัญยิ่งใหญ่มากในความ เป็นมนุษย์ ผู้ทำได้ก็สุดยอดมนุษย์ อรหันต์

วิชาหรือความฉลาดหรือปัญญาของพระพุทธเจ้าที่ท่าน ทรงค้นพบ แล้วนำมาสอนคนให้ทำได้มีได้นี้ จึงสามารถใช้พลังงาน จิตที่เต็มไปด้วย“ความฉลาดโลกุตระ”นั้นทำงานได้เหนือกว่า ผู้ยัง เป็นปุถุชนที่ยังหลงสุข-หลงทุกข์ คือ“ภาวะ ๒”นี้กันอยู่

ผู้ยัง“อวิชชา”คือยัง“ไม่รู้เทา”ที่เป็น“ภาวะ ๒” คู่หู(duality) ตัวสำคัญก็ได้แก่ “สุข”กับ“ทุกข์”นี้แหละ ที่เป็น“เทา”เรื่องยิ่งใหญ่

ผู้“อวิชชา”หมายถึงผู้“ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“สุขกับทุกข์” ทั้งๆที่มันเป็น“ภาวะ ๒”คือเป็น“เทา”ตัวแท้ จึง“ไม่รู้”หรือ“โง่”ใน เรื่องนี้จริงๆ ก็แก้ไขเรื่องนี้ให้ตนจนบรรลุถึงขั้น“ไม่มีสุขไม่มีทุกข์” ซึ่งเป็น“คุณธรรมขั้นนิพพาน”หรือขั้น“ดับเทา”ไม่ได้ จึงยัง“โง่”(ขอ อภัยที่ใช้คำว่า“โง่”บอกความจริง)

ที่จริงนั้น คน“โง่”ยิ่งกว่าพิชเสียอีกในบางแง่ บางมุม เช่น คนต้องการแต่“สุข”อย่างเดียว แลไม่ต้องการ“ทุกข์”เสียอีก ซึ่งมันเป็นไปไม่ได้สำหรับผู้ยังอวิชชา คือยังไม่มี“ปัญญา”

เพราะถ้า“มีสุข”ก็ต้อง“มีทุกข์” เนื่องจาก“ทุกข์กับสุข”มันเป็น ภาวะ“เทา”หรือ“ภาวะคู่(duality)” ที่แยกจากกันเด็ดขาดไม่ได้ ถ้า ไม่มี“ความฉลาดอันยิ่ง”คือ“ปัญญา”จะไม่มีวันรู้จักรู้แจ้งรู้จริงเลย

ผู้มี“ปัญญา”เกิดในตนจริงนั้น เป็น“ปัจฉัตตัง”คือ เกิดภาวะ

นั้นๆในจิตตนจริงๆ

เพียงแต่ว่า เป็นผู้มีปัญญา นั่นคือ เริ่มยังจิตให้มีอำนาจ (วสวัตติกะ) ได้จริง ก็จะสามารถจำแนกแยกแยะเหตุผลเพื่อหาความจริง หรือทำการแยก‘ความแตกต่างกัน’นั้นๆได้ และสามารถที่จะ “วิพากษ์วิภาควิธี(dialectics)” ทำความกระจ่างแก่ผู้อื่นชัดเจนแจ่มแจ้งได้ด้วย

ผู้มี“ปัญญา”คือ“พันอริชชา”มากพอก็จะมีไหวพริบปฏิภาณของ“ความเร็วไวของจิต”ที่เป็น“มฤตฤตธาตุ” จึงสามารถ“รู้เท่ารู้ทัน” ในความเป็น“เทว(duality)”คือ ความเป็น ๒ ภาวะ ในโลกในสังคม แล้วร่วมทำความเป็นอยู่ให้กับสังคมเกิดดำเนินไปอย่างสงบสุขสันติเรียบร้อยงามตามความสามารถที่ตนมีด้วยความจริงใจบริสุทธิ์ที่สุด แม้คนอื่นจะเห็นความจริงใจของเราไม่ได้ก็ตาม

“มฤตฤตธาตุ”นี้คือ ธาตุที่มีจริงเป็นจริงใน“องค์ธรรม ๕” ของ“กระบวนการอุเบกขา ๕” ซึ่งได้แก่ “ปริสุทธา-ปริโยทาทา-มฤ-กัมมัธยา-ปภัสรา”นั่นเอง(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๖๙๐)

และสามารถ“รู้ทัน”การเปลี่ยนแปลงที่กลับไปกลับมาหรือ “ความไม่เที่ยง(อนิจจัง)”ของทั้งความเป็น“โลก”ทั้งความเป็น“อัตตา” แล้ว“อนุโลม-ปฏิโลมอยู่กับภาวะคู่(dualism)”อย่างซื่อสัตย์บริสุทธิ์ใจ ซึ่งเปลี่ยนไปเปลี่ยนมาทั้งที่ช้าทั้งที่เร็วไวในความเป็น“ปัญญา”ใน ความเป็น“เจโต”ของตนตามเหตุ-ปัจจัยในปัจจุบันนั้นๆ

ภาวื่อดังกล่าวนี้อเองที่เป็นธรรมะขั้นที่ชื่อ“สิริมหามายา(ผู้สามารถ ทำให้เกิดธรรมะที่เป็นไป ตามต้องการได้สำเร็จแล้ว)”ของผู้มีภูมิขั้นนี้ หรือผู้จัดการกับ“ธรรมะ ๒(เทว)”ให้เป็นไปตามความเหมาะสมควรดั่งประสงค์

ได้สำเร็จจริง

เพราะสามารถแยกแยะภาวะอาการของจิต-เจตสิกต่างๆออก แล้วจัดการทำจิตให้ดีเจริญไปที่ละคู่ แม้จะยังทำให้ผู้อื่นรู้จักรู้แจ้ง รู้จริงตาม ยังไม่ได้ก็ทำตาม

จึงสามารถแยกแยะความเป็นเหตุ-เป็นปัจจัย และทำความเข้าใจเป็นเหตุ-เป็นผลให้สำเร็จได้บริบูรณ์ไปตามลำดับ สู่ความสัมบูรณ์

เช่น รู้จักรู้แจ้งรู้จริงภาวะของ“เวทนาในเวทนา”ตนเอง แยกได้เป็น“เวทนา ๑๐๘” รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“จิตในจิต”ที่เป็น“เจโต-ปริยญาณ ๑๖”เป็นต้น จึงทำความเข้าใจกระจ่างได้ดี ไม่งง ไม่สับสน และแม่นยำภาวะ ทั้งๆที่“อาการของจิตนั้นเร็วยิ่งกว่าแสง”

ผู้ที่สามารถแยกแยะความเป็นเหตุ-เป็นผลเพื่อหาความจริง หรือสามารถใช้ความเป็นเหตุ-เป็นผลโต้แย้งจัดการให้เป็นเรื่อง เรียบร้อยได้ คือผู้มี“วิภาชวิธี(dialectics)”ด้วยปฏิภาณและถึงที่สุด ของปัญญา

ฉะนั้นผู้ไม่มี“ปัญญา”ที่เป็นความฉลาดชั้นโลกุตระก็รู้ไม่ได้ว่า “สุข”มันเป็น“ภาวะคู่”กันตลอดกาลหรือนิรันดร์

เช่นเดียวกันกับเหรียญหรือกระดาษเป็นต้น ที่แยกกัน ไม่ได้ว่า สุขเป็น“เทว”ที่มี“ภาวะ ๒”ที่ผู้เกิด“ปัญญา”แท้หรือมี “วิชา”จริงตามความรู้แบบพุทธสามารถตีแตกแยกได้ และสามารถ “ยังจิตตนให้เป็นไปในอำนาจได้(เจโตวิปลัตโต)”ด้วย จึงทำจิตตนให้เป็น “ภาวะ ๑” แม้ที่สุดเป็น“๐”ได้สำเร็จอย่างเที่ยงแท้ยั่งยืนตลอดกาล ไม่กลับกำเริบด้วยตามที่ประสงค์

“เทว”ภาวะคู่คือ“สุข”กับ“ทุกข์”นี้จะแยกกันให้เด็ดขาด มีแต่

“สุข”อย่างเดียวนิรันดร์ แล้วชื่อว่า“พระเจ้า”เป็นเจ้าของสุข โดยไม่เวียนกลับไปที่“ทุกข์”อีกในความเป็น“จิตวิญญาน”นั้นไม่ได้เลย

จะมีก็แต่คนผู้ยังเป็น“เทวนิยม” คือ ผู้ที่ยังไม่มี“วิชา”

ผู้มี“วิชา”จะสามารถ“ดับสุข-ดับทุกข์”ในจิตตนได้ นั่นคือ “ดับทั้งคู่ทั้งสุขทั้งทุกข์เลย” เพราะ“เทว”แยกกันไม่ได้ไง!

ผู้จะเอาแต่“สุข”อย่างเดียวจึงยังเป็นคนผู้“อวิชชา”อยู่ นั่นเอง คือ ไม่รู้“เทว” จึงยังมี“เทว”อยู่นิรันดร์

ถ้ายังยึดเอา“สุข”มันก็ต้องได้“ทุกข์”อยู่ เพราะมันเป็นเรื่องของ“ความเป็นภาวะคู่(duality)”เป็น“เหรียญ ๒ ด้าน”ติดมาด้วยกันเสมอ ไม่แยกจากกัน

ดังนั้น ผู้“ดับภาวะคู่”ได้ จึงจะพ้นสุขพ้นทุกข์ไปทั้งสอง จิตไม่มี“สุข-ทุกข์” ก็เป็น“๐”

ส่วนที่ยังเป็น“๑”นั้นเป็นขั้นตอนของภาวะที่ผู้ปฏิบัติ“ทำใจในใจ(มนสิการิต)”ของตนไปเป็นลำดับๆ หรือผู้ทำความเป็น“๐”ได้จริง

ซึ่งก็มีทั้งแบบสมณะที่ยังมีฉันทวิญญูด้วยนะ แต่เมื่อเป็นผู้มี“สัมมาทิฐิ” ก็เกิดปัญญาจริง ก็ปฏิบัติกำจัดกิเลสได้จริง ที่สุดจึงจะสามารถถอนโลม-ปฏิโลมเพื่อผู้อื่น เป็นการอาศัยทำงานให้แก่ผู้อื่นไปเท่านั้น จิตตนจะไม่มี“อัสสาทะ” คือไม่มี“รสโลกียารมณ์”ในจิตได้แท้จริง เป็น“อุเบกขา”แท้ๆที่เจริญยิ่งขึ้น

ผู้ยังไม่“สัมมาทิฐิ”จริง ก็ไม่สามารถปฏิบัติ“ทำใจในใจ(มนสิการิต)”ได้ถูกต้องได้แท้

เพราะอะไร? ก็เพราะยังมี“อุปาทาน”ว่า ต้องมี“สุข” คือ จิตใจยังมี“ความยึด”ว่า คนต้องมี“ความสุข”

จะเอาแต่“สุข”นี่แหละ คนเอ๋ยคน!

ซึ่งมันเป็นไปไม่ได้ ถ้าหากจะเอา“สุข”อยู่ คุณก็ต้องมี“ทุกข์”
อยู่ มันพรากกันไม่ได้

เนื่องจาก “สุข-ทุกข์”เป็น“เทว” นั่นคือ เป็นภาวะ ๒ หรือเป็น
“ธรรมชาติ ๒”ที่แยกกันให้ขาดจากกันไปเด็ดขาดถาวรยั่งยืนนิรันดร์
เลยนั้น ไม่ได้จริงๆ หากยัง“ยึดมั่นถือมั่น”ว่า ยังต้องมี“สุข”อยู่
ก็ยังคงต้องมี“ทุกข์” ไม่มีหายไปไหนตราบนานแสนนาน

เพราะ“ความสุข”นั้นเป็นแค่“อุปาทาน”

คนผู้ยังยึดว่า“มันมี”นิรันดร์ มันจึงยัง“มี”อยู่

ผู้“หมดสิ้นอุปาทานในสุข” ก็หมดภาวะแห่งความ“มีสุข”ไป
จากจิต จิตมันกลางๆ เฉยๆ ผู้นี้ก็“หมดทุกข์”ไปด้วยพร้อมกันในตัว
“ดับสุข”ให้หมดไปจากจิตใจ และไม่รู้สึกรักทุกข์เลยในใจ คุณก็
“หมดทุกข์”ไปจากจิตใจ

แต่ภาวะ“ความรู้สึกสุข”นั้นคนชินชาใน“อุปาทาน”นี้ จึงไม่
สามารถ“เรียนรู้”ได้ง่ายๆ

พระพุทธเจ้าตรัสรู้เรื่องนี้มันจึงเป็นเรื่องสุดประเสริฐจริงๆ
โดยเฉพาะ“อุปาทาน”

ภาวะของจิตที่ชื่อว่า“อุปาทาน”นี้แหละที่เป็น“ตัวการ”ที่ยิ่งใหญ่
สำคัญมากที่จะต้องเรียนรู้ศึกษา“ตัวอุปาทาน”ให้ได้ และทำลายมัน
ออกไปจากจิตใจจนให้หมดสิ้นความเป็น“อุปาทาน”ไปเกลี้ยงจาก
จิตใจกันจริงๆ

จึงจะสามารถเป็นคน“พ้นทุกข์-พ้นสุข”อันเป็น“ภาวะคู่”นี้ได้
เด็ดขาด แล้วจึงจะอาศัย“ความไม่มีสุข-ไม่มีทุกข์หรืออุเบกขาอยู่”

มีแต่“สบาย” อย่างมี“ปัญญา”กันจริงๆ

ซึ่งเป็นสภาวะธรรมที่อาศัยได้“ยิ่งกว่าสุข” ภาษาบาลีก็ว่า
“ปรมมัง สุขัง” แต่ผู้ไม่มีสภาวะ“เนกขัมมลิตอบุเบกขา”กันแท้จริง ก็ไป
แปลว่า “ปรมมัง สุขัง”ว่า “สุขอย่างยิ่ง” ซึ่งผิด

ที่แท้นั้นมัน“ยิ่งกว่าสุข” ซึ่งมันไม่ใช่“สุข” ที่ปุถุชนผู้ยังหลงใน
“สุข”กันอยู่ ผู้ยัง“มีสุข”ก็ต้องมี“ทุกข์”เป็น“คู่หู”อยู่ขาดกันไม่ได้

แต่ที่“ไม่มีทั้งสุข-ไม่มีทั้งทุกข์”ต่างหาก มีแต่ใจเป็นกลางๆ
สบายๆ ไม่มี“รสสุข”จริงๆ

เมื่อมันยังมี“สุข” มันก็ยังไม่“ว่าง” ยังไม่“กลาง” ยังไม่
“อุเบกขา” ใจ!

“ความเป็นกลาง”จึงเป็นเรื่องยิ่งใหญ่

“อุเบกขา”หรือความเป็น“กลาง”นี้จึงได้แก่ “ความไม่สุข-
ไม่ทุกข์”นี่แหละที่เป็นการ“พ้นทุกข์อาริยสัจ”ในศาสนาพุทธ

“ความพ้นทุกข์อาริยสัจ”จึงไม่ใช่คนที่มี“สุขอย่างยิ่ง” แต่เป็น
คนผู้“ยิ่งกว่าสุข”ต่างหาก “สุข”เป็น“รสกาม(กามสุข-กามสุขัลลิกะ)”
ยังเป็น“อัสสาทะ” เป็น“ราคะมูล” คือเป็น“รส”ที่ต้องเรียนรู้กันจริงๆ
จากหยาบไปจนละเอียด

ความเป็น“สุขทางกาม”นี้มันยังเป็น“อุปาทาน”ของผู้ยัง
“อวิชชา” มี“อุปาทาน”ใน“เทว”(หรือเทวดา)คือ ภาวะ ๒ หรือธรรมะ ๒

“กามุปาทาน”ที่ต่ำหยาบที่สุดจึงเรียกว่า“อบายภูมि” คือ
ตัว“ความติดยึด”ขั้นต้นที่สุด ในสิ่งหยาบที่สุด ซึ่งยังลุ่มลุ่มลุ่มพันธ์
อยู่ภายนอก หรือไม่ดีที่สุดของแต่ละคน

“กามุปาทาน”จึงเป็น“อุปาทาน”ตัวที่ ๑ เป็นตัวต้นที่ต้อง

เรียนรู้กันอย่างสำคัญของ“อุปาทาน ๔”กันทีเดียว

นั่นคือ ผู้ใดยังมี“กามุปาทาน”อยู่ คือยังหลงยึดถือเสพสุขทางภายนอกทวาร ๕ ทวารที่เมื่อสัมผัสทางตาหูจมูกลิ้นกายก็ยังมี“รสสุข”อยู่ ก็ต้องศึกษาฝึกฝน“ลตรสกาม”นี้เป็น“เบื้องต้น”ให้มีมรรคมีผลจริง

“กาม”กับ“อัตตา” เป็น“ธรรมะ ๒”ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดตามที่พระพุทธเจ้าตรัสเทศน์ตั้งแต่“ธัมมจักกัปปวัตตนสูตร” ธรรมสูตรแรกของศาสนาพุทธ

ความเป็น“อันทา” คือ ภาวะยังมีความเอียงไถ่ไปด้านใดด้านหนึ่ง เป็น“กาม”หรือยังเป็น“อัตตา”

นี่คือ“ธรรมะ ๒”คู่ธรรมะที่ยิ่งใหญ่มากที่ต้องศึกษา

นั่นคือ “กาม”กับ“อัตตา”นี้เป็น“ภาวะ ๒ ข้าง”ที่เป็น“ธรรมะ ๒”อันต้องกำจัด“กิเลส”ที่เป็น“กาม”นั้นอย่างหนึ่ง และเป็น“อัตตา”นั้นอีกอย่างหนึ่ง อีกทั้งมีความเป็น“ต้น-กลาง-ปลาย”กันไปตามลำดับอย่างสำคัญอีกที่จะต้องเรียนรู้“สภาพหมุนรอบเชิงซ้อน(ปฏิสนธิสัคคะ)”ของ“กาม”กับ“อัตตา”

ทั้ง“กาม”ทั้ง“อัตตา”ยังมี“รสอัสสาทะ(รสสุขของผู้วิชาวที่ยังเป็นเทพ)”ที่ต้องกำจัด“รสอัสสาทะ”ของทั้งในความเป็น“กาม”และเป็น“อัตตา”ให้หมดสิ้น“รสสุข”คือ สวรรค์(สัคคะ)ที่ยังเป็น“อัสสาทะ”ซึ่งเป็น“รสสุขของกามภาวะ” และเป็น“รสสุขของอัตตภาวะ”อยู่ อันเป็น“รสร่อยของชาวโลกีย์”อยู่ทั้งคู่

เพราะยัง“มีรสร่อย”หรือ“ไม่ร่อย”อยู่ คือยังเป็น“เทพ”ยังเป็น“ธรรมะ ๒” ยังมีรสที่ไปข้างสุขบ้าง และยังมีรสไปข้างทุกข์บ้าง

อยู่นั้นแหละ

ยังไม่หยุดเป็น“๑” หรือยังไม่ที่สุดเป็น“๐”

ความรู้สึกยังเป็น“๒” ยังไม่เป็นแม้แต่“๑” หรือกลางๆ ยังไปข้างเกิดสุขบ้าง เกิดทุกข์บ้างอยู่

นี่คือ ยังไม่เป็นภาวะ“มัชฌิมา(ความเป็นกลาง)” ยังมี“๒” มี“การเกิด(ชาติ)”คือสุข-คือทุกข์ จึงยังมีความเป็น“ชาติ”ที่เกิดใน“เวทนา(ความรู้สึก) ๒” ก็ยังไม่เข้าขั้น“อุเบกขา”ของผู้ปฏิบัติที่บรรลु“ผล” แต่เพราะ“ความไม่รู้(อวิชชา)”ว่า “สุขกับทุกข์”นั้น คือภาวะ“คู่” ยังเป็น“เทว” ยังเป็น“ธรรมะ ๒”แท้ๆ

และเพราะ“ความรู้”เรื่อง“เทว”นี้แหละยังมีไม่พอ ตนจึงยังสร้าง“นิรมาณกาย”เองขึ้นเป็น“มโนมยอัตตา(อัตตาที่ตนสร้างสำเร็จด้วยอุปาทานจิตของตน)”ขึ้นมากกระทั่งเป็น“อัตตา” คือมันเกิด“รูปที่สำเร็จด้วยจิตตน(มโนมยอัตตา)”ไง!

แล้วก็“หลงอัตตานี้”เลพอยู่-ติดอยู่ ว่า มีจริงเป็นจริง

ที่คนผู้สร้าง“นิรมาณกาย”หรือ“มโนมยอัตตา(รูปหรืออัตตาหรือสัตว์โอปปาติกสัตว์)ที่คนผู้นั้นสร้างขึ้นมานในจิตตน)”ขึ้นเอง ด้วย“อุปาทาน”ของตนเอง มันเป็น“โรคทางจิต”(psychoneurosis หรือ psychosomatic)ตามวิทยาศาสตร์ทางแพทย์เขารู้กัน ไม่ใช่เรื่องลึกลับ“รู้ยาก-รู้เย็น”อะไร

คือ ภาพลวง-ภาพหลอน เป็น“ภาพเกี”

“นิรมาณกาย”คือ กายที่ไม่ใช่ของจริง แต่คนผู้เฝ้า หรืออวิชชาอยู่ก็สร้างมันขึ้นมาเอง เป็น“ภาพลวง”หรือ“ภาพหลอน”เองนั่นแหละ วิทยาศาสตร์ถือว่าเป็น“โรคทางจิต” ซึ่งภาษาอังกฤษคือ psycho-

neurosis หรือ psychosomatic ทั้งหลายต่างๆ นั้นแล

ซึ่งทาง“พุทธ”เรียกด้วยภาษาตรงๆ ไปที่“สภาวะธรรม”เลยว่า
มันคือ จิตมี“อุปาทาน”

อุปาทาน คือ “ความยึดมั่นถือมั่น”

เมื่อ“ยึดมั่นถือมั่น”มันก็มี มันก็ยังเป็นผู้มี“ชาติ” ยังเกิดอยู่
ผู้ที่“จิต”ยังมี“ความยึดมั่นถือมั่น” ในความไม่เที่ยงว่าเที่ยง-
ในความทุกข์ว่าเป็นสุข -ในความไม่ใช่ตัวตนว่าเป็นตัวตน-ในความ
ไม่น่าได้,ไม่น่ามี,ไม่น่าเป็น ว่า น่าได้,น่ามี,น่าเป็น

เป็น“ความวิปlass ๔” มันก็มีขึ้นจริงๆ

วิปlass แปลว่า ความคลาดเคลื่อนจากความจริง มันเป็น
ความผิดเพี้ยนไปจากสัจธรรม

ผู้ยังมี“วิปlass ๓” และทั้งมี“วิปlass ๔” อยู่

“วิปlass ๓”นั้น ได้แก่ ๑. สัญญาวิปlass ๒. จิตวิปlass ๓. ทิฏฐิ
วิปlass

ส่วน“วิปlass ๔” นั้นคือ ความผิดเพี้ยนคลาดเคลื่อนจาก
ความจริงไปอีก“๔ วิปlass” ซึ่งเกิดจาก“สัญญา-จิต-ทิฏฐิ” ทั้ง ๓
นี้แหละที่วิปlass จึงก่อเกิด“วิปlass”อีก ๔ ได้แก่

๑. สัญญาวิปlass -จิตวิปlass -ทิฏฐิวิปlass ในสิ่งที่ไม่เที่ยง
(อนิจจัง)ว่าเที่ยง(นิจจัง)

๒. สัญญาวิปlass -จิตวิปlass -ทิฏฐิวิปlass ในสิ่งที่เป็นทุกข์
(ทุกขัง)ว่าเป็นสุข(สุขัง)

๓. สัญญาวิปlass -จิตวิปlass -ทิฏฐิวิปlass ในสิ่งที่ไม่ใช่ตน
(อนัตตา)ว่าเป็นตน(อัตตา)

๔. สัญญาวิปลาส - จิตวิปลาส - ทิฐิวิปลาส ในสิ่งที่ไม่น่าได้ (อสุภะ), ไม่น่าเป็น (อสุภะ), ไม่น่ามี (อสุภะ) ว่าน่าได้ (สุภะ), น่ามี (สุภะ), น่าเป็น (สุภะ)

“จิตวิญญาน”ทั้งหลายนี้ เป็น“สังขารธรรม”ที่“มีอยู่ด้วยความยึดถือ”ทั้งสิ้นทั้งนั้น

ผู้ไม่“พ้นอวิชชา”ก็จะยัง“หลงยึดมั่นถือมั่น”มันอยู่ทั้งนั้น แม้แต่“ความไม่ชอบใจ”ยังมีผู้หลงยึดมั่นอยู่เลย จนแรงไปถึงชั้น จองเวรจองกรรมกัน แก่แค้นกันอยู่ในวัฏฏสงสาร ไม่จบกันง่ายๆ เหมือนหนังจีนกำลังภายในที่เขาต้องแก้แค้นกันไปกันมา ไม่มีจบลงได้ เพราะไม่รู้จริงๆ เพราะยังยึดมั่นถือมั่น เพราะยัง“อวิชชา”

เมื่อ“ยึดด้วยอวิชชา” ก็เกิดก็มี เป็นชาติ เป็นภพอยู่ตลอดกาลนาน จึงไม่มีนิพพาน ดังเช่นที่ชาว“เทวนิยม”เป็นกันอยู่

“เทวนิยม”ทั้งหลายทั้งปวงในโลก จึง“ไม่เคยมีปัญญา” แม้แต่แค่รู้จัก“ตัวเอง”ที่เป็น“เทว”ด้วย“ความฉลาดอันยิ่ง”ที่ภาษาเรียกว่า “ปัญญา”

ดังนั้น ผู้ศึกษาจนเกิด“ปัญญาอันยิ่ง”ที่แท้ได้จริงๆ จึงจะรู้ “ตัวยึดมั่นถือมั่น”อยู่ในจิตเราแท้ เมื่ออบรมตนฝึกฝนจริงก็เกิดผลได้

จนกระทั่ง“เกิด”ภาวะ“หลุดพ้น(มุตติ)”

“ปัญญา”ที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ตัวยึดมั่นถือมั่น”หรือ“อุปาทาน”นี้ได้จึงจะ“จัดการเทว”ได้จริง

“อุปาทาน”ที่เกิดอยู่ในจิตวิญญาน คือ “ความยึดมั่นถือมั่น”เองของตนผู้นั้นๆ อันเกิดจาก“การปรุงแต่ง(สังขาร)”ของ“ธรรมะ ๒” หรือ“เทว” ซึ่งผู้นั้นมี“อวิชชา”เป็นต้นทางแห่ง“ปฏิจจสมุปบาท”

ทั้งสายนั่นเอง จึงเป็นผู้ยัง“มีอยู่”ตาม“ปฏิจลสมุปปาท”ทั้งสาย
ตลอดทั้ง“โคก,ปริเทวะ,ทุกซ์,โหมนัส,อุปายาสะ”อยู่

แต่ความรู้สุดท้ายตอนนี้ที่ถ้าใครรู้จักรู้แจ้งรู้จริงหรือมี“ปัญญา-
ญาณ”รู้แล้วว่า ความเป็น“จิตนิยาม”นั้น คือ “เทวะ” ซึ่ง“สังขาร”กัน
อยู่ด้วย“รูปกับนาม” และสังขารกันอยู่เป็น“กาย”เป็น“จิต”อันล้วน
คือ“ธรรมะ ๒”ที่เรียกว่า “เทวะ” จึงจะทำ“ธรรมะ ๒”ในตอนนี้หมดสิ้น
“อุปาทาน”เป็น“ธรรมะ ๑” และที่สุดเป็น“๐”ได้

ถ้าไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“อาการสุข”หรือ“อาการทุกซ์”ที่มันก็คือ
“เทวะ”คือ“ธรรมะ ๒”หรือธรรมะคู่หนึ่ง ที่เป็น“อารมณ์เก้(สุขัลลิกะ)”
หรือเป็น“ความรู้สึกเท็จ(สุขัลลิกะ)”ร่วมกันอยู่กับ“อารมณ์แท้”
ซึ่งชื่อว่า “อุปาทาน”นั่นเอง

เมื่อมี“ธรรมะเก้”ก็ต้องมี“ธรรมะแท้”ซึ่งเป็นปกติของ“เทวะ”
นั่นคือ“ธรรมะ ๒”ของผู้ยัง“อวิชชา”ที่ตนยังไม่ตีแตกอยู่ ตนเอง ยัง
จำนนอยู่กับ“เทวะ”นั้น และยังหลงยึดมั่นถือมั่น“เทวะ”นั้นอยู่ด้วย
ความยินดี(ฉันทะ),ถึงขั้นความกำหนด(ราคะ)อยู่แน่ว จึงยังอยู่กับ“เทวะ”นี้

ส่วนผู้เริ่มศึกษาและเห็นแจ้งแล้วว่าตนเองยังเป็นคน“จมอยู่
กับเทวะ”แท้ๆ เป็นพวก“เทวนิยม”จริงๆมานาน ว่าตนยัง“ติดอยู่กับสุข-
กับทุกซ์” แล้วตนก็สมัครใจเปลี่ยนแปลงตน จาก“เทวนิยม” ผู้นั้น
ก็จะศึกษาและปฏิบัติตนใหม่แน่นอน ด้วยทฤษฎี“ศีล-สมาธิ-ปัญญา”
กระทั่งสามารถจัดการกำจัด“เวทนาเก้”ให้หมดสิ้น“เทวะ”นี้ไปจาก
จิตจนได้สำเร็จจริงๆ

แล้วผู้มี“วิมุตติ”ก็หลุดพ้น“ธรรมะเก้”ได้

ซึ่งผู้มี“วิมุตติ”ก็ยอมกำจัด“ธรรมะเก้”หมดไป หรือไม่มี“ธรรมะ ๒”

พ้นความเป็น“เทว”นั้นอาศัยไปกับชีวิตแล้ว จึงจะ“ไม่เป็นเทวนิยม”
สำเร็จแท้ กระทั่งเป็นธรรมดา เป็นอัตโนมิติ ในตน คือ ตถตา เป็น
ปกติในชีวิต

นัยะเดียวกัน ผู้ชื่อว่า เป็น“เทวนิยม”นั้นเมื่อมี“ปัญญา”รู้จัก
รู้แจ้งรู้จริง“ความรู้ลึกเก้(เวทนาเก้)” เพราะเป็น“เวทนา”โลกีย์ส่วนหนึ่ง
ในธรรมะ ๒ และกำจัด“ธรรมะเก้”นั้นไปได้ จึงจะมี“ความรู้ลึกแท้
(เวทนา ๑ อย่างเดียวที่แท้จริง)”

ที่ได้ล้าง“เวทนาเก้”สำเร็จ ฉะนั้นแลคือ ผู้“หลุดพ้น”หรือ “วิมุตติ”
ไม่ใช่ไปหลับตาทำสะกดจิตข่มจิตมั่วๆ ไปหมด แต่ทำด้วย“ศีล”
แต่ละข้อซึ่งจะจัดการกิเลสในจิตไปแต่ละชนิด ปัญญาจึงจะพาวิมุตติ
ไปได้เป็น“อริศีล-อริจิต-อริปัญญา”เกิด“อริมุตติ”กันไปสู่“๐”

ศาสนาพุทธจึงเป็นศาสนาที่เห็นแท้ว่า “เทว”เป็นเรื่อง“ควร”
ศึกษาอย่างยิ่ง และปฏิบัติจัดการ(อภิสังขาร)ให้เป็นไปสู่ความ“เหมาะสม
ควร(บิณฑ)”เป็นที่สุด ไม่มีอะไรลึกลับ(อระหะ)ให้ได้

เห็นมัยว่า ผู้มีวิชาจริง ก็ย่อมทำสิ่งที่ควร จึงบรรลุละสิ่งที่ควร
และ“จบกิจ”ได้แน่นอน

ด้วยความเป็นจริงดังที่ได้อธิบายมานั้น ความเป็น“ธรรมะ ๒”
หรือความเป็น“เทว”ถ้าไม่มี“วิชา”สามารถตีแตก แยกแยะ(dis-
tinguish)ได้ หรือจ่านต่อ“เทว”ไม่ยอมตีแตกแยกแยะเลย ผู้นั้นก็
จะมี“เวทนา”ที่เป็น“๒”คือ“เทวะ” แต่หลงยึดเป็น“๑”อยู่

จะไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“เวทนา ๒”ได้ด้วย“ปัญญา”ตนเอง
นั่นคือ ผู้นั้นจะไม่สามารถมี“ปัจจัยตัดัง เวทิตัพโพ วิญญูหิ”
นั่นคือ ผู้นั้นจะไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงด้วยการสัมผัส“ภาวะของ

จิตใจที่ไม่มีธรรมะเก้”นั้น ด้วย“ตนเอง”แท้จริงเลย

ก็เท่ากับเราจำนนต่อ“ความรู้สึกของเราเอง” อันเป็น“เวทนา”ของเราเองแท้ๆว่า“ความรู้สึกเก้นั้นมันจะเป็นอย่างไร” เราก็มัวจำเป็นต้องรู้ หรือเราก็มัวสนใจจะศึกษาความเป็น“เวทนา”ที่เป็น“ความรู้สึกของเราเอง”แล้วจัดการปฏิบัติ“กำจัดเวทนาเก้”นั้นเลย เราก็คือ“ผู้จำนน”อยู่กับ“ความรู้สึก”ที่เป็น“ธรรมะ ๒”หรือ “เทว”ที่เป็นทั้ง“เวทนาแท้” และ“เวทนาเก้”นั้นอยู่ตลอดไป

ซึ่งเป็น“ธรรมะ ๒” เป็น“เทว”อยู่นั่นเอง ไม่ดีแต่“เทว”

นี้แหละคือ “เทวนิยม”ที่จำนนจริงแท้

“ความรู้สึกสุข”เป็น“ธรรมะ ๑”ใน“อุปาทาน”ของ“เทวนิยม” เพราะยังมี“ความยึดมั่นถือมั่นในธรรมะ ๒”อยู่ มันจึงต้องมี“ความรู้สึกทุกข์”คู่หุอยู่ เพราะยังดีไม่แตกแยกไม่ออก ยังมี“อวิชชา” ยังไม่รู้จักรู้แจ้ง“ปัจจุสมุปบาท”

ซึ่ง“ความรู้สึกทุกข์”เป็น“ธาตุคู่”อย่างไร เขาก็ยังไม่รู้ เขาจึงยังเป็น“เทวนิยม” ที่ยังคงต้องมี“สุข” เพราะเขายังติดสุข ยังไม่มี“โลกุตระภูมิ”จะรู้ในสัจจะของ“เวทนา”ที่ตนยึด“สุข-ทุกข์” นั้นว่าเป็น“ภาวะคู่”เหมือนเหรียญ ๒ ด้านอยู่ตลอดที่มียังอวิชชา ยังแยกมันจากกันไม่ได้ ก็ชื่อว่า“เทว”อยู่นั่นเอง จึงคือผู้มี“อุปาทาน”

ผู้“อวิชชา”คือ ผู้ยังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“สังขาร”ที่ปรุงแต่งกันอยู่ด้วย“รูปกับนาม” ซึ่งเป็น“ธรรมะ ๒” เพราะคนผู้นี้ยัง หลง“สุข” ยังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“สุข”ว่ามันเป็น“เทว” ก็จะต้องจำนนเมื่อมี“ทุกข์” แล้วก็อยู่กับ“ทุกข์”ด้วยสำนวนปลอมใจที่มีว่าเป็น“ความปรารถนาของพระเจ้า”..ไฉ!

เมื่อเป็นเช่นนี้ ก็เป็นสิทธิ์ของผู้นั้น ที่ยอมเป็น“ทาสพระเจ้า” ไม่ยอมพิสูจน์“ศึกษาเวทนาในเวทนา”ให้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง แล้วพิสูจน์ให้เจเนจบ ว่า แท้ๆ“เวทนา”คือ อะไรกันแท้?

ผู้นั้นก็ไม่สามารถจัดการกับ“เวทนา”หรือ“ความรู้สึก”ของเราเองแท้อย่างนี้ ให้มีแต่“เวทนา ๑”คือ “อุเบกขา”สำเร็จ และจะต้องสำเร็จได้ด้วย“ปัญญา”นะ!

มิใช่ด้วย“สมถะ”เป็นอันขาด ประเด็นนี้สำคัญมาก เพราะ“อุเบกขา”ด้วย“สมถะ”นั้น ตามธรรมชาติมันก็มีในปुरुชนคนธรรมดา เป็นบางครั้งบางคราว มันก็เป็น“อุเบกขา” คือ มันมี“อารมณ์กลางๆเฉยๆ” มันยังเป็น“โลกียธรรม”ปกติสามัญ ที่จิตคนสามารถเป็นได้เอง ซึ่งเป็นเรื่องไม่เจตนา ไม่ตั้งใจจะให้เป็นอย่างนั้นเลย

แต่มันก็เป็น“อุเบกขา”ตามธรรมชาติ ทว่าเจ้าตัวจะไม่“รู้ตัว”หรือกว่า เรามี“ความรู้สึกอุเบกขา(จิตว่างเฉย)”นี้ เพราะเจ้าตัวในขณะนั้นมี“สติ”ไม่เต็ม-ไม่พร้อม จึงไม่สามารถ“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”ภาวะลึกซึ่งซับซ้อนนี้ได้บริบูรณ์

“สติ”มันคือ “พลังงานของจิต”ชนิดหนึ่งซึ่งทำหน้าที่“รู้ตัวทั่วพร้อม” แต่ผู้ใดที่มี“พลังงานความรู้ตัว”ยังไม่“ตื่น(ชาคริต)”เต็มร้อย หรือยังไม่ได้“ฝึกความตื่น(ชาคริยานุโยค)” มันก็“ไม่มีประสิทธิภาพของ“ความตื่น”ที่แข็งแรง”เต็มร้อย อันเรียกด้วยพยานะว่า“สติ”ซึ่งคือ“ความเต็มร้อยของความตื่น”กันจริงๆ

“สติ”ของเรายังไม่มี“อธิปไตย”เต็มที่หรือเต็มร้อย

คือยังไม่มีประสิทธิภาพของ“อำนาจสติหรือสติมีพลังยังไม่เต็มที่แข็งแรงพอ”

“ความรู้สึกตัวทั่วพร้อม” ยังไม่เต็มขีดเข้าขั้นที่เรียกได้ว่า “อริปไตย” [ใน “มูลสูตร ๑๐” พระพุทธเจ้าตรัสว่า “สติเป็นอริปไตย”]

“สติ” ของเรา “ไม่เต็มที” คือฤทธิ์แรงของความเป็น “สติ” ยัง “ไม่มีประสิทธิภาพเต็มสติที่ทำหน้าที่ได้อย่างเก่งเพียงพอ” หรือยัง “ไม่มีพลังงาน “สติเต็มที” จะทำหน้าที่ต่อเนื่องพุ่งแรงไปถึง “สัมปชัญญะ” ไง!

มันก็เกิดผลเต็มสภาพของ “สติ-สัมปชัญญะ-ปัญญา” อันเป็น “พลวัต ๓ เล้า” ของวัฏจักรที่ลงตัว (cyclic order) .. ไม่ได้

ซึ่ง “วัฏจักร” ก็มีทั้งขนาดเล็ก-กลาง-ใหญ่ หลายขนาดไปอีกต่าง ๆ มากมาย

ดังนั้น พลังงานจิตที่จะเป็น “สติ” แต่ถ้ายังเป็น “พลังแค่นี้หรือ พลังงานรู้ตัวยังไม่ทั่วพร้อม” คือ ยังไม่เต็มที ถ้ายังแค่นี้ก็ยังไม่ มีประสิทธิภาพที่จะมี “ความรู้” เจริญก้าวหน้าขึ้นไปถึงขั้นเรียกได้ว่า “ปัญญา” (ยังเป็นแค่เนกา)

ชัดเจนขึ้นมั๊ย?

“ปัญญา” นั้นจะต้องมีพลังพิเศษถึงขั้นสามารถพาตนออกจาก “วงวนปกติเดิม (cycle)” หลุดพ้นกรอบแห่งอำนาจดึงดูดอยู่แต่ใน “วงวนปกติเดิม (โลกียะ)” นั้นได้สำเร็จ จึงจะถึงขั้นมีชื่อว่าออกนอก “โลก (เดิม)” ได้ เข้าสู่ “โลกใหม่ (โลกุตระ)”

“เนกขัมมลิตเวทนา (ความรู้สึกของคนผู้ออกจากโลกียะเข้าสู่โลกุตระ)” จึงแตกต่างกันกับ “เคหลิตเวทนา (ความรู้สึกของผู้นอนอยู่ในโลกียะ)” สำคัญมากก็คือ จุดสำคัญตรงนี้เอง ที่เป็น “จุดแยกกัน” สำคัญยิ่ง เพราะมันเป็นจุดที่มี “ความเข้าใจหรือความเห็น (ทฤษฎี)” ที่เปลี่ยนไป

ตรงกันข้ามกับ“ความเห็นหรือความรู้เดิมที่เข้าใจเดิม”หันทิศกันไปคนละขั้ว สวนทางกันเลย(ปฏิเสธ) ซึ่งเป็นความเห็นไปคนละโลกคือ หันกลับจาก“โลกียะ” ไปทาง“โลกุตระ”กันทีเดียว

ผู้ไม่มี“ปัญญา”รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“เคหสิตเวทนา”อันเป็นโลกียะว่า แตกต่างกันกับ“เนกขัมมสิตเวทนา”ที่เป็นโลกุตระที่พระพุทธเจ้าทรงสอนไว้ใน“เวทนา ๑๐๘”(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๔๓๑-๔๓๗)ก็ไม่สามารถบรรลุนิพพานได้เลย

“เคหสิตเวทนา”กับ“เนกขัมมสิตเวทนา”นี้แหละเป็นตัวชี้ชัดถึงการศึกษาของพุทธศาสนาว่าผู้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“เวทนาในเวทนา”ว่า สามารถปฏิบัติจนเกิด“มรรคผล”ที่แยกภาวะของ“โลกียะ”กับ“โลกุตระ”ออกได้แท้จริงกันตรงนี้เอง

เห็นมั้ยว่า “การหลับตา”ปฏิบัตินั้น จะไม่มี“เวทนา ๑๐๘”ให้ศึกษาเลย เพราะไป“หลับตา”ปิดทวารทั้ง ๕ ภายนอกไปหมดแล้ว จึงหมดสิทธิ์ที่จะเกิด“เวทนา ๑๐๘”มาศึกษาเด็ดขาด ..ชัดเจน!

เพราะผู้“หลับตา”ปฏิบัติไม่มีทางจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“ความจริง”ของ“เวทนา ๑๐๘”ได้เลย ก็ไป“หลับตา”เสียนี้ “ปิดประตูเวทนา ๖”กันเสียแล้ว มันก็ไม่มีโอกาสจะรู้จัก“เคหสิตเวทนา ๑๘”กับ“เนกขัมมสิตเวทนา ๑๘”ได้เลย

ชัดเจนแจ่มแจ้งกันเสียทีหรือยัง? ผู้“หลับตา”ปฏิบัติทั้งหลายเอ๋ย!

พระพุทธเจ้าตรัสรู้ในความเป็น“เทว”หรือ“วิญญูณ”และทรงแยกแยะเป็น“จิต เจตสิก รูป นิพพาน”ให้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงกันสมบูรณ์แบบ ทั้ง“อาการ ลิงคะ นิमित อุเทศ” ทั้ง“เวทนา ๑๐๘” และอื่นๆอีก

มีให้ศึกษาครบกระบวนการ ซึ่งเป็น“ความรู้-ความจริง”ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดแล้ว

แค่พระองค์ตรัสใน“มูลสูตร ๑๐”ไว้นั้นก็มีทั้งเริ่มต้น และมีทั้งส่วนกลางที่ครบครันชัดเจนยิ่ง และยังมี“ข้อที่ ๑๐”ก็ยิ่งชัดยิ่งกว่าชัดว่า “วิญญาน”หรือ“จิต(मन)”นั้น มีที่สุดแห่งที่สุดคือ “ปรินิพพานเป็นปริโยสาน” ซึ่งหมายถึง “ความสูญ”ขึ้นเป็นที่“จบของสูญ”จริงๆ แห่ง“จิตวิญญาน”

ชนิดที่ไม่มี“ความจบ”ของอะไร จะ“จบ”ได้เป็นที่สุดแห่ง“ความจบ”เท่านี้อีกแล้วในทุกสรรพสิ่งและเอกภพมหจักรวาล ที่เป็นทั้ง“รูป”และ“นาม”ของทุกสรรพสิ่งที่จะมีได้ใน“กาล”แม้แต่“ข้อ ๑”ของ“มูลสูตร ๑๐”อันเป็น“จุดเริ่มต้น”แห่ง “ต้น”ที่สำคัญชัดเจนที่สุดแห่งที่สุด คือ “มีฉันทะเป็นมูล” หรือมี“ความยินดีเป็นต้นรากของทุกสิ่ง”นั้น ก็เป็น“ความตรัสรู้”ที่เป็น“ความจริง”ที่ยิ่งใหญ่สุดๆแล้ว อันไม่มีใครจะสามารถหยั่งรู้ได้ถึงปานฉะนี้ เพราะชี้ชัดยืนยัน“คัมภีรา-พุทธทศ-ทรรุโพธา-สันดา-ปณิศา-อตักกาจรา-นิปูณา-ปณทิตเวทนิยา”สุดอุตตระ

ไม่มีคำสอนยิ่งใหญ่ลึกล้ำปานฉะนี้ในศาสนาองค์ใดเลยที่จะมีใน“กาล”ของเอกภพมหจักรวาล เป็นที่ปรากฏให้เห็นได้

ผู้มี“ความรู้”แบบ“โลเกียะ”ที่ยัง“ยินดีชื่นชอบ(ฉันทะ) ยึดมั่นถือมั่น(อุปาติยต)ในโลกียรส”ร้อยเปอร์เซ็นต์เต็มอยู่ในจิต ถ้าคนผู้นี้ยังไม่มี“ความยินดีใหม่”ที่เป็น“การยินดีในโลกุตระเกิดขึ้นในจิตจริง”คือ ยังไม่เริ่มมี“ฉันทะ”เป็นรากเค้า(มูล)ขึ้นในใจตนเลย ต่อให้คนผู้นี้มี“ความรู้-ความฉลาด”สูงส่งขั้นปราชญ์หรือขั้นศาสดาก็ตาม ถ้า

คนผู้นี้ยังไม่มี“ความยินดี(ฉันทะ)เลยใน“รส”แบบใหม่คือ“โลกุตระ”
เกิดขึ้นในจิตใจจริงๆเป็นจุดแรกเริ่มรากเค้า(มูลก)ของคน

นั่นคือ คนผู้นี้ยังไม่มี“ความยินดี(ฉันทะ)บ้างเลยที่จะเรียนรู้
หรือปฏิบัติจริง เพราะคนผู้นี้“ส่วนลึกของหัวใจ”ยังฝังไว้นั่นอยู่กับ
ความเป็น“หนึ่ง”ที่ตนเอง“ยึดมั่นถือมั่นแล้ว”อย่างไม่เชื่อว่า จะมี
อะไรอื่นที่จะ“จริง”ไปกว่านี้อีกแล้ว

จึงเท่ากับ คนผู้นี้ไม่เชื่อจริงๆว่า จะมีอะไร“จริง(สัจจะ)”หรือ
จะมีอะไร“เหนือ(อุตตระ)”ยิ่งกว่า“พระเจ้า”อีก

หรือไม่เชื่อว่า “รส”อะไรจะ“ยิ่งกว่าสุข(ปรมาสุข)”นั้นไม่มีหรอก
“สุข”นี้แหละ“เที่ยงแท้”

“สุข”นี้แหละที่“พระเจ้า”เป็น“เจ้าของนิรันดร์”สูงสุดแล้ว

ไม่เชื่อว่า “วิมุติรส”หรือ“รสอุเบกขา”นั้นจะมีได้จริง

“ฉานวิสัย”หรือ“พุทธวิสัย”จึงเป็น“อจินไตย”จริงๆ ชัดมั้ย?

เขาจะ“ไม่มีฐิติแห่งความเชื่อ”ว่า “รสวิมุติ”นั้นเหนือกว่า
“รสสุข”ได้เลยเป็นอันขาด ไม่มี“รสใดเกินสุข”ไปได้เลย

คนผู้นี้ก็ไม่มีโอกาสที่จะเกิด“อัญญธาตุ”ขึ้นในจิตได้แน่นอน

ซึ่งใครแม้จะทำเป็นทดลองปฏิบัติดู แต่ในใจจริงๆ ก็ยังไม่มี
“รากเค้าของจิตเกิดฉันทะคือความยินดีพอใจในรสนิยม”ชนิดนี้ขึ้นมา
ในใจแท้จริง คือยังยึดมั่นถือมั่นแน่นอยู่กับ“เทวนิยม”เดิมนั้นแหละ
หรือจิตลึกๆแท้อย่างมี“ความยินดีในพระเจ้า” จะไม่มี“ความยินดี”
เป็น“ต้นเค้า”หรือเป็น“มูลราก”ขึ้นมาในจิตเลย

คนผู้นี้ก็ไม่มีทางที่จะปฏิบัติให้“จิตใจของตน”เกิดมรรคผล
ของโลกุตระธรรมขึ้นมาในใจได้แน่ยิ่งกว่าแน่

“ฉันทะ”จึงเป็น“มูล” นั่นคือเป็น“รากเค้า”ของ“การทำใจในใจ(มนสิการ)”ของคนที่เกิดมรรคผลได้ฉะนี้เอง ตาม“มูลสูตร ๑๐”จริงๆ ยิ่งแท้

● จบฉบับที่ ๓๔๓

ฉบับที่ ๓๔๔ มีนาคม ๒๕๖๒

ฉบับ ๓๔๓ ที่แล้ว เรากำลังสาธยายถึงความเป็น“ปัญญา”ของศาสนาพุทธกันให้ชัดๆ ว่า “ปัญญา”นี้มันไม่ใช่“ความรู้”หรือ“ความเฉลียวฉลาดแบบโลกีย์”เลย

“ความเฉลียวฉลาดแบบโลกีย์”บาลีคือ “เฉโก,เฉกะ” ส่วน“ปัญญา”นั้นเป็น“ความรู้-ความฉลาด”ที่เป็นแบบโลกุตระ”

แต่คนไทยยุคนี้ได้เข้าใจผิดไปไกลมากโดยไปเอาภาษาคำว่า “ปัญญา”นี้แหละมาใช้เรียก“ความฉลาดแบบโลกีย์”กัน จนเชื่อกันจนแน่นไปหมดแล้วว่า “ความเฉลียวฉลาด”ทั้งหลายทั้งหมดเป็น“ปัญญา”ทั้งนั้น โดยทั้งคำว่า “เฉโก,เฉกะ,เฉกา”กันไปเลย ไปเอาคำว่า “ปัญญา”มาใช้เรียก“ความรู้-ความฉลาด”ที่เป็นโลกียะไปจนเลอะเทอะเละเทอะหมด

หรือถ้าแม้ใครจะเอาคำว่า“เฉโก”มาเรียกมาใช้กับคนทั่วไป ก็พอจะเข้าใจอยู่นะว่า มันเป็นความฉลาดที่ฉลาดแบบแค่อยู่นะ

กรอบของความเป็น“โลกียธรรม” ซึ่งจริงๆ “เนโก”มันหมายถึง “ความฉลาดที่มีพลังกิเลส”เป็นตัวขับเคลื่อนอยู่แท้

แต่“ความรู้-ความฉลาดที่มี“ความรู้หรือความฉลาดแบบ โลกุตระ”นั้นเป็น“ความรู้-ความฉลาด”ที่แตกต่างกันอย่างสำคัญยิ่ง เพราะมันเป็น“ความรู้-ความฉลาด”ที่มีคุณวิเศษรู้จักกิเลส และกำจัด กิเลสลงได้ หรืออย่างน้อยก็เริ่มฉลาดที่เป็น“อัญญา”คือ เป็น“ความรู้-ความฉลาด”ที่มี“อัญญาธาตุ”เกิดขึ้นในจิตแล้ว ถ้าคนผู้นั้นรู้ตัวว่า “ความรู้-ความฉลาด”ที่ตนกำลังทำให้เกิดในจิตตนได้ว่าเป็น “อัญญาธาตุ” ก็จะพึงยินดีพัฒนาให้เป็น“อัญญา”ให้เป็น“ปัญญา” อย่างแก่ แข็งแรงเชี่ยวชาญขึ้นในตน

จะไม่ใช่ว่าแต่พัฒนา“ความรู้-ความฉลาด”ที่เป็น“โลกียธาตุ” กันอยู่รำไป ด้วย“อวิชชา”ตลอดกาลนาน ไม่มีเจริญเลย

“ปัญญา”จึงคือ“ความรู้-ความฉลาด”ที่เกิดในจิตใจ“อารยชน” คนโลกุตระ ยังไม่ใช่“ความรู้-ความฉลาด”ที่เกิดในจิตใจของปุถุชน คนโลกียะอยู่ ยังไม่ก้าวหน้าพัฒนากันสักที

ซึ่ง“ปัญญา”นี้ จะไม่ใช่“ความรู้ความฉลาด”ที่เป็นสามัญของ ปุถุชนคนโลกียะแน่ๆเด็ดๆ แต่เป็น“ความรู้จักรู้แจ้งรู้จริง”ที่มี“ธาตุรู้” อีกแบบหนึ่ง อันแปลกแยกไปจาก“ความรู้-ความฉลาด”ที่รู้จักรู้แจ้ง แบบปุถุชนคนโลกียะไปแล้ว เป็นคนละชนิดกันเลยทีเดียว ... นัยสำคัญที่ว่ามันสำคัญมากนะ!

เพราะมันเป็น“ธาตุรู้”ที่ชี้ชัด“ความรู้-ความฉลาด”ของคน ที่เป็น“คนละโลก”ซึ่งเป็นคนใน“ดาวคนละดวง”กันเลย

“อัญญาธาตุ”คือ ธาตุจิตชนิด“อิน(อัญญะ)” ที่แตกต่างไปจาก

ความเป็นธาตุจิตชนิดเก่าที่เป็น“โลกียะ”นั้นแล้ว ซึ่งมันมีรสนิยมนคนละทิศ คนละชั่วกันเลยทีเดียวกับ“ธรรมรส”ที่เป็น“โลกุตระ”

เช่น คนมี“ปัญญา”นั้นจะเริ่ม“ยินดี”ในการลด“กิเลส”กันจริงๆ ส่วนคนที่ยังมีแต่“เอโก”นั้นจะไม่“ยินดี”ลดกิเลสก็แน่ๆ

คนที่มี“จิตยินดีเห็นชอบ”ที่ภาษาบาลีว่า“ฉันทะ”นี้แหละจึงสำคัญมาก จะเป็นจุดเริ่มต้นกันจริงๆ หรือเป็นรากเค้าในคนผู้ที่จะเริ่มศึกษาและปฏิบัติเพื่อบรรลุ“โลกุตระธรรม”ให้ถึงที่สุด

เพราะถ้าคนผู้ใดไป“ยินดี(ฉันทะ)”ในคนผู้รู้หรือหมู่กลุ่มที่ยัง“มิฉนาคิณฺฐุ”ก็จะพากันเป็น“อัญญตติยะ”คือเป็น“คนอื่น”ไปจากพุทธ เป็นเดียรธีย์ไปเลย ซึ่งทุกวันนี้เป็นกันแล้วจริงๆ เป็นกันทั้งหมู่ใหญ่ แต่“ไม่รู้ตัว”กัน มีหน้าซ้ำหลงยึดติดไม่เงยหูเงยหัวหนักยิ่ง

ดังนั้น คนที่จะ“สัมมาทิณฺฐิ”หรือหมู่กลุ่มที่จะพ้น“มิฉนาคิณฺฐุ”มีจิต“ยินดี”ในคนพุทธที่เป็น“อาริยชน”แท้มี“โลกุตระธรรม”จริงๆ นั้นจึงสำคัญมากยิ่งขึ้น ยิ่งใหญ่กว่าคนผู้“หลงผิด”ที่ไป“ยินดี”ยึดถือเอา“ภูมิโลกียะ”ไว้อย่างเหนียวแน่นสนิทอยู่

ผู้จะมีธาตุจิตที่เป็น“ความยินดี”ในคนผู้มี“โลกุตระธรรม”ได้ถูกต้องแท้จริง จึงไม่ใช่เรื่องง่ายๆ เด็ดขาด เห็นได้ชัดเจนมัย?

เพราะ“ความยินดี(ฉันทะ)”นี้เป็น“ต้นรากหรือรากเค้า”แท้ๆของชีวิตคนทุกคนที่จะดำเนินการเรียนรู้และประพฤติดน ไปสู่“นิพพาน”สำเร็จจริงได้

“ฉันทะ”คือ“ความยินดี”นี้ ถ้าเกิดในจิตเป็น“แกนหลัก”ขึ้นจริงในใจใครแล้ว ย่อมพาไปสู่“ผล”สูงสุดสำเร็จใน“ผล”นั้น

เช่น ผู้ใดไปหลง“ยินดี(ฉันทะ)”ในปราชญ์หรือผู้รู้หมู่กลุ่มที่ยัง

“มิจฉาทิฏฐิ” ก็แน่นอนย่อมพากันเป็นเดียรถีย์ไปตาม“จิตตินตีพอลใจ(ฉันทะ)นั้นอยู่”ก็เป็นจริง ซึ่งทุกวันนี้ชาวพุทธเป็นไปแล้ว

คือ“ยินตีพอลใจ(ฉันทะ)”ใน“ครูบาอาจารย์ผู้‘มิจฉาทิฏฐิ’กันแท้ๆ ไม่เสื่อมคลาย” ชนิดยึดมั่นเชื่อมั่นหัวปักหัวปำไม่เงยหูเงยหัว

ชาวพุทธส่วนใหญ่จึงพากันจมมตายอยู่ใน“มิจฉาทิฏฐิ” กันเป็น“สมาคมใหญ่” เป็นจำนวนมากเต็มล้งคมกันอยู่เห็นๆ

จริงมั๊ย? อาตมาไม่ได้หาเรื่อง ใส่โคลสีใส่ความ ไซ้มั๊ย?

ในวงการศาสนาพุทธก็เห็นๆอยู่ว่า เต็มไปด้วยความหลงใหล ยึดติดหนักหนาอยู่กับ“ลาม-ยศ-สรรเสริญ-สุข” และประพฤติดิผิด “มหาศีล”กันอยู่ โดยเฉพาะเต็มไปด้วย“เดรัจฉานวิชา” คือ ไปจมมกันอยู่แต่กับวิชาการที่ไม่ได้พาไปสู่นิพพาน หรือขวางทางนิพพาน กันจริงๆ ไตร่ตรองตรวจจตรากันดูดีๆ เถอะ

ซึ่งเป็นแค่ได้ชื่อว่าเรียนศึกษา“วิชา”หรือ“ความรู้”ที่“รับรอง” กันว่าจาก“มหาวิทยาลัย”ผู้ประสาทใบรับรอง แล้วก็เรียนสอบเอาใบรับรองมาได้ ตามโลก“สากลนิยม” มี“ใบรับรองระดับตน”ได้ก็คือ ยอมรับกันว่า เป็นผู้มี“วิชา”กันแล้ว

ผู้มี“วิชา” ก็มีกันแค่นี้ นับว่าเป็นผู้มี“วิชาแล้ว” หรืออย่างเก่ง ก็เป็นผู้“สาธยายความรู้”ที่ตนได้เรียนมา มีความสามารถด้วย “วาทกรรม”ได้มากได้เก่ง เขียนเก่ง ทำได้เก่งกาจ

ซึ่ง“วิชา”นี้ยังแตกต่างห่างไกลความเป็น“วิชา”อันสามารถ เปรียบเทียบกันได้จาก“พฤติกรรม”จริง จาก“ความเป็นอยู่ของชีวิต”จริง ที่มีทั้งเป็นได้ส่วนตน ที่มีทั้งหมู่กลุ่มเป็นล้งคมชุมชน ถึงขั้น มี“ความเป็นอยู่ของการดำเนินชีวิตของล้งคมชุมชนนั้นๆ”กันเลย

ทีเดียว

จะยืนยันได้จาก“ชุมชนสังคมหมู่มุ่มนั้นๆ”ที่เป็นจริงมีจริง ก็เอาความจริงที่ประพุดติอยู่-ที่เป็นที่มีอยู่ของ“หมู่มุ่ใหญ่” หรือของ “หมู่มุ่ย่อย”ที่เป็นที่มีจริงนั้นๆ กันเลย

ซึ่งผู้มี“วิชา”ก็จะเป็นจะมีกันอย่งหนึ่ง ที่มีที่เป็นจริง

แต่ผู้มี“วิชา”คือ ผู้มี“มรรคผล”เป็นอารยชนถึงขั้นอรหันต์ กันจริงๆ อันเป็น“ความรู้ยิ่งขั้นโลกุตระธรรมที่ถ้ามั่นผู้มี ‘วิชา’ก็คือ ผู้ลดกิเลสตนได้จริง” เข้าข่าย“วรรณะ ๙” หรือเข้าข่าย“หมู่มุ่ที่ ยืนยันตาม“สารณียธรรม ๖” และตามพระสูตรอื่นอีกหลากหลาย ที่มีให้อังอาจตรวจสอบ“ความจริง”กันได้ก็ตรวจสอบกับคำสอน ของพระพุทธเจ้า จากพระไตรปิฎก ที่คนไทยยอมรับนับถือกันอยู่ได้ ใช่ว่าจะไม่มีอะไรเป็นหลักกันเลย

ซึ่งสามารถพิสูจน์พฤติกรรมของคน-ของสังคมที่ได้ปฏิบัติ กันจริง และเอา“ผล”ที่ได้ที่สำเร็จอันเกิดจริงในคน ในสังคมกันจริงๆ ยืนยันกันอยู่ได้ๆ มีเป็น“ปรากฏการณ์”สัมผัสได้ เป็นเอหิภัสสโก อกาลิโก กันอยู่แท้ๆ

ไม่ต้องตรวจยากตรวจเย็นอะไรกันนี้

ก็ตรวจจากการมี“ศีล” มี“สมาธิ” มี“ปัญญา” มี“วิมุติ”มี“วิมุตติ ญาณทัสสนะ”กันนี้แหละ ว่า คนจริง สังคมหมู่มุ่มนั้นๆ จริง ว่า ฝ่ายไหนตรงตามคำสอนของพระพุทธเจ้า

หรือง่ายๆ ซัดๆ ก็แค่ตรวจสอบว่า ทั้งภิกษุทั้งฆราวาส ฝ่ายใด ที่หลงยึดหลงติด“ลาภยศสรรเสริญสุข”มากกว่ากันก็ได้

อย่า“อคติ”กันเท่านั้นเอง

ที่อาตมาพูดขึ้นนี้ ไม่ใช่ท้าทาย ไม่ใช่वादติอะไรเลย เป็นความจริงใจ ความปรารถนาดี ที่บอกแจ้งความเห็นของตนให้ผู้ข้องใจสงสัยฟังกัน ว่ามันควรจะรู้ได้อย่างไร? ใน“ความขัดแย้ง”ที่เกิดจริงอยู่อย่างเป็นจริงขณะนี้ ว่า ใครถูกต้องกว่ากัน

ผู้ต้องการรู้“ความจริง” ก็จงฟังความทั้ง ๒ ฝ่าย สอบทาน“ความรู้-ความจริง”ของทั้ง ๒ ฝ่าย แล้วเปรียบเทียบกัน ก็จะสามารถตัดสินเอาได้ จากหลักฐาน“พระไตรปิฎก”ที่ยังมีเป็น“หลักยึด”ยืนยันอ้างอิงของศาสนาพุทธอยู่จริง

“ความจริงมีอย่างเดียวนั่น ไม่มีสอง”(เอกัง ทิ สัจจํ น ทุตติย-มัตถิ) แต่ที่อาตมาอธิบาย“ความเห็นแย้ง”กันอยู่นี้ เพื่อแจกแจง“ทฤษฎี”ของทั้ง ๒ ฝ่าย ให้กระจ่างขึ้นเท่านั้น

อาตมาเอง “จบ”การเห็นแย้งนี้มานานแล้ว

และที่สาธยายอยู่นี้ ก็มีได้“ท่มเถียง”เอาชนะเอาแพ้เลย

สาธยายวิวิชาการ สาธยายแจกแจงเพื่อผู้อื่นเท่านั้น

สำหรับอาตมานั้นมี“สัจจะมีอย่างเดียวนั่น ไม่มีสอง” เป็น“ปรมาตถสัจจะ”ในตนและพวกชาวอโคกอยู่แล้ว

แต่ที่พูดสาธยายอยู่นี้คือการแยกแยะ“สมมุติสัจจะ”ที่หมู่อาตมาคือ ชาวอโคกมีกันจริงนั้นอย่างหนึ่ง กับ“ที่หมู่ใหญ่ของชาวพุทธที่มีกันจริง มันมีอีกอย่างหนึ่ง”

เป็น“สมมุติสัจจะ ๒ อย่าง” ก็ชี้ให้ชัดว่า ฝ่ายหนึ่งถูก ก็ต้องมีอีกฝ่ายหนึ่งผิด เพื่อชี้เข้าไปถึง“ปรมาตถสัจจะ”

ถ้าฝ่ายหมู่ใหญ่ท่าน“ถูก” ฝ่ายอาตมาก็“ผิด”

เพราะทั้ง ๒ ฝ่ายแตกต่างกัน เป็น“๒”อยู่ตามสมมุติจริง

ไม่ได้เป็น“ลัทธิจะมีหนึ่งเดียวเท่านั้น ไม่มีสอง”เช่นเดียวกัน

ฝ่าย“หมู่ใหญ่”ท่านก็ต้องเชื่อมั่นว่าท่าน“ถูก”กันอยู่ ท่านจึงดำเนินชีวิตท่านอยู่ตามที่ท่านมี“ทฤษฎี”ของท่าน ใช่มั้ย?

ส่วนฝ่ายอาตมากับชาวอโศกก็มี“ทฤษฎี”คนละอย่าง แตกต่างกันถึงขั้น“ขัดแย้ง”หรือถึงกับ“สวนกระแสธรรม(ปฏิโลต)”กัน ก็เป็นจริง

แม้ใครจะรู้สึก หรือข้องใจว่า “ขัดแย้ง”กันทำไม?

ก็เพราะท่านยังไม่มี“ลัทธิจะมีอย่างเดียวเท่านั้น ไม่มีสอง” ใน“ความรู้สึก”ของท่านจึงแยก“ลัทธิจะมี”ไม่ออก เพราะไม่มีตัวจบ

โลกมันก็มี“ความลงกันได้”กับ“ความขัดแย้ง”กัน มันก็เป็น“ความจริง”ของภาวะ ๒ เป็นธรรมดาแหละท่านเอ๋ย! คุณเอ๋ย!

ซึ่งมันเกิดจาก“ความจริง”ของทั้ง ๒ ฝ่าย มันมี“ทฤษฎี”และหรือ“ปัญญา”แตกต่างกันจริงๆ จึงมี“ความยินดี”ในทิศทางที่แตกต่างกัน ชนิดที่ห้าม“ความขัดแย้ง”นี้ไม่ได้หรอก

“ความเห็นแย้ง”จึงเป็น“ลัทธิจะมี”ชนิดหนึ่ง มันคือวิสัยที่เป็นแล้วของ“สมมุติลัทธิจะมี”ที่ยัง“ไม่ลงกันเป็นหนึ่งเดียว”จริงๆ

นั่นคือ “ลัทธิจะมีหนึ่งเดียว”คือ “อรหันต์”ผู้ถึง“นิพพาน”กันจริงๆ ก็มี“หนึ่งเดียว”กัน แต่ฝ่ายที่ยังไม่ใช่“ลัทธิจะมีหนึ่งเดียว”ก็ต้องไม่ใช่“อรหันต์” มันก็ย่อมมี“๒”ที่แตกต่างกัน

ซึ่งอาตมาทำงานเพื่อนำความจริงที่มีหนึ่งเดียว ที่อาตมา มีแล้วจริงมายืนยัน และทวงผู้ยัง“ผิด”จาก“ความจริงหรือความถูก”ให้เข้าใจกระจ่างแจ้งกัน

ก็คล้ายกันกับที่พระพุทธเจ้าทรงนำ“ความรู้-ความจริง”ของพระองค์ขึ้นมาประกาศขึ้นในโลก ที่มัน“ขัดแย้ง”กับของ

“เดิยรลีย” ก็เป็นเรื่องที่พระพุทธเจ้าก็ต้องทรงกระทำเช่นกัน

อาตมาต้อง“กระทำ” ก็เป็นนัยะเดียวกัน

อาตมาจำต้องชี้ผิดให้แก่อสทรรณิกเพื่อนพรหมจรรย์
อาตมาจะดูตายนั่นไม่สมควร ถ้าไม่ใช่สทรรณิกเพื่อนพรหมจรรย์
อาตมาจะมาจ้ำจี้จ้ำไช ย้ำซ้ำซากกันให้เหน็ดเหนื่อยไปทำไม

มันก็พี่น้องกัน ลูกพ่อเดียวกันแท้ๆ ทั้งกันไม่ได้หรอก

โดยเฉพาะที่หมู่ใหญ่ยัง“หลงผิดทาง”อยู่ พวกกันหลง“หลับตา”
ปฏิบัติกันนี้แหละที่ต้องการให้“ตื่น”คินสดีลัมปชัญญะ เกิด“ปัญญา”
เสียที มันน่าสงสารกันจริงๆนะ!

ผู้รู้รู้สึกขัดใจ หรือขัดแย้ง ก็ต้องขอร้อง

อาตมาชี้แจงอธิบายอ้างอิงพระพุทธวณะมาจะ ๕๐ ปีแล้ว
ก็ยังไม่วะต้องลักเท่าไรเลย แม้จะมีคนมาปฏิบัติแบบชาวอโค
บ้าง ก็เท่าที่เห็นและเป็นกันได้เท่านี้เอง ที่เห็นๆ และเป็นจริง

นอกนั้นยังหลงผิด ยัง“ไม่ยินดีในการปฏิบัติลัมปตา”ชนิดที่
ลัมมาทิลลิตตามคำสอนของพระพุทธเจ้ากันแต่อย่างใด

ยังติดยึดหัวปักหัวปำมงายกันอยู่กับความรู้เก่าวิธีเดิม
คือ“ปฏิบัติหลับตา”นี้แหละ มากมายนักกว่านัก ทั้งพระปาทั้งพระบ้าน
ทั้งประชาชนคนฆราวาสชาวพุทธทั้งหลายทั้งปวง ที่ถูก“ผู้รู้(ผิดๆ)”
พวกกัน“หลงผิด”กันไปเป็นหมู่ใหญ่อย่างน่าสงสาร

“โลกุตระ”ของพระพุทธเจ้านี้มัน“คัมภีระ-พุทธสา-พุทธโพธา-
ปณิตา-อตกกาวจา-นิปฺภา-ปณทิตเวทนิยา”ยากยิ่งจริงแท้

หาคนที่ได้หลงผิด ไป“ยินดี”ในความเป็น“เดิยรลีย”กันหนัก
หันกลับคืนมา“ยินดี”ในความเป็น“พุทธที่ โลกุตระ”กันใหม่ ในยุค

ผ่านพุทธศักราช ๒๕๐๐ ปีมาแล้ว ก็เกือบจะเป็นไปไม่ได้กันแล้ว
มันแทบจะสูญวิสัยกันทีเดียว

แต่คำตรัสของพระพุทธเจ้าที่ว่า “ตราบใดโลกยังมีผู้ปฏิบัติดี
(สัมมัคคตา) มีผู้ปฏิบัติชอบ(สัมมาปฏิปันนา)อยู่ ตราบนั้นโลกไม่ว่างจาก
อรหัตต์” ก็ยังเป็น“ลัจจัง เว อมตา วาจา”คือ“คำสัตย์แลเป็น
วาจาที่ไม่ตาย”อยู่

มีผู้พิสูจน์ลัทธิธรรมว่า แม้จะในยุคผ่านมาถึง ๒,๕๐๐ ปีแล้ว
ปานฉะนี้ เมื่อมีผู้ปฏิบัติดี(สัมมัคคตา) มีผู้ปฏิบัติชอบ(สัมมาปฏิปันนา)อยู่
โลกก็ไม่ว่างจาก“อรหัตต์”ก็จริงแท้แน่นอน

ทางหมู่ใหญ่ก็ยังยืนยันกันอยู่ว่า ท่านมีผู้บรรลุ“อรหัตต์”
และทาง“ชาวโคก”ก็ยืนยันว่า บรรลุอรหัตต์ เช่นกัน

ทว่า..ต่างฝ่ายต่างบรรลุกันไปคนละแบบ คนละ“ทฤษฎี”

แล้วฝ่ายไหนล่ะ? ที่“สัมมาทฤษฎี” ถูกต้องจริงกันแท้

จึงต้องตรวจสอบกันเท่านั้นว่า “อรหัตต์”ของฝ่ายใดจะเป็น
“อรหัตต์”แท้ ตรงตามคำสอนของพระพุทธเจ้าที่ตรัสไว้

“ชาวโคก”ก็พิสูจน์คำตรัสนี้ ยืนยันเป็น“ความจริง”อยู่แม้
ในยุค พ.ศ. ๒๕๐๐ ปีผ่านไปแล้ว ชาวโคกก็ยังมั่นใจว่า ชาวโคก
เรามี“สัมมาทฤษฎี” จึงสามารถปฏิบัติบรรลุโลกุตระธรรมของพระองค์
พิสูจน์ความเป็น“อริยมรรค-อริยผล” บรรลุเป็น “อริยชน”เป็น
“อรหัตต์”กันได้แม้ยุคนี้

ซึ่งก็ต้องพิสูจน์กันที่“สัมมาทฤษฎี-สัมมาปฏิบัติ-สัมมาปฏิเวธ”
เท่านั้นเอง ซึ่งก็ตรวจสอบจาก“พระไตรปิฎก”ฉบับสยามรัฐที่นับถือ
ด้วยกัน กับผู้ที่ยืนยันใน“มรรคผล”ของแต่ละฝ่าย

ถ้าแม้ว่า “ความรู้-ความจริง” ของฝ่ายใดถูกต้องก็ตรวจสอบได้
เปรียบเทียบกับจาก “ความจริงที่ได้ผล” ของทั้ง ๒ ฝ่าย มีพระไตร-
ปิฎกเป็นหลัก เพราะต่างก็ “ยืนยัน” ว่า ของตนๆ ถูกต้องแท้จริง

ชาวอโศกก็ยืนยัน “มรรคผล” ของ “ชาวอโศก” ที่ได้ และ “ยินดี”
ใน “ทิวลิป” และ “มรรคผล” ของชาวอโศก

“หมู่ใหญ่” ก็ยืนยันที่ได้ของตน แต่ทั้ง ๒ ฝ่ายแตกต่างกัน

“มรรคผล” ที่ชาวอโศกได้จึงค้านแย้ง “ทวนกระแส” กับของ
“หมู่ใหญ่” ที่หมู่พวกท่านก็ยอม “ยินดี” ใน “ทิวลิป” ของท่านกันอยู่นั้น
อย่างเป็นจริงที่มี “ปรากฏการณ์” กันอยู่จริง

ว่าแต่ จะกล้ายืนยันกับพระไตรปิฎกกันไหมเท่านั้นเอง

และที่สำคัญอีกอย่างก็คือ การตีความพระไตรปิฎกของ
แต่ละฝ่าย ทั้ง ๒ ฝ่ายนั้น มันย่อมแตกต่างกันแน่นอน

“มรรคผล” ที่ได้ของแต่ละฝ่าย จึงแตกต่างกัน..ใจ!

ดังนั้น อย่าเอาประเด็น “การตีความพระไตรปิฎกแตกต่างกัน”
มาเป็น “ข้อ” ขี้ตู่ ว่า “ชาวอโศกตีความพระไตรปิฎกผิด” เป็นอันขาด
เพราะมันต้องแตกต่างกันแน่นอน “ผล” มันจึงต่างกัน ก็เพราะต่าง
ก็มี “ทิวลิป” มี “สัญญา” ของแต่ละฝ่ายแตกต่างกันแน่นอน “ผล” ที่ได้
จึงออกมาแตกต่างกัน

ซึ่งจากความตีแตกแยกแยะในความหมายของ “บัญญัติ”
นั่นเองที่แตกต่างกันไปคนละอย่าง การปฏิบัติตามที่ตนเข้าใจ
“บัญญัติ” นั้นๆ ของตนๆ ไปคนละทาง มันก็คนละ “มรรค”

ก็เป็นคนละ “เหตุ” แต่ละฝ่ายมันจึงทำให้เกิด “ผล” ที่ได้ต่าง
กัน ตามที่เห็นและเป็นอยู่ มันก็ย่อมเป็นจริงตามนั้น เมื่อ “เหตุ”

แตกต่างกัน แน่นนอน“ผล”ก็ต้องแตกต่างกัน

เช่น แต่ละฝ่าย ต่างก็ตีความคำว่า“กาย” คำว่า“มาน” คำว่า“สมาธิ” คำว่า“บุญ” เป็นต้น ก็แตกต่างกันแล้ว “ผล”ที่ได้มันจึงออกมาแตกต่างกัน ดังที่เห็นและเป็นอยู่จริงๆ นี่

ชัดเจนมัยว่า “ความยินดี”นี้เป็นหลักสำคัญมากที่จะบอกแจ้งให้เห็นทิศทางอันเป็น“วิสัยทัศน์”ของคนได้ลึกซึ้งยิ่ง

เพราะต่างฝ่ายต่าง“ยินดี”ใน“ความเห็น(ทฤษฎี)”ที่ต่างกัน

ถ้าแม้“ทฤษฎี”มันแตกต่างกัน มันต่างก็“ยินดี”ใน“ทฤษฎี”ของตนๆ ที่แตกต่างกันแน่ แต่ละฝ่ายก็ต่างเดินไปคนละทาง

ดังนั้น คนใดยังไม่มี“จิตยินดี(สันตะ)”ตามวิธีที่อาตมาแนะนำมากกว่า ๕๐ ปีนี้เกิดขึ้น“ในจิต(มนสิ)”กันแท้ๆ จริงๆ ตั้งแต่“ข้อต้น”เป็นรากเค้า เป็นจุดเริ่มต้น คนผู้นั้นก็ไม่มีหวังที่จะปฏิบัติธรรมให้จิตของตนบรรลุธรรมถึงขั้น“เกิดโลกุตระธรรม”ขึ้นในจิตใจตนได้เป็นอันขาด ตรวจสอบได้จากพระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๕๘

แค่จะเกิดสะดุดใจ“นึกคิด”ในข้อ ๓-ข้อ ๔ ของ“มูลสูตร”ว่าการปฏิบัติธรรมนั้นนอกจากจะมี“ความยินดี”สำคัญยังเป็นข้อต้นและมี“การทำใจในใจ”ให้เป็นใน“ข้อ ๒ แล้ว “พระพุทฺธเจ้า”ยังให้มี“ผัสสะ”เป็นข้อ ๓ และจะมี“เวทนา”เป็นข้อ ๔ นี้เอง ที่เป็น“การประชุมลง”ของ“รูป-นาม”ทั้งหลาย คือ“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”จึงจะปฏิบัติรู้จัก“ตัวตน”ของกิเลสที่เป็น“ตัณหา”กันตรงนี้ แล้วจึงจะสามารถกำจัดกิเลสทุก“ตัวตน”ของ“ตัณหา”กันจริงๆ ตรงนี้ ถึงจะบรรลุธรรมที่ถูกตรง“จับมันคั่นตาย”แท้แน่ ดับอุปาทาน ล้นภพ จบชาติ ได้สำเร็จบริบูรณ์

เห็นมั้ยว่า “ทฤษฎี” ที่แตกต่างกัน มันก็เดินทางกันไปคนละทาง
จริง มีมรรคผลกันไปคนละอย่างแท้

มันก็ต้อง“ลัทธิมาทฤษฎี”ตรงกัน มี“ลัทธิมาปฏิบัติ” เกิดผลได้
ครบพร้อมในกระบวนการที่ใช้ปฏิบัติเช่นเดียวกัน จึงจะเป็น“ลัทธิจะ
มีหนึ่งเดียวกัน ไม่มีสอง”(เอ็ง หิ ลัทธิ จัง น ทุติยมัถิ)

ถ้าปฏิบัติ ไม่ว่าจะตาม“ไตรสิกขา”หรือตาม“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘”
หรือ“โพธิปักขิยธรรม ๓๗” หรือ“วิโมกข์ ๘” หรือ“มรรคอันมีองค์ ๘”
หรือแม้“วิญญานฐิติ ๗” หรืออื่นๆ จะหมวดธรรมใดก็เถอะ ถ้ามี
“มิจฉาทฤษฎี”เสียแล้ว ก็เป็นอันล้มเหลวแน่ ไม่บรรลุ“นิพพาน”
เด็ดขาด แม้จะเห็นกันว่า มี“มรรคผล” ก็เป็น“มิจฉาผล”แน่นอน
เพราะเริ่มตั้งแต่“พินมิจฉาทฤษฎี”นั้น ก็ต้องเริ่มต้นไม่ได้แล้ว จาก
“พินลักกายทฤษฎี”เป็นข้อแรกมาเลย

นั่นคือ เริ่มความเป็น“กาย”กันนี้แหละ มี“ลัทธิมาทฤษฎี”กัน
หรือยังล่ะ? แคความเป็น“กาย”นี้แหละ

ถ้ายังเข้าใจกันอยู่แต่ว่า “กาย”คือ ความเป็น“ภายนอก”ที่
หมายเอาแต่เพียง“วัตถุ” หรือองค์ประกอบของ“ดินน้ำไฟลม” อัน
เป็นแค่“พลังงาน“อุตุนิยาม”เท่านั้น

“กาย”ที่มันมีกิเลสเกิดอยู่ในความเป็น“กาย”มันก็ไม่ถูก
“กำจัด”ให้เป็น“ความสงบ(กายปัสสัทธิ)”ที่ถูกต้อง“ลัทธิมาทฤษฎี”เด็ดขาด
แน่ๆ เห็น“ความผิดเพี้ยน”มั้ยว่าอยู่ตรงไหน? ..ชัดหรือยัง?

ผู้ที่ยัง“มิจฉาทฤษฎี”อยู่ในความเป็น“กาย” โดยเห็นว่า “กาย”
ไม่มี“จิต”ร่วมด้วยเลย ปฏิบัติไปก็“สูญเปล่า”อยู่แน่แท้

ผู้นี้เริ่มต้นแม้แค่คำว่า“กาย”ก็ยัง“มิจฉาทฤษฎี”อยู่เห็นมั้ย

แล้วยังจะต้องมี“สัมมาทิฐิ ๑๐”อันเป็นประธานของ
“มรรคมงคล ๘”เป็นสำคัญด้วย ที่จะต้องมี“การทำใจในใจ”อย่าง
“สัมมาปฏิบัติ”อีก จึงจะปฏิบัติมีผลขึ้นบรรลุ“สัมมาปฏิเวธ”
ถ้วนรอบ มันก็ปฏิบัติเป็น“สัมมามรรค-สัมมาผล”ต่อไปไม่ได้เลย

ชัดเจนว่า “มิจฉาทิฐิ”อยู่ มี“ผล”ไปคนละทางแน่นอน

ดังนั้น ความเป็น“จิตที่ตั้งมั่น”อันคือ“สมาธิ”ที่ถ้าเป็นของ
พระพุทธเจ้าจะทรงเรียกว่า“สมาธิโต”นั้นก็ต้องเกิดจาก การ“ดับ
เหตุ”อันก่อให้เกิดเป็น“ผล”ก็ต้องตรงตาม“โลกุตระ”ของพระพุทธเจ้า
จริงๆ มันก็เป็นไปไม่ได้เด็ดขาด

“เจโตปริยญาณ ๑๖”ไม่เกิดผลตาม“วิชา”ของพุทธแน่

แต่ละฝ่ายก็ต้องแตกต่างกันจริงๆ เพราะ“ทิฐิ”เริ่มต้นมัน
ก็เป็น“เหตุ”แตกต่างกันไปคนละทิศคนละทาง(มรรค)แล้ว

การเกิดของ“มรรคผลในการปฏิบัติสำเร็จได้”จึงมี“จิตที่
ตั้งมั่น(สมาธิ)”เป็น“หัวหน้า”(ปมชะ)อันเกิดมาจาก“เหตุ”ที่ไม่ตรงคำสอน
เช่น ทาง“หมู่ใหญ่(อาจจะไม่ทั้งหมด)”มี“ความเห็น(ทิฐิ)”ว่า“หลับตา”
ปฏิบัติ มัน“ถูก”ตามคำสอนพระพุทธเจ้า

ซึ่ง“หลับตา”นั้นมันไม่มี“วิญญานฐิติ” คือ “วิญญาน”ไม่มี
“ที่ตั้ง(ฐิติ)”อยู่หลังๆ ไต้งๆ โทนโท่ ยินยัน“ความจริง”เป็น“ปัจจุบัน
ชาติ(ทิฐิธรรม)”ไม่ว่าทาง“ตา”ก็ไม่มี ทาง“หู”ก็ไม่มี ทาง “จมูก”ก็ไม่มี
ทาง“ลิ้น”ก็ไม่มี ทาง“โณสุตัพพะ(สัมผัสทางกาย)”ก็ไม่มี

มีแต่“วิญญาน”เกิดอยู่ใน“จิตใจ”ภายในของคนผู้นั้นๆ
แต่ผู้เดียว เทียวไป ล่องลอยไป เป็นลัมภเวสี ยินยันอะไรจริงไม่ได้
จิตจะคิดฟุ้งฝันเพื่อเจ้าไปใดๆได้สารพัด เพราะมันไม่มี“ที่ตั้ง”เที่ยงแท้

จึงไม่สามารถ“จับมันคั่นตาย”มาปฏิบัติกำจัดกิเลสได้เลย

มันไม่เข้าร่องเข้ารอยกับคำสอนของพระพุทธเจ้าลัคนิด

“ตนเอง”ก็แยกแยะ“เวทนาในเวทนา”ของตนเองไม่ได้ จึงจัดการไปตามที่พระพุทธเจ้าตรัส“เวทนา ๑๐๘”ไว้ไม่ได้แน่แท้

เป็นอันปิดประตูใน“การประชุมลง(สโมสรรณา)”กันที่“เวทนา”ไปเด็ดขาด มิฉฉาทิฏฐิ ซึ่งมันไม่เป็นไปตาม“มูลสูตร ๑๐”ข้อที่ ๔

ก็ไม่มีการบรรลุ“ผลหมดกิเลสเกิดขึ้นจริง”ถูกตรงถึงชั้น“เนกขัมมลิตอบกขาเวทนา”ที่มี“องค์ธรรม ๕”คือ“ปริสุทธา-ปริโยทาทา-มฤ-กัมมัฏฐา-ปภัสรา”(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๖๙๐)แน่

พอเห็นได้มัยว่า “ความยินดี”เป็น“รากเค้าลำคัญ”อย่างไร?

หากในจิตใจของใครยังไม่มี“ความยินดีพอใจ” คือ ยังไม่มี“ฉันทะ”เกิดขึ้นในจิตใจเป็นรากเค้าจริงๆ ก็จะไม่สามารถ“ทำใจในใจ(มนสิการิต)”ของตนเกิด“มรรคผล”ถึงขั้นเปลี่ยนแปลงจิตลึกลงไปถึงชั้น“อาสวะ-อนุลัย”ที่“สัมมาทิฏฐิ”ได้เป็นอันขาด

“การทำใจในใจ(มนสิการ)”ของตนก็ไม่เข้าชั้น“โยนิโส”ได้เลย นั่นคือ “ไม่ถูกต้องถ่องแท้”ภาษาบาลีก็ว่า “อโยนิโสมนสิการ”

ผู้จะมี“การทำใจในใจ(มนสิการ)”ถึงขั้น“ถูกต้องถ่องแท้” คือ “โยนิโสมนสิการ”จึงจะเกิด“สัมมาผล”ได้ตรงตาม“ความจริง”ของ“โลกุตระธรรม” ที่เป็นแบบศาสนาพุทธแท้จริง

คนผู้“มิฉฉาทิฏฐิ”เขาก็สามารถ“ทำใจในใจ”ของเขาบรรลุ“ผล”ตาม“ทิฏฐิ”ที่“มิฉฉา”ของเขาได้จริง ตามแบบของเขาอยู่นะ!

แต่มันไม่ตรงตาม“มูลสูตร ๑๐”ไปทั้งหมด ผู้มิฉฉาทิฏฐิอาจจะมิ“ฉันทะเป็นมูล-มิมมนสิการเป็นแดนเกิด” แต่เขาจะไม่มี“ผัสสะเป็น

สมุทัย(เหตุในการปฏิบัติ)” เห็นมั้ยว่า ตรงนี้แหละที่สำคัญ มันก็ไม่มี
“เวทนาเป็นที่ประชุมลง(สโมสรนา)”

“เวทนา”นี้เป็นจุด“แท้” จุด“จริง”ของ“สนามรบ”ธรรมาธรรมะ
สงครามแห่งเดียวที่กำจัด“ทุกขอริยสัจ”

เมื่อไปรบราฆ่าฟันกัน“ผิดสนาม” มันก็รบอย่าง“ผิดๆ”

ดังนั้น “สมาธิ”ที่เป็น“ประชุม”ของมิจฉาทิฏฐิ เขาก็จะได้
“มิจฉาสมาธิ”นั่นแหละเป็น“ประชุม”

“ประชุม”คือ หัวหน้า หรือเป็นใหญ่

นั่นคือ “สมาธิ”ที่เป็นหัวหน้า หรือเป็นใหญ่ในชีวิตของเขา
เขาก็จะได้แต่ผลใน“การหลับตา”หรือใน“ขณะหลับตา”นั่นแหละ
เป็น“สมาธิ”ให้แก่ชีวิตของเขา เขาก็จะเป็นได้หรือที่ได้“ภาวะ”จาก
การ“หลับตา”ปฏิบัติ ซึ่งจะมีแต่“สมาธิ”ที่อยู่ใน“ภพแห่งการหลับตา”
นั่นแหละเป็นประชุม เป็นใหญ่ เป็นหัวหน้า

“ภาวะหรือเรื่องราวแห่งความจริง”จึงเป็น“ความจริง”
กันคนละ“ภาวะ” คนละเรื่องของ“ความจริง”แน่นอน

“สัจจะ”จึงไม่ใช่อย่างเดียวกัน ก็เป็นไปตามจริงแน่แท้

“ลืมตา”ออกมาแล้ว “สมาธิ”ของเขาจะมีไม่ได้เหมือนที่เขา
อยู่ในตอน“หลับตา”เลย

“สมาธิ”ของเขาก็จะเก่งแต่ในขณะ“หลับตา”เท่านั้น

เช่น “จิตตั้งมั่น”ที่ไม่มี“อารมณ์กาม”เขาก็ทำได้แต่ในตอน
“หลับตา”เท่านั้น “ลืมตา”ออกมากระทบสัมผัสทางตาหูจมูก
ลิ้นกายเขาก็จะคงมี“กาม”เต็มพลังเหมือนเดิม หรือยิ่งกว่าเดิม
อย่างไม่รู้สึกรู้สาอะไรหรอก

เพราะความหมายของคำว่า“สมาธิ”ของเขา มันมีแต่ “การตั้งมั่นของจิตหลับตา” ถ้าบอกว่า“สมาธิลึมตา”เขาไม่รู้จัก เขาไม่มีการศึกษา ความเป็น“สมาธิ”ของเขาจึงมีแต่ในตอน “หลับตา”เท่านั้น

“ลึมตา”ออกมาแล้ว เขาก็ไม่ถือว่า เป็น“เรื่องของความตั้งมั่นของจิต”ที่สามารถจะอธิบายได้ว่า “จิตตั้งมั่นแบบไหน-อย่างไร” เพราะเขาศึกษาและปฏิบัติกันแต่“สมาธิหลับตา”

ชีวิต“ลึมตา”เขาไม่ได้ศึกษาเรียนรู้อย่าง“สัมมาทิฐิ”กันเลย ก็นำสงสารเป็นอย่างยิ่งจริงๆ

การมี“สติเป็นอธิปไตย”ก็มีไม่ได้

และการมี“ปัญญาเป็นอุตตระ”ก็มีไม่ได้

การมี“วิมุตติ”เป็นแก่น” จึงสูญเปล่า ไม่ต้องกล่าวถึงเลย

เพราะไม่ใช่“สัมมาสมาธิ”ที่ได้จากการ“ลึมตา”ปฏิบัติ ด้วย“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘” หรือได้จากการปฏิบัติ“โพธิปักขิยธรรม ๓๗” หรือแม้แต่“ไตรสิกขา”ครบกระบวนการเป็นแน่นอน

คำว่า “รากหรือเค้า”ที่บาลีว่า“มูล”นี้นับเป็น“ความยินดี”ที่มี “ปัญญา”อันเป็น“ความฉลาดแบบโลกุตระ”จึงจะ“ยินดี”ในคนที่เป็น “ผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบสัมมาทิฐิจริง” เนื่องจากความมี“ปัญญา” แท้ๆ ไม่ใช่แค่มี“เอโก”

จึงจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“คนผู้สัมมาทิฐิ”ที่“มีในโลกนี้(อตฺถ โลก) โดยเฉพาะใน“ยุคปัจจุบัน”นั้นๆ ได้จริงๆ

ดังนั้น “มนสิการ”หรือ“การทำใจในใจ” ตามที่“มูลสูตร” จัดอยู่ในลำดับที่ ๒ รองจากมี“ฉันทะเป็นมูล(ความยินดีเป็นรากเค้า)”จึงเป็น

ความสำคัญรองมาจาก“ความยินดีเป็นรากแก้ว”ขั้นที่ ๑ ซึ่งสำคัญยิ่ง เพราะถ้าไปหลง“ยินดี”ใน“อัสตตบุรุษ” มันก็ไม่มี “สัมมาทิฐิ ๑๐” แน่นนอน เขาก็ไม่เอา“ผัสสะ” ไปเอาแต่“หลับตา”

มันก็เป็นจริงดังที่ชาวพุทธไทยในปัจจุบันนี้ที่เห็นและเป็นอยู่ในชนชาวพุทธไทยหมู่ใหญ่ ก็เป็นจริงที่สุด

คนผู้ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบจริง ที่อธิบายสาธยาย“โลกนี้(อัมมจ โลกัง)โลกหน้า(ปรัญจ โลกัง)ด้วย“ปัญญาอันยิ่งเอง(สยง อภิญญา)”ที่เป็นของผู้อธิบายเองนั้น ในโลกยุคนี้ก็คือ คนผู้ที่ยืนยันตนเอง บอกตนเองได้ว่าเป็นผู้รู้เองจริง มีพฤติกรรมจริง มีผลงานจริง สามารถนำพาสังคมหมู่กลุ่มชุมชน ที่เกิด“โลกุตระธรรม”ซึ่งเรียนรู้และปฏิบัติเกิดผลจริง มีปรากฏการณ์ยืนยันตรงตามพระวณะแท้

กระทั่งเกิดกลุ่มหมู่ชุมชนที่เป็นคนมีศีล มีสมาธิ มีปัญญา มีวิมุตติ มีวิมุตติญาณทัสสนะ เป็นคนเลี้ยงง่าย(สุกร) บำรุงง่าย(สุโปถ) มักน้อย หรือกลัวจน(อัปปัจฉะ) มีใจพอหรือสันโดษ(สันตมูลิ) ฯลฯ

ซึ่งก็มีคนปฏิบัติได้จนเห็นรูปธรรมของหมู่คนเป็นกลุ่ม ปฏิบัติกันได้เป็นมวลหมู่สังคมที่มีคุณสมบัติ“วรรณะ ๙” ได้แก่ เป็นคนเลี้ยงง่ายดูแลง่าย(สุกระ) เป็นคนที่บำรุงพาให้เจริญง่าย(สุโปถะ) เป็นคนมีความมักน้อยหรือกลัวจน(อัปปัจฉะ) เป็นคนมีความสันโดษหรือใจพอ(สันตมูลิ) เป็นคนมีความสงบ(ปริเวกะ) เป็นคนมี“ความไม่เกี่ยวข้อง สวรรค์หรือไม่เห็นสวรรค์ว่าดี(อสังสัคคะ) เป็นคนมีการปรารภความเพียรเสมอ(ริยาธัมมะ) ซึ่งอ้างอิงยืนยันตามพระไตรปิฎกฉบับเดียวกันที่เป็นหลักฐานอยู่ เกิดพฤติกรรมสังคมยืนยันลงกันได้จริงๆ เป็นของจริง ก็เพราะมีคน“สัมมาทิฐิ”กันแท้ๆ และยืนยันผลกันจริงๆ

“ผล”ของคนที่“ล้มมาทิวลิป”จึงมีปรากฏให้เห็นจริงได้

เพราะคนผู้ที่“ล้มมาทิวลิป”จริงและ“ล้มมาปฏิบัติ”จริงจะพากัน
รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“เคลสิตเวทนา”แล้วร่วมกันปฏิบัติเพื่อประพาส
“ออกจากกิเลสขาม-ออกจากกิเลสพยาบาท”ขั้นต้น และ“ออกจาก
กิเลสวิหิงสา”ขั้นต่อไป เรียกการปฏิบัติเพื่อออกจากกิเลสต่างๆ
เหล่านี้โดยศึกษาทำ“เวทนาในเวทนา”ให้เป็น“เนกขัมมลิตเวทนา”
ด้วยการ“ล้มตา”ปฏิบัติมี“ผัสสะเป็นปัจจัยในการปฏิบัติ จึงเกิด
“โลกุตระธรรม”อย่างยืนยันทิสุจน์ได้เป็น“เอหิภัสลโก”แท้

“เคลสิตเวทนา”คือ โลกเก่าของปุถุชนที่เรียกว่า“โลภียะ”
ซึ่งจิตยังเป็นทาสโลกธรรม

ส่วน“เนกขัมมลิตเวทนา”คือโลก“ใหม่”ของอารยชน ที่เป็น
เป็นบุคคลโลก“โลกุตระ” ซึ่งคนผู้มี“ปัญญา”ก็จะปฏิบัติทำจิตใจให้มี
ความหลุดพ้นจาก“ทาสโลกธรรม”ไปตามลำดับๆ ตั้งแต่ขั้น
“อบายมุขในกามภูมิ” แล้วจึงออกจาก“กามภูมิ”ที่เหลือ แล้วก็เป็น
“รูปภูมิ” ที่สุดจึงจะออกจากภูมิละเอียด“อรุณภูมิ”สิ้นเกลี้ยง

วิธีของพระพุทธเจ้านั้นให้จัดการกับ“ธรรมะ ๒”ไปที่ละคู่ๆ
เช่น “กายในกาย” แล้วก็เนื่องต่อไปเป็น“เวทนาในเวทนา” ซึ่งก็คือ
ความเป็น“จิตในจิต”ทั้งหลายนั่นเอง โดยทำ“ธรรมะ ๒”ให้เป็น
“ธรรมะ ๑”และ“๐”เป็นที่สุด อันมีความหมุนรอบเชิงซ้อนอย่างเป็น
ระบบน่าอัศจรรย์เกินกว่าจะคาดคะเนเอาได้(อดักกาวจา) ต้องมี
“ปัจจัยตั้ง”ของแต่ละคน

เป็น“เวทนา ๑”นี่ก็คือ ทำ“เนกขัมมลิตอุเบกขาเวทนา”สำเร็จ
แล้วยังอาศัยมั่นในชีวิตที่ยังมีอยู่ ส่วน“สุขเวทนา-ทุกขเวทนา”

ซึ่งเป็น“เทว”หรือ“ธรรมะ ๒”นั้นถูกดับไปจริง [เรียกว่า‘ปรมาสังข’ อันเป็นสุขที่เราสามารถดับกิเลสนั้นๆ ลงไปได้ แต่ยังขอมิภาษาว่า“สุข”มาใช้เรียกพลางๆ] ซึ่งเป็น“ความรู้สึกกลางๆ” บาลีว่า “เนกขัมมลิตอุเบกขาเวทนา” แล้วอบรมฝึกฝน“เวทนาในเวทนา”นี้แหละต่อไปอีกให้เจริญยิ่งขึ้นอีก ก็จะเป็นอรหัตต์ ผู้บรรลุสูงสุดในศาสนาพุทธ คือผู้“ไม่มีความลึกลับเป็นที่สุด(อรห + อันต)”

นั่นคือ ไม่ลึกลับในความเป็น“เทว”แล้ว แม้แต่“พระเจ้า”

เพราะสามารถเป็นผู้ไม่ต้องเป็น“ทาส”พระเจ้า แม้ที่สุด “ดับอัตตา”ส่วนตนไปจาก“พระเจ้า” ไม่ต้องตายแล้วต้องไปอยู่กับ “พระเจ้า”นิรันดร์ แบบ“เทวนิยม” แถมพิสุจน์“การกระทำเป็นของของตนเอง(กัมมัสสกตา)-ตนเป็นทายาทของการกระทำที่ตนทำของตนเอง(กัมมทายาท)-การกระทำนำพาตนเป็นตนดำเนินไป(กัมมโยนิ)-การกระทำเป็นเผ่าเป็นพันธุ์ของตนเอง(กัมมพันธุ์)-การกระทำของตนเป็นที่พึ่งของตนเอง(กัมมปฏิสรโณ)”

ฉะนั้นยืนยันความไม่มี“เทว”(อเทวนิยม)ได้จริง หมายความว่า เป็นผู้จัดการกับ“ธรรมะ ๒ (เทว)ได้บริบูรณ์” เพราะแม้เราล้มผัสเหตุแห่งทุกข์นั้นอยู่ก็ไม่“ทุกข์”ชนิดที่ดับทั้งทุกข์-ดับทั้งเหตุแห่งทุกข์กันได้จริง จนกระทั่งเที่ยงแท้,ยั่งยืน,ตลอดกาล,ไม่แปรเปลี่ยน,อะไรก็หักล้างไม่ได้,ไม่กลับกำเริบ

เพราะไม่ใช่“การดับ”ที่“ดับ”แค่ชั้นเดียวคือ“การกดๆข่มๆหรือทำจิตให้นิ่งๆ หยุดๆ”แบบที่อื่นๆ ตรงๆ ที่ทำกันอยู่ทั่วไปแค่นั้นเท่านั้น อันเป็นวิธีดับแบบมี“การสะกดจิต”หรือวิธีดับแบบหลับตา meditation กันอย่างนั้น

แต่วิธีของโลกุตระนั้นั้น“ดับทั้ง‘เหตุ’และดับทั้ง‘ปัจจัย’ของ
ความทุกข์” ซึ่งเป็น“ธรรมะ ๒”ก็คือ “เหตุ” อันเป็นธรรมะคู่แท้ๆ

โดยดับไปที่ละคู่ๆ จึงเป็น“การดับเหตุ”ซึ่งเป็น“ภาวะที่เกี่ยวกัน
อยู่เป็นคู่ๆ(dualism)”ไปตามลำดับ และมันยังเชื่อมต่อเป็นสายที่มี
ทั้งเหตุ-ทั้งปัจจัยกันและกัน(อทิปปัจจยาการ)ไปตลอดสายเสมอ จึงเป็น
“การดับทุกข์”ด้วยและ“ดับเหตุแห่งทุกข์”ด้วย

ฉะนั้นแล ที่“ดับเหตุ”คือ“ดับ ๑ ใน ๒”ไปที่ละคู่ๆ บริบูรณ์ได้ครบ
ถ้วน จึงหมดทั้งเหตุทั้งปัจจัยเกิด“วิชชา”ไปตามหลัก“ปฏิจลสมุปบาท”

ตั้งแต่เรียนรู้ภาวะของ“สังขาร”เป็นขั้นต้น และ“วิญญาน”
เป็นปัจจัยขั้นต่อมา ซึ่งเรียนรู้จาก“รูปและนาม”ซึ่งเป็น“ธรรมะ ๒”
คู่สำคัญในการศึกษาของศาสนาพุทธ

ถ้าไม่มีธาตุที่เจริญถึงขั้น“วิญญาน” ซึ่งเป็นธาตุใน“จิตนิยาม”
มันก็ไม่มีความรู้สึกทุกข์หรือสุข” เช่น “ธาตุของชีวิตะชั้นพีช(พินนิยาม)”
มันเป็นชีวิตะที่ยัง“ไม่มีสุข-ทุกข์” หากไม่ใช่ธาตุของชีวิตะชั้น“จิต-
วิญญาน” หรือธาตุรู้ชั้น“เหตุ”ที่เกี่ยวกับสุขกับทุกข์ คนก็ไม่สามารถ
รู้จักรู้แจ้งรู้จริงสรวรรค์และนรกที่แท้

“เหตุนิยาม”ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“เหตุ” จึงรู้จัก God
ผู้เป็นใหญ่ในสรรพสิ่ง โดยเฉพาะเป็น“เจ้าแห่งสรวรรค์-นรก”ไม่ได้จริง
ก็พูดถึงเรื่องทุกข์เรื่องสุขไม่รู้เรื่องกัน เพราะ“สุข-ทุกข์”นั้นเกิดได้
กับธาตุที่เป็น“วิญญาน”เท่านั้น ผู้จะ“ดับทุกข์-ดับสุข”ได้ จึงต้อง
รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“วิญญาน”ที่คนมีจริงๆ

คนทุกคนมีสุข-มีทุกข์อันเกิดที่วิญญานโดยเฉพาะใน“เวทนา”
โดยตรง และ“ดับ”ได้

ธาตุใดๆ ที่ยังไม่ใช้“วิญญาน” ยังไม่มีสุขไม่มีทุกข์ จะไปดับทุกข์ดับสุขทำไมละ

“เทวนิยาม”ที่แตกแยกแยะ“เทว”ไม่ได้ จึงไม่สามารถรู้จักรู้แจ้ง รู้จริง“เทว”ที่เป็น“จิตนิยาม” จึงไม่สามารถจัดการกับ“จิตวิญญาน” แม้แค่จะ“ดับทุกข์”ไม่ให้เกิดกับตนได้อย่างยั่งยืนตลอดกาล ไม่แปรเปลี่ยน ไม่มีอะไรหักล้างได้ ไม่กลับกำเริบ

พระพุทธเจ้าตรัสรู้ถึงขั้น“ธรรมนิยาม ๕” ได้แก่ อุดุนิยาม-พีชนิยาม-จิตนิยาม-ธรรมนิยาม แล้วจัดการกันที่“จิตนิยาม”เพราะ รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“กรรมนิยาม”และ“ธรรมนิยาม”

ต้องเป็นธาตุ”ขั้น“จิตนิยาม”ที่มีธาตุเป็น“วิญญาน” ผู้ศึกษา จึงจะอบรมตน“ดับทุกข์-ดับสุข”ได้ นับว่าเป็น“อารยชน”เป็น “โลกุตระ” การเรียนรู้ถึงขั้น“โลกุตระภูมิ”ชนิดนี้มีในศาสนาพุทธ เท่านั้น ซึ่งต้องศึกษาไปตามหลัก“ปฏิจจสมุปบาท”อย่างสำคัญ

“ปฏิจจสมุปบาท”คือ การศึกษาไปตาม “ธรรมะ ๒”ทีละคู่ๆ ของ“เหตุ”กับ“ปัจจัย”

นั่นคือ เรียนรู้“เทว”ไปอย่างถ่องแท้

ซึ่งเริ่มต้นจาก“อวิชชา” เพราะมี“อวิชชา”จึงมี“สังขาร” เป็น“ปัจจัย”นี้คู่แรก เพราะมี“สังขาร”จึงมี“วิญญาน”คู่ต่อมา เพราะมี“วิญญาน”จึงมี“นามรูป”ก็เป็นคู่ไปเรื่อยๆ... จนกระทั่งรู้จัก รู้แจ้งรู้จริงความเป็น“โคกปริเทวทุกข์โหมนัสอุปายาส” อันเป็น ความเกิดในคนทุกคนเพราะ“อวิชชา”เป็นต้นเหตุ

“นาม-รูป”คือ “เทว” คือ“ธรรมะ ๒” ซึ่งนั่นก็คือ“ภาษาหรือ บัญญัติหรือพยัญชนะ” กับ“สภาวะธรรม”นี้แหละคือ “เทว”อันยิ่งใหญ่

หรือ“ธรรมะ ๒”ที่เป็นคู่ๆ อันประกอบด้วย“ภาษา”กับ“สภาวะธรรม” ซึ่งพุทธศาสนาใช้เรียนรู้ความเป็น“เทว”หรือ“ธรรมะ ๒”นี้แหละ จึงรู้จักแจ้งความเป็นเทว”หรือ“สุข-ทุกข์” และจัดการกับความเป็น “สุข-ทุกข์”ได้สมบูรณ์

“ภาษาหรือบัญญัติ”กับ“สภาวะธรรม”นี้เองที่เป็น“คู่หู”หรือ “คู่เอก”พิเศษยิ่งใหญ่ ต้องเรียกว่า“อารยสัจ”

“การดับทุกข์”ของพระพุทธเจ้าจึงไม่ใช่แค่“การสะกดจิต” ดับทุกข์ที่เป็นความรู้สึกทุกข์”ไปดื้อๆ แบบชาว“เทวนิยม”ซึ่งเป็นที่ไม่รู้จักแจ้งแจ้งจริง“เหตุแห่งทุกข์” แล้ว“ดับเฉพาะเหตุแห่งทุกข์”นี้ เท่านั้น ซึ่งต้องเรียนรู้ในความเป็น“เทว” อันเป็น“ธรรมะ ๒”นั้น แล้วแยกแยะตีแตก“ธรรมะ ๒”ออก และกำจัด“เหตุแห่งทุกข์”ไป ทีละคู่ๆ “ทุกข์”จะดับถาวรยั่งยืนตลอดกาล

ซึ่งจะ“หมุนรอบซ้อนต่อเนื่องกันไป”มีเชิงลึก“วนไปวนมา” ของ“ธรรมะ ๒”ที่ผลัดกันเป็นรูปกับเป็นนาม“หมุนรอบเชิงซ้อน” รอบแล้วรอบเล่า ตั้งแต่ต้น-กลาง-ปลาย ตาม“สภาวะธรรม”ที่เกิดจริงใน“จิตวิญญาณ”

มี“ธรรมะ ๒”เป็น“เหตุ”เป็น“ปัจจัย”ซึ่งกันและกันเนื่องต่อกัน ไปเรียกว่า“ปฏิจลสมุปบาท” เริ่มจาก“ความไม่รู้(อวิชชา)” ว่า “ธรรมะ ๒”หรือ“เทว”นั้นมัน“ปรุงแต่ง(สังขาร)”กันขึ้น ซึ่งก็มี“ธาตุรู้(วิญญาณ)” เป็นปัจจัยต่อไป

“เทว”คือ“สังขาร”ของ“ธรรมะ ๒”ที่ปรุงแต่งกันไปตลอด แต่ชาว“เทวนิยม”ไม่รู้จักไม่รู้จริง“เทว” ตี“เทว”ไม่แตก ไม่เคย แยกแยะ จึงได้แต่“จม”อยู่กับ“เทว”ที่ไม่รู้ว่าคือ“ธรรมะ ๒”ได้แต่

หลงยึดว่าเป็น“๑” จึงยึด“สังขาร”ที่เป็น“เหตุ”นี้ได้แค่ความเป็น
“รูป”ที่ไม่มี“ความเป็นนาม(ไม่มีธาตุรู้)”ร่วมด้วยเลย ก็มีแต่“สมมุติรูป”
อยู่ในห้วงแห่ง“จินตนาการ” ที่ยึดว่าเป็น“พระเจ้า” เป็นที่สุด และ
หลงยึดว่าเป็น“๑” ยิ่งใหญ่เป็นที่สุดเท่านั้น

ซึ่ง“สัมผัส”พระเจ้าไม่ได้ ได้แต่ยึดถือกันไปลมๆ แล้งๆ เป็น
“สมมุติรูป”เว้งๆ ว้างๆ ก็ได้แต่“สมมุติ”กันว่า“มี”

ซึ่งอาตมาก็เคยสาธยายผ่านมาแล้วหลายครั้ง ว่า ที่จริงแล้ว
“คำสอนของพระเจ้า”ทั้งหลายนั้น ก็คือ “ความรู้-ความจริง”ของ
“พระศาสดา”แต่ละพระองค์เองทั้งนั้นแหละ

ไม่ใช่คนอื่นเลย

แต่“พระศาสดา”แต่ละพระองค์ ท่านไม่สามารถรู้“ตัวเอง”
ว่าเป็น“ความรู้-ความจริง”ของ“พระศาสดาเอง”ของแต่ละพระองค์
เองแท้ๆ ที่ท่านได้สะสม“ผลของกรรม”ของ“ตนเอง”มาด้วย
“พระองค์เอง”ทั้งนั้น

เพราะท่านไม่รู้เรื่อง“กรรมวิบาก”จริงๆ

พระศาสดา“เทวนิยม”ทั้งหลายนั้นท่านไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า
“กรรมเป็นของของตน(กัมมัสสกะ)-ตนเป็นทายาทของกรรมของตน
(กัมมทายาท)-กรรมเองพาตนเกิดตนเป็นไป(กัมมโยนิ)-กรรมเป็นเผ่าพันธุ์
(กัมมพันธุ์)-กรรมเป็นที่พึ่งอาศัยของตนเอง(กัมมปฏิสนธิะ)

เพราะ“กรรมวิบาก”เป็น“อจินไตย”จริงๆ

“พระศาสดา”ของ“เทวนิยม”ทั้งหลายท่านจึงไม่สามารถรู้จักรู้
รู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“สัมภารวิบาก”ทั้งหลายของตนเอง

ที่สาธยายกันอยู่นี้ หากท่านผู้ใดรู้สึก ว่า ทำไมอาตมาต้องไป

วิจารณ์“พระเจ้า”ของศาสนาอื่นๆ เขา

ก็ขอยืนยันด้วยความเคารพว่า ไม่เลย ไม่ใช่เช่นนั้นเลย

ก็ต้องขบอกร้างด้วยใจจริง อาตมาขออภัยอย่างสูงสุดจริงๆ
อาตมาไม่ได้ไปว่าศาสนาใดๆ ไหนๆเลย อาตมาสาธยาย “ความรู้-
ความจริง”เท่านั้น อาตมาไม่มีเจตนาเลวร้ายใดๆ มีแต่ใจบริสุทธิ์ที่
จะอธิบาย“ลัทธิธรรม”อันพึงรู้พึงศึกษากันให้ละเอียดครบทุกสรรพสิ่ง
อันมีอยู่ใน“กาล”หรือใน“ความมี”และ“ความไม่มี”ของสิ่งทั้งปวง
ทั้งหลายเท่านั้น ไม่ได้หมายถึงศาสนาหนึ่งศาสนาใดจริงๆ ที่สาธยาย
นั้นมันพูดไปกว้างๆ ให้ถ้วนทั่วลัทธิธรรม

ซึ่งเป็นการสาธยาย“ความรู้-ความจริง”ล้วนๆ ให้ครบครัน
เท่าที่“ความรู้-ความจริง”ประดามี ที่คนพูดถึงกันได้ ก็พูดถึงกันออก
มาให้ถ้วนสิ้น ให้หมดๆ ไม่ให้เหลือ เท่านั้นเอง

และที่อาตมากำลังสาธยายออกไปทั้งหมดทั้งหลาย มันคือ
“ความรู้”เท่านั้น และคือซึ่งระบุ“ความไม่รู้”ที่จริงเท่านั้นด้วย

ผู้สามารถ“รู้”ได้ก็ย่อม“รู้”กันไปตามที่อาตมาสาธยาย

ส่วนผู้ที่ไม่สามารถ“รู้”ได้ ก็ย่อม“ไม่รู้”กันไปตามที่อาตมา
สาธยาย ...“ความจริง”ก็เป็นจริงอยู่เท่านั้น

ผู้ยังมี“ตัวตน(อัตตา)” หรือมี“มานะ”อยู่ ยึดว่า นั่นเป็น“เรา”
ก็ถือสาว่า คนผู้นี้มาว่า“เรา”ทำไม? ก็เป็นจริง

ส่วนผู้ที่ไม่มี“ตัวตน”คือไม่มี“อัตตา” หรือไม่มี“มานะ”
ที่ไม่ยึดติดแล้วว่า นั่นเป็น“เรา” นี่เป็น“เขา”อยู่

ก็จะเห็นคนผู้พูดนี้ว่า ท่านชัดเจนใน“นานาสังวาส”ดีอยู่แล้ว
จึงไม่ถือสา เพราะผู้ไม่มี“อัตตา”ไม่มี“มานะ”จะแจ่มแจ้งได้ยิ่งขึ้นอีก

ว่า คนผู้พูดนั้นพูดไปตาม“ความเป็นลัทธิธรรม”ประดามี ท่านจึง
สามารถพยายามสาธยายเท่าที่เป็นอยู่ ก็เป็นจริง

เพราะท่านผู้พูดนั้นท่านเป็นผู้มี“ปัญญาโลกุตระ”จริงๆ

ท่านกำลังช่วยผู้ยัง“อวิชชา” โดยพยายามอธิบายตั้งแต่
“สังขาร”ที่เป็น“เหตุ”หรือเป็น“ธรรมะ ๒”นี้ชาว“อเทว”มี“ปัญญา”
รู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“ธรรมะ ๒”ทั้งรูปทั้งนามชนิดที่ตีแตกแยกแยะได้
เป็นนัยสำคัญไปต่างๆ มากมายหลายหลากยิ่งนัก

โดยรู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้จาก“ความเป็นธรรมะ ๒”ที่ละคู่ๆ

การศึกษาตามที่พระพุทธเจ้าให้ศึกษาจาก“ธรรมะ ๒”ไปตาม
ลำดับ ที่ละคู่ๆ มี“รูป”มี“นาม”ซึ่งจะเกิด“อายตนะ”เมื่อรูปกับนาม
“สัมผัส”กันแล้วก็ต้องเกิด แล้วจึงเป็น“เวทนา”ให้ศึกษา

ก็ได้เรียนรู้จาก“เวทนา”นี้แลที่สามารถบรรลุธรรมที่เป็น
“โลกุตระลัทธิ”ได้บริบูรณ์ เห็นแจ้งใน“กายิกปรมัตถ์-เจตสิกปรมัตถ์”
ซึ่งเป็น“ธรรมะ ๒”คู่แรกของ“เวทนาในเวทนา” และสามารถรู้จัก
รู้แจ้งรู้จริง“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”ได้ด้วยการศึกษาจาก“เหตุ”
หรือคู่ของ“รูปกับนาม”ที่เป็น“ธรรมะ ๒”นั้นแลมาตลอด

อันเป็นการสลับไปสลับมาระหว่างความเป็น“รูป”กับ“นาม”
คือ“เหตุ”ให้เรียนรู้ที่จับมันค้นตายได้มีปรากฏการณ์แท้ๆ

หรือความเป็น“ภาวะคู่(เหตุ)”อื่นๆ ของทุกสิ่งทุกอย่างที่พึง
ทำงานร่วมกันชนิดที่เป็น“เหตุ”เป็น“ผล”อย่างมีลำดับน่าอัศจรรย์

ผู้สามารถตีแตก แยกแยะ“เหตุ”ออกได้ จึงเกิดปัญญาเห็นแจ้ง
ชัดเจนใน“เหตุ”ว่า มีความเป็น“สริมหามาया” ซึ่งลึกล้ำยิ่งนัก

นั่นก็คือ รู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า สรรพสิ่งทั้งหลายล้วนเป็น“การ

เกิดขึ้นของมายาทั้งสิ้น”

ไม่มีอะไรเป็นตัวเป็นตนที่แท้จริงเลย ทุกสรรพสิ่งคือ“อนัตตา” ไม่ใช่ตัวตน มันแค่“ความมีของสิ่งอาศัยกันเกิดอยู่”ในปัจจุบันนี้เท่านั้น ซึ่งได้แก่ “ปฏิจลสมุปบาท”นี่เอง

“อนัตตา”ความหมายคือ มีแค่ความเกิดของ“เทว”เป็น“สังขารธรรม” ที่ประกอบด้วย“วิญญาน-นามรูป-อายตนะ-ผัสสะ-เวทนา-ตัณหา-อุปาทาน-ภพ-ชาติ-โคกะ-ปริเทวะ-ทุกขะ-โทมนัส-อุปายาส” ที่เป็นเหตุเป็นปัจจัย เกิดเนื่องต่อกันขึ้นเดินทางไปทั้งสิ้นที่เราจะต้องจัดการ“เหตุ”ให้ได้ดี มันก็ดี

ถ้าจัดการ“เหตุ”ให้ไม่ดี มันก็ไม่ดี ก็คือเราเป็นผู้ทำเอง

เพราะตัวเอชนั่นเอง เป็นผู้ทำเองทั้งสิ้น

ถ้าจัดการ“เหตุ”ดี มันก็ดี ก็เพราะตัวเองเป็นผู้ทำเองทั้งนั้น “วิญญาน”หรือ“เทว”ที่ยังมีอยู่ก็เป็น“วิญญานดี”คือ“เทวดี”ผู้ดำเนินไปในโลก トラบที่ยังเป็น“ผู้มีจิตนิยาม”อยู่”

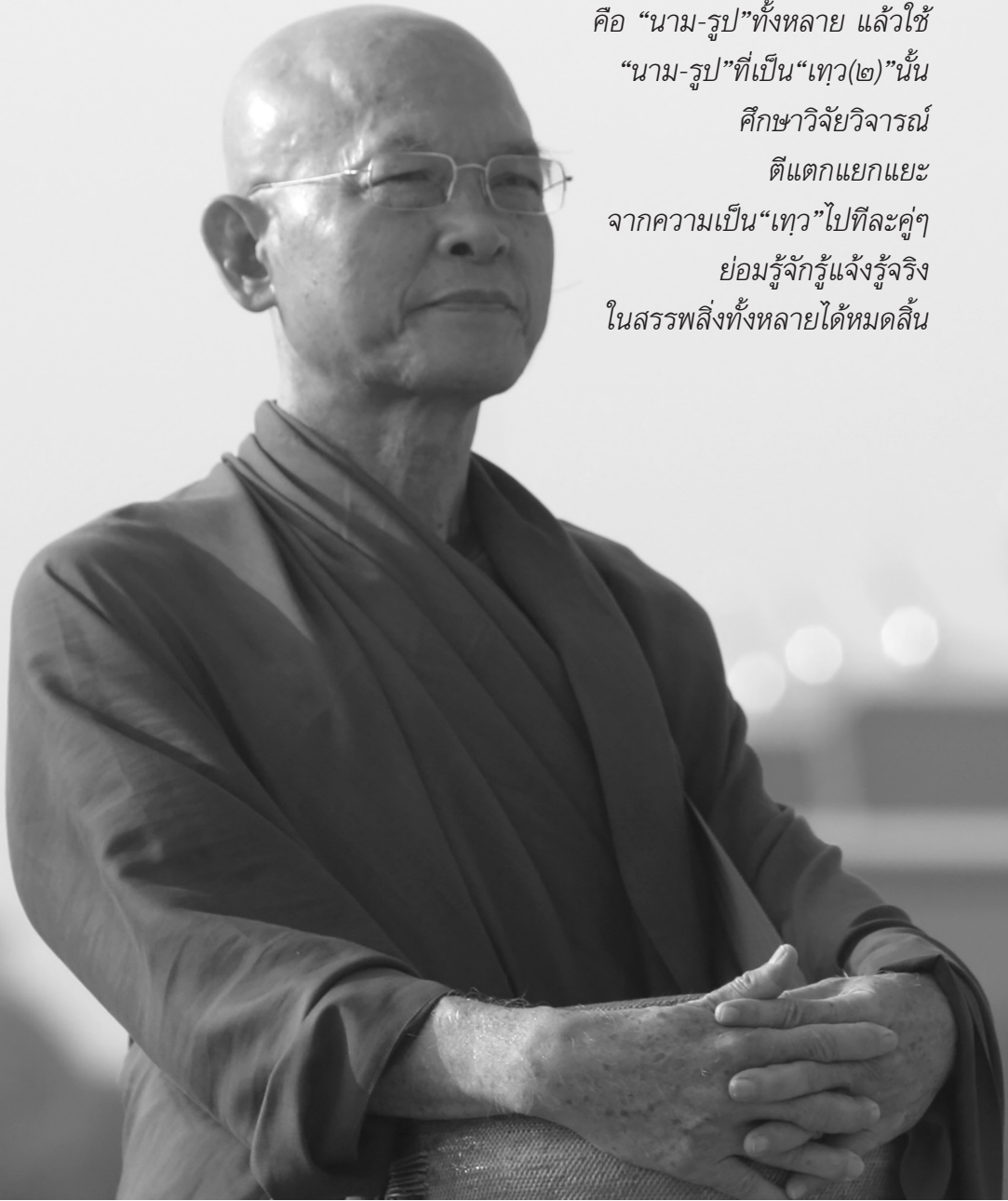
แม้ที่สุดถ้า“ดับเหตุ”ได้สิ้นสนิท ทุกสิ่งทุกอย่างก็“ดับ”สิ้นสนิทจริงแท้แน่นอน “จิตนิยาม”ก็สลายสูญเป็น“อุตุนิยาม”ไป

ยืนยันได้ว่า“อัตตา”ก็คือ“ตัวเราเอง”เป็นเจ้าของตนเอง เพราะ“ตัวเอง”ทำ“อัตตา”หรือทำ“ตนเอง”ให้“สูญสิ้น”ไปได้แท้

พิสูจน์“วิญญาน”คือ“อัตตา”นี้ไม่ใช่เป็นของ“พระเจ้า”หรือไม่ใช่ของใครๆ เลย “วิญญาน”เป็นของ“ตนเอง”โดยเดียว

ศาสนาพุทธจึงมี“นิพพาน” ก็เพราะพุทธรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“เทว” และทำ“ความดับ”ก็ได้ ทำ“ความเกิด”ก็ได้ หรือทำ“ความเป็นคุณ”ตลอดที่ยังมีชีพอยู่ก็ได้ ไม่ทำ“ความเป็นโทษ”

มี“ปัญญา”ที่เชี่ยวชาญชั้น“มุกุฏ”
จึงรู้เท่าทันความเป็น“สังขาร”
ที่มี“วิญญาน”ปรุงแต่งกันอยู่
ในความเป็น“ธรรมะ ๒”
คือ “นาม-รูป”ทั้งหลาย แล้วใช้
“นาม-รูป”ที่เป็น“เทว(๒)”นั้น
ศึกษาวิจัยวิจารณ์
ดีแตกแยกแยะ
จากความเป็น“เทว”ไปที่ละคู่ๆ
ย่อมรู้จักรู้แจ้งรู้จริง
ในสรรพสิ่งทั้งหลายได้หมดสิ้น

อีกเลยก็ได้ และสามารถ“ดับเทา”นั้นๆ ของตนไปหมดสิ้นได้จริง

จึงชื่อว่า “อเทา” เพราะดับสนิท“เทา”หรือ“วิญญูณ”หรือ “อิตตา”สิ้นเกลี้ยง“ความเป็นเทา”ครบ ๒ ได้สำเร็จเสร็จ“จบ”สัมบูรณ์ นี้เอง ที่สุดแห่งที่สุด“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”แท้

ศาสนาพุทธจึงไม่ลึบสน ไม่งง ไม่หลงเพี้ยนหลงผิดเลยในความเป็น“เทา”ทั้งหลายในสากลโลก เพราะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“จิตนิยาม”หรือในความเป็น“วิญญูณ” ซึ่งเป็น“สังขารธรรม”

พระพุทธเจ้าตรัสรู้ทั้ง“ธรรมนิยาม ๕” และทั้ง“ปฏิจลสมุปบาท ๑๑-๑๒” โดยเฉพาะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“เทา”อันแปลว่า “๒”นี้ ที่สำคัญยิ่ง ก็คือ ตีแตกแยกแยะความเป็น“๒”คือ“เทา”ที่ปรุ้งแต่งกันอยู่เป็น“สังขาร”เป็น“วิญญูณ” เป็น“นามรูป”

โดยแยกแยะด้วยความเป็น“นาม-รูป” อันอยู่ในภาวะ “ธรรมะ ๒”ของ“วิญญูณ” ใช้งานทำประโยชน์แก่โลกไปตลอด

โดยมี“ปัญญา”ที่เชี่ยวชาญชั้น“มฤ”จึงรู้เท่าทันความเป็น “สังขาร”ที่มี“วิญญูณ”ปรุ้งแต่งกันอยู่ ในความเป็น“ธรรมะ ๒” คือ “นาม-รูป”ทั้งหลาย แล้วใช้“นาม-รูป”ที่เป็น“เทา(๒)”นั้นแล ศึกษาวิจัยวิจารณ์ ตีแตกแยกแยะจากความเป็น“เทา”นั้นไปทีละคู่ๆ ย่อมรู้จักรู้แจ้งรู้จริงในสรรพสิ่งทั้งหลายได้หมดสิ้น

และหรือ“นามรูป”เมื่อ“ลัมผัส”กันขึ้นมี“อายตนะ”เชื่อมต่อกันขึ้นเป็น“เวทนา” ก็ย่อมรู้จักรู้แจ้งใน“ปัจฉัย”คือ “ตณหา”เป็นต้น และสามารถจัดการ“ดับตณหา”ได้ ด้วย“อุบายเครื่องสลัดออกแห่งเวทนา ๓ (สุข ทุกข์ ไม่สุขไม่ทุกข์)สำเร็จจริง

การเรียนรู้ที่มี“ธรรมวิจัยลัมโพชฌงค์”ตีแตกแยกแยะ“เทา”

ได้จริง รู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“เทว ธัมมา”ทั้งหลายกระทั่งสามารถจัดการ“เทว ธัมมา”ให้เป็น“๑” และเป็น“๐”ได้เด็ดขาด จึงเป็นอัน“จบกิจ”ในการศึกษา รู้จบเป็น“อรหันต์”

แต่“เทวนิยม”ตี“เทว”ไม่แตก แยก“เทว ธรรมา”ไม่ได้ จึงจำนนอยู่ในความเป็น“ธรรมะ ๑”เดียวนิรันดร์ เพราะลัทธิมันหมายความว่า เป็น“เทว”ยิ่งใหญ่ที่ตีไม่แตก อย่าไปแยกแยะเด็ดขาด

ต่างฝ่ายต่างก็มี“เด็ดขาด”ของตนๆ เหมือนกันนะ!

แต่“เด็ดขาด”กันไปคนละทิศ คนละทาง คนละแบบ

นี่..ต้องแยกตรงนี้ให้ออก จึงจะเห็นความแตกต่างกัน

และ“ความแตกต่าง”ที่สำคัญยิ่งยวด ยิ่งใหญ่ที่สุดก็คือ “เทวนิยม”นั้น ใครๆก็สามารถ“ลัทธิ”เทวผู้ยิ่งใหญ่ ที่ยกย่องกันว่าเป็น“พระเจ้า”ไม่ได้เลย

“พระเจ้า”จึงเป็น“วิญญูณลึกลับ” เป็น“ผู้อยู่ในที่ลึกลับ” ทำให้หมดสิ้น“ความเคลือบแคลงสงสัย”แก่คนทั่วไปไม่ได้เด็ดขาด

เฉพาอย่างยิ่ง คำว่า“เทว” หรือเรื่องราวของความเป็น“เทว” เริ่มจาก“เทว”คู่แรกที่เป็น“ธรรมะ ๒” คือ “พยัญชนะ”กับ“สภาวะธรรม” ได้แก่ “สังขาร” หรือ“วิญญูณ”เป็นต้นไปของคนผู้“พ้นอวิชชา”เป็น“วิชชา”คู่แรกเริ่มต้น อันเป็น“ความรู้-ความฉลาด”ชั้น“โลกุตระ”คือ “ปัญญา”ของพุทธศาสนาได้ขึ้นมา

ซึ่งเป็นสภาวะธรรม“คู่แรก”ของ“ปฏิจจสมุปบาท” และคู่อื่นๆต่อไปเป็น“ปัจจัย”เป็น“เหตุ”กันและกันไปตลอดสาย

จึงจะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“สังขาร”ต่างๆที่หลงยึดว่าเป็น“อัตตา”หรือ“เทว”อยู่นานแสนนาน กว่าจะครบ“เทว”หรือ

“วิญญาน”ที่สูงที่ใหญ่ถึงที่สุดชั้น“ปรมาตมัน”

แยกความเป็น“มายากล”กับ“สิริมหามายา”ยอดยากยิ่ง
ที่ตัวคุณเองผู้ทำให้“สังขาร”เกิดเอง ทำให้“วิญญาน”มีขึ้นเอง
อันเป็น“ภาวะ ๒”ที่ปรุงแต่งกันอยู่“ของตน”

ผู้มี“ปัญญา”หรือ“วิชา”ที่ลั้มนมาทิลลู่ไม่มีหลงผิด จึงสามารถ
รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“สังขาร”ที่มี“วิญญาน”เป็นเหตุปัจจัย
กันและกันไปได้ตลอดสาย“ปฏิจจสมุปบาท”

ดังนั้น ผู้พ้น“อวิชชา” มี“วิชา”จริงจึงสามารถรู้จักรู้แจ้ง
รู้จริง“สังขาร”ทั้งหลาย ที่เกิดจาก“ธรรมะ ๒”ปรุงแต่งกันขึ้น หรือ
“เทว”ที่ปรุงแต่งกันอยู่ แล้วก็เกิดอยู่ เป็น“มายา”ในโลก จึงจะจัดการ
กับ“มายา”ได้เป็นอย่างดี

ผู้“อวิชชา”ก็ถูก“มายา”นี้แหละหลอกตัวเองอยู่ จึงเป็นทาส
“เทว”อยู่ตลอดกาลนาน

ที่สำคัญคือ เป็นทาส“สุข-ทุกข์”ที่เป็น“ธรรมะ ๒” หรือ“เทว”
นี้เอง ตัวเก่งยิ่งใหญ่ที่สุด

ศาสนาพุทธประสพผลสำเร็จเรื่อง“สุข-ทุกข์”นี้เอง ที่ทำให้
เป็น“ความจริง”ยิ่งใหญ่สุด จึงจัดว่า เป็น“อารยสังคม”

เพราะสามารถ“ดับสุข-ดับทุกข์”ได้ทั้งคู่มดสิ้น“พ้นอวิชชา”
ที่จัดการกับ“เทว”ได้อย่างแท้จริง ไม่ตกอยู่ใต้อำนาจ“มายา”
คือ“เทว” จึงจัดการกับ“มายา”ได้ดี เป็น“สิริมหามายา”

สำเร็จความเป็นผู้ทำ“ความเกิด-ความดับ”เองได้

ดังนั้น ผู้เห็นแจ้งชัดเจนในความเป็น“สิริมหามายา”ได้จะ
สามารถทำ“ความเกิดให้แก่ตนเอง”ไปตามลำดับๆ โดยการทำ

“โลกียธรรม”ให้เกิดเป็น“โลกุตระธรรม” จึงชื่อว่า“สิริมหามายา”

“สิริมหามายา”คือ “แม่(มาตา)”ผู้ยิ่งใหญ่ที่ท่า“ความเกิด”ให้แก่
ปฤกษบุคคล เป็น“อาริยบุคคล”ได้สำเร็จจริงๆ

ส่วนที่ท่า“ความดับ”ให้แก่“กิเลส”ได้อย่างเก่งนั้นจึงชื่อว่า
“พ่อ(ปิตา)” การเกิด“อาริยบุคคล”ขึ้นมาได้ ก็ต้องมี“ธรรมะ ๒”นี้แล
เสมอ ช่วยกันเป็น“คู่แห่งการเกิดสัจธรรม”ในโลก

เช่น มี“ศีล”เป็น“แม่” มี“ปัญญา”เป็น“พ่อ” ก็“ธรรมะ ๒”
คู่หนึ่ง เป็นต้น

แม้ในคู่ที่ว่ามี“ปัญญา”เป็น“พ่อ”และมี “ปัญญา”เป็น“แม่”
ก็เป็น“ธรรมะ ๒”ไม่ลง ไม่สับสน

หรือ“สิริมหามายา”อีกคู่ของ“เทว”ก็คือ มี“วิญญูณ”เป็น“พ่อ”
มี“พยัญชนะ”เป็น“แม่”ที่ช่วยกันท่า“ความเกิด-ความดับ”ให้แก่“เทว”

ซึ่งการจัดการกับ“ความเกิด-ความดับ” ที่ยิ่งใหญ่ขึ้นปรมัตถ-
ธรรมนี้ได้ ก็เพราะชาว“อเทวนิยม”นั้นรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“เทว” มี
“ปัญญา”ดีแตกแยกแยกะ“เทว”ได้ละเอียดลออบริบูรณ์

แต่ชาว“เทวนิยม”เพียงแต่รู้“เทว”ว่าเป็น“พระเจ้า”หรือ God
ซึ่งก็“รู้”แบบ“กายสมมุติ”ชนิด“๑”เท่านั้น ใน“กาย ๓” อันเป็นได้แค่
“นิรมาณกาย-สัมโภคกาย-อภิสสมานกาย”

“นิรมาณกาย” คือ กายที่เจ้าตัวปั้นขึ้นมาเอง เนรมิตเอง ของ
ตัวเอง มีในห้วงความนึกคิดของตนเองเท่านั้น อันมีสภาพเป็นได้
แค่“อุปาทาน”ที่ยังเป็น“ภพ”เป็น“ชาติ”ซึ่งเกิดอยู่ตามที่ตน“ยึดมั่น
ถือมั่น”อยู่เองนั้นๆ

“วิญญูณ”ของ“เทวนิยม”จึงไม่เคยตาย เพราะหลงยึดว่า

วิญญาณนั้น“นิรันดร” และสร้างกันให้เกิดได้ง่ายดาย

ซึ่งจะเป็น“โลกจินตา”ที่ปั้นขึ้นเองให้“มี”ขึ้นมาเท่าไรก็ได้
ในวิมานแห่งความฝัน หรือในห้วงแห่ง“จินตนาการ”ของคนชาว
“เทวนิยม”แต่ละคน ตามแต่ตนจะสมมุติขึ้น

อยู่ใน“ภพชาติ”ของแต่ละคนนั้น มันมากมายหลากหลาย
เป็น“โลกจินตา”จริงๆ สร้างขึ้นมาทั้งๆว่างๆและเพะเลอะเพอะ

แล้วนำมา“หลอกกัน” มายึดติดกัน ให้เกิดทุกข์ทรมานทับถม
ตนทับถมโลก ทำ“ความจบ”ให้แก่ตนไม่ได้เด็ดขาดสักที

ซึ่งไม่ใช่“กายปรมัตถ์”ที่คนอื่นผู้ใดก็สามารถ“สัมผัส”ด้วยตา
หูจมูกลิ้นกายได้เลย

เพราะมันเป็นแค่“กายสมมุติ”เท่านั้น ที่ตนเอง“สมมุติ”ขึ้นมา
รู้เองอยู่คนเดียวในจิตตนคนเดียว ผู้อื่น“สัมผัส”ด้วยไม่ได้เลย แต่นำ
ออกมาพูดให้คนหลงผิดติดยึด สารพัด

คน“อริชชา”ก็หลงเชื่อ หลงติดยึด

เพราะล้วนเป็น“วิญญาณส่วนตน” ที่ตนนำมาพูดขึ้นให้เป็น
“สมมุติธรรม”แก่ผู้อื่นที่“อริชชา”กว่าตนรู้ตาม

เพราะไม่เคยสอนให้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“เวทนา”
อันคือ“ความรู้สึก”ตัวตนที่สำคัญยิ่งของ“ธาตุรู้”หรือ“วิญญาณ”
หรือ“เทว”นี้เอง ที่เป็น“มายาร้าย”ตัวใหญ่คือ “สุข-ทุกข์”

จึงเท่ากับปิดบัง“มายาร้าย”คือ“สุข-ทุกข์”ไว้มิเปิดเผย

ไม่ให้ใครรู้ทัน“มายา”นี้ ไม่สอนให้ใครสัมผัส“เวทนา”ศึกษา
หา“ความจริง” กระทั่งรู้จักรู้แจ้งรู้จริง จนไม่หลงยึดมั่นถือมั่น

แต่แท้จริงนั้น“ผู้สอน”หรือผู้เป็น“ศาสดา”ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง

แม้แค่“ตัวเอง” ไม่ต้องพูดไปถึง“เวทนา”ของท่านเองหรือ

“เหตุ”ใหญ่ยิ่งนั้นคือ คำว่า“สัมผัส”นี้เองยิ่งใหญ่แท้ๆ

เมื่อใครก็“สัมผัส”ด้วยไม่ได้ แล้วจะให้ใครมี“เวทนา”ด้วย หรือรู้สึกขึ้นมาได้ด้วย มันก็ไม่ได้ มันก็ไม่มีอะไรมายืนยันกัน ก็ไม่มี “เวทนา”มาให้ศึกษากันเลย

“เวทนา”คือ“ความรู้สึกอย่างนี้ๆ(ที่มันกำลังสัมผัส กำลังรู้สึกอยู่ใน ขณะนั้นเพราะมีสัมผัสหลักๆ)”ก็ไม่เกิดมาให้ใครรู้จักรู้แจ้งเลย คนอื่นก็ไม่เห็นของจริงนั้นว่าเป็น“ภาวะมีจริง”ด้วย

“การกำหนดรู้”คือ สัญญา ก็ทำงานไม่ได้ ก็เรียนรู้ไม่ได้ เพราะไม่มี“เวทนา”เกิดมาให้“สัญญา”กำหนดรู้

ไอ้ที่จะได้เรียนรู้“เจตสิก ๓”คือ “เวทนา-สัญญา-สังขาร”ที่เป็น“ปรมาตถธรรม”มันก็ไม่มี

ไม่มี“กาย”ที่เป็น“ปรมาตถธรรม”ที่คนสัมผัสได้ เป็น“ความรู้สึก”อย่างนี้ๆอยู่หลายๆต่งๆขณะนี้ ที่เกิดจาก“กาย”คือทั้งภายนอก และภายใน เป็นความกำหนดรู้แบบนี้ๆ”อยู่ ว่า “นี่คือสังขาร”นะ คือ“การปรุงแต่งกันอยู่ของรูปกับนาม”นะ

มันก็“ไม่มี”อะไรให้ใครรู้ด้วยได้ทั้งนั้น

“เทวนิยม”มีแต่“สมมุติอยู่ในใจ”อย่างมั่นใจว่า คงจะเป็น อย่างนี้ๆคือ“จิตวิญาณที่ยิ่งใหญ่”คือ“พระเจ้า(God)”ผู้มีอำนาจ ยิ่งใหญ่ที่สุด ก็เป็น“บัญญัติ”อยู่เท่านั้น แต่ไม่มี“สภาวะธรรม”ให้ใครสัมผัสรู้ได้เลยกับคนผู้ใดในโลก[แม้แต่พระบุตรหรือพระศาสดาเอง]

“พระเจ้า”หรือ God นี่ลึกลับจริงๆ ไม่มีสภาวะสัมผัสได้ให้คน ค้นหาศึกษากันเลย

พระเจ้ามีแต่“สมมุติสำเร็จรูป” บัญญัติก็ว่า“เทว” ตาม
พยัญชนะแปลว่า “๒” แต่เขาตีแตกภาวะ ๒ นี้ไม่ได้ หรือแยกแยะ
ภาวะ ๒ นี้ไม่ออกเลย ว่า ใน ๒ นั้น เป็นอะไรบ้าง? มีอย่างหนึ่ง
อย่างใด จึงรวมกันอยู่เป็น“๒”หรือเป็น“เทว”จนรู้จักรู้แจ้งรู้จริง

God หรือพระเจ้าของชาว“เทวนิยม” ยึดไว้“ลึกลับ”จนไม่มีใคร
ใครสัมผัสได้เลย ไม่มีคนผู้ใดสามารถแตะต้อง ไม่มีใครรู้เห็นได้
คนจึงไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“พระเจ้า”กันแท้ๆ จริงๆ ลึกที่

ยก“พระเจ้า”ไว้เป็นสิ่ง“ลึกลับ”สูงสุดๆ

“พระเจ้า”จึงเป็นสิ่ง“ลึกลับ”สำหรับผู้จำนวนต่อ“ภาวะ ๒”นี้
แถมยอมให้เป็น“๑”คุณสมบัติแล้วอีกต่างหาก ตลอดกาลนาน

ทั้งๆ ที่เป็น“ภาวะ ๒”ยิ่งใหญ่ที่สุดที่รวมเอาทุกสิ่งทุกอย่าง
รวมไว้ใน“เทว”ทั้งหมด

ซึ่งเป็นสิ่งยิ่งใหญ่ที่สุดแห่งที่สุดจริงๆ ยิ่งใหญ่กว่ามหาจักรวาล
“เทวนิยม”เชื่อกันว่า เป็นผู้สร้างมหาจักรวาลด้วยซ้ำ เป็นเจ้าของ
จักรวาลกันเลย ที่ไม่มีใครแตะต้องได้ จึงแยกแยะไม่ได้ ตีแตกไม่ได้
วิยัวิจารณ์ไม่ออก

เพราะไม่มีใครสามารถวิยัวิจารณ์กัน

ซ้ำล่ำทับกันด้วยคำสั่งว่า ทุกคนจงเชื่อพระเจ้าให้สูงสุด
ทุกคนไม่ต้องขบคิด พระเจ้าคิดให้หมดแล้ว ทำตามให้ได้อย่างเดียว
จึงเชื่อกันสนิทว่า ใครจะเป็นอย่างใด ล้วนเป็น“พระประสงค์ของ
พระเจ้า”ทั้งนั้น แม้จะทุกข์ร้ายหนักหนาสาหัสเจียนตายปานใด
หรือถึงตายก็ตาม ก็ต้องจำนนยกให้เป็น“พระประสงค์”ไป

ล้วนปักใจเชื่อสนิท ว่า เป็นพระประสงค์ของ God ของพระเจ้า

ที่ประสงค์ให้เราเป็นเช่นใด ก็สยบสมยอมทุกอย่าง

เพราะไม่รู้“กรรม”ไม่รู้“วิบาก”ที่ตน“ทำ”มาเองนั่นเอง เป็น
“เหตุ” จึงเป็น“ผล”ขึ้นในตนตาม“กรรม”ของตนที่ทำมาเอง

แต่โยน“เหตุ”โยน“ผล”ให้พระเจ้าทั้งหมด ตนเองไม่รับผิดชอบ
ว่า“เป็นผู้ทำ”ใดๆ ไม่เห็น“ความจริง”ใน“กรรม”หรือ “การกระทำ”
ว่า จริงๆนั้นตนเองนั่นแหละ“ทำ”อยู่ต่างๆ แท้ๆ

ตนเองทำ ตนเองคิด ตนเองพูด ไม่ใช่“ตนเอง”รู้ใจ?

โยนไปให้ God ให้พระเจ้า เป็นผู้สั่ง เป็นผู้ประสงค์

ก็เลยเชื่อว่า ทำอะไรสำเร็จ คิดอะไรได้ เพราะพระเจ้า

ไม่เห็นว่“กรรม”เป็นของตนที่ทำมาเอง สั่งสมมาเอง จะผิด
จะถูกล้วนตนเอง ทำ“กรรม”นั้นแล้วทำ“กรรม”นั้นอีก ก็สั่งสมทั้ง
“ชั่ว”ทั้ง“ดี” เมื่อมันมี“ผล”เป็น“วิบาก” มันก็พาเป็นพาไปตามผล
ตามวิบาก ออกฤทธิ์เอกกับเราก็คเพราะเราทำ แต่ละภพแต่ละชาติ
จะเบาหรือจะแรง จะน้อยหรือจะมาก ก็“กัมมโยนิ”คือ “กรรม”
ตน“ทำ”เอง สะสมมานับชาติไม่ถ้วนทั้งสิ้นที่“สั่งเราเกิด”

แต่“เทวนิยม”เชื่อมั่นสนิทว่า God โยนิ หรือ God สั่งเกิด

เพราะ“เทวนิยม”ไม่รู้การเกิดแล้วตาย-ตายแล้วเกิดอีก
สั่งสม“กรรม”เป็นของตน และพาตนเองเกิด-พาตนเองเป็นไป
“กัมมโยนิ”ตาม“กรรม”ที่ตน“ทำ”มาแท้ๆเป็น“เหตุ”ให้เราเป็น

“เทวนิยม”ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า “กรรม”ที่เราทำ ล้วนคือเรา
เป็น“ตัวการ”เองทั้งนั้น “กรรม”คือ God ในตัวเรา

“เทวนิยม”ไม่รู้ หรือไม่เชื่อ ไม่เข้าใจว่า กรรมที่เราทำเป็นอัน
ทำ ต้องเป็นของเรา แบ่งใครไม่ได้ ใครแย่งก็ไม่ได้(กัมมัสสกตา) ใคร

จะมา“แก้กรรม”ของเราให้เป็นอื่น ก็ไม่ได้ ไม่มีใครจะละเมิดสิทธิ์
ความเป็น“กรรม”ได้เด็ดขาด “พระเจ้า”ก็แก้กรรมให้เราไม่ได้

คนทุกคนทำ“กรรม”ใด ก็สั่งสมลงไปเป็น“วิบาก”ของตน
ไม่ว่าดีหรือชั่ว เป็นกุศลหรืออกุศล ซึ่งกุศลกับอกุศลนี้เป็น“สมบัติ”
จะอยู่กับตน ไปกับ“อัตตา,อาตมัน”ของตนๆ ตลอดจนกว่าจะทำ
“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน” จึง“ยกเลิก”ไปโดยสัจจะ เพราะ
“อาตมัน(อัตตา)ของคนผู้นี้”สูญสิ้นไปจากกาล”ในเอกภพแล้ว

ส่วนตัว“บาป” ก็ตนเองเท่านั้นที่จะทำ “บุญ”กำจัดกิเลส “บาป”
ของตนเองได้ คนอื่นจะมา“ล้างบาป”ให้เราไม่ได้เลยเด็ดขาด

“บุญ”หรือ“บาป”เป็น“โลกุตตรสัจจะ”ที่พระพุทธเจ้าเป็น
ผู้ตรัสรู้ แต่ศาสนาอื่นนำเอาบัญญัติคำว่า“บุญ”ว่า“บาป”ไปใช้ผิดๆ
ทำให้ความหมายของคำว่า“บุญ-บาป”ผิดเพี้ยนไปจาก“สภาวะธรรม”
ที่ถูกต้องแท้จริง จึงเป็นความเสียหายมากมายนานกาลเกินจะกล่าว

ซึ่งเรื่องสำคัญยิ่งใหญ่สุดก็คือ “เทวนิยม”ไม่มีความรู้ในเรื่อง
“การเกิดแล้ว-ตาย” และ“การตายแล้ว-เกิด” ซึ่งล้วนคือเรื่อง
“กรรม”เรื่อง“วิบาก” ที่มีการสั่งสมของ“กรรม”เป็น“วิบาก”

“เทวนิยม”นั้นรู้แต่ว่า ตายแล้ววิญญาณต้องไปอยู่กับ“พระเจ้า”
ไม่มีการเรียนรู้ในเรื่อง “การเวียนเกิด-เวียนตาย”ที่นับชาติไม่ถ้วน

จึงไม่สามารถรู้จักแจ้งรู้จริงว่า “กรรม”นี้เองเป็นใหญ่ในแต่ละ
ชีวิต อันเป็นการสั่งสม “กรรม”เป็นของของตน -ตนเป็นทายาท
ของกรรม -กรรมพาเกิดพาเป็นไป -กรรมเป็นเผ่าพันธุ์ -กรรม
เป็นที่พึ่งอาศัย

สัตว์ย่อมเป็นไปตามกรรมที่เป็นของตนทำเอง(กัมมุนา วัตตติ โลโก)

กรรมจำแนกสัตว์(กัมมัง สัตเต วิชชติ)

เพราะ“เทวนิยม”ไม่รู้เรื่องกรรมไม่รู้เรื่องวิบาก มิได้เชื่อว่ากรรมเป็นของของตน ไม่เชื่อในความตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า

“เทวนิยม”จึงไม่มี“นิพพาน” ไม่หมดสิ้น“อัตตา(อัตมัน)”ทำ“นิพพาน”ให้แก่ตนไม่ได้

ทั้งๆที่“ตน”ทำอะไร มันก็คือ“กรรม”ที่“ตนทำ”ทั้งนั้น ไม่ว่า“กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม”เราทำเองทั้งสิ้น เราคือ“ผู้ทำเอง”แท้ๆ

ต่อให้“พระเจ้า”สั่งให้เรา“ทำ” แต่ถ้าเราเป็นผู้มี“อิสระ”จริงๆตนเองมี“เสรีภาพ”แท้ๆเต็มที เราเป็น“เจ้าของวิญญาณ”ของเราเองแท้จริง เราจะ“ทำ(มีกรรม)”หรือไม่“ทำ”ตาม“พระเจ้า”ย่อมได้ “พระเจ้า”จึงไม่มี“สิทธิ์”ใดจะมาสั่งเราให้อยู่ในอำนาจ

สรุป“พระเจ้า”ไม่มี“อำนาจ”จริงดังที่เชื่อแต่ประการใด เราเองมี“วสวัตติ” นั่นคือ เรา“ยังจิตให้เป็นไปในอำนาจของตนเองได้แท้จริง” มันก็จริง ก็จบสุดกันตรงนี้

เราพ้นความเป็น“ทาส”แล้วเต็มที เป็น“อิสระเสรี”จาก“พระเจ้า”เด็ดขาด ใครก็ไม่มีอำนาจเหนือเรา ใครก็มีบงอาจสามารถสั่งเราได้!!!

“กรรม”อะไรๆ ก็คือ“เราอยาก-เราทำ” “กิเลส”หรือ“ความประสงค์”เป็นของ“เราเอง”แท้ๆ

อย่าโยน“กิเลส” โดยเฉพาะที่มันเป็น“ตัณหา”ของตนเอง อันคือ“ความรู้สึกอยาก”แท้ๆ ไปให้“พระเจ้า”เป็นอันขาด

กิเลสเป็นของตนเอง! ตัณหาเป็นของตนเอง!

อย่าโยน“บาป”หรือ“อกุศลจิต”ที่มันเป็นกิเลส เป็นต้นหา
ไปให้“พระเจ้า”เลย มันบาปหนักนะ!

จง“รับผิดชอบ”ว่า เป็นของตนเองสิ!!

อย่าโยน“ความรับผิดชอบ”ที่ตนทำเองแท้ ไปให้ผู้อื่นเลย
มัน“ซี้โกง”เกินไปแล้ว

คนผู้ใด“ทำ”อะไร ทั้งทางกาย-วาจา-ใจ คือ“กรรม ๓” ล้วน
เป็นของตน(กัมมัสสกะ) ทั้งสิ้น

คนอื่น-คนไหน เขา“ทำ” มันก็เป็นของเขา

“กรรม”เราทำ ก็ต้องเป็น“ของเรา”สิ!

“ความอยาก(ตัณหา)ของเราเอง”แท้ๆมันสั่งตัวเรา อย่าเอา
“กิเลสอยาก”ไปโยนใส่ผู้อื่น หรือไปให้เป็นของ“พระเจ้า”

● จบฉบับที่ ๓๔๔

ฉบับที่ ๓๔๕ เมษายน ๒๕๖๒

ฉบับ ๓๔๔ ที่ผ่านมาเดือนที่แล้ว กำลังสาธยายลงลึกกันถึง..
“กรรมเป็นของของตน(กัมมัสสกะ)-กรรมเป็นทายาท(กัมมทายาท)-
กรรมของเราเองแท้ๆ พาเราเกิดเราเป็น(กัมมโยนิ)-กรรมเป็นเผ่าพันธุ์
(กัมมพันธุ์)-กรรมเป็นที่พึ่งที่อาศัย(กัมมปฐิสระโณ)”

“การกระทำ”ของเรา คือ “กรรม”ของเรา

“กรรม”เราทำ ก็ต้องเป็น“ของเรา”จริงๆ

“ความอยาก(ตัณหา)ของเราเอง”แท้ๆ มันก็คือ“กรรม”ของเรา
โด้งๆ มันสั่งให้เราทำ ก็ต้อง“ของเรา”สิ!

อย่าเอา“กิเลสของเรา”โยนใส่ผู้อื่น

เรายัง“ยึดติด(อุปาทน)”สิ่งนั้นสิ่งนี้อยู่เองก็ของเราทั้งนั้น
อย่าโยน“อกุศลจิต”ที่เป็น“กิเลส-ตัณหา”ของเราไปให้ใครเลย มัน
ของตนทั้งสิ้น

เพียงแต่ว่า“ความอยาก”นั้น มัน“อยากเพื่อตัวเองหรืออยาก
เพื่อผู้อื่น” แค่นั้นแหละ

แม้“เพื่อผู้อื่น”ก็ยังมี“มิติ”ของความเป็น“ผู้อื่น”ที่ยังไม่พัวพัน
ตัวเองอีกตั้งหลายมิตินะ!

“ความรัก”หรือ“ความปรารถนาดี”ที่เอื้อมเอื้ออื้อกว้างออกไป
พ้นจาก“ความเป็นตัวเอง”นั้น มันมีถึง ๑๐ มิติเชียวนะ!(ผู้สนใจ“ความรัก
๑๐ มิติ” หาอ่านในหนังสือ“ความรัก ๑๐ มิติ” ซึ่งมีถึง ๒ เวอร์ชัน)

เช่น “ความรัก”เพื่อคู่กาม-เพื่อลูกตัวเอง-เพื่อวงศาคณาญาติ-
เพื่อมิตรสหายพรรคพวก-เพื่อชาติประเทศ-เพื่อสากลโลก-เพื่อเทว-
นิยมนิยมหรือปรมาตมัน-เพื่อเทวนิยมหรือโลกุตระ-เพื่อนิพพานหรือ
อรหัตต์-ท้ายปลายสุดเพื่อพุทธภูมิหรือโพธิสัตว์ภูมิ

ความอยากหรือแม้แต่ความปรารถนาดีมันก็ยังมีทั้งแบบ
“โลกียะ”ทั้งแบบ“โลกุตระ”

ถ้า“โลกียะ”ก็ไม่มีวัน“พ้นจากอัตตา”หรือ“ไม่พ้นจากตัวตน”
ไปได้ เพราะยังไม่มีรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“โลก”และ“ทางแห่ง
ความดับโลก”

และไม่พ้นไปจาก“อัตตา” เพราะยังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น
เป็น“อัตตาหรืออาตมัน” และทางแห่งความดับ“อัตตา-อาตมัน”

ความเป็น“อัตตาหรืออาตมัน”นั่นคือ มันยังไม่“พ้นสุข-พ้น
ทุกข์” หรือสำคัญยิ่งพญฺญชนะก็คือ “เทว”นี่เอง

จึงยังมี“ตัวตนหรือตนเอง”

อยากได้มาให้ตน ได้แล้วก็“สุข” มันก็บำเรอตนเอง

ไม่ได้มาสมใจที่อยาก ก็ทุกข์ ก็ตนเองอีก

คนไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ตัวตน”หรือ“ตัวเอง”กันได้ง่ายๆ

อ่านจิตใจตนเองที่มันมีอารมณ์อย่างนั้นอย่างนั้น ซึ่งมันก็คือ
“เวทนา” ก็อ่านไม่เป็น อ่านไม่ออก ไม่เคยฝึก หรือฝึกก็มีฉันทวิภูษิต
ฝึกไปผิดๆ มันก็กำจัด“อัตตา(อาตมัน = เทว)”ไม่ได้

มันจึงยังเป็น“อัตตา(อาตมัน)” เป็น“เทว” เป็น“วิญญาน”อยู่

เพราะไม่รู้จัก“ตัวเอง” ซึ่งก็คือ “ไม่รู้จักความเป็นเทว”ที่ตัวเอง
ก็คือ“อัตตา”นั่นแหละมีอยู่-เป็นอยู่ ..ไง!

“เทวนิยม”นั่นไม่มี“ความฉลาดโลกุตระ”ที่ชื่อว่า“ปัญญา” จึง
ยัง“จัดการ”ให้ลึ้น“เทว”ไม่เป็น ทำไม่ได้ เพราะไม่มี“ทฤษฎี”
กำจัด“อัตตา”แต่อย่างใด ช้ำหลงว่า“เทว”เป็น“อัตตา”นิรันดร

แต่ก็ยังทำ“สมาธิ”กันอยู่นะ! เพื่อให้เกิด“ความรู้สึกไม่สุข-ไม่
ทุกข์(อทุกขมสุข,อุเบกขา)” และก็ได้“ผล”เป็น“สมาธิ”เสียด้วย

ทว่า“ผล”ที่ได้นั้นเขาทำแบบ“เทวนิยม”สามัญ หรือแบบ
“สมาธิโลกียะ”ตามที่โลกๆเขาทำๆกัน คือสมาธิแบบ meditation
ทั่วไป หรือ“หลับตาสะกดจิต”นั่นแล เป็นแบบสากลทั่วโลก

เขาก็มีผลเป็น“สมาธิ”แบบโลกียะเท่านั้น ซึ่งไม่ใช่“สมาธิ”ที่เกิด

จาก“จรรณะ ๑๕ วิชชา ๘”หรือจาก“โพธิปักขิยธรรม ๓๗” อันเป็น
โลกุตระที่มีกระบวนการ“เวทนา ๑๐๘”

หรือไม่ใช่“สมาธิ”ที่เกิดจาก“ไตรสิกขา” อันย่อสรุปมาจาก
“จรรณะ ๑๕ วิชชา ๘” ที่“สัมมาทิฐิ”เลย

“เหตุ”สำคัญยิ่งใหญ่ ที่คนต้องมี“กรรม”อันเป็นทั้ง “อกุศล”
เป็นทั้ง“วิบากบาป”อันจบสิ้น เสรีจกสัมบูรณ์ไม่ได้ นั้น ก็เพราะ
ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“กรรม”ใน“วิบาก”นี้เอง

เพราะมันยังไม่ใช่“สมาธิ”ที่ต้องเรียกว่า “สัมมาสมาธิของพระ
อาริยะ(อริโยสัมมาสมาธิ)” คือ Supra concentration แบบพุทธ

มันจึงมีแต่“สมาธิ”ธรรมดาสามัญ“โลกีย(mundane)” ที่ไม่
สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“เหตุ”คือ“กิเลส”ในจิตนี้แหละ “ยิ่งใหญ่
ที่สุด” ที่จะต้องรู้จักรู้มัน รู้แจ้งมัน รู้จริงมันให้“สัมมาทิฐิ” กันจริงๆ
อันเป็น“เรื่องพิเศษ-พิเศษ”ยิ่งใหญ่มากที่สุดจริงๆ

จึงไม่ใช่เรื่องสามัญคนทั่วไปปุถุชนทั้งหลายในโลกปกติจะ
สามารถเข้าถึง“ความจริง”ที่ว่านี้ คือ “โลกุตระธรรม”

ซึ่งจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้กันแท้ๆ ก็ต้องรู้จาก“เหตุ”นี้เอง

ผู้ยังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“เหตุ” คือ ผู้ยังไม่เข้าขั้น“วิสามัญ”
อันเป็น“โลกุตระ(supra mundane)”ที่เป็น“สมาธิ”ที่ตรัสรู้โดยพระ-
พุทธเจ้าซึ่งชื่อว่า“สัมมาสมาธิ”

“สมาธิ”ปกติทั่วไปที่เป็นได้แค่“เจโตสมาธิ”สามัญปุถุชนอยู่
ดั้งเดิมเท่าที่คนทั่วไปทำกันได้ดาษดื่น คือ meditation หรือ“การ
ละกตจิต”ธรรมดๆ ที่ทำๆ กันเกลื่อนกล่นอยู่ทั่วไปในโลกเท่านั้น

มันก็มี“คุณวิเศษ(อุตตริมนุสสรธรรม)”ที่เที่ยงแท้(นิจจัง) ยั่งยืน(ธุวัง)

ตลอดกาล(สัสตัง) ไม่แปรเปลี่ยนอีก(อวิปริณามธัมมัง) อะไรก็หักล้างไม่ได้(อสังหรัง) ไม่กลับกำเริบ(อสังกุปัง)นิรันดรได้ ที่ถึงขั้น “โลกุตระ” ที่มีเฉพาะในศาสนาพุทธเท่านั้นในโลก

ผู้นี้ก็คือ ผู้ยังไม่มี“สมาธิ”สัมบูรณ์สุด(สมาทิต)ตามแบบพุทธก็ต้องศึกษาให้“ลัมมาทิฏฐิ”

“สมาธิ”โลกีย์ที่“การทำสมาธิ”กันที่ไรก็ต้อง“หลับตา”ทำการสะกดจิต “เข้าสมาธิ-ออกจากสมาธิ” เป็น“สมาธิ”ที่ต้อง“ออกๆ-เข้าๆ”กันอยู่อย่างนั้น ไม่เป็น“สมาธิ”ที่มี“จิตของคนไม่มีกิเลส”ที่บรรลุมรรคผลแล้ว“ตั้งมั่น”ไปตามลำดับๆ แบบของพระพุทธรเจ้าที่ตรัสรู้

“สมาธิ”ของพุทธนั้น ไม่ต้อง“หลับตา”ไม่ว่า ขณะเป็นมรรควิธีปฏิบัติก็“ไม่หลับตา” สำเร็จเป็น“สมาธิ”ตั้งมั่นถาวรยั่งยืนตลอดกาลแล้วนิรันดร ก็ไม่เกี่ยวกับ“การหลับตา”เลย

“สมาธิ”ของพุทธ“ลืมตา”เป็นสามัญทั้งในการปฏิบัติเพื่อให้กิเลสลดละจางคลาย กระทั่ง“จิต”ไม่มีกิเลส”อย่าง“ตั้งมั่นยั่งยืนถาวرنิรันดร” ก็ไม่ต้องไปวุ่นวายอะไรกับเรื่อง“หลับตา”

ถ้าไป“หลับตา”ปฏิบัติ มันก็ไม่ได้จัดการกับ“กิเลส”ตัวจริงที่“เกิด”ในขณะที่“ปัจจุบันชาติ(ทฎฐธรรม)” เพราะ“หลับตา”ไปมันก็มีแต่“จิตที่เป็น“ลัมภเวสี” คือ “วิญญาน”ที่ไม่มี“ที่ตั้ง(ฐิต)”

ไม่เป็น“วิญญานฐิติ”ที่มี“กาย”มี“สัญญา”ให้เราปฏิบัติอย่างมี“จิตวิญญานถาวระจริงที่เป็นอยู่หลักๆ ณ บัดนั้น”จริงๆ

“จิตวิญญาน”ขณะ“หลับตา”นั้น มันคือ“วิญญานล่องลอย”ไปหานรก หรือหาสวรรค์ไปตาม“อวิชชา”

มัน“จับมันคั่นตาย”ความเป็น“วิญญาน”ไม่ได้ การปฏิบัติ “หลับตา”จึงเป็นการปฏิบัติที่“สูญเปล่า”แท้ๆ เพราะมันไม่มี“จิต” ไม่มี“วิญญาน”ให้ผู้ปฏิบัติจัดการอยู่จริง

มันมีแต่“การสร้างภพ-สร้างชาติ”ขึ้นมาเป็น“จิตใหม่” หรือ “วิญญานใหม่”ที่คนผู้ปฏิบัติกำหนดใหม่ขึ้นมา ณ บัดนั้น เท่านั้น เป็น“นิรมานกาย”ในขณะ“หลับตา”

“หลับตา”ปฏิบัติจึงเป็นคนที่หลงไปกับ“สัมภเวสี”งมายกันอยู่ ไม่มีสร้างชา

เพราะปฏิบัติกันอย่างนั้นหนะมันไม่ใช่“วิญญานรู้ดี”ที่มี “กาย”ให้“สัญญา”กำหนดรู้ศึกษาจับตัว“กิเลส”ขึ้นมาจำกัดตามที่ พระพุทธเจ้าทรงสอนไว้

“จิต”หรือ“วิญญาน”ของผู้ปฏิบัติแบบ“หลับตา”จึงยังเป็น “สัตตาวาส ๙”อยู่เต็มความเป็น“สัตว์” หรือยังเป็น“สัตว์หนักหน้า” ยิ่งๆ ขึ้น เพราะไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น “สัตตาวาส ๙” สัมมาทิฐิวิปริณัณห์ พัน“ความเป็นสัตว์”บรรลุป็น“ผู้มีจิตใจสูงขึ้นๆ” จนกระทั่งเป็น“อรหันต์”ไม่ได้สำเร็จเลย

ผู้“สัมมาทิฐิ”เท่านั้น จึงจะสามารถปฏิบัติมีมรรคผลเป็น “โลกุตรธรรม”ด้วย“ศีล”ไปตามกระบวนการของ“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘” ตรงตาม“พุทธคุณ”ของพระพุทธเจ้า รู้จักรู้แจ้งรู้จริง “อัตตา ๓” ปฏิบัติ“มนสิการ”สำเร็จ“โยนิโสมนสิการ”ได้อย่างเป็นจริง

ก่อนอื่นจึงต้องมาทำ“สัมมาทิฐิ”ให้ได้จริงๆ เป็นเรื่องต้น โดยเฉพาะเรื่อง“หลับตา”นี้แหละต้อง“พินิจฉนาทิฐิ”ให้ได้ เพราะ ถ้าขึ้นยังไปหลงงมาย“หลับตา”ปฏิบัติอยู่มันก็ปิดประตูที่จะบรรลุ

กันสนิทเด็ดขาดกันไปเท่านั้น

ผู้“ลัมตา”ปฏิบัติกันแล้ว และ“การลัมตา”ปฏิบัติก็ยังคง
“ลัมมาทิฏฐิ”ให้ครบใน“ทฤษฎี”ของข้อปฏิบัติที่พระพุทธเจ้าทรง
บัญญัติไว้อีกด้วยนะ เช่น “จรรณะ ๑๕ วิชชา ๘” เป็นต้น

หรือย่อ“จรรณะ ๑๕ วิชชา ๘”ด้วยคำว่า “อริศีล อริจิต
อริปัญญา” หรือจะเป็น“สติปัฏฐาน ๔”ก็ดี “อานาปานสติ”ก็ตาม
“มรรคองค์ ๘”ก็ตาม “โพชฌงค์ ๗”ก็ตาม หรือเป็น“โลกุตระธรรม”
เต็มสูตรครบ“โพธิปักขิยธรรม ๓๗”ก็ตาม และอื่นๆ

หากผู้ใด“ลัมมาทิฏฐิ”ในทฤษฎีของพระพุทธเจ้าดีแล้วย่อม
ปฏิบัติบรรลุมรรคผลได้สำเร็จไปตามลำดับอย่างน่าอัศจรรย์

จาก“โสดาบัน”ก็คือ คนผู้“จิต”ไม่มีกิเลสยังยืนถาวรตลอดกาล
เป็น“จิตตั้งมั่น”ขั้นต้น “สกิทาคามี”ก็คือคนผู้“จิต”ไม่มีกิเลสยังยืน
ถาวรตลอดกาลเป็น“จิตตั้งมั่น”ไม่มีกิเลสยังยืนถาวรตลอดกาล
ขั้นต่อไป “อนาคามี”ก็คือคนผู้“จิต”ไม่มีกิเลสยังยืนถาวรตลอดกาล
เป็น“จิตตั้งมั่น”ไม่มีกิเลสกันชนิดที่หมดสิ้นจากจิตเกลี้ยง“นิรันดร”
กันทีเดียว

“อรหัตต์”ก็คือคนผู้“จิตตั้งมั่น”ไม่มีกิเลสยังยืนถาวรตลอดกาล
นิรันดร แม้จะเกิดมาอีกบำเพ็ญ“โพธิสัตตภูมิ”ต่อไปจนกว่าจะได้
เป็น“พระพุทธเจ้า”กันแล้วๆ เเล่ๆก็ชาติต่อที่ชาติก็ตาม ก็คือ“สมาธิ
แบบโลกุตระ”ที่ไม่ต้อง“ออกๆ-เข้าๆ”ด้วยการ“หลับตา”ปฏิบัติ
แบบที่ชาว“โลกียะ”ทั้งหลายในโลกเขาทำกันนั้นหรอก

เพราะวิธีทำให้เกิด“สมาธิ”ของ“โลกียะ”กับ“สมาธิ”ของ
โลกุตระนั้นมันก็คนละวิธี ความเป็น“สมาธิ”มันก็คนละ“สมาธิ

(ความต้งมั่น)” คนละโลก คนละความเป็น(ลัจฉภาวะ) คนละความเห็น(ทิวฏฐิ)
คนละความรู้สึกร(เวทนา) คนละลักษณะที่เป็นอยู่ได้แล้ว(วิสัย) หรือคน
ละขีดขั้นแห่งความเป็นไปได้นั้นๆ(วิสัย) กันเลย

เรื่อง“สมาธิ”หรือเรื่อง“ฌาน”นี้เป็น“อจินไตย”จริงๆ คือ
เป็นเรื่องที่ใช้แค่การขบคิดเอา หรือใช้แค่ตรรกะ หรือแค่อาศัย
บัญญัติทั้งหลายเพื่อเรียนรู้ให้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“สมาธิ” หรือให้รู้จัก
รู้แจ้งรู้จริง“ฌาน”ไม่ได้เลย

โดยเฉพาะ“สมาธิ”หรือ“ฌาน”ที่เป็นของพระพุทธเจ้าอัน
เป็น“โลกุตระ” มันต้องเรียนรู้กันอย่าง“สัมมาทิฐิ”ให้ได้ก่อน

“สมาธิ”ของพระพุทธเจ้านั้นคือ การเรียนรู้“กิเลส”ที่เกิดใน
ขณะ“สมาธิ”มี“สติ”ตื่นเต็มทั้งภายนอก-ภายในครบพร้อม เมื่อมี
“สัมผัส”กับอะไรแล้ว“จิต”ของผู้นั้นจะเกิด“กิเลส”หรือไม่ ก็ต้อง
เรียนรู้“ความจริง”ในปัจจุบันธรรม”นั้นๆ ให้เห็นจริง ว่ามีกิเลสโลก
หรือไภรหรือหลงในขณะมี“สัมผัส”นั้นอยู่อย่างรู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า
มี“กิเลส”อยู่จริงๆ นะ! หรือไม่มี“กิเลส”แล้วบางขนาดบางอย่าง
ถ้ามีอยู่ก็ต้องทำให้“กิเลส”นั้น“หมดไปให้ได้อย่างยั่งยืนถาวร
ตลอดกาล ไม่เปลี่ยนแปลง ไม่มีอะไรมาหักล้างได้ ไม่กลับกำเริบ
จึงจะชื่อว่า จิตเป็น“สมาธิ”แบบพุทธที่พระพุทธเจ้าใช้ศัพท์ว่า
“สมาหิตะ”

ตรวจสอบได้ด้วย“เจโตปริยญาณ ๑๖”(พตปฎ.เล่ม ๙ ข้อ ๑๖๓)

ซึ่งเป็นการกำจัดกิเลสนั้นๆ ออกไปให้ได้ ชนิดที่สัมผัส“เหตุ”
ที่ทำให้“กิเลส”มันเกิดอยู่หลุดๆ โต้้งๆ โทนโทในปัจจุบันชาตินั้นๆ
ทีเดียว จนกระทั่ง“จิตไม่มีกิเลส”ในจิตหมดสิ้นเกลี้ยง

ไม่ใช่การปฏิบัติกับ“จิต”ที่เป็น“สัมภเวสี”

จิตที่เป็น“สัมภเวสี”คือ จิตของคนผู้นั้นไม่มี“ที่ตั้งอยู่”
เรียกโดยศัพท์ว่า ไม่มี“วิญญานฐิติ”

พยายามทำความเข้าใจเรื่อง“วิญญานฐิติ” กับเรื่อง “วิญญาน”
ที่เป็น“สัมภเวสี”กันให้ถ่องแท้ๆให้ได้

ผู้หลง“หลับตา”ปฏิบัติรู้แจ้งรู้จริงขึ้นมาแล้วจะสะดุ้ง

การปฏิบัติธรรมของพุทธนั้นต้องเป็น“วิญญานฐิติ”ที่มี
“กาย”มี“สัญญา” ๒ ภาวะนี้เสมอ อย่าไปหลง“หลับตา”ปฏิบัติมกมาย
อยู่ ปฏิบัติในภาวะที่เป็น“สัมภเวสี”มันไม่มี“มรรคผล”อะไร

ผู้ที่หลง“หลับตา”ปฏิบัติ จึงคือ ผู้วิฆาฏาใน“ความรู้”
ผู้บอดสนิทใน“ทิฐิ” โดยเฉพาะตามที่พระพุทธเจ้าทรงสอน

ดังนั้น ก่อนอื่นก็ต้องพากเพียรศึกษาให้“พินิจฉาทิฐิ”ให้ได้
ไม่มีอื่นจนกว่าจะ“สัมมาทิฐิ”ให้ได้เป็นขั้นต้น แล้วจึงจะทำ“สัมมา-
ปฏิบัติ”ให้สัมบูรณ์ได้

จึงจะสามารถเรียนรู้“เวทนาในเวทนา”ว่า มี“สุข-ทุกข์”อยู่
หรือหมดสิ้น“สุข-ทุกข์”สนิทถาวรยั่งยืนตลอดกาลสำเร็จแล้ว
ด้วยการมี“กาย” จึงจะสามารถศึกษา“กายในกาย”ได้จริง และ
ตรวจสอบด้วย“จิตในจิต”อันมีขั้นตอนของ“เจโตปริยญาณ ๑๖”
ความเป็น“ธรรมในธรรม”ที่จะบรรลุ“โลกุตตรธรรม”ได้บริบูรณ์
จบกิจได้

“หลับตา”มันไม่มี“กาย”ให้ปฏิบัติกันเลยตั้งแต่เบื้องต้น แล้ว
“สัญญา”ที่จะกำหนดหมายเรียนรู้จาก“สัมผัส”ครบ“ภายนอก-
ภายใน”บริบูรณ์ มันจะสำเร็จได้กันยังงัย?

ดังนั้น ถ้ายังไม่“สัมมาทิฐิ”แม้แค่ความแตกต่างของ“ความรู้”
เบื้องต้น และความแตกต่างของ“เป้าหมาย”ที่ต้องจัดการให้สำเร็จ
เสร็จสมบูรณ์กันตั้งแต่“ความรู้-ความเห็น”เบื้องต้น ก็ยัง“มิจฉา-
ทิฐิ”อยู่ การจะปฏิบัติให้บรรลุ“เป้าหมาย”คือ“นิพพาน”นั้นก็
“สูญญ”หรือ“โมฆะ”จากคุณวิเศษของพระพุทธเจ้าเป็นแน่แท้

เบื้องต้น จึงต้องทำ“สัมมาทิฐิ”ให้พ้นจาก“มิจฉาทิฐิ”กัน
ก่อนอื่น ไม่ว่าจะทำ“สัมมาทิฐิ”ใน“วิธีหรือทฤษฎี(สมมุติสัจจะ)”ก็ตาม
หรือไม่ว่าจะทำ“สัมมาทิฐิ”ใน“เนื้อหา(ปรมาตตสัจจะ)”จนกระทั่งถึง
“เป้าหมาย”สุดท้าย คือ“นิพพาน”ก็ตาม ก็ต้อง“สัมมาทิฐิ”ทั้งหมด

สำคัญมากก่อนอื่นจึงคือ ทำ“สัมมาทิฐิ”ให้ได้เป็นข้อต้น

“สักกายทิฐิ”จึงเป็น“สังโยชน”ข้อที่ ๑ ที่จะต้องมี“สัมมา-
ทิฐิ”ตั้งความเป็น“กาย” แล้วก็ความเป็น“สัก”คือ“ของตน”ให้ได้

หาก“กาย”ก็ไม่สัมมาทิฐิ และ“สัก”คือ“ของตน”ก็ไม่มี“ที่ตั้ง”
ของ“วิญญาน”ให้ใครๆ สัมผัสอยู่หลุดๆ โด้งๆ โทนโท ฌ ปัจจุบันชาติ
(ทฤษฎีธรรม)นั้นๆ มันก็ชื่อว่า“ความจริง”กันไม่ได้

เช่น “วิญญาน”ของ“เทวนิยม”ก็ยังเป็น“วิญญาน”หรือ
“เทว”ไม่ว่าเล็กว่าใหญ่สุดยิ่งใหญ่ปานใดก็ตาม ก็ยัง“ลึกลับ”คนใน
โลกไม่สามารถ“สัมผัส”ได้ เปิดเผยให้มนุษย์เป็นๆทั้งหลายในโลก
สามัญใช้ตาหูจมูกลิ้นกายใจ“สัมผัส”ไม่ได้

หรือไม่ก็เป็น“วิญญาน”ที่ผู้ปฏิบัติ“หลับตา”มี“วิญญาน”
เป็น“สัมภเวสี”ที่ตนรู้ของตนคนเดียวในภวังค์ เป็นต้น

ล้วนยืนยันว่า เป็น“ลัทธิธรรม” เป็น“ความจริง”ยังไม่ได้

“ภาวะที่ปรากฏในปัจจุบันชาตินั้นๆ”มันจะชื่อว่า“ความจริง”

(สังกรรม)ที่เป็น“เทว”คือ“ภาวะ ๒”ครบทุกนัยะ* ทุกมิติ ทุกประเด็น ทุกด้าน ทุกมุม ทุกสรรพสิ่ง มันก็ต้องยืนยันยันว่าเป็น“ความจริง”ที่บริบูรณ์ลัมบูรณ์สูงสุดครบถ้วน ไม่มีอะไรขาดพร่องเลย

ไตร่ตรองกันดูให้กระจะกระจำงเกิดใน“ลัมมาทิฏฐิ”ที่ได้สาธยายมานี้ พอจะ“พันวิจิกิจฉา”หายงมหายกันได้บ้างมั๊ย?

มันยัง“อวิชชา”พากันมีติดมนอยู่กับ“หลับตา” หรือ“ลึกลับ”อยู่อย่างไม่มี“กายของตน”คือ“สักกาย”ให้ตัวเราเองปฏิบัติลัมผัสยืนยัน“ความจริง”ให้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงกันมานานแสนนานแล้วนะ!

เห็นความสำคัญของ“กาย”และ“สัก”กันชัดเจนขึ้นมั๊ย?

“สังโยชน”ข้อที่ ๑ จึงต้อง“ลัมมาทิฏฐิ”ขึ้นต้นก่อนจริงๆ

แล้วทำความเข้าใจจน“พันวิจิกิจฉา”ทั้ง“สังโยชนข้อที่ ๑ และสังโยชนข้อที่ ๓”กันให้ครบแจ่มแจ้งกระจำงจริงๆ กันเถิด

“ลัมมาทิฏฐิ”กันแล้ว“พันสังโยชน ๑” และ“วิธีปฏิบัติ”คือ“ศีลพต”ก็เรียนรู้กระทั่ง“ลัมมาทิฏฐิ”อีก จน“พันวิจิกิจฉา”ได้จริงครบ“พันสังโยชนทั้ง ๓ ข้อ”กันอย่างจริงๆ ทั้ง ๓ สังโยชน จึงจะสามารถลงมือปฏิบัติกันต่อไปมี“มรรคผล”ของ“โลกุตระ”ได้

ฉะนั้นแล จึงจะชื่อว่า“พันวิจิกิจฉา”กันทั้ง“พระพุทฺธ-พระธรรม-พระสงฆ์” นั่นคือ ครบ“ไตรรัตน์”คือครบ“๓ องค์ธรรม”

ก็เหลือแต่ปากเพียรอุตสาหะต่อไป หากถูกต้องชัดเจนดังว่านี้แล้ว ก็“อาเสวนา-ภาวนา-พหุลีกัมมัง”ให้เกิดอาเนญชาภิสังขารลัมบูรณ์ มากพอ จึงจะเป็นดีที่สุด

ดังนั้น เมื่อใดทำ“ลัมมาทิฏฐิ”ไม่ได้บริบูรณ์ การปฏิบัติธรรมของพระพุทธเจ้าก็ไม่ถึงขั้นลัมบูรณ์แน่นอน เมื่อนั้นก็ไม่สำเร็จสูงสุด

*ในที่นี้ใช้ นัยะ

“ความจริงอันยิ่งใหญ่”คือ “ทุกข์อารยสัจ” ที่เป็น“มายา”
ใหญ่ยิ่งของชีวิตมนุษย์ มันทำลายทั้งตนทั้งผู้อื่นทั้งสังคม ซึ่งมีนัก
คือ“ตัวตนของกิเลส”ที่เป็น“เหตุ” เราก็ต้องกำจัด“ตัวนี้”ให้หมด
“ไม่มีตัวตน”ให้ได้จนเป็นจริง จึงจะพบ“อนัตตา”ภาวะสุดยอด

แก่นแท้เนื้อธรรมของพุทธศาสนาอยู่ตรง“อนัตตา”นี้เอง

ผู้ทำ“อนัตตธรรม”ให้เกิดในตนได้สำเร็จ คือ ผู้ได้พิสูจน์“ความ
จริงอันยิ่งใหญ่”

การจะได้พิสูจน์“ความจริงอันยิ่งใหญ่” ว่า “จิตวิญญาน”นั้น
เป็น“อนัตตา”กันแท้ๆ แน่ๆ ไม่ใช่ตัวตน ไม่ใช่ตัวเราของเรา มันเป็น
แต่เพียง“สังขาร”ที่ปรุงแต่งด้วยเหตุปัจจัย ถ้าดับ“เหตุ”เสียได้
ทุกอย่างก็“ดับ” เป็นนิรันดร์ ถาวรยั่งยืนตลอดกาลไปเลย

เพราะรู้จัก“สังขาร” รู้จัก“วิญญาน” รู้จัก“นามรูป”ด้วย
กระบวนการของ“ปฏิจลสมุปบาท”ตลอดสาย จึงจะปฏิบัติให้รู้แจ้ง
รู้จริง“เทว” ทั้งที่เป็น“พญัญชนะ”ในความหมายว่า “๒” และทั้งที่
เป็น“สภาวะ”ในความหมายว่า “วิญญาน” ครอบคลุมเป็น“ธรรมะ ๒”
ซึ่งเป็น“อตฺตา-อาตมฺน-ปรมาตมฺน”ยิ่งใหญ่จริงสูงสุด

กระทั่งเราสามารถ“ยังจิตให้เป็นไปในอำนาจได้(วสวัตติ)”จริงๆ
และสามารถทำให้“จิต”แยกสลายไปสู่ความเป็น“ธาตุ”ตามธรรมชาติ
ของ“ธรรมนิยาม ๕”ได้สำเร็จจริงสัมบูรณ์

จึงจบบริบูรณ์เป็นบุคคลมี“อมต”จริงดังที่พระพุทธเจ้าตรัส
ไว้ใน“มูลสูตร ๑๐”ข้อที่ ๙ (พระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๕๘)ที่เป็นผู้สามารถ
กำหนด“การเกิด-การตาย”ให้แก่“วิญญานธาตุ”สุดท้ายคือ“อตฺตา,
อาตมฺน,ปรมาตมฺน”ที่สูงสุดแล้วของตนเองหรือมนุษยชาติแท้ๆ

ได้จริงอันเป็น“จิตนิยาม” ซึ่งพิสูจน์ได้ด้วยตน

ดังนั้น ผู้ถึงขั้น“อมตะ”นี้ จึงเป็นผู้รู้ยิ่งเห็นจริงใน“ความมี-
ความเป็น”และ“ความไม่มี-ความไม่เป็น” แล้วจะจัดการ“ความมี-
ความเป็น”หรือ“ความไม่เป็น-ความไม่มี”อย่างไรก็อยู่ในดุลยพินิจ
อันเห็นเหมาะเห็นควร ด้วยความบริสุทธิ์ใจแท้ และไม่มีอคติใดๆ แท้

จะนี่คือ ที่สุดแห่งที่สุดของ“ผู้ไม่ยึดมั่นถือมั่น” กระทั่งเป็น
“ผู้ปล่อยวาง”ที่บริบูรณ์แท้จริงก็ต้อง“โพธิสัตว์ระดับ ๗”ขึ้นไป

จึงเป็นผู้ได้ศึกษาตามพระพุทธเจ้าจนมีสัมมาทิฐิ และสามารถ
ตีแตกแยะ“เทว”ออกได้จริงด้วย“ธรรมะ ๒” ทั้งในความเป็น
“พญานาค”ทั้งในการจัดการกับ“ธรรม”ได้ถูก“ตัวตน”แท้ๆ สำเร็จ

คำว่า “เทว”นี้จึงยิ่งใหญ่จนสุดจะกล่าว

เพราะ“เทว”เป็น“อัตตา-อาตมัน-ปรมาตมัน”ที่ชาว“เทวนิยม”
ย่อมจมอยู่กับ“ตัวตน” จะ“ไม่รู้ตัวตน”กันได้ง่ายๆ เลยตราบที่ยัง
ไม่ได้พบพระพุทธเจ้า หรือสัตตบุรุษ ก็จะต้องอยู่กับ“ตัวตน”ที่
“ไม่รู้จักตัวตน”อยู่นั่นแล ตลอดกาลอันไม่มีที่สุดจบลงได้

ซึ่งน่าเห็นใจอย่างมากจริงๆ ที่ประดาคนทั้งหลายในโลก
ผู้มีชีวิตขั้น“จิตนิยาม”แล้ว แต่ยังไม่รู้“โลกุตระ” ก็ยังต้องจมอยู่กับ
“เทว”อัน“อวิชชา”อยู่นานสุดแสนนานถึงนิรันดร์ ก็แสนจะจริง

จนกว่าจะได้พบพระพุทธเจ้าหรือ“สัตตบุรุษ” และได้ฟังหรือ
ได้ยินท่านพูด“โลกุตระลัจจะ”ให้ได้ยินได้ฟัง อีกทั้งท่านก็ปฏิบัติอยู่ให้
เห็นด้วย ดีไม่มีผิดหมู่กลุ่มที่เป็นสังคมอาริยะโลกุตระเอาด้วย

จึงจะยินดี(เริ่มมีฉันทะ)ว่า โอ!..ได้พบพระพุทธเจ้า หรือได้พบ
สัตตบุรุษแล้ว ผู้นั้นย่อม“ยินดี”

คนผู้ใดก็ตาม ถ้าเริ่ม..เห็นคนผู้หนึ่งในโลกปัจจุบันที่เรา กำลังมีชีวิตร่วมอยู่ด้วยนี้ว่าเป็นพระพุทธรเจ้าหรือลัตตบุรุษ นี่คือ คุณยอมรับ“คนผู้นี้”เป็นพระพุทธรเจ้าหรือลัตตบุรุษอยู่ในโลกขณะที่ คุณมีชีวิตร่วมอยู่นี้ ดังนั้นจึงจะนับว่าคุณมี“ปัญญา” หรือเริ่มเกิด “อัญญาธาตุ”ในจิตเห็นพระพุทธรเจ้าหรือเห็นลัตตบุรุษขึ้นมาได้

และยอมรับว่า “คนผู้นี้”เป็น“ผู้ปฏิบัติถูกต้องโลกุตระ”ตามธรรม พระพุทธรเจ้าจริง(สัมมัคคตา) เป็นผู้บรรลุลุอาจริยธรรมแท้จริง(สัมมาปฏิ-
ปันนา)” แล้ว“คบหากับลัตตบุรุษ(ลัปฺปิสฺสเสวะ)” ฟังธรรมท่าน

คุณจึงจะมี“ปัญญา”อันเป็น“อัญญา(ธาตุรู้ตัวใหม่ ที่เป็น“อื่น”แตกต่าง จากที่เราเคยมีมา)”โดยท่านเริ่มใส่“เชื้อความรู้โลกุตระ”ให้แก่จิตเรา และจะเกิด“ปัญญา”เจริญครบ“ปัญญา ๘”ได้

บุุชชน“รู้”แบบ“ปัญญา”ขึ้นมาเองไม่ได้ ไม่มีใคร“รู้เอง”ได้

พระพุทธรเจ้าท่านนั้นที่เป็น“เจ้าของปัญญาที่เป็นโลกุตรธรรม” และได้นำมาถ่ายทอดให้ผู้อื่นรู้ตาม มีในตนเองตาม จนกระทั่งเป็น “สยง อภิญญา” ชื่อว่าผู้มี“ความรู้โลกุตระในตนเอง”ซึ่งก็ได้จาก พระพุทธรเจ้า“มีในตนเองมาแล้ว”ข้ามชาติจากชาติมาแต่ปางก่อน โดยเกิดมาชาตินี้ไม่ต้องมีครูบาอาจารย์ จึงชื่อว่า เป็น“สยง อภิญญา” คือ “ผู้มีเอง”ขึ้นลัมมาลัมพุทธรสาวก

ผู้ได้ชื่อว่า“รู้เอง”ขึ้น“สยง อภิญญา”นั้นคือ ผู้ที่ได้“สะสม โลกุตรธรรม”ใส่ตนเองมาก่อนแล้วถึงขั้นเป็นปัจเจก“ในตนเอง”

เมื่อได้มีชีวิตข้ามชาติ ถึงขั้นได้ชื่อว่า“สยง อภิญญา”ซึ่งต้อง เกิดเป็น“ปัจเจกตัตถ”มาก่อนแล้ว มีภูมิสูงขั้นเป็น“ปัจเจกบุคคล” ขึ้นต้น จากปัจเจกขั้นต้นจึงเจริญสูงเพิ่มขึ้นเป็น“สยง อภิญญา”

ผู้ที่จะ“หลับตา”ระลึกชาติเอา“โลกุตรธรรมของเก่าที่ตนมีมาแล้ว”ขึ้นมา“รู้”ในชาติใหม่นี้ได้ คุณก็ต้อง“มี”ของเก่านั้นมาก่อน

หากคุณยังไม่เคยมี“ของเก่าในสัญญา”ตนเองที่เป็น“อดีต-สัมมาปณิธิ”มาก่อน และ“ของเก่า”นั้นก็เป็โลกุตรธรรมที่คุณได้สั่งสมมาคือ“บุพเพกตบุญญา”อีกด้วย

แล้วคุณจะระลึกเอา“ของที่คุณไม่เคยมีมาแต่ชาติก่อนในจิตตนมาแล้ว”ได้อย่างไร?

คุณก็ระลึกรู้คิด“เพื่อเจือของเก่า” ที่เป็นอะไรต่ออะไรอันไม่ใช่“โลกุตรธรรม”ขึ้นมาใหม่เท่านั้นเอง

“อดีตสัมมาปณิธิ”นั่นคือ “สิ่งที่เราตั้งใจปรารถนาขึ้น(ปณิธิ) และทำให้เกิดภวะนั้น ที่เป็น“โลกุตรธรรม”อัน“สัมมา”แท้ ที่ต้อง“มีในตนเองแล้ว”

มีขึ้นในตน(อดีต)ใส่จิตตน(อดีต)สำเร็จได้มาแล้ว(บุพเพกตบุญญา) จึงเป็น“อดีต”คือ “ตน”แท้

อดีตสัมมาปณิธิ = อดีต+สัมมา+ปณิธิ จึงได้แก่ สิ่งที่เราตั้งใจปรารถนาขึ้น ศัพท์ก็ว่า“ปณิธิ” แล้วทำให้เกิดภวะนั้นที่เป็น“โลกุตรธรรม”ได้ตั้งใจปรารถนา และตรงตามพระพุทธเจ้า ศัพท์ก็“สัมมา” จึงมีภาวะเป็น“ตน”ขึ้นในจิต ศัพท์ก็“อดีต”ไง!

คำว่า “อดีต”นี้เป็น“โลกุตรธรรม”นะ! ที่อาริยบุคคลย่อมไม่ได้หลง“ยึดเป็นตน”แล้ว แต่ทำให้เป็น“ตน(อดีต)”ขึ้นมาแค่อาศัยเท่านั้น เพื่อทำประโยชน์ให้แก่ผู้อื่น ส่วน“ตน”นั้นไม่มีแล้ว

ไม่ใช่เพื่อ“ตน” ทานพันความเป็น“ตน”แล้ว เข้าถึง“สภาวะ”ให้ดีๆ ที่พูดนี้เป็นภาษาชั้น“สิริมหาบายา” ซึ่งกำลังสาธยายแยกแยะ

ด้วยคำพูดอธิบายปัจจัยการของ“เหตุ”ทั้งนั้น

ปุพเพตปุญญตา = ปุพพ + กต + ปุญญ + ตา นี่คือ
ภาษาบอกกล่าว ก็อธิบายได้ดังนี้ “ปุญญ”คือ การฆ่ากิเลส“กต”
คือได้ทำเสร็จแล้ว “ปุพเพ”ก็เป็น“ของเก่า”ที่ระลึกขึ้นมาได้นี้!
(ศัพท์ที่เป็นไวยากรณ์ก็คือ.. ปุพเพนิวาสานุสติญาณ) ส่วน“ตา”นั้นหมายถึง
ภาษากำกับบอกว่านี่คือ “คำนาม”นะ! ซึ่งแตกต่างจากคำว่า “นาม”
“นาม”แท้ๆโดยตรงอย่างมีนัยสำคัญ

เพราะคำนี้หมายถึง“รูป”ที่เคยเป็น“นาม”ในอดีต

ภาษาว่า “คำนาม”คือ “ภาษา”หรือ“คำความ”ที่พูดถึง “กิริยา”
หรือ“นามธรรม”อันเคยทำให้เกิดมาได้แล้ว เท่านั้น

มิใช่“กิริยา”จริงๆที่กำลังเกิดในปัจจุบันนี้ดอกนะ!

มันแค่คือ“ภาษาบอก”ให้รู้“สิ่งนั้นสิ่งนี้”ที่มันเคยมีเคยเป็น
“กิริยา”นั้นๆ มาแล้วแต่กาลก่อน คือ “อดีต”ที่พูดถึง

ขณะนี้ได้นำ“สัญญาเก่า”ที่เคยเกิด ซึ่งตอนนี้เป็นเพียง
“ความจำ”ที่ตกผลึกแล้วเป็น“สัญญาชาติ”เท่านั้น มันเดินทางผ่าน
“กาละ”มาแล้ว แม้จะเคยเป็น“กิริยา”หรือเป็น“นาม”ก็คือ“อดีต”
เก่าก่อนต่างหาก มันผ่านกาลปัจจุบันโน้นมาแล้วเป็น“ผลของกรรม”
ดั้งเดิม ที่เคย“ทำ”มาแล้ว นำมาพูดใหม่ตอนนี้

ตอนนี้เป็น“อดีตกรรม”แต่นำมากล่าวขึ้นคือ“ภาษาบอก

ไตร่ตรองตามที่พยายามขยายความให้ฟังนี้ดีๆ

ต้องแยกแยะ“ความแตกต่าง”ของ“ภาวะ ๒”คือ “รูป”กับ
“นาม” และที่สำคัญมันคนละ“กาละ” ซึ่ง“นาม”มันได้กลายมาเป็น
“รูป”ไปแล้ว “นาม”ที่นำมากล่าวถึงนี้เปลี่ยนมาเป็น“รูป”แล้ว

“บุพเพกตบุญญตา”จึงเป็นแค่“นาม”ที่กลายเป็น“รูป”แล้ว
ซึ่งคือ ๑ ที่เป็น“ธรรม”ใน“จักร ๔”(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๑ ข้อ ๓๑)
อันจะนำไปถึงความเป็นใหญ่ เปี่ยมสมบัติ ดุจล่อหมบนารถไปถึงที่
หมายสำเร็จ “จักร ๔”ก็มี..“การอยู่ในถิ่นที่เหมาะสม(ปฏิรูปทวารวดี)-
การได้คบกับสัตตบุรุษเสมอ(สัปบุรุษปัสสยะ)-อัตตลัมมาปณิธิ(การตั้งตน
ไว้อย่างถูกต้อง)-และคำที่กำลังอธิบายอยู่นี้คือ“บุพเพกตบุญญตา”

ซึ่งเมื่อผู้นี้ยัง“อยู่ในสถานที่ที่เหมาะสม”คือ“ปฏิรูปทวารวดี”
และยังได้คบกับสัตตบุรุษอยู่ ฟังธรรมจากท่านเสมอสัมผัสสัมผัสพันธ์
มีมิตรดีสหายดีสิ่งแวดล้อมติดอยู่ คือ“สัปบุรุษปัสสยะ”และมีการตั้ง
ตนไว้อย่างถูกต้อง” คือ“อัตตลัมมาปณิธิ”และ“บุพเพกตบุญญตา”
เป็น“ข้อ ๔” พร้อมครบ“จักร ๔” ก็แน่นอนย่อมพาวิ้งเจริญยิ่งๆ
อย่างไม่ต้องสงสัย

เห็นมัยว่า“เหตุ”นั้นเพราะได้พบสัตตบุรุษ หรือได้พบพระพุทธรูป-
เจ้าแต่“ชาติก่อนๆ” และการพบท่านก็ถึงขั้นได้“เชื้อโลกุตระ”ที่ท่าน
“พูดให้ฟัง”จนเราเข้าใจเพิ่ม แล้วได้“นำมาปฏิบัติกระทั่งเกิดบรรล
ผลในจิตของตน”นะ จึงจะชื่อว่า เรา“มีโลกุตระผล”และเป็น“อารย-
บุคคล” สังสมไว้เป็น“บุพเพกตบุญญตา” จึงระลึก(สัญญา)ขึ้นมาจาก
“บุญเก่าที่มีแล้วของตน”ได้

หากใครยังไม่มี“บุพเพกตบุญญตา”นี้จริง คุณก็ไม่มี“ของตน”
มาจริง ก็หมดสิทธิ์ที่จะระลึกจาก“จิตวิญญาน”ของตนได้

ผู้“หลับตา”ระลึกชาติได้เพราะมี“ผลบุญอันทำไว้แล้วมาแต่
ชาติก่อน”ก็เพราะมี“บุพเพกตบุญญตา” จึงจะระลึกเอาได้

ซึ่ง“ผลของบุญ”ที่เราได้ทำมาแล้วนั้นคือ “ส่วนบุญหรือกิเลส

ที่ถูกกำจัดออกไปได้แล้ว”จะมีบ้างเป็นส่วนๆ ตั้งแต่ภูมิโสดาบัน หรือภูมิสกิทาคามี หรือภูมือนาคามี หรือดับสิ้นอาสวะได้แล้วเป็น อรหันต์ หรือเป็นโพริสัตว์ระดับต่างๆ ก็แล้วแต่ใครจะมีมาแล้วจริง กระทั่งถึงพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า ก็เป็นผู้มีมาได้ตามจริงนั้นๆ

แต่ถ้าผู้ใดยังไม่เคยมี“บุพเพกตบุญญา” ต่อให้ระลึกให้ตาย ก็ไม่มี“ของเก่าที่ได้มีมรรคผลแล้ว”ใดๆ ขึ้นมาแน่ นอกจากหลง เพื่อพาสารพัดแก้ แล้วก็ปั้นสร้าง“นิรมาณกาย”เก๊ๆขึ้นมา“หลงหนัก” ซ้ำซ้อนหลอกตนเองสาหัสขึ้นไปอีก ดังที่ผู้“หลับตา”ปฏิบัติอย่าง “ไม่สัมมาทิฐิ”ทั้งหลายได้หลงผิดทำกันมามากกว่ามากในโลก

แม้จะ“หลับตา”ปฏิบัติระลึกชาติกันนี้แหละ ก็มี“มิจฉาทิฐิ” ในพวก“หลับตา”พากันเลอะเทอะละละทะ แตกต่างกันกับ “สัมมา-ทิฐิ”ในพวก“ลืมตา”อย่างมีนัยสำคัญยิ่ง ที่ต้องศึกษากันให้แตกฉาน ถ่องแท้จริงๆ เกิด

ดังนั้น จึงขอปรามไว้ในที่นี้อย่างสำคัญ คือ ต้องศึกษาให้ “สัมมาทิฐิ” กันจริงๆ ถ้าเรายัง“มิจฉาทิฐิ”ก็绝不会เจริญสู่โลกุตระ เป็นผู้“ดีแตกแยกแยะ”ความเป็น“เทว”ได้แท้จริง จนรู้จักรู้แจ้งรู้จริง “ธรรมะ ๒”ของ“เทว” เพราะเหตุที่“เทว”ไม่แตกนี้แล

จะเพราะเราเชื่ออย่างมั่นใจว่า“พระเจ้า”นั่นคือ“พระจิต วิญญาณ”ที่สูงสุดแล้ว เป็นผู้บงการ“จิตวิญญาณ”ของมนุษย์ทุกคน พระเจ้าจะบันดาลให้มนุษย์ได้หรือมีสิ่ง“ดีที่สูงสุดแล้ว” มนุษย์ทุกคน เป็นไปตามพระประสงค์ของพระเจ้าทั้งนั้น คนทั้งหลายผู้เป็น “เจ้าของจิตวิญญาณเอง”แต่ละคนไม่ต้องไปทำอะไรเลยทุกอย่างล้วน เป็นไปตามพระประสงค์ของ“พระเจ้า”ทั้งสิ้น

นี่คือ ผู้ไม่เชื่อเรื่อง“กรรม(การกระทำทางกาย-วาจา-ใจของตนเอง)”
เรื่อง“วิบาก(ผลของกรรมที่ตนทำแล้วส่งผลเป็นของตน ออกฤทธิ์เข้ากับตนเอง)”

จึงไม่เชื่อว่า “กรรมเป็นของของตน ตนทำเอง เป็นเอง มีเอง
ทั้งนั้น ไม่มีใครเป็นเจ้าของกรรม นอกจาก“ตนเอง”

และกรรมที่ตนทำทั้งหลาย ตนต้องเป็นทายาทกรรมที่ตนทำเอง
ตนต้องรับมรดกกรรมของตนเอง-ไม่รับก็ไม่ได้-แบ่งใครก็ไม่ได้เลย
(กัมมทายาท)

กรรมที่เราส่งผลเป็นวิบากของตนนั่นเองที่พาเราเกิด ทำให้
เกิด ทำให้เราเป็นไปต่างๆ-ไม่มีใครมาบันดาลให้เราเป็นเราเกิดดอก
(กัมมโยนิ)

กรรมที่เราทำนั่นเองเป็นเผ่าพันธุ์ของตนเอง-แบ่งเชื้อแบ่ง
เผ่าพันธุ์ของตนให้ใครไม่ได้เด็ดขาด-แม้แต่ลูกทางสายเลือด-เช่น
เราเป็นพระอาริยะ เป็นอรหันต์ เราก็กแบ่งเชื้ออาริยะนี้ให้ลูกหรือให้
ใครอื่นไม่ได้ ตัวเราเท่านั้นเป็นเผ่าพันธุ์ของเราคนเดียว พันธุ์จึง
จำกัดเผ่าอยู่ที่ตนคนเดียว(กัมมพันธุ์)เท่านั้น

“กรรมพันธุ์”หรือ“พันธุ์กรรม”แบ่งปันให้คนอื่นไม่ได้

“กรรม”คือ “การกระทำ” ซึ่ง“ใครทำกรรมใด” ก็คนนั้นทำ
“กรรม”นั้น ก็ต้องเป็น“ของคนผู้นั้นเท่านั้นเฉพาะคนนั้นๆ”

“คนอื่น”ที่“ทำ”หรือใคร“กระทำ”กรรมใด มันก็“ของตน”

“กรรม”จึงสะสมลงเป็น“พันธุ์”ให้“คนอื่น”ไม่ได้เลย “กรรม”
จะข้าม“ตนเองทำ”ออกไปเป็น“กรรม”ของคนอื่นไม่ได้เลยเป็น
อันขาด “กรรมพันธุ์”จึงเป็น“พันธุ์เฉพาะตนผู้เดียว”

เพราะใคร“ทำกรรม”ใด มันก็“ตนเองทำ” มันก็เฉพาะ“ตน”

ผู้เดียว “พันธู์ก็ต้องเป็นของของตนผู้เดียว(กัมมัสสกะ)”ลี! “กรรม” แบ่งไม่ได้ “พันธู์”ก็ต้องแบ่งไม่ได้ด้วย

ชัดเจนแจ่มแจ้งมัย ..“กรรมเป็นเผ่าพันธู์ของตนเอง”

เราต้องพึงพากรรมของตนเองที่ตนทำเองทั้งนั้น ตนต้องอาศัยกรรมของตนเองทำให้แก่ชีวิตโดยมีจิตวิญญาณตนเองเป็นประธานสั่งตนให้ทำกรรมต่างๆ เอง จะพึงจิตวิญญาณคนอื่น(แม้แต่ของพระพุทธเจ้า)มาสั่งมาบงการไม่ได้หรือมาช่วยไม่ได้เลย ในเรื่อง“กรรม” ตนเองต้องยินดีพอใจพากเพียร“กระทำ”เอง อาศัยตนตนเองทำเอง จึงจะได้จะเป็นของตนเอง ตนเองก็พึงกรรมตนเอง(กัมมปฏิสราณ)

ผู้เชื่อกรรม-เชื่อวิบาก-เชื่อว่ากรรมเป็นของตนเอง ก็เชื่อ
ว่าใครๆหรือพระเจ้าบงการกรรมของเราไม่ได้ นอกจากตัวเราเอง

ผู้ไม่เชื่อกรรม-ไม่เชื่อวิบาก-ไม่เชื่อว่ากรรมเป็นของตนเอง
เพราะไม่เชื่อความตรัสรู้พระสัมมาสัมพุทธเจ้า

แต่เชื่อ“พระเจ้า”ที่มีอยู่ในลมๆ แล้งๆที่ไหนก็ไม่รู้กันเป็นตุเป็นตะ! เชื่อกันอย่างปักใจมั่น

มนุษย์ใดๆ ก็“ล้มผัสพระเจ้า”ไม่ได้เลย “พระบุตร”ก็ไม่สามารถล้มผัส“พระเจ้า”ด้วยตาหูจมูกลิ้นกายใจได้

มีแต่“พระบุตร”อ้างว่า “คำสอนเป็นของพระเจ้า”

เพราะ“พระบุตร”หรือ“ศาสดาในเทวนิยม”ไม่รู้จู้จู้แจ้งจู้จริงว่า “คำสอน”ที่ท่านยืนยันว่า เป็น“ความรู้-ความจริง”ของ“พระเจ้า” นั้นที่แท้คือ “ของท่านพระศาสดาเอง”แท้ๆ ซึ่งท่านได้สั่งสมมาด้วย“กรรม”ด้วย“วิบาก”ของตนเองจาก“การเกิด-การตาย”ที่สะสม“บารมี”ของตนเองมานานับชาติ

ท่านจึงมี“พระธรรม-คำสอน”ของท่านเองมาสอนคนในโลก จึงได้เป็น“ศาสดา”ของ“เทวนิยม”องค์หนึ่งของแต่ละศาสนา“เทวนิยม”ทั้งหลาย เกิดศาสนา“โลกียะ”ต่างๆในโลก

ส่วนศาสนา“โลกุตระ”นั้นเกิดในยุคใด ก็มี“ศาสนาหนึ่งเดียว”ในยุคหรือในกัปนั้นๆ

กัปใดกัปหนึ่ง จะเกิดศาสนา“โลกุตระ”ซ้อนกันมี“ศาสดาโลกุตระ ๒ องค์”หรือมากกว่า ๒ ในยุคเดียวกันหรือในกัปเดียวกันนั้น ไม่มีเลย ไม่เป็น“ฐานะ”ที่จะมีได้

“ศาสนา”ที่เป็น“โลกุตระ”ไม่มี“คำสอน”หรือ“พระธรรม”แตกต่างกัน “คำสอน-พระธรรม”ที่เป็น“โลกุตระ”เป็น“เอโก อัมโม”เพราะ“ลัทธิจะมีหนึ่งเดียวเท่านั้น ไม่มีสอง(เอกัง ทิ สัจจัง น ทุตติยัมตถิ)”ของ“โลกุตระ”ไม่มีแยกเป็น“๒”เป็นอันขาด

“ศาสนาโลกุตระ”นั้นจะมี“ศาสดา”ได้เพียงพระองค์เดียวเท่านั้น จะไม่มี“ศาสดาโลกุตระ” ซ้อนกัน ๒ พระองค์”ในโลกแต่ละยุคแต่ละกัป เป็นเด็ดขาด

เพราะในโลกแต่ละยุค แต่ละกัป หรือในกาลเวลาไม่ห่างกัน ตามลัทธิธรรมที่เหมาะสมนั้น ไม่เป็น“ฐานะ”หรือไม่มี“การดำรงอยู่”หรือไม่มี“โอกาส”ที่จะมี“ศาสดา”ซ้อนกัน ๒ ได้เลย

พระพุทธเจ้าจึงตรัสว่า พระองค์ทรงเป็น“ไภสวปปี”แห่งพุทธศาสนาในยุคในกัปนั้นๆ ที่ในโลกมีศาสนาพุทธ

พระพุทธเจ้าทุกพระองค์นั้นทรงรู้แจ้ง“โลก” ทรงรู้แจ้ง“อัตตา” เป็น“พุทธวิสัย” ซึ่งเป็น“ความรู้ยิ่งใหญ่เยียมยอด”ที่ทรงรู้จักรู้แจ้งรู้จริงด้วยพระองค์เองบรรลุ“จรรณะ ๑๕ วิชชา ๘”

“จรรยา ๑๕ วิชา ๘”นี้เป็น“พุทธคุณ”อันสุดพิเศษที่ไม่สามารถ
มีมนุษย์คนไหนในโลกได้เองเท่าเทียมได้ จึงเป็น“ความรู้-ความจริง”
ที่ใครก็ไม่พึงคิด เพราะคิดอย่างไรก็คิดเอา“ความรู้-ความจริง”นี้ไม่ได้
ไตร่ตรองเอาไม่ได้

“ความรู้-ความจริง”นี้เป็น“พุทธวิสัย”เฉพาะพระพุทธเจ้า
พระองค์เดียวเท่านั้น ที่ทรงมีได้ จึงชื่อว่า “อจินไตย ๔”

แตกต่างจาก“ศาสตร์โลกียะ”ทั้งหลายแม้แต่“พระเจ้า”เป็น
อย่างมากที่“ศาสตร์โลกียะ”แต่ละพระองค์หรือ“พระเจ้า”ไม่สามารถ
จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“อจินไตย ๔”นี้ได้เลย

“อจินไตย ๔” มีอะไรบ้างล่ะ?

ก็มี“พุทธวิสัย ฌานวิสัย กรรมวิบาก โลกจินดา”

เพราะ“ศาสตร์โลกียะ”ทั้งหลายไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงแม้แต่แค่
“กรรมวิบาก”ที่เป็น“อจินไตย” ๑ ใน ๔ จึงเป็น“อจินไตย”หมายความว่า
เป็นเรื่องที่ไม่พึงคิด เรื่องที่คิดเอาไม่ได้ ไตร่ตรองเอาก็ไม่ได้

“ศาสตร์โลกียะ”ที่เป็น“เทวนิยม”ทั้งหมด แม้จะใช้ความ
พยายาม“ขบคิด”ให้หัวแตก ก็ตายเปล่า รู้“อจินไตย”ไม่ได้เด็ด

จะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้ก็ต้องปฏิบัติธรรมอย่างลัทธิมา-
ติภาส จนกระทั่งมีภูมิธรรมเกิด“ปัญญา”ขึ้นมาในตน ชนิดที่“ลัมผัส”
ภาวะนั้นๆได้ด้วย“กาย” โดยเฉพาะ“ลัมผัส”ภาวะ ๒ อันเป็น“เทว”กิตติ
“นามรูป”กิตติ “กาย”กิตติ “ภายนอก-ภายใน”กิตติ

ที่สำคัญต้อง“ลัมผัสเหตุ-ลัมผัสผล”จริงด้วย และรู้จักรู้แจ้ง
รู้จริงได้ก็ตาม“ภูมิบารมี”ของแต่ละคนที่มีภูมิแต่ละชั้น

ศาสนาพุทธ จึงเป็นศาสนาที่พิสูจน์เหตุ-พิสูจน์ผลได้แท้จริง

จึงสามารถมี“ปัญญา”รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“พระเจ้า”ที่เป็น“เทว”หรือ
“วิญญูณ” และสามารถจัดการกับ“วิญญูณ”ที่เป็น“เทว”ได้สำเร็จ
กระทั่งแยกธาตุ“วิญญูณ”ที่เป็น“จิตนิยาม”ให้เป็น “อุตุนิยาม”
เป็น“นิพพาน” ลึ้นสู่ความเป็น“วิญญูณ”หรือลึ้น“อัตตา,อาตมัน”
แม้ที่สุด“ปรมาตมัน” ดับลึ้น“เทว” ดับความเป็น“อัตตา,อาตมัน”
แม้แต่“ปรมาตมัน” กระทั่งทำสลายกลายเป็น“ดินน้ำไฟลม”ไปได้
หมดสูญ สู“ปรินิพพานเป็นปรีโยสาน”

ความเป็น“วิญญูณ”หรือเป็น“พระเจ้า”จึงถูกพิสูจน์ได้ว่า
เป็น“อนัตตา” คือ “ไม่มีตัวตน”อยู่ใน“กาล”นี้ได้นิรันดร์

พุทธจึงรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“พระเจ้า”ชนิดที่เป็นวิทยา-
ศาสตร์ ยืนยันพิสูจน์ได้สามารถ“สัมผัส”ได้ด้วย“กาย” ที่มี“ภาวะ ๒”
ซึ่งเป็น“เทว”และทำให้เป็น“อเทว”ได้ครบบริบูรณ์

พุทธพิสูจน์“เทว”คือ“ภาวะ ๒”คือ“วิญญูณ”คือ“อัตตา”ได้
สำเร็จโดยทำให้“ไม่สุขไม่ทุกข์” เพราะสามารถ“จัดการ”ให้“เทว”
หรือ“วิญญูณ” เป็น“พีชนิยาม”ที่ไม่มีภาวะ“กาย”ได้จริง

พุทธพิสูจน์“อัตตา”หรือ“วิญญูณ”ได้“ปรินิพพานเป็น
ปรีโยสาน”ไปหมดสิ้นเลย ตายแล้ว“ไม่ต้องไปอยู่กับพระเจ้า”

ซึ่งเป็นการ“พิสูจน์”ว่า “วิญญูณ”หรือ“อัตตา”นั้น เป็น
“อนัตตา” คือ “ไม่ใช่ตัวตน”ได้สำเร็จตั้งแต่ยังเป็นๆมีชีวิตอยู่

การพิสูจน์โดยการทำ“จิตนิยาม”ให้กลายเป็น“อุตุนิยาม”
ให้สำเร็จ เป็น“ปรินิพพาน”หรือ“วิมุตติ”จริง เป็น“อมต”ได้ตั้งแต่ยังมี
ชีวิตเป็นๆ ยังไม่ถึงขั้นทำ“กายแตกตายไป”ทีเดียว จึงรู้จักรู้แจ้ง
รู้จริง“ความจริง”นี้ (พระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๕๘ มุลสูตร)

ความเป็น“พระเจ้า”ของ“เทวนิยม”พิสูจน์ไม่ได้ จึงไม่เป็น
วิทยาศาสตร์ เพราะพิสูจน์ไม่ได้แม้แต่“สัมผัส”ด้วย“กาย”

“เทวนิยม”ไม่สามารถ“สัมผัส”เทพผู้ยิ่งใหญ่คือ “พระเจ้า”ได้
ด้วยตา-หู-จมูก-ลิ้น-กาย-ใจ “พระเจ้า”ยัง“ลึกลับ”นิรันดร์

จึงไม่สามารถแม้แค่รู้จัก“ความจริง”ที่เป็น“พระเจ้า”

การจะ“รู้แจ้งรู้จริง”ในความเป็น“พระเจ้า”จึงสุด“วิสัย”

ยิ่งจะศึกษา“วิสัย”พระเจ้าให้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง ก็ห้ามเด็ดขาด
อีกด้วย จึงหมดสิทธิ์หมดสิ้นแม้จะเรียนรู้“วิตรกวิจารณ์”

ดังนั้น จึงไม่มี“ปัญญา”รู้จัก“เทพ”ที่เป็น“พระเจ้า”ได้แน่

“เทวนิยม”จึงรู้แจ้งรู้จริง“พระเจ้า”ไม่ได้เลยตลอดกาล

เพราะแม้แต่“รู้จัก”ก็ไม่มีสิทธิ์ได้“สัมผัส”ด้วย“ภาวะ ๒”เลย

“เทวนิยม”จึงไม่สามารถรู้“พระเจ้า”ของเขาเด็ดขาด

“พระเจ้า”จึงเป็นไปได้แค่อยู่ใน“จินตนาการ”กันเท่านั้น

แต่ละศาสนาของ“เทวนิยม” จึงต่างก็มี“พระเจ้า”แยกกันไป
คนละองค์ๆ คนละ“จินตนาการ”

“พระเจ้า”จึงมากมายหลากหลายพระองค์สุดจะกล่าว

แต่ศาสนาพุทธนั้นรู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“พระเจ้า”ว่า
แท้ๆ นั่นคือ “กรรม” ที่แตกต่างจาก God มีนัยสำคัญยิ่งยวด

ชาวพุทธศึกษาตามความตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า ซึ่งเป็น
“อเทวนิยม”สามารถตีแตกแยกแยะ(distinguish)ได้ชัดเจนจริงแท้
ว่า “เทพ”หรือ“พระเจ้า”คืออะไร? เป็นไหน? ใครเป็นเจ้าของ“เทพ”
แท้จริง จึงจัดการกับ“เทพ”ได้สำเร็จเป็นวิทยาศาสตร์แท้ ครบทั้ง
ทางรูปธรรมทั้งนามธรรม อันเป็น“เทพ”คือ “ธรรมะ ๒”

คำว่า “เทว” นี้ แปลว่า “๒” ซึ่งเป็น ๒ ในทุก “คู่” ของสรรพสิ่ง
โดยเฉพาะ “เทวนิยม” กับ “อเทวนิยม” ที่มีพระพุทธเจ้าเป็น
ผู้ตรัสรู้ “ความจริง” นี้อย่าง รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง วิเศษสุด บริบูรณ์ ลัทธิ
ถ้วนรอบหมดสิ้น ไม่มีอะไรเหลือที่จะ “ไม่รู้” เลย

จึงสามารถจัดการกับ “เทว” หรือ “จิตวิญญาณ” ชนิดที่เป็น
“นิพพาน” เป็น “อมตะ” ที่สุด “ปรินิพพานเป็นปริโยสาน” แท้
ไม่เหลือ “วิญญาณ” เป็น “จิตนิยาม” ต่อไป สามารถทำให้
“จิต” กลายเป็น “ดินน้ำไฟลม” ไปได้ ไม่กลับมา มี “ชีวะ” กันอีกนิรันดร์
โดยแยก “จิตนิยาม” เป็น “อุตุนิยาม” เป็นที่สุดเด็ดขาด

ผู้ที่ไม่เชื่อ “ความตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า” ก็แน่นอนว่า
ตีแตกแยกแยก “เทว” หรือ “อัตตา, อาตมัน, ปรมัตถ์” ไม่ได้

ผู้ปักมันแน่นกับความเชื่อใน “เทวนิยม” ก็ย่อมไม่ได้ศึกษา
เรียนรู้ “จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน” ด้วยทฤษฎีพิเศษพระพุทธเจ้า

ผู้นั้นก็จะไม่สามารถ “รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง” ความเป็น “ธรรมะ” คือ
“ความทรงอยู่หรือทรงไว้” ที่เป็น “เทว” อันมีในตน ซึ่งเราหรือผู้ไม่รู้
ยึดมันถื้อมันด้วย “อวิชชา” กันอยู่ทั้งนั้น

ผู้ “หลุดพ้นความเป็นเทว” จึงเป็นความสุดยอดที่รู้จัก รู้แจ้ง
รู้จริง “เทว” ตี “เทว” ในตัวเองแตก ก็เรียนจาก “อัตตา” ตัวตนนี้แล

จะทำ “ความมี” หรือจะให้ “ความไม่มี” อัตตา ก็ทำได้แท้

จะสลาย “อัตตา” ตนเป็น “อ” ไปเลยก็ได้ อย่างปรากฏชัดเจน
แจ่มแจ้ง ไม่มีอะไรปิดบังอำพราง (อาวิภวัง ติโรภวัง : พระไตรปิฎก เล่ม ๙

ข้อ ๑๓๓)

หรือเราจะยึดความมี “ตน” อยู่ก็ยึดด้วย “วิชชาข้อ ๔” ใน “วิชชา ๘”

ของพุทธศาสนานี้แล นั่นคือ “ยึด”หรือ“ถือเอา”ด้วยการ“สมาทาน” ซึ่งเป็น“ปัญญาอันยิ่ง(ริชชา ๘)” เป็นอนุสาสนีปาฏิหาริย์ที่เรียกว่า “อิทธิวิธญาณ”ที่สามารถจะ“ทำให้ปรากฏ(หรือมีขึ้น = อาริภาวะ)ก็ได้ จะ“ทำให้หายไป(หรือไม่มีอยู่ = ติโรภาวะ)ก็ได้

ซึ่งไม่ได้“ยึดมั่นถือมั่น(อุปาทาน,อภินิเวส)ด้วย“อวิชชา” แต่มีความ “ทรงอยู่(ธรรม)” ยังไม่“อ”ไปจาก“ธรรม” เป็นผู้สามารถ“จัดการ”ปรุ้งแต่ง(อภิสังขาร)เทว ธัมมา(ธรรมะ ๒)”ของตนให้“ทรงอยู่(ธรรม)”ใน วัฏฏสงสาร ยัง“ไม่ปรินิพพานเป็นปรีโยสถาน(ดับอตัตาสูญสนทไปเป็นชั้น สุดท้าย)”นั่นเอง

เพราะเป็นผู้มี“อิทธิวิธญาณ”แท้จริง

จึงยังอาศัยภาวะที่“มี”(อัตถิ) ที่“เป็น”(อัตถิ)อยู่เท่านั้น ซึ่งคนผู้นี้ สามารถทำ“อภิสังขาร(ที่ปรุ้งแต่งด้วยริชชา ๘)”ได้อย่างเป็นจริง ก็ยัง อาศัย“ภพ”ไปกับวัฏฏสงสารอยู่ ตามที่ผู้นี้มีอุตตริมนุสสธรรม ถึงขั้นข้าม“พินวิภาตตัณหา”แท้ได้ ซึ่งเป็น“ตัณหาอันยิ่งถึงขั้นสามารถ ทำกรรม‘ไม่มีภพแล้ว’คือ กรรมที่ปราศจาก‘ตัณหา’ที่เรียกด้วย พยัญชนะว่า ‘วิภาตตัณหา’(วิภาตตัณหานี้เป็นอุตตริมนุสสธรรม)”

ผู้ที่มี“อุตตริมนุสสธรรม”ถึงขั้น“วิภาตตัณหา”นี้ยังอาศัย “อุปาทาน”ก็เรียกว่า ยังมี“สมาทาน”อยู่ ยังอาศัย“ภพ”ก็เรียกว่ายังมี “วิภวภพ”อยู่ ยังอาศัย“ชาติ”ก็เรียกว่า ยังมี“อภินิพพัตติ”อยู่

แล้วก็มีชีวิต“ทรงอยู่(ธรรมะ)”ดำเนินอยู่ไปด้วย“กรรม”อัน ลักแต่ว่า“กรรม” เพราะเป็น“กรรม”ที่ไม่มี“วิบาก”ของอกุศลหรือ บาปอีกแล้ว เนื่องจากท่านผู้นี้“ใช้พลังงานจิต”ของตนที่เป็น “พลัง-งานพิชฌิยาม”ทำกรรมนั้น”ด้วย“ปัญญา” จึงไม่มี“วิบาก” เท่ากับ

พลังงาน“พีชนิยาม”มีคุณสมบัติ“ไม่มีวิบาก”ใดเลย

ถ้าผู้ปฏิบัติธรรมของพุทธผู้ใดยังไม่มี“ธาตุรู้”ที่เป็นธาตุรู้อีกชนิดหนึ่งที่เรียกว่า “ปัญญา”อันเป็นของโลกุตระ ซึ่งไม่ใช่แค่“ธาตุรู้”ที่เรียกว่า“เจโก” อันเป็นของโลกียะปุถุชน ก็ไม่สามารถทำได้ หรือแม้จะมี“ธาตุรู้”ขั้นปัญญาอันเป็นโลกุตระแล้วก็ตาม แต่ยังไม่มี“ภูมิบารมี”ถึงขั้นที่สูงพอแท้จริง ก็ยังทำไม่ได้

มันต้องขั้น“ปัญญา”ที่ถึงขั้นแท้จริงจึงจะสามารถแยก“อาการ”ของพลังงานที่ทุกอย่างเกี่ยวข้องกันอยู่ว่า ขนาดไหนที่เรียกว่า“อุตุนิยาม” ซึ่งยังเป็นพลังงานที่ยัง“ไม่เป็นชีวิตะ”

“อุตุนิยาม”นั้นเป็นพลังงานแค่“มหาภูต ๔”

หรือ“พีชนิยาม” ซึ่งเป็นพลังงานที่เริ่มเป็น“ชีวิตะ”แล้วแต่“พีชนิยาม”นั้นยังไม่มีรัก ยังไม่มีชัง ยังไม่มี“เวทนา” ใจ!

“พีชนิยาม”จึงมีพลังงานที่เคลื่อนไหวเป็น“อาการ”ที่ไม่มี“วิบากบาป” ไม่มี“วิบากกุศล”ที่จะตามใช้หนี้เวร หนี้กรรม

ยิ่งเรื่องของ“บุญ”นั้นยิ่งพิศมัยยิ่งวิเศษยิ่งๆ ขึ้นไปอีก

เพราะ“บุญ”เมื่อเสร็จกิจลงแล้ว “บุญ”จะไม่มี“ผล”อะไรเป็น“สิ่งที่ได้”เลย “บุญ”ไม่มี“วิบาก”ใดต่อไปอีกเลย ที่จะเป็น“การเกิด”อะไรขึ้นมารองรับสนอง“คุณให้แก่บุญ”เป็นอันขาด

ผู้ที่ทำ“บุญ”สำเร็จจบลงนั้นต่อจากนั้นก็มิแต่“สูญ”เท่านั้น

“บุญ”ไม่มี“กุศล”รองรับ“ผล”ของการกระทำสำเร็จ

มิแต่“สูญ”เป็น“ผลของการกระทำ”ที่ชื่อว่า“บุญ”

“บุญ”ไม่ใช่“เทว” เพราะ“บุญ”มีแต่“อ”ของกิเลส กับ ยังอาศัย“๑”ไปกับการยังมีชีวิตเหลืออยู่ดำเนินไปเท่านั้นเอง

ไม่มีอะไรสนองคุณให้แก่“บุญ”เป็นการตอบแทนเลย จึง
“จบกพ-จบชาติ”เด็ดขาดกันจริงๆ เป็น“นิพพาน”สำเร็จได้

ถ้า“บุญ”ยังมีอะไรต่อ เป็นภพ เป็นชาติกันอีก มันก็“สูญ”สิ้น
จบกพชาติ เป็น“นิพพาน”กันไม่ได้สักทีเท่านั้นเอง

“บุญ”ทำงานฟรี “บุญ”ทำงานแล้ว“สูญ”

“บุญ”ไม่มีสิ่งตอบแทนเป็นอะไรทั้งนั้น

“บุญ”ไม่มี“สันตติ”เป็นเด็ดขาด ไม่ว่าจะมียาการใดต่อ

ดังนั้น“อาการ”แห่งการเคลื่อนไหวของพลังงานใน“ชีวะ”ต่อ
จากการ“สิ้นบุญ”แล้วของ“จิตนิยาม” ที่ต่อไปจาก“จบกิจ”ของ“บุญ”
แล้ว ก็มีแต่“สูญ”

ไม่ว่า“อาการเคลื่อนไหว”ของอุตุนิยาม ของพิชนิยาม หรือถึง
ขั้นที่เป็น“กรรม”ของ“จิตนิยาม” จึงมีแต่“สูญ”จาก“บาป”จาก“บุญ”
แม้จากจาก“อกุศล” แต่จะนับเป็น“กุศล”เพราะยังมี“กรรม”ที่ยัง
เป็น“จิตนิยาม”กันไป ก็ต้องยัง“มี”กันอยู่

“จิตนิยาม”ที่“สิ้นบุญสิ้นบาป”แล้วจึงมีแต่“สูญ”เป็น“ผล”
ของ“กรรม” ต่อจาก“สูญ”ก็ยังมีแต่“สูญ”สนิทเนียนยิ่งขึ้น

ไม่มี“บุญ”อีกแล้ว หน้าที่ของ“บุญ”หมดลงแล้ว

ถ้า“บุญ”ก็ยังเป็น“๒”เป็น“เทว”อยู่ไม่รู้แล้ว ไม่รู้เสร็จ

วนเวียนเป็น“โลก”อยู่ “จบความวน”ลงไม่ได้

มันก็ไม่“พ้นโลก” ไม่“พ้นความวน”กันอยู่นั่นแล้ว

“บุญ”จบ“ความเป็นโลก” จบ“ความเป็นเทว”ได้เด็ดขาด

“พ้นความเป็นโลก” และ“พ้นความเป็นเทว”ที่เป็น“อัตตา”

จึงเรียกว่า “นิพพาน” ซึ่งเป็นภาวะของการ“จบกิจ”จริง

พลังงานต่อการเสร็จกิจของ“บุญ”แล้ว จึง“หมดบุญ”กัน
อีกเด็ดขาด ไม่มี“บุญ”วนกลับไป-กลับมากันอีกหรือ

“บุญ”เป็นเส้นตรงที่ไม่มีองศาโค้งเลยแม้แต่เศษทศนิยมใด

“บุญ”เดินทางเดียว “ฆ่ากิเลส”ได้เสร็จ“บุญ”ก็“ไม่มีอีก”
หมดสิ้น“บุญ”สนิทเด็ดขาด “บุญ”หายไปจากคนผู้นั้นนิรันดร์

เป็นผู้“สิ้นบุญสิ้นบาป” ที่บอกล่าว่า “บุญญปาปปริกขีโณ”

“บุญ”เป็นตัวชี้บ่งความเป็น“อรหัตตผล”ของคน

ผู้ทำ“บุญ”เป็น นั่นคือ ปฏิบัติให้เกิดพลังงาน“บุญ”ฆ่ากิเลส
ได้จริง จึงชี้บ่งความยิ่งใหญ่มากในความเป็นคน

คนจึงยากมากจริงๆ ที่จะสามารถทำ“บุญ”เป็น หรือทำ “บุญ”
ให้“สัมมาทิฐิ”จนสามารถทำ“สัมมาปฏิบัติ”สำเร็จ“บุญ”ได้

“บุญ”ทำงานสำเร็จหรือไม่สำเร็จ ก็เดินทางไป“ทางเดียว”

“บุญ”ไม่มี“ทาง ๒” เป็น“นักฆ่า(กิเลส)”ทิศทางเดียว

“บุญ”มี“คุณวิเศษ”ที่เป็น“นักฆ่า” มิใช่“นักสร้างกุศล”เลย

“บุญ”จึงไม่มี“กุศล”รองรับเป็น“ผล”เกิดภพเกิดชาติ

เพราะ“บุญ”เป็น“โลกุตระ” ที่มี“นิพพาน”ที่มี“สูญ”

“บุญ”ไม่มี“เทว” ไม่มีสวรรค์ ไม่มีนรก สูญสวรรค์-สูญนรก

“บุญ”ปราบความโง่หรืออวิชชา ที่ยังมี“สวรรค์-นรก”

ซึ่งผู้มี“ปัญญา”ที่เป็น“โลกุตระ”จริง มี“นิพพาน”จริงจึงรู้จัก
รู้แจ้งรู้จริง“เทว” ไม่ว่า“เทว”เล็กหรือ“เทว”จะใหญ่ยิ่งๆ ขนาดไหน
ปานใดก็สามารถจัดการกับ“เทว”หรือ“อึดตา”หรือ“วิญญาน”นั้นๆ
ได้บริบูรณ์สมบูรณ์ที่สุด เป็น“สูญ”สำเร็จ

ทำ“จิตนิยาม”ให้กลายเป็นสูญเป็น“อุตุนิยาม”ไปได้แท้

จึงมี“นิพพาน”และ“ปรินิพพานเป็นประโยชน์”สุดจบสิ้นซาก
ของ“อึดตา”ของ“วิญญูณ”ของ“เทว”เป็นสุดๆที่สุด

“ความรู้-ความจริง”ประเด็นนี้สำคัญยิ่งใหญ่มาก

ทุกวันนี้ชาวพุทธ ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงคำว่า “บุญ”กันแล้ว
ปฏิบัติ“บุญ”ที่มีหน้าที่“ฆ่ากิเลส”เท่านั้น ไม่เป็นกันแล้ว

ชาวพุทธทุกวันนี้จึงไม่มี“นิพพาน” เพราะทำ“จิต”ตนให้เป็น
“พีชธาตุ”หรือ“พีชนิยาม”ไม่เป็น ทำไม่ได้กันแล้ว

คนจึงต้องศึกษา“พลังงาน”ระดับ“พีชนิยาม”กันให้ได้จนถึงขั้น
ปฏิบัติ“จิตวิญญูณ”ของตนสำเร็จ เพราะสำคัญยิ่งใหญ่ว่า

“พีชนิยาม”มี“ชีวะ”ที่ทำ“กรรม”ไม่เป็นบุญ-ไม่เป็นบาป

ซึ่งพลังงานขั้น“จิตนิยาม”ของผู้“วิชชา”เท่านั้น หรือเริ่มเป็น
“สัตว์”ที่“ไม่มีอวิชชา” มันจึงจะเริ่มทำ“กรรม”ไม่เป็นบุญ-ไม่เป็น
บาป เพราะฆ่า“กิเลส”จบได้แล้วจะทำ“กรรม”ต่อไป“กรรม”นั้น
ก็“หมดบุญ-หมดบาป”นิรันดร์

ซึ่งผู้“หมดบุญ-หมดบาป”แล้วนั้นจะทำ“กรรม”ใดๆ อีกก็ไม่มี
“อกุศล”ที่จะเป็น“บาป”อีกแล้ว เพราะ“หมดบุญ-หมดบาป”แล้ว
จึงทำ“กรรม”ต่อไปก็มีแต่“กุศล”อย่างเดียว

“บุญ”จึงไม่ทำ“หนี้” มีแต่“ฆ่ากิเลส-บาป-อกุศล”

และ“บุญ”นั้นไม่มี“กุศล”ใดๆ

“บุญ”ไม่เคยมี“หนี้”ใดๆ เลย ไม่ว่าลูกหนี้ หรือเจ้าหนี้

ผู้“จบกิจบุญ”ก็หมด“บาป”หมด“อกุศล”และไม่เกี่ยวกับ
“กุศล”ใดๆเลย มาแต่ไหนๆ เรื่อง“หนี้เวร-หนี้กรรม”จึงไม่มี

“บุญ”ไม่เคยรู้เรื่องราวอะไรเกี่ยวกับ“หนี้”ด้วยเลย

“บุญ”จึงไม่เคยมี“หนี้”เวร“หนี้”กรรมอะไรกับใคร

“พืช”หรือ“พืชินยาม”จึงไม่มี“หนี้เวร-หนี้กรรม”

แต่“สัตว์”หรือ“จิตินยาม”นั้น สร้าง“หนี้”กันด้วยอวิชชา

หนี้เวรหนี้กรรมจากคนจากสัตว์ แค่หนึ่งชีวิตมันก็ตามทวง
“หนี้” แก่กันกันไปชาติแล้วชาติเล่านานเท่านานกว่าที่เราจะมี
“ปัญญา”อโหสิ รู้จักการปลดปล่อย“หนี้เวรหนี้กรรม” ย่อมเป็นคน
รู้จักการ“เลิกจองเวร”กันเลย ทำจิตใจของเราไม่อาฆาตพยาบาทกัน
กับคนกับสัตว์ตัวใดอีก มันก็ต้องมี“ปัญญา”ทำจิตใจตนให้“อโหสิ-
คลายความยึด-ปล่อยวางจากพยาบาท”นั้นๆ ได้จริง มันจึงจะ
ไม่ต่อเวรต่อกรรมกับสัตว์ใดคนใดอีกอย่างเป็นจริง

กระนั้น“สัตว์”ตัวอื่น หรือ“คน”ผู้อื่น เขาจะ“อโหสิ”ให้เรา
หรือไม่ เราก็ไม่รู้เขานะ

ถ้าเขาอโหสิให้เรา เลิกจองเวรจองกรรมกัน ก็ดีไป ซึ่ง
สัตว์หรือคนผู้ยังไม่ยอมอโหสิให้เรา เราจะไปบังคับใจเขาได้ยังไง
นอกจากเขาจะเป็น“อาริยบุคคล”ผู้เลิกจองเวรจองกรรมคนและ
สัตว์ใดๆ ได้แล้วจริงเท่านั้น จึงจะ“อโหสิกรรม”ตลอด ไม่จองเวร
จองกรรมใดกับใครอีกแล้ว

“จิตินยาม”ของสัตว์ผู้ยัง“อวิชชา” ย่อมจองเวรจองกรรมด้วย
“อวิชชา”แน่นอน ตามแต่เขาจะจองเวรจองกรรมกับใครขึ้นในใจ
เขา เป็น“กรรม”เป็น“วิบาก”ที่แก้แค้นกันไปมาไม่จบงายๆ

ไม่ว่าการจองเวรจองกรรมนั้นจะเป็น“เชิงรัก”หรือ“เชิงชัง
พยาบาท”ก็ตาม ล้วนเป็น“วิบาก”(ผลที่เกิดจริงเป็นไปจริง)ซึ่งมันก็
ทำหน้าที่ของมันต่อเนื่องสืบต่อไปชาติแล้วชาติเล่าแน่

ดังที่เป็น“นิทาน”หรือ“เรื่องราว(story)”หรือที่เรียกกันสมัยใหม่
ว่า“นวนิยาย”อยู่ในวิภูลงสารนับเรื่องราวของแต่ละคนมากเรื่อง
มากตอน มากชาติ ยาวนานมาก เยอะแยะ เราจำชาติที่เกิดมา
ผ่านมานับไม่ถ้วนได้

ทั้งรัก ทั้งชัง ทั้งชื่น ทั้งชื่นชม ทั้งชมชอบ ทั้งบอบช้ำสุดทรมาน
ทั้งสุขสำราญสุดแสน ทั้งทุกข์แค้นพยาบาทแรงร้าย มากมาย
หลายหลากมานักต่อนัก

น่าเบื่อหน่ายจริงๆ...!!!!

“เทวนิยม”นั้น ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงเรื่อง“กรรมวิบาก” จึงไม่มี
“ปัญญา”ในความเป็น“กรรมวิบาก” ก็เป็น“อจินไตย”กันอยู่

พระพุทธเจ้าทรงค้นคว้าพบการเลิกละเลิกกรรมกับคนกับ
สัตว์ใดๆ ได้ ถึงต้นตอที่แท้ อย่างชัดเจนถึงที่สุด เพราะความเป็น
“จิตนิยม”หรือขึ้นชื่อว่าเป็น“สัตว์”แล้วมันมีกรรมมีวิบากแก่กันและกัน
โยงใยให้หนี้เวรหนี้กรรมกันไปข้ามชาติไม่มีการตัดขาดไปได้เลย

มันจะต้องใช้หนี้เวรหนี้กรรมกันแล้วๆ เล่าๆ ไม่หยุดหย่อน
ดังนั้น พระพุทธเจ้าจึงตรัสรู้อย่างชัดเจนในจุดที่จะ“ตัดเวรตัดกรรม”
ของตนให้น้อยลง ให้สั้นเข้าๆสุดที่สุดเท่าที่จะทำได้ ก็โดย “กรรม”
ที่เรามีนี้เองที่จะไม่ต่อเวรต่อกรรมกันไปอีกได้อย่างแท้จริง

การตัดเวรตัดกรรม ก็ต้อง“ตนเอง”เท่านั้น ที่จะทำให้แก่
ตนเองได้ จะไม่มีใครบังอาจอดติไป“ตัดเวรตัดกรรม”ของผู้อื่น
ได้เป็นอันขาด

อย่าหลงเชื่อคน“อวดวิเศษ”ที่จะทำเก่ง “บังอาจตัดเวร
ตัดกรรม”ให้แก่ผู้อื่นได้เป็นเด็ดขาด ผู้ใดอวดดีว่าตนทำได้นั้นคือ

คนหลงโลก ตัวผู้รอดเก่งเองยังเต็มไปด้วยอวิชชา งมงายแท้ๆ

“กรรมเป็นของของตน -ตนเป็นทายาทของกรรม ฯลฯ”

อย่านอกคำสอนพระพุทธเจ้ากันนักเลย

กระนั้นก็ดี “กรรม” นั้นหากคนผู้ใดยังไม่ปรินิพพานเป็น
ปริโยสานไปเป็นที่สุด ก็ยังมี“กรรม”ไปกับ“กาล”อยู่ตลอดในกาล
แน่นอน

เพราะฉะนั้น จุดสูงสุดของคนที่เกิดมาเป็นคนแล้วที่ได้สูงสุด
ก็คือ “ลัทธิปาปัสสะ อกรรมัง กุสลัสสุปปสัมปทา สจิตตปริโยทปนัง”
เท่านั้นเอง เป็นสุดๆ แล้ว ไม่มีอะไรยิ่งไปกว่านี้อีก สำหรับชีวิตทุกอัฐภาพ
โอวาทปาฏิโมกข์ ๓ นี้ เป็นของพระอรหันต์

นั่นก็คือ ไม่ว่าคน“ปุถุชน”สามัญ หรือสูงสุดเป็น“อรหันต์”ก็ตาม
ทุกคนจะต้องทำตนให้บรรลุนั้น“ไม่ทำบาปทั้งปวง ถึงพร้อมแต่ความดี
เพราะทำใจของตนสะอาดบริสุทธิ์เป็นสำคัญจบได้แล้ว

สำหรับปุถุชนก็ต้องทำให้สำเร็จ เสร็จจบ ให้ได้ ตามที่พระ-
พุทธเจ้าตรัสนั้นให้จริง ก็ถือว่า เกิดเป็นคน“จบกิจ”เป็นยอดคนได้
สำเร็จแล้ว

สำหรับอรหันต์คือ ผู้ที่ได้ทำใจของตนสะอาดบริสุทธิ์(จากกิเลส)
ได้สำเร็จเสร็จจบแล้ว เทียงแท้ ยั่งยืน ตลอดกาล ไม่แปรเปลี่ยน
ไม่มีอะไรหักล้างได้ ไม่กลับกำเริบ

ผู้ปฏิบัติตามคำสอนพระพุทธเจ้าที่ลดเวรลดกรรมได้แน่แท้
ตั้งแต่ชาตินี้เป็นต้นไป ลดอกุศลวิบากที่จะเป็นเวรเป็นกรรมอันเป็น
โทษทั้งแก่ตนและแก่ผู้อื่น

ขั้นต้น ข้อแรกจึงเริ่มด้วย เลิกฆ่าสัตว์

นี่ไง! เป็นเรื่องขั้นต้นแท้ๆ ที่คนจะพึงมีเวรมีกรรมที่คนจะต้อง
สำนึกสำเหนียก

เพราะวิบากที่จองเวรจองกรรมกัน เป็นหนี้เวรหนี้กรรมที่จะต้อง
ต้องตามไปชดใช้เวรกรรมกันไม่หยุดหย่อนก็คือ จาก“สัตว์”นี้เอง

เพราะ“สัตว์”เป็น“จิตนิยาม”มีความจองเวรจองกรรมกัน
จริงๆ เพราะเขาไม่รู้กันจริงๆ หรือแม้จะรู้แต่เขาไม่กลัว ไม่ละอาย
เขาไม่มีความเอ็นดู เขาไม่มีความกรุณา เขาไม่หวังประโยชน์แก่
สัตว์ทั้งปวงอยู่ เขาอวิชชาจริงๆ

คนผู้ใดที่พอมิ“วิชชา”จึงเริ่มจะ“หวังประโยชน์แก่สัตว์ทั้งปวง
อยู่” มีเมตตาแก่สรรพสัตว์ด้วยใจจริง

ผู้มี“วิชชา” จึง“หวังประโยชน์แก่สัตว์ทั้งปวงอยู่”คือ อะไร?
อย่างไร? แคไหน? จึงจะเป็นผู้มี“กรุณา”ขึ้นในใจจริงอุ้มชูโลกแท้

นั่นก็คือ สัตว์ทั้งหลายต่างเป็นเพื่อนทุกข์ เกิด แก่ เจ็บ
ตายด้วยกันหมดทั้งสิ้น จงเป็นสุขเป็นสุขเถิด อย่าได้มีเวรแก่กันและ
กันเลย จงเป็นสุข เป็นสุขเถิด อย่าได้เบียดเบียนซึ่งกันและกันเลย
จงเป็นสุข เป็นสุขเถิด อย่าได้มีความทุกข์กายทุกข์ใจ จงมี
ความสุขกาย สุขใจ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเทอญ

ปฏิบัติกับความเป็นสัตว์ทั้งหลาย อย่าให้มีเวรภัยแก่กันและกัน
นั่น เราต้อง“ปฏิบัติกรรม”จริงๆ นะ!

นี่เป็นลำดับแรกจริงๆ ที่คนจะปฏิบัติให้เป็น“ธรรม”อันไม่มี
เวรภัย กันแท้ๆ สำคัญยิ่ง

นั่นคือ “ศีล”ข้อ ๑ ที่เป็นเรื่องของ“เวรกรรม”กันจริงๆ ที่
จองเวรจองกรรมกัน ใช้หนี้เวรหนี้กรรมกันนับชาติไม่ถ้วน มัน

หนักหนาสาหัสกว่าเรื่องอื่นใด เพราะมันจะก่อ“คู่เวร” มันจึงยากยิ่ง
สุดแสนยากในความเป็น“จิต” ทั้งเราเอง ทั้งสัตว์อื่น

ส่วน“ศีล”ข้อ ๒ นั้นมันเป็นเรื่อง“สิ่งของ”ที่เราทำทุจริตกับ
“สิ่งของที่ไม่ใช่สัตว์” บาปเวรมันจึงอยู่กับทุจริตที่เราทำเองส่วนเดียว

“สิ่งของ”มันไม่เป็น“จิตนิยาม” จึงไม่มี“คู่เวร”แต่เราเองลิ
เป็นทุจริตเอง ก็เป็น“บาป”ให้แก่ตนตามที่ตนเอง“ทำ”ก็คือ“กรรม”
นี้แหละยิ่งใหญ่ เป็นหนึ่ง เป็นเอก ที่คนร้องรู้ต้องเรียน

ยิ่ง“ศีล”ข้อ ๓ มันยังเป็นเรื่องของกิเลสเราโดยตรงโดยแท้ที่
จะต้องสังวรระวังปฏิบัติเอา ของเราเอง เลิกของเราเอง

มันไม่หนักหนาเหมือนมี“คู่เวร”เป็นสัตว์

ผู้ใดเลิก“ฆ่าสัตว์” ก็เลิกมีเวรมีกรรมกันไปกับ“สัตว์”ตัวนั้นกัน
ตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นไป

นี้ชั้นหยาบร้ายแรงที่สุด คือ การฆ่ากัน ทำร้ายถึงขั้นทำให้
ชีวิตเขาตายไปที่สุดถึงขั้น“เว้นขาด”จากการฆ่าสัตว์ได้เด็ดขาด

การจะ“มีเวรจากกรรม”ต่อขึ้นอีกต่อไป ก็เป็นอันงดเว้นที่จะ
“เติมเวรจากกรรม”กัน

เช่น รองลงไป ก็ทำร้าย“สัตว์”ให้บาดเจ็บทุกข์ทรมาน พิการ
จะมากหรือน้อยก็ตามขนาดตามที่ทำกันจริงนั้นๆ ขึ้นรองลงไปอีก

อันเป็น“ศีล”ชั้นวาจา และ“ศีล”ชั้นใจ

รองลงไปอีกก็ตาม“แรงของกรรม”ทางกาย-วาจา-ใจของเรา
ที่แท้จริง กระนั้นก็ยังมิน้ำหนัก มีจำนวนครั้ง มีกาลเวลา มีอะไร
ต่ออะไรอีกร่วมเหตุปัจจัยอีกหลากหลาย“กรรม”

ซึ่งต้องมีความรู้ในรายละเอียดเหล่านั้น

และต้องหยุดไม่ให้มี“เวร” จาก“กรรม” ที่เราทำปัจจุบันนั้นๆ ให้ได้

นั่นคือ “กรรมปัจจุบัน” ต้องไม่ให้เกิด“เวร”ทั้งเราทั้งเขา ที่จะมีอาการ“โลภ-โกรธ-หลง”ผูกพัน หรือพยาบาทกันให้ได้

“กรรมปัจจุบัน”นั่นก็เป็น“กรรม”ที่ไม่มี“เวร”จะเป็นโทษ เป็นภัยต่อกันและกันสำเร็จได้

ถ้ามี“กรรม”ก็จะเป็นแต่“ประโยชน์เกื้อกูลกันและกัน”เท่านั้น

“กรรม”ที่จะมีประสิทธิภาพสูงดังกล่าวนี้จึงยอดเยี่ยม

แต่ศาสนาพุทธก็สามารถทำได้ เป็นจริง

ยากที่จะเข้าใจอย่างที่สุด ก็คือ “กรรม” อันเป็นกุศลยิ่งยวด ซึ่งคนผู้มึนปรารถนาดีจะต้องตำหนิผู้ผิดให้ได้รู้“ความผิด”ของเขา ด้วยความเมตตาเขาจริงใจ เพื่อให้เขาแก้ไขตัวเอง ปรับปรุง “ความผิด”นั้นๆ ของเขา นี่แหละยากสุดแสนยาก

ที่ต้อง“ตำหนิ”เพราะมันเสียหายทั้งตัวผู้ผิดอยู่เองจริง และ ทั้งเสียหายต่อผู้อื่น ต่อสังคม ทั้งต่อศาสนาด้วย

อะไรจะเกิดจะเป็นอย่างไรๆ จึงอยู่ที่“กรรม”ของคนแต่ละคน ตนเองเป็นผู้กระทำเอง ยิ่งใหญ่ที่สุด ไม่ใช่ God เลย

นี่คือ “กรรม”ที่เป็นเป้าหมายอันคนควรจะเป็นจะมี และ “กรรม”ใดจะมีประสิทธิผล เปลี่ยนแปลงอะไรต่ออะไรจริงได้ต้อง เป็น“กรรมปัจจุบัน”เท่านั้น

● จบฉบับที่ ๓๔๕

ฉบับที่ ๓๔๖ พฤษภาคม ๒๕๖๒

ฉบับ ๓๔๕ เรากำลังทำความเข้าใจในประเด็นความเป็น
“กรรม”กับความเป็น God หรือ“พระเจ้า” กันอย่างสำคัญ

ศาสนาพุทธนั้น เชื่อว่า มนุษย์จะเกิดขึ้น-จะตั้งอยู่-จะดับไปนั้น
ก็ด้วย“กรรม”ตนเองไม่ใช่ God เป็นผู้สั่งให้เป็น สร้างให้เกิดมา

คนในโลกนั้น มีกรรมเป็น“ตน”เป็น“ของตนเอง” ตนเป็น
ทายาทของกรรมวิบากของตน กรรมพาเกิดพาเป็นไป กรรมเป็น
เผ่าพันธุ์ กรรมเป็นที่พึ่งอาศัย(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๕๘๑)

คนทุกคนเป็นไปตามกรรมของตนเองที่ทำขึ้นเอง ออกฤทธิ์
ออกเดชแก่ตนเองให้เป็นไป กรรมจำแนกสัตว์ สัตว์ทุกตัวมีกรรม
ตนเองจำแนกตนเอง ไม่มีอำนาจฤทธิ์เดชนอกกรรมวิบากของ
ตนเองใดๆ จะมาจัดการตนเองได้

“กรรม”ที่ตนทำใน“ปัจจุบัน”นี่เองที่เป็น“ตัวจริง”ตัวสำคัญ
ที่ทำปฏี! ก็เป็นของตนปฏี! ออกฤทธิ์ให้ตนเอง กรรมคนอื่นใดแทรก
ไม่ได้

ดังนั้น “กรรม”ที่มีคนตนเอง“กระทำ”กันอยู่ใน“ปัจจุบัน”
นี้แหละ จะสามารถชี้ชัดความมีจริงกับใครต่อใครได้ว่า เป็น
“ความจริง”แท้ๆ

“กรรมอดีต”ที่ใครคนใดทำไปแล้วจึงเป็นของคนผู้นั้นเต็ม
สมบูรณ์ เป็นอื่นไม่ได้

“กรรมที่เป็นอดีต”นั้น แก่ไขเปลี่ยนแปลงอะไรไม่ได้แล้ว มีแต่
จะออกฤทธิ์เอากับตัวเจ้าของ“กรรมวิบาก”เอง

เพราะ“อดีต”คือ กรรมที่เราทำไปแล้ว มันก็สะสมไปเป็น

“กรรมอดีตของตน” ลบไม่ได้ แก้อะไรไม่ได้ ไม่รับว่าเป็นของตนก็ไม่ได้ แบ่งใครก็ไม่ได้ ตนต้องรับมรดกกรรมของตนครบ กรรมเป็นตัวพาเราเกิด-เราเป็นไป กรรมเป็นเผ่าพันธุ์ของตนเอง กรรมเป็นที่พึ่งอาศัยของตนเอง ตามคำตรัสของพระพุทธเจ้าแน่ๆ

ส่วน“อนาคต”ยังมาไม่ถึง ก็ยังไม่เป็น“กรรม”บริบูรณ์ ทำได้แต่ความคิดเพ้อๆ ไป หลงๆ ผันๆ เลอะๆ บ้าๆ บอๆ อะไรก็ได้อยู่กับตนคนเดียวภายใน ถ้าไม่ลงมือทำเป็น“กรรมปัจจุบัน”ที่ประกอบด้วยโลกภายนอกอันมีอื่นๆ เช่น อุตุนิยาม-พีชนิยาม-จิตนิยาม-กรรมนิยาม-ธรรมนิยาม มันก็ไม่เกิด ไม่เป็นกรรม ที่คนในโลกสามารถร่วมรู้ร่วมเห็นได้ด้วย กรรมนั้นก็ไม่ได้เต็มใน“กาล” ที่มีถึง ๓ กาล คือ อดีต-ปัจจุบัน-อนาคต

“อนาคต”คือ ภาวะที่ยัง“ล้มผล”ไม่ได้ ยืนยันไม่ได้กับคนกับใครอื่น เพราะยังมาไม่ถึง“ปัจจุบัน”

จึงเรียกว่าเป็น“ความจริง”ที่มีจริงเป็นจริง ยังไม่ได้

หรือแม้แต่“อดีต”ที่ผ่านไปแล้วก็“ล้มผลในปัจจุบัน”ใดๆ ไม่ได้แล้วด้วย จะเรียกว่าเป็น“ความจริง”ที่มีจริงเป็นจริงก็พ้น ภาวะที่จะยืนยันกับคนกับใครๆ ใน“กาล” ที่เป็น“สิ่งที่เห็น”ไม่ได้ จึงไม่เชื่อว่าทิวภูธรธรรม(ธรรมอันตนเห็นแล้ว ; ปัจจุบันชาติ, โลกนี้ ; ผู้มีธรรมอันตนเห็นแล้ว, บรรลุธรรม, พระโสดาบัน) หรือทิวภูธกาล(เวลาที่พบ, เวลาที่เห็น)

ดังนั้น ภาวะที่“ล้มผลไม่ได้”จึงเป็นภาวะที่ยังไม่รู้ไม่เห็นกัน ไม่ปรากฏให้คน“ล้มผล”รับรองกันว่า เป็น“ความจริง-ของจริง”แน่ๆ แท้ๆ หลัดๆ โด่งๆ โทนโท ฌ บัดเดี้ยวนี้ได้ ไหม้ย?

แต่ก็ยังมีคนหลงไหลหลงยึดว่า“อนาคต” เป็น“ความจริง”

ที่เที่ยงแท้ อย่างยึดมั่นถือมั่นด้วยนะ!!!

แม้แต่“อดีต” จะผ่าน“ปัจจุบัน”ให้คนล้มพับไปแล้ว ก็พัน ภาวะที่จะมีจริงเป็นจริงไปแล้วแท้ๆ ด้วย เอาคืนมาไม่ได้หรอก ซึ่งยังพอจะนับว่า มี“ความจริง”ได้กว่า“อนาคต” แต่ก็เป็น“ความจริง” เท่ากับ“ปัจจุบัน”ไม่ได้อยู่ดี

ในความเป็น“กาล” ๓ กาลนั้น นับว่า“ปัจจุบัน”นี้แหละเป็น “ความจริง”กว่า“อนาคต”และกว่า“อดีต”

ซึ่งชาว“เทวนิยม”ก็เชื่อกันสนิทว่า“พระเจ้า”มีจริงๆ ใน “ปัจจุบัน”นี้ และมีมาแล้วใน“อดีต” และจะมีใน“อนาคต”ไปตลอด กาล พระเจ้า“มี”อยู่เที่ยงแท้นิรันดร์ ...ว่างั้นเลย

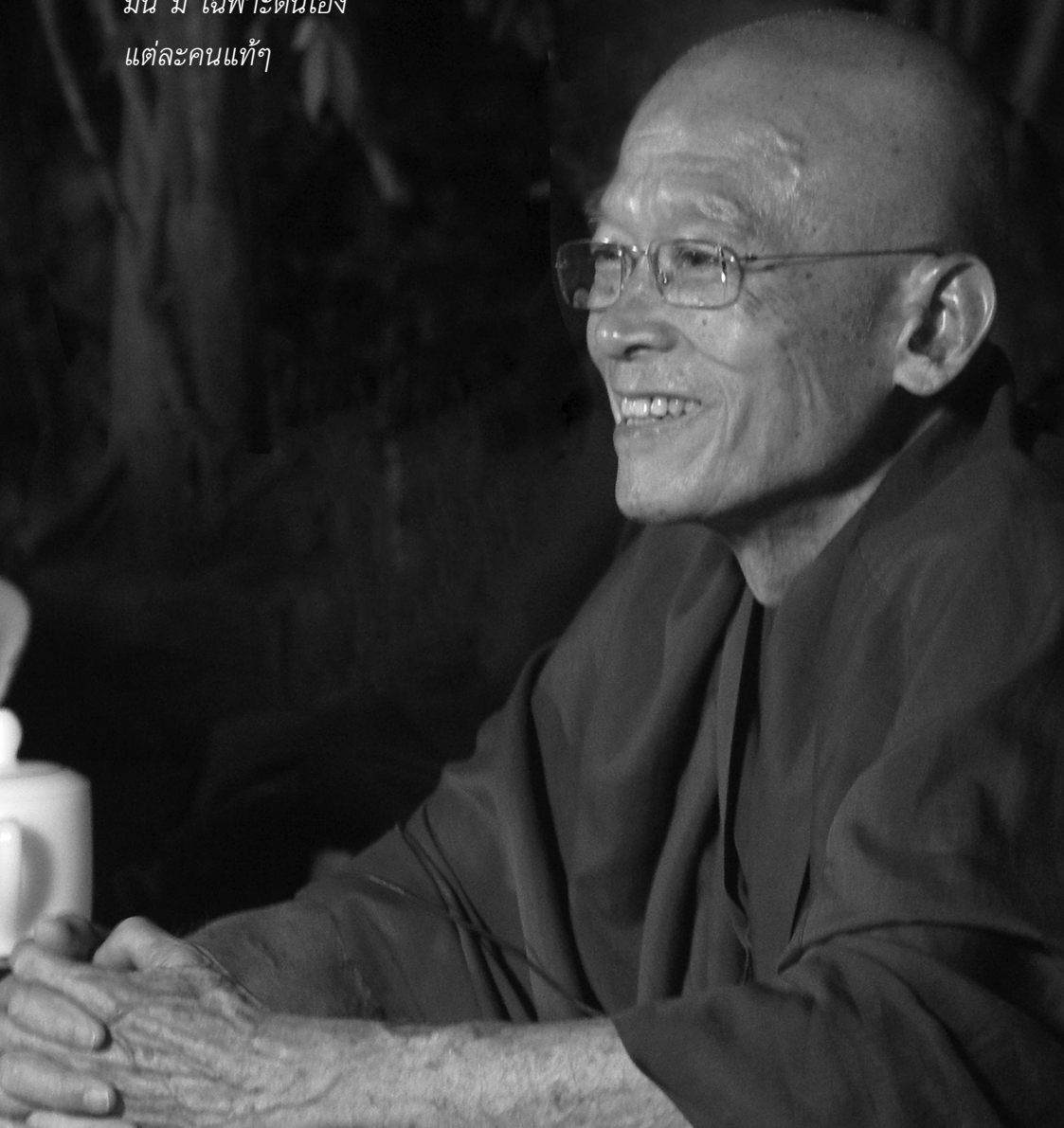
แต่แท้ๆ นั้นยังไม่มี“ความจริง”ใดที่ปรากฏ“พระเจ้า”ให้ “ล้มพับ”กันจริงจัง ยืนยันในกาลปัจจุบัน“ล้มพับ”ได้จริงเลย มา ตลอดช่วงกาลนานที่นับ“กาล”ไม่ได้

ชาว“เทวนิยม”ยึดถือว่า มี“พระเจ้า”จริงๆ อยู่ในวิมานอวกาศ ไต่ก็ไม่รู้ละ ซึ่งยัง“ล้มพับไม่ได้”เลย ไม่ว่าใครๆ ก็ล้มพับไม่ได้ใน “ปัจจุบัน” ด้วย“ทวารภายนอก ๖” แม้แต่“พระบุตร”เองแท้ๆ

พระเจ้าจึง“มีอยู่”อย่างลุ่มๆ แล้งๆ ที่ต่างคนต่างก็จินตนาการ กันไป ต่างคนก็ต่างปั้น“พระเจ้า”ในใจของแต่ละคนเอาเอง ต่างคน ต่างเดากันไปซึ่งแน่นอน“พระเจ้า”ก็ของใครของมันในห้วงแห่ง “สัญญา”(การกำหนดหมายขึ้นในใจ)เป็น“อัตตา”ของคนแต่ละคน

“การรู้”ขึ้นในใจของคนแต่ละคน จึงต่างคนต่างก็มี God มี “พระเจ้า”ที่สร้าง“วิญญาณ”ของแต่ละคนขึ้นในใจตนเอง ซึ่งก็คนละ “พระเจ้า”ของแต่ละจินตนาการเท่านั้น

แท้จริง“พระเจ้า”คือ
“นิรมาณกาย” ซึ่งได้แก่ “สิ่งหนึ่ง”
ที่จิตใจตนเองแท้ๆ
สร้างขึ้นในจิตตนเอง มีเองเป็นเอง
มัน“มี”เฉพาะตนเอง
แต่ละคนแท้ๆ

เพราะรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงว่า “พระเจ้า” หรือ “อตฺตา” หรือ “วิญญาน” หรือ “เทว” ตรงกันเป็น “ลั้จจะมีหนึ่งเดียว” ที่มียืนยันทนโทห่ลัดๆ ใน “ปัจจุบัน” ด้วยกัน ไม่ได้

แต่ชาว “เทวนิยม” หรือผู้ร่วมศาสนากันต่างก็มี “พระเจ้า” เป็น “สัมโมคคกาย” ด้วยกันนะ!

“สัมโมคคกาย” หมายความว่า การบริโภคร่วมกัน การใช้สอย ร่วมกัน ซึ่งจริงๆ แล้วร่วมกันแต่เพียงต่างคนต่างมีในห้วงจินตนาการ กันไปของตนๆ แต่ละคน จึงแต่ละของใครก็ของตนๆ

เทวนิยมบริโภคคือใช้สอย “พระเจ้า” อันได้แก่ “วิญญาน” ที่ ต่างก็ “สมมุติ” ขึ้นในใจตนเองแต่ละคนนั้นแหละ เป็น “อุปาทาน” หมู่ จึงชื่อว่า “สัมโมคคกาย” คือ มี “การบริโภคร่วมกัน”

แท้จริง “พระเจ้า” คือ “นิรมาณกาย” ซึ่งได้แก่ “สิ่งหนึ่ง” ที่จิตใจ ตนเองแท้ๆ สร้างขึ้นในจิตตนเอง มีเองเป็นเอง มัน “มี” เฉพาะตนเอง แต่ละคนแท้ๆ

และต่างคนต่างก็มองไม่เห็น “กาย” นี้กันเลย ตามภาษาที่ว่า “อทิสสมาณกาย” แปลว่า “กายที่มองไม่เห็น”

ซึ่งเป็นแค่ “สัญญาะ นิจจานิ” ของแต่ละคน

“สัญญาะ นิจจานิ” หมายความว่า ความเที่ยงแท้ นั้น มันก็ แค่การกำหนดรู้ แต่แล้วก็ยึดมั่นถือมั่นใน “การกำหนดรู้ (สัญญา)” นี้ ขึ้นมาได้ นั้นๆ ของตนๆ ยึดว่าเป็น “ลั้จจะ” เสียด้วยนะ!

แล้วก็ยึด “ลั้จจะ” ของตนๆ ว่า จริง ของคนอื่น ไม่จริง

แล้วก็แย้งกันเถียงกัน อยู่ นั้นแล้ว ไม่มีที่หยุดที่จบ

ผู้หยุดเถียงได้จริง คือ “ผู้รู้จริง” และ “รู้จบ” และ รู้จัก รู้แจ้ง

รู้จริงใน“ความแตกต่าง” ว่ามีได้ต่างๆ นานา มันย่อมเห็นแตกต่างกันได้ โดยเฉพาะคนละศาสนา“พระเจ้า”ก็ต้องแตกต่างกันไป

หรือที่แท้ก็ยึดถือ“ความรู้-ความจริง”นั่นเองที่แตกต่างกันไปต่างๆ นานา มันบังคับความรู้ ความเห็นที่ต่างยึดถือว่า“จริง”ไปคนละอย่างกันได้แน่นอน

แม้จะอยู่“สังวาส”เดียวกัน หรือศาสนาเดียวกันแท้ก็ยังไม่ต่างยึดเห็นแตกต่างกันไปคนละอย่างได้แน่นอน

พระพุทธเจ้าจึงไม่มีปัญหาในเรื่อง“ความแตกต่าง”

จึงให้จบกันที่หลัก“นานาสังวาส”

นั่นก็คือ แม้คนศาสนาเดียวกันแท้ๆ ก็เห็นต่างกันได้ ต่างคนก็ต่างยึดถือปฏิบัติกันไปก็แล้วกัน เพราะมัน“เห็นต่างกันแล้ว”และ“ยึดถือต่างกันแล้ว” ก็ต่างปฏิบัติของตนๆ ไปก็แล้วกัน

ก็เป็นการยุติด้วย“นานาสังวาส”ตามธรรมวินัย

แล้วต่างก็แสวงหาปฏิบัติตนไปตามที่ตนเห็นว่าอย่างใดเป็น“ธรรมวาที” เราก็ปฏิบัติกันไปตามนั้น

“ผล”มันก็จะ“ปรากฏขึ้น”ให้แก่ผู้ปฏิบัติตาม“เหตุ”ของตนๆ นั้นเอง แล้ว“ตนเอง”ก็ดี คนทั้งหลายทั้งปวงก็ดี ก็จะสัมผัส“ปรากฏการณ์”ที่เกิดขึ้นได้เอง และจะวินิจฉัย จะตัดสินเองตามภูมิของตน ด้วยความเป็น“กาย” กับความเป็น“สัญญา”ของตนๆ ที่มีทั้ง“ต่างกัน”และ“เหมือนกัน”

พระพุทธเจ้าตรัสให้ศึกษาปฏิบัติด้วยภาวะที่เป็น“วิญญาน सूติ”คือ วิญญานมี“ที่ตั้ง(สุด)”ได้แก่ ที่ตั้งคือ ตา,หู,จมูก,ลิ้น,กาย มีการสัมผัสกับ“รูป”นั้นๆ อยู่

ไม่ใช่ไปศึกษาปฏิบัติแบบ“หลับตา”หรือทำตน“ตกท้วงค์”
แล้ววิญญานก็ไม่ใช่“วิญญานฐิติ” แต่กลายเป็น“ลัมภเวสี”ไป

พระพุทธเจ้าทรงรู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“วิญญาน”
และจัดการกับ“วิญญาน” ถึงขั้นสามารถ“แยกกาย-แยกจิต”ได้จริง
จึงทำ“นิพพาน”ได้สำเร็จจริง

เพราะแยกความเป็น“กาย” แยกความเป็น“จิต”ได้สำเร็จ
แล้วทำ“จิต”ของตนให้ไม่มีความเป็น“กาย”

ผู้ปฏิบัติที่สามารถทำจิตหรือเจตสิกของตนให้“ไม่เป็นกาย”
ได้สำเร็จ นี่แหละคือ “จุดสำเร็จ”ของศาสนาพุทธ

ชาวพุทธจึงต้องเรียนรู้ความเป็น“กาย”และ“ไม่เป็นกาย”
ให้“ลัมมาทิฏฐิ”จริงๆ จึงจะปฏิบัติ“ธรรมของพุทธ”บรรลุดรรชนีที่เป็น
“โลกุตระ” คือ บรรลุ“โลกใหม่”อันเป็น“โลกอื่น”ที่แตกต่างไปจาก
“ชาวโลกปกติธรรมดาสามัญ”ทั่วไปที่เขาเป็นเขามีกันอยู่

ผู้ที่ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“กาย”อย่าง“ลัมมาทิฏฐิ”นั่นคือ
ผู้ที่ยังมีทิฏฐิ“ไม่พ้นสังโยชน”ข้อที่ ๑ ได้แก่ คนที่ยัง“เข้าใจ”ความเป็น
“กาย” และความเป็น“ลัก”คือ“ของตน” ไม่ได้

ไม่ง่ายเลยนะ! ที่คนจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“กาย” หรือ
มี“ลัมมาทิฏฐิ”ในความเป็น“กาย”

ผู้ที่ยังมี“ทิฏฐิ”ในความเป็น“กาย”ไม่“ลัมมาทิฏฐิ”ก็ย่อมไม่
สามารถปฏิบัติธรรมบรรลุ“โลกุตระธรรม”ของพระพุทธเจ้าได้เลย

ความเป็น“กาย”ของคนที่ยังไม่“ลัมมาทิฏฐิ”ทั้งหลายเหล่านั้น
จึงล้วนมี“สัญญา”คือ “กำหนดรู้”หรือ“สำคัญมั่นหมาย”ในความเป็น
“กาย”ตาม“กาย ๓” ได้แก่ “นิรมาณกาย-ลัมภอกกาย-อภิสสมาณกาย”

จึงต่างก็กระจัดกระจายเห็นและยึดถือความเป็น“กาย” แยกกันไป
มากมายเยอะแยะนับไม่ถ้วน

แต่ก็ยังมิ“คน”ที่เชื่อถือและยึดถือกันเป็นหมวดเป็นหมู่ขึ้น
ตาม“กาย ๓” คือ “นิรมาณกาย-สัมโณคกาย-อทิสสมานกาย”

“นิรมาณกาย-สัมโณคกาย-อทิสสมานกาย” กาย ๓ นี้ คือ
“มโนมยอัตตา”ของแต่ละคน ซึ่งต่างก็ยึดจริง มีจริง ตามแต่ตนเอง
เชื่อถือ และยึดมากยึดน้อยเท่าที่ตน“มี”

“มโนมยอัตตา”ก็คือ ตนเองปั้นขึ้นมาเอง “ลึงนั้นตนเอง
สมมุติขึ้นใส่จิตตนเองจนสำเร็จด้วยจิต” แล้วยึดเป็น“อัตตา”

ที่แท้มันแค่“สังขาร”กันอยู่เท่านั้น แล้วก็หลงในความเป็น
“วิญญาน”

พระพุทธเจ้าตรัสรู้“กาย”ทั้งหลายนี้ได้อย่างดี และทรงสอน
ให้ศึกษาปฏิบัติด้วย“ภาวะ ๒”คือ “นามรูป” ที่เมื่อ“นาม”กับ“รูป”
สัมผัสกันขึ้นก็มี“อายตนะ”ซึ่งมีได้ถึง“๖ คู่”

แล้วศึกษาปฏิบัติกับ“อายตนะ ๖ คู่”ของ“วิญญาน”นี้กันดีๆ
เพราะคนผู้วิชา จะหลงยึด“วิญญาน”ว่าเป็น“อัตตา”

พระพุทธเจ้าตรัสรู้ว่า “วิญญาน”คือ “ธาตุรู้”

แต่ตนเองไม่มี“ความรู้(วิชา)”จึงไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“กาย”ที่เป็น
“อุปาทาน”ของตนเอง

สุดท้ายก็พบ“ความจริง”สูงสุดว่า “อัตตา(เป็นตัวตน)”นั้นที่แท้
มันก็“อนัตตา(ไม่เป็นตัวตน)” หาได้เป็น“อัตตา”อยู่นิรันดร ตามที่
ผู้“วิชา”ยังยึดมั่นถือมั่นอยู่ไม่

‘อุปาทาน’นี่คือจิตตนเองที่เชื่อว่า‘มี’แล้วมันเนรมิต‘กาย’

หรือ‘เทว’ในตนปั้นขึ้นมาเอง แล้วยึดว่าเป็น“อัตตา”ซึ่งก็คือ“เทว”

พระพุทธเจ้าทรงให้ศึกษาความเป็น“กาย” จาก“นามรูป” แต่ละคู่ อันก็คือ “วิญญาณ”หรือ“เทว”หรือ“อัตตา”ในตนนั่นเอง

“กาย”คือ หมวดแห่งเจตสิกธรรมได้แก่ เวทนา สัญญา สังขาร เป็น“ธรรมะ ๒ (รูป + นาม)” แล้วทำงานไปตามหน้าที่

นั่นคือ ให้ใช้“สัญญา”กำหนดรู้ความเป็น“กาย”ของตน ในขณะที่“วิญญาณฐิติ” อย่าไปหลงผิดเหมือนเดียรฉัตรทั้งหลายที่ “หลับตา”งมกายอยู่กับ“วิญญาณ”ที่เป็น“สัมภเวสี” ไม่มี“ที่ตั้ง”ให้ ตัวเราสัมผัส“วิญญาณ”ตัวจริงในขณะที่ปัจจุบันจับมันคั่นตายอยู่ใต้งา หลัดๆ โทนโทได้ มันจึงเรียนรู้อยู่แต่“วิญญาณ”ที่ไม่บริบูรณ์ด้วย “ความเป็น“วิญญาณ”จริง ที่มีองค์ประกอบหรือองค์ประชุมที่ ครบพร้อมสมบูรณ์ให้จัดการศึกษาปฏิบัติกันเต็มสภาพ

คนไทยหรือชาวพุทธไทยทุกวันนี้ ได้หลงเข้าใจความเป็น “กาย”ผิด เป็น“มิจฉาทิฏฐิ”กันไปเกือบหมดสิ้นแล้ว

นั่นคือ ยัง“มิจฉาทิฏฐิ”อยู่ว่า“กาย”คือสรีระหรือร่างกายนอก เท่านั้น จึ่งไม่หมายเอา“นามธรรม”ด้วยว่าเป็น“กาย”ด้วยอีก ส่วนหนึ่ง (“กาย”ต้องมี ๒ คือ“รูป”กับ“นาม”เสมอ)

ซึ่ง“กาย”นี้พระพุทธเจ้าตรัสว่า คือ“จิต มโน วิญญาณ”(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๒๓๐)เลยด้วยซ้ำ ทรงเน้นให้ศึกษาที่“จิต มโน วิญญาณ”เป็นหลัก ซึ่งก็เกี่ยวข้องอยู่กับ“กาย”เสมอ

ถ้าไม่มี“จิต มโน วิญญาณ”หรือไม่มี“ธาตุรู้”ที่ตนเองได้ ยึดมั่น ถือมั่นว่าเป็น“อัตตา”ของตนเอง แล้วให้ศึกษาที่ตนยึดความเป็น “กาย” และทำให้“ไม่เป็นกาย”จนสำเร็จได้จริง ก็ไม่มีสิทธิ์ที่จะบรรลु

“นิพพาน”ได้เด็ดขาด

ภาวะของ“จิต”ที่คนหลงยึดว่าเป็น“กาย”ของตนไปนิรันดรนี้แหละ โดยแยกแยะความเป็น“กาย”ออกไปเป็น“เจตสิก”ต่างๆ แล้วจัดการกับ“เจตสิก”ตัวสำคัญคือ “เวทนา”ไม่ได้ ก็จะต้องตกเป็น“อัตตา”ที่ยังเป็น“ตัวตน”อยู่ในโลกในเอกภพมหาจักรวาลไปตลอดกาลนานนิรันดร

ผู้สามารถทำ“จิต”หรือ“เจตสิก”ของตนให้หมดความเป็น“กาย”ในส่วนใดส่วนหนึ่งได้ นั่นแหละคือ ผู้ทำให้ตนไม่มี“เวทนา”หรือไม่มี“วิญญาณ”ได้แล้ว ซึ่งในขณะที่เราก็มี“ชีวิตเป็นๆ อยู่”นี้แหละ แต่ใน“จิต”ของเรานั้น ได้กำจัดส่วนหนึ่งของ“วิญญาณ”ที่ยึดเป็น“อัตตา”อันแยกแยะไม่ได้กันนั้น สำเร็จผลได้จริง

จึงเป็นคนที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงสามารถจัดการกับการสลาย“อัตตา”ของตนเองให้หมดสิ้นความเป็น“อัตตา”ไปได้จริง

ความสามารถเช่นนี้เองที่ชื่อว่า ผู้ทำ“จิตนิยาม”ให้เป็น“พีชนิยาม” ซึ่งไม่มีสุข ไม่มีทุกข์ ไม่มีบาป ไม่มีบุญ ผู้ทำ“จิต”หรือ“เจตสิก”ตนให้เป็น“พีชนิยาม”สำเร็จ คือ อาริยะ อรหันต์

ผู้มี“ความรู้”ดั่งว่านี้ได้ ก็คือ “ตัวเราเอง” และจัดการกับ“จิต”ตนเองด้วย“ความรู้”นี้สำเร็จผลจริง ถึงขั้นพิสูจน์ความเป็น“อัตตา”ว่า เป็น“อนัตตา”ได้สำเร็จลัมบุรณ์

“ตนเอง”ก็คือ เจ้าของ“ความรู้”นี้ ไม่ใช่ของใครอื่นหรือ“ตนเองรู้”มันก็ของตนเอง ที่ได้ศึกษาฝึกฝนมาจนเป็นได้ด้วย“ตนเอง” ไม่ว่าจะเป็น“อนัตตา”ได้สำเร็จ หรือไม่เป็น“อนัตตา”สำเร็จ แต่มี“อวิชชา”เข้าไปอีกว่า เป็น“อัตตา”นิรันดร

ไม่รู้ และไม่เชื่อว่า “วิญญาณ” หรือ “เทว” จะหมดตัวตน
สลายหายไปจาก “กาล” ของเอกภพมหจักรวาลได้จริง

“ความรู้” หรือ “คำสอน” ที่ว่านี้ มีผู้รู้ทรงค้นพบแล้วนำมา
ประกาศสู่มนุษยในโลกมหจักรวาลได้

ผู้เป็นเจ้าของ “ความรู้” ที่ทรงประกาศต่อมนุษยโลกทั้งหลาย
ก็คือ “ศาสดา” ผู้ทรงประกาศด้วยพระองค์เอง

แต่ศาสดา “เทวนิยม” ไม่สามารถรู้ “ตนเอง” ไม่รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง
ในความเป็น “ตัวเอง” หรือ “อัตตา” อย่างรู้แจ้ง รู้จริง ว่า “ความรู้”
ที่ตนเองนำมาประกาศนั้นเป็น “ของพระองค์เอง”

เพราะไม่รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง ใน “กรรมวิบาก” และไม่รู้จัก รู้แจ้ง
รู้จริง ในความเป็น “ตัวตนพระองค์เอง” ว่า พระองค์ได้สะสม
“ความรู้” ทั้งหลายของพระองค์มานานับชาติ กว่าจะมีได้มากมาย
จนกระทั่งได้เป็น “ศาสดา” พระองค์หนึ่งขึ้นในโลกในมหจักรวาลนี้
ก็คือ “ความรู้ของพระองค์เอง” แท้ๆ

เพราะพระศาสดาเทวนิยม ไม่สามารถรู้จริงๆว่า “พระธรรม”
หรือคำสอนของศาสดาเทวนิยมก็ดี ก็เป็นของพระองค์เองทั้งนั้น
ไม่ใช่ของใครอื่นเลย

แต่เพราะ “พระองค์เอง” ไม่รู้จัก “อัตตา” นี้เอง

แม้แต่ “ความรู้ของตนเอง” ก็ไม่เชื่อตนเอง ไม่มั่นใจในตนเองว่า
“ตนเองจะสามารถมีความรู้” ได้ถึงปานฉะนี้

ซึ่งที่จริงก็คือ ศาสดาไม่รู้ “ตัวเอง” อันเป็น “อัตตา” ไม่รู้
“ความเป็นของตนเอง” เพราะไม่รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง “กรรม” และ “วิบาก”
ว่า เป็นของตนเองที่ได้สั่งสมมา

นั่นก็คือ “พระธรรม”หรือ“คำสอนของพระเจ้า”นั้น ก็ไม่ใช่ของ“พระเจ้า”ในวิมานไหนเลย แท้ๆเป็น“พระธรรม”หรือ“คำสอนของพระบุตรเอง”นั่นเองแหละ มีใช้ของใครเลย

แต่เพราะ“พระบุตร”ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงหรือไม่มี“วิชา”ที่รู้จักรู้จริง“ตนเอง”แท้จริง

ที่แท้“ตนเอง”นั่นเองคือ “เทว”ซึ่งจะเป็น“เทว”ที่ยิ่งใหญ่ ปานใดก็ตาม ก็คือ“ตนเอง”เป็นมา “ตนเอง”มีมาเองทั้งสิ้น

“ตนเอง”มีเอง เป็น“พระศาสดา”เองแท้ๆ

“ความรู้”ทั้งหลายหรือ“พระธรรม”นั้นจึงเป็นของตนเอง จริงๆ ไม่ใช่ของ“พระเจ้า”ที่อยู่ที่ไหนก็ไม่รู้นั้นหรอก

ถ้า“ความรู้”นั้นๆ เป็น“ความรู้”ที่ยิ่งใหญ่ มี“ความจริง”ที่สูงส่ง เกินกว่ามนุษย์ธรรมดา หรือเกินกว่าผู้รู้อื่นๆทั่วไป จนตั้งตนเป็น “เจ้าของความรู้”นั้นๆได้ มีคนยอมรับนับถือมวอลมากพอ จนกระทั่งได้เป็น“ศาสดา”แต่ละพระองค์นั้น ก็ไม่ใช่“ความรู้”ของใคร

“ความรู้”นั้นจะเป็นแบบไหน มากน้อยแค่ไหน ก็คือ“ของตนเอง”แท้ๆ ที่ได้สะสมมาจากชาติก่อนๆ จนมากกว่าใครๆ ได้จริง

แต่เพราะเหตุ“เทวนิยม”ตีแตกแยกแยะ“ความเป็นตนเอง”ไม่ได้ จึงไม่แน่ใจแม้“ความรู้ของตนเอง”แท้ๆ ก็ยก“ความรู้ความสามารถ” นั้นให้เป็นของ“วิญญาณ”ใดวิญญาณหนึ่ง มา“เข้าทรง”ที่ตน ไปเสียนี่!

ที่แท้“พระบุตร”คือ“พระเจ้า”ที่“เข้าทรงตนเอง” ด้วย“ความรู้ตนเอง”ในความจริงนี้

ซึ่ง“การเข้าทรง”ทั้งหลายนั้นก็คือ “ตนเอง”ทั้งนั้น“เข้าทรง

วิญญาณของตนเอง”นั่นเอง

ไม่มี“วิญญาณ”อื่นใดมา“เข้าทรง”ใครได้เลยเป็นอันขาด คนเข้าทรงทั้งหลายนั้น“ทรงวิญญาณตนเอง”ทั้งนั้นๆ ด้วย“อวิชา” “คนเข้าทรง”ก็คือ“ตนเอง”ทั้งสิ้น จะเก่งจะรู้จะทำอะไรได้ยิ่งยวดแค่ไหน อย่างไร ก็ล้วนความรู้ความสามารถของ“ตนเอง”ทั้งนั้น

ขอยืนยันว่านี่คือ “ความจริงที่จริงที่สุด”

“พระธรรม”ของ“พระเจ้า”จึงหมายถึง “พระธรรม”ของ “พระบุตรเอง”นั่นเอง มิใช่ของคนอื่นคนใดเลย ที่ท่านเองท่านไม่รู้ตัวเอง ว่าท่านได้สั่งสม“ความรู้”เหล่านี้มาเอง ไม่รู้ก็ชาติต่อก็ชาติ เป็น“พระธรรมที่สูงสุดของโลกียธรรม”เท่าที่ศาสดา“เทวนิยม”แต่ละพระองค์ท่านได้สั่งสมมาจนกระทั่งได้เป็นศาสดาองค์ใดองค์หนึ่งของ“เทวนิยม” แล้วนำมาประกาศต่อโลก ให้ชาวโลกได้นับถือกัน เป็นประโยชน์แก่ชีวิต

ศาสดาของ“เทวนิยม”จึงมีขึ้นได้มากมายหลายพระองค์ เกิดในกาละยุคเดียวกันก็มี เกิดซ้อนกันอยู่เหลื่อมกัน ต่อเนื่องกัน อยู่ในโลก เป็นศาสดาน้อย-ศาสดาใหญ่แตกต่างกันนับไม่ถ้วน แต่ท่านไม่ได้เรียนรู้“กรรมวิบาก(อจินไตย)”

ศาสดาก็คือ ผู้มี“ความรอบรู้”มากมายสั่งสมใส่“วิญญาณ”ของตนมาแต่ละชาติๆ ก็มี“ความจริง”นั้นๆตามที่มี“กรรม”มี“วิบาก”ของตนเองที่ได้สะสมมาจริง แต่ตน“ไม่รู้”ว่าเป็นของตน

“พระเจ้า”ก็คือ“พระวิญญาณ”ได้แก่ ผู้มี“ธาตุรู้”ชั้น“จิตนิยาม” แต่“เทวนิยม”ไม่รู้จักรู้แจ้ง“ตัวตน”หรือ“อตตตา”

และคนแต่ละคนก็แต่ละ“วิญญาณ” เป็นของตนๆ ซึ่งแต่ละ

“วิญญูณ”ของใคร ก็ต่างมี“ห้วงแห่งจินตนาการ”ของตนๆ แต่ละคนๆ ไป จึงต่างคนก็ต่างมี“การกระทำ”ของตน ที่สั่งสมมาเป็น“วิบาก” หรือ“ผลแห่งกรรม”ของตนเองทั้งสิ้น

ที่สำคัญแต่ละคนต่างมี“การกระทำเป็นของตนๆ แต่ละคน” ที่มันไม่ใช่ของคนอื่น มันของ“ตนเอง”

“กัมมัสสกะ” กรรมเป็นของของตนแท้ๆ ตามที่พระพุทธเจ้า ตรัสไว้นั้นเองจริงๆ

อาจจะมี“การกระทำ”ที่เหมือนกันคล้ายกันบ้าง แต่ไม่ใช่อันเดียวกันเลยนั่นแหละจริงที่สุด และแม้ก็ต่างมี“การกระทำของตนๆ”

และแต่ละคนก็“สัมผัส”ด้วยตนเองของแต่ละคน ย่อม“รู้” ได้ว่า“จริง”หรือ“ไม่จริง”ได้ด้วยตนเองแท้ๆ

และจะเป็น“ความจริง”ยิ่ง ก็ต้องเกิดจาก“สัมผัสของจริง”

ภาวะที่“ไม่มีให้สัมผัส”หรือ“สัมผัส”ไม่ได้นี่แหละ ที่มันยืนยัน “ความเป็นจริง”ว่า แท้จริง ไม่ได้ด้วยกับคนอื่น หรือพิสูจน์“การรู้ยัง-เห็นจริง”ไม่ได้ตรงกันกับผู้คนในโลกเป็นที่เด็ดขาด

คนไม่สามารถ“สัมผัส”พระเจ้า ก็ไม่มี“เวทนา” หรือไม่มี “ธาตุรู้”ที่จะ“รู้สึกได้ด้วยตนเอง”จริงๆ แท้ๆ เกิดในจิตตน

เมื่อไม่มี“สัมผัส”ก็ไม่มี“เวทนา”ปรากฏให้“มนุษย์”ยืนยัน พิสูจน์ได้เลย ว่าเป็น“พระวิญญูณ”อันคือ“ธาตุรู้”ที่สมกับ“คำพูด หรือบัญญัติว่าเป็นพระวิญญูณที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในมหาจักรวาล” ซึ่งพูดกันว่าเป็น“ธาตุรู้”ก็คือ “กายวิญญูณ”ที่มี“หมวดเจตสิก ๓”ในคนหรือมนุษย์ทุกคนสามารถ“สัมผัส”ก็“รู้”ร่วมกันได้ทั้งนั้น มีการร่วมรู้ยืนยันกันเปิดเผยได้ ไม่ลึกลับ ไม่คลุมเครือ ไม่สงสัย

“วิญญูณ”คือ“ธาตุรู้”เป็น“นามธรรม”ไม่ใช่“ธาตุที่ไม่รู้”
เหมือนวัตถุหรือ“อตุณิยาม”ทั้งหลาย ก็เป็นที่ยอมรับตรงกันทั้ง
“เทวนิยาม”ทั้ง“อเทวนิยาม” จึงเป็นหนึ่งเดียว ไม่ขัดแย้งกัน ฉะนั้น

ที่แตกต่างกันอย่างยิ่งนั้นก็คือ “เทวนิยาม”ไม่รู้จัก“ตัวเอง”
ไม่“ศึกษา“ตัวเอง”หรือ“อตฺตา” แยกแยะความเป็น“เทว”ไม่ได้

ศาสนาพุทธพิสูจน์ดีแตกความเป็น“เทว” และแยกแยะ
ความเป็น“อตฺตา”ได้อย่างบริบูรณ์ลัมบูรณ์ จนถึงขั้น“อนตฺตา”

เพราะพระพุทธเจ้าตรัสรู้“จิตนิยาม”จาก“ธรรมนิยาม”ที่
แยกได้เป็น“ธรรมนิยาม ๕”อันแยกได้คือ “อตุณิยาม-พินนิยาม-
จิตนิยาม-กรรมนิยาม-ธรรมนิยาม”

พุทธก็สามารถพิสูจน์“ธาตุ”ได้ถึงความเป็น“ต้นธาตุ” และ
รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“ต้นธรรม”ซึ่งเริ่มมี“ธาตุ ๒”คือ“รูปธาตุ
กับนามธาตุ”ที่สังขารกันเกิดขึ้นในโลก ในมนุษยชาติ

พุทธจึงพิสูจน์ความเป็น“พระเจ้า”ซึ่งก็เป็น“ธาตุรู้”หรือ
“วิญญูณ”เช่นเดียวกันกับ“วิญญูณ”ทั้งหลาย ทั้งในความเป็น
“มนุษย์”หรือในความเป็น“พระเจ้า”นั่นเองได้จริงแน่แท้

เพราะมนุษย์หรือพระเจ้าต่างก็มีความเป็น“วิญญูณ”
เหมือนกัน

แม้ทาง“เทวนิยาม”จะแย้งว่า “มนุษย์”แม้จะมี“วิญญูณ”
เหมือนกัน แต่“วิญญูณมนุษย์”นั้นจะเท่าเทียม“วิญญูณพระเจ้า”
ไม่ได้ “วิญญูณ”พระเจ้ายิ่งใหญ่สามารถสร้างมนุษย์

แต่ฝ่ายพุทธก็มีทางแย้งได้แม้ในขณะนี้ และยังมีนัยะอื่นที่
ลุ่มล้าความเป็น“วิญญูณนิรันดร”ของพระเจ้าได้ด้วย

เช่น พุทธมี“นิพพาน” และมี“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”
ทำลาย“วิญญาน”เป็น“อุตุนิยาม”ไปได้ทีเดียว ซึ่งมันยืนยันว่า
“วิญญาน”ไม่ได้เป็น“ของพระเจ้า”อยู่นิรันดร์

เพราะชาวพุทธพิสูจน์ได้จริงว่า “วิญญาน”นั้นตัวเราเอง
สามารถสลาย“วิญญาน”ตนเองให้เป็นดินน้ำไฟลมไปได้เอง

ค้านแย้งในประเด็นว่า พระเจ้าเป็นเจ้าของ“วิญญาน”และ
“วิญญาน”จะเป็นอื่นไปไม่ได้ ต้องเป็น“วิญญาน”นิรันดร์

ศาสนาพุทธเรียนรู้“วิญญาน”อย่างทะลุปรุโปร่ง ด้วย “การ
รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“วิญญาน”ด้วย“การสัมผัส”ทางตาหูจมูกลิ้นกายใจ
อย่างเป็น“ความจริง”ยิ่งๆ ชนิดที่ไม่คลุมเครือ ไม่กลางแกลง
ไม่สงสัย ไม่เหลือเศษอะไรติดใจใดๆ เลย

ซึ่งการ“สัมผัสวิญญาน”ในร่างมนุษย์จริงจากการพิสูจน์ความ
เป็น“เทว”ที่ยิ่งใหญ่ปานใด ก็รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“วิญญาน”ได้บริบูรณ์
สมบูรณ์ เพราะศาสนาพุทธสามารถพิสูจน์ความเป็น“ธาตุ”ต่างๆ ได้
ชัดแจ้ง ไม่ลึกลับ ไม่ปิดบัง ไม่อำพราง และมันก็ไม่อำพรางเลย

นอกจากผู้ไม่รู้“วิญญาน”ที่แท้ หรือไม่สามารถใช้“ธาตุรู้”
ของตนพิสูจน์ความเป็น“ธาตุรู้”ทั้งหลายประดามีอย่างรู้จักรู้แจ้ง
รู้จริง ตั้งแต่ความเป็น“อุตธาตุ”จนกระทั่งไปถึง“พีชธาตุ”และ
ก้าวหน้าเป็น“จิตธาตุ”แล้วสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“พฤติกรรม”ที่เป็น
“กรรม”และเป็น“ธรรม” ซึ่งเป็น“ธาตุคู่”สำคัญยิ่งมาตลอด

ตั้งแต่เริ่มจาก“อุตุนิยาม”ธาตุที่ยังไม่เป็น“ชีวะ” และต่อมา
จึงจะเป็นธาตุที่มีชีวะขั้นต้นคือ“พีชนิยาม”หรือ“พีช”แล้ว จึงรู้จัก
รู้แจ้งรู้จริงในธาตุที่เป็นชีวะขั้นสูงแท้คือ“จิตนิยาม”

และในความเป็นชีวิตที่มี“ธาตุรู้”ชั้น“จิตนิยาม”ในระดับคนหรือชั้น“วิญญาน”นั้น ก็มี“กรรม”หรือ“การกระทำของตนเอง”แท้ๆ ที่มี“จิตวิญญาน”ของตนนั่นเองแท้ๆอีกเป็นประธาน “บงการการกระทำ”ของตนเอง”เรียกว่า“กรรม”

ชาวพุทธเถรวาทนั้นเชื่อมั่นยิ่งว่าไม่มี God หรือ“พระเจ้า”ที่ชาวเถรวาทต่างก็ยังอำพรางในความเป็น“พระเจ้า”กันอยู่ ไม่รู้ว่าอยู่ที่ไหนนั่นเป็นผู้บงการ“การกระทำ”ผู้คนในโลกให้เป็นไปตามพระประสงค์ของพระองค์

ซึ่งพระพุทธเจ้าทรงพิสูจน์มาแล้วว่า“กรรมเป็นของของตน (กัมมัสสกตา)-ตนเป็นทายาทของกรรมของตนเอง(กัมมทายาท)-กรรมพาดตนเองเกิดตนเองเป็นไป(กัมมโยนิ)-กรรมเป็นเผ่าพันธุ์ของตน(กัมม-พันธุ์)-ตนเป็นที่พึ่งอาศัยของตนเอง(กัมมปฏิสรโณ)”

ตนเป็น“เจ้าของวิญญาน” จึงศึกษาความเป็น“วิญญาน”ที่มีอยู่ในตนเองนี้แหละอย่างถ่องแท้แบบคาย ไปตามลำดับๆ ด้วยวิธีตีแตกแยกแยะความเป็น“เทว”คือ“ธรรมะ ๒”

จึงสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ธรรมะ ๒”หรือคือ“เทว”ได้ละเอียดลออและสามารถจัดการให้เป็น“ธรรมะ ๑”และที่สุดเป็น“๐”สำเร็จจริง

จึงสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“จิต”หรือ“วิญญาน”ได้จาก“กรรม”ของตนเองนี้เองอันดำเนินไปกับ“กาล”

กระทั่งถึงที่สุดขั้นรู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“การทำกาละ”เป็นที่สุดให้แก่ตนสำเร็จได้ เรียกว่า“ปรินิพพานเป็น“ปรีโยสาน” เป็นผู้สิ้น“กรรม”ที่จะเกิดจะมีอยู่ใน“กาล”กันอย่างสูญสิ้น

นั่นคือ ทำ“ธาตุรู้”หรือ“วิญญาน”ของตนให้หมดสิ้น“กรรม”
ไปจาก“กาล”ได้จริงๆ

สิ่งที่“มีอยู่”นิรันดรจึงคือ“กาล” ไม่สูญไป

ซึ่ง“กาล”นั้นแน่นอนย่อมมีอยู่นิรันดรเพราะ“กาล”ขึ้นอยู่กับ
การมีเอกภพมหাজักรวาล

ส่วน“กรรม”ของ“วิญญาน”หรือภาวะที่มีชีวิตขึ้น“จิตนิยาม”
สามารถทำให้สิ้นไปไม่มีอีกแล้วชนิดที่เที่ยงแท้แน่นอนได้จริงๆ

ผู้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“วิญญาน” ซึ่งได้แก่“ธาตุรู้”หรือ
“เทว”จึงสามารถเรียนรู้“ตนเอง” จัดการ“ตนเอง”เกิดเอง-ดับเองได้

“ธาตุรู้”ของความเป็นสัตว์หรือ“คน”ที่มีคุณสมบัติถึงขั้น
“วิญญาน”หรือขั้น“จิต” จึงได้แก่“จิตนิยาม”ซึ่งเป็น ๑ ใน ๕ ของ
“ธรรมนิยาม ๕”ตามที่พระพุทธเจ้าทรงค้นพบแล้วนำมาประกาศให้
มนุษย์โลกรู้ตาม

ซึ่ง“พระเจ้า”ก็คือ“วิญญาน”คือ“ธาตุรู้”เช่นเดียวกัน

ดังนั้น จึงสามารถพิสูจน์ความเป็นอย่างหนึ่งอย่างเดียวกัน
กับความเป็น“พระเจ้า”ได้จริง ก็ตรงที่ความเป็น“ธาตุรู้” ที่ชื่อว่า
“วิญญาน”นี่เอง

“เทว”ซึ่งเป็น“ธรรมะ ๒”นัยหนึ่งนั่นก็คือ “ธรรม”และ“ธาตุ”

“วิญญาน”เป็น“ธรรม”หรือเป็น“ธาตุ” ที่ต่างกันนับถือกัน
เป็นสากลว่า คือ“ธาตุรู้”ที่คนรู้ได้ด้วย“สัมผัสจากทวาร ๖”ก็จะรู้จัก
รู้แจ้งรู้จริง“ความจริง”ต่างๆทั้งหลายได้ ว่า เป็นอย่างไร? ไฉน?
ไม่ว่าจะเป็น“สมมุติสัจจะ” หรือ“ปรมาตถสัจจะ”

เมื่อ“พระเจ้า”ซึ่งก็คือ“วิญญาน”เป็น“ธาตุรู้”เช่นเดียวกัน

จึงสามารถรู้จักผู้แจ้งรู้จริงได้ว่า “ธาตุรู้”หรือ“เทว”ที่ชื่อว่า “พระเจ้า”นั้นแท้ๆ เป็นอย่างไร? ไฉน?

ซึ่งอะไรทั้งหลายทั้งปวงในมหาจักรวาลที่มีอยู่ คนเป็นๆในโลก ถ้าสามารถ“สัมผัส”ส่วนใดได้ ในกาลที่เป็น“ปัจจุบัน”ด้วยกัน ก็ย่อมรู้ร่วมด้วยกันได้ทั้งสิ้น

แต่เพราะ“พระเจ้า”ของเทวนิยมนั้น “สัมผัสไม่ได้ในปัจจุบัน” ก็ไม่เกิด“ธาตุรู้”จาก“การสัมผัส”กันได้ จึงมีแต่“ตีขลุม” แล้วอ้างว่า “ธาตุรู้”คือ“พระวิญญูญาณ”นี้ มีมาแล้วใน“อดีต”ตลอดกาล และจะมีต่อไปใน“อนาคต”เที่ยงแท้รันดร์ ไม่มีสูญไปไหนเลย ก็ได้แต่“ยืนยัน”กันอยู่แค่นี้ แต่“พิสูจน์ด้วยสัมผัส”จริงไม่ได้

“พระเจ้า”จึงไม่สามารถ“ปรากฏพระองค์”ให้คนทั้งหลายในโลก“สัมผัส”ขณะ“ปัจจุบัน”ได้ ด้วย“ทวาร ๖”ของมนุษย์เลย ก็ไม่สามารถ“รู้ร่วมกันครบ‘กาย’ทั้งรูปทั้งนามสัมผัสบูรณ์”ได้

“พระเจ้า”หรือ God ของ“เทวนิยม”จึงลึกลับอยู่ตลอดเวลา นาน ปานะนี้

God ปรากฏตัวเองกับใครไม่ได้เลย พิสูจน์ความมีตัวจริงไม่ได้ทั้งนั้นโดยเฉพาะ“ปัจจุบัน”ของความเป็น“กาละ”ใดๆในเอกภพมหาจักรวาล

ดังนั้น “เทวนิยม”ประดามีทั้งหลายในโลก หรือศาสนาที่นับถือ “พระเจ้า”จึงไม่สามารถเรียนรู้“กรรม-วิบาก”ชนิดที่มีปรากฏการณ์หรือข้อเท็จจริง(phenomenon)ไปกับ“กาล”กันได้เลย

ทั้งๆที่“พระเจ้า”เป็น“พระวิญญูญาณ”หรือเป็น“ธาตุรู้”ที่ยิ่งใหญ่เหลือเกินแท้ๆ ของ“เทวนิยม”ทั้งปวง แต่มนุษย์คนใดก็ไม่สามารถ

“ล้มผัส”ด้วยทวาร ๕ ไต ได้เลย ในกาละ“ปัจจุบันชาติ”

“พระเจ้า”แสดงตนให้คน“ล้มผัส”รวมกันกับคนอื่นๆ ในโลกนี้
แม้ลัคนิด ด้วย“อาการ”ใดๆ ก็ไม่ได้ทั้งนั้น

ซึ่งเป็นความแตกต่างกันมากยิ่งตรงนี้เอง กับศาสนา“อเทวนิยม”ที่ยืนยันได้ในความเป็น“เทว”คือ“วิญญาณ”นั้น ที่แท้คืออะไร
และจะให้“วิญญาณ”เป็น“วิญญาณที่ดี”ถึงขั้นไม่เป็น“วิญญาณที่ชั่ว
อีกเลย”เด็ดขาด ก็ทำได้

แต่ที่“เทวนิยม”ทำ“วิญญาณ”ให้เป็นไม่ได้ ก็คือ “โลกุตระภูมิ”
ซึ่งเป็น“ปัญญา”ชั้น“ทวนกระแสโลกียะเอง”นี้เอง

หรือซัดๆ ยิ่งก็คือ “เทวนิยม”ไม่ยอมลดอัตตา”เด็ดขาด

แม้ที่สุดสามารถจะให้วิญญาณ“มีอยู่ดำเนินไปอยู่”ตามที่ตน
ประสงค์ ก็ทำได้ และทำให้“ตายหายดับสูญไปเลยนิรันดร์”เด็ดขาด
ก็ทำได้ ด้วย“การกระทำ”คือ“กรรม”ของเราเอง

จึงพิสูจน์ได้ชัดเจนแจ้งจริงว่า ไม่มีใครเป็น“เจ้าของวิญญาณ”
ของเราเลย แท้ๆ จริงๆ ยิ่งแล้วก็“ตัวเราเอง”นี้เองที่เป็น“เจ้าของ
วิญญาณ”ตนเองแต่ผู้เดียว

เพราะพิสูจน์ได้จบบริบูรณ์ว่า“วิญญาณ”ก็คือ“เทว”หรือ
“ธรรมะ ๒” เพราะวิญญาณ”เป็น“ธาตุรู้” ก็พิสูจน์จาก“ความเป็น
ธาตุรู้”นี้เอง ด้วย“กรรม”ไปกับ“กาล” จนรู้แจ้งรู้จริงเป็นที่สุด

เมื่อ“วิญญาณ”เป็น“ธาตุรู้”เราสามารถจัดการทำ“ธาตุรู้”
ที่เป็น“เทว”หรือ“ธรรมะ ๒”ให้เป็น ๑ ที่สุดให้เป็น ๐ ได้

ด้วย“ปัญญาอันยิ่ง”ของตนเอง จึงสามารถรู้จริงรู้จบถึง
ความเป็น“อนันตัง” ชนิดที่มี“ล้มผัสรู้ชัดรู้แจ้งยิ่ง” ยืนยันได้

แม้จะเป็น“เทว”ที่ยิ่งใหญ่ปานใดๆ ก็รู้ได้จาก“กรรมที่ไปกับกาล” ซึ่ง“อเทวนิยม”สามารถตีแตกแยกแยะความเป็น“เทว”ได้ละเอียดลออ และ“อนันตัง”คือ ภาวะนับไม่หวาดไม่ไหวของ“ธรรม(สิ่งที่ทรงอยู่)”ทั้งปวง ที่จะพิสูจน์“ความมี” อันต้องอาศัยอยู่

แม้ที่สุดพิสูจน์“ความไม่มี”คือความเป็น“อ”ของ“วิญญาน”ได้ จึงรู้จักจริงแจ้งจบครบถ้วน

ก็ารู้จักจริงแจ้งจริงว่า “วิญญาน”หรือความเป็น“ธาตุรู้”อันก็คือ God หรือ“พระเจ้า”นั้น ที่แท้คือ “อ”หรือ“อนันตัง”มิใช่“อาตมัน(อัตตา)” หรือ“ปรมาตมัน”ที่มีอยู่นิรันดร์แต่อย่างใด

เพราะสามารถพิสูจน์ได้ถึงขั้น“สูญญตา”หรือขั้น“นิพพาน”หรือขั้น“อนัตตา”

อเทวนิยมจึงทำความเข้าใจในความเป็น“เทว”ได้บริบูรณ์ สัมบูรณ์ว่า“ความจริงที่ยิ่งใหญ่นั้นเป็นได้จริง ทั้ง“วิญญานที่มีจริง”และทั้ง“วิญญานที่ไม่มีจริง”หรือ“สูญ”ได้แน่แท้อย่างสัมบูรณ์เป็นวิทยาศาสตร์

ครบความเป็น“เทว”คือ “ธรรมะ ๒”ทั้ง“รูป”ทั้ง“นาม”หรือทั้ง“สมมุติสัจจะ”ทั้ง“ปรมาตสัจจะ”ที่สุดคือทั้งความเป็น“โลกีย-ธรรม”กับทั้งความเป็น“โลกุตระธรรม”กันทีเดียว

“อเทวนิยม”โดยเฉพาะศาสนาพุทธนั้นตีแตกแยกแยะยืนยันได้ว่า“เทว”คือ“ธรรมะ ๒”กระฉ่างอย่างวิทยาศาสตร์ คือมี“รูป(object)”ที่สำคัญ“สัมผัสด้วย“นาม(subject)”ครบ“ธรรมะ ๒”จึงรู้จักจริงแจ้งจริงความเป็น“วิญญาน”กันได้จริงๆ แท้ๆ แน่นนอน หลัดๆ ได้ังๆ โทนโท่ แต่ต้องกันอยู่รู้ๆ เห็นๆ เป็นปัจจุบันเลย

และแยก“เทว”ออกเป็น“กาย”กับ“สัญญา”ไปที่ละคู่”เพื่อ
ศึกษาความเป็น“สัตว์ทางวิญญาณ(สัตว์โอปาติกะ)”ทั้งหลาย ด้วยการ
ปฏิบัติแยกแยะและจัดการกับความเป็น“สัตตาวาส ๙”ครบ

จึงสามารถหลุดพ้นจากความเป็น“สัตว์”ได้สำเร็จจริง

โดยมี“ที่ตั้ง(ฐิติ)”อันสามารถแสดง“ความรู้”ด้วยตา ด้วยหู
ด้วยจมูก ด้วยลิ้น ด้วยกาย ด้วยใจ จึงยืนยัน“วิญญาณฐิติ”ในปัจจุบัน
ที่มี“จักขุ ปญญา ญาณ วิชา อาโลก”ให้รู้แจ้งครบครัน

มิใช่แม้แต่เป็นแค่“วิญญาณ”อยู่ในภวังค์ในขณะ“หลับตา”
หรือ“วิญญาณ”ที่หลบลับ ที่ล่องลอยเป็น“สัมภเวสี”อยู่เท่านั้น

แต่เป็น“วิญญาณ”ที่สัมผัสอยู่เป็น“วิญญาณฐิติ”ซึ่งเป็น
“วิญญาณมีที่ตั้ง”แสดงโทนโท หลุดๆ โด่งๆ ในปัจจุบันชาติ(ภพธรรม)
ให้คนในโลกใช้ตา,หู,จมูก,ลิ้น,กาย,ใจยืนยันความมีจริงมีแท้

จึงเป็น“ความจริง”ยืนยันความเป็น“เทว” ที่คนในโลกสามารถ
“สัมผัส”ได้ชัดเจนแจ่มแจ้ง ยิ่งกว่ากัน

การปฏิบัติใดๆ กับ“เทว”หรือปฏิบัติกับ“วิญญาณ”และ
ปฏิบัติกับ“อตตะ” จึงมีจริงเกิด“ความสำเร็จ”จริงยิ่งกว่ากัน

การปฏิบัติกับ“วิญญาณฐิติ”จึงเป็น“ความจริง”ยิ่งกว่า“วิญญาณ
พระเจ้า” หรือ“วิญญาณสัมภเวสี”

“นาม”คือ ความเป็น“ธาตุรู้” ที่ต้องมีคุณสมบัติ“สัมผัสรูป”
ใดๆ ก็สามารถจะเกิด“ธาตุรู้” เช่น เป็น“เวทนา” เป็น“วิญญาณ”

และ“ภาวะธาตุรู้”ที่ถือว่าเป็น“ชีวะ”นั้น มันมีได้ทั้ง ๒ ภาวะ
ซึ่งแตกต่างกันอยู่ในภาวะ“พินนิยาม”กับในภาวะ“จิตินิยาม”

ถ้า“พระเจ้า”ชื่อว่า เป็น“วิญญาณ” ก็ต้องเป็น“ธาตุรู้”แสดง

ภาวะที่เป็น“ชีวิตะ”อันมี“สัญญาณชีพ(vital sign)”ให้คนปกติ“สัมผัสรู้”ได้ด้วยตา,หู,จมูก,ลิ้น,กาย,ใจ ก็จริงยิ่งกว่า

ดังนั้น แม้แต่การปฏิบัติที่“หลับตา”ปฏิบัติ จึงเป็นการปฏิบัติกับ“วิญญาณ”ที่ไม่มี“สัญญาณชีพ”ครบครันจริงเท่ากับมี“วิญญาณฐิติ” การ“หลับตา”ปฏิบัติจึงไม่ครบ“ความจริง”ในความเป็น“วิญญาณ”หรือ“เทว”หรือ“อัตตา”

ยิ่งในศาสนา“เทวนิยม”ทั้งหลาย ไม่สามารถแสดงภาวะที่เป็น“ชีวิตะ”อันมี“สัญญาณชีพ”ให้คนปกติ“สัมผัสรู้”ด้วยตา,หู,จมูก,ลิ้น,กาย,ใจได้เลย จึงเป็นที่คลุมเครือ สงสัยใน“ความจริง”

ชาวเทวนิยมนั้นเชื่อถือกันว่า God หรือพระเจ้า“มี”แล้วเล่ากันมาจาก“อดีต” และยืนยันมั่นใจกันยิ่งแท้ว่า“พระเจ้า”เที่ยงแท้(นิจจัง) ยั่งยืน(ฐวัง) ตลอดกาล(สัสตัง) ไม่มีเปลี่ยนแปลง(อิปรนิวณณมัง) ใครล้มล้างไม่ได้(อสังหรัง) เป็น“ปรมาตมัน”พระผู้สร้างยิ่งใหญ่

แต่“พระเจ้า”ซึ่งก็คือ“เทว”หรือ“วิญญาณ”นั้นพิสูจน์กันหลายๆ โด่งๆ เป็น“ปัจจุบัน”โทนโทไม่ได้เลย มีแต่อยู่ใน“ห้วงแห่งจินตนาการ”ว่าเป็น“วิญญาณ” เป็น“เทว”ชั้น“ปรมาตมัน”

ส่วนพุทธศาสนานั้น พิสูจน์ความเป็น“วิญญาณ”ได้ด้วยการสัมผัสแล้วตีแตกแยกแยะ“เทว”เป็น“ภาวะ ๒ ที่มีธาตุรู้”แท้ๆ จึงยืนยันว่า เป็น“วิญญาณ”จริงๆ ถึงขั้นเป็น“วิญญาณ”ที่ยิ่งใหญ่สุดๆ ปานใด ก็สามารถพิสูจน์โดย“สัมผัส”ร่วมกันได้ด้วย“กรรม”ที่เกิดจริงใน“กาล”จริงๆ แท้ๆ หลายๆ โด่งๆ เป็น“ปัจจุบัน”นั้นเที่ยวเพราะ“ปัจจุบัน”นั้นยืนยัน“ความจริง”ได้แน่นอนยิ่งกว่า“กาล”

อื่นๆใดๆ กว่า“กาล”อดีต กว่า“กาล”อนาคต

แม้“กรรม”นั้นทุกกรรมจะตกผลึกเป็น“วิบาก(ผลของกรรม)”
ลัสมอยู่เป็น“อดีตกรรม” ก็เป็น“กรรมวิบาก”ที่อยู่ใน“กาล”

ด้วย“กรรม”ด้วย“วิบาก”นี้เองอันมนุษย์ทุกคนที่อุบัติขึ้นมา
“อตตา”หรือ“อตมัน”ก่อขึ้นในโลกใน“กาล”ของเอกภพมหาจักรวาล
และคนต้องมี“กรรม”คือ“การกระทำ”ผู้มี“การกระทำแล้ว” กรรม
ก็ละสมเป็น“ผล”เรียกว่า“วิบาก”อยู่ใน“กาล”

“วิบาก”คือ ผลของการกระทำ และผลของการกระทำก็
ลัสมลงเป็น“อดีตกรรม”

คนทุกคนจึงมี“วิบาก”กันทุกคน นั่นคือ คนมี“ผลของกรรม”
ที่ตนทำมา ละสมกันเป็นพลังของ‘การกระทำ’ของตนทั้งหมด”อยู่
ใน“อดีต” แล้ว“กรรมอดีต”ก็ร่วมกันกับ“กรรมปัจจุบัน” มีฤทธิ์
ให้ผลแก่ตนใน“ปัจจุบัน”แท้ๆ

และ“อนาคต”ก็คือ“กาล”ที่เดินทางมาถึง“ปัจจุบัน”

คนจึงคือ“กรรม ๕”กับ“กาล ๓”นี้แล ที่“จิตนิยาม”ของคน
หรือสัตว์โลกเดินทางไปอยู่ชั่วกาลนานในเอกภพมหาจักรวาล

“อตตา”หรือ“วิญญาน”คือ กรรม กับ กาล แห่ง สันตติ

ภาษาอังกฤษก็คือ karma and time of continuum

จนกว่า“ตนเอง”จะจัดการ“อตตา”หรือ“วิญญาน”ของ
ตนเองให้หมดสิ้นไปจาก“กาล” อันเป็น“อนาคต”ลงนิรันดร

ซึ่งศาสนาพุทธสามารถบงการตนเองให้หมดสิ้น“อตตา”
หรือ“วิญญาน”ไปจาก“กาล ๓” ไม่เหลือเศษเชื่อ“วิญญาน” หรือ
“อตตา”ใดๆ เลยอีกนิรันดรได้จริงด้วย“กรรม”ของตนเอง

คนบงการตนเองให้“สูญ”ไปจาก“กาล”ด้วย“กรรม”ของ
ตนเองได้จริง จึงเป็นเครื่องยืนยัน“ตนเอง”เป็นเจ้าของ“อัตตา”

คนทุกคนจึงอาศัย“กรรม ๕”บงการหรือบัญชา”ตัวเอง

มิใช่“มีพลังงานหรืออำนาจของใครใดมาบัญชาหรือบงการ
เรา”เลย นอกจาก“กรรมอดีตของตนกับกรรมปัจจุบัน”ของตน
แต่ละคน เดินทางไปสู่“อนาคต” สำหรับผู้ที่ยังมี“อนาคต”

จนกว่าคนผู้นั้นจะสูญสิ้น“อัตตา”หรือ“วิญญาณ”ของตน
ไม่เหลือต่อไปใน“อนาคต”อีก จบลงที่“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”

“อัตตา”หรือ“วิญญาณ”ก็หมดสิ้นจาก“กาลอนาคต”สนิท

“อัตตา”หรือ“วิญญาณ”ของศาสนาพุทธ พัฒนาตนเองได้
เจริญสูงสุดเป็นอรหันต์ หากยังไม่“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน” ก็
อยู่กับ“กรรม”และ“กาล”เท่านั้น ไม่มีใครบัญชาหรือบงการ

ผู้เป็น“อรหันต์” จึงสามารถ“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน” สูญสิ้น
“อัตตา”หรือ“วิญญาณ”ไปจาก“อนาคต”ของความเป็น“กาล”
นิรันดร์ อย่างอิสระเสรีสมบูรณ์ ด้วยการบงการตนเอง

ศาสนาพุทธจึง“ไม่มีพลังงานของใครได้อื่นมาบัญชาหรือ
บงการตัวเรา” ไม่มี God หรือไม่มี“พระเจ้า”ใดมาใช้พลังงานของ
ท่านบัญชาหรือบงการเราเลย การกระทำของเราเองทั้งหลาย
เท่านั้นที่รวมกันบัญชาบงการเราเอง

แม้คนทุกคนจะเป็นชาวเทวนิยมก็ตามก็เช่นกัน ทุกคนมี
“กรรม”ของตนนี้แหละบงการบัญชาตนให้เกิดให้เป็นไป(กัมมโยนิ) แต่
เพราะยังไม่มี“วิชา” จึงยังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงเท่านั้นเอง

“ผลของการกระทำของตนเอง”ทั้งนั้น ที่สะสมกันแล้วกันอีก

รวมกันปัญหาหรือบงการให้“ตนเองเป็นไปตามการกระทำของตน
ทั้งหลายนั้นๆ”(กัมมโยนิ)

“กรรมอดีต”คือ“วิบาก”ที่มีฤทธิ์มีอำนาจ ต่อ“กรรมปัจจุบัน”
และ“กรรมอนาคต”ได้จริง แม้เป็นอรหัตต์แล้วก็ยังอาศัยกรรม

เพียงแต่ผู้เป็นอรหัตต์แล้ว “กรรม”จึงไม่มีบาปทั้งปวง(ลัทธิ-
ปาปัสสะ อรรถนัย) “กรรม”ของอรหัตต์มีแต่กุศล(กุศลัสสูปสัมปทา) เพราะ
จิตของท่านหมดกิเลสสิ้นแล้ว(ลจิตปริโยทปนัง)

ผู้เป็นอรหัตต์แล้วจึงไม่ต้องทำ“บุญ”อีกแล้วต่อไปในอนาคต
หากท่านยังมี“อนาคต”อยู่ คือ ยังไม่“ปรินิพพานเป็น“ปริโยสาน”

ศาสนาพุทธจึงเรียนรู้ได้ทั้งในความเป็น“อดีตกรรม-
ปัจจุบันกรรม-อนาคตกรรม” และ“กรรม”ที่ยังเป็น“บุญ”เป็น“บาป”

ส่วน“กรรม”ที่เป็น“กุศล”และ“อกุศล”นั้นก็ต้องเรียนรู้
อยู่แล้ว เพราะเป็นแค่อภิปุญญา เมื่อเป็นอรหัตต์จึงไม่ทำ“อกุศล”
อีกเลยใน“ปัจจุบัน”และ“อนาคต” “กรรม”จึงเป็นแต่“กุศล”

ซึ่งแตกต่างจาก“กรรม”ที่เป็น“บุญ”เป็น“บาป” เมื่อเป็น
อรหัตต์แล้ว ก็ไม่ทำอีกเลยทั้ง“บุญ”ทั้ง“บาป”

ผู้ที่ยังเข้าใจว่า อรหัตต์ยังจะต้องทำ“บุญ”อยู่อีก จึงเป็นคนที่
ยังเข้าใจความเป็น“บุญ”ไม่สัมมาทิฐิ

เพราะยังมีฉภาทิฐิว่า “บุญ”เป็น“กุศล”

คำว่า “บุญ” กับ “กุศล” จึงเป็นพลังงานของ“กรรม”ที่
แตกต่างกันราว“ฟ้า”กับ“เหว” เป็น“ขาว”กับ“ดำ” เป็นคนละเรื่อง
ซึ่ง“กุศล”เป็น“ฟ้า”เชียวนะ! แต่“บุญ”เป็น“เหว”ทีเดียว!

เพราะ“กุศล”เป็นผลของการสร้างสรรค์”

แต่“บุญ”เป็นผลของ“การฆ่า,การประหาร”

“นักสร้างสรรค์” กับ “นักฆ่า”

ลองคิดดูซิ ใครคือ มือโหด และใครคือ มืออัมชู กันแน่?

อาตมาเชื่อว่า ชาวพุทธทั้งหลายในยุคปัจจุบันนี้ เมื่อได้ยิน ได้ฟังที่อาตมา“จำกัดความ”คำว่า “บุญ”ก็ดี และ“สาธยาย”อยู่ อย่างมุ่งมั่นอยู่ขณะนี้ก็ดี ก็จะมีงง จะสงสัย บางคนอาจจะถึงขั้นเห็นว่า อาตมานี้บ้า! หรือเปล่า? ปานนั้นกันจริงๆ

จะขบขันใจแย้งว่า อาตมานี้สมองพิการการไปแย้ง แปลกมนุษย์ แท้ๆ ไปเอามาจากไหนมาพูดมาอธิบายได้เป็นคั่งเป็นแคว ไม่เหมือนกับปราชญ์หรือผู้รู้ทั้งหลายเขา“จำกัดความ”กันและ“สาธยาย”กัน มันพิลึกจริงๆนะ!

นิยามคำว่า “บุญ”ตามนัยนี้ มีอาตมานี้แหละ เป็นคนให้ “คำจำกัดความ” และ“สาธยาย”อย่างมั่นใจจริงๆว่า ถูกต้องแน่แท้ อย่างยิ่งจริงๆ ซึ่ง“ความรู้-ความเชื่อมั่น”นี้อาตมามีมาตั้งแต่ชาติ ปาก่อนแล้ว ข้ามชาติมาทีเดียว อาตมามี“ความรู้-ความเชื่อมั่น” ในความเป็น“บุญ” ติดตัวข้ามชาติมาถึงชาตินี้

“มีแล้วในตนเอง(ปัจเจกภูมิ)” จึงเป็น“ความรู้แล้วของตนเอง จากชาติก่อนมาถึงชาตินี้” อาตมาไม่ได้รู้มาจากใครผู้อื่นผู้ใด มัน เป็น“ความรู้เองของอาตมาที่“อาตมารู้มาแล้วข้ามชาติมา”

และได้มี“ความรู้นี้มาแล้ว”สืบสานบำเพ็ญต่อเนื่องมาเป็น “โพธิสัตว์ระดับ ๗” จึงชื่อว่า“ลัทธิบุรุษชั้นสยง อภิญา”คือ “บุรุษผู้มี ของตนเองมาแล้วถึง ๗ ชาติจริง”

อันเป็นเรื่อง“อจินไตย”แท้ๆจริงๆ เพราะเป็น“กรรมวิบาก”

ของอาตมา และเป็น“วิสัย”ทั้งในความเป็น“ฉาน” ทั้งในความเป็น
“บุญ”ที่อาตมาสะสมมาด้วยตนเอง ตามความเป็นจริงมีจริงแห่ง
“โพธิสัตว์”ของอาตมา

ซึ่งมาถึง“กาลสมัยนี้” อันไม่นานนัก อาตมาก็พึงจะ“พ้น” มี
“ความระลึกได้”รู้ความจริงของคำว่า “บุญ”ก็ดี “กาย”ก็ดี และคำ
อื่นๆอีกหลากหลาย ได้ขยายความอย่างลึกล้ำพิสดารลงลึกกราย
ละเอียด ก็ตาม“นิยาม”และตาม“การจำแนกพรรณนาออกมา(นิเทศ)”
ที่อาตมาได้สาธยาย และจะได้ขยายความกันไปอีกนั้นแล

ลองมารวบรวม“นิยาม”และ“นิเทศ”คำว่า “บุญ”ที่อาตมาได้
สาธยายมาแล้วดูบ้างซิ

“บุญ” คือ เครื่องชำระสันดานให้สะอาด

“บุญ” คือ อาวุธฆ่ากิเลสในสันดานให้สะอาด

“บุญ” คือ นักฆ่า นักประหาร‘กิเลส’เท่านั้น ไม่ใช่ออย่างอื่น

“บุญ” คือ พลังงานที่กำลังกำจัดกิเลส ต่อจาก“ฉาน”

“บุญ”เป็นตัวจบสุดท้ายของ“ฉาน”ที่ได้ทำหน้าที่มาถึงที่สุด

“ส่วนบุญ”ที่บาปว่า ปุญญภาค,ปุญญภาคียา ก็คือ ส่วนที่
“ฉาน”ทำหน้าที่เผากิเลสลงไปได้บางส่วน ยังไม่หมดสิ้นอาสวะ(ยัง
เป็นสาสวะอยู่ “ส่วนบุญ”ไม่ได้หมายถึง ส่วนที่“มี”แต่หมายถึง ส่วนที่ “ไม่มี”นั่นคือ ได้
เผาด้วยพลังงานฉานออกไปได้เป็นบางส่วนๆแล้ว “ฉาน” ทำหน้าที่จบลง กิเลสหมดสิ้น
สำเร็จจบ ก็เรียกว่า “บุญ”)

“บุญ” คือ “อภิสังขาร”ผู้ทำหน้าที่ปรุงแต่งพลังงานไฟขึ้นมา
“เผากิเลส” หรือ“ฆ่ากิเลส”ลงไปให้หมดสิ้นให้ได้

“ฉาน” คือ พลังงาน“ไฟ”ที่เผาผลาญกิเลสให้หมดสิ้น

เมื่อ“ฉาน”ทำหน้าที่สำเร็จ“กิเลสตายสนิทหมดสิ้นเกลี้ยง”
ก็เรียกด้วยคำเฉพาะว่า “บุญ”

ถ้า“ฉาน”ทำหน้าที่ยังไม่สำเร็จล้มบุญก็เรียกว่า “ส่วนบุญ
(บุญภาค,บุญภาคียา)” ซึ่ง“ส่วนบุญ”นี้ไม่ใช่“ส่วนที่ได้มา หรือส่วนที่
‘มีขึ้น’ แต่เป็นส่วนที่‘หมดสิ้นสูญไป’ ทว่ามันยัง‘ไม่สิ้นเกลี้ยง’ง!

“บุญ” จึงคือ “นักฆ่า”หน้าที่เดียว เสร็จแล้วก็หายไปทันทีเลย
ไม่มีการ“วากน”กลับมาอีกเลย

“บุญ”เดินตรงเป็นเส้นตรงที่สุด ไม่มีองศาโค้งงอเลย “บุญ”
จะทำงานสำเร็จหมดหรือยังไม่หมดก็ตาม หมดหน้าที่ในปัจจุบันใด
แล้ว ก็หายไปเลย จะไม่เหลือ“บุญ”ใดที่“พ้นจากปัจจุบัน”นั้นๆ แล้ว

“บุญ” ที่ใช้พยานะว่า “อบุญ”จึงไม่ใช่“บุญญา”ที่จะวกไป
วกมา เป็น“รอบ ๒ รอบ ๓”หรือโค้งกลับมาเป็น“บาป”อีกเด็ดขาด

“บุญ”เส้นตรงที่ตรงไม่มีคดโค้งงอแม้“เศษจุดทศนิยมใด”
อีกเลย “บุญ” one way traffic คือ วิ่งไปทางเดียวตลอดกาล

“บุญ”ที่ใช้กับ“อภิสังขาร ๓”ก็ดี “บุญ”ที่ไม่ใช้กับ“โอวาท-
ปาฏิโมกข์ ๓”ก็ดี และที่ยืนยันว่า “บุญปาปปริกฺขิโน”ก็ดี เป็น
เครื่องชี้บ่งที่ชัดเจนยิ่ง ว่า “บุญ”เป็น“๒”ไม่ได้เด็ดขาด

“บุญ”เป็นได้แค่“๐”และอนุโลมให้เรียกว่า“๑”ได้ก็ขณะที่รอ
ให้“ฉาน”ทำหน้าที่จาก“ปัจจุบัน”ถึงที่สุดก็จบลงด้วย“บุญ”

และถ้า“ฉาน”กำจัดกิเลสไม่หมดสิ้น“อาสวะ”สิ้นเกลี้ยง ก็ยัง
เรียก“ฉาน”นั้นว่า “บุญ”ไม่ได้ ยังไม่เป็น“บุญ”

เมื่อ“ฉาน”กำจัด หรือลดละ หรือ“ฆ่า”กิเลสหมดสิ้น“อาสวะ”
เกลี้ยงลงได้แล้ว ก็เรียกว่า “บุญ”

“บุญ”จึงคือ “นักฆ่า”ที่ทำให้“ตายสนิท”ชนิดที่“กิเลสพื้นคืน
มาไม่ได้อีกเลย”กันจริงๆ “กิจ”นี้จึงจะ“จบกิจ”เป็น“นิพพาน”ได้

“บุญ”คือ ปลายทางของไฟ“ฉาน”ที่ทำหน้าที่เสร็จ“จบกิจ”
สิ้น“อาสวะ”บริบูรณ์ แล้ว“บุญ”ก็“จบสิ้นตนเอง”ลงไปด้วย

ใครอย่าไปให้“บุญ”วอกวนมาเป็น“๑”เป็น“๒”อีกเป็นอันขาด
ไม่เช่นนั้นการ“จบกิจ”เด็ดขาดจะสำเร็จเสร็จลงไม่ได้สักที

“วอกแล้ววนเล่า” เป็น“โลกีย์”นิรันดร์กันอยู่ตลอดกาลนาน
เท่านั้นเอง

ไม่เช่นนั้น ความว่า “อภิสังขาร ๓”ก็ดี “บุญ”ที่ไม่มีใน“โอวาท
ปาฏิโมกข์ ๓”ก็ดี “บุญญปาปปริกษิणे”ก็ดี ก็กลายเป็นเรื่อง“ไม่จบกิจ”
ถึงขั้น“นิจจัง ฐวัง สัสสตัง อวิปริณามธัมมัง อสังหิรั้ง อสังกุปปัง
นัตถิ อุปมา”กันได้เลยสักที

“บุญ”จึงไม่มี“คู่” แม้จะมีคำว่า“บาป”ที่นับว่าเป็น“คู่” ก็จริง
แต่คำว่า“บาป”นี้คนนิยมเอาไปใช้กับ“อกุศล”เป็นไฉนจนกับ“อกุศล”
เสียจนแยก“บาป”กับ“อกุศล”ไม่ออก

นั่นคือ “บาป”ก็หมายถึงสิ่งที่“เลว”ที่“ไม่ดี” ที่ชั่วช้าต่างๆ
“สารพัดไม่ดี”ตั้งแต่หยาบมากหนักร้ายใหญ่โตมหัพการจนกระทั่ง
เล็กละเอียดลงไปสุดถึงขั้นฐูลิละอองของภาวะทาง“จิต”หรือทาง
“นามธรรม” ยิ่งกว่า“อกุศล”

คำว่า “บาป”จึงกลายเป็นคำเรียก“ความไม่ดี-ไม่งาม”อยู่ใน
โลกไปไม่ยอมให้หมดไปเหมือน“บุญ”

ซึ่งก็ไม่เสียประโยชน์ เป็น“คุณ”ให้แก่นุชย์เสียอีกที่คำว่า
“บาป”นี้จะเป็นพยัญชนะที่ช่วยเรียกภาวะที่“ไม่ดี”แถมให้แก่นุชย์

มนุษย์จะได้ระวังใน“ความไม่ดี”เพิ่มขึ้นอีกคำหนึ่ง

เพราะมันมี“พยัญชนะ”ที่กำหนดไว้ใช้อย่างยืนยันทันคง
อยู่แล้ว สำคัญยิ่งแล้วว่า “บุญญาปาปปริกษีโณ”

“บุญญาปาปปริกษีโณ” หมายความว่า “บุญบาปหมดสิ้นไป”
แล้วก็ เป็น“จุดจบ”ในการปฏิบัติธรรมของพุทธอยู่แท้ๆ

ผู้“หมดบุญหมดบาป”จึงหมายถึง“อรหันต์”

ดังนั้น ก็มายืนยันทันคงกันตรงคำว่า “บุญ” คำนี้คือเครื่อง-
หมายที่ชี้บ่งจุด“จบกิจ”ในการกำจัดกิเลส“สายตรง”ถ่ายเดียว
ใครอย่าทำให้“บุญ”แฉะออกไปเป็นแม่แต่“๒”

ไม่เช่นนั้น จะไม่มี“ความจบ”บริบูรณ์สมบูรณ์ได้สักที

ศาสนาพุทธก็จะกลายเป็น“ไม่มีนิพพาน”กันเท่านั้นเอง

คำว่า “บุญ”หรือ“บุญญา”จึงอย่าให้“บุญ”เปลอแฉะออกไปมี
“บุญ”แตกแยกตัวบานไปหาแม่แต่“๒”ทีเดียว หรือทำให้ “บุญ”มี
คุณวิเศษกลายเป็น“กุศล”ที่สามารถบานปลายกระจายจาก“๑”
จาก“๐” ไปเป็น“๒-๓-๔ ฯลฯ” ไม่มีที่“จบ”เป็นอันขาด

อย่าให้“บุญ”กลายเป็น“ภาวะ”ตลกที่ไม่ควรจะเป็นเด็ดขาด
มันเป็นไปได้ มันเป็น“เท็จ” และผู้คิดจะให้ เป็น มันก็แสดงความ
คิด“โง่ๆ”ไม่เข้าใจเรื่องที่จะให้คนสะสม“บุญ”ใส่ตนเพิ่มขึ้นๆ

คนยังต้องใช้“บุญ”มากๆ เพื่อช่วยกำจัดกิเลส นั้นหมายถึง
ว่า คนผู้นั้นยังมีกิเลสมาก สำคัญมันหมายใน“ความเป็นจริง”นี้ให้
คมๆ แม่นๆ ชัดๆ ถูกต้อง“ตรงลั้จจะ”กันให้จริงเถิด

“บุญ”คือ ผู้ร้าย เป็น“พลังงานที่เผาผลาญกิเลส”แท้ๆ นะ!

“บุญ”ไม่ใช่ ผู้ดีนะ! “บุญ”ไม่ใช่“สมบัติ”ที่เป็น“กุศล”เลย

ที่จะต้องสะสมไว้ช่วยอุ้มชูชีวิต

แต่“บุญ”คือ “นักฆ่ากิเลสมีอณมัยขั้นสุดท้าย”เป็นที่สุดเด็ดขาด
จบ“ฐีกา”กันเลย ต่อจาก“มาน”แท้งหน้าที่เดียวเท่านั้น

“มาน”คือ พลังงาน“ไฟ” เป็น“อจินไตย”ข้อ ๒ รองจาก
“พุทธวิสัย” คือ“นักกำจัดกิเลส”ที่เป็น“มานวิสัย”แบบโลกุตระ
ของพระพุทธเจ้า อันใครๆ จะใช้ปรัชญาโลกียะมาคาด มาขบคิด
เอาไม่ได้เด็ดขาด

คนผู้จะพ้น“อจินไตย”ข้อนี้ได้ ต้องเรียนรู้อย่าง“สัมมาทิฐิ”
จากพระพุทธเจ้าหรือจากลัทธิบรูชอย่างบริบูรณ์จริงๆ จึงจะนำมา
ปฏิบัติฝึกฝนจนเกิดจนเป็น“มานวิสัยแบบโลกุตระ”เกิดในตน
ขึ้นมาได้เป็น“มานวิสัยแบบโลกุตระ”

ซึ่งมันแตกต่างจาก“มานวิสัยแบบโลกียะ”ชนิดที่“มีนัยสำคัญ”
ยิ่งยวดยิ่งใหญ่มากๆ

“มานวิสัยแบบโลกียะ”นั้น “หลับตา”ปฏิบัติเป็นวิธีการหลักใหญ่
สำคัญ และข่มจิตสะกดจิตให้แน่นเข้าไปใน“ภวังค์”

ซึ่งมันคนละแบบ คนละเรื่อง คนละอย่างกับ“มานวิสัยแบบ
โลกุตระ”ตรงกันข้ามกันชนิดที่หันหลังเดินไปคนละทิศทีเดียว
เพราะ“มานวิสัยแบบโลกุตระ”แท้งนั้น คือ “ล้มตา”ปฏิบัติด้วย
“พุทธคุณ” ๑ ใน ๙ ของพระพุทธเจ้า ได้แก่ “จรณะ ๑๕ วิชชา ๘”
ต่างหาก ตรวจสอบจากหลักฐานคำสอนของพระพุทธเจ้ากันจริงๆ
อย่าไปหลงงมงายตามจารีตประเพณีที่ได้ผิดมาเพี้ยนมาเรื่อยๆ
กระทั่งถึงปัจจุบันนี้ มันได้กลายเป็น“มิจฉาทิฐิ” เกือบ ๑๐๐ %
ปานนั้นจริงๆ

ทุกวันนี้ มันทลงวนเวียนกลับไปเอา“การปฏิบัติแบบเดียวยิย” เก่าก่อนมายึดถือปฏิบัติกัน ชนิดที่หลงเชื่อถือตามๆ กันอย่าง เหนียวแน่นเอาทีเดียว ว่า “หลับตา”ปฏิบัติง่ายๆ นี้แหละคือแบบ ของพระพุทธเจ้า ซึ่ง“ผิด”ถนัดจริงๆ

ศึกษาตรวจสอบกันให้แตกฉานดีกว่ากันให้แบบคายเถิด

“บุญ”นี้ทำงานใน“กาละ”ที่เป็น“ปัจจุบันชาติ(ทฐุธรรม)” เท่านั้น แต่ละครั้งคราว ประเด็นนี้ก็เป็นประเด็นสำคัญมากยิ่งขึ้น ที่ต้องศึกษาค้นคว้าตรวจสอบให้ถ่องแท้กันดีกว่า

เมื่อทำหน้าที่ผ่าน“ปัจจุบัน”ไป ทุกปัจจุบัน“บุญ”ก็ไม่มีในที่ไหน อีก “บุญ”ไม่ใช่“สมบัติ”ที่สะสม แต่“บุญ”เป็นพลังงานที่ทำให้“วิบัติ” ให้แก่กิเลส ต่อจากพลังงาน“ฉาน”เป็นตัวเผด็จศึกสำเร็จผลแน่แท้ สุดท้าย ที่วิเศษสุดของพุทธศาสนา

“บุญ”จะไม่มีในที่ใดเลย นอกจาก“ปัจจุบัน”นั้นๆแค่นั้น

ถ้าแม้“กิเลส”ตัวใดตัวนั้น มันยังไม่“ถูกฆ่า-ถูกกำจัด” จนกระทั่งหมดสิ้น“ตัวตนของกิเลส”ถึงขั้น“ดับหรือตาย” ก็ยังไม่เรียก พลังงานนั้นว่า“บุญ” เรียกได้แค่“ฉาน”กันเท่านั้น

“กิเลสดับลง-ตายลง”จึงจะเรียก“พลังงานทางจิต”นี้ว่า “บุญ” ซึ่งเป็น“ตัวเด็ดชั่วหัวใจของกิเลสอวระ”ลงเป็น“ตัวปิดฉากกิเลส” ตัวนั้นและกิเลสทุกตัว ต่อจากพลังงาน“ฉาน”ที่ทำหน้าที่กำจัด หรือพยายามฆ่ากิเลสมาตลอด กิเลสลดละจางคลายไปตามลำดับ ด้วยพลังงาน“ฉาน”นี้เอง กว่าที่จะถึงที่สุดเป็น“บุญ”

ดังนั้น คำว่า “ส่วนแห่งบุญ”ที่บาลีว่า “บุญญภาค”นั้น หมายความว่า “ผู้มีส่วนแห่งบุญ(บุญญภาค)”ได้กำจัดกิเลสของตนได้

บางส่วน ซึ่งเป็นผู้ยังมี“สาสวะ” ยังไม่เป็นผู้“อนาสวะ”

แต่“มีส่วนบุญ”นี้ไม่ใช่“ได้บุญ” หรือไม่ใช่“มีบุญขึ้นมาให้ตนเอง”
หรือไม่ใช่“เกิดบุญขึ้นในจิตตน”หรอกนะ!

“บุญ”นั้นมีแต่“เสียกิเลส”ไป ไม่ใช่“การได้กุศลมา”เลย

“บุญ”จึงไม่ใช่“พลังงานทำสมบัติ”อะไรมาให้แก่ตน

“บุญ”เป็น“พลังงานทำวิบัติ” ชัดๆ คือ พลังงานทำให้ฉิบหาย
แก่“กิเลส”ที่มีในตน งานเดียว หน้าที่เดียว ไม่ทำอื่นเลย

“บุญ”ไม่ทำแม้แต่“กรรมดี” ทำ“กรรมฆ่า-กรรมประหาร”

“บาป”นั้นเป็นกิริยาอาการ“พลังงานที่ทำให้ความฉิบหาย” ระดับชั้น“นามธรรม”ซึ่งทำความฉิบหายกันที่ตัวแท้ของ“จิตที่สะอาด
หมดจด”ของ“ธาตุรู้”กันเลย เป็นชั้น“พลังงาน”เฉพาะ

“บาป”นั้นไม่หยาบ แม้มี“มวล”ก็แค่“มวลพลังงาน”ที่ไม่สะสม
กลายเป็นสสาร ทำหน้าที่แล้วก็หายไปในปัจจุบัน

“บุญ”ไม่มี“ตัวตน” “บุญ”ไม่“สะสมตัวเอง”

“บุญ”จึงไม่มีใน“อดีต” ยิ่ง“อนาคต”ยิ่งไม่ต้องพูดถึงเลย

ไม่เหมือน“อกุศล”ที่มี“มวลสสาร”สะสม ไม่สลายหายไป

คนที่ยัง“มีจณาทิฏฐิ”จึงยังหลงว่า“บุญ”สะสมได้

จึงพากัน“กระทำบุญ”กันอย่างสุญเปล่าๆ เลอะเทอะ

คำว่า สสารและพลังงานนี้เป็นคำเปรียบเทียบเท่านั้น

“อกุศล”จึงเป็น“กรรม” เป็น“พลังงาน”ด้วยที่หยาบรวมการ
เคลื่อนไหวออกมาภายนอกด้วยเป็นชั้น“มวลสสาร”กันเลย

หรือ“กุศล”นั้นคือ “พลังงานที่ทำสมบัติ”ให้แก่ตนอาศัยไป
กับ“อัตตา” และมี“อกุศล”เป็นคู่หู“ทำสมบัติที่ชั่วก็คือ พลังงานที่

สร้างสมบัติที่ไม่ดีให้แก่ตนอาศัยไปใน“อัตตา”

แม้แต่“กุศล”นี้ก็เถอะ “กุศล”นี้แหละ“ตัวดี” มันคือ “อุปกิเลส”
ที่เก่งมากนะ! มันยอดเยี่ยมใจคนให้“โง่”เก่งจนกาจสุดๆทีเดียว

“คนฉลาดเฉโก”ทั้งหลาย ล้วนใช้มายาที่เป็น“กุศล”นี้เอง
เป็น“มายาศาสตร์”ที่เก่งกาจยิ่งนักของ“ยอดมายากล” หลอกคน
ด้วย“เฉโก”ของตนได้ถึงอัจฉริยะ จึงเป็น“นักมายากล”ตัวแท้

“นักมายากล”จึงคือ “นักปั้นกุศลขึ้นมาหลอกคน”ให้หลง

“นักมายากล”จึงเป็น“นักสร้างกุศล”ด้วย“อวิชชา”

คน“อวิชชา”คือ คน“ยังมีกิเลส” และคน“กิเลสยังเหลืออยู่
ยังไม่หมดสิ้น” จึงชื่อว่ายังไม่หมดสิ้น“มายา”สูงสุดเด็ดขาด

คนผู้มี“วิชา”จึงค่อยๆ ลดละ“มายา”ของตนลงมาด้วย
“ปัญญา”ตามลำดับๆ จนที่สุดก็หมด“อวิชชา”ได้เกลี้ยงบริบูรณ์ก็
เป็นคนหมดสิ้น“มายา”

“นักสร้างกุศล”ที่สะอาดจริงคือ ผู้หลุดพ้นจาก“ความโง่(อวิชชา)”
ได้จริงแท้ จึงมีแต่อรหัตต์ขึ้นไปเท่านั้น ถึงจะเป็นผู้ทำ“กุศล”อย่าง
มีจิตสะอาดแท้ ไม่มีเศษกิเลสแม้แต่“อยากได้กุศล”

นั่นคือ ผู้ไม่ทำบาปแล้ว(สัพพปาปัสสะ อกรรมัง)

จึงเป็นคนผู้ทำกรรมใดอีกอยู่ ก็มีแต่กุศล(กุสลลูปสัมปทา)
ที่สะอาดบริสุทธิ์ “ไม่มีบาปไม่มีบุญ” ไม่มีแต่“กุศล”ที่ไม่สะอาด

เพราะมีอำนาจจิตที่สะอาดส่องแผ้วจากกิเลสพาให้เป็นไปได้
(สจิตตปริโยทปนัง)

ผู้ที่มี“จิตที่สะอาดส่องแผ้วจากกิเลส”จึงเป็นคนที่หมด
“บุญ”แล้วสะอาดสนิทจริง คือ ผู้เป็น“อรหัตต์”ขึ้นไป

ผู้หมด“บุญ”สะอาดสนิทแล้วจริงขั้นอรหัตต์ขึ้นไป จึงจะสร้าง
“กุศล”ที่สะอาดหมดสิ้น“ตัณหา ๓” ไม่มีแม้แต่“วิภวตัณหา”

จึงมีคำความว่า “บุญญาบาปปริกษิโณ” ที่เป็นการล้นบุญ
ล้นบาป”กันแล้ว สำหรับคนผู้เป็น“อรหัตต์”ขึ้นไป

“การล้นบุญล้นบาป”จึงจะมี“นิพพาน”ได้

คำว่า “อบุญญ”ไม่ใช่“บาป” คือ “การหมดล้นบุญ”ไม่ใช่การ
วนเวียนไปมี“บาป”กันอีก

ถ้า“บุญ”ยังวนเวียนกลับไปเป็น“บาป”ได้อีก ความ“จบ”
ขั้นตัดขาดละเอียด เป็น“นิพพาน”ชนิดที่เที่ยงแท้ันรันดร “นิจจัง ฐวัง
ลัสสตัง อวิปริณามธัมมัง อสังหริัง อสังกุปปัง” ก็“จบ”ไม่ได้

“บุญ”เป็น“นักฆ่า”หนึ่งเดียว ไม่ใช่“นักสร้าง” ยินยันมั่นคง
เด็ดเดี่ยวให้ได้ทั้ง“พญฺชนะ”และทั้ง“สภาวะแห่งพลังงานที่กำจัด
กิเลส”เท่านั้น “บุญ”เป็นเส้นตรงเดินทางเดียว ไม่มีโค้ง

“การฆ่ากิเลส”นั้นแน่นอนเป็น“ความดี” แต่“การฆ่า”มันเป็น
“ความร้ายแรง” “บุญ”จึงเป็นทั้งพระเอก ทั้งผู้ร้าย

“บุญ”สุดยอดเก่งกาจเป็น“พระเอกผู้ร้าย”

“พระเอกผู้ร้าย”หมายความว่า “ตัวเด่นยิ่งที่หนึ่งยอดเอกใน
เรื่องกิเลส” “บุญ”จึงเด่นแบบ“นักฆ่า-นักประหาร-นักกำจัดกิเลส
แท้ๆ(ฆาตกรเดียว ไม่ฆ่าไม่ประหาร-ไม่กำจัดภาวะอื่นเป็นอันขาดนอกจากกิเลส)”

จนกระทั่งหมดกิเลสลงเมื่อใดจึงชื่อว่า “บุญ”

“บุญ”เป็น“นักฆ่า”ที่เป็น“มือ”สุดท้าย“ดับกิเลสให้สนิท”ชนิดที่
เที่ยงแท้(นิจจัง) ยังยืน(ฐวัง) ตลอดกาล(ลัสสตัง) ไม่เปลี่ยนแปลงอีกแล้ว
(อวิปริณามธัมมัง) ไม่มีอะไรหักล้างได้(อสังหริัง) ไม่กลับกำเริบ(อสังกุปปัง)”

ดังนั้น คำว่า“บุญ”จึงไม่ได้“สร้างกุศล”อะไรเลย
 “บุญ”ตรงกันข้ามกับ“กุศล”คนละขั้ว คนละทิศด้วยซ้ำ
 เพราะ“บุญ”นั้นอยู่“ปลายทางของฌาน” ซึ่ง“ฌาน”มี
 “ฌาน ๑-๒-๓-๔” ถึง“๔ ชั้น” เมื่อจบ“ฌาน ๔”ก็จบลงด้วย“บุญ”
 และมี“อรุพฌาน”อีก“๓-๔ ชั้น” เพื่อตรวจสอบผลอีกที
 ถ้าผู้ใดปฏิบัติ“สัมมาทิฏฐิ”คือ “สัมมา”ปฏิบัติอยู่ในภาวะ
 “วิญญานฐิติ”ก็ปฏิบัติ“อรุพฌาน”แค่“๓ ชั้น”เท่านั้น
 เพราะเป็นการปฏิบัติที่“สัมมาทิฏฐิ”แล้ว ด้วยการปฏิบัติ
 “สัมมา” มี“สัมพัธ”เป็นปัจจัย จึงมี“วิญญานตั้งอยู่”ให้ปฏิบัติจริง
 ผิดกับผู้“หลับตา”ปฏิบัติ ซึ่งไม่มี“วิญญานตั้งอยู่”
 “หลับตา”ปฏิบัติ จึงไม่มีมรรคผลอะไร มัน“สูญ”เปล่าในการ
 ปฏิบัติ ที่ไม่ถูกตัวถูกตนของ“วิญญาน”เลย
 มีแต่“กาย ๓” คือ “นิรมาณกาย สัมโหมกาย อทิสสมานกาย”
 อันเป็น“กาย”ที่ปั้นขึ้นมาเอง“ใหม่ๆ” ในขณะที่ปฏิบัติ“หลับตา”
 ปฏิบัติอยู่นั้น มันเป็น“สัมภเวสี”อยู่ในภวังค์
 “สัมภเวสี” คือ วิญญานล่องลอย ไม่มีที่ตั้งอยู่เป็นหลักแหล่ง
 คือ ตั้งอยู่ทาง“ตา”ก็ไม่มี ทาง“หู-จมูก-ลิ้น-กาย”ก็ไม่มี จึงเป็น
 “วิญญานล่องลอย ไม่มีที่ตั้งอยู่เป็นหลักแหล่ง”
 มันต้องมี“การสัมผัส”ของ“ตา”กับ“รูป”นั้น มันจึงจะยืนยัน
 โทณโทความมี“รูปของวิญญานตาตั้งอยู่(จักขุวิญญาน)”
 มันต้องมี“การสัมผัส”ของ“หู”กับ“เสียง”นั้นมันจึงจะยืนยัน
 โทณโทความมี“เสียงของวิญญานหูตั้งอยู่(โสตวิญญาน)”
 มันต้องมี“การสัมผัส”ของ“จมูก”กับ“กลิ่น”นั้นมันจึงจะยืนยัน

โทนโทความมี“กลืนของวิญญาณจมูกตั้งอยู่(ฆานวิญญาณ)”

มันต้องมี“การสัมผัส”ของ“ลัน” กับ“รส”นั้นมันจึงจะยืนยัน
โทนโทความมี“รสของวิญญาณลันตั้งอยู่(ชีววิญญาณ)”

มันต้องมี“การสัมผัส”ของ“กาย”กับ“จิต”นั้น มันจึงจะยืนยัน
โทนโทความมี“กายสัมผัสของวิญญาณกายตั้งอยู่(กายวิญญาณ)”

หรือ“ใจในใจภายในภวัก”ก็ตาม อันเป็นชั้นปลายสุดท้าย
“ในภวาสวะ”ซึ่งมันก็ต้องมี“การสัมผัส”ของ“จิต”กับ“ธรรม”นั้น มัน
จึงจะยืนยันโทนโทความมี“มโนสัมผัสของวิญญาณมโนตั้งอยู่
(มโนวิญญาณ)” ซึ่งยืนยัน“การมีสัมผัสของภววะ ๒”อีกอยู่เลย

แต่“การหลับตา”ปฏิบัตินั้น มันไม่มี“การสัมผัสภายนอกของ
ทวาร ๕”เลย เพราะหลง“มิจฉาทิฐิ”สนิท“หลับตา”เสียนี้ “ทวาร ๕”
ภายนอกไม่มีทั้งนั้น ตากัถิ หุกัถิ จมูกักัถิ ลันกัถิ กายักัถิ ไม่มีทั้งนั้น
มีแต่“วิญญาณ”ที่เป็น“สัมผัส” ที่ปราศจากตา,หู,จมูก,ลัน,กาย
สัมผัสกันอยู่หลุดๆ โด้งๆ โทนโท

จึงยังไม่ใช่“วิญญาณ”มี“กาย”ยืนยันให้ปฏิบัติครบพร้อมทั้ง
“ภายนอก-ภายใน”อันเป็นคุณสมบัติของ“กาย”อันเป็น“ภววะ ๒”
หรือชื่อว่า “เทวะ”เต็มสภาพบริบูรณ์

“กาย”ที่ไม่มี“ภายนอก”ไม่ใช่“กาย” มันต้องมี“ภายนอก-
ภายใน”ด้วยเสมอ จึงจะเป็น“กาย”ครบครันบริบูรณ์สมบูรณ์

หรือทวาร ๕ อื่นๆ ก็เช่นกัน จะต้อง“สัมผัสภายนอกกับ
ภายใน”ยืนยัน“ภววะ ๒”เสมอจึงจะชื่อว่าความเป็น“กาย”เต็มสภาพ
ของ“เทวะ”ครบครัน ยืนยัน“ความจริง”อยู่กับคนอื่นหรือใครๆ ในโลก
ได้ รับรองกันว่า นี่คือ “ความจริง”หรือ“ลัทธิธรรม”ที่“ทรงอยู่”

ยืนยันกันไต่งๆ หลัดๆ ปัจจุบันชาติกันได้จริงแท้

คนผู้มี“วิญญูณฐิติ”บริบูรณ์ด้วย“กาย” ด้วย“สัญญา”ปฏิบัติครบ“๒ ส่วน”เป็น“สัมมาทิฐิ”แล้ว จึงปฏิบัติแค่“อากิญจัญญายตนะ”เท่านั้นก็พอ สำหรับ“อรุพमान”ไม่ต้องถึง“๔ ชั้น”ก็สามารถปฏิบัติ“ฆ่ากิเลส” ลั่นเกลี้ยงหมดจดได้

พระพุทธเจ้าจึงทรงยืนยันจบบรรลุสูงสุดกันที่“วิญญูณฐิติ ๗”เท่านั้น ไม่ต้อง“หลับตา”เข้าไปมีดๆใน“อรุพमान ๘-๙”เลย

“อากิญจัญญะ”นั้นหมายถึง “กิเลสละชนิดหนึ่งน้อยหนึ่ง” ในภาวะที่ปฏิบัติมี“สัมผัส”ซึ่งมี“จักขุ ปัญญา ญาณ วิชา อาโลก”นั้น มั่นใจแจ่มแจ้งกระจ่างสว่างชัดแจ้วยิ่งแล้ว

ไม่ต้องมี“เนวสัญญานาสัญญายตนะ” เพราะเป็นผู้“สัมมาทิฐิ”ชัดเจนในความเป็น“กาย”กับ“สัญญา”ภาวะ ๒ บริบูรณ์

ยิ่งความเป็น“สัญญาเวทียติโรธ” ก็ยิ่งยืนยันความเป็น“สัญญา”ทำหน้าที่อยู่เต็มที่ พร้อมแสงสว่างแจ่มๆโชนโทะอยู่แท้ๆ

แต่ถ้าผู้ใด กายกัติ สัญญากัติ ยังไม่สัมมาทิฐิ ยังไม่พ้น“ลักกายทิฐิ” เป็นต้น การปฏิบัติก็“ไม่มีมรรคผล”แน่นอน

เพราะ“หลับตา”นั้น“กายภายนอก”ไม่มีแล้ว “วิญญูณ”ขณะปฏิบัติจึงเป็น“สัมภเวสี” ไม่ใช่“วิญญูณมีที่ตั้ง(วิญญูณฐิติ)

จึงปฏิบัติให้สำเร็จพลังงาน“บุญ”ไม่ได้ จะได้ก็แค่“กุศล”

เพราะ“ฌาน”ก็ไม่ใช่“ฌานวิสัยโลกุตระ” “บุญ”จึงไม่มี

ที่สำคัญที่สุดแห่งที่สุด ก็คือ “บุญ”นั้นทำงานตามหน้าที่แล้ว จะสลายหายไป ไม่เหลือ“บุญ”อยู่ใน“อัตตา”ใด อยู่ในที่ไหน

นัยสำคัญของความเป็น“บุญ”กับ“กุศล”นี้ ยังจะต้องพูดกัน

ยาวนาน ช้าชากันแล้วๆ เล่าๆอีกมาก เพราะคนยุคนี้ได้มีจลาทิจวลลิจจากคำว่า “บุญ” ผิดเพี้ยนไปจากความหมายแท้แทบไม่เหลือแล้ว

ขอยืนยันว่า “บุญ” ไม่ได้ก่อไม่ได้สร้าง“กุศล”เลย

มีแต่คนผู้เป็น“เจ้าของกรรม”นั่นเอง ต้องศึกษาเรียนรู้ให้ตนมี“โลกุตระ” จึงจะสามารถ“สังขาร”ให้เป็น“อภิสังขาร” เกิด “บุญ” ขึ้นมาให้เป็นเครื่องเผากิเลส เผากิเลสให้หมดไป ต่างหาก

ซึ่ง“บุญ”นั้นเป็นพลังงานไฟ“เผา”กิเลส หรือกำจัดกิเลสโดยตรงคือ “ฆ่าหรือประหารกิเลส” ต่อจากพลังงาน“ฌาน(ไฟ)”

พลังงาน“ฌานโลกุตระ”เป็นพลังงาน“ไฟ” ที่เผากิเลสได้

ไม่ใช่ไปหลงผิดสร้าง“ฌาน”ที่เป็น“พลังงานเย็น” ที่“เผา”กิเลส ไม่ได้ แต่กลับไป“แช่แข็ง”กิเลส ดังผู้“มีจลาทิจวลลิจ”ปฏิบัติกันเป็น “ฌานโลกียะ”ที่มีประจำโลกนั้นเด็ดขาด

ชาวพุทธยุคนี้ได้“หลงผิด”วนเลื้อมกลับไปเป็นดังที่ชาวเดียรถีย์เขาเป็นกันอยู่ มาแต่ไหนแต่ไรนั้นอีกแล้ว

“ฌาน”คือ “ไฟ”เป็นพลังงานที่มีธรรมชาติประสิทธิภาพร้อนแรงยิ่งกว่า“ไฟราคะ-ไฟโทสะ-ไฟโมหะ” จึงฆ่า“กิเลส ๓”นี้ได้

“บุญ”นั้นเป็น“พลังงานไฟ”ที่เผากิเลสต่อจาก“ฌาน”

“บุญ”นั้นสะสมไม่ได้

“บุญ”เกิดใน“ปัจจุบันชาติ”

“บุญ”ทำงานแต่ละปัจจุบันเสร็จลงทีใด ก็หายไปทุกที

“บุญ”จึงไม่มีสะสมตัวเองเลย “จบ”ในตัวเองทุก“ปัจจุบัน” แม้แต่เป็น“พลังงาน”ที่จะต่อ“สันตติ” ออกไปเป็น“สาเปกโช”ก็ไม่มี นั่นคือ “บุญ”เกิดใน“ปัจจุบันชาติ”แค่นั้น จบงานลงทุก “ชาติ”

ของ“บุญ” พลังงานที่ต่อออกไปจาก“บุญ”ไม่มีเป็นอันขาด
“บุญ”จึงผูกพันเป็น“ปฏิพัทธจิตโต”ไม่ได้เลย
“บุญ”จึงหมดสิทธิ์ที่จะสะสมลงเป็น“สันนิธิเปกโข”
ยิ่งจะมีความคิดว่า “ตายไปแล้วจักได้เสวยผลบุญที่ทำนั้นใน
ภพหน้า” ตามภาษาบาลีว่า “ปริภุญชิสสามิตี”ยิ่งเป็นไปไม่ได้ใหญ่
เพราะ“บุญ”นั้นไม่มี“สันตติ(ความสืบต่อ)”ยิ่งกว่า“ทาน”เสียอีก
ถ้าขึ้น“บุญ”เป็น“พลังงาน”หรือ“กรรม”ที่มี“ความสืบต่อ”กัน
อยู่อีก “นิพพาน”หรือ“สูญ”ก็ไม่ได้กันเท่านั้นเอง
เพราะไม่มี“จบ” ไม่มี“สิ้นสุด”กันเด็ดขาดสักที
อรหันต์นั้น เป็นคน“สิ้นบุญสิ้นบาป” บาลีคือ “บุญญปาป-
ปริกฺขิโณ” เพราะฉะนั้น “อรหันต์”จึงเป็นคน“ไม่มีบุญ”แล้ว
อรหันต์ไม่ต้องทำ“บุญ”อีกเลย ตราบที่ยังไม่“ปรินิพพานเป็น
ปริโยสาน”ไป ชีวิตที่มีอยู่ก็ต้องยังทำ“กรรม”อยู่
แต่“กรรม”ของอรหันต์ทุกกรรม“ไม่เป็นบุญ-ไม่เป็นบาป”
อีกแล้ว นับตั้งแต่“จบกิจ”เป็นอรหันต์
“อรหันต์”ทุกองค์จึงเป็นผู้ที่“ไม่ทำบาปทั้งปวง”ที่บาลีว่า
“ลัพฺพปาปสฺสະ อกรรมัง” ใน“โอวาทปาติโมกข์ ๓”นั่นเอง
เพราะ“บาป”ได้ถูกกำจัดลงด้วย“ฌาน”จนจบถึงขั้น“บุญ”
เสร็จแล้ว จึงเป็นผู้“จบกิจ”แล้ว ที่จะ“ทำบุญทำบาป”กันอีก
“กรรม”ของอรหันต์ผู้ที่ยังมีชีวิตอยู่ จึงไม่มี“บุญ”และไม่มี
“บาป” มีแต่“กุศล” คือ “กุสลัสสุปปัลมปทา” ซึ่งเป็น“ข้อ ๑ ใน ๓
ตาม“โอวาทปาติโมกข์ ๓”ที่พระพุทธเจ้าตรัสกับพระอรหันต์
ซึ่งแตกต่างจาก“กรรม”ของผู้ยังไม่มีเป็น“อรหันต์”สำคัญยิ่ง

ตรงนัยยะ*ที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน“โอวาทปาติโมกข์ ๓”นี่เอง

“บุญ”กับ“กุศล”จึงไม่เหมือนกันเลย ...ชัดเจนมั๊ย?

คนผู้ไม่ต้องการพลังงาน“บุญ”ให้แก่ตนอีก จึงเป็นคนประเสริฐ
สูงสุด ชื่อว่า “อรหันต์” ...เห็นมั๊ย?

อรหันต์คือ คนที่ไม่มี“บุญ”อีกแล้ว ไม่ต้องทำ“บุญ”อีกเลย

ประเด็นนี้เป็น“อจินไตย”จริงๆ ที่ปุถุชน“คิดเอง”ไม่ได้

เพราะอรหันต์ที่ทำ“บุญ”จบกิจเด็ดขาดลงแล้ว อรหันต์ก็
ไม่มี“บุญ”อีกแล้ว เป็นคน“สิ้นบุญสิ้นบาป(บุญบาปปริกฺขิณ)”แล้ว
ดังที่ได้พูดแล้วพูดอีกย้าเข้ามาไม่รู้ครั้งที่เท่าไรแล้ว

“บุญ”จึงไม่ใช่“กุศล”เด็ดขาด สำคัญในนัยยะนี้กันต๊าย

“บุญ”นั้นสืบต่อจาก“ฉาน” นัยยะนี้ก็ยากที่จะมี“ผู้รู้”

“ฉาน”เป็น“พลังงานไฟ” ที่มีประสิทธิภาพยิ่งกว่าไฟราคะ-
ไฟโทสะ-ไฟโมหะ จึงสามารถ“เผา”ทำลายพลังงาน“ไฟกิเลส ๓
กอง”นั้นได้สำเร็จจริง ไปตามลำดับๆ

เมื่อหมดกิเลสลงที่ใด ก็คือ ทำ“บุญ”เสร็จที่นั่น

แม้จะสำเร็จ“บุญ”ได้ไปเป็น“ส่วนๆ” ที่บาลีว่า“บุญญภาค”
หรือ“บุญญากิยา” ที่ผู้รู้ท่านแปลว่า “ส่วนบุญ-ส่วนแห่งบุญ”

“ส่วนบุญ” จึงหมายถึง“ส่วนกิเลสที่ถูกกำจัดลงได้บางส่วน”
เป็น“ส่วนที่เสียกิเลสไป” ไม่ใช่ได้อะไรมาเป็น“สมบัติ”

เมื่อ“กิเลสาสวะ”ของใครหมดสิ้นลงได้แล้ว ก็เป็นอัน“จบบุญ”
นั้นๆ ลง เป็น“อนาสวะ”ของแต่ละ“กิเลสาสวะ”

ซึ่ง“ฉาน”ของ“ชาวโลกิยะ”หรือ“เทวนิยม”นั้น“ไม่ใช่ไฟ”

*ในที่นี้ใช้นัยยะ

ชาว“เทวนิยม”ไม่เชื่อและไม่คิดว่า จะเป็น“ไฟ”ด้วยซ้ำ
“มานวิสัย”และ“บุญ”ของ“โลกุตระ”จึงเป็น“อจินไตย”จริงๆ
ที่ท่าน“ผู้รู้”จะฉงน สนเทห์ กันอย่างยิ่ง
“นัยสำคัญ”ของคำว่า “บุญ”หรือ“มานวิสัย”ของพุทธจึงเป็น
“ภาวะที่ไม่พึงขบคิด,คิดเอาก็หัวแตกเปล่า,ไตรตรองเอาไม่ได้”
“ตัวเองต้องเรียนรู้และปฏิบัติให้เกิดผลเอง(สันตสิริโก)”
จึงจะ“รู้ได้ด้วยตนเอง(ปัจเจกตัง เวทิตัพโพ วิญญูหิ)”

ซึ่งน่าเห็นใจปุถุชนหรือชาว“เทวนิยม”ที่พยายามเรียนรู้ด้วย
ภาษา ด้วยตรรกะ ด้วยปรัชญา แม้ด้วย“เทวศาสตร์”หรือ “ญาณ-
วิทยา”ซึ่งจะอุตสาหะเรียนรู้อย่างไรก็ไม่สามารถ“รู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้”
หรอก มันต้องเรียนรู้ให้“สัมมาทิฐิ”แล้วปฏิบัติให้ “สัมมาปฏิบัติ”
จึงจะเกิด“สัมมาปฏิเวธ”ได้แท้

คนผู้เข้าใจคำว่า“มาน”ผิดเพี้ยนได้แค่“มานโลภียะ”ก็จะทำ
“กรรม”ไม่เกิด“บุญ”เลย อย่างเก่งก็จะได้แค่“กุศล”

และ“มานโลกุตระ”นั้นจะเกิดจะเป็นได้ก็ต้องปฏิบัติมี
“สัมผัสเป็นปัจจัย” หรือ“สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย”จึงจะปฏิบัติให้
บรรลุ“สิ้นอาสวะ”สำเร็จได้

หากไม่มี“สัมผัสเป็นปัจจัย”หรือไม่มี“สัมผัสวิโมกข์ ๘
ด้วยกาย”ในปัจจุบันขณะนั้นๆ ก็ไม่สามารถจะบรรลุ“สิ้นอาสวะ”ได้
เป็นอันขาด

ซึ่งผู้จะ“สิ้นอาสวะ”ได้นั้น แม้จะ“สิ้นอาสวะบางอย่าง”ก็จะ
ต้อง“เห็นด้วยปัญญา” หาก“ไม่เห็นด้วยปัญญา”จะไม่นับว่า“สิ้น
อาสวะ”ได้เลย แม้แต่“อาสวะบางอย่าง”ก็สิ้นไม่ได้

และความมี“ปัญญา”นั้นจะต้อง“ลืมหืมตามีแสงสว่าง”เห็นอยู่มี
ทวารภายนอกด้วย จึงจะสามารถ“บรรลุสิ้นอาสวะ”ได้

หากไม่“มีแสงสว่าง” ไม่มี“ทวารภายนอกสัมผัสผัสมี“กาย”
หรือเป็น“ภาวะ ๒”อยู่ครบ จะไม่สามารถทำ“อาสวะสิ้น”ได้เลย

ถ้าไม่มี“ภาวะ ๒”คือ“กาย”หรือมี“ภายนอก-ภายใน”ครบพร้อม
จะยังไม่ชื่อว่า“สิ้นอาสวะ”ได้เลย แม้แค่“อาสวะบางอย่าง”

ยิ่งจะชื่อว่า เป็น“อรหันต์”ก็ต้อง“สิ้นอาสวะทั้งหมด”จึงจะ
นับได้ว่าเป็น“อรหันต์”ขึ้นไป และต้องเป็น“ปัจจุบันกรรม”ด้วย

ซึ่งจะมี“กรรมปัจจุบัน”ที่ยืนยัน“ความจริง”ได้จริง“ยิ่งใหญ่ที่
สุด”กว่า“กรรมอดีต”หรือ“กรรมอนาคต” ทั้งสามารถจะเรียนรู้ได้
อย่างรู้จักรู้แจ้งรู้จริงยิ่งใน“ปัจจุบัน”นั้นๆ โทณโทหัลลๆ โดยจัดการ
กับ“กรรมปัจจุบันของตน”นี้แลให้เป็น“การกระทำ”ที่ดีที่สุดสำหรับ
ตนและจะมีผลสัมพันธ์ไปถึงผู้อื่น ไปถึงสังคมดีที่สุดทีเดียว

ด้วย“กรรมปัจจุบัน”นี้เองที่เป็น“ตัวการ” หรือ“ตัวจริง”ที่ทำ
ให้“คนแต่ละคนเป็นไปตามกรรมคือการกระทำของตน(กัมมุนา วัตตติ
โลโก)”

นั่นคือ ใครกระทำอย่างไร ตนก็ต้องเป็นไปตาม“การกระทำ”
อย่างนั้นที่คนผู้นั้นทำ

หรือ“คนแต่ละคนเมื่อตนมี“การกระทำ”อย่างไร ก็ผลอย่างนั้น
แหละที่ปัญญาหรือบงการให้ตนเป็นไปตามการกระทำของตน(กัมมโยนิ)

ไม่มีใครที่ไหนด หรือ God ไດเลยปัญญาหรือบงการตัวเรา
นอกจาก“กรรม”ของเราเอง

แต่เพราะ God หรือพระเจ้า หรือ“เทว” ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง

“ตนเอง” ดีแตกแยกแยะ“ตัวเอง”หรือดีแตกแยกแยะ“เทว”ไม่เป็น
ตนเองยังยึด“อัตตาตน” ยังหลงตนเองเป็น ๑ อยู่ นั่นเอง

“ธาตุรู้”คือ“วิญญาน”ของตนแท้ๆจึงไม่เกิดความเฉลียวฉลาด
ขึ้นจากเดิมเลย

นั่นคือ “ธาตุรู้”ของตนอันคือ“วิญญาน ของตน”เป็นพลังงาน
ที่ตน“กระทำ”ตามที่ตนรู้ของตน เมื่อตนทำแล้วย่อมเป็นไปตาม
“การกระทำของตน”(กัมมฺนา วัตตติ โลโก) อันมีทั้ง“กรรมปัจจุบันและ
กรรมอดีต”เป็นพลังงานที่สังเคราะห์กันแล้วร่วมผลกันส่งผลให้
“ความเกิดไปตามกรรมของตน”หรือ“ตนเกิด-ตนเป็นไปตามพลัง
อำนาจของการกระทำของตนนั้นๆ”(กัมมโยนิ)

ไม่มี“การกระทำของใครอื่น”ใดเลยที่จะเกิด“พลังงาน”มา
จัดการบัญชาของการตัวเราได้

เราจึงเป็น“นาย”ตัวเราเองลัมบุรณ

แต่ผู้ที่ยังเป็น“ทาส”สิ่งใดสิ่งหนึ่งอยู่จึงยังเป็นผู้ไม่มี“อิสระ”
ด้วยความเป็นจริงตามนี้

พระพุทธเจ้าตรัสรู้ การกระทำที่ตนทำเป็นของของตน(กัมมัสสกะ)
-ตนเป็นทายาทของการกระทำของตน(กัมมทายาท) -การกระทำของ
ตนเองทำให้เราเกิดเราเป็นไปต่างๆ(กัมมโยนิ) -การกระทำของตน
เป็นเผ่าเป็นพันธุ์ของตน(กัมมพันธุ์) -การกระทำของตนเป็นที่พึ่ง
หรือเป็นเครื่องอาศัยของตนเอง(กัมมปฏิสรณ)

เพราะอัตตาของคนก็คือ“วิญญาน”ของตนเอง จึงจัดการ
ตนเองหรือแก้ไข“วิญญาน”ตนเองได้ด้วย“กรรม” ไม่ใช่แก้ไขได้
ด้วย God หรืออ้อนวอน“พระเจ้า”ให้เป็นผู้แก้ไขให้

แต่ตน“ต้องการ”อะไร ก็ศึกษาเหตุ-ปัจจัยที่จะเกิดสิ่งนั้น แล้ว
ลงมือ“กระทำเหตุ”นั้นๆ เองด้วยความรู้ความเพียรจนกระทั่ง
เกิด“ผล” สำเร็จนั้นๆ จึงจะมี“ผล”สะสมเป็น“ผลวิบาก”

ที่สุดแห่งที่สุดจึงถึงซึ่ง“การเกิด-การดับ”

“อเทวนิยม”สามารถ“กระทำ”เหตุให้ดับ กระทั่ง“สูญ”ได้“ผล”
จึงเป็น“อ”ได้นิรันดรแท้

“กรรม”ที่กระทำเป็น“วิบาก”คือ “ผลของกรรมที่สั่งสม” อัน
เป็นสิ่งที่ยืนยันติดตามอยู่กับความเป็น“อัตตา(อาตมัน)”หรือ“ดับสิ้น
อัตตา” ก็สามารถพิสูจน์ได้ดังว่านี่ใน“กรรมปัจจุบัน”

เราสามารถสะสมภาวะ“อ”ได้ด้วย“กรรม” คือ “การทำซ้ำ
(อาเสวนา)”ตามที่เราทำให้เกิดผล“สูญ”นั้นสำเร็จจริง(ภาวนา)ด้วยการ
ทำให้มาก(พหุลัมมัง) ซึ่งเป็น“อาเนญชาภิสังขาร”นั่นเอง

หรือเป็น“ความตั้งมั่นของจิต”ที่เรียกว่า“สมาธิ”สำเร็จ
สัมบูรณ์ เป็นผู้บรรลุ“อมตะ”ซึ่งสามารถจะเกิดหรือจะตายเองได้
ด้วยตนเอง

ไม่มีใครมาบัญญัติขงการเป็นเด็ดขาด ที่พิสูจน์“ความจริง”นี้
ได้จริงในความเป็นคน

นั่นคือ จะทำให้“ดับ”หรืออนุโลมให้“เกิด”อยู่เพื่อเป็น“เครื่อง
อาศัย(อาหารหรือวิหาร)”ให้ชีวิตตนเองยังอยู่เพื่อทำ“กุศลกรรม”อัน
เป็นประโยชน์แก่ผู้อื่น เราก็สามารถทำได้ดังประสงค์

หรือจะทำ“อัตตา”ตัวเองให้“สูญ”สลายไปแยก“ธาตุจิต”
ตนเองให้แตกไปเป็น“อตุธาตุ”สิ้นความเป็น“ชีวิต”สิ้นความเป็น
จิตธาตุ แม้แต่พืชธาตุสำเร็จจริงได้แท้ ในศาสนาพุทธ“อเทวนิยม”

ซึ่ง“กรรมปัจจุบัน”ที่ทำทุก“ปัจจุบัน”นั้นเป็น“ความจริง”ที่“จริง”ยิ่งใหญ่กว่า“กรรม”ใดๆ อันสามารถสำเร็จลัมบูรณ์ได้ด้วย“ปัญญา”หรือ“วิชา”ความรู้ของพระพุทธเจ้าที่ตรัสรู้”

“เทวนิยม”ไม่มีความรู้ขั้น“ปัญญา”ที่จะจัดการกับ“กรรม(การกระทำ)” จนกระทั่งสลาย“อัตตาหรืออาตมัน”ของตนให้เป็น“๐”ได้ จึงจำนนต่อความเป็น“อัตตา”ว่า เป็นภาวะที่มีอยู่“นิรันดร์”ของความเป็น“วิญญูณ”กันทีเดียว

ส่วนศาสนาพุทธนั้นสลายหรือกำจัดล้นความเป็น“อัตตา” คือ“วิญญูณ”ของตนสำเร็จจริงด้วย“บุญ”ใน“ปัจจุบันกาล”ที่พิสูจน์ได้แท้

“ปัจจุบัน”นี้จริงยิ่งกว่า“อดีตกาล” หรือ “อนาคตกาล”ในความเป็น“กาล ๓”

ดังนั้น เมื่อ“อัตตา”ของตนถูกกำจัดดับสนิทได้ใน“กาลปัจจุบัน”ได้แล้ว “อัตตา”ของคนผู้นั้นจึง“ไม่มี”ตลอดนิรันดร์ไปกับ“กาล”อีกแล้ว นี่คือ หมด“อัตตา”จริงลงในปัจจุบันและอนาคต

ส่วน“อดีต”นั้นคือสิ่งที่ได้ผ่านการเป็นไปเสร็จสิ้นแล้ว และมันสะสมต่อไปกับ“กาล”ที่ยังมี“กรรม” เท่าที่ยังมีความเป็น“อัตตา”หรือเป็น“วิญญูณ”อยู่ ยังไม่สูญหายไปจาก“กาล”

“วิบากอดีต”มันจะตามมามีอิทธิพลกับเราจนสำเร็จให้ได้อยู่ตามอิทธิพลของมันอยู่นะ! มันยังไม่ดับสูญหายไปเลยหรือ

แต่ในศาสนาพุทธนั้นสามารถ“กำจัดเหตุ”คือ“กิเลส”ได้ด้วยการทำ“กรรม”ที่เป็นพลังงาน“บุญ”กำจัดกิเลสจนสิ้นอาสวะหมดแล้วดำเนิน“กรรม”อันมีแต่“กุศลกรรม”นี้เอง“หนี”การตามมาแสดง

อิทธิพลกรรมของ“วิบากอดีต”จนกระทั่ง“หลุดพ้น”จากการตามมามีอิทธิพลของมัน ได้สำเร็จเด็ดขาด ด้วย“สัพพปาปัสสะ อกรรมัง กุสลัสสุปสัมปทา สจิตตปริโยทปนัง”นี้แหละแท้ๆ トラบที่คนผู้นั้นยังไม่“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”

หากคนผู้นั้น“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”ไปแล้ว สิ้นสุดความมี“อัตตา”ที่เป็น“จิตินิยาม” อยู่ในมหาจักรวาลใดๆ อีกได้จริงนั้น ก็เพราะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“อุตุธาตุ-พีชธาตุ-จิตธาตุ-ธรรมธาตุ”

● จบฉบับที่ ๓๔๖

ฉบับที่ ๓๔๗ มิถุนายน ๒๕๖๒

ฉบับ ๓๔๖ เรากำลังแยกแยะทำความเข้าใจในประเด็นความเป็น“กรรมและกาล”กับความเป็น God หรือพระเจ้ากัน อย่างสำคัญ

จะเห็นได้ว่า สรรพสิ่งนั้น“มีอยู่-เป็นอยู่”ซับซ้อนหลากหลายมากมาย ซึ่งยากที่จะทำความเข้าใจ คนผู้ไม่ได้ศึกษากันอย่างลุ่มลึก ภูมิไม่สามารถจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง

“ภาวะที่มีจริง”ย่อมมีจริงๆ ให้“สัมผัส”ได้พระพุทธเจ้าตรัสรู้ “ความมีจริง”เหล่านั้น แล้วนำความหลากหลายนั้นๆ มาสาธยายให้มนุษย์ในโลกได้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงตาม มีทั้งเหตุ-ทั้งผล มีทั้งภาวะที่เป็น

ปรากฏการณ์จริงอันยืนยันกันได้ อย่างไม่น่าเชื่อ ว่า จะสามารถ
รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง กันได้ แต่ก็รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง ชนิดที่มี “สัมพัทธภาพ” นั้น
จริง” กันทีเดียว

ผู้ศึกษาอย่างลัทธิมาติฐาน เมื่อมี “ลัทธิปฏิบัติ” ตามคำสอน
พระพุทธเจ้า จนกระทั่งบรรลุจริง ก็จะมี “สัมพัทธ์” ความมีจริง-เป็นจริง
ที่ลึกซึ้งลึกล้ำวิเศษเลิศปานฉะนี้ ได้โดย “ไม่ลืกลับ (อรรถ)” สามารถ
รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง “วิญญาน” ที่ยิ่งใหญ่ปานใดๆ ทั้งหลายได้แท้ “สัมพัทธ์”
ความจริง วิเศษแท้

ศาสนาพุทธจึงสามารถ “สัมพัทธ์” ความเป็น “วิญญาน” ที่เป็น
“จิตนิยม” หรือ “เทว” มีความเป็น “ธรรมะ ๒” อันเป็น “ชีวะ” จริง

ด้วยการตีแตกแยกแยะภาวะที่เป็น “เทว” อันก็คือ “วิญญาน”
แท้ๆ จัดการกับ “เทว” ได้บริบูรณ์ลัทธิสมบูรณ์ ไม่ว่าจะเป็น “เทว” ที่ยิ่งใหญ่
ปานใดๆ ก็สามารถทำ “ความมี” และ “ความไม่มี” ให้แก่ “วิญญาน”
หรือ “อตฺตา (อัตมัน, ปรมาตมัน)” ได้แท้ถ้วนสิ้นจริงๆ

นั่นคือ สามารถจัดการกำจัด “กิเลส” หรือ “มาร” หรือ “ซาตาน”
ให้ “สูญ” สิ้นหมดไปจาก “วิญญาน” หรือ “ธาตุรู้” ได้ด้วย “ตนเอง”

ศาสนาพุทธจึงมี “นิพพาน” เป็นนิรันดร์ ที่มี “อิสระเสรีภาพ”
สูงสุด ไม่มีใครเป็น “เจ้า”

และที่สำคัญมากก็คือ พุทธเป็นศาสนาที่รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง
ความเป็น “อตฺตา หรือ อัตมัน” และสามารถ “ดับ” อตฺตา หรือ อัตมัน
ได้สำเร็จด้วย จนกระทั่งแยกธาตุความเป็น “อตฺตา หรือ อัตมัน”
แตกสลายกระจาย “จิตนิยม” ออกไปเป็น “ดินน้ำไฟลม” ไม่เหลือ
“อตฺตา หรือ อัตมัน” สิ้นสุด “สูญ” ไปเลยเป็นนิรันดร์

“ศาสนาพุทธ”จึงไม่เหมือนชาว“เทวนิยม”ทั้งหลาย เพราะว่า “พุทธ”หมดสิ้น“กิเลส”สูญสิ้นไปได้ด้วย“กรรม” สำเร็จเป็น“อรหันต์” ไม่มีความลึกลับใน“อัตตา”เป็นที่สุด และในความเป็น“กิเลส” หรือความเป็น“มาร-ซาตาน”ของตนอีกแล้ว

แม้แต่ไม่มีความลึกลับใน“โลก”ที่เราต้องศึกษาและสามารถ เกี่ยวข้องที่จะดำเนินร่วมไปด้วยได้ไปแต่ละขนาดๆ ตามขั้นตอน ที่สามารถเอื้อมเอื้ออื้อกว้างเพิ่มความกว้างกับ“โลก”เพิ่มขึ้นๆ ตามลำดับไปเสมอ

ชีวิตอรหันต์จึงสะอาดมี“กรรม”ไปกับ“กาล”ชนิดที่ไม่มี“กิเลส” หรือไม่มี“ซาตาน” ไม่มี“มาร”เกิดใน“วิญญาน”อีกแล้วนิรันดร์

“กิเลส”คือ “ซาตาน”ในศาสนาเทวนิยม หรือมารในศาสนา พุทธที่เป็นอเทวนิยม

“พระเจ้า”กับ“ซาตาน”เป็น“วิญญาน”ทั้งคู่ ที่ศาสนาพุทธ สามารถ“ล้มผัส”ได้ จึงพิสูจน์“วิญญาน”นั้นได้ชัดถึงความแตกต่าง

ศาสนาพุทธ“ล้มผัสวิญญาน”ได้อย่างไม่ลึกลับ ไม่อำพราง ไม่ว่าจะเป็น“วิญญาน”ที่เป็น“อาตมันหรืออัตตา”ยิ่งใหญ่ขนาดไหน ก็ตาม และสามารถทำให้“วิญญาน”ดับสิ้นสูญสลายไปจาก“กาล” ได้จริง โดยตัวเจ้าของ“วิญญาน”เองแท้ๆ

ไม่มีใครมาจัดการให้แก่“วิญญาน”ตน ซึ่งเป็นธาตุรู้ชั้น“ชีวะ” แท้

“พระเจ้า”ก็คือ“วิญญาน” ซึ่งเป็นธาตุรู้ชั้น“ชีวะ” และก็เช่นเดียวกันกับความเป็น“วิญญาน”ทั้งหลาย อันเป็นระดับ“จิตนิยาม”

“วิญญาน”คือ ธาตุรู้ชั้น“ชีวะ”ระดับ“จิตนิยาม” ที่มี“ธาตุรู้”

เป็น“วิญญาน”จริง เป็น“ชีวะ”แท้ ที่มนุษย์นับถือ แม่มนุษย์จะมี ทวาร ๖ แท้ๆ แต่ก็ไม่มีโอกาสสัมผัส God ได้ด้วยประการใดๆ ทั้งด้วย“กรรม” และทั้งด้วย“กาล”

ซึ่งประเด็นนี้ แตกต่างจาก“เทวนิยม”กันสำคัญยิ่ง

“กรรม”กับ“กาล”นี้เป็น“ธรรมะ ๒” คือ “เทว”ซึ่งเป็น“ธรรมะ คู่สำคัญ”ที่ศาสนาพุทธรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงสามารถตีแตกแยกแยะ ออกได้ และทำให้“ธรรมะ ๒”เป็น“เทว”ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดปานใดๆ ได้ ตามภูมิธรรมของแต่ละคน

แม้ที่สุด“ดับความเป็นเทว”ด้วย“กรรม”ของตนให้“ดับสิ้นสูญ” ไปจาก“กาล”ในมหาจักรวาลได้สมบูรณ์

“กรรม”กับ“กาล”นี้เป็น“ธรรมะ ๒”คู่หนึ่ง ซึ่งชื่อว่า“เทว”ที่ ยิ่งใหญ่ที่สุด มีความเป็น“รูป”กับ“นาม” จึงเป็น“เทว”ที่สามารถจะ ศึกษาถึง“ความจริง”เป็นที่สุดแห่งที่สุดของความเป็น“จิตนิยาม”ได้ สำเร็จสุดสมบูรณ์ยิ่ง

พุทธสามารถ“ดับเทว” หรือ“ดับอัตตา(อาตมัน)” อันเป็น “วิญญานตนเอง”ได้ถึงขั้น“สูญ”สำเร็จแท้ จึงเป็น“ศาสนาที่มี “นิพพาน” ถึงขั้น“ทำ”ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”สำเร็จ

นั่นคือ “ดับวิญญานตนเอง”ได้ด้วยตนเอง เมื่อ“ตายลง” วิญญานไม่ต้องไปอยู่กับ“พระเจ้า” วิญญานสูญสิ้นสลายไปเป็น “ดินน้ำไฟลม” ไม่เหลือ“ธาตุรู้”ที่เป็น“จิตนิยาม”กันต่อไปอีก

พุทธมี“นิพพาน”ด้วยประการอย่างนี้

แต่“เทวนิยม”นั้นไม่มี“นิพพาน” เพราะตีแตกแยกแยะความ เป็น“เทว”ก็ยังไม่ได้

God หรือพระเจ้า เป็น“นาม” นั่นก็คือ“จิตวิญญาณ”แท้
“พระเจ้า”ก็ต้องเป็น“ชีวะ”แน่นอน
ซึ่งความเป็น“ชีวะ”นั้นก็ต้องมี“เกิด”เป็น“ชีวะ” และต้องมี
“ตาย”ไปจาก“ชีวะ”

ผู้สามารถทำความเป็น“ชีวะ”ของตน ให้สิ้นความเป็น“ชีวะ”
ชั้น“จิตนิยาม”หรือชั้น“วิญญาณ”ลงไปเป็นชั้น“พีชนิยาม” และที่สุด
เป็น“อุตุนิยาม”ได้สำเร็จจริง จึงคือผู้“อยู่เหนือเทว(ุตตระ)” หรือคือ
ผู้สามารถจัดการกับความเป็น“เทว”ให้“พันทุกข์-พันสุข”ได้
เป็น“โลกุตระธรรม”ตามประสงค์

ที่สุดทำตน“มี”อตตะ หรือ“ไม่มี”อตตะ”ได้เป็นที่สุด
และสูงสุดสามารถทำ“ชีวะ”ของตนให้หมดสิ้นความเป็น
“ชีวะ”ของตนเป็นที่สุดถึงขั้นแยกธาตุเป็น“อุตุนิยาม”เป็นที่สุดได้

God หรือ พระเจ้า เป็น“จิตวิญญาณ” เป็น“ชีวะ”แน่ๆ และ
เป็น“เทว”ด้วย นั่นคือ เป็น“เทว”ผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดแห่งที่สุดปานนั้น

แต่ God หรือ พระเจ้า เป็น“วิญญาณ” แม้เป็น“ชีวะ”แท้ๆ
และเป็น“เทว”ผู้ยิ่งใหญ่ด้วยนั้น ไม่สามารถทำตนให้เกิด“สูญ”ได้

ส่วนศาสนาพุทธสามารถทำ“วิญญาณ”ของตนให้“สูญ”สลาย
ไปจาก“กาล” และสิ้น“กรรม”ไปจาก“โลก” จากเอกภพมหจักรวาล
ใดๆไหนๆหมดสิ้นไม่เหลืออยู่ใน“กาล”ได้แท้

สลาย“วิญญาณ”ของตนให้แตกแยกจากกันกลายเป็น“ดิน
น้ำไฟลม”ไป ไม่เหลือความเป็น“จิตนิยาม”กันอีกแล้ว

“วิญญาณ”หรือ“อตตะ”จึงสูญหายสลายไปหมดสิ้น

“เทว”หรือ“อตตะ”ก็สูญหายสลายไปหมดสิ้น

ผู้ปรินิพพานเป็นประโยชน์สถาน แยกธาตุตนเอง
เป็น “อุตุนิยาม” คือ เป็น “ดินน้ำไฟลม”
ด้วยตนเองไปได้เองเป็นที่สุด
จึงชื่อว่าเป็นผู้สิ้น “กรรม” ไปจาก “กาล”
สัมบูรณ์สุด
ไม่เหลือ “อัตตา” ใดๆอีกเลย

“พระเจ้า”ไม่สามารถพบ“วิญญาน”หรือ“อัตตา”ของผู้
“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”ที่เป็น“โลกุตระ”ได้เลยเป็นอันขาด

เพราะผู้ปรินิพพานเป็นปริโยสาน แยกธาตุตนเองเป็น “อุตฺ-
ตนิยาม”คือ เป็น“ดินน้ำไฟลม” ด้วยตนเองไปได้เองเป็นที่สุด

จึงชื่อว่า เป็นผู้สิ้น“กรรม”ไปจาก“กาล” สัมบูรณ์สุด ไม่เหลือ
“อัตตา”ใดๆ อีกเลยหรือไม่เหลือ“อาตมัน”ในที่ไหนๆ อีกแล้ว

ไม่มี“อัตตาหรืออาตมัน”เลย ไม่ว่าจะเป็น“ปรมาตมัน”ใหญ่ยิ่ง
ขนาดไหน “ตน”ก็ทำปรมาตมันนั้นๆ ของ“ตนเอง”ให้สูญสลายหาย
จากความเป็น“ชีวะ”หรือ“อัตตา(อาตมัน)”ไปได้ ไม่เหลือ เรียกว่า
“นิพพาน”ไปตามลำดับ และที่สุด“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”
ความเป็น“จิตนิยาม”ก็สิ้นสภาพแตกตัวไปเป็น“อุตฺตนิยาม”หมดแล้ว
ไม่เหลือความเป็น“จิตนิยาม”อีกแล้วนิรันดร

ไม่ว่าจะอยู่ในภาวะ“ความมี”ของ“จิตนิยาม”ก็“ไม่มีแล้ว”
ทั้งนั้น “สูญสลายหายไป”จากกาละ แม้ไปอยู่กับ“พระเจ้า”นั้น
“ไม่มี”เด็ดขาด “วิญญาน”ของผู้“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”ของ
ศาสนาพุทธจะไม่มี“วิญญาน”เหลือในที่ไหนอีกเลยในความเป็น
“กาละ”

ซึ่งแตกต่างกันคนละชั่วทีเดียวกับชาว“เทวนิยม” เพราะ
“เทวนิยม”ถือว่า“วิญญาน”นั้นนิรันดร ไม่มี“สูญ”

“วิญญาน”หรือ“อัตตา”ทุกอัตตา ตายแล้วจะต้องไปอยู่กับ
“พระเจ้า”ทั้งนั้น เพราะถือว่า “พระเจ้า”เป็น“เจ้าของวิญญาน”

โดยเฉพาะชาวเทวนิยมถือว่า“วิญญานไม่มีสูญ” วิญญาน
นิรันดร ตายแล้วจะต้องกลับไปอยู่กับ“พระเจ้าทุกวิญญาน” แล้ว

เสวย“สุข”อยู่สวรรค์กับพระเจ้า

ส่วน“วิญญาน”ของผู้ใดที่จะตกนรกนั้น ก็ตามแต่พระประสงค์ หรือพระบัญชาของพระเจ้า

ดังนั้น ศาสนา“เทวนิยม”หรือแม้แต่พุทธที่ยึดถือสุดโต่งไปทาง“พระเจ้า”จึงต้องเฝ้าอ่อนวอนเอาอกเอาใจ“พระเจ้า” สวดอ่อนสวดวอนให้“พระเจ้า”บันดาล“สุข”หรือ“สิ่งนั้นสิ่งนี้”ที่ตนต้องการอย่างนั้นอย่างนี้ให้ตนอยู่ตามที่มี“มิจฉาทิฎฐิ”

ผู้ที่ยังจะต้อง“เสพ”สุข” เพราะไม่มี“ปัญญา”รู้ว่า “สุข-ทุกข์” นั้นเป็น“มายา”ที่แยกกันไม่ได้ เป็น“ภาวะ ๒”หรือ“เทว”ที่ต้องเรียนรู้ให้“สัมมาทิฎฐิ”อย่างสำคัญยิ่ง

จนกระทั่งสามารถปฏิบัติ“ทำใจในใจ(มนสิการัตถ)”ของตนให้ “ไม่สุขไม่ทุกข์”สำเร็จได้จริง(“ไม่สุขไม่ทุกข์”คือ ฐานนิพพาน)

ผู้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า “สุข”นั้นเป็น“มายา”ตัวร้าย และมัน “ไม่มีอยู่จริง”นั้น จึงจะนับว่า เป็นผู้รู้ใน“ทุกขอริยสัจ”

เท่านั้น“สุข”มันเป็นแค่“อุปาทาน” ที่ยังเป็น“ภพ” เป็น “ชาติ” แล้วก็ร่วงแต่จะต้องโคกะ ปรีเทวะ ทุกขะ โทมนัสสะ อุปายาสะ ไปตลอดกาลนาน

ผู้ยังมี“สุข”เกิดอยู่ในจิตจึงยังเป็น“สุขนิยม” คือ ลัทธิ “สุข เทียง” หมายความว่า ที่สุดแห่งที่สุดแล้ว “วิญญาน”จะไปจบกันที่ “สุข”สิ่งอยู่สวรรค์ นั่นคือ“เที่ยงต่อความเป็นสุขนิรันดร์”ทุกวิญญาน ที่เป็นมนุษย์ เมื่อตายลงก็จะไปอยู่กับ“พระเจ้า”อันเป็น“แดนสวรรค์” กันทุกวิญญาน

ศาสนา“เทวนิยม”แท้ๆ หมายความว่า “เทวนิยม”ที่ไม่เคยมี

แนวคิดของ“อเทว”หรือไม่มีแนวคิดของ“โลกุตระ”เลย จะมี “ความรู้”เรื่องวิญญาณ“จบ”กันตรงที่คนทุกคนเกิดมาเป็นมนุษย์ แล้ว จะมีชีวิตเพียง“ชาติเดียว”เท่านั้น

ทุกมนุษย์เกิดมาชีวิตชาติเดียวนั้นแล้ว เมื่อตายลงก็ต้องไป อยู่กับ“พระเจ้า”นิรันดร์

จึงรู้“การเกิด-การตาย”แค่ชีวิต“ชาติเดียว”เท่านั้น

จะไม่เข้าใจเรื่อง“การเวียนเกิด-เวียนตาย”ชาติแล้วชาติเล่า นับชาติไม่ถ้วน จึงหมดสิทธิ์ที่จะรู้เรื่อง“กรรมวิบาก”

“เทวนิยม”ไม่รู้แจ้งไม่สำคัญเรื่อง“กรรม” อันมี“วิบาก”ของ ตนที่มี“ผล”กับชีวิตต่อเนื่องกันไปนับชาติไม่ถ้วน ดังที่เป็น “นิยาย แห่งชีวิตของแต่ละคน”ในโลกที่มีเป็นนิยายผูกพันกับใครต่อใคร มากมายนับไม่ถ้วน จนกลายเป็นเรื่อง“พรหมลิขิต”

จะไม่สามารถเข้าใจความจริงของ“กรรมลิขิต”เด็ดขาด

ส่วนพุทธผู้ลัทธิมาทฤษฎีชัดเจนว่า “กรรม”นี่เองคือ God

แต่เทวนิยมไม่เชื่อเรื่อง“กรรม” เชื่อแต่ว่า ตายแล้วไปอยู่กับ “พระเจ้า”ในแดนสวรรค์ ทั้งนั้น และจะมี“บางราย”ที่พระเจ้าบัญชา ให้ตกนรก ซึ่งก็แล้วแต่“พระเจ้า”

ดังนั้น ทุกคนจึงต้องทำตนให้พระเจ้ารัก อ้อนพระเจ้า วอนพระเจ้าทุกอย่างเท่าที่จะทำได้ เพื่อให้พระเจ้ารักและเชื่อกัน ด้วยว่า พระเจ้า“รัก”คนทุกคน ไม่“ชัง”ใครเลย จึงค่อนข้างประมาท

แต่อย่างไรก็ตาม เทวนิยมล้วนเชื่อกันว่า “อำนาจ”สูงสุด บันดาลสรรพสิ่งทั้งหลายอยู่ที่“พระเจ้า” เป็นสิทธิ์ขาดสูงสุด

จะเชื่อว่า “เป็นไปไม่ได้”เด็ดขาด ที่“อำนาจทั้งหลาย”อยู่ที่

“กรรม”ของตนเองนั่นเอง ที่ทำ“ดี”หรือทำ“ชั่ว” แล้วตนก็ต้องเป็นไปตาม“กรรมดี-กรรมชั่ว”ของตน

“กรรมจำแนกสัตว์(กัมมัง สัตเตหิ วัชชต)”หรือ“สัตว์ทั้งหลายในโลก ล้วนเป็นไปตามกรรมของตนเองที่ตนทำ(กัมมุนา วัตตติ โลโก)”

แต่“เทวนิยม”ถือว่า พระเจ้าต่างหาก เป็นผู้จำแนกสัตว์

ไม่ใช่“กัมมโยนิ”แบบพุทธ ที่หมายความว่า “กรรม”เป็นเครื่องพาให้เป็นให้ไป “กรรม”ที่ตนทำเองแท้ๆ เป็นผู้พา“เจ้าของกรรม”ที่ตนทำไปสวรรค์หรือไปนรก

หรือที่สุดสามารถ“ลั่นสวรรค์-ลั่นนรก” ลั่นบุญ-ลั่นบาปได้ก็ด้วย“กรรมของตนเอง”ที่“ทำใจในใจ”ตนเองได้เองจนสำเร็จ

ถึงที่สุด“สูญสิ้น-จบวิญญาน”ลงเป็นที่สุดก็ด้วย“กรรม”ของตนเอง ตนเป็นผู้ทำเองทั้งสิ้น ด้วย“ภูมิโลกุตระ”พระพุทธเจ้า

“พุทธ”จึงมี“นิพพาน”และ“ปรินิพพานเป็นปรีโยสาน”โดยการดับ“วิญญานของตนเอง”ถึงขั้นสามารถแยก“จิตนิยาม”ของตนไปเป็น“ดินน้ำไฟลม”สำเร็จ “วิญญาน”หรือ“อัตตา”ของตนจึงสูญสลาย ไม่เหลือในที่ไหนอีกเลย ด้วยประการฉะนี้

ชาว“เทวนิยม”นั้นยึดถือว่า“วิญญาน”ไม่มีสูญ

“วิญญาน”มีอยู่ตลอดกาล “วิญญานเที่ยงนิรันดร์”

“เทวนิยม”ก็ไม่มีโอกาส“นิพพาน” ไม่ทำ“นิพพาน”

จึงหมดสิทธิ์ที่จะ“ปรินิพพานเป็นปรีโยสาน”เด็ดขาด

ซึ่งที่จริงนั้น“การทำนิพพาน”มันยากเย็นยิ่งนัก ยากยิ่งกว่า“การเวียนว่ายตายเกิด”ไม่รู้จักจบสิ้นนิรันดร์ เป็นไหนๆไม่รู้ก็เท่าต่ออีกเท่า

เพราะ“พลังงาน”ที่ได้เกิดเป็น“จิตนิยาม”ชื่อว่า “สัตว์โลก”
ขึ้นใน“ธรรมชาติโลก”แล้ว โดยสามัญ

และที่สำคัญยิ่งก็คือ “เทวนิยม”ไม่เป็น“อจินไตย”ทีเดียว

ดังนั้น ชีวิตของชาวเทวนิยม ตายแล้วต่อจากนั้นไปก็ไม่
“ความรู้และความจริง”กันแล้วว่า“วิญญูณ”ของแต่ละคนจะ“อยู่
อย่างไร-จะมีความเป็นไปกันอย่างไร”

เทวนิยมเขามีชาติเดียว ตายแล้วเขาก็จบ“การเวียนว่าย
ตายเกิด”ไปอยู่กับ“พระเจ้า”ในสวรรค์นิรันดร์

“ชีวิตก็จบแล้ว” เขาก็“อยู่สวรรค์นิรันดร์”แล้วนี่!

เพราะเขาเชื่อกันว่า “ชีวิตคนมีชาติเดียวเท่านั้น” ตายลง
ก็ไป“อยู่สวรรค์กับพระเจ้า”ก็จบแล้วนี่ ได้อยู่สวรรค์กับพระเจ้า

ระวังแต่ว่า อย่าให้“พระเจ้า”สั่งให้ไปนรกแค่นั้น อย่าให้
พระเจ้าชัง อย่าชังพระเจ้าเป็นอันขาด ขอให้เคารพพระเจ้าเต็มที่
อย่าแย้ง อย่าเถียงอย่าให้พระเจ้าท่านไม่ชอบใจ ทำตามพระเจ้า
เข้าไว้เถิดเดียว ไม่ต้องวิเคราะห์วิจัยใดๆ เชื่อพระเจ้าทุกอย่าง

เพราะ“พระเจ้า”เป็นหนึ่งเดียวที่สุดแห่งที่สุด

“พระเจ้า”เป็น“เจ้าของแม้แต่ความคิดของเราทุกคน”

คนทุกคนที่ทำอะไรสำเร็จได้เพราะ“พระเจ้าช่วยคิด-ช่วยทำ”
ทั้งสิ้น อะไรๆเราก็“สนองการคิด-สนองการทำ”ให้แก่พระเจ้าทั้งนั้น
แหละ เพราะอะไรๆ จะเกิดขึ้นจะมีขึ้นในโลกนั้น “พระเจ้า”ทรง
ทำเพื่อมวลมนุษยเพื่อสรรพสัตว์ทั้งหลายในโลกทั้งนั้นๆ

ด้วยความเชื่อดังว่านี้ เมื่อใครทำอะไรได้สำเร็จ เขาจึง“ขอบคุณ
พระเจ้า”กันอย่างยิ่ง ยิ่งเรื่องร้ายแรง หรือเรื่องยากร้าย แล้ว

“ผ่านความยากยิ่ง”หรือ“ผ่านความยากร้าย”นั้นไปได้ ก็เพราะ “พระเจ้า”ทรงช่วยทั้งนั้น จึงต้อง“ยิ่งขอบคุณพระเจ้าให้มากๆ”

หรือที่สำคัญคือ ตามใจพระเจ้า เอาใจพระเจ้าดีๆ อ่อนน้อม ร้องขอพระเจ้า เคารพบูชา ทำการระกราบไหว้ให้มากๆ แสดงความ ยกย่องให้ยิ่งยวด วันละหลายๆ หนที่สุดได้เท่าใดยิ่งดี

เหมือนอย่างชาวพุทธที่“หลงกัน(โหมะ)”ว่า “สวดมนต์มากๆ เป็นล้านๆ เทียบ” นั้นแหละจะได้“บุญใหญ่-บุญมาก”

หรือการบวชให้มากๆๆ เหมือนชาว“ทิเบตทำกัน”

เช่นนี้แหละ คือ ชาว“เทวนิยม”ตัวจริง แม้จะชื่อว่า“พุทธ”

เพราะยังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“การเวียนตาย-เวียนเกิด” หรือ ยังมกายใน“การเวียนว่ายตายเกิด”ซึ่งมี“กรรม”มี“วิบาก”เป็น ของตนๆ ที่จะต้อง“ใช้หนี้กรรมกันและกัน แก่กันเกี่ยวกับสัตว์ อื่นอย่างนับชาติไม่หวาดไหวกัน” นั้น

เพราะ“กรรมวิบาก”นี้ เป็น“อจินไตย”จริงๆ ซึ่งไม่ใช่เรื่องจะ “ขบคิดเอาได้-ใช้ตรรกะเอาได้”หรือแค่ศึกษาเรียนรู้ด้วยบัญญัติกัน ก็บรรลुธรรม ไม่ลงมือปฏิบัติกันจริงๆ จังๆ อย่างเอาจริงเอาจังให้ “พ้นลัทธิพทปรามาส”ให้สำเร็จ เอาแต่หลายๆ แหละๆ ลูบๆ คลำๆ เล่นๆ หัวๆ ก็ไม่มีทางสำเร็จได้ง่ายๆ แน่นอน

กว่าจะ“พ้นอจินไตย”ได้นั้น มันต้อง“ล้มมาทิวลิ-ล้มมาปฏิบัติ” ให้เกิด“ล้มมาวิมุตติ”ให้ได้ แล้วก็ต้องมี“วิมุตติญาณทัสสนะ” จะให้ ตีก็ต้องถึงขั้น“ล้มมาปฏิเวธ”กันจริงๆ

อะไรทุกอย่างทุกสรรพสิ่งนั้น“จะเกิด-จะเป็น”ขึ้นมาได้จริง ล้วนด้วย“กรรม”เป็นของตนทั้งสิ้น

นั่นคือ มี“กรรม”เป็นของตนเองมาเป็นล้านๆชาติ นับชาติไม่ถ้วน ดังที่ชาว“อเทวนิยม”ที่ได้เรียนรู้และรู้จักรู้แจ้งรู้จริงกัน

ผู้ยัง“อวิชชา”อยู่นั้นแน่นอนว่า ยังไม่เชื่อ“กรรม”ไม่เชื่อ“วิบาก” ไม่เชื่อ“กรรมเป็นของตน” ไม่เชื่อ“ความตรัสรู้พระพุทธเจ้า”กันอย่าง“หิริ-โอตตปปะ”หรอก

แม้แต่ผู้“มิจฉาทิฏฐิ”

หรือมี“ความรู้”กันบ้าง “พณฺณมิจฉาทิฏฐิ ๖๒”กันได้บ้าง ก็เชื่อว่าจะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“อดีต ๑๘ และอนาคต ๔๔”กันได้บริบูรณ์ง่ายๆ มันก็ต้องรู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“อดีต ๑๘ และอนาคต ๔๔”ไปตามลำดับ สามารถทำ“สุญ”ได้ไปเป็นเรื่อยๆ จนเก่งขึ้นเป็นหมู่ๆ ก็จะสามารถ“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”ได้เป็นเรื่อยๆ แท้จริงไปตามลำดับอย่างน่าอัศจรรย์ ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสจำแนกไว้ชัดยิ่งใน“พรหมชาลสูตร”(พระไตรปิฎก เล่ม ๙ สูตรแรก)

พุทธสามารถ“จบ”ด้วยการ“สุญ”สลายหมดเกลี้ยงลงที่ทุกสิ่งทุกอย่างของความเป็น“ตัวตน(อัตตา)”หรือ“วิญญานของตน” ทำ“ตน”ให้สิ้นสูญไปได้โดยแยก“วิญญาน”อันเป็น“อัตตา”ของตนออกไปเป็น“ดินน้ำไฟลม”คือ “อตุหธาตุ”สิ้น“วิญญาน”ได้สำเร็จจริง

แต่เทวนิยม“จบ”กันโดยถือว่า วิญญานจะต้องไปอยู่กับ“พระเจ้า”อันเป็นแดน“สวรรค์” ต่อจากนั้นก็ไม่มีใคร“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”อะไรต่อไปของ“วิญญาน”กันอีก

นอกจาก“รู้”ได้จาก“สมมุติบัญญัติ”ว่าเป็นของพระเจ้าเท่านั้น ที่สิ้นสุดพระคัมภีร์บันทึก ต่อจากนั้นไม่รู้ว่“จบ”ยังงั้?

“เทวนิยม”ที่ไม่มีความรู้ใน“กรรม” ใน“วิบาก” ใน“กรรมเป็น

ของของตน”นั้นจะไม่มี“การเวียนว่ายตายเกิด”เลย และที่สุด
มี“สูญสลายไปด้วยปริณิพพานเป็นปริโยสาน” จะ“จบ”กันแค่เกิด-
ตาย“ชาติเดียว” แล้วยังมี“ชีวิต”ไปอยู่กับ“พระเจ้า”

ซึ่ง“วิญญาน”ที่ยังมี“ชีวะ”อยู่เหล่านั้น เมื่อยังไม่“จบชีวิตของ
ความเป็นวิญญาน” จะ“เป็นอยู่”กันยังไง? ก็ไม่รู้อะไรกันต่อ

นี่ก็เป็นเรื่องไม่มีที่“จบ” ก็ยังเป็นอีกประเด็นที่“ลึกลับ”อยู่

ส่วนลัทธิที่มี“การเวียนตาย-เวียนเกิด”อยู่บ้าง บางคนจะมา
ระลึกกันได้อีกที ก็ต่อเมื่อเวียนว่าย-ตายเกิด กันอีกนับชาติไม่ถ้วน
ซึ่งก็มี“การระลึกได้”เป็น“อดีต ๑๘ ทิฏฐิ หรือเป็นอนาคต ๔๔ ทิฏฐิ
ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้นั่นเอง(พระไตรปิฎก เล่ม ๙)

หากผู้ใดยังไม่“สัมมาทิฏฐิ”บริบูรณ์ แล้วปฏิบัติให้บรรลุ
“อรหัต” ก็จะไม่“จบสิ้นสุด”สัมบูรณ์ได้ ก็ไม่สามารถ“ปริณิพพาน
เป็นปริโยสาน” ซึ่งเป็น“การตาย”ของพระอรหันต์ที่แยก“วิญญาน”
ของตนเอง ให้เป็น“ดินน้ำไฟลม”สิ้น“ชีวะ”ไปจริงได้เป็นอันขาด

ซึ่งเป็นการพิสูจน์ยืนยัน“ความจริง”นี้ได้ ตั้งแต่อรหันต์ท่าน
ยังมี“ชีวิต”เป็นๆ ท่านก็สามารถทำ“เวทนาเจตสิก”ของตนให้เป็น
“ปริณิพพานเป็นปริโยสาน”ได้แล้ว ด้วย“กรรม”ของตนเอง

พุทธ“อเทวนิยม”มี“กรรม”ของตนเป็น“อำนาจ”ยิ่งใหญ่ที่ทำให้
“วิญญาน”ของตนเป็นไปตาม“พลังอดีต”กับ“พลังปัจจุบัน”ซึ่งก็คือ
“ตนเอง”นี้แหละเป็น“เทว”ผู้ยิ่งใหญ่แท้ ที่ทำให้เราเป็นไป(กัมมโยนิ)
ถึงที่สุด จบลงที่“ปริณิพพานเป็นปริโยสาน”ได้เด็ดขาดแน่นอน
หมดสลายหายสูญไปเป็น“ดินน้ำไฟลม”ลงสิ้น ไม่มี“เทว” ไม่มี
“วิญญาน ไม่มี“อตตะ”กันอีกเลยใน“กาล”ในที่ไหนๆ ของอวกาศ

เอกภพมหาจักรวาลอีกเลย

ความเป็น“อัตตา”ของตนจึง“จบ”สิ้นชนิดที่“ไม่อะไรเหลือหลอ”
อยู่เป็น“ชีวิต”หรือ“จิตนิยาม”หรือ“โอปปาติกัสตว์”กันอีก

เป็นการ“จบ”อย่างหมดสิ้น“จบสูญสลายชีวิตตัวตน”ไป

ส่วน“เทวนิยม”นั้น ซึ่ง“จบ”อย่างไม่มี“การจบ”อย่างหมดสิ้น
หลังจากตายลงยังไปอยู่กับ“พระเจ้า” ต่อจากนั้นก็เป็นที่ของ
“พระเจ้า”ท่านจะส่งใครลงนรกก็เป็นเรื่องของ“พระเจ้า” นอกนั้นก็
ก็เชื่อว่า“อยู่สวรรค์”กับ“พระเจ้า”ต่อไปนิรันดร์

มันจบ“ชีวิต”หรือจบ“วิญญาณ”หรือจบ“อัตตา” หรือจบ
“เทว”อย่างหมดสิ้นสูญสลายไปเป็น“ดินน้ำไฟลม”ไม่ได้

มันก็ยังไม่จบ“กรรม”หรือ“กิริยาอาการ”ในความเป็นชีวิต”
ก็ยังมี“อรูป-เวทนา-สัญญา-สังขาร-วิญญาณ”อยู่ “ไม่จบสูญสิ้น”

ซึ่งมันจะมีชีวิต“เป็นอยู่”ยังไงล่ะ? ที่ว่า“สวรรค์กับพระเจ้า”
นั้นหนะ? มันใจได้ยังไง ว่า จะมี“สุข”ถ่ายเดียว“เที่ยงแท้” ไม่มี
“ทุกข์”อีกเลย

ก็ที่เรามี“ชีวิต”มาแล้วเท่านั้น ชาว“เทวนิยม”ก็มี“ทุกข์-
สุขๆ” ทั้ง ๒ อย่างกัน ไข่ม้อย? ไม่เห็นมันจะ“เที่ยง”ได้เลย ไข่ม้อย?

และชาว“เทวนิยม” ไม่มีความรู้“วิญญาณ”นั้นจริงๆ ว่ามี
“ทุกข์”มี“สุข”เป็น“ภาวะคู่”ที่แยกกันไม่ได้เด็ดขาด

ไม่ได้ศึกษา“ความสุข-ความทุกข์” ไม่ได้พิสูจน์ทำความเข้าใจ
ไม่ทุกข์”นั้นให้แก่“ตน(อัตตา) แก่“วิญญาณ”ของตน จน“เที่ยงแท้”
ในขณะที่มีชีวิตเป็นๆนี้เลย

แต่ไปหลงไว้ใจ“พระเจ้า”ว่า มี“ความสุข”ที่เที่ยงแท้ เป็น

“เจ้าของความสุข”ที่จะประทานให้แก่ทุก“อัตตา”ทุก“วิญญาน”

ทั้งๆ ที่ไม่ได้ศึกษาเรียนรู้ความเป็น“อัตตา”ความเป็น“วิญญาน” ไม่ได้พิสูจน์“ความจริง”เหล่านี้ตั้งแต่มีชีวิตเป็นๆ นี้ให้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงอย่างถ่องแท้ ให้ได้สำเร็จจริงจัง

ยังหลงผิดด้วยซ้ำว่า “พระเจ้า”มี“สุข”อย่างเดียว หรือเป็น“เจ้าของสุข” ไม่มี“ซาตาน”หรือไม่มี“ผีมาร”เป็น“ภาวะคู่ตัวร้าย”ของ“วิญญาน”ที่“พระเจ้าเอง”ก็ไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ซาตาน”หรือ“ผีมาร”กันอย่างถ่องแท้จริงจัง เพราะแม้แต่แยกแยะ“วิญญาน”ของ“พระเจ้าเอง”ก็ยังไม่ได้

มันต้องเรียนรู้“อัตตา”หรือ“วิญญาน”นี้แหละว่า ยังมี“พระเจ้า”ที่มี“ภาวะ ๒”ตามความเป็น“เทว”ที่แปลว่า “๒”จริงๆ

“เทวนิยม”ไม่ยอมให้วิจัยวิจารณ์“พระเจ้า”ของเขาเลย

“พระเจ้า”ผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดนี้เป็น“พ่อหรือเจ้าของคัมภีร์”นั้น“ห้ามแตะต้อง-ห้ามตีแตกแยกแยะ-นับว่าเป็น ๑ ยอดสุดแล้ว”

“พระเจ้า”เป็น“วิญญาน”ยิ่งใหญ่ที่สุด เมื่อยิ่งใหญ่ที่สุดแล้วก็ยกเทิดทูนไว้สูงสุดจนกระทั่งถือว่าเป็นยอด“เทว”

ห้าม“แตะต้อง(tabu,untouchable)”เด็ดขาด

“เทวนิยม”ไม่ได้เรียนรู้ความเป็น“เทว”เลย ไม่ว่าน้อยใหญ่

“พระเจ้า”จึงไม่มีใครสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า“เทว”ผู้ยิ่งใหญ่นี้เป็นไฉน แกมไม่เคยมีใคร“สัมผัสแตะต้องได้เลย” ลึกลับอยู่

“พระเจ้า”จึงเป็นแค่“จินตนาการ” แค่“สมมุติสัจจะ”เท่านั้นที่“สมมุติ”กันไว้ว่าเป็น“สัจจะ” แต่“ไม่ปรากฏภาวะ”ในทีใดๆ ให้คน“สัมผัส”ได้เลย แม้แต่“พระบุตร”แท้ๆ ก็ยังไม่อาจ“สัมผัสพระเจ้า”

ด้วย“ตา,หู,จมูก,ลิ้น,กาย”อันเป็น“กามาวจร”กันได้เลย

“เทว”ที่ยิ่งใหญ่ปานใดก็เป็น“พระเจ้า” คือ เป็น“วิญญูณ”

และ“อตตะ”ทั้งหลายนั้นก็ล้วนเป็น“วิญญูณ”ทั้งนั้น

นั่นคือ “วิญญูณ”ต้องมี“สุข”กับ“ทุกข์” มันแยกกันไม่ได้

แต่“เทวนิยม”ไม่ได้เรียนรู้“ทุกข์” ไม่รู้“เหตุแห่งทุกข์” และ

ไม่รู้“ความดับแห่งทุกข์แห่งสุข”ได้จริง โดยมี“วิธีทำให้ดับทุกข์ได้สำเร็จ”บริบูรณ์ลัมบูรณ์ พิสูจน์กันตั้งแต่มิมีชีวิตเป็นๆ จึงรู้จักรู้แจ้ง รู้จริงว่า “วิญญูณ”มีทั้งสุขทั้งทุกข์ และแท้ๆเป็น“อนัตตา”

ส่วน“พุทธ”นั้นเรียนรู้กันอย่างสำคัญทีเดียว จึงสามารถจัดการทำ“วิญญูณของตน”ให้เป็น“อนัตตา”สูญสลายหายไปเป็น“ดินน้ำไฟลม” ไม่เหลือ“จิตนิยาม” หรือเหลือ“วิญญูณ”หรือเหลือ“อตตะ”อีกเลย ได้ด้วย“ปัญญาอันยิ่ง”ที่เป็น“โลกุตระ”

“วิญญูณ”ของชาวพุทธทั้งหลาย เมื่อคน“ตายแล้ว”จึงไม่ต้อง“ไปอยู่กับพระเจ้า” เหมือนชาว“เทวนิยม” เพราะ“วิญญูณ”เป็นของคนแต่ละคน ไม่ใช่ของ“พระเจ้า”

แต่“เทวนิยม”ติขลุเมเอาเองว่า “วิญญูณของทุกอตตะ”เป็น“ของพระเจ้า” ซึ่งเป็นการ“ขี้ตุ้”เอาเองแท้ๆ ที่มันพิสูจน์ไม่ได้

“พระเจ้า”ไม่เคยเรียนรู้“ตนเอง” ไม่มีทฤษฎี ที่จะเรียนรู้ความเป็น“วิญญูณ”ที่แยกได้ตามหลัก“ปฏิจจสมุปบาท”แล้วเรียนรู้ด้วย“จระณะ๑๕ วิชชา ๘”ก็จะสามารถรู้จักรู้แจ้ง“จิต,เจตสิก,รูป,นิพพาน”ได้อย่างบริบูรณ์ลัมบูรณ์ ชนิดที่“ลัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย”เป็น“เทว”ก็ศึกษากันไปที่ละคู่ตั้งแต่“โอฬาริกอตตะ”ไปจนกระทั่ง“มโนมยอตตะ” และ“อรูปอตตะ”แต่ต้นจนจบได้เลย

“เทวนิยม”ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ตัวเอง” ไม่เรียนรู้“อัตตา”จึงไม่รู้“ความเป็นตัวเอง”คือ “อัตตา”ซึ่งแบ่งออกเป็น“๓”ได้แก่ ได้แก่“โอฬาริกอัตตา(กามราคะ)-มโนมยอัตตา(ภวราคะ)-อรูปอัตตา(อรุปราคะ)” ก็ปฏิบัติกำจัด“อัตตา ๓”ไปได้จนหมดสิ้น บรรลุความเป็น “อนัตตา”ได้ด้วย“ปัญญาอันยิ่ง”

“อนัตตา”ไม่ใช่“ตรรกะ”ที่แค่“เข้าใจ”หรือแค่“ขบคิดเอาด้วย เหตุผลที่บริบูรณ์สูงสุด”แล้วก็เป็นการเรียนรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น “อนัตตา”กันได้

มันต้องปฏิบัติละลด“อัตตา”ลงไปๆได้ตามลำดับกระทั่ง “โอฬาริกอัตตา”ที่อยู่ใน“กามภพ”ลดละจางคลายไปได้จริง แล้วก็ต่อด้วย“มโนมยอัตตา”มีทั้งที่“อัตตาทายนอก”เลื่อนซ้อนเข้าไปหา“รูปภพ” และสุดท้ายก็“อรูปอัตตา”ที่อยู่ใน“อรูปภพ” จึงจะหมดสิ้น“อัตตา” เป็นภาวะของ“อนัตตา”ขึ้นมาได้จริง“อนัตตา”ความไม่มีตัวตนของอัตตา จึงไม่ใช่แค่“เรื่องของ“ความรู้”หรือแค่เรื่องของ“ความคิด”เท่านั้นเด็ดขาด

การหมดสิ้น“อัตตา”หรือ“อาตมัน”หรือ“ปรมาตมัน”ไม่ว่า “ปรมาตมัน”จะยิ่งใหญ่ปานใด ก็คือ “วิญญูณ”ที่เรียนรู้ได้ด้วย ความเป็น“๒”คือ “กาย”หรือ“นาม-รูป”ที่ละคู่ๆ ก็จักรู้จักรู้แจ้งรู้จริง ความเป็น“อัตตา” และ“อนัตตา”ที่มี“ปรากฏการณ์” แท้ที่“สัมผัส”ได้“ตา,หู,จมูก,ลิ้น,กาย”ที่ครบ“กามคุณ ๕”ที่หลงว่าเป็น“คุณ” แท้ๆ แล้วความจริงมันเป็น“กามโทษ(กามาทินะ)”

จึงสามารถบรรลุเมื่อปฏิบัติให้“กิเลสต่างๆจางคลายจนกระทั่ง ถึง“กิเลส”แต่ละตัวตน มัน“หมดสิ้นตัวตน” จึงเห็นภาวะที่“ไม่มีตัวตน-

ไม่เป็นตัวตน-ไม่ใช่ตัวตน”อย่างรู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้ด้วยตนเอง
เป็นเอง ปรากฏแก่ตนเอง โดยไม่ต้อง“รู้จักใคร”

การรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความไม่มีตัวตน”หรือ“อนัตตา”นี้ได้ด้วย
ตนเอง จึงยืนยันการพิสูจน์“ความจริง”ของความเป็น“อนัตตา”กัน
จริงๆ “พันตรรกะ-พันปรัชญา-พันญาณวิทยา”เป็นความจริงที่ชื่อ
ว่า “ปรากฏการณ์วิทยา”ที่เห็นด้วย“ปัญญา”แท้ๆ

“เทวนิยม”นั้นไม่มี“ปัญญา”ที่จะรู้จักแม้แค่ความเป็น“กาย”

ซึ่งความเป็น“กาย”นี้แม้แต่ในศาสนาพุทธก็ต้องเรียนรู้ให้
“สัมมาทิฐิ”กันตั้งแต่เบื้องต้น เช่น ต้องเรียนรู้ให้“พันสังโยชน
ข้อที่ ๑”คือ พัน“ลักกายทิฐิ”เป็นเบื้องต้นกันทีเดียว

ไม่เช่นนั้น จะไม่มีสิทธิ์ที่จะเรียนรู้“กาย”ที่มีความลึกซึ่งซับซ้อน
กันอีกมากมายกายกองเป็นอันขาด

และต้องมี“ความรู้-ความเข้าใจ”ใน “มูลกรรมฐาน ๕”(ผม,ชน,
เล็บ,พัน,หนังสือด้วย จึงจะสามารถปฏิบัติบรรลุ“ผล”ที่ทำ“ความไม่มี
กาย”ให้แก่ตนในขณะมี“ชีวิตเป็นๆ”นี้แหละ เป็นการพิสูจน์ยืนยัน
“ความจริง”ว่า “จิตนิยาม”นี้ทำให้ไม่มี“กาย”ด้วย“อภิสังขาร”คือ
“การทำให้ในใจ(มนสิการ)”สำเร็จผลได้

ซึ่งทำให้“ไม่มีเวทนา ๒”เหลือเพียง“เวทนา ๑”เท่านั้น ใน
ขณะยังมี“ชีวะ”เป็น“จิตนิยาม”อยู่แท้ๆ นั่นคือ ดับ“เวทนาเก้”ที่มัน
ไม่ใช่“ตัวเราของเราจริงๆ เลย”ลงไปได้

มันเป็น“เวทนาเก้”แท้ๆ หรือ“เวทนา”ที่เป็น“มายา”หลอก
เราว่าเป็น“สุขเวทนา”เป็นต้น เราก็เลยมี“สัญญาวิปลาส”เป็นคน
ผู้“มิจฉาทิฐิ”ไปตามที่“มายา”ของ“โลกีย์”มันหลอกเอา

คนผู้ยังมี“อวิชชา”ครอบงำอยู่อย่างสนิทจึงยังหลงเหมามาย
งมงายอยู่กับ“สุข”นั้น ถึงขั้นยึดมั่นถือมั่นเป็น“สุขนิยม”กันเลย

พระพุทธเจ้าตรัสรู้“ความจริงอันยิ่งใหญ่”นี้ได้ ซึ่งเป็น “คุณ-
วิเศษอันยิ่งใหญ่เกินกว่ามนุษย์สามัญ”เรียกว่า “อุตตริมนุสสรธรรม”
มีหลักเกณฑ์ทฤษฎี ข้อปฏิบัติเป็นขั้นตอน โดยสามารถรู้จักรู้แจ้ง
รู้จริงในความเป็น“กาย-เวทนา-จิต-ธรรม”และสามารถมีหลักสูตร
ปฏิบัติคือ “โพธิปักขิยธรรม ๓๗”

จึงสามารถทำ“เวทนาในเวทนา”ให้“ไม่มี”โดย“การทำใจ
ในใจ”หรือทำกันที่“เจตสิกในเจตสิก”กันเท่านั้นสำเร็จได้จริง

หมายความว่า ศึกษาปฏิบัติกันด้วยหลัก“ธรรม ๒” ซึ่งก็คือ
“เทว”นี้เอง ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสสอนไว้ใน“มหานิทานสูตร”
พระไตรปิฎกเล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐

ความว่า “เทว อัมมา ทวเณนะ เวทนายะ เอกสโมสธนา ภวันติ”
ดังนี้ แปลความโดยอาตมานะ ก็คือ “เทว”นี้แหละ เป็น“ธรรมะ ๒”
แล้วให้เรียนรู้ที่“เวทนา ๒”โดยปฏิบัติจัดการกับ“เวทนาในเวทนา”
ซึ่งก็คือ “การทำใจในใจ”นี้เอง ก็ทำที่“เจตสิก”อันเป็น“อาการ”ของ
“จิต” แล้วทำ“เวทนา ๒”ให้เหลือเป็น“เวทนา ๑”

โดยการเรียนรู้ไปที่ละคู่ ก็คือ เรียนรู้“เทว”นี้เอง และเลือกสรร
กำจัด“เวทนาแก้”ไปที่ละคู่ๆ เราก็ทำความสะอาดให้แก่“จิตในจิต”
โดยแท้ ก็คือ ทำความสะอาดให้แก่ความเป็น“เทว”ไม่ใช่อื่นเลย
นี้แลคือ “สจิตตปริโยทปนัง” การทำจิตของตนให้สะอาดบริสุทธิ์
บรรลุนิพพาน ก็คือ ทำจิตให้สะอาดบริสุทธิ์จากกิเลสให้ได้

ก็ทำกันที่“เวทนาในเวทนา” นี่คือ “กรรมฐาน”หนึ่งเดียวของ

การปฏิบัติธรรมของพระพุทธเจ้า

อย่าไปมัวหลง“กรรมฐาน ๔๐”อันเป็นแค่“วิธีสมถะ”ของ
เดียรถีย์กันอยู่นักเลย แล้วก็ไปหลงคารมโวหารของอาจารย์อยู่แค่
ให้“ยกจิตขึ้นสู่วิปัสสนา”ซึ่งมันก็ยังเป็น“การปฏิบัติวนอยู่ในภวังค์”
แบบโลกียะอยู่นั่นเอง มันก็ไม่ออกมาจาก“ภวังค์” มันยังไม่มี“กาย”
แม้“เวทนา”มันก็ยังไม่ใช่“เวทนา”ที่“สัมมาทิฐิ”เลย

มันเป็นแค่“เวทนา”ที่กำหนดรู้“เวทนาที่อยู่ในภพภายใน”
เท่านั้น มันไม่“สัมผัส(ถูกต้อง)วิโมกข์ ๘ ด้วยกาย”ตามที่พระพุทธเจ้า
กำชับกำชาย้ำชัดว่า การจะบรรลุธรรมของพุทธต้องสัมผัสด้วย
“กาย”จึงจะสามารถ“ทำอาสวะสิ้นได้” เริ่มต้นตั้งแต่“สิ้นอาสวะ
บางอย่าง”ไปตามลำดับ กระทั่งที่สุด“อาสวะหมดสิ้นแล้ว เพราะ
เห็นด้วยปัญญา”(พระไตรปิฎก เล่ม ๓๖ ข้อ ๑๕๑)

เพียงขอทำความเข้าใจกับผู้ที่อ่าน“คำแปล”ในพระไตรปิฎก
โดยเฉพาะ“ฉบับหลวง”ที่ท่านแปลความ“บุคคลผู้เป็นปัญญาวิมุต”
ว่า “บุคคลในโลกนี้ มิได้ถูกต้องวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย สำเร็จอิริยาบถอยู่
แต่อาสวะของผู้นั้นหมดสิ้นแล้ว เพราะเห็นด้วยปัญญา นี้เรียกว่า
บุคคลผู้เป็นปัญญาวิมุต”

การบรรลุธรรมของพระพุทธเจ้านั้น สำคัญมากก็ตรงที่ผู้จะ
“บรรลุธรรม”ถึงขั้น“ทำอาสวะให้สิ้นได้”นั้น ต้อง“เห็นด้วยปัญญา”
แม้แต่บุคคลผู้เป็น“สัทธาวิมุต”ก็ต้อง“เห็นด้วยปัญญา”

ถ้ามันไม่มี“ปัญญาเป็นตัวนำ” มีแต่“ศรัทธาเป็นตัวนำ”ก็จะ
บรรลุแค่“ศรัทธาวิมุต” อันเป็นแค่“วิมุต”ที่อยู่ในภาวะของ“สมถะ”
แบบเดียรถีย์ หรือแบบ“โลกียธรรม”เท่านั้น

จะไม่เกิด“วิมุต”แบบ“ปัญญาวิมุต”ที่เป็น“โลกุตรรวม”ได้เลย ถ้า“ไม่เห็นด้วยปัญญา” หมายความว่า “บรรลुरुธรรม”นั้น เพราะ“เห็นด้วยพลังปัญญา”ซึ่งจะไม่ใช่“บรรลुरुธรรม”นั้นเพราะ “สำเร็จด้วยพลังศรัทธา”

ซึ่งประเด็น“เห็นด้วยปัญญา”นี้แหละที่เป็น“นัยสำคัญยิ่ง”ใช้เป็น“เครื่องตัดสิน”ความเป็น“สัมมาทิฐิ”หรือ“มิจฉาทิฐิ”ของ พระพุทธเจ้าว่า “ใช่หรือไม่ใช่”ของพระพุทธเจ้า

ถ้าไม่“เห็นด้วยปัญญา” ก็คือ ผู้นั้นไม่สามารถเห็น“ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรคอันมีองค์ ๘”

เช่น ผู้เป็น“ศรัทธาวิมุต”นั้นก็คือ ผู้มี“ศรัทธานำ”การเรียนรู้ การปฏิบัติ “มีโคตร-มีตระกูล”ของจิตเป็น“ศรัทธาธิกะ” จะสามารถ ทำให้“อาสวะบางอย่าง”สิ้นไปได้ ก็ต้องเห็น“ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรคอันมีองค์ ๘” จึงจะปฏิบัติ“ดับอาสวะ”สิ้นได้บ้าง

แต่ถ้าไม่สามารถเห็น“ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรคอันมีองค์ ๘” ก็ไม่สามารถจะ“ดับอาสวะ”สิ้นลงไปได้

ผู้ที่“หลงตน”ว่า“ได้วิมุต”แบบเตียรถีย์หรือแบบโลกียะตาม ชาว“เทวนิยม”ก็มีกันเป็นกันอยู่ อันเป็นเรื่องของสาย“ศรัทธา” และ ยึดถือตาม“ทิฐิ”ของ“สายศรัทธา”กันเอง

มันยังไม่ตรง ไม่เหมือนกันกับสาย“ปัญญา”อยู่นั่นเอง เพราะ แม้แค่“สัมมาทิฐิ ๑๐”ก็ยังมีไม่บริบูรณ์หรอก

หรือแม้แต่เจริญขึ้นมาถึงขั้นผู้เป็น“ทิฐิปัตตะ”ยังไม่ได้เลย ยังวนอยู่ใน“วงวน”ของ“ศรัทธาวิมุต”อยู่นั้นแหละนานแสนนาน จึงเป็น“วิมุต”แบบเตียรถีย์ที่ยังไม่ใช่“เห็นด้วยปัญญา”

เพียงแต่ว่า“อ้าวะบางอย่างล้นไป”ได้ด้วยวิธีอื่น ไม่ใช่
“เห็นด้วยปัญญา” เช่น บรรลุด้วยการใช้เวลาอันยาวนานตาม
ประสาผู้ยังเป็นผู้ยังอยู่ในโคตรในตระกูล“ศรัทธาธิกะ”นั่นเอง

ยังงี้ๆ ก็ปฏิบัติใช้“เวลา”ในการปฏิบัตินานกว่า “ปัญญาธิกะ”
กว่าจะบรรลุธรรม

เช่น ผู้มีโคตรหรือตระกูลของจิตที่เป็น“ปัญญาธิกะ”นั้นจะใช้
“เวลา”เพียง“๒๐ อสงไขยกับเศษแสนมหากัปป์”

ส่วน ผู้มีโคตรหรือตระกูลของจิตที่เป็น“ศรัทธาธิกะ”จะต้อง
ใช้“เวลา”ถึง“๔๐ อสงไขยกับเศษแสนมหากัปป์”กันทีเดียว

ยิ่งผู้มีโคตรหรือตระกูลของจิตที่เป็น“วิริยาธิกะ”ก็ยิ่งต้องใช้
“เวลา”ถึง “๘๐ อสงไขยกับเศษแสนมหากัปป์”กันเลย

แล้วไม่ต้องถามอาตมาหรือกนะ ว่า “อสงไขย”นั้นมันนาน
แสนนานกันขนาดไหน ไปค้นคว้าดูกันเอาเองเถิด

เรื่องความแตกต่างกันในการใช้“เวลา”ยาวนาน“ของโคตร
-ของตระกูลแห่งจิต”แต่ละบุคคล นี่สำคัญมากยิ่งยวดเลยนะ!!!!

จุด“ตัดสิน”ความถูกหรือความผิด หรือ“ตัดสิน”ความแตกต่าง
กันของบุคคล“๒ ขั้ว”ด้วยการใช้“เวลา”เป็นเครื่องวินิจฉัยนี้ ก็เป็น
“จุดสำคัญยิ่ง”ที่จะสามารถ“ตัดสิน”บุคคลผู้อยู่ใน“๓ โคตรหรือ
๓ ตระกูล”(ปัญญาธิกะ-ศรัทธาธิกะ-วิริยาธิกะ)กันได้

ต่อให้เรียกว่า“วิมุต”มันก็ได้แค่“ศรัทธาวิมุต”หรือ“เจโตวิมุต”
อันยัง“กลับกำเริบ(สลับขั้ว)”ได้อยู่ ซึ่งเป็นแค่“วิมุต”หรือ“การทำ
ความหลุดพ้นทุกข์”ได้ ก็แค่เฉพาะ“การข่มไว้” ไม่ว่าจะ“ลืมหืมตาข่ม
หรือหลับตาข่ม”ก็เถอะ มันก็คือ ยังต้องใช้“การข่มไว้”อยู่นั่นเอง

นั่นก็คือ มันก็เป็นแค่“สมณะ”หรือ“วิกขัมภณะ”เท่านั้นเอง ที่เรียกว่าได้“วิมุต”

ก็ยังไม่สามารถเป็น“วิมุต”ที่“เห็นด้วยปัญญา”แต่อยู่นั่นแลอย่างเก่งจึงได้แค่ผู้เป็น“ศรัทธาอนุสारी”อยู่นั่นแล้วคือ เป็น“บุคคลที่ได้ปฏิบัติ เพื่อทำให้แจ้งโสดาปัตติผล” แต่แม้แค่“โสดาปัตติผล”ก็ยังไม่บรรลุลักขิณ จึงจะก้าวออกนอกกรอบไป“วน”อยู่ใน“วงวนของตนตามเดิมอยู่นั่นเอง” จึงเป็นแค่“ศรัทธาวิมุต”ก็ยังไม่ได้อยู่นั่นแหละ ก็ได้แต่“วนอยู่อย่างเก่งก็แคว่นอยู่ในศรัทธาอนุสारीชน”เพื่อจะให้เป็นผู้“ธรรมาอนุสारीชน”ให้ได้เท่านั้น

ดังนั้น “วิมุต”ที่ตนเอง“หลงเชื่อมานานแสนนานแล้วว่าเป็น“วิมุต” ก็เป็นแค่“วิมุตโลกีย์”เดิมๆ ของปุถุชนศรัทธาอนุสारीหรือเดียรธีย์อันมีแต่“วิมุตโลกีย์”นั่นนั่นแหละ มิใช่“วิมุตโลกุตระ”

“ศรัทธาอนุสारी”คือคน ผู้ไม่ใช่“สายปัญญา”แต่เป็น“สายศรัทธา”มาเป็น“ราก”เป็น“โคตร”ของตระกูลกันทีเดียว ที่มันไม่สามารถจะแก้หรือเปลี่ยน“รากของตระกูล”หรือ“โคตรของตระกูล”กันได้ง่ายๆ

ถ้าไม่สร้าง“เชื้อแห่งความเป็นปัญญา”ให้เข้าไปสู่จิตตนจาก“อาศัย”ความแสวงหา“ปัญญา”ที่ได้ทีละนิดละน้อยมาใส่ตน สะสมเข้าไปให้แก่“ศรัทธา”ของตน จนกระทั่งมากพอก็มี“อัญญาธาตุ”เจริญเป็น“อัญญา”ค่อยๆ ตกผลึกเข้าเป็น“นิสัย”

และต้องสะสม“ความรู้ชนิดนี้”เข้าไปอีกจนกว่าจะถึงขั้น“นิสัย”จึงจะมากพอนับได้ว่า มีกระสายของ“ปัญญา”เข้าสู่“ตระกูลปัญญา”หรือ“ข้ามโคตรหรือข้ามตระกูลศรัทธาเข้าไปสู่ตระกูล

ปัญญา(โคตรภูญาณ)”ได้ตามลำดับ

“อาลัย”ก็เจริญทับทวีขึ้นจนก้าวข้ามความเป็น“นิสัย”สู่ความเป็น“วิสัย” ซึ่ง“ความรู้”ที่เป็น“คุณสมบัติ”ขั้นสูงที่เข้าเขตเรียกได้ว่า “อจินไตย” ก็ต้องมีมากถึงขั้น“วิสัย”

แล้วจึงลั้งสม“ลัยหรือสย”อันเป็น“วิสัย”ของตนแท้ๆ แน่ๆ ไม่แปรเปลี่ยนกันอีกแล้วตลอดไปนี้ ขึ้นเป็น“อนุสัย”อยู่ในตน

ขั้นตอนของ“ลัยหรือสย”จึงมีขั้นตอนสูงขึ้นไปตามลำดับได้แก่ อาลัย นิสัย วิสัย อนุสัย

ไม่ว่าปุถุชนก็ดี อรหันต์-โพธิสัตว์ก็ดี ต่างก็ล้วนใช้“อนุสัย”นี้เอง เป็น“สมบัติของจิต”ที่“อาลัย”ไปกับ“ชีวิต”ทำงานอยู่ในโลก จนกว่า“จะ”ปรินิพพานเป็นปรีโยสาน” กระทั่งที่สุตปบริบูรณ์

คนผู้นี้ก็เป็นคน“ตระกูลปัญญา-เข้าโคตรปัญญา”ได้แท้

“ปัญญา”จึงเป็น“ตัวนำสำคัญ”ยิ่งยอดในการบรรลุลหรรณของพุทธ จะไม่ใช่“ศรัทธา”เป็นเครื่องตัดสินการบรรลุหรือ

จำไว้ให้สำคัญเลย ว่า ถ้าใครไม่สามารถ“เห็นด้วยปัญญา(ปัญญายะ จัสสะ ทิสฺวา)” ก็จะไม่บรรลุลหรรณของ“พระพุทธเจ้า”ได้

ซึ่งได้แก่“ปัญญา”อันเป็นธรรมชาติแบบของพระพุทธเจ้าตรัสรู้ และทรงประกาศแล้ว ถ้าผู้นั้นเห็นชัดด้วยปัญญา(ตถาคตปเปตฺตทา จัสสะ รัมมา ปัญญายะ โวทฺฐิสฺวา โหนติ)” จึงจะสามารถตัดสินได้แท้จริง แน่นอนว่า บรรลุลหรรณที่เป็น“โลกุตระ”ของพระพุทธเจ้า

และการบรรลุ“โลกุตระธรรม” ก็ต้องปฏิบัติด้วย“โพธิปักขิย-ธรรม ๓๗” ซึ่งมี“กาย,เวทนา,จิต,ธรรม”เป็นที่ตั้งแห่งการปฏิบัติ

“เวทนา”ที่บริสุทธิ์สะอาดจริงนั้น นั่นคือ“ความเป็นกลาง”

แท้ๆ มัน“ไม่มีสุข-ไม่มีทุกข์”เลย ซึ่งเป็น“ความรู้สึก”คือ“เวทนา”ที่รู้“ความจริงตามความเป็นจริง”อันเกิดจาก“สัมผัส”นั้นๆเท่านั้น

ซึ่งผู้ยังมี“ความรู้สึก”คือ ยังมี“เวทนา”เมื่อมี“สัมผัส”ด้วย“ทวาร ๖”มันก็“รู้”ความเป็น“เวทนาจริง”ตาม“ความเป็นจริง”นั้นๆอย่างเดียวกันเหมือนกันทุกคน นั้นอย่างหนึ่ง

กับมันมี“เวทนา ๒” มันก็จะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“เวทนาอีกอย่างที่ไม่จริง”คือ “เวทนาแก้”หรือ“เวทนาหลอก-เวทนามายา”นั่นเอง ที่“ปนอยู่”กับ“เวทนาจริง”ที่แตกต่างกันไปตามรสนิยมหรือ“กิเลส”ของแต่ละคน แล้วจึงจะกำจัด“เวทนาแก้หรือเวทนาหลอก”กันตรงนี้ได้

ผู้เรียนรู้แบบพุทธจึงสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความจริง”ดังว่านี้ได้บริบูรณ์ถ้วนสิ้นพันความเป็น“เหตุ”ที่ยัง“อวิชชา-มิจฉาทิฐิ”

จนกระทั่งสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความจริง”ได้ครบในความเป็น“เหตุ”บริบูรณ์ แล้วจัดการชำระ“เหตุ”ที่ทำให้เกิด“เวทนาแก้”ลงให้ได้ ก็เสร็จสัมบูรณ์ถ้วนสิ้นครบ จึงจะสามารถรู้ตามเห็น(อนุปัสสี ๔) “ความไม่เที่ยง-ความจางคลาย-ความสลดคืน-ความดับ”ของกิเลสชัดเจนครบครันแจ่มแจ้ง

ซึ่งมีนัยสำคัญมาก ในการรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“อนุปัสสี ๔” ปฏิบัติ ๒ แบบ คือ “หลับตา”แบบโลกียะที่มีฉันทิฐิตามเตยธัมมีย์ กับ “ลืมตา”แบบโลกุตระที่มีสัมมาทิฐิตามหลัก“จรรณะ ๑๕ วิชา ๘” อันเป็น“พุทธคุณ”ของพระพุทธเจ้า

การรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความจริงของ“อนัตตาธรรม”นั้น มันแตกต่างกันมากอย่างเป็น“อจินไตย”ทีเดียว

แต่ๆ ก็คือ “อนัตตารธรรม” ซึ่งจะให้“ไม่มี”หรือจะให้“มีอยู่”
เพื่ออาศัยทำงานก็ทำได้ หรือจะให้ดับสูญสนิทไปถึงขั้น“ปรินิพพาน
เป็นปริโยสาน”หมด“จิตนิยาม”ไปเลยนิรันดร์ ก็ทำได้ลัมบุรณ์

แต่ที่“หลับตา”ปฏิบัตินั้น มันไม่มี“ความจริง”ดังว่านี่จริง

เพราะมันไม่มี“เวทนา”จริง “หลับตา”ปฏิบัตินั้นไม่มี“ผัสสะ”
ภายนอก จึงไม่มี“วิญญานฐิติ”ที่เกิดจากตา-หู-จมูก-ลิ้น-โผฏฐัพพะ
มันมีแต่“สัญญา”ที่กำหนดรู้“กาย”ที่เป็น“กาย”อยู่เฉพาะ“ภายใน”
จึงยังมีฉณาทิฐิติคำว่า“กาย”กันอยู่

ซึ่ง“ฐานปฏิบัติ”ที่เป็น“เวทนา”ไม่มีจริง ก็ซัดๆอย่างนี้

“เทวนิยม”จึงไม่มีทฤษฎีที่จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“เวทนา”อันปฏิบัติ
พิสูจน์“ความไม่จริง-ความไม่เที่ยง”ของ“ทุกข์-สุข”ได้ด้วยการ
“ดับสุข-ดับทุกข์”ได้สนิทเป็น“อุเบกขา” โดยการรู้จักรู้แจ้งรู้จริง
“กิเลส”หรือ“ซาตาน”ตัวการแท้ แล้ว“ดับสนิทกิเลส” ได้หมดสิ้นสนิท
อย่าง“เที่ยงแท้”(นิฉัง) ยั่งยืน(ฐวัง) ตลอดกาล(ัสสตัง) ไม่เปลี่ยนแปลง
(อวิปริณามธัมมัง) ไม่มีอะไรหักล้างได้(อสังหรัง) ไม่กลับกำเริบ(อสังกุปปัง)
ดังชาวพุทธทำได้เป็นจริงพิสูจน์กันได้จริงๆ ยาวนานมานับ พ.ศ.ก็
ถึง ๒๕๖๔ ปีแล้ว ปัจจุบันนี้

ที่มีความสำคัญแท้ๆ จริงๆก็ตรงที่มี“เวทนา”แท้ๆ จริงๆ ซึ่ง
เกิด“ความรู้สึก”อยู่ลัดๆ โต้ๆ อันเกิดจริงใน“ปัจจุบันชาติ”

ไม่ใช่ปฏิบัติที่ไร้“เวทนา” มีแต่เพ้อปฏิบัติไปกับวิญญานที่เป็น
“ลัมภเวสี” หรือ“นิรมาณกาย-ลัมภคคกาย-อทิสสมานกาย”

“เวทนา”ก็คือ เจตสิกส่วนหนึ่งของ“วิญญาน”

ศาสนาพุทธพิสูจน์ได้แท้จริงว่า “ไม่มีสุข-ไม่มีทุกข์”ที่เที่ยงแท้

ยังยืนแท่วจริงเลย พิสูจน์“วิญญาน”ได้จริงแท้ว่า เป็น “อนัตตา” และเป็นของตน ไม่ใช่ของใครเลย โดยเฉพาะไม่ใช่ของพระเจ้า เพราะสามารถบ่งการ“วิญญาน”ได้เอง และที่สุดสามารถ“ดับสิ้นจิตนิยาม” ให้เป็น“พีชนิยาม”ก็ได้ เป็น“อุตุนิยาม”เป็นที่สุดสูญสิ้น มี“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”แท้

แต่“เทวนิยม”เชื่อกันอย่างสนิทมันใจว่า“วิญญาน”เป็นของ “พระเจ้า” และ“วิญญาน”นั้นมิอยู่นิรันดร์ด้วย

ดังนั้น “วิญญาน”ของ“เทวนิยม”จะ“สูญ”ไม่ได้

“วิญญาน”ทุกวิญญานของคนทุกคน ตายลงแล้วก็จะไปอยู่ สวรรค์กับ“พระเจ้า”ทุกวิญญานนิรันดร์ ..เชื่อมั่นกันอย่างนี้

และเมื่อไปอยู่กับ“พระเจ้า”แล้ว ก็จบกันแค่นี้ ไม่มีใครสามารถ รู้จักรู้แจ้งรู้จริงอะไรอีกต่อไปจากนั้นว่า “วิญญานนิรันดร์” ของแต่ละคนที่ตายไปอยู่กับ“พระเจ้า”แล้วนั้น“เป็นยังงัย”

เช่น ดำเนินการ“เป็นอยู่”กันยังงัยใน“กาลนิรันดร์”นั้น

เพราะยังเป็น“วิญญาน”อยู่ ยังไม่ได้“ดับสูญ”ไปเป็น“ดินน้ำไฟลม” เลิกความเป็น“วิญญาน”หรือ“จิตนิยาม” มันก็ต้อง“เป็นอยู่” ซึ่งมัน“ค้างคา”ความรู้อยู่ ไม่รู้“จบ”กันสนิทจริงแท้

ที่“เทวนิยม”ไม่สามารถเล่าแจ้งแถลงไขได้ว่า “วิญญานนิรันดร์ของชาวเทวนิยม”นั้น“เป็นอยู่”กันยังงัย

นอกจากบอกแต่ว่า “อยู่กับพระเจ้า” จมอยู่กับ“สุข”แช่หนึ่งอยู่อย่าง“ความลึกลับ”ที่ไม่มีใครสามารถ“สัมผัสความจริง”นั้นได้เลย ตลอดมาของศาสนาลัทธิ“สุขนิยม”หรือ“เทวนิยม”นิรันดร์ที่ไม่สามารถตีแตกแยก“เทว”ว่า เป็น“ภาวะ ๒”ตามลัทธิจะ

ของความเป็น“๒”ของภาษาว่า“เทว”นี้ได้เลย

“สภาวะพระเจ้า”ซึ่งก็รู้จักอยู่ณะวาคือ“พระวิญญูณ”ผู้ยิ่งใหญ่ แต่ชาว“เทวนิยม”ก็ไม่สามารถ“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”ไม่สามารถแจกแจง แค่ความเป็น“นาม-รูป”ก็ดี “ชั้น ๕”ก็ดี “กาย-เวทนา-จิต-ธรรม”ก็ดี “ปฏิจลสมุปบาท”ก็ดี หรืออื่นๆอีกมากมาย

ที่สุดแห่งที่สุด“วิญญูณ”นั้น เป็น“อนัตตา”ไม่มี“อยู่นิรันดร” ดอก เป็นเพียง“เหตุ-ปัจจัย”คือ “ภาวะ ๒”แท้ๆที่อยู่ในฐานะของ“พลังงาน”แห่ง“อุตุนิยาม”ก็ได้ “พลังงาน”แห่ง“พิชนิยาม”ก็ได้ “พลังงาน”แห่ง“จิตนิยาม”ก็ได้ “พลังงาน”แห่ง“ธรรมนิยาม”ก็ได้

คนหรือมนุษย์ที่มี“ตัวตน”อยู่ใน“โลกสันนิวาส”นี้แหละ สามารถจะเรียนรู้และปฏิบัติจนบรรลุธรรมจัดการกับ“อัตภาพ”ของ “ตนเอง”ให้ถึง“ผลนิพพาน” จนกระทั่งทำ“อัตตา”ของตนแยกสลาย กลายเป็น“อุตุนิยาม” แล้ว“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”หมดสิ้น สภาพ“จิตนิยาม”หรือ“อัตตา”ของแต่ละคนไปเลย ไม่เหลือ“ตัวตน” ปรากฏอยู่ใน“กาล”อีกเลย“นิรันดร”ได้จริงแท้

มันต่างกับความเป็น“วิญญูณ”ของศาสนาพุทธที่สามารถ รู้จักรู้แจ้งรู้จริง ดีแตกแยกแยะ“วิญญูณ”ออกไปได้ อีกหลายนัย เช่น เป็น“รูป-เวทนา-สัญญา-สังขาร-วิญญูณ” หรือแยก“เทว” แยก“กาย”แยก“จิต”ออกไปได้เป็น“รูป”เป็น“นาม”และแยกไปอีก “รูป ๒๘”กับ“นาม ๕” แล้วเรียนรู้ได้“จบ”บริบูรณ์

ที่สำคัญคือ พุทธสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“การเกิด-การตาย” ของ“จิตวิญญูณ”ของตนได้ ทั้งในขณะปัจจุบัน ทั้งอดีต ทั้งอนาคต และทั้งสามารถจะ“ให้เกิด-ให้ตาย”ได้ เป็น“อมตบุคคล” รับผิดชอบ

อยู่ต่อไป

หรือจะ“ดับสูญ”ไม่ต้องเวียนว่าย“ตาย-เกิด”อีกได้ด้วย
ทำ“ตน”หายสูญไปจากกาล “ปรินิพพานเป็นประโยชน์”ก็จบจริง
ที่สุด ซึ่งสามารถดับสิ้น“วิญญาน”หรือ“อัตตา” จบการ“ตาย-เกิด”
ในความเป็น“วิญญาน,อัตตา”ของตน แปรสภาพเป็นวัตถุคือ
“ดินน้ำไฟลม” จบชีวิตของตนจาก“โลกนี้-โลกหน้า”เด็ดขาดเลย

ซึ่งเป็นการจัดการ“วิญญาน”ของตนเองพ้นจาก“การเวียนว่าย
ตายเกิด หรือแม้แต่ไปอยู่กับ“พระเจ้า” ก็ไม่มีอีกเลย “วิญญาน”
หรือ“อัตตา”หรือ“เทว”ของตน สลายหายไปหมดสิ้น พิสูจน์
ความเป็น“อนัตตา(ไม่ใช่อัตตา)” ด้วยการ“ปรินิพพานเป็นประโยชน์”
กลายเป็น“ดินน้ำไฟลม”ไปได้ ยืนยัน“วิญญาน”ไม่นิรันดร์

ส่วน“เทวนิยม”บางลัทธิก็เรียนรู้อยู่บ้าง แต่ไม่มีลัทธิใด
สามารถ“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”ชีวิตที่มี “การเกิด-การตาย”และทำ
“การเกิด-การตาย”ให้แก่“วิญญาน”ถึงที่สุดแยกธาตุวิญญาน
ให้เป็น“อุตฺธาตุ”ไป ไม่เหลือความเป็น“จิตธาตุ” หรือ“วิญญานธาตุ”
อีกเลยตลอดนิรันดร์ หลังจาก“การตายไป”ของแต่ละวิญญานของ
แต่ละ“อัตตา(อาตมัน)”ได้เหมือนศาสนาพุทธ

เพราะไม่ได้ศึกษาเรียนรู้เรื่อง“อัตตา”หรือ“วิญญาน”อย่าง
ถ่องแท้ จึงไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“การเวียนว่าย-ตายเกิด”ว่ามี
“กรรม” มี“วิบาก” มี“กรรมเป็นของของตน(กัมมัสสกะ)-ตนเป็นทายาท
ของกรรมของตน(กัมมทายาท)-กรรมของตนพาตนเป็นไปต่างๆ(กัมม-
โยนิ)-ตนมีเฝ้าพันธุ์ของตนเอง(กัมมพันธุ)-ตนต้องอาศัยกรรมของตน
(กัมมปฏิสรณ)”แท้ๆ เรียนรู้และปฏิบัติให้ถึงที่สุดแห่งที่สุด“จบ”

โดยเฉพาะ“ตนทำวิญญานของตน”ให้สูญสิ้นสลายหายไปจาก
“กาล”ได้จริง ซึ่งจาก“พระเจ้า”แท้ๆ ด้วย หมดเกลี้ยง ไม่เหลือ
“ตายแล้วก็ไม่ต้องไปรวมตัวอยู่กับ‘พระเจ้า’นิรันดร์”เลย
ซึ่งตนเองทำเอง “กรรม”ของตนเอง ทำให้สูญสิ้นไปจาก
“กาล” อันพึงมีอยู่ต่อไป ตามหน้าที่มหาจักรวาลได้ขีด
ตนเอง“ทำกรรมของตนเอง”ให้สูญสิ้นไปจาก“กาละ”
เรียกด้วยภาษาล้านๆ ว่า “ทำกาละ” แปลว่า“ตาย”
เทวนิยม“ทำกาละ”ไม่ได้สูงสุดอย่างพุทธ หรือแบบพุทธ
แต่..“อเทวนิยม”หรือพุทธ “ทำกาละ”กันได้ปานฉะนี้
นั่นคือ ทำ“การตาย-การเกิด”ให้ตนอยู่ใน“กาละ”ได้ตามที่ตน
ต้องการ ให้“ตายไป”เป็น“สูญ”หรือให้“เกิดอยู่”ก็ได้ เป็น“อมตะ”
“อมตะ”หมายถึง ผู้ที่บรรลु“วิมุตติ”แล้วสามารถจะยัง“ความ
เกิด”ให้แก่“ตน”วนเวียนอยู่ในวัฏฏะต่อไปอีกก็ชาติๆก็ได้ หรือจะ
“ตาย”ชนิดที่เรียกว่า “ปรินิพพานเป็นปรีโยสาน” ดับ“อัตตาตน”
ไปจาก“กาล”เลยก็ได้แล้ว

คือ ที่สุดทำตนให้ตาย “สิ้นกรรมไปจากกาล”นิรันดร์ สำเร็จ
ได้อย่างเป็นจริง สุดท้าย

ภาวะยัง“ไม่ตาย”นั่นคือ ความมี“ชีพ”

ภาวะที่“ตาย”จึงจะชื่อว่า“ไม่มีชีพ” หมดชีวะ

ส่วนชาว“เทวนิยม”นั้น“วิญญาน”จะมีอยู่นิรันดร์ ย่อมหมายถึง
ยังมี“ชีวะ”หรือ“ชีพ”นิรันดร์

“กาละ(หรือกาล)”คือ“เวลา” ซึ่งเป็นภาวะของ“การเคลื่อนไหว”
ดำเนินไปของโลกเอกภพมหาจักรวาลในสรรพสิ่ง รวมทั้ง“ชีวะ”

“กาล”เป็น“รูป” แม้จะมี“นาม”อยู่ใน“กาล”ก็เป็นส่วนน้อยกว่า “รูป” ที่คือมวล“อุตุนิยาม”ซึ่งไม่ใช่“นาม” แม้“พิชนิยาม”ก็ยังไม่ถือ “พลังงาน”ของ“พิช”นี้ว่าเป็น“นาม” เพราะ“พลังงานชีวะ”ของ “พิช”ยังไม่มี“เวทนา”หรือ“ยังไม่ถึงขั้น“วิญญาน”

“กรรม”ของชีวะชั้น“จิตนิยาม”จึงจะจัดเป็น“นาม”

“กาล”ไม่ใช่“วิญญาน” ส่วน“กรรม”นั้นมี“วิญญาน”เป็น “ตัวการ”ใหญ่ที่เดียว เป็น“เทว”ผู้ยิ่งใหญ่ เป็น“จิตนิยาม”แท้ๆ

“กาล”จึงไม่ใช่“จิตนิยาม”ยังเป็นแค่“การเคลื่อนที่”ของ “โลกธาตุ”ที่จะเป็นได้ทั้ง“รูปหรือนาม” ถ้ามีแต่“รูป”เคลื่อนที่จาก ที่หนึ่งไปอีกที่หนึ่ง นี่คือ“กาล” ยังไม่ชี้ชัดลงเป็น“ชีวะ”

แม้แต่เป็นชีวะชั้น“พิช”หรือ“พิชนิยาม”ที่มี ๓ เล้า(ish)แห่ง “ธาตุ”ที่จับตัวกันขึ้นแล้ว ก็มีแค่“รูปขันธ์-สัญญาขันธ์-สังขารขันธ์” แต่ยังไม่ยึด“ความเป็นตัวตน” คือมี“ชีวะ” เป็น cell แล้ว แต่ “หน่วยพื้นฐานของสิ่งมีชีวิต” ยังไม่ยึด“ตัวเอง” ยังเป็นชีวะชั้น“พิช” แต่ยังไม่ถึง“ชีวะ”ชั้น self คือ “ธาตุชีวะที่ยึดเป็นตัวเอง”อันชื่อว่า “จิตนิยาม”ซึ่งพลังงานชีวะเข้าชั้นเป็น“สัตว์”เป็น“คน”

หากภาวะของ“การเคลื่อน”นั้น มี“ธาตุรู้”เป็นผู้นำหรือเป็น ประธานบงการ“การเคลื่อน”ไปมี“ความรู้สึก”คือ มี“ธาตุรู้”ที่รู้สึก เรียกชื่อว่า“เวทนา”ขั้นนี้เป็น“ภาวะเห็นแก่ตัว(selfish)”ก็เริ่มเรียก ภาวะนี้ได้ว่า เป็น“สัตว์”หรือ“จิตนิยาม” ที่รวมอยู่ในกระบวนการ “ธาตุรู้”ชั้น“วิญญาน” ทั้งหมดมี“ขันธ์ ๕”เป็น“ชีวะ”ที่ครอบทั้ง “รูปขันธ์-เวทนาขันธ์-สัญญาขันธ์-สังขารขันธ์-วิญญานขันธ์”

ครอบทั้ง“ขันธ์ ๕”นี้คือ “สัตว์” คือ“คน” เป็น“จิตนิยาม”

เพราะความเป็น“ชีวะ”นั้นเริ่มนับจาก“พีชนิยาม” แต่ชีวะของ “พีช” นั้นแตกต่างจาก“จิตนิยาม”ตรงที่พลังงานชีวะของสังขารนี้เป็น“กรรม”คือ “การกระทำ”นี้เองที่จะเป็นตัวชี้บ่งของ“สัตว์”ตัวนั้นว่า“เจริญ” หรือของ“ชีวะ”นั้น“เจริญ”ขึ้นไปยิ่งกว่า“พีชนิยาม”

คือ “ชีวะ”ขั้นนี้นับว่าเป็น“สัตว์” หรือเป็น“คน”ได้แล้ว

และความเจริญของ“ชีวะ”ที่เป็น“สัตว์”แล้วนี้ยังเรียกว่า “เดรัจฉาน”อยู่ จะใช้เวลาพัฒนาตนเองนานมาก นานแสนนานมากกว่า“จิตนิยาม”ของ“สัตว์เดรัจฉาน”ที่จะ“ข้ามโคตร-ข้ามตระกูล” ความเป็นสัตว์เดรัจฉานขึ้นมาเป็นคนหรือมนุษย์ได้ด้วยซ้ำ เพียงแต่ว่า “พีชนิยาม”คือ “พีช”นั้น มันยังไม่มี“กรรมวิบาก”

แต่สัตว์เดรัจฉานมันมี“กรรมวิบาก”ของมัน ซึ่ง“กรรมวิบาก” นั้นเป็น“อจินไตย” ช่วงนี้ยังจะขอไม่อธิบายขยายต่อเพราะจะยาว

ก็ขออธิบายเรื่อง“ธรรมนิยาม ๕”ต่อ

ความเป็น“ธรรมนิยาม ๕”ได้แก่ “อุตุนิยาม พีชนิยาม จิตนิยาม กรรมนิยาม ธรรมนิยาม”นี้ มีพระพุทธรูปเจ้านั้นที่ตรัสรู้ได้ และนำมาให้มนุษย์เรียนรู้ปฏิบัติจนกระทั่งสามารถจัดการกับ“จิตนิยาม”ของตนด้วย“กรรม”ของตน ให้เป็น“ธรรม”ที่“ทรงอยู่”อย่างดี มีแต่ประโยชน์ ไม่มีโทษภัย เป็นระดับต้น

และเจริญถึงขั้นรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“อนัตตาธรรม” แม้ที่สุดสามารถทำให้“สูญสิ้นไป”ไม่เหลือ“ความทรงอยู่(ธรรม)”ได้อย่างเก่ง ถึงขั้นสามารถจัดการแยก“จิต”ให้เป็น“ดินน้ำไฟลม”ได้สมบูรณ์

หรือจะให้“ทรงอยู่”แค่เป็น“พีชนิยาม”ที่เป็น“ชีวะ”อยู่ก็ทำได้ ให้เป็น“อุตุนิยาม”มิใช่“ชีวะ”ก็ทำได้ คือทำแค่“พลังงาน”

นั่นคือ ทำ“พลังงาน”ใน“ขั้น ๕”ของตนได้ด้วย“กรรม”

และ“ตัวเราเอง”ของแต่ละคนนี่เองคือ “เจ้าของกรรม”

ขอยืนยันอย่างเด็ดขาดว่า ไม่มี“พระเจ้า”ที่ไหนเลยเป็น
“เจ้าของตัวเรา” หรือเป็น“เจ้าของกรรม”ใน“ชีวิตเรา”ก็ดี หรือเป็น
“อิตตาเรา”ก็ตาม ที่จะมาบงการเราให้เป็นไปอย่างนั้นอย่างนี้

รับรองอย่างเด็ดเดี่ยวว่า “อิตตา”หรือ“วิญญูณ”ไม่ใช่
“หุ่นกระบอก”แน่นอน “วิญญูณ”หรือ“อิตตา”นั่นเป็น“ตัวเอง”

“จิตนิยาม”ถ้ามี“การกระทำ”ก็ชื่อว่าเกิด“กรรม” ซึ่ง“การ
กระทำ”นั้นก็มี“ผล”ของ“กรรม”ขึ้นแล้วสะสมเป็น“ผล”เรียกว่า
“วิบาก” เรื่อง“วิบากของกรรมของเราเอง”นี้แหละที่นำพา“ชีวิต”
ขึ้น“จิตนิยาม”ของเรา“เป็นไป”อย่างต่อเนื่อง“วนเวียนผูกพัน”มี
“หนี้กรรม-หนี้วิบาก”กับ“สัตว์โลก”ทั้งหลายกันอย่าง“อจินไตย”

“อจินไตย”คือ “กิริยาของพลังงานจิต”ดำเนินไปอย่างไร
และสะสมตนอย่างไร “เป็นอยู่”มี“กรรม”มี“วิบาก”ไหน?

คน“เทวนิยม”หรือ“ผู้ยังเป็น“ปุถุชน”เขาไม่มี“วิสัย”จะคิดออก
หรือรู้จักรู้แจ้งรู้จริงในรายละเอียดจริงของ“กรรม-วิบาก”ได้

“กิริยาของพืช”นั้นยังไม่สะสม“วิบาก” และยังไม่เรียกว่า
“กรรม” เพราะยังไม่มี“เวทนา”ที่เป็น“ตัวการ”พาให้เกิด“วิบาก”

“ชีวิต”ขึ้น“พืชนิยาม”ยังไม่มี“เวทนา” จึงยังไม่มี“วิบาก” ยัง
ไม่ถึงว่า “กรรมเป็นอันทำ”สะสมเป็น“ผล” ที่เป็นเรื่อง“รัก” เรื่อง
“ชัง”กัน ผูกพันเวียนวนกันไปมายาวยืดยาว เป็นนิทานนิยายกันเต็มโลก

การเดินทางของ“จิตนิยาม”หรือ“วิญญูณ”หรือ“สัตว์-คน”
จึงเป็นเรื่องราวที่ปลุกใจ“จำข้ามชาติมา“รัก”หรือ“ชัง”กันเป็นเรื่อง

เป็นรายนับ“ชาติ”หรือนับ“นิยาย”ของแต่ละสัตว์แต่ละคน ไม่หวาดไม่ไหว ซึ่งพระพุทธเจ้าทรงนำมาพูดถึงเป็น “ชาตก”เป็น “หลักฐานอ้างอิง”ให้รู้จักกันแจ่มแจ้งกันข้างนั้นเอง

ซึ่ง“จุดสำคัญสุด”ของพลังงานชีวิตสัตว์หรือคนนั้นก็อยู่ที่ “เวทนา”นี้แหละ เป็น“ฐาน”แห่งการจัดการที่บรรลุ“จุดจบ” ของ ความเป็น“วิญญาน”หรือ“อัตตา”ได้หมดสิ้นทุกสรรพสิ่ง

“จิตนิยาม”ถ้าไม่สามารถจัดการกับ“เวทนา”เป็น“ธาตุหลัก” ให้เลิกสร้าง“ตัณหา”ที่มันยึดมั่นถือมั่นเป็น“อุปาทาน”ได้เด็ดขาด ก็ไม่สามารถจัดการ“จุดจบ”ของ“กิจ”ลงเด็ด“กรรมวิบาก”สูญสิ้น ได้ ต้องได้พบ“ธรรม”ขั้น“โลกุตระ”ของพระพุทธเจ้าจึงจะทำได้

“กรรม”ของ“จิตนิยาม”จึงจะไม่สะสม“วิบาก”ที่เป็น“กิเลสใน จิตตัวเอง”ของใครของมัน เรียกว่า “กัมมัสสกะ”คือ กรรมของใคร ก็เป็นของของตนเองของของผู้นั้น ได้สำเร็จขั้น“จบกิจ”

“วิบาก”ที่มี“กิเลส”เพิ่มอยู่เสมอก็จะติดตามเป็น“พลังงาน” ออกฤทธิ์มีบทบาทกับ“เจ้าของกรรม” คือ “อาตมันหรืออัตตา”ที่มี กิเลสอันเป็นปฏิกิริยาของ“พลังงาน ๒ หน่วย”เสมอ

นั่นคือ จิตจะมี“กิเลส”ปรุงแต่งร่วมอยู่ตลอดเวลา ไม่สูงก็ต่ำ ไม่มากก็น้อย ตามที่เกิดจริงเป็นจริงไปตลอดกาล

ที่เรียกว่า “ปฏิกิริยา ๒ ภาวะ”เช่น“ไปกับมา”หรือ“สูงกับต่ำ” หรือ“มากกับน้อย”หรือ“แรงกับเบา”หรือ“ผลักกับดูด”หรือ“action กับ reaction” เป็นต้น จะมีมากหรือน้อย แรงหรือเบา ก็เท่ากับ “แรง”ที่เกิดนั้นๆ มีแรง“ออกไป”เท่าใด ถ้าไม่มีอะไรเสียดทานแรงนั้น ก็จะ“สะท้อนกลับมา”เท่าที่มี“ออกไป”เสมอ

แต่ในความจริงนั้น ทุกบรียากาของมหาจักรวาล มีสารพัด
สสารกับพลังงานที่จะมีฤทธิ์เป็นตัวแปรได้อยู่ทั่วไป ชนิดที่ยากจะ
สามารถตรวจสอบมา“รู้”ได้ครบถ้วนไปหมด

ในโลกหรือในมหาจักรวาลจึงตกอยู่ใน“ความไม่เที่ยง-ไม่แน่นอน”
ด้วยประการฉะนี้

ลัทธิที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้จึงคือ ภาวะของ“ไตรลักษณ์”อัน
ได้แก่ ความไม่เที่ยง(ไม่คงเดิม)-เป็นทุกข์(ไม่ใช่สุข)-ไม่ใช่ตัวตน(อนัตตา)

ซึ่งเป็น“ลัทธิ”อันเป็น“ความจริงสูงสุด”เป็นภาวะที่มี“ความ
รู้สึก”หรือ“เวทนา”อันคือ“จิตนิยาม”นี้แหละ ผู้สามารถมี“ความรู้
หรือความรู้สึก”ขั้นนี้ จึงสูงขึ้นจาก“ความรู้หรือความรู้สึก”ของ
ปุถุชนคนโลกีย์ได้

ซึ่งแน่นอน “พีชนิยาม-อุตุนิยาม”ยังไม่มี“ธาตุรู้”ลักษณะ
เช่นปานะนี้ได้เป็นเด็ดขาด

ต้องเป็น“จิตนิยาม”ขั้น“อารยชน”ขึ้นไป ซึ่งเป็นบุคคลผู้ได้
พบลัทธิบุรุษ ได้ฟังลัทธิธรรม และสามารถเรียนรู้ตนมี“การทำใจในใจ
ของตน(โยนิโสมนสิการ)”ให้มี“ความรู้หรือความรู้สึก(เวทนา)”เจริญเป็น
ความรู้-ความฉลาดพัฒนาขึ้นถึงขั้น“ปัญญา”ได้ ก็เป็นลำดับๆ ไป
ซึ่งเริ่มตั้งแต่“โสดาบัน”เป็นขั้นต้น เกินกว่าภูมิปุถุชน

“จิตนิยาม”คือ“นาม” ไม่อยู่ในฐานะ“รูป”

ซึ่งความเป็น“นาม”นั้นก็คือ“ความเป็นชัวะ”ขั้น“จิตนิยาม”ที่
มีครบ“ขันธ์ ๕”มีทั้ง“กายและจิต”คือ มีทั้ง“รูปขันธ์ ๑ และ นามขันธ์ ๔”
ซึ่งเกินกว่า“ความเป็นชัวะ”ขั้น“พีชนิยาม”ขึ้นไปอีกเพราะ“พีชนิยาม”
มีแค่“ขันธ์ ๓”ได้แก่ “รูปขันธ์-สัญญาขันธ์-สังขารขันธ์”เท่านั้น

“จิตนิยาม”ยังไม่เจริญถึงขั้นมี“เวทนา”มี“วิญญาน”จึงยัง
“ไม่มีสุข-ไม่มีทุกข์” ยัง“ไม่มีชอบ-ไม่มีชัง” ยังไม่มีบาป-ไม่มีบุญ-
ไม่มีดี-ไม่มีชั่ว” ไม่มี“สวรรค์-นรก” ยังไม่รู้เรื่อง“เทว”

พระพุทธเจ้าตรัสรู้เรื่องเหล่านี้ถ้วนสิ้น จึงสามารถจัดการ
ทำใจในใจ(มนสิการ)ให้อยู่เป็น“กรรมอันเหมาะสม(กัมมัญญา)”ได้ทุก
ปัจจุบัน และทรงสอนให้บุคคลอื่นมี“ความรู้ความฉลาด” ตาม
ปฏิบัติได้ตาม เรียกว่า เป็น“อาริยบุคคล”หรือ“อรหันต์”

ต้องบุคคลหรือ“จิตนิยาม”ที่มี“ความรู้หรือความฉลาด”ขั้น
“โลกุตระภูมิ”ขึ้นไปจึงจะนับเป็น“อาริยะ(civilize ขั้นสูง)”ตามแบบพุทธ
“สัตว์เดรัจฉาน”หรือ“อเวไนยบุคคล(ปุถุชน)”ยังไม่นับว่าเป็น
“อาริยะ(civilize ขั้นสูง)”

“อาริยะแบบพุทธ”คือ ผู้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“เทว”และ
เป็นผู้ไม่ตกเป็น“ทาสเทว” และสามารถจัดการกับความเป็น“เทว”
ให้เป็น“ความมี”ที่สุดถึงความ“ไม่มี”ได้จริง จึงจะชื่อว่า“อเทว” คือ
ถึงขั้น“ไม่มีแม่เทว”สำเร็จจริงได้

และ“จิตนิยาม”ที่มีภูมิสูงถึงขั้น“อเทว”จึงจะสามารถ“รู้จัก
รู้แจ้งรู้จริง”ธาตุรู้ที่ยิ่งใหญ่” หรือ“วิญญานที่ยิ่งใหญ่” ไม่ว่าจะเป็น
“นามธรรม”ที่ยิ่งใหญ่ปานใดๆ ก็ตาม ด้วย“การล้มผัส”ชัดต่างๆ
หลุดๆ โทนโท ไม่ลึกลับ ไม่อำพราง ไม่อมพะนำ จึงยืนยัน“ความ
ยิ่งใหญ่ของเทว”หรือ“ธาตุรู้”หรือ“พระวิญญาน”ที่ยิ่งใหญ่เท่าใดๆ
ก็สามารถนำมาเปิดเผย“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”กันได้แท้ๆ แน่ๆ จริงๆ

ผู้รู้ปานฉะนี้ ก็คือ ผู้เป็น“โสดาบัน-สกิทาคามี-อนาคามี-
อรหันต์” ที่บำเพ็ญบารมีต่อไปเป็น“โพธิสัตว์”สูงขึ้นๆไปตามลำดับ

“อนุโพธิสัตว์-อนิยตโพธิสัตว์-นียตโพธิสัตว์-มหาโพธิสัตว์” ถ้ายังไม่ปรินิพพานเป็นปริโยสาน” ไปจาก“กาล” ก็จะได้ละเอียดสูงขึ้น ยิ่งๆ ขึ้น

ยังมี“กรรม”ที่เป็นไปอยู่ใน“กาล” แต่เป็นผู้ที่ไม่ทำ“บาปหรืออกุศล”ใดๆ อีกเด็ดขาดแล้ว

“กรรม”ของผู้มีภูมิสูงขึ้นนี้จึงเป็นผู้“ไม่ทำบาปทั้งปวง-ทำกรรมใดจึงเป็นแต่กุศล-เพราะได้ทำจิตตนบรรลุปริสุทธีหมดจดเป็นอรหัตต์แล้ว(สัพพปาปสละ อกรรมง-กุสลสสุปสัมปทา-สจิตตปริโยทปนัง)”จริงแท้แน่นอนยิ่ง

“โอวาทปาฏิโมกข์ ๓”นี้ จึงเป็นของพระอรหัตต์ขึ้นไป ไม่ใช่ของปุถุชนที่มีกรรมเป็นโลกียธรรมอยู่เท่านั้น เพราะเป็นผู้ที่“ไม่ทำบาปทั้งปวง”ได้แล้ว ดังนั้น“กรรม”ใดๆ ที่คนผู้นี้ยังทำอยู่ในชีวิตที่มีอยู่ต่อไป จึงมี“แต่กุศลทั้งสิ้น(กุสลสสุปสัมปทา)”จะไม่มี“บาปหรืออกุศล”อีกเลย

เพราะได้ทำ“จิต”ของตนให้สะอาดผ่องแผ้วเป็นอรหัตต์ได้แล้ว (สจิตตปริโยทปนัง” สำเร็จแล้ว“วิญญาน”ของท่านจึงเป็นประธานแห่ง“กรรม”ทั้งหลายที่ท่านทำต่อจากบรรลุลแล้วจึงไม่ทำ“บาปทั้งปวง”ต่อไปแล้ว “กรรม”ทุกกรรมจากนั้นไปจึงมีแต่“กรรม”ที่ถึงพร้อมด้วยกุศล

“วิญญานธาตุ”ที่บริสุทธิ์ขั้นนี้ ถือว่าเป็น“จิตวิญญาน”ยิ่งใหญ่แล้วนะ ที่มนุษย์ปุถุชนทั้งหลายจะพึงเป็นได้ เพราะผู้มี“ภูมิธรรม”ถึงขั้นนี้จริงแท้ คือคนผู้ประเสริฐแท้ที่มีแต่คุณ ไม่มีโทษมีภัยแก่โลก แก่สังคมอีกแล้ว มีแต่ทำประโยชน์อย่างซื่อสัตย์ให้แก่โลกแก่สังคม

ถ่ายเดียว

“จิตวิญญาน”ของท่านผู้ถึงขั้นอรหัตต์ขึ้นไปนี้ เป็น“ความจริงแท้”ที่มีความซื่อสัตย์สุจริตจริง ที่ท่านรู้จักรู้แจ้งรู้จริงทั้งความเป็น“โลก”และเป็น“อัตตา”ที่เป็น“เทว = ธรรมะ ๒”อันยิ่งใหญ่

เป็น“ธาตุรู้”หรือ“ธรรมะ ๒”คู่หูสำคัญอันเป็น“เทว”ที่ยิ่งใหญ่ในความเป็น“วิญญาน”

เพราะได้ศึกษาและปฏิบัติตนจนบรรลุธรรมตามลำดับ ทำ“จิตวิญญาน”ของตนหรือ“ธาตุรู้”ให้เจริญถึงขั้น“อรหัตต์”สำเร็จ

ซึ่งมีทฤษฎีของพระพุทธเจ้าปฏิบัติเจริญมาเป็นลำดับๆ ตั้งแต่พบสัจตบรูษ ได้ฟังสัจตบรูษรับรู้ทฤษฎีจากสัจตบรูษ แล้วปฏิบัติตนทำให้“จิตวิญญาน”ของตนเจริญได้จริง ถูกต้องตามทฤษฎี สัมมาทิฏฐิจริง จึงเจริญจริงตามลำดับ ซึ่งความมีลำดับนี้ “จิตวิญญาน”มีรายละเอียด

ศาสนาพุทธสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ธาตุรู้”คือ“วิญญาน”ที่ยิ่งใหญ่ ถือว่าเป็นความยิ่งใหญ่ระดับต้นในความเป็น“วิญญาน”ของความเป็นคนหรือความเป็นมนุษย์ทุกผู้ในโลกสันนิบาตที่พูดกันรู้เรื่อง มีภูมิพอพูดกันได้แล้ว

God นั้นเป็น“พระวิญญาน”ที่ยิ่งใหญ่ เป็น“ธาตุรู้”แท้ๆ แต่ชาว“เทวนิยม”เองกลับไม่สามารถจะ“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”ธาตุรู้ที่ยิ่งใหญ่นี้เลย ด้วยวิธีใดๆ ด้วยมิติใดๆ ด้วยนัยใดๆ

เพราะเขาไม่สามารถ“สัมผัส”ความเป็น“ตัวเอง”ซึ่งได้แก่“เทว”ของตัวเองนี้เอง ซึ่งก็หมายถึง“ธาตุรู้”หรือ“วิญญาน”นี้แหละเป็นสำคัญ แล้วจัดการกับ“ธาตุรู้”นี้ให้เจริญไปตามลำดับ จึง“รู้จักรู้แจ้ง

รู้จัก”ความเป็น“จิตวิญญาน” ตั้งแต่เป็นสัตว์นรกไปจนเป็นปุถุชน
สามัญ และปุถุชนผู้เจริญที่เจริญแบบโลกียมาขึ้น“เวไนยสัตว์(คนที่มี
ฐานจิตสูงชันสอนโลกุตระธรรมได้)” จึงจะเป็นผู้สอนได้เรียนรู้ได้

ผู้ยังมีบารมีไม่ถึง“ภูมิขั้นเวไนยสัตว์(อเวไนยสัตว์ = คนที่ยังไม่มีฐาน
จิตสูงชันสอนโลกุตระธรรมได้)”ก็ไม่สามารถจะเรียนรู้ได้ ก็เป็นไปตามลัทธิจะ

ลำดับของขั้นตอนแห่ง“สังขาร”ย่อมมีลำดับต่ำแล้วต่อเนื่อง
กันไปหาสูงขึ้นๆแท้จริง ที่เป็นลำดับไม่ติดลัด หรือไม่ก้าวกระโดด
ข้ามขั้นเป็นพื้นหลอแน่นอน แต่ลาด ลุ่มเหมือนฝั่งทะเล

ภูมิธรรมของพุทธนั้นจะต่อเนื่องกันไล่เรียงลำดับไปละเอียด
ลาด ลุ่มเหมือนฝั่งทะเล อย่าง“นาคัจฉกรรย์” ไม่“ตีกิน” ไม่ตัดตอน
หรือไม่ละเว้นขั้นตอนของธรรม มีขั้นตอนของธรรมครบถ้วนบริบูรณ์
ไม่ก้าวกระโดด ไม่ตัดส่วนใดทิ้งไปเป็นอันขาด มี“ผล”ต่อเนื่องกันไป
ครบถ้วนบริบูรณ์ลัมบูรณ์แท้จริง ดังคำตรัสของพระพุทธเจ้า
ทุกประการ(พตปฎ. เล่ม ๒๓ ข้อ ๑๐๙)

ก็ถ้ามันติดที่บ้าง กระโดดข้ามไปบ้าง เป็นพื้นหลอ มันจะเป็น
“ความบริบูรณ์-ความลัมบูรณ์”ได้อย่างไรเล่า? มันก็โกหก เท่านั้นเอง

สังขารย่อมเป็นสังขาร เต็มก็ต้องเต็ม ครบก็ต้องครบ
สังขารจะหลอก จะไม่บริบูรณ์ไม่ลัมบูรณ์จริง แล้วจะเป็น“สังขารที่
บริบูรณ์” กันยังงัย คนที่หลงบ้าง หลุดไปบ้าง ไม่ครบเองบ้าง
นั่นต่างหากที่มันไม่เต็ม ไม่บริบูรณ์

พระพุทธเจ้าจึงตรัสว่า คนที่มี“อวิชชา” เป็นอาหารนั้นเพราะ
ไม่เริ่มต้นด้วย“การคบสัตบุรุษให้บริบูรณ์”(คบสัตบุรุษนี้ก่อนมีความยินดีนะ)
ซึ่งหมายความว่า ต้องได้“พบสัตบุรุษ” ที่แท้จริงก่อนนะ จึง

จะได้ฟัง“สัทธรรม”ที่แท้

ถ้ามีคนผู้ใด“พบสัทบุรุษ”แท้ๆ แต่ตนเองก็ไม่ว่าเป็นสัทบุรุษจริงหรือไม่ยอมรับว่าผู้ที่ตนพบเป็นสัทบุรุษ ก็แน่นอนคนผู้นั้นยอมหมดโอกาสที่จะได้ฟัง“สัทธรรม”ที่แตกต่างกันจากสัทบุรุษให้บริบูรณ์ หรือแม้ฟังก็ฟังอย่างไม่เชื่อถือ หรือฟังอย่างเสียไม่ได้เพราะตนยังมีการเชื่อมั่นของตนอยู่ว่า “ธรรม”ที่ตนได้เชื่อถืออยู่เก่าก่อนเป็น“สัทธรรม”ถูกต้องกว่า ดียิ่งกว่า

จึง“ไม่มีความยินดี(สันตะ)”เป็น“รากเคঁา(มูลกา)”เลย เมื่อ“ความยินดี”ใน“สัทบุรุษ”แท้ๆ ไม่มี ก็เป็นอันว่าผู้แสวงหาพุทธธรรมคนนั้นหมดโอกาสตั้งแต่เริ่มจาก“รากเคঁา”นี้ทันที

เพราะถ้ามีคนผู้นั้นเป็น“สัทบุรุษ”จริงแท้ละ? คนผู้ที่ไม่มีความยินดีในสัทบุรุษที่ท่านเป็น“สัทบุรุษ”แท้จริงนี้ก็หมดสิทธิ์ที่จะได้รับ“โลกุตระธรรม”ที่แท้จากสัทบุรุษเป็นแน่นอน

ดังนั้น ธรรมอื่นๆต่อไปอีกใน“มูลสูตร ๑๐”นี้ ก็เป็นอันไม่เป็นไปตาม“มูลสูตร ๑๐”นั้นแน่แท้ จึงไม่สามารถมี“การทำใจในใจ”ได้ถูกต้องได้แนวยิ่งกว่าแน่ เป็นต้น หรือไม่“สัมมาทิฏฐิ”ว่าการปฏิบัติธรรมของพุทธนั้น จะต้องมิ“สัมผัส”เสมอ ทุกเรื่องราวทุกขั้นตอน ซึ่งก็คือไม่“หลับตา”ปฏิบัติมันเองจริงแท้ที่สุด

● จบฉบับที่ ๓๔๗

ฉบับที่ ๓๔๔ กรกฎาคม ๒๕๖๒

ฉบับ ๓๔๗ ได้พูดถึง“พุทธ”สามารถจัดการกำจัด“อกุศลจิต”หรือ“มารหรือซาตานหรือผี”ให้“สูญ”สิ้นหมดไปจาก“วิญญาน”หรือ“ธาตุรู้”ของเราได้ด้วย“ตนเอง”

และศาสนาพุทธสามารถกำจัด“ซาตานหรือมาร”ให้“สูญ”สิ้นหมดไปจาก“วิญญาน”ได้ ชนิดที่“สัมผัส”มารนั้น “สัมผัส”ซาตานนั้น แท้จริง ในขณะปัจจุบันนี้ เห็นกันหลัดๆ โทนาโท และกำจัดมารซาตานนั้นๆกันได้ง่ายๆทีเดียว

จึงจับมันคืนตาย“ซาตาน”นั้นแล้วกำจัดตายสนิทไม่มีในจิตของเรา หรือไม่เกิดในจิตของเราอีกเลยได้สำเร็จ ไปตลอดนิรันดร์

“จิตวิญญาน”ของเราจึง“ว่าง”หรือ“สูญสิ้น”ความเป็น“อกุศลจิต”หรือ“มาร-ซาตาน”จาก“วิญญาน”ของตนได้จริงนิรันดร์เพราะ รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“วิญญาน”ที่ยึดเป็น“ตัวเรา”หรือ“อัตตา”ได้อย่างถ่องแท้ชัดเจนบริบูรณ์

ศาสนาพุทธศึกษาความเป็น“ซาตาน,มาร,ผี”เป็นเรื่องสำคัญที่สุดและจัดการกำจัดหรือฆ่า “ซาตาน,มาร,ผี”นี้แหละเป็นงานหลักที่ยิ่งใหญ่

“ตัวเรา”หรือ“ตัวเอง”หรือ“ตัวตน”นี้แหละที่บาปว่า“อัตตา” สันสกฤตว่า“อาตมัน”

จุดใหญ่สำคัญยิ่งจุดนี้เองที่แตกต่างกันมากที่สุดของศาสนา “พุทธ(อเทวนิยม)”กับศาสนา“เทวนิยม”อื่นๆ

เพราะ“เทวนิยม”นั้นไม่เคยศึกษาความเป็น“ซาตาน,มาร,ผี”กันอย่างสำคัญแบบพุทธ

นั่นคือ ชาว“เทวนิยม”ไม่สามารถแยกแยะหรือไม่สามารถ
ตีแตกความเป็น“ธรรมะ ๒”ซึ่งได้แก่ “พยัญชนะ” กับ “ตัวเรา”หรือ
“ตัวเอง”หรือ“ตัวตน”นี้เองออก ยังตีแตกความเป็น“เทว(๒)”ไม่ได้
“วิญญาน”ตัวเราเองแท้ๆ ที่มันมีส่วนเป็นทั้ง“ชาติาน,มาร,
ผี” และเป็นทั้ง“จิตวิญญาน”แท้ๆ สะอาดจริงๆ แต่รวมอยู่ใน“เทว”
..นี่ก็คือ“๒”

“เทว”แปลว่า“๒” จึงหมายถึงทั้ง“พยัญชนะ” ด้วย หมายถึง
ทั้ง“ชาติาน,มาร,ผี”ด้วย ซึ่งมันซุกซ่อนลึกลงอยู่กับความเป็น“ตัวเรา”
มาอย่างสนิทสนมกลมกลืนชนิดที่ไม่มี“ความรู้(ริชชา)”สูงถึงขั้น
“ปัญญา”กันจริงๆ จึงไม่อาจจะ“รู้จักแจ้งรู้จริง”

คนผู้นี้จึงหมดสิทธิ์ที่จะจัดการ“ชาติาน,ผี, มาร”ของตนเอง
ให้เกลี้ยงล้นจาก“จิตวิญญาน” ได้

ผู้มี“ธาตุรู้”ที่ฉลาดแบบ“ปัญญา”แท้ๆ แน่ๆ จึงจะแยกแยะ
“ตัวเรา”หรือ“ตัวเอง”หรือ“ตัวตน” หรือโดยลั้จะคือ“เทว”ออก
เป็น“๒ ภาวะ”ได้จริง

“ธาตุรู้”ที่ฉลาดแบบ“เนโก”อันเป็น“ธาตุรู้” ของคนโลภียอยู่
จะไม่สามารถ“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง” ในความเป็น“จิต-เจตสิกรูป”จึง
หมดสิทธิ์ที่จะมีภูมิรู้อ่าน“อาการ-ลึงคะ-นิมิต-อุเทศ” ของ“ชาติาน,
มาร,ผี”ได้เป็นเด็ดขาด

จึงไม่สามารถ“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”ความเป็น“ผี,มาร,ชาติาน”ที่
แท้ๆที่มันก็คือ“ตัวเรา”นี้เองได้เลย

และสามารถ“กำจัด”ความเป็น“ตัวเรา” คือ“อัตตา”ให้“สูญสิ้น
ไป”ได้อย่างวิเศษสุด

เพราะความเป็น“อตต”ก็แปลว่า “ตัวเรา-ตัวเอง-ตัวตน”
ซึ่งอยู่ในสภาพของ“เทว”

ผู้ตี“เทว”ไม่แตก แยกแยะความเป็น “เทว”ไม่ได้ ก็ไม่มีทาง
ที่จะประพฤติให้ตนเข้าถึง“นิพพาน”แน่นอน

เพราะยังไม่มี“ปัญญา”ที่จะแยก“เทว”

นั่นคือ ไม่สามารถแยก “กาย”เป็น“๒”แล้วทำให้เป็น“๑”
แยก“เวทนา”เป็น“๒”แล้วทำให้เป็น“๑” แยก“จิต”เป็น“๒”แล้วทำ
ให้เป็น“๑” ทำ“ธรรม”เป็น“๒”แล้วทำให้เป็น“๑”

“ธรรม ๒ (ธรรมในธรรม)”คู่สำคัญนั้น ได้แก่ “ธรรม”ที่เป็น
“โลกียะ” กับ “ธรรม”ที่เป็น“โลกุตระ” ก็ทำให้เป็น“๑”

นั่นคือ ทำให้“ธรรม”เป็น“โลกุตระ” ๑ เดียวเท่านั้น

“จิต ๒ (จิตในจิต)” คู่สำคัญ ได้แก่ “จิต”ที่เป็น“โลกียะ” กับ
“จิต”ที่เป็น“โลกุตระ” ทำให้เป็น“๑”

นั่นคือ ทำให้“จิต” เป็น“โลกุตระ” ๑ เดียวเท่านั้น

“เวทนา ๒” ได้แก่ คู่สำคัญ ได้แก่ “เวทนา”ที่เป็น“โลกียะ”
กับ “เวทนา”ที่เป็น“โลกุตระ” ทำให้เป็น“๑”

นั่นคือ ทำให้“เวทนา” เป็น“โลกุตระ” ๑ เดียวเท่านั้น

“กาย ๒” ได้แก่ คู่สำคัญ ได้แก่ “กาย”ที่เป็น“โลกียะ” กับ
“กาย”ที่เป็น“โลกุตระ” ทำให้เป็น“๑”

นั่นคือ ทำให้“กาย” เป็น“โลกุตระ” ๑ เดียวเท่านั้น

“เทว”ที่คนไทยรู้จักกันว่า คือ“เทวดา(ความเป็นเทว)”นี้แหละคือ
ความเป็น“๒” ผู้ที่ยังแยก“ความเป็น ๒”นี้ออกไม่ได้ หรือไม่แยกมา
เรียนรู้อันเลย ซ้ำมีหนากลับไปยึดว่าเป็น“๑”เดียวกันอย่างไม่ยอม

ให้แยก แม้แต่แยกเพื่อเรียนรู้ ก็ไม่แยกกันเลย นิรันดร

คนผู้นั้น หรือลัทธินั้นก็คือ “มิจฉาทิฏฐิ” จาก “ความจริง” อยู่
นิรันดร เพราะ “เทว” คือ “๒” แท้ๆ แต่หลงยึดมั่นถือมั่นว่า “๑”
ชนิดที่ไม่แยก หรือแยกไม่เป็น ก็คือ ผู้มี “ความเข้าใจผิด (มิจฉาทิฏฐิ)”
แน่แท้ “เทว” จึงเป็น “ตัวตนของตน” อยู่ตลอดนิรันดร์กาล

นั่นคือ ผู้นั้นยังยึดนรกเป็นสวรรค์ ยังยึด “๒” เป็น “๑” สนิท

ศาสนา “เทวนิยม” ทั้งหลาย แม้แต่ผู้เป็นชาวพุทธเองแท้ๆ
ที่ตีแตกแยกแยะ “เทว” ซึ่งหมายถึง “สภาพ ๒” นี้ไม่ได้ และจัดการ
ความเป็น “เทว” ไม่สำเร็จ ก็ไม่สามารถบรรลุนิพพาน

จึงยังมี “สวรรค์” มี “นรก” มี สุขมีทุกข์ หรือมี “เทว” อันเป็น
“ภาวะคู่หู” ที่แยกกันไม่ได้ นี้อยู่ในตนตลอดกาลนาน ไม่จบ “เทว”

แม้ศาสนาพุทธก็ต้องล้มมาทิฏฐิจริง จึงจะรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง
“อาการ-ลิงคะ-นิमित-อุเทศ” ของ “เทว” ที่สามารถแยก “รูป” แยก
“นาม” อ่าน “จิตวิญญาน” ของตนออกได้สำเร็จ

แล้วกำจัด “นามธรรม” ที่ประสงค์ของตน ด้วยการเรียนรู้
“นาม” นั้นชนิดที่มี “รูปธรรม” ของตน ซึ่งแท้ๆ มันเป็น “นามธรรม
ของผี-มาร-ซาตาน” ของตน ในจิตวิญญานตนเองนั่นเอง

จนกระทั่ง “ผ่านนามธรรมที่เป็นผี-มาร-ซาตาน” ในตนได้หมด
สิ้นเกลี้ยงนิรันดร

จึงจะชื่อว่าผู้บรรลุ “นิพพาน” นิรันดร

ศาสนาพุทธจึงมี “นิพพาน” เป็นนิรันดรที่มี “อิสระเสรีภาพ”
สูงสุด ไม่มีใครเป็น “เจ้า” แต่ “เป็นเจ้า” ของตนเองจัดการตนเอง
จึงชัดเจนแจ่มแจ้งยิ่งว่า ไม่ว่า God หรือ “เจ้า” ที่ยิ่งใหญ่

ยิ่งยอแด่ไหน ก็หลงตนไปบงการ“เทว”หรือ“มนุษย์”หรือสรรพสิ่ง
ใดๆ ก็ตาม ไม่ได้

นอกจากบงการ“อัตตา”หรือ“วิญญาณ”หรือ“ตนเอง”ได้

โดยเฉพาะบงการ“มาร”หรือซาตาน”ในตน

จึงเป็น“เจ้า”ที่กำจัด“ซาตาน”ในตนได้จริง มีอำนาจจัดการกับ
“วิญญาณ”ของตนได้เด็ดขาด สูงสุดตนสามารถ“ยังจิตให้เป็นไป
ในอำนาจของตนได้” ชื่อว่า มี“วสวัตติ”

นั่นคือ “ผู้ยังจิตวิญญาณให้เป็นไปในอำนาจ”ใน“ตนเอง” ได้
เป็นที่สุดแยก“ธาตุจิตวิญญาณ”ของ“ตนเอง”ให้สูญสิ้นจาก“จิต
วิญญาณ”ให้เป็น“ดินน้ำไฟลม”ไปเลย

“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”ตลอดกาลนิรันดร์สำเร็จจริง

God ก็คือ วิญญาณ เป็น“ธาตุรู้”ที่มีบทบาทสำคัญอยู่กับมนุษย์
โดยเฉพาะ“มนุษย์”นั่นคือ “ตนเอง”

ซาตาน ก็“วิญญาณ”ที่เป็น“ธาตุรู้”ที่มีบทบาทสำคัญอยู่กับ
มนุษย์เช่นกัน โดยเฉพาะ“มนุษย์”นั่นคือ “ตนเอง”

เพียงแต่ว่า God มีบทบาทไปทาง“ดี”

ส่วน ซาตาน มีบทบาทไปทาง“ร้าย”

God กับ ซาตาน จึงคือ “ภาวะ ๒” ซึ่งตามพยัญชนะก็คือ
“เทว”นี่เองที่แปลว่า ๒ อันศาสนาพุทธสามารถจับมันคั่นตายได้
และแยกแยะเอาความเป็น“๒”ภาวะออกมาศึกษาอย่างรู้จักรู้แจ้ง
รู้จริงว่า God นั้นก็มีบทบาทอยู่กับมนุษย์ชนิดหนึ่งคือ “ดี” ถึงดีสุดๆ

ส่วน ซาตาน ก็มีบทบาทอยู่กับมนุษย์อีกชนิดหนึ่งแตกต่าง
ไปคือ “ร้าย” ถึงร้ายสุดๆ

ศาสตร์ของพุทธที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้สามารถเรียนรู้“เทว”
ในความเป็นพยานุชนะที่ระบุไว้ว่า ๒ และเรียนรู้“เทว”ชนิดที่มี“สัมผัส
สภาวะธรรม”จริงๆ ที่แยกแยะออกเป็น ๒ ได้แก่

จนกระทั่งรู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า ส่วนใดคือ “พยานุชนะ” ส่วนใด
“สภาวะธรรม”แท้ๆ

ความเป็น“เทว”ได้แก่ “พยานุชนะ” หรือ “สภาวะธรรม” ธรรมะ ๒
นี้แหละที่คนไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง รู้ไม่ชัด ไม่แม่น ไม่คม ไม่ลึกกันอยู่

จึงไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า ส่วนใดคือ สภาวะธรรมที่“ดี”หรือถูกต้อง
เป็นสิ่งที่ควร ที่เหมาะ ที่เพียงพอ

ส่วนใดคือ สภาวะธรรมที่“ไม่ดี”หรือไม่ถูกต้อง เป็นสิ่ง“ไม่ควร”
สิ่งที่ไม่เหมาะ ไม่เพียงพอ ภาษาบาลีว่า “น ปโหติ” แล้วจัดการได้
อย่าง“ควร” อย่าง“เพียงพอ”

โดยสามารถกำจัดส่วนที่“ไม่ถูก-ไม่ควร-ไม่เหมาะ”ออกไปให้
สิ้นเกลี้ยง ให้“ไม่มี”ได้สำเร็จอย่างครบครันถ้วนรอบ ถูกสภาวะ
จริง จนกระทั่งเป็นภาวะที่“เพียงพอ” คือ “ปโหติ”

พยานุชนะ ที่ว่า“เทว”นี้ แปลว่า ๒

สภาวะธรรม ที่ว่า“เทว”ก็ต้องมีภาวะ ๒

“พยานุชนะหรือบัญญัติหรือคำสอน” ก็ต้องมี“มี”นี้ ๑ และ
“สภาวะธรรม”แท้ๆก็ต้อง“มี”ให้คน“สัมผัส”สภาวะจริงๆ นั้นด้วย
“ทวาร ๖”ของคนทั้งหลายร่วมกันได้ นี่อีก ๑

จึงจะเป็น “ความจริง”หรือ“ลัทธิธรรม”ที่บริบูรณ์สมบูรณ์
ถ้วนครบกันแท้ๆ ในความเป็น“๒” หรือเป็น“เทว”

๑ นั่นคือ “พยานุชนะ” หรือบัญญัติหรือคำสอน” ส่วนนี้“เทวนิยม”

มีกันแน่นอน

แต่ที่เป็นส่วน ๒ คือ “สภาวะธรรม” นั้น ส่วนนี้ลึที่ “เทวนิยม” ..ไม่มี ก็แน่นอนด้วย

ความเป็น “ธรรม” คือ “ภาวะที่ทรงอยู่แท้” ของความเป็น “พระเจ้า” หรือเป็น “ภาวะของวิญญานยิ่งใหญ่” จึงมีแต่ใน “พยานฐานะ หรือคำสอนหรือบัญญัติ” เท่านั้น เป็นภาวะเดียว

ไม่มีภาวะ “ทรงอยู่” ตามพยานฐานะที่ว่า “ธรรม” ให้คน “สัมผัส” ได้ เป็น “ภาวะ ๒” เลย แต่แท้จริงมี ทว่าเขาไม่มีปัญญารู้

ความบริบูรณ์สัมบูรณ์ต่างๆดังที่แยกแยะสู่ฟังมานี้ เป็น “สิ่งที่มีอยู่จริง” ที่มนุษย์สามารถ “รู้” และ “สัมผัส” ได้ ก็นำมายืนยันพูดถึง อธิบายสาธยายสู่กันฟัง เพื่อเรียน “สัมผัส” ให้รู้ความจริงแท้

“เทวนิยม” ทั้งหลายนั่น คนอื่นทั้งหลายด้วยกันไม่สามารถ “สัมผัส” God หรือ “สัมผัส” พระเจ้า ที่เป็น “สภาวะจริง” นั้นด้วย “ทวาร ๖” ของคนทั้งหลายด้วยกันได้เลย ว่า ตรงกัน

แม้แต่ในความเป็น “คน” หรือ “มนุษย์” ในโลกสันนิบาสนี้ทั้งหลาย ล้วนไม่มีใครสัมผัส God หรือ “พระเจ้า” ของ “เทวนิยม” ด้วย “ทวาร ๖” ของคนได้ด้วยประการใด

“เทว” คือ วิญญานหรือธาตุรู้ที่ยิ่งใหญ่ของ “เทวนิยม” ที่ไม่มีให้คนในโลกสัมผัสได้เลย นี้ จึง “ลึกลับ” มาก ตลอดกาลนาน

แล้วจะให้ยืนยันกันว่าเป็น “ความจริง” ที่บริบูรณ์สัมบูรณ์ ทุกอย่าง “มี” ครบ “ภาวะ ๒” ทั้งภายนอก-ทั้งภายในก็ดี ทั้งรูปทั้งนามก็ดี ทั้งกายทั้งใจก็ดี ทั้งสุขทั้งทุกข์ก็ดี ทั้ง “สิ่งที่ปรากฏจริงที่คนสัมผัสได้และทั้งสิ่งที่ไม่ปรากฏจริงที่คนสัมผัสไม่ได้” ก็ดี ทั้ง “พยานฐานะ

หรือบัญญัติหรือคำสอน”ก็ดี จะต้อง“มี”ครบ ๒ คือ“เทว”

หากู้จักู้แจ้งู้จริง“ไม่ครบ ๒” ก็ชัดเจนแล้วว่า“ไม่จริง”
เท่ากับ“ู้จักู้แจ้งู้จริงครบ ๒”

“เทว”จึงสำคัญมากยิ่งขึ้นไหม้ย?

มนุษย์ในโลกไม่เคย“สัมผัสสภาวะจริง”ของ“เทว”คือ วิญญาณ
หรือธาตุรู้ที่ยิ่งใหญ่ซึ่งเป็นของ“เทวนิยม”กันอย่างปกติสามัญ
“เทวนิยม”ยังเปิดเผยไม่ได้เลยสักโอกาสหรือสักวินาที

“เทว”ผู้ยิ่งใหญ่หรือ God ของ“เทวนิยม” จึงไม่ครบบริบูรณ์
สัมผัสด้วย“ภาวะ ๒” ตามพยัญชนะ ตามสภาวะสมความเป็น
“เทวผู้ยิ่งใหญ่”กันจริงๆ จับมันคั่นตาย“ยืนยันคามือ”จับอยู่ ไม่ได้
หรือ “เห็นกันคาตา”สัมผัสอยู่ ไม่ได้ ด้วยประการฉะนี้แล

เพราะ“เทวนิยม”ตีแตกแยกแยะความเป็น“๒”ของ“เทว”ใน
“ตัวเอง”ไม่ได้ นั่นเอง

ความเป็น“เทว”ที่แยกแยะ ตีไม่แตก แยกไม่ออกนี้ เป็น
“เทวนิยม”ที่มกฯ คลำๆ “ภาวะ ๒ (เทว) ที่หลงผิดว่า เป็น“๑”นี้แหละ

“ความเป็น ๒”หรือ“เทว”นี้ จะต้องมีการครบถ้วนบริบูรณ์
และถูกต้อง รู้จักู้แจ้งู้จริง อย่างชัด แม่น คม ลึก ครบถ้วนบริบูรณ์
สัมผัส ทั้งในความเป็น“๒” และความเป็น“๑” หรือเป็น“๐”

โดยเฉพาะ“จิตนิยาม”หรือ“วิญญาณ” ที่เป็น“ความรู้”ของ
“สัตว์”ชั้นต่างๆ ตั้งแต่สัตว์ชั้น“เดรัจฉาน”ถึงสัตว์ชั้น“มนุษย์”ล้วน
ชื่อว่า“จิตนิยาม” ซึ่งแตกต่างจาก“ความรู้”ชั้น“พินิจนิยาม”อย่าง
มีนัยสำคัญ ที่ต้องศึกษาอย่างชัดเจนชัดแจ้งชัดจริงตามที่พระพุทธ-
เจ้าทรงบัญญัติไว้ แบ่ง“นิยาม”ทั้งหลายของ“ธรรม”ออกเป็น

“๕ นิยาม” ได้แก่ “อุตุนิยาม-พีชนิยาม-จิตตินิยาม-กรรมนิยาม-ธรรมนิยาม”

“อุตุนิยาม”คือ “วัตถุ”หรือ“มหาภูตรูป ๔”ที่ปรุงแต่งกันอยู่ เรียกว่า“สังขารรูป” หมายถึง“รูป(ภาวะที่ถูกรู้)”เท่านั้นที่“ปรุงแต่งกัน”อยู่ ซึ่งยังไม่ใช่“นาม(ภาวะที่เป็นผู้รู้)”

“อุตุนิยาม”ยังไม่ใช่“จิตตินิยาม” แม้แต่เป็น“พีชนิยาม”เพราะ ยังนับความเป็น“ชีวะ”ไม่ได้

“สังขาร”ที่มี“ชีวิตินทรีย์”เข้าไปครอบครองจึงจะชื่อว่า “ชีวะ” กระนั้นก็ดี “ชีวะ”ก็แยกออกเป็น“พีชนิยาม”กับ“จิตตินิยาม” ซึ่งแน่นอนว่า “พีชนิยาม”กับ“จิตตินิยาม”ย่อมแตกต่างกันอย่าง มีนัยสำคัญ

สำหรับ“พีชนิยาม”นั้น ยังไม่มี“วิญญาน”ครอง “พีช” ยังไม่มี“รัก”ไม่มี“ชัง” ไม่มี“โลภ”ไม่มี“โกรธ” จึงยังไม่มี“กรรม”ไม่มี “วิบาก”เข้าไปครองใน“ชีวะ”ของมัน

เพียงแต่ว่า “พีชนิยาม”กับ“จิตตินิยาม”นั้นมี“ชีวะ”แล้ว มี “ชีวิตินทรีย์”แล้ว ทว่า“ชีวิตินทรีย์”ของ“พีชนิยาม”นั้น เป็นเพียง “ภาวะ ๒”ได้แก่ “ทย”เท่านั้น ยังไม่ถึงขั้น“หทย”

นั่นคือ “ทย”ยังไม่มี“หัวใจ”ยังไม่มี“เลือด” เป็นแค่พลังงาน หรือสสารที่ยังไม่นับว่ามี“ชีวะ”แม้แค่ขั้น“พีช”ที่มัน“สังขารตนเอง”ได้แต่ก็ยังไม่ถึงมี“ชีวะ”เข้าขั้น“จิตตินิยาม”

ต้องเป็น“ชีวะ”ที่มี“ภาวะ ๓” คือ “หทย”จึงจะเป็น“ชีวะ”ที่มี “หัวใจ”และ“เลือด”

“ทย”ก็คือ พลังงานหรือสสารที่ยังไม่ถึงขั้นมี“ห”เข้าไปร่วม

เป็น“๓ เล้า”เป็น“ทพย” เช่น ฟ้า อากาศที่ยังไม่แสดงความเป็น
“ชีพ”หรือ“ชีวะ” “ทพย”ยังมีชีวิตินทรีย์ต่ำกว่า“ทพย” จึงยังไม่จัด
อยู่ในชั้น“จิตินิยาม”

ดังนั้น “จิตินิยาม”ก็ดี “พีชนิยาม”ก็ดี จึงยังแตกต่างจาก
“อุตุนิยาม”อย่างมีนัยสำคัญ

และ“ความรู้”ชั้น“จิตินิยาม”นี้ มีประสิทธิภาพสูงก้าวหน้ากว่า
“ความรู้”ชั้น“พีชนิยาม”ขึ้นไปอีก ที่สามารถรู้จักรู้แจ้งได้ชัดเจน

“สังขาร”คือ ภาวะที่“ปรุงแต่งกันขึ้น”ของ“ภาวะ”ทั้งหลาย
ตั้งแต่“ภาวะ ๒ ภาวะ”ขึ้นไปจนถึง“ภาวะมากมายหลายหลาก
สลับซับซ้อนกระทั่งประมาณมิได้”ทั้งหลายในโลก

“๒ ภาวะ”จึงคือ “องค์ประกอบหลัก”ของทุกสิ่งทุกอย่าง
แล้วก็พัฒนาขึ้นๆๆ ตั้งแต่ยังไม่เป็น“ชีวะ” กระทั่งเป็น“ชีวะ”ได้
ระดับขึ้นไปเรื่อยๆ ตามที่มีภาวะสะสมเหตุปัจจัย อันเป็น“เหตุ”แบบ
“บวก”หรือแบบ“ลบ”เข้าไปมายน้อยกว่ากัน ก็ปรุงแต่งกันตาม
“เหตุ”ตาม“ปัจจัย”มาน้อย-สลับซ้ำกัน ไม่เท่ากัน จึงมีความแตกต่าง
กันไป เป็นภาวะต่างๆ ขึ้นในโลก

เรียกว่า “ธรรม”ต่างๆ

พระพุทธเจ้าจัดลักษณะของ“ธรรม”ทั้งหลายที่“สังขาร”
หรือ“ปรุงแต่งกัน”ทั้งหลายนี้ไว้ เป็น“๕ นิยาม”

ได้แก่ อุตุนิยาม = สสารและพลังงานที่“ปรุงแต่งกัน”อยู่
ยังไม่เป็น“ชีวะ”

พีชนิยาม = สสารและพลังงานที่“ปรุงแต่งกัน”อยู่ ที่เริ่มเป็น
“ชีวะ”ขึ้นมาระดับหนึ่ง

จิตนิยาม = สสารและพลังงานที่“ปรุงแต่งกัน”อยู่ ที่เป็น “ชีวะ”และมีประสิทธิภาพวิจิตร-วิเศษ-วิเศษขึ้นไปเรื่อยๆ

กรรมนิยาม = สสารและพลังงานที่“ปรุงแต่งกัน”อยู่ ที่เป็น “ชีวะ” โดยสามารถ“กระทำการควบคุมตนเอง”ให้จัดการ“สสาร และพลังงานให้มีประสิทธิภาพวิจิตร-วิเศษ-วิเศษขึ้นไปเรื่อยๆ

ธรรมนิยาม = คนผู้มี“ความรู้-ความจริง”ขึ้นมาเรื่อยๆเรียกว่ามี“ธรรม” ผู้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความจริง”ของ“ธรรม”ที่“สังขาร”กันอยู่เป็น“เหตุ”เป็น“ปัจจัย”กันอยู่คือ“เหตุ”นั้นอย่างรู้จริง-รู้จบ”ใน“ธรรมนิยาม ๕”บริบูรณ์ และจัดการกับ“ตนเอง”ได้สุดลัมบูรณ์ ในความเป็น“ธรรมนิยาม ๕” ตามประสงค์

ทั้งที่เป็น“ธรรมนิยาม ๕” ก็ต้อง“รู้ยิ่งรู้จริงยิ่งใหญ่”สามารถ นำมายืนยันประกาศต่อโลกได้อย่างครบครัน

“สัมผัส”ได้ครบเป็น“ภาวะ ๒”ดังอธิบายมามากมายแล้วนี้ เพราะเป็นเรื่องชั้น“มีชีวะ” ทั้งชั้น“ไม่มีชีวะ” ทั้งชั้น“จัดการกับ ชีวะ”ของตนได้ตามประสงค์ซึ่งเป็น“เจ้าของชีวะ”ของตนเอง มิใช่เป็นของ“พระเจ้า”ใด หรือมิใช่เป็นของใครอื่นเลยเด็ดขาด

เพราะพิสูจน์ว่า “ตนเอง”จัดการกับ“ตนเอง”คือ“อัตตา” ได้ด้วย“ภาวะ ๒”ของตน นั่นคือ “รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”ในความเป็น “เหตุ”หรือ“อัตตา”อย่าง“จบถ้วนล้นลัมบูรณ์ ถึงขั้นทำ“ตนเอง” คือ ทำลาย“ธาตุอัตตาของตนเอง”ให้หมดสภาพ“ชีวะ”ไปเป็น “ดินน้ำไฟลม”ได้จริง ไม่เหลือความเป็น“ชีวะ”อีกต่อไปนิรันดร์ เรียกด้วยภาษาวิชาการว่า“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”

“อัตตา”หรือ“วิญญาน”ของตน ที่เป็น“เหตุ”ก็หายสูญไปสิ้น

ไม่เหลือไปอยู่กับ“พระเจ้า”แต่อย่างใด

เป็นการพิสูจน์ว่า “อิตตา”หรือ“วิญญาน”ของคนทุกคน ไม่ใช่“ของพระเจ้า” แต่เป็นเพียง“ภาวะ ๒”คือ“เทว”แท้จริง ที่ตนเองเป็น“เจ้าของ” สามารถจัดการกับตนเองให้เกิด-ให้ตายสูญสิ้นไปจาก“กาล”ในเอกภพมหจักรวาลนี้ได้แท้

ความเป็น“ชีวะ”นั้น ต้องมี“ภาวะ ๒ (เทว)” ได้แก่ “รูป = สิ่งที่ถูกสัมผัสด้วยทวาร ๕ ภายนอกและภายในเป็นธาตุรู้” กับ “นาม = ธาตุรู้ของตนที่สัมผัสรู้นั้นในภายในจิตทั้งหมดครบถ้วนสมบูรณ์” และผู้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงสูงสุดสามารถจัดการ “ชีวะ”ของตนให้สูญสลายความเป็น“ชีวะ”ไปได้จริงจบสุด หหมด“ชีวะ”เป็น“ดินน้ำไฟลม”ไปเลยนิรันดร์

ซึ่งอะไรในโลกนี้ที่นับว่าไม่มี“ชีวะ”นั้นคือ“อตุณิยาม”

และอะไรในโลกนี้ที่นับว่ามี“ชีวะ”นั้น จะเริ่มตั้งแต่ “ธรรมชาติ”ที่เรียกว่า“พืช”เป็น“ธาตุรู้ของตน” ตั้งแต่ขั้น“พืชนิยาม”ขึ้นไปจนกระทั่งเป็น“จิตนิยาม”

“ชีวะ”ที่นับว่าเริ่มสะสม“ตัวตน”อันเป็น“ภาวะ ๓”ก็คือ “พืชนิยาม”หรือ“พืช”ทั้งหลาย

“ภาวะ ๓”ได้แก่ ๑.ธาตุรู้ของตัวเอง ๒.ภาวะบวก-คุณ-ยกกำลัง คือ การเพิ่ม ๓.ภาวะลบ-หาร-ถอดรูด คือ การลด

“ภาวะ ๒”ของสสารกิติหรือของพลังงานกิติ มันมี“บวก”กับ“ลบ” ที่ล้างชารกันอยู่ ซึ่งยังไม่ใช่ภาวะที่เป็น“ชีวะ”

แม้เป็น“ชีวะ”ขึ้นมาขั้นหนึ่งแล้ว แต่ใน“ตัวมันเอง”ถึงแม้จะเป็น“ตัวเอง(self = ภาวะ ๓ เล้า ISH)”ขึ้นมาระดับหนึ่งแล้ว แต่

ความเป็น“ชีวะ”มันยังไม่มี“เวทนา” ยังเป็นแค่“พีชนิยาม”

self = ภาวะ ๓ เล้า ISH นี้ I เป็นประธาน S เป็นภาวะลบ
H เป็นภาวะบวก self ความเป็น“ตัวเอง”

ในความเป็น“ตัวเอง”หรือจะมี self ความเป็น“ตัวเอง”แล้ว
แต่ยังไม่มี“ปัญญา”รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ตัวเอง”นั้น ก็ยังดีแตกแยกแยะ
ความเป็น self = ภาวะ ๓ เล้า หรือ เป็น ISH ไม่ออกหรอก

อย่าว่าแต่“พีช”หรือ“พีชนิยาม”เลยที่ไม่มี“ปัญญา”รู้จัก
“ตัวเอง” ขนาด“คน”หรือ“สัตว์”ที่ถึงขั้นมี“วิญญาณ”แล้ว แม้แต่
เป็น“พระเจ้า” คือ God หรือ“ศาสดา”ของ“เทวนิยม”แท้ๆ ยัง
“ไม่รู้จักตัวเอง”เลย ก็ตรองดูเถิดว่า “ตัวเอง”หรือ“อัตตา”หรือ“เทว”
นี้มันเป็นเรื่อง“อจินไตย”กันจริงๆ ที่ไม่ใช่“วิสัย”จะรู้กันเล่นๆ ง่ายๆ

เพราะ“วิญญาณ”หรือ“เทว” ที่เป็น“อัตตา”แล้วบริบูรณ์นี้
มันมี“กรรมเป็นอันทำ”ที่“ตนทำ”แล้วยึดเป็น“ของตน”เป็น“วิบาก”
ที่ตนต้องรับ“ผลกรรม”นั้นๆ ซึ่งมันมี“เวทนา”ขึ้นมาแล้ว จึงชื่อว่า
“วิญญาณ” นับเป็น“จิตนิยาม”

“พีชนิยาม”นั้น“การกระทำ”หรือ“การปรุงแต่งกัน”ของมัน
ยังไม่เป็น“กรรม”ไม่เป็น“วิบาก” ยังไม่นับว่าเป็น“วิญญาณ”

เมื่อเราได้ศึกษาเรียนรู้“ความจริง”กระทั่ง“สัมผัสความจริง”
ใน“วิญญาณ”ของเราเองด้วย“รูป”และด้วย“นาม” ซึ่งเริ่มเป็น
“ภาวะ ๒” คู่แรกที่สำคัญมากของ“จิตนิยาม”ที่จะใช้เรียนรู้

“รูป”คือ ภาวะที่“ถูกรู้”คือ object

“นาม”คือ ภาวะเป็น“ผู้รู้”คือ subject

พระพุทธเจ้าทรงค้นพบการศึกษาด้วยกระบวนการของ

“รูป(รูป ๒๔)”และ“นาม(นาม ๕)” เราก็จะสามารถรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง ความจริงที่เป็น“ปัจจุสมุปบาท”ทั้งสาย อันเป็นอริขชา

จนกระทั่งมี“ปัญญา”หรือ“ญาณ”หรือ“วิชา”ที่สามารถรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง “สังขารกับวิญญาน”ด้วยความเป็น“เทว”คือ“นาม-รูป” และความเป็น“เวทนา”อย่างวิจิตรพิสดาร

ซึ่งเรารู้ได้จาก“ธรรมะ ๒” อันเป็น“ภาวะ ๒” หรือ“เทว” คู่แรกใน“ปัจจุสมุปบาท”กันทีเดียว เรียกว่า “สังขาร”

กล่าวคือ มี“ภาวะของผู้รู้”เป็น“นาม” มีบัญญัติว่า subject เช่น เรามี“ตา” สัมผัส “ปลา”ตัวหนึ่งอยู่ “ธาตุรู้”ของเราก็เป็น“นาม” รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงว่า นี่คือ สัตว์ที่ชื่อว่า“ปลา”

“นามธรรม”ที่สามารถรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงว่า นี่คือ สัตว์ที่ชื่อว่า “ปลา” ก็คือ“กาย”ที่ครบทั้ง“รูปและนาม”บริบูรณ์ เป็น“ตัวผู้รู้” subject ครบ“ภาวะ ๒”

ส่วน“ปลา”ตัวนั้นก็เป็น“รูป”ที่“ถูกรู้”คือ object ด้วย “นาม” คือ“ธาตุรู้” เป็น subject

subject ตัวนี้คือ “ตัวกำหนดรู้” ยังเป็น“สัญญา”ของเราทำหน้าที่เป็น“นาม” แต่ก็ทำหน้าที่ผู้รู้ คือ subject ก่อนจะเป็น“ธาตุรู้” อื่นๆ อีกต่อไป ที่เจริญสูงขึ้น

และมี“ภาวะของสิ่งที่ถูกรู้”เป็น“รูป” มีบัญญัติว่า object ขณะนี้คือ ปลา

กระบวนการของ“รูป”ที่เป็นทฤษฎีของพระพุทธเจ้านั้น สดุดยอตที่จะใช้ปฏิบัติศึกษา

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๑๔ นั้นพระพุทธเจ้าทรงแจก

การ“หลับตา”ปฏิบัติ
ที่ไม่มี“มหาภูตรูป ๔”
ไม่ใช่การปฏิบัติธรรมของพุทธ
มันของเดียรถีย์
เป็นเรื่องลัทธินอกกรีตศาสนาพุทธ

ความเป็น“นามรูป”ในปัจจุสมุปบาทออกไว้ว่า “นาม”ที่เป็น
กระบวนการ ๕ คือ“นาม ๕”นั้นได้แก่ เวทนา สัญญา เจตนา ผัสสะ
มนสิการ

ส่วน“รูป”ก็มี“กระบวนการ ๒๘”

“รูป”ในกระบวนการ“๒๘” ก็ได้แก่ “ดิน น้ำ ไฟ ลม” ส่วนนี้
เป็น“มหาภูตรูป ๔” เป็น“รูป”ตัวใหญ่หยาบ ที่รวมทั้งหมดของ
“ภายนอก”ไว้ด้วย ให้“นามสามารถรู้”

“มหาภูตรูป ๔”เป็นส่วนหนึ่งในการปฏิบัติธรรมของพุทธ
คือ“เหตุ”ภายนอกแท้ๆ ที่ต้องมีตลอดเสมอในการปฏิบัติ จึงจะ
ครบ“รูป ๒๘”

ดังนั้น การ“หลับตา”ปฏิบัติที่ไม่มี“มหาภูตรูป ๔” จึงไม่ใช่การ
ปฏิบัติธรรมของพุทธ

เพราะไม่มีทั้ง“มหาภูตรูป ๔”อันเป็น“รูป”ที่อยู่ภายนอกแท้
และไม่มีทั้ง“ผัสสะ ๖” อันเป็น“นาม”ที่เป็น ๑ ใน“กระบวนการ ๕”
ของ“นาม”ที่สัมพันธ์สัมผัสให้สามารถรู้จู้แจ้งรู้จริงครบความจริง
จึงไม่บริบูรณ์ถึงขั้น“ปัญญา”จนสามารถปฏิบัติครบ“รูป ๒๘”ได้

ศึกษาศาสนาพุทธกันดีๆเถิด ทุกวันนี้หลง“หลับตา”ปฏิบัตินั้น
มันของเดียรฉัตรเดิมนั่นโบราณ เป็นเรื่องลัทธิอนิกิริตศาสนาพุทธ

ส่วนของศาสนาของพระพุทธเจ้าได้นำ“พุทธธรรม”มาประกาศ
ขึ้นใหม่ เป็นจาริตของพระองค์ศาสนาพุทธ ศึกษาให้ดีๆ ให้ถูกต้อง
อย่าไปมัวหลงมกยอยู่กับการปฏิบัติผิดๆที่เป็นเดียรฉัตรอัน
เป็นของเก่ามันอยู่เลย

“ปัญญา”หรือ“วิชา”จะเกิดได้ต้องเรียนรู้จาก“สังขาร”ที่มี

“วิญญาณ”มี“นาม-รูป”อันเป็น“ธรรมะ ๒”ครบความเป็น“เทว”
จะปฏิบัติด้วย“รูป ๒๘”และ“นาม ๕”ตามหลัก“ปฏิจจสมุปบาท”
(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๑๔)ได้บริบูรณ์

“ปัญญา”เกิดได้ต้องมี“กระบวนการ ๕” เสมอได้แก่ “เวทนา-
สัญญา-เจตนา-ผัสสะ-มนสิการ”นี้เอง(เห็นผัสสะมั๊ย?) เป็นองค์ประกอบ
ที่จะพัฒนาความเป็น“นาม”เจริญขึ้นๆ มาได้

“รูป”กับ“นาม”คือ“คู่หู”หลักของ“สังขาร”ซึ่งชื่อว่า “เทว”
ต้องมี“ภาวะ ๒”เสมอ

“ภาวะ ๒”นี้ก็ต้องมี“บวก(ปฐิสสภาวะ)”กับ“ลบ(อิตถิภาวะ)”เป็น
“คู่หู”อยู่จึงจะเกิด“พลังงาน” ขับเคลื่อน“ภาวะตัวตน”ให้เป็นไปขึ้น
ในโลก

ภาวะ“บวก(ปฐิสสภาวะ)”กับภาวะ“ลบ(อิตถิภาวะ)”ก็คือ “ภาวะรูป ๒
(รูปที่ปรากฏเครื่องชี้ความแตกต่าง)”ของ“อุปาทายรูป ๒๔(รูปที่อาศัยเกิดจาก
“มหาภูตรูป ๔”)” ซึ่งเป็นกระบวนการของ“นาม”ที่“ถูกรู้”ให้“เรียนรู้”
ต่อจาก“ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ” ได้แก่...

(ก)“ปสาทรูป ๕”[ภาวะ(ก)นี้มีตัวเลข ๕ หมายถึง ดา,หุ,จุมก,ลัน,กาย
ที่เป็นทวารภายนอก ๕ สัมผัสทุกสิ่งภายนอกอยู่ ในขณะที่ศึกษาเรียนรู้กิติ หรือแม้แต่
บรรลุสำเร็จแล้วกิติ ก็ยังมี “ปสาทรูป ๕”นี้ทำงานรับรู้อยู่ปกติสมบูรณ์]

กับ (ข)“โคจรรูปหรือวิสัยรูป ๔”[ภาวะ(ข)นี้มีตัวเลข ๔ ไม่นับเป็น ๕
ก็เพราะว่า ไม่นับ“โณฏฐัพพายตนะ”เข้าไปด้วย เพราะโณฏฐัพพายตนะนั้นคือ“ผัสสะ”ที่
นับเป็น“นาม ๑ ใน ๕ (เวทนา,สัญญา,เจตนา,ผัสสะ,มนสิการ)มาแล้ว” ดังนั้นเมื่อปสาทรูป
๕ ทำงานมีอาการของโคจรรูปขึ้นมา จึงนับโคจรรูปนี้เพียงแค่ ๔ รวมกับปสาทรูป ๕
ก็นับเป็น ๙ เท่านั้น เพราะ“โณฏฐัพพายตนะ”ตัวนี้มีทั้งความเป็น“รูป”และมีทั้งความเป็น

“นาม”อยู่ในตัวทั้ง ๒ เป็นหนึ่งเดียว จึงนับ“โณภูฏัพพายตนะ”นี้แค่ ๑ เท่านั้น ซึ่งต้องลดลง ๑]

“รูป”ใหญ่คือ“มหาภูตรูป ๔”และมี“รูป”ที่ต้องอาศัยเกิดจาก “ดิน,น้ำ,ลม,ไฟ”จึงจะมี“รูป”ภายในให้ศึกษาอีกคือ“อุปาทายรูป ๒๔” ได้ครบ

ถ้าไม่มี“มหาภูตรูป ๔”เป็นที่อาศัย แล้ว“อุปาทายรูป ๒๔” จะเกิดได้ยังไง? ..หา!!!!??

การเรียนรู้ธรรมของพุทธต้องเรียนครบทั้ง“นาม”ทั้ง“รูป” ไม่ใช่มีแต่“นาม”อย่างเดียว ต้องสัมผัสผัสโหมกข์ ๘ ด้วยกาย

“หลับทา”ปฏิบัติมันไม่มี“เทว”ที่เป็น“๒” ไม่มี“กาย”ให้เรียนรู้ มันมีแต่“ภายใน”อย่างเดียวเท่านั้น มันไม่มี“ภายนอก” ครบ ๒ มันก็ผิด ก็ชัuddyอยู่

อย่าดันทุรัง“ยึดปฏิบัติผิดๆ”กันเลย

“อุปาทายรูป ๒๔”ได้แก่

(ก) ปสาทรูป ๕ (รูปที่มีประสาทเป็นตัวรับรู้อารมณ์ ๕)

๑.จักขายตนะ (ตามีประสาทตาเป็นภาวะเชื่อมต่อกับสิ่งที่ถูกรู้)

๒.โสตตยตนะ (หูมีประสาทหูเป็นภาวะเชื่อมต่อกับสิ่งที่ถูกรู้)

๓.ฆานายตนะ (จมูกมีประสาทจมูกเป็นภาวะเชื่อมต่อกับสิ่งที่ถูกรู้)

๔.ชีวหายตนะ (ลิ้นมีประสาทลิ้นเป็นภาวะเชื่อมต่อกับสิ่งที่ถูกรู้)

๕.กายายตนะ (ร่างกายมีประสาทผิวหนังเป็นภาวะเชื่อมต่อกับสิ่งที่ถูกรู้)

รวมเป็น ๕

(ข) โคจรรูป ๔ หรือวิสัยรูป ๔ นี้ได้แก่

๖.รูปายตนะ(รูปที่ถูกล้มผัสเชื่อมต่อกับตัวรู้)

๗.ลัททหายตนะ(เสียงที่ถูกล้มผัสเชื่อมต่อกับตัวรู้)

รวมคนจะมีธรรมะได้อย่างไร? (เล่ม ๕)

๘. คั่นธายตนะ (กลืนที่ถูกล้มผัสเชื่อมต่อกับตัวรู้)

๙. รสธายตนะ (รสที่ถูกล้มผัสเชื่อมต่อกับตัวรู้)

[โคจรรูปหรือวิสัยรูป การดำเนินไปของรูปที่ถูกรู้นับเป็น ๔ เพราะไม่ได้นับ “โณฏฐัพพะ” เข้าไปด้วย เหตุมาจาก “ผัสสะ” ก็คือ “นาม” เพราะ “ผัสสะ” นี้จัดอยู่ใน “นาม ๕” ไม่ใช่ “รูป” ใจ! “ผัสสะ” นี้เป็น ๑ ในหมวด “นาม ๕” อยู่แล้ว จึงไม่ต้องนับซ้ำเข้าไปอีก]

แต่ “ความจริง” ต้องมี “ผัสสะ” คือ “สัมผัส” อยู่เสมอ นะ

หากภาวะใดไม่มี “ผัสสะ” ที่เกิดในขณะ “ปัจจุบัน” ของ “กาล” ภาวะนั้นยังไม่ใช่ “ความจริง” ยังไม่เป็น “สัจธรรม” ที่บริบูรณ์

การจะเรียนรู้ “ความจริง” หรือ “สัจธรรม” ที่มีองค์ประกอบไม่ครบครัน ย่อมรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง “ความจริง, สัจธรรม” ไม่สมบูรณ์แน่ๆ

เพราะ “ในกาละ ๓” นั้น “ปัจจุบัน” เท่านั้นเป็น “ความจริง” ยิ่งสุดๆ กว่า “อดีต” กว่า “อนาคต”

ถ้าแม้ใครยังเข้าใจ “อดีต” หรือ “อนาคต” ว่า “จริง” ยิ่งกว่า “ปัจจุบัน” ผู้นั้นก็ไม่มี “ปัญญา” จะหยั่งถึง “ความจริง” ได้เลย

เพราะ “อดีต” หรือ “อนาคต” นั้น มันล้วนไม่อยู่ใน “สัมผัส” ของ “ทวาร ๕-๖” ณ บัดเดี๋ยวนั้น เป็นการ “รู้จัก” อยู่หลังๆ ก็ยังไม่ได้

ซึ่งเป็นภาวะที่ผ่าน “กาล” ไปแล้ว หรือยังอยู่ใน “กาล” ที่ยังไม่มา ให้ “สัมผัส” ได้ จึงเป็นสภาวะที่ “ลับ” ไปแล้ว หรือยัง “ลึกลับ” อยู่

ภาวะที่ยัง “ลึกลับ” ยังคลุมเครือ ยังไม่เปิดเผยต่อ “ทัศนะ” ของ “คน” ทั้งหลายในโลกสามารถ “สัมผัส” ด้วย “ทวาร ๕-ทวาร ๖” ได้บริบูรณ์สมบูรณ์ด้วยกัน ภาวะนั้นชื่อว่า “หมดสิ้นความสงสัย” ไม่ได้

มี “ปัจจุบันกาล” หรือ “ปัจจุบันชาติ” เท่านั้นที่ “เปิดเผย” ครบครัน

หมดเกลี้ยงทุกมุมเหลี่ยม ทุกด้าน ทุกมิติ ทุกนัยยะ ทุกฝ่าย(อันตา) ฯลฯ
ทุก“ญาณทัศนะ”แห่ง“ความจริง”ทั้งหลาย ชนิดหมดสิ้นสงสัย

โดยเฉพาะใน“กาละ ๓”เป็น“ความจริง”ชัดกว่า“กาละ”ใดๆ
เห็นมัยว่า การปฏิบัติธรรมของพุทธที่สัมมาทิฐินั้นต้องมี
“ผัสสะ”หรือการสัมผัสภายนอกของทวาร ๖ เป็นปกติอยู่ครบเสมอ
ไม่ใช่นั่ง“หลับตา”สะกดจิตมีเฉพาะแค่“ภายในจิต”ของตน
คนเดียวเท่านั้น แต่ไม่มี“ผัสสะ”ภายนอกรู้ร่วมกับคนอื่นทั้งหลาย

หรือไม่ใช่“ภาวะ”ที่ยังคลุมเครือ ยังไม่เปิดเผยต่อ“ทัศนะ”ของ
คนทั้งหลายที่สามารถร่วม“รับรู้”ด้วย“ทวาร ๖”ของเขาเองด้วยกัน
ที่“ไม่ครบครันสมบูรณ์”นั้นก็เพราะตัด“มหาภูตรูป ๔”อันเป็น
ปัจจัยสำคัญ“ต้นทาง”ทิ้งไปเลยนั่นเอง ก็ไม่มี“ผัสสะ”ที่เป็น
“ภายนอก” “เทว”ก็ไม่ครบ“๒” มันก็ไม่มี“มหาภูตรูป ๔”ให้ปฏิบัติ
ความเป็น“คู่”ครบถ้วนความเป็น“โลก”ให้ตนเองศึกษา รู้จัก รู้แจ้ง
รู้จริงเลย

มี“โลก”เหมือนกัน แต่เป็นแค่“โลกภายใน”อันไม่มี“ภาวะ ๒”ที่
ลัดวีโลกทั้งหลายทั้งลัทธิทั้งมนุษย์ที่เป็น“จิตนิยม”ด้วยกันสามารถ
“รับรู้ด้วยกัน”อ้างอิงกัน เป็น“ความจริง”ยืนยันด้วยกันได้

จะศึกษาให้รู้ครบครันด้วย“ปสาทรูป ๔”ไม่ได้ เพราะไม่มี
“ภายนอก”กับลัทธิหรือมนุษย์เขามีที่สามารถสัมผัสรู้กันได้

เช่น “พระเจ้า” เป็นต้น ยังนับว่าเป็น“ความจริง”ที่สมบูรณ์
สุด(absolute)ไม่ได้ เป็น“ความจริง”สูงสุด(ultimate)ก็ยังไม่ได้เป็น
“สัจธรรม”หรือเป็น“ความจริง”ที่ไม่ต้องพิสูจน์(axiom) ก็ไม่ได้

จึงไม่ครบ“ความจริงทั้งหมด”ที่ควรจะเป็นจะมีกัน เช่น

“มหาภูตรูป ๔” ก็ไม่มีให้สัมผัส

ดังนั้น ๑.“ลักษณะปฐวี” เช่น “ดิน น้ำ ลม ไฟ” หรือคือ “หิน ทอง เงิน เหล็ก กรวด ทราย เป็นต้น”ก็ไม่มีให้รู้ หรือ

๒.“สัสมการปฐวี”องค์ประกอบที่เป็น“กาย” คือ“ผม ขน เล็บ ฟัน หนัง”ที่เป็นภายนอกให้สัมผัสพิสูจน์ก็ไม่มีให้รู้

๓.“อาร์มณปฐวี”องค์ประกอบที่เป็น“กาย”ซึ่งมีภาวะ ๒ สัมผัสกันเกิด“เวทนา,ความรู้สึก”เป็นต้นก็ไม่มีให้รู้

๔.“สมมติปฐวี”คือ การกำหนดสมมุติดกลงเรียกกันเป็นบัญญัติ เช่น ภพบ้าง รูปบ้าง อรูปบ้าง หรือละเอียดเข้าไปเป็น “นาม”อีกบ้าง ก็ไม่มีให้รู้

หรือ ๑.“ลักษณะอาโป”ก็นัยเยี่ยงเดียวกันกับ“ปฐวี”ก็ไม่มีให้รู้

๒.“สัสมการอาโป”

๓.“อาร์มณอาโป”

๔.“สมมุติอาโป”

ก็ไม่มีให้รู้

หรือ“วาโย ๔ - เตโช ๔”ก็นัยเดียวกันล้วนไม่มีให้รู้

หรือ“รูป”ในนัยอื่นๆอีกละเอียดกว่านี้ ก็ไม่มีให้รู้ ได้เลย

จึงเป็นการปฏิบัติที่ไม่มี“เหตุ-ปัจจัย”ที่จะเกิด“รูป”อีก ๒๔ อันเป็น“อุปาทายรูป ๒๔” ที่เป็น“กระบวนการสำคัญ”ให้มาปฏิบัติ

ความเป็น“อุปาทายรูป ๒๔”นี้แหละที่ยืนยันความมีทฤษฎี มีระบบ มีระเบียบ มีวิธี มีหลักเกณฑ์ในการ“จัดการ(อภิสังขาร)” วิญญาณ หรือจิต อย่าง“มีความจริง-มีของจริง”ได้แท้

ถ้า“หลับตา”ปฏิบัติมันก็ไม่มี“รูป ๒๔”ให้ศึกษาครบถ้วน

แน่นอน แล้วจะได้“ความจริง”รึ?

เพราะ“หลับตา”นั้นมีแต่“สัญญา” ไม่มี“เวทนา” ต้องรู้จัก
รู้แจ้งรู้จริงว่า“เวทนา”นั้นมี “อาการ”อย่างไร? แคไหน? และ“สัญญา”
มี“อาการ”อย่างไร? แคไหน? มันแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ
อยู่จริง ต้องศึกษากันให้ชัดๆ

ถ้ารู้จักรู้แจ้งรู้จริง“เวทนา”ว่าแตกต่างกับ“สัญญา”ไม่ได้ ก็
เป็นอันไม่มีสิทธิ์รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความจริงของ“ปรมัตถธรรม”
ทั้งหลายได้เลย

ทั้งหมดลัทธิที่จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“เทว”ซึ่งเป็น
“วิญญาน”ที่ยิ่งใหญ่ทั้งหมด

“ความรู้”ในความเป็น“วิญญาน”ต่างๆ หลากหลายนัยไม่
สามารถรู้ได้ถึงขั้น“ปัญญา” จึงไม่มีทางที่จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“จิต
วิญญาน”อย่างเป็นจริงในความเป็น“วิญญาน”แท้จริงได้ถ้วนแน่

เพราะการจัดการ(อภิสังขาร)กับ“จิตวิญญาน” หรือ“การทำใจ
ในใจ”คือ“มนสิการ”ไม่“โยนิโส(ถูกต้อง,ถ่องแท้,ลงไปถึงที่เกิด)” แม้มีก็ไม่
“สัมมาทิฐิ”

เนื่องจากทำกันไม่เป็น ทำไม่ได้ เพราะไม่มีทฤษฎี ไม่มีระบบ
ไม่มีระเบียบ ไม่มีวิธี ไม่มีหลักเกณฑ์แบบที่ศาสตร์ของพุทธ“มี”

เช่น ไม่มี“วิชาจักรณสัมปันโน” ไม่มี“ปฏิจลสมุปปาท”
ไม่มี“อารยสัจ ๔” ไม่มี“ศีลอันเป็นอารยะ” ไม่มี“การสำรวมอินทรีย
อันเป็นอารยะ”ไม่มีสติสัมปชัญญะอันเป็นอารยะ”ไม่มี“ความสันโดษ
อันเป็นอารยะ” ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน“สามัญญผลสูตร”

“สามัญญผลสูตร”เป็นสูตรที่ยืนยันว่า ศาสนาพุทธสามารถ

ปฏิบัติแล้วเกิด“ผล”จริงในการปฏิบัติได้ตรงเป็นขั้นตอนไปตามลำดับอย่างน่าอัศจรรย์(พระไตรปิฎก เล่ม ๙ ตั้งแต่ข้อ ๙๑-๑๔๐ และเล่ม ๒๓ ข้อ ๑๐๙) จึงรู้อย่างได้ด้วยตนเอง(ปัจเจกตัง)ด้วย และเชิญให้ผู้อื่นมารู้มาดู มาเห็นความบรรลุละจริงนี้ได้อีกด้วย(เอหิภิกขุ)

ซึ่งสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน” หรือรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“รูปขันธ์-เวทนาขันธ์-สัญญาขันธ์-สังขารขันธ์-วิญญาณขันธ์” และที่สำคัญนั้นแยกแยะ“ธาตุ”หรือ“ธรรม”ออกได้ เป็น“อุตุนิยาม-พีชนิยาม-จิตนิยาม-กรรมนิยาม-ธรรมนิยาม” นี้แหละสุดยอดแห่ง“ความจริง”ที่พุทธศาสนาพิสูจน์ได้บริบูรณ์ลัมบูรณ์สุด ในความเป็น“วิญญาณ”เป็น“อัตตา”เป็น“เทว”

โดยเฉพาะความเป็น“เทว”หรือ“ความเป็น ๒”ใน“คู่หู”ของ “ธาตุ”หรือ“ธรรม”สารพัด ที่จะใช้เรียนรู้

“ความรู้”ที่เป็น“ธรรมวิสัยลัมโพชฌงค์” ที่เป็น“๑ ใน ๗ ของโพชฌงค์ ๗”จะแยกแยะดีแตกความเป็น“ธรรมะ ๒”หรือ “เทว”ออกได้อย่างกระจะกระจำ รู้จักรู้แจ้งรู้จริงตั้งแต่“อกุศลจิต” กับ“กุศลจิต”เป็นต้น แล้ว“ทำใจในใจ”ของตนให้ไม่ทำ“อกุศลหรือ บาปทั้งหลายทั้งปวงอีกเด็ดขาด(สัพพปาปัสสะ อกรรม)” ถ้าทำกรรมใดอยู่ ก็เกิดแต่“กุศลกายะเดียว(กุศลสสุปสัมปทา)”

คุณธรรมอันวิเศษเด็ดขาดดังกล่าวนี้นี้ก็ไม่มีทางรู้ได้ ไม่มีวิธีอันลัมมาทิฏฐิ ไม่รู้ชัด ไม่รู้จริง อย่างถูกตัวถูกตน ถูกสภาวะอาการ ที่สำคัญที่สุด คือ สามารถทำให้วิญญาณหรือจิต เป็น“โลกุตระ-จิต” ไม่ได้อย่างมีนัยสำคัญยิ่ง

ศาสนาพุทธมีทฤษฎี มีหลักเกณฑ์ มีวิธีปฏิบัติที่ครบบริบูรณ์

สามารถรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง ชนิดที่มี “สัมผัส” ภาวะของ “จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน” นั้นๆ ถูกตัวถูกตนกันทีเดียว แล้วก็ “ธรรมวิชัยสัมผัสโพชฌงค์” สามารถแยกแยะ วิพากษ์ วิภาชา วิตก วิจาร วิชัย “จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน” ด้วยตนเองได้แท้จริง เพราะเกิดจริง-ตายจริงในตน

จึงสามารถทำ “จิตวิญญาน” ของตนให้สะอาดจากกิเลส ตั้งแต่ กิเลสหยาบ-กิเลสกลาง-กิเลสละเอียด ได้หมดสิ้น เป็นลำดับอย่างน่าอัศจรรย์ ชนิดที่มี “สิ่งที่ถูกรู้” คือ “รูป” มาตลอด

ไม่ใช่ “ความลึกลับ” หรือความเว้งๆ ว้างๆ หลงสร้างภาวะ อย่างนั้น อย่างนี้ ขึ้นมาเอง ที่เป็น “นิรมาณกาย-สัมผัสโกคกาย-อภิสสมาณกาย”

แต่เป็นภาวะที่จับมัน คั่นตายด้วยภาวะที่ “สัมผัส” ของจริง หลุดๆ โด้งๆ โทนโทน ปัจจุบันนี้นั้นๆ ด้วยตา-หู-จมูก-ลิ้น-กาย-ใจ กัน เลยทีเดียว

และสามารถกำจัด “กิเลส” หรือ “ผี-มาร-ซาตาน” ออกไปจาก ตนได้หมดสิ้นสะอาด ตนเป็น “อิสระ” สัมบูรณ์ สำเร็จจริง

“จิต” หรือ “วิญญาน” จึงหลุดพ้น เป็นอิสระเด็ดขาดจาก “ผี-มาร-ซาตาน” กันจริงๆ

เมื่อเราเองทำตนมี “วิญญาน” ที่เป็น “วิญญาน” สุดยอดแห่ง “อิสระ” ได้แท้แล้ว เราก็เป็น “เจ้า” ของ “วิญญาน” เราเองแล้ว เรา จึงรู้จัก รู้แจ้ง ความจริงชัดแจ้งจริงจังว่า แท้ๆ แล้วมันไม่มีใครเป็น “เจ้า” จิตวิญญานของเราเลย หรือจิตวิญญานไม่ใช่ของใคร

เราเองเท่านั้นแท้ๆ จริงๆ ที่เป็น “เจ้าแห่งจิต” หรือเป็น “เจ้า” เป็น “นาย” ของ “จิตวิญญาน” เราเอง หรือ “จิตวิญญาน” เป็น “สิทธิ์”

ของเราเองแต่ผู้เดียว

เราสามารถ“ตัดสิน”จิตวิญญาณเราเองได้ทุกอย่างเด็ดขาด

เราจึงสามารถ“จัดการจิตวิญญาณ”เราเองได้อย่าง“อิสระ”
ลัมบอร์นที่สุด ถึงขั้นสุดแห่งที่สุด

พุทธมีความสามารถ“ลัมผัส”ภาวะเป็น“วิญญาณ”ในตนเอง
ตนได้ จึงรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“จิต”เป็น“วิญญาณ”อย่างจริงจัง
ชัดแท้ และ“ทำใจในใจ(มนสิการ)”หรือ“จัดการ”กับความเป็น
“วิญญาณ”จริงๆ นี้ของตนได้

จึง“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”ความเป็น“วิญญาณ” อันเป็น“สภาวะจริง”
ชนิด“ลัมผัสภาวะจริง”กันหลุดๆ โทนโท “ความรู้จัก”จึงแจ้งจริงจริง
ที่สุดแห่งที่สุดรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“วิญญาณ-อิตตา-เทว”ดีถึงขั้น
สามารถทำให้“วิญญาณ-อิตตา-เทว”สลายไปเป็น“อนุนิยาม”
หรือ“พินนิยาม”ได้ หมดลันภาวะ“จิตนิยามหรือตัวตน”กันเลย

ผู้ทำได้ปานฉะนี้จึงชัดเจนว่า “อุตฺธาตฺ”คือ อาการอย่างไร?
“พินฺธาตฺ”คือ อาการอย่างไร? “จิตธาตฺ”คือ อาการอย่างไร?
“กรรมธาตฺ”หรือ“ธรรมธาตฺ”คือ อาการอย่างไร? ก็รู้จักชนิดที่
ที่ลัมผัสของจริงได้ด้วยตนเอง อย่างไม่ลืกลบ ไม่คลุมเครือเลย

สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความจริงที่จริงได้จริงถ้วนลัน

แต่ God ของ“เทวนิยม”นั้น พิสูจน์ไม่ได้ แม้ความเป็น“ตัวตน
(อิตตา)”แท้ๆ ของตนเอง ก็“ลัมผัส”ไม่ได้เลย ยัง“ลืกลบ”อยู่

ทั้งๆที่ God เป็น“วิญญาณ”จริง เป็น“ชีวะ”แท้ เป็น“อิตตา,
ตัวตน”ต่างนับถือว่ายอด และตนมีทวาร ๖ พร้อมทั้งจะ“รู้”อีกด้วย
แต่“เทวนิยม”ไม่มีทฤษฎี“ลัมมาทิฏฐิ”กระทั่งศึกษา“จิต-

เจตสิก-รูป-นิพพาน” จึงไม่ได้รู้จักู้แจ้งรู้จริง“จิตวิญญาน” ก็ไม่มีโอกาสสัมผัส God หรือไม่ได้“สัมผัส”จิตวิญญานเต็มรูปครบถ้วน ไม่ได้เรียนรู้“รูป-เวทนา-สัญญา-สังขาร-วิญญาน”ใดๆ ทั้งด้วย “กรรม” และทั้งหมดสิ้น“กรรม”สิ้น“ตัวตน”ของตนไปจาก“กาล”

ซึ่งชาวพุทธ“อเทวนิยม”ที่มี“ธาตุรู้”ชั้น“จิตนิยาม”เช่นกัน แต่สามารถเรียนรู้กรรม-รู้วิบาก และทำตนสลายไปเป็น“อุตุนิยาม”ได้

“เทวนิยม”ไม่สามารถจะรู้จักู้แจ้งรู้จริง“อุตุนิยาม-พินนิยาม-จิตนิยาม-กรรมนิยาม-ธรรมนิยาม” เพราะไม่มีความรู้ถึงขั้น“ปัญญา” อันเป็นโลกุตระภูมิ จึงไม่ได้รู้จักู้แจ้งรู้จริง“กรรม-วิบาก-กรรมเป็นของของตน-ความตรัสรู้พระพุทธเจ้า”และทั้งหมด ๔ ประการนี้ คือ God คือ“พระเจ้า”แท้ๆ แต่ God หรือ“พระเจ้า”ไม่รู้จัก“ตัวเอง”เลย ไม่ได้เรียนรู้“ตนเอง”คือ“อัตตาหรืออาตมัน”อย่างสำคัญเลยนั่นเอง

“โอพาริอัตตา”คือ อัตตาชั้นต้น ก็ไม่ได้ลดละเลิกเลย

“มโนมยอัตตา”ขั้นต่อมาอีกมากมาย ก็ยังไม่ได้รู้ได้เรียนแน่ๆ

“อรุปอัตตา”ขั้นปลายจึงไม่มีโอกาสแม้จะได้รู้จักหน้าตาเลย

ซึ่ง“อัตตา”ทั้งหมดนั้นจะศึกษาฝึกฝนให้เกิด-ให้ตายได้จริง ด้วย“การกระทำในใจของตนเอง”นี้เอง “การกระทำ”ก็คือ“กรรม”

“กรรม”คำนี้ แท้ๆ ก็คือ God ตัวจริง นั่นเอง

ทุกสิ่งทุกอย่างสำเร็จได้ด้วย“กรรม” คือ“ความจริงที่จริง”

นั่นก็คือ “กรรม”จริงยิ่งกว่า ทุกสิ่งทุกอย่างสำเร็จได้ด้วย God ที่สามารถพิสูจน์ได้ด้วยตนเอง และ“รู้ได้”ชนิด“ปัจเจกตั้ง เวทิตัพโพ วิญญูหิ” โดยไม่ต้องเชื่อใครเลยทีเดียว

ความเป็น“กรรม-วิบาก-กรรมเป็นของของตน”นี้แหละที่

พระพุทธเจ้าตรัสรู้สำคัญยิ่งยวดในความเป็น“กรรม”นี่เองคือ God

“กรรม”ของคนแต่ละคนทุกคน ดำเนินไปกับ“กาล”มาตลอด ที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้ จนกว่า“กรรม”ของคนนี้จะล้นไปจาก“กาล”

“กรรม”กับ“กาล”นี้เป็น“ธรรมะคู่หนึ่ง” คือ “เหตุ” ซึ่ง“เหตุ” เป็น“ธรรมะคู่สำคัญ”ที่ศาสนาพุทธรู้จักู้แจ้งรู้จริง ซึ่งสามารถแยก “กรรม” แยก“กาล”ออกได้ และศึกษา“กรรม”ที่ดำเนินมากับ“กาล” ได้อันเป็น“อดีต”ไปเป็น“อนาคต” โดยเฉพาะรู้จักู้แจ้งรู้จริงได้ใน “ปัจจุบัน”นี่เองเป็นสำคัญ ที่ยืนยัน“ความจริง”ได้สูงสุตกว่ากาละ อดีต-กว่ากาละอนาคต

และด้วย“กรรม”นี่เองที่สามารถทำให้“ธรรมะ๒”ซึ่งเป็น“เหตุ” ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดปานใดๆ ได้ไปตามลำดับใน“ปัจจุบันกาล(ทิฐฏกาลหรือ ทิฐฐธรรม ซึ่งเป็นปัจจุบันชาติ)”ที่ตนทำสำเร็จตามภูมิธรรมของแต่ละคน ตั้งแต่ผู้เริ่มบรรลุป็น“อาริยบุคคล”ไปตามลำดับ

“โสดาบัน”คือ ผู้บรรลุธรรมโดยมี“จิตเกิด(โอบปาตักโยนิ)” เป็น จิตใหม่ มี“ธาตุอื่น(อัญญธาตุ)” ที่เป็น“โลกียจิต”เกิดขึ้นจากจิตเดิม เป็นจิตใหม่..จิตใหม่นี้คือจิตที่เข้าสู่กระแสความเป็น“โลกุตระจิต”

“โสดาบัน”แปลว่า ผู้แรกถึงกระแสธรรม

กว่าจะเป็น“โสดาบัน”เต็มตัว ก็ต้องมีคุณธรรมครบ ๔ ภาวะ เจริญขึ้นๆ ได้แก่ “โสดาบันนะ(เข้ากระแสโลกุตระ)-อวิณิปาตัมม(อาจจะ ยึกยักยังไม่เที่ยงแท้มั่นคง แต่ก็ไม่ตกต่ำจากที่บรรลุได้อีกแล้ว)-นิยตะ(มีคุณธรรม แข็งแรงเที่ยงแท้ ไม่ตกต่ำอีกแน่นอน)-ลัมโพธิปรายนะ(เดินหน้าไปสู่ที่สูงที่สุด ได้จริง)”

จาก“โสดาบัน”ก็เจริญขึ้นเป็น“สกิทาคามี” และ“อนาคามี”

ขั้นสุดท้าย“อรหันต์”ก็เป็นอัน“จบกิจตน”หมดกิเลสของตนแท้ๆ

“กิเลส”มันยึด“ตัวตน” เมื่อปฏิบัติจน“ดับกิเลสอาสวะ”ได้จริงๆ
สลายความเป็น“อัตตา”ของตนให้เป็น“สูญ”ได้จริงแท้

นั่นคือ “ทำใจในใจ”ของตนให้เป็น“อุตฺธาตฺ”ก็ได้ เป็น“พิชธาตฺ”
ก็ได้ หรือทำ“จิตธาตฺ-วิญญาณธาตฺ”ด้วย“กรรม” หรือด้วย
“การทำตนของตนเอง”นั่นเอง มีผลสำเร็จได้จริง จนมีคุณธรรม
อย่างวิเศษ เป็น“อมตบุคคล”คือผู้“ยังจิตให้เป็นไปในอำนาจได้(วสวัต-
ตโก)”ขั้นต้นก็สามารถทำ“นิพพาน”ได้

นั่นคือ ทำ“จิตอกุศล”หรือ“กิเลส”ของตนให้ตายสนิทได้
ชนิดที่“ไม่เกิดอีก”เป็นอันขาดเที่ยงแท้ ยั่งยืน ตลอดกาล ไม่
เปลี่ยนแปลงแล้ว ไม่มีอะไรมาหักล้างนิพพานนี้ของตนได้ ไม่กลับ
กำเริบจริงๆ นี่คือ“กิเลสปรินิพพาน(กิเลสอาสวะนั้นๆ ตัวนั้นเรื่องนั้นดับสนิท
สิ้นรอบ)”

ส่วนความมี“ชีวิต”ยังอยู่ ชีวิตยังไม่ตาย “จิต”ยังสะอาด

“ตายสนิท”เฉพาะ“กิเลส”เท่านั้น ที่“กำจัด”ได้ถึงขั้น“ดับ
สลาย”สิ้นไปแต่“อาสวะ” ส่วน“ชีวิต”ยังมีอยู่ “ชีวิตเกิด”อยู่ก็ได้
หรือจะทำการ“ตาย”ให้ตนเป็นที่สุดถึงขั้น“ตายไปเลย”
แยกธาตฺ“จิต”ของตนได้ ให้หมดสิ้นเป็น“อุตฺธาตฺ”ไปเลย
ไม่มี“ธาตุจิต”ของตนเหลือมารวมตัวกันขึ้นเป็น“ชีวิตขึ้น
จิตนิยาม”อีกแล้ว ก็ได้จริงๆ

นั่นก็คือ การตายแบบ“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”ไง!

การทำ“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”ให้ตนเองนี้มันเกินกว่า
อำนาจ“พระเจ้า” หรือนอกอำนาจ“พระเจ้า”จะมาเกี่ยวข้องหรือ

จัดการกับ“วิญญาน”ของเราได้

เพราะเราจัดการกับ“จิตวิญญาน”ของเราเองถึงขั้นไม่มี
“ชีวิตินทรีย์”ได้สำเร็จตั้งแต่เรายังมีชีวิต”เป็นๆนี้ให้แก่ตนไปที่ละส่วน
ของจิต คือ แยก“จิต”เป็น“เจตสิก” แล้วจัดการทำ“อกุศลเจตสิก”
นั่นเอง ให้“ตาย”ไปที่ละ“เจตสิก” จนหมดอาสวะ

“ปรินิพพาน”คือ “นิพพาน”ดับอาสวะหมดสิ้นรอบแล้ว

“ปรินิพพาน”คือ ทำ“ความตาย”ให้แก่“เทว”เป็น“อเทว”

“อเทว”ก็คือ ความหมด“เทว” ไม่มีความเป็น“เทว”แล้ว

ไม่เป็น“เทว”คือ ไม่เป็น“อตตะ”หรือ“วิญญาน”อีกแล้ว

นั่นคือ ไม่เป็น“สุข-ทุกข์”กันแล้ว เท่ากับไม่เป็น“พระเจ้า”

แล้ว ไม่เป็น“ภาวะ ๒”แล้วนั่นเอง

“พระเจ้า”ยังมี“สุข”อยู่ ยังไม่“ปรินิพพาน” ยังเป็น“เทว”

ผู้“อเทว”จึงคือ ผู้“ปรินิพพาน” ไม่มีแม้แต่“สุข”ไม่มีทั้ง“สุข”
ทั้ง“ทุกข์” เป็น“สูญ”ทีเดียว ตั้งแต่ยังมีชีวิตเป็นๆอยู่

“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”เป็นที่สุดแห่งที่สุดของ“ความ
ไม่มี”วิญญานกันอีกแล้วใน“กาล”แห่งจักรวาล หรือแห่งเอกภพ

ศาสนาพุทธสามารถทำ“ความจริง”กับความเป็น“วิญญาน”
แท้ๆได้ รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“การเกิด-การดับ”ของวิญญานถึงปานฉะนี้

จากการเรียนรู้รู้ความเป็น“วิญญาน”ที่มีจริงในตน อันเกิด
เป็น“คน”ชาติแล้วชาติเล่า นับชาติไม่ถ้วน จึงรู้จักรู้แจ้งรู้จริง
ความเป็น“วิญญาน”แท้ๆจริงๆ ว่า “เกิด-ดับ”กันไหน?

จึงสามารถ“ดับ”ความเป็น“วิญญาน” ว่า ทำอย่างไร?

● จบฉบับที่ ๓๔๘

ฉบับที่ ๓๔๙ สิงหาคม ๒๕๖๒

ฉบับ ๓๔๘ เรากำลังสาธยายถึงว่า ศาสนาพุทธสามารถทำ
“ความจริง”ในความเป็น“วิญญูณ”แท้ๆ ได้ อย่างครบถ้วน

จากการเรียนรู้ความเป็น“วิญญูณ”ที่มีจริงในตน อันเกิดเป็น
“คน”ชาติแล้วชาติเล่า นับชาติไม่ถ้วน จึงรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น
“วิญญูณ”แท้ๆ จริงๆ ว่า “เกิด-ดับ”กันไหน?

จะ“เกิดขึ้น-ตั้งอยู่-ดับไป”กันอย่างไร?

และที่สุดสามารถทำ“ตัวตน(อัตตา)”หรือทำ“วิญญูณ”ของตน
ที่เป็น“จิตนิยาม”ให้สิ้น“สูญสลาย”กลายเป็น“ดินน้ำไฟลม”ไปเลย
จัดการความเป็น“ตัวตน(อัตตา)”หรือทำ“วิญญูณ”หรือทำ“เทว”ให้
เป็น“๑”เท่ากับกลายเป็น“พีชนิยาม” หรือเป็น“๐”เท่ากับทำ“ตัวตน
(อัตตา)”หรือทำ“วิญญูณ”กลายเป็น“อุตุนิยาม”ไปได้จริง

หมดเกลี้ยงความเป็น“วิญญูณ”หรือ“อัตตา”หรือ“เทว”
สำหรับตนไปจาก“พระเจ้า” ซึ่งเป็น“นัยสำคัญ”มากประเด็นนี้

“วิญญูณ”หรือ“อัตตา”ของเราหายไปจาก“กาล”ของเอกภพ
มหจักรวาล เท่ากับหายไปจาก“พระเจ้า”อย่างอิสระที่สุด

“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”กลายเป็น“ดินน้ำไฟลม”ไปเลย

นั่นคือ“วิญญูณ”หรือ“อัตตา”หรือ“เทว”ในความเป็น“ตน”
หมดสิ้นเกลี้ยงไปจาก“พระเจ้า”กันเลยทีเดียว ตามที่ชาว“เทวนิยม”
เชื่อว่า“พระเจ้า”เป็น“เจ้าของ” หรือเป็น“ผู้สร้าง”ความเป็น
“วิญญูณ”หรือ“อัตตา” กันเลย ปานนั้น

ศาสนาพุทธสามารถทำ“การดับ”ความเป็น“วิญญูณ”หรือ
หรือ“อัตตา”หรือ“เทว”ให้สูญสลายหายไปจาก“พระเจ้า”ได้

อย่างแท้จริง โดย“วิญญูณ”หรือ“อัตตา”ของเรา“ตายลง”แล้ว
ไม่ต้องไปอยู่กับ“พระเจ้า” ตามความเชื่อของ“เทวนิยม”

แต่เทวนิยมนั้นรู้“การเกิด-การดับ” หรือรู้“การมีชีวิตแล้ว
ตาย”แค่จากชีวิตชาติเดียว เกิดมาชาติเดียว ตายแล้วก็ไปอยู่กับ
“พระเจ้า” ก็จบ จึงมีความรู้เรื่อง“ชาติ(การเกิด)”สั้นมาก น้อยมาก

“เทวนิยม”ไม่รู้จักความเป็น“กรรม”ที่เกิดอยู่ใน“กาล”
ชาติแล้วชาติเล่า มี“กรรม”มี“วิบาก”เป็นของตน นับชาติไม่ถ้วน

ชีวิตของ“จิตินิยม”นั้นมี“กรรม”ไปกับ“กาล” และ“กรรม”
เวียนว่ายตายเกิดไปกับ“กาล”

จนกว่าตนจะสามารถ“จบกรรม”ตนได้แท้ จบ“ชาติ”ได้จริง
ด้วยการทำ“ปรีนิพพานเป็นปรีโยสาน” จึงจะสิ้น“กรรม”ไปจาก
“กาล”

พุทธรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“กรรม”ที่ไปกับ“กาล” ได้อย่างดีวิเศษ
และจัดการ“กรรม”ได้จบสูงสุด จบ“ชาติ”ที่มีอยู่ใน“กาล”สำเร็จ

“เทวนิยม”ไม่รู้แจ้งไม่สำคัญเรื่อง“กรรม” อันมี“วิบาก”
ของตนที่มี“ผล”กับชีวิตต่อเนื่องกันไปนับชาติไม่ถ้วน ดังที่เป็น
“นิยายแห่งชีวิตของแต่ละคน”วนเวียนอยู่ในโลก ที่มีกันเป็นนิยาย
มากมาย แต่ละชาติๆ ชาติแล้วชาติเล่า ซึ่งล้วนเป็นไปตาม“กรรม”
ทั้งสิ้น เป็นตัวกำหนด

“กรรม”เป็น“ตัวบงการชีวิต”ของแต่ละคน แต่ละชาติๆ

“กรรม”นี่เองคือ God ตัวแท้

“กรรม”ของตนเองจึงมีตั้งแต่“ปัจจุบัน” และเป็นกรรม“อดีต”
แล้วจะเป็นใน“อนาคต” เทวนิยม“จบกรรม”ของตนหมดสิ้นไปจาก

“กาล”ไม่ได้ ต้องมี“อัตตา”มี“กรรม”อยู่ใน“กาล”ไปนิรันดร์

พุทธเจ้ารู้แจ้งรู้จริง“จิตนิยาม”คือ“วิญญาน”ล้วนมี“กรรม”ของตนเอง”ทั้งสิ้นแท้ๆ ที่เป็น“ตัวปรากฏ”และเป็นไปอยู่ใน“กาล”

ตั้งแต่ได้ชื่อว่า“ชีวะ”ยึดตัวเองเป็น“ตน(ISH)” แล้วก็“ความเห็นแก่ตน(selfish)”จากขั้น“พีชนิยาม”กระทั่งถึงขั้น“จิตนิยาม”ขึ้นมาใน“กาล” จนกว่าจะทำ“ปริณิพพานเป็นปริโยสาน”ให้แก่ตนไป

แต่เทวนิยมไม่มีความรู้ทาง“ชีววิทยา”ถึงขั้นที่กำลังกล่าวถึงนี้ ยังไม่เชื่อเรื่อง“กรรม”ที่เวียนตายเวียนเกิดชาติแล้วชาติเล่า นับไม่ถ้วน เชื่อแต่ว่า ตายแล้วไปอยู่กับ“พระเจ้า”ในแดนสวรรค์ทั้งนั้น และจะมี“บางราย”ที่พระเจ้าบัญชาให้ตกนรก ซึ่งแล้วแต่พระประสงค์ของ“พระเจ้า” ก็รู้กันอยู่แค่นี้

ดังนั้น ทุกคนจึงต้องทำตนให้พระเจ้ารัก อ้อนวอนพระเจ้าทุกอย่างเท่าที่จะทำได้ เพื่อให้พระเจ้ารัก และเชื่อกันด้วยว่า พระเจ้า“รัก”คนทุกคน ไม่“ชัง”ใครเลย จึงค่อนข้างประมาท

แต่อย่างไรก็ตาม เทวนิยมล้วนเชื่อกันว่า “อำนาจ”สูงสุด บันดาลสรรพสิ่งทั้งหลายอยู่ที่“พระเจ้า” เป็นสิทธิ์ขาดสูงสุด

ไม่ใช่“อำนาจทั้งหลาย”อยู่ที่“กรรม”ของตนเองนั่นเองแท้ๆ ตนเอง“ทำ”เองที่“ทำ”ดี”หรือทำ“ชั่ว”ก็ด้วยตนเอง แล้วตนก็ต้องเป็นไปตาม“กรรมดี-กรรมชั่ว”ของตน ไม่มีใครช่วยได้

ไม่เชื่ออย่างนี้กัน แต่เชื่อกันว่า ตนจะเป็นอะไรก็ล้วน“พระเจ้า”ประสงค์ให้เป็นทั้งสิ้น

ส่วนพุทธถือว่า“กรรมจำแนกสัตว์”หรือสัตว์ทั้งหลายในโลก ล้วนเป็นไปตามกรรมของตนเองที่ตนทำ” ตนประสงค์ ตนอยากเอง

เมื่อตนทำตามความอยากของตนเอง ตนก็เป็นไปตาม“กรรม”ที่
ทำเอง ที่อยากเอง

กรรมตนเองบันดาลตนให้เป็นไป นั่นคือ “กัมมโยนิ”

คือ กรรมบันดาล ไม่ใช่ God บันดาล

แต่“เทวนิยม”เชื่อมั่นสนิทว่า God บันดาลทั้งนั้น คนจะ
ไปบันดาลตนเองไม่ได้

“เทวนิยม”ยึดมั่นถือมั่นว่า “God โยนิ” เชื่อว่า“พระเจ้าทำให้เกิด” คือ God เป็นผู้ทำให้เกิดทุกสรรพสิ่ง

ไม่ใช่“กัมมโยนิ”แบบพุทธ ที่หมายความว่า “กรรม”เป็นเครื่อง
พาเกิดพาเป็น “กรรม”ต่างหากเป็นเครื่องพาให้ไปสวรรค์หรือ
ไปนรก หรือทำ“ตนเอง”ให้สูญสลายกลายเป็น“ดินน้ำไฟลม”ไปได้
เป็นที่สุด เลิกการมี“ตัวตน”หรือตนบันดาลให้ตนหมด“อัตตา”

พุทธมี“กรรม”เป็นใหญ่เป็นผู้บันดาล

พุทธสามารถ“ลั่นสวรรค์-ลั่นนรก”ของตน ลั่นบุญ-ลั่นบาป
ของตนได้ก็ด้วย“กรรมของตน”แท้ๆ บันดาลตนเองทั้งสิ้น

ไม่ใช่ God หรือพระเจ้า เป็นผู้บันดาล

ศาสนาพุทธสามารถศึกษาปฏิบัติตนจนกระทั่งเป็นผู้“ทำกรรม”
ชนิดที่“ลั่นบุญลั่นบาป” คือ“บุญญาปาปปริกษิโณ”สำเร็จสูงสุดได้
สำเร็จ เป็นผู้“ดับสวรรค์-ดับนรก”หรือ“ไม่มีสวรรค์ไม่มีนรก”กันอีก
แล้วในชีวิตของคนผู้นี้

คนผู้นี้คือ ผู้สูงสุดของชีวิต“ตน”ในโลก

คนสูงสุดเป็น“อรหันต์” คือเป็นคนผู้“ลั่นบุญ-ลั่นบาป(บุญ-
ปาปปริกษิโณ)” ผู้“ลั่นสวรรค์-ลั่นนรก” หรือ“ลั่นสุข-ลั่นทุกข์”นั่นเอง

“สุข-ทุกข์”จึงเป็นเรื่องชั้น“โลกุตระ”ในศาสนาพุทธ ผู้สามารถ
“ดับสวรรค์-ดับนรก” หรือ“ดับสุข-ดับทุกข์”สำเร็จจริง เป็นอรหันต์
ผู้“ดับสุข-ดับทุกข์”ก็“สิ้นบุญสิ้นบาป”สนิทไม่ต้อง“มีบุญ-
มีบาป”จะต้องทำกันอีกแล้ว

“อรหันต์”จึงเป็น“คน”ที่ไม่ทำ“บุญ” ไม่ทำ“บาป”อีกเด็ดขาด
แม้จะมีชีวิตอยู่อีกนานเท่าใดไปในวัฏฏสงสารก็ตาม เพราะ“จบบุญ-
จบบาป”แล้วสนิท “สวรรค์-นรก”หรือ“อารมณ์เป็นสุข-เป็นทุกข์”
ก็ไม่เกิด(ชาติ)ในจิตใจอีกแล้ว

จะมีอะไร“สัมผัสกาย-สัมผัสใจ”แรง-เบาแบบไหนจิตใจก็
“ทรงอยู่(ธรรม)”กลางๆ อย่างแข็งแรง“ทรงตัว(ธ)” ไม่หวั่นไหว
ไม่แปรปรวน

“กรรม”ทุกการกระทำของอรหันต์จึงเป็นแต่“กุศล”

“กรรม”ทุกการกระทำของอรหันต์ ไม่เป็น“บุญ”อีกแล้ว

คำว่า“กุศล”กับคำว่า“บุญ”จึงมีนัยสำคัญที่แตกต่างกันยิ่ง ใน
ความเป็น“กรรม”ของคน

“กุศล”ก็ตาม“บุญ”ก็ตาม ต้องมีความรู้เข้าใจเป็นสัมมาทิฐิ
แม่นๆ จึงจะทำ“กรรม”หรือจึงจะมี“การกระทำ”ถูกต้องจริงๆ แท้ๆ

“มิจฉาปฏิบัติ”หรือ“สัมมาปฏิบัติ”ซึ่งเกิดได้-เป็นได้ก็ด้วย
“กรรม”ที่ตนทำว่า“มิจฉาทิฐิ”หรือ“สัมมาทิฐิ”ของผู้นั้นเป็น“เหตุ”
โดยแท้

“การปฏิบัติ”จึงจะมี“ผล”เป็น“สัมมาผล”

“สัมมาทิฐิ”จึงเป็น“ประธาน”แท้จริงของ“กรรม”ทั้งหลาย ที่
จะทำให้“วิญญาน”เป็นไป “วิญญาน”ของศาสนา“เทวนิยม”นั้น

เป็นไปและจบลงที่ God คือที่“พระเจ้า” ซึ่งมีอยู่เป็นอยู่กับ“พระเจ้า”
นิรันดร์

“วิญญาณ”ของศาสนา“เทวนิยม” จึงไม่มีสลายสูญไปได้
แต่“วิญญาณ”ของศาสนา“อเทวนิยม” หรือของพุทธนั้น จบ
“บุญ”จบ“บาป”หรือ“จบสวรรค์”จบ“นรก”ลงได้ด้วย“กรรม”ของ
ตนเอง

นั่นคือ จบสุข-จบทุกข์ ได้ก็ด้วย“กรรม”
แล้วสุดที่สุดก็“สูญสิ้น-จบวิญญาณ”ลงด้วย“กรรม”ของ
ตนเอง ตนเป็นผู้ทำเองทั้งสิ้น จึงรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“วิญญาณ”
“วิญญาณ”คือ“จิตนิยาม”ที่เป็น“จิตธาตุ” สลายกลายเป็น
เป็น“อุตธาตุ”หรือ“อุตุนิยาม” ก็จบสิ้นความเป็น“ชีวะ”กันไปเลย
ตลอดกาลนิรันดร์

“อัตตา”ก็หายสลายไป “ชีวะ”ก็ตายไปตลอดกาล นิรันดร์
“วิญญาณ”ไม่กลับฟื้นขึ้นมาอีกเลยนิรันดร์

พุทธจึงทำ“วิญญาณของตน”ให้หมดสิ้น “สูญสลาย”หายไป
จาก“กาล”ของโลกได้จริง ด้วย“กรรม”ของตนเองนี้แหละ

แต่“พระเจ้า”ทำไม่ได้ ไม่รู้วิธี ไม่มีอำนาจ

“พระเจ้า”ทำ“วิญญาณ”ของใครๆ หรือทำ“วิญญาณ” ของ
“ตนเอง”ให้สูญสิ้นเป็น“ดินน้ำไฟลม”ไปไม่ได้

แต่พุทธทำ“วิญญาณ”ให้สูญสิ้นสลายหายไปกลายเป็น
“ดินน้ำไฟลม”ได้จริง โดย“กรรม(การกระทำ)”ของตนเองแท้ๆ

“กรรม”นี้แลเป็นสัจจะความจริงยิ่งใหญ่แท้จริงที่สุด ไม่ใช่
“พระเจ้า” หรือ God หรือ

เพราะ“ตนเอง”ต่างหากที่เป็น“เจ้าของ “อัตตาหรืออาตมัน” หรือ“วิญญาน”ของตนเอง จัดการ“ดับสิ้นสูญสลายอัตตาหรืออาตมันหรือวิญญาน”ของตนเองได้เอง

ตนเองเป็น“เจ้าของวิญญานของตน”จริงๆ

ไม่ใช่“พระเจ้า”แน่นอนเด็ดขาด ที่เป็น“เจ้าของวิญญาน”ของเรา

เพราะ“คน”แต่ละคน ที่ศึกษาปฏิบัติ“สัมมาทิฐิ”สามารถพิสูจน์ความจริงที่เป็น“วิญญาน”ใน“ตัวเอง”ได้จริงๆ

“วิญญาน”ก็เป็น“ธาตุรู้” ซึ่งเริ่มตั้งแต่“รู้” ที่เป็นเซลล์เดียว ชื่อว่า“สัตว์”ที่เป็นชีวิตชั้น“จิตินิยาม”อันแตกต่างจากชีวิตชั้น“พีชนิยาม” ไปจนกระทั่งเป็น“คน”มีเป็นล้านๆ เซลล์

“พระเจ้า”นับถือกันว่าเป็น“วิญญาน”คือ “ธาตุรู้”ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดแห่งที่สุด มากที่สุด สูงที่สุด และมี“ตายตัว”เท่าที่มี มี“พระบุตร”นำมาถ่ายทอดและบันทึกมาให้คนในโลก“รู้ตาม”ได้ และก็มีเท่าที่ตำราของศาสตร์“เทวนิยม”มีบันทึกไว้เท่านั้น ไม่มีมากกว่านั้น

ไม่ว่า“ความไม่เที่ยง”ของ“องค์ประกอบในทุกสรรพสิ่ง”ที่เกิดที่เป็นอยู่“กาล”จะแปรจะเปลี่ยนไป“ไม่คงที่”ปานใด“เทวนิยม”ก็ใช้“สูตรเดียว”ตายตัว ไม่มี“ลัทธิปริสธรรม ๗”หรือ“มหาปเทส ๔”

ทั้งๆที่“กาล”ไม่เคย“อยู่กับที่” “กาล”ไม่เคย“คงที่” “กาล”เลื่อนไป เดินไป เปลี่ยนไป อยู่ตลอดแท้ๆ

“กาล”ไม่เคย“เที่ยง”อยู่กับที่เลย

ทุกสรรพสิ่งใน“กาล”จึงต้อง“เคลื่อน”ไปด้วย แม้แต่“กรรม” “กรรม”ก็“ไม่เที่ยง-ไม่คงที่”ไปกับ“กาล”ด้วย

แต่พุทธรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“กรรม”และสามารถหยุด“กรรมชั่ว”
อย่าง“เที่ยงแท้ ยั่งยืน ตลอดกาล ไม่แปรเปลี่ยน ไม่มีอะไรหักล้างได้
ไม่กลับกำเริบ

พุทธ“หยุดเสพสุขเสพทุกข์”เด็ดขาดให้แก่“วิญญาน”ของ
ตนเองได้ เพราะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“วิญญาน”ด้วย“ปัญญา”

แต่“เทวนิยม”ยังไม่มีความรู้ขั้น“ปัญญา” มีความรู้แค่“เง็ก”
ซึ่งแม้แต่“ความรู้”เรื่อง“วิญญาน” หรือ“ความจริง”ใน
“สภาวะที่เป็นวิญญาน”เท่านั้นแหละ มี“อาการ-เพศ-นิमित-อุเทศ”
อย่างไร? ลักษณะไหน? เทวนิยม”ก็ไม่สามารถแยกแยะ ออกมา
ชี้แจงสาธยายให้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงรายละเอียดใน“กระบวนการ(process)”
ต่างๆได้

แต่พุทธหรือ“อเทวนิยม”นั้นสามารถแจกแจงแยกแยะออกมา
สาธยายให้รู้แจ้งชัดเจน และสามารถนำมาปฏิบัติให้เกิด“ผลจริง”
ชนิดที่เกิดจริงเป็นจริงในตนเห็นจริง “ล้มผัส”ได้กันจริงๆ ยืนยัน
กับผู้อื่น ว่า “ล้มผัส”แล้วรู้“ความจริง”นั้นได้เช่นเดียวกับที่เรารู้
ตรงกัน ตาม“ความจริง”นั้นๆ ด้วย“ความรู้”ที่เรียกว่า“ปัญญา”

ทว่า“ความรู้ลึก”อันเป็น“เวทนา”ของแต่ละคน ที่มีต่อ
“ความจริง”นั้น ก็แปลกแตกต่างกันได้ หรือเหมือนกันคล้ายกันก็ได้

ในความเป็น“คน”จึงสามารถพิสูจน์“วิญญาน”ที่คนชาว
“เทวนิยม”นับถือกันว่า “วิญญาน”เป็นของ“พระเจ้า”ทั้งหมด
หรือ“วิญญาน”ยิ่งใหญ่ที่สุด อย่างเป็น“ของจริง”ที่เป็น“ธาตุรู้” คือ
“วิญญาน”นี้แท้ๆ ในตัวเราเองจริงๆ ได้อย่างละเอียดจนสุดเป็นที่สุด

“วิญญาน”จะยิ่งใหญ่แค่ไหน? ปานใด? ก็ไม่ลืกลับ สามารถ

ใช้ความเป็น“คน”พิสูจน์ได้ ให้“คน”ในโลกล้นนิวาสนี้แหละเป็นผู้รับรองกัน ยิ่งมากคนเท่าใด ก็ยิ่งยืนยันว่าเป็น“ความจริง”ยิ่งๆ เท่านั้น

ไม่ว่า“วิญญาณ”ที่ยิ่งใหญ่นั้น พิสูจน์ไม่ได้ ยังคลุมเครืออยู่ ลึกลับอยู่ แต่ยอมรับประกันว่า“ดีสุด-สูงที่สุด”แล้วเฉพาะใน“หมู่ตนเอง”เท่านั้น “วิญญาณ”ที่ยิ่งใหญ่นั้น คน“นอกหมู่เทวนิยม”ร่วมรู้ไม่ได้

แม้คน“ในหมู่เทวนิยม”จะเป็น“คนหมู่มาก”รับรองกันว่าเป็น“ความจริง” แต่ก็ยังเป็น“ความจริง”ที่ไม่เป็น“วิทยาศาสตร์”

เพราะแค่จะ“พิสูจน์”ว่า “พระเจ้า”ล้มผัส

แม้กระนั้น“พระเจ้า”ของชาวเทวนิยมก็“ยังลึกลับ”อยู่นั่นเอง ในหมู่ตนเองแท้ๆ ก็ไม่มีใครได้“เห็น”พระเจ้าได้ หรือสามารถ“ล้มผัส”พระเจ้าด้วย“ทวาร ๕”ภายนอกของคนที่มีชีวิตในโลกนี้ไม่ได้เลย

ซึ่งยังงี้ๆ ความเป็น“พระเจ้า”ของเทวนิยมก็ยังลึกลับ คลุมเครืออยู่นั่นเอง “คน”เป็นๆ ทั้งหลายในโลกกาละปัจจุบันชาตินี้ “ล้มผัส”พระเจ้าร่วมกันไม่ได้ ล้มผัส“กาย”พระเจ้าที่ยิ่งใหญ่ไม่ได้

เพราะ“พระเจ้า”ไม่มี“กายภายนอก”ร่วมกับ“จิตภายใน”ยืนยันว่า เป็น“กาย”ที่มีภาวะ“๒”ของ“เทว” อันแปลว่า“๒” ครบถ้วน แค่เบื้องต้นของความเป็น“เทว”แท้ๆ คือ “กาย”กับ“จิต” หรือ “สภาวะ”กับ“บัญญัติ” ซึ่งยืนยันภาวะ“คู่”ของความเป็น“เทว”ที่ต่าง ยอมรับกันว่ายิ่งใหญ่ สมกับที่ชื่อว่า“เทวนิยม”เลย

“เทวนิยม”แปลว่า “ภาวะ ๒ ที่ยิ่งใหญ่อันเป็นความจริงที่ ยกย่องกันว่า“ยิ่งใหญ่หนึ่งเดียว”เลิศสุด สูงสุด ไม่มีใดเทียม

แต่“พระเจ้า”จะล้มผัสยืนยันแค่ภาวะของ“กาย”กับ“จิต”

ที่เป็น“ภาวะ ๒”คู่แรกเบื้องต้นก็ไม่ได้เสียแล้ว เพราะ“พระเจ้า”ไม่มี“กาย”ให้คนในโลก“ลัทธิสร้างภายนอก”ได้เลย

จะอ้างว่า“เป็น“กายทิพย์” ก็คำว่า“กายทิพย์”นี้แหละ ที่จะต้องยืนยัน“พิสูจน์“ความเป็น“ทิพย์”หรือ“ทิพพ”ที่แปลว่า วิเศษ, เลิศกว่ามนุษย์, เป็นของเทวดา

ก็คำว่า เทวดา นี้เองแหละคือ“เทว”แท้ๆ แต่ไปกำหนดหมายให้แปลกเปลี่ยนไปเป็น“ความลึกลับ”ที่สมมุติกันขึ้นมาให้เป็น“ความลึกลับ” ที่เป็น“กาย ๓”ที่เป็น“กายลึกลับ”ของชาว“เทวนิยม”หรือของคนนอกศาสนาพุทธทั้งหลาย ที่ยังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“กาย ๓”ที่เป็น“กายลึกลับ”นี้กัน

“กาย ๓”ที่เป็น“กายลึกลับ” ได้แก่

๑.นิรมาณกาย

๒.ลัมโบคกาย

๓.อภิสสมาณกาย

ซึ่ง“กาย ๓”ที่เป็น“กายลึกลับ”นี้ ไม่สามารถพิสูจน์กันได้ มีทั้งภายนอกทั้งภายในครบลัมผัสได้เป็นวิทยาศาสตร์ มันมีแต่“ภายในจิต”ของใครของมัน“ฝันเองของตนเองคนเดียว”

นิรมาณกาย คือ กายที่คนแต่ละคนต่างก็เนรมิตขึ้นมาเอาเองของแต่ละคน บั่นสร้างเอาเองขึ้นมาในจิตของตนเท่านั้น

ลัมโบคกาย คือ กายที่คนแต่ละคนต่างก็“อุปาทาน”กันว่า “เสพร่วมกันอยู่” แต่แท้ๆ นั้นต่างคนต่าง“สมมุติขึ้นมาเสพในภายในจิตของแต่ละคนเอง”แล้วหลงว่าเหมือนกันเป็น“อุปาทานหมู่” ซึ่งไม่ใช่“ความจริงที่ลัมผัสด้วยกายภายนอก ๕ ทวารด้วยกัน”ได้จริงเลย

ต่างคนต่าง“สมมุติอยู่ในใจตนเอง”ในจิตของตนของแต่ละคนจริงๆ
เพราะต่างก็เป็น“อทิสสมานกาย”กันทั้งนั้น

อทิสสมานกาย คือ กายที่ไม่มีใครมองเห็นของใคร ต่างคนต่างอยู่ใน“จินตนาการ”ของตนเองทั้งสิ้น แต่“อุปาทานหมู่”กันเป็น“สัมโมคคกาย” ซึ่งแท้ๆแล้ว “ต่างก็เนรมิตหรือต่างก็ปั้นสร้างภวะนั้นขึ้นมาจากแต่ละคนเอง ว่าฉันก็เห็นภวะนั้นเหมือนกับคุณทุกคนแหละ” แต่จริงๆ นั้นไม่มีใครเห็นของอะไร ไม่มีใครสัมผัสของใครได้เลย ต่างก็“อทิสสมานกาย”ทั้งนั้น

“อทิสสะ”ก็แปลว่า “ไม่เห็น” อยู่ดีๆ แท้ๆ นี่ไง!

“กาย ๓ ที่เป็นกายลึกลับ”นี้มันล้วนเป็น“จินตนาการ”ของแต่ละคนในจิตของใครของมันต่างหาก เพราะภวะทั้ง ๓ นี้ “สัมผัสภายนอกร่วมกันไม่ได้” มันเป็น“กายปลอม”เพราะไม่ใช่“กาย”ที่มี“ภายนอก” มันเป็น“กายที่สร้างขึ้นในจิต”ของใครก็ไม่เห็นของใคร มีแต่เห็นอยู่ในใจของตนๆ คนเดียวเท่านั้น

“กายที่สร้างขึ้นในจิต”ของตนเอง จึงเป็น“กายปลอม-กายเก๊” เพราะเป็น“กาย”ที่ไม่มี“ภายนอก”เป็น“ภวะ ๒”

“กาย”คือ“ภวะ ๒” ที่ต้องมี“ภายนอกกับภายใน”เป็นคู่กัน อย่างสำคัญเสมอ ที่แยก“ภวะ ๒”กันไม่ได้

ถ้าแยกกันได้เมื่อใด ก็ไม่เป็น“กาย”เมื่อนั้น

ความไม่เป็น“กาย”นี้เองคือ ภวะที่สิ้น“ภวะ ๒”คู่สำคัญที่สุดในศาสนาพุทธ นั่นคือ ลินสุข-ลินทุข “ไม่มีสุข-ไม่มีทุข”

“ดับ”ความเป็น“ตัวตน”หมดสิ้นความเป็น“อัตตา”ของ“เทว”เป็น“อนัตตา”สำเร็จ ก็จบกิจเป็น“นิพพาน”

“ภาวะคู่”หรือ“ภาวะ ๒”นี้แหละที่“เทวนิยม”ไม่สามารถตีแตก แยกแยะ“เทว”ในความเป็น“จิต มโน วิญญาณ”ได้ละเอียดลออ และสามารถจัดการ“กิเลส”ที่มันก็คือ “อกุศลจิต”ได้ที่เป็น“ส่วนย่อย” หรือเป็น“ส่วนไม่ดี”ของ“จิต”ของ“วิญญาณ”ออกไปได้สำเร็จ “จิต”จึงมีแต่“จิตสะอาด” ที่เป็น“อุเบกขา” บริสุทธิ์ปราศจากผิ,มาร หรือ“ชาตาน”

ซึ่งศาสนาพุทธสามารถตีแตก“จิต”หรือ“วิญญาณ” ออกได้ แบ่งแยกแยะเป็นรายละเอียดที่มีนัยสำคัญแต่ละ“อาการ”ซึ่ง “ความแตกต่าง(สิ่งคะ)”กัน แล้วจัดการส่วนของ“จิต”ที่เรียกว่า “เจตสิก”ส่วนที่“ไม่ดี”หรือเป็น“กิเลส” อันเป็นผิเป็นมาร ชาวเทวนิยม ก็เรียกว่าชาตาน

แต่ชาว“เทวนิยม”ไม่ศึกษาความเป็น“ชาตาน” และจัดการ กำจัด“ชาตาน”ออกไปจาก“จิต”จาก“วิญญาณ”ได้อย่างเป็นจริง

ศาสนาพุทธจึงสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า “วิญญาณ” หรือ “จิต”หรือ“อัตตา”หรือ“เทว”นั่นคือ เหตุ-ปัจจัยที่ปรุงแต่งกันอยู่ คือ ลังขารกันตาม“ปฏิจลสมุปบาท”ที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้

ชาวพุทธเป็น“อเทวนิยม” ที่สามารถตีแตกแยกแยะ“เทว”ได้ กระทั่งรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“เทว”จนครบจบถ้วน และ“จัดการ(อภิสังขาร)” ภาวะที่เป็น“วิญญาณ”ให้“ดี”สูงสุดได้อย่างเที่ยงแท้ยั่งยืนตลอดไป ชนิดที่ไม่แปรเปลี่ยนเป็นอื่นไปอีกเลยนิรันดร์ได้

และสามารถ“จัดการ(อภิสังขาร)”ภาวะที่เป็น“วิญญาณ”ซึ่งก็คือ “อัตตา”ให้ไม่เป็น“ภาวะ ๒ (เทว)”ได้อย่างสัมบูรณ์(absolute)สุดๆ

สูงสุดจัดการกับ“ตนเอง”ที่เป็น“อัตตา”ให้หมดสิ้นเป็น

“อนัตตา”หรือเป็น“นิพพาน” ที่สุด“ปรินิพพานเป็นปรีโยสถาน”ได้จริง ทำให้“วิญญูญาณ”ของตณกลายเป็นดินน้ำไฟลมไปจบสุดสิ้น

พุทธจึงพิสูจน์“ความจริง”ในความเป็น“วิญญูญาณ”หรือ “เทา”ได้“จบสุด เป็นที่สุดได้จริงแท้

ลองพิจารณาดูก็แล้วกัน วินิจฉัยกันดูซิ ว่า ๒ ภาวะนี้ ใครจะ ยอมรับภาวะไหน? ใครจะเห็นว่าภาวะใดเป็น“ความจริง”ยิ่งกว่ากัน?

(๑) “ภาวะ”นั้นคนเป็นๆในโลกปัจจุบันนี้ “สัมผัสรับรู้ร่วมกันได้” ในกาละปัจจุบันชาติ(ภฏฐธรรม) โดยการใช้ทวาร ๕ “ตา-หู-จมูก-ลิ้น-กาย”อันเป็นภายนอกของทุกคน“สัมผัสรับรู้”กันจริงๆ

กับ(๒)อีก“ภาวะหนึ่ง”คนเป็นๆในโลกขณะปัจจุบันนี้เช่นกัน แต่“สัมผัสรับรู้ร่วมกันไม่ได้”ในกาละปัจจุบันชาติ (ภฏฐธรรม) แม้จะมี “ตา-หู-จมูก-ลิ้น-กาย”อันเป็นภายนอกเหมือนกันแท้ๆ

แต่เพราะ“พระเจ้า”ที่“เทวนิยม”ว่า“มีอยู่”นั้น ของใครก็มีอยู่ “ในภายในใจ”ของตนเองแต่ละคนเท่านั้นแท้ๆ คนใดก็ไม่สามารถ จะ“สัมผัสรับรู้”เข้าไปแตะถึง“ในภายในใจของใคร”ได้เลยทั้งนั้น

แม้ตนเองก็ไม่สามารถ“สัมผัสพระเจ้า”เป็น“ภายนอก”ได้

“พระเจ้า”นั้นไม่มีใครจะ“สัมผัส”เป็น“ภายนอก”ได้เลย

คุณจะทำ“ตา”ของคุณเข้าไป“สัมผัสเห็นรูปในใจของคนอื่น” ได้มั๊ย? “ตา”มันคือเครื่องมือให้คน“ดู”ภายนอกแล้วรู้ในใจตน เท่านั้น

คุณจะทำ“หู”ของคุณเข้าไปแตะ“สัมผัสเสียงในใจของคนอื่น” ได้มั๊ย? หูมันมีเฉพาะให้คน“ได้ยิน”ภายนอกแล้วรู้ในใจตน เท่านั้น

คุณจะทำเอา“จุมุก”เข้าไปแตะ“สัมผัสกลิ่น”ในใจของคนอื่น”
ได้มั๊ย? จุมุกมันมีเฉพาะให้คน“ดมกลิ่น”ภายนอกแล้วรู้ในใจตนนะ

คุณจะทำเอา“ลิ้น”เข้าไปแตะ“สัมผัสรส”ในใจของคนอื่น”ได้มั๊ย?
รสนั้นมีเฉพาะให้คน “แตะสัมผัส”ภายนอกแล้วรู้ในใจของตนนะ

คุณจะทำเอา“ร่างกาย”ภายนอกเข้าไป“สัมผัสให้รู้เย็นร้อน
อ่อนแข็ง”ในใจของคนอื่น”ได้มั๊ย? ร่างกายภายนอกมันก็อยู่ภายนอก
“มันก็ต้องแตะสัมผัส”กันที่ภายนอก แล้ว“ใจ”จึงจะ“รู้”สิ่งนั้นได้

คุณจะทำเอาอวัยวะที่เป็นทวาร“ภายนอก”ของคุณ เช่น“ตา”
ยื่นทะลุเข้าไป“แตะ”อวัยวะภายในของคนอื่น” ตาเป็นวัตถุจะ
เข้าไปยังไง?

แต่คุณเอา“ตาภายนอก”ของคุณมาใช้“แตะสัมผัสภายนอก”
แล้ว“ใจ”ภายในก็“รู้”สิ่งภายนอกนั้นเข้าไปเป็น“ธาตุรู้”ในใจภายใน
จึงรู้ภาวะนั้นด้วยกันเป็น“เหตุ”ครบ“๒”ทั้งนอก-ทั้งในได้ตรงกัน
ใช่มั๊ย?

“ภาวะ”ที่สัมผัส“ภายนอก”ได้ “ธาตุรู้”จึง“รู้”ความเป็น
“นามธรรม”เข้าไป“ในภายใน” ชื่อว่า“วิญญูญาณ”หรือ“เหตุ” เมื่อ
ครบ ๒ บริบูรณ์ ก็เป็น“ความจริง”ได้พร้อมกันสมบูรณ์

แต่“ภาวะ”ที่สัมผัสไม่ได้ด้วยทวาร ๕ ภายนอก ก็ไม่สามารถ“รู้”
ว่าเป็น“ความจริง”อีก ๕ ทวาร มันก็ไม่ครบบริบูรณ์ถ้วนภาวะ ๖ เต็ม

มันก็ยัง“ลึกลับ”อยู่สำหรับผู้ปิดทวาร ๕

จึงต้องรู้จักรู้แจ้งรู้จริงทั้งภายนอกและทั้งภายในครบเป็น“๒”
ยืนยัน“รู้”กับผู้อื่นด้วย

นี้แหละคือ การรู้“เหตุ”ครบถ้วน“๒”แท้

๒ ภาวะไหน เท่าที่อธิบายนี้ ภาวะไหนล่ะ จะเป็น“ความแท้จริง”
กว่ากัน?

ใครจะยอมรับ“ภาวะ”ไหน? ว่าแท้ ว่าเป็น“ความจริง” ก็ลอง
ไตร่ตรองดูเถิด ทุกคนมีอิสระที่จะตัดสินให้แก่ตนเอง

ซึ่งไม่น่าจะยากเลย ว่า ภาวะไหน ควรจะเป็น“ความจริง”
ที่“จริง”กว่ากัน

ความเป็น“วิญญาณ”ในศาสนาพุทธนั้นพระพุทธเจ้าจึงตรัส
ยืนยันให้ศึกษา“วิญญาณ”ด้วยตนเอง

และ“วิญญาณ”นั้นต้องเป็น“วิญญาณ”ที่เกิดจากการ“สัมผัส”
ด้วยทวารภายนอก ๕ คู่ แต่ละคู่ แล้วเกิด“ความรู้สึก”ของตนๆ
แต่ละคนจริงๆ มี..รูป,เสียง,กลิ่น,รส,โผฏฐัพพะ

และมีที่สามารถกำหนดรู้ของตนเองได้ด้วย“ใจในใจ”

จึงจะมีครบ“๖ วิญญาณ”ได้แก่ จักขุวิญญาณ-โสตวิญญาณ-
ฆานวิญญาณ-ชีวหาวิญญาณ-กายวิญญาณ-มโนวิญญาณ

ไม่ใช่ไปศึกษาจาก“วิญญาณ”ที่ล่องลอย อยู่ภายนอกตัวเรา
ซึ่งมันไม่มี“วิญญาณ”ที่มี“การสัมผัสแห่งทวาร ๖”ของตนเองเลย

เพราะมันมันไม่มี“สภาวะจริง(ปาตุภาวะ)” ยืนยันอยู่ใต้ง่า สัมผัส
ได้อยู่แท้ๆ หลุดๆ ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสปริชาษภิกษุสภาที่ว่า ความ
เป็น“วิญญาณ”ล่องลอยอยู่นอกตัวเรานั้นมัน เป็น“ทัญญูลามก(ปาปกัง
ทัญญคตัง)” มันเป็น“มิจฉาทัญญ”ที่แท้นั่นเอง (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๒ ข้อ ๔๔๐)
“วิญญาณ”แบบนั้นมันไม่เป็น“วิญญาณฐิติ”

“วิญญาณ”ในศาสนาพุทธนั้นต้องมี“นาม-รูป”มี“อายตนะ”
มี“ผัสสะ”ภายในและภายนอกกระทบกันแล้วเกิดขึ้นเป็น“ธาตุรู้”ให้

เจ้าตัว“รู้” มี“แหล่งที่ตั้ง”เป็น“ภาวะคู่”ที่กระทบสัมพันธ์กันขึ้น“๕ คู่”
ที่เป็น“กามภพ”ภายนอก ที่ผู้วิเศษฯหลงว่ามันเป็น“กามคุณ ๕”

ผู้ลัทธิมาทิวาฐิแท้จึงจะรู้ว่ามันเป็น“กามโทษ”คือ“กามาทีนวะ”
ก็จะจัดการ“กามโทษ ๕ (กามาทีนวะ)”นี้ให้หมดก่อน

เหลือ“ภายใน”เป็นคู่สุดท้ายที่เล็กละเอียดกว่า“ภายนอก”
ก็ค่อยจัดการเป็นขั้นปลาย ไม่ลับสนเรื่อง“ภายนอก-ภายใน”

โดยไม่ต้อง“หลบตา”เลย ปฏิบัติ“ลัทธิ”ได้ตั้งแต่“ภายนอก”
ได้แล้ว ก็สามารถ“อยู่เหนือ”ภายนอกนั้น โดยไม่ต้องหลบลิ้นหนี
ภายนอกแต่อย่างใด ก็ยัง“ลัทธิ”ปกติที่มีอำนาจจิตที่“อยู่เหนือ
(อุตตระ)”ภาวะโลกภายนอกนั้นสบายๆ เป็นสามัญ อัตโนมัตได้

การ“หลบตา”เข้าไปปฏิบัติจัดการกับ“ภายใน”ก่อนจึงไม่เป็น
ลำดับที่มี“ความฉลาด”เพียงพอ ตามที่เตียรลียเขาเป็นกันอยู่

“วิญญาน”นี้แหละเป็น“ธาตุรู้”ที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้สามารถ
ปฏิบัติกันตรงที่ว่า “รู้”กันจริงๆ-สัมผัส“รู้สึก”ได้กระจะกระจำงสว่าง
แจ้งชัดเป็น“รูป-เสียง-กลิ่น-รส-สัมผัส”ด้วยตา-ด้วยหู-ด้วยจมูก-
ด้วยลิ้น-ด้วยกาย” โดยมี“ใจ”ของตนแต่ละคนเป็นทวาร“กลาง”
ร่วมรู้ไปกับ“ทวารภายนอก ๕”ด้วยทั้งหมด

รู้เกี่ยวกับ“ภายนอก ๕”คู่หมดครบ ทำจิตสะอาดหมดจดสิ้น
“ภายนอก”ได้แล้ว จึงจะเหลือ“ภายใน”ที่เฉพาะ ๑ เดียวที่ยัง
ไม่สะอาดให้เราจัดการได้เป็นขั้นสุดท้าย มันก็จะง่าย ไม่มี“ภายนอก”
ที่แรงที่หยาบกว่าเป็นภาระยื้อยุดฉุดรั้งให้ยากแต่อย่างใดเลย

แต่ถ้าไปทำ“ภายใน”ก่อน เมื่อเปิดทวารออกมารับกระทบ
“ภายนอก”จิตที่สะอาดแล้ว“ภายใน”มีเล็กละเอียดกว่าก็ต้อง

ต่อสู้กับแรง“ภายนอก”อันแรงอันหยาบกลับมาเป็นได้ง่ายอีก
ไม่แล้วเสร็จได้โดยง่ายเลย ชับซ้อนวกวน ไม่เป็นลำดับหยาบกลาง
ละเอียด

เราจึงสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น “วิญญาน” ได้
ละเอียดลออครบถ้วนบริบูรณ์ ครบ“วิญญาน”ในโลกได้อย่าง
เป็นลำดับ หยาบ กลาง ละเอียด ลาด ลุ่ม เหมือนฝั่งทะเล

พุทธมัททฤษฏีเรียนรู้“วิญญาน”ได้ ด้วย“กระบวนการ ๑๐๘”
ที่ครบสมบูรณ์สูตรจบ

และรู้ทั้ง“อาการเกิด-อาการตาย”ของ“วิญญาน” และทั้ง
สามารถ“ทำ”ความเกิด-ความตาย”ให้แก่“วิญญาน”ในตนได้อย่าง
เป็นที่สุดเรียกว่า“นิพพาน” ที่สุดถึงขั้น“ไม่เหลือความเป็นวิญญาน”
เกิดอีกเลย ทำ“๐ (ความสูญ)”ให้แก่วิญญานของตนสำเร็จได้แท้จริง

วิญญานดับหรือตายแล้ว“สูญ”สิ้นสลายไปจาก“กาล” หรือ
จาก“พระเจ้า”ด้วยตนเอง

จะว่ายิ่งใหญ่ “ตนเอง”ก็ยิ่งใหญ่กว่าอะไรหมด แม้แต่ความ
ยิ่งใหญ่ว่า“พระเจ้า” เพราะจัดการกับ“วิญญานของตนให้เกิด-
ให้ตาย”ด้วยตนเองได้จริง หรือให้เป็นไปตาม“กรรม”ของตนเองได้
แน่แท้ ก็จริงดังกล่าวนี

ก็พิสูจน์ว่า“พระเจ้า”ไม่ได้ยิ่งใหญ่ไปกว่า“วิญญาน”ของตน
เลย ไม่ได้ยิ่งใหญ่ไปกว่า“อัตตาหรืออัตมัน”ของตนเด็ดขาด

ตนจัดการ“วิญญานของตนเอง”ได้ด้วย“กรรม”หรือด้วย
ตนกระทำของตนเองได้ ให้เป็นคน“ทำดี”ก็ได้ ถึงที่สุด“ดับตนเอง”
หมดสิ้นนิรันดร์จริง

“การดับตนเอง”ก็ดี “การล้นบุญล้นบาป” ก็ดี หรือ“ล้นสวรรค์-ล้นนรก”นั่นแหละคนที่เป็นเจ้าของ“วิญญูณ”ตนเองทำเองได้ทั้งล้น

“กรรม”ที่เป็น“การกระทำ”ของคน และเป็นการกระทำที่ “ล้นบุญล้นบาป(บุญบาปปรกติ)”นี้ คือ“กรรม”ที่เป็น“นิพพาน”

“ล้นบุญ-ล้นบาป”หรือ“นิพพาน”นี้เป็นโลกุตระแท้ๆ ใน ศาสนาพุทธ ดับสวรรค์-ดับนรก หมดล้น“เทว”

“บุญ”จึงเป็น“พลังงานจิต”ที่ผู้มีภูมิธรรมถึงขั้นอารยบุคคล เท่านั้น คนโลกุตระภูมิเท่านั้นที่สามารถทำ“บุญ”กำจัดกิเลสได้จริง

ผู้ไม่รู้จ้กู้แจ้จู้จริงภาวะ“วิญญูณ”และความเป็น“บุญ”อย่าง “ลั้มาทิลลั”กันจริงๆ จะไม่สามารถ“ทำบุญ”มีผลสำเร็จได้เด็ดขาด จึงไม่มีสิทธิ์“ล้นบุญ-ล้นบาป”ได้หรอก

“ความล้นบุญ-ล้นบาป”นี้แลคือ“นิพพาน”ของ“อเทวนิยม” ศาสนาพุทธมี“นิพพาน”และ“ปรินิพพานเป็นปรีโยสาน”สำเร็จจริง กันปานฉะนี้

ชาว“เทวนิยม”นั้นไม่มี“นิพพาน” โดยเฉพาะ“ไม่มีปรินิพพาน เป็นปรีโยสาน”เด็ดขาด

“จิตวิญญูณ”ของเทวนิยมจึงต้องมีอยู่นิรันดร์ สูญล้นสลาย หายไปจาก“กาล”ไม่ได้

เพราะชีวิตันวิญญูณของชาวเทวนิยม ตายแล้วต่อจากนั้น ไป ไม่มี“ความรู้และความจริง”กันแล้วว่า“วิญญูณ”ของแต่ละคน จะ“อยู่อย่างไร-จะมีความเป็นไปกันอย่างไร”

เทวนิยมเขามี“ชาติเดิยว” ตายแล้วเขาก็จบ ไปอยู่สวรรค์กับ “พระเจ้า”เท่านั้น เขาไม่ได้เรียนรู้“การเวียนตาย-เวียนเกิด” ที่มี

“กรรม” มี“วิบาก” มี“กรรม”เป็นของตนเองกันเป็นล้านๆ ชาติ นับชาติไม่ถ้วน เหมือนชาว“อเทวนิยม”ที่ได้เรียนรู้กัน

หรือมี“ความรู้”เรื่องทฎฐิ ๖๒ ได้บ้าง ที่ตนเองรู้ได้ด้วย“การระลึกตามชั้นร้ออดีต ๑๘ หรืออนาคต ๔๔ แต่ก็ไม่บรรลุนิพพาน” และไม่สามารถ“ปรินิพพานเป็นปรีโยสาน”ได้แน่แท้ ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสจำแนกไว้ชัดย้ง ใน“พรหมชาลสูตร”(พระไตรปิฎก เล่ม ๙ สูตรแรก)

เพราะยังไม่มี“สัมมาทฎฐิ”ที่เป็นปัญญาความรู้ชั้น“โลกุตระ”ตามแบบของพุทธ

ก็ไม่มี“วิชา ๘”ที่สามารถจัดการกับ“สังขาร-วิญญาน-นามรูป-อายตนะ-ผัสสะ-เวทนา-ตัณหา-อุปาทาน-ภพ-ชาติ”

กระทั่ง“ดับภพ-จบชาติ”ของตนได้จริง

พุทธสามารถ“ดับภพ-จบชาติ”ชนิดที่“สูญ”สลายทำลาย“ธาตุ”ที่เป็น“วิญญานธาตุ”ของตนได้อย่างเป็นนิรันดร์ทีเดียว

แต่เทวนิยม“จบ”กันโดยถือว่า วิญญานจะต้องไปอยู่กับ“พระเจ้า”อันเป็นแดน“สวรรค์” ต่อจากนั้นก็ไม่มีใคร“รู้จักรู้จริง”อะไรต่อไปอีก เป็น“สุขนิยม”(สุขนิยม คือผู้หลงมกยอยู่กับสุขว่าเที่ยงแท้)

นอกจาก“รู้”ได้จาก“สมมุติบัญญัติ”ว่า“สุข”เป็นของพระเจ้าเท่านั้น ตามพระคัมภีร์ที่บันทึกกันไว้ว่า “พระเจ้า”เป็นใหญ่สูงสุดเป็นเจ้าของ“วิญญาน”หรือ“อาตมัน”ทั้งหลายและ“สุข”

“เทวนิยม”ที่ไม่มีความรู้ใน“กรรม”ใน “วิบาก”ใน“กรรมเป็นของของตนเอง”นั้นจะไม่มี“การเวียนว่ายตายเกิด”เลย จะ“จบ”กันแค่เกิด-ตาย“ชาติเดียว”แล้วไปอยู่กับ“พระเจ้า”

ส่วนลัทธิที่มีการเวียนตาย-เวียนเกิด อยู่บ้าง บางคนจะมาระลึก

กันได้อีกที ก็ต่อเมื่อเวียนว่าย-ตายเกิด กันอีกนับชาติไม่ถ้วน แต่ก็ระลึกได้ใน“อดีต ๑๘ ทิณฏฐิ” หรือ“อนาคต ๔๔ ทิณฏฐิ”ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้นั่นเอง

ถ้าผู้ใดยัง“มิจฉาทิณฏฐิ” ยังไม่เริ่มมี“อาริยมุมิ”ผู้นั้นก็จะ“วนเวียน”เกิด-ตายไปนับชาติไม่ถ้วน เวียนวนเป็น“โลกียชาติ”ไปตลอดกาล นิรันดร์

หากผู้ใดยังไม่ล้มมาทิณฏฐิบริบูรณ์ แล้วปฏิบัติให้บรรลุ“อรหนต์” ก็จะไม่“จบสิ้นสุด” ล้มบูรณ์ได้ ก็ไม่สามารถ“ปรินิพพานเป็นปรีโยสาน”ได้เป็นอันขาด

พุทธ“อเทวนิยม”มี“กรรม”ของตนเป็น“อำนาจ”ยิ่งใหญ่ที่ทำให้“วิญญาน”ของตนเป็นไปตาม“พลังอดีต”กับ“พลังปัจจุบัน”ซึ่งก็คือ“เทว”ผู้ยิ่งใหญ่แท้ ที่ทำให้เราเป็นไป(กัมมโยนิ) แม้ที่สุดถึง“ปรินิพพานเป็นปรีโยสาน”

ส่วน“เทวนิยม”นั้นมอบให้“พระเจ้า”ท่านจะสั่งใครลงนรกก็เป็นเรื่องของ“พระเจ้า”

วิญญานนอกนั้นทุกวิญญานก็จะอยู่สรวรรค์กับพระเจ้าทั้งสิ้น นิรันดร์ ..เชื่อกันอย่างนี้

จบกันแค่นี้ ไม่มีใครสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“วิญญาน” ได้อย่างศาสนาพุทธ ที่สามารถตีแตกแยกแยะ“วิญญาน” ออกไปได้ อีกหลายนัย เช่น เป็น“รูป-เวทนา-สัญญา-สังขาร-วิญญาน” หรือแยกออกไปได้เป็น“รูป ๒๘”กับ“นาม ๕” ฯลฯ

ที่สำคัญคือ พุทธสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“การเกิด-การตาย”ของ“จิตวิญญาน”ของตนได้ ทั้งในขณะปัจจุบัน ทั้งอดีต ทั้งอนาคต

และทั้งสามสามารถทำให้เกิดให้ตายได้ด้วยตน เป็น“อมตบุคคล” ที่สุด
“ทำกาละ” โดย“สิ้นกรรม”ไปจาก“กาล”เองได้สนิท

ส่วน“เทวนิยม”บางลัทธิก็เรียนรู้ แต่ไม่มีลัทธิใดสามารถ“รู้จัก
รู้แจ้งรู้จริง”ชีวิตที่มี“การเกิด-การตาย” และทำ“การเกิด-การตาย”
ให้แก่“วิญญูณ”ถึงที่สุดแยกธาตุวิญญูณให้เป็น“อุตฺธาตฺ”ไป
ไม่เหลือความเป็น“จิตธาตุ” หรือ“วิญญูณธาตุ”อีกเลยตลอดนิรันตร
หลังจาก“การตายไป”ของแต่ละวิญญูณของแต่ละ“อตฺตา(อาตมัน)”
ได้เหมือนศาสนาพุทธ

เพราะไม่ได้ศึกษาเรียนรู้เรื่อง“อตฺตา” หรือ“วิญญูณ”อย่าง
ถ่องแท้จึงไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“การเวียนว่าย-ตายเกิด”ว่ามี
“กรรม” มี“วิบาก” มี“กรรมเป็นของของตน(กัมมัสสกะ)-ตนเป็น
ทายาทของกรรมของตน(กัมมทายาท)-กรรมของตนพาตนเป็นไปต่างๆ
(กัมมโยนิ)-ตนมีเฝ้าพันธุ์ของตนเอง(กัมมพันธุ์)-ตนต้องอาศัยกรรม
ของตน(กัมมปฐิสฺสโร)”แท้ๆ

โดยเฉพาะ“ตนทำวิญญูณของตน”ให้สูญสิ้นสลายหายไป
จาก“กาล”ได้จริง หมดเกลี้ยง ไม่เหลือ ไม่ต้อง“ตายแล้ว”จะต้อง
ไปรวมตัวอยู่กับ“พระเจ้า”นิรันตรเลย

ทำ“กรรม”ของตนให้สูญสิ้นไปจาก“กาล”อันพึงมีอยู่ต่อไป
ตามหน้าที่จักรวาลเด็ดขาด ไม่เหลือ“กรรม”ของตนอยู่ใน“กาล”
อีกเลยตลอดนิรันตร พุทธทำกับ“กาละ”ได้อย่างนี้จริงๆ

เทวนิยม“ทำกาละ”ไม่ได้ถึงอย่างนี้

แต่ต่อเทวนิยม“ทำกาละ”กันได้ปานฉะนี้

นั่นคือ ทำ“การตาย-การเกิด”ให้ตนอยู่ใน“กาละ”ได้ตามที่

ตนต้องการ อย่างเป็น“อมตะ” คือ จะเกิดหรือจะตายเอง ได้เอง

“อมตะ”หมายถึง ผู้ที่บรรลุ“วิมุตติ”แล้วสามารถจะยัง“ความเกิด”ให้แก่ตนวนเวียนอยู่ในวัฏฏะต่อไปอีกกี่ชาติๆ ก็ได้ หรือจะ“ตาย”ชนิดที่เรียกว่า“นิพพาน”ก็ได้ และที่สุด“ปรินิพพานเป็นประโยชน์สาน” ดับ“อัตรตาของตน”ไปจาก“กาล”นิรันดร์เลยก็ได้แท้

คือ ที่สุดทำตนให้ตาย “สิ้นกรรมไปจากกาล”นิรันดร์สำเร็จ ได้อย่างเป็นจริง สุดท้าย

ภาวะยัง“ไม่ตาย”นั่นคือ ความมี“ชีพ” ภาวะที่“ตาย”จึงจะชื่อว่า“ไม่มีชีพ” หหมดชีวะ

ส่วนชาว“เทวนิยม”นั้น“วิญญาน”จะมีอยู่นิรันดร์ ย่อมหมายถึงยังมี“ชีวะ”นิรันดร์

“กาละ(หรือกาล)”คือ“เวลา” ซึ่งเป็นภาวะของ“การเคลื่อน”ในสรรพสิ่งของเอกภพหรือมหจักรวาล “กาล”ยังไม่ใช่“ชีวะ”

“กาล”เป็น“รูป” แต่“กรรม”จัดเป็น“นาม”

“กาล”ไม่ใช่“วิญญาน”

ส่วน“กรรม”นั้นมี“วิญญาน”ร่วมอยู่ใน“กาล”ด้วย

เพราะ“วิญญาน”เป็น“จิตนิยม”

แต่“กาล”ยังไม่ใช่“จิตนิยม”ยังเป็นแค่“การเคลื่อนที่”ของ“ธาตุ”ที่จะเป็นได้ทั้ง“รูปหรือนาม” ถ้ามีแต่“รูป”เคลื่อนที่จากที่หนึ่งไปอีกที่หนึ่ง นี่คือ“กาล” ยังไม่ใช่“ชีวะ”

หาก“การเคลื่อน”นั้น มี“ธาตุรู้”เป็นผู้นำหรือเป็นประธาน บงการ“การเคลื่อน”ไปด้วย“ความรู้สึก”คือ มี“ธาตุรู้”ที่รู้สึกถึงชั้น“เวทนา” มี“ภาวะเห็นแก่ตัว(selfish)” ก็เริ่มเรียกภาวะนี้ได้ว่า เป็น

“ลัทธิ”หรือ“จิตนิยาม” ที่มี“ธาตุรู้”ชั้น“วิญญาน” ชั้นมี“ขั้น ๕” เป็น“ชีวะ”แน่

เพราะ“ชีวะ”นั้นเป็นได้ตั้งแต่“พินนิยาม”ไปถึง“จิตนิยาม”

ส่วนที่เป็น“อุตุนิยาม”อยู่ ยังมีใช้“ชีวะ”

“จิตนิยาม”ถ้ามี“การเคลื่อนไหว”ก็ถือว่าเกิด“กรรม”หรือมี “การกระทำ”ก็มี“ผล”ของ“กรรม”ขึ้นแล้วสะสมเป็น“ผล”เรียกว่า “วิบาก” ซึ่งติดตามเล่นงาน“ตน”ไปมีพลังมีฤทธิ์กับ“ตน”ไม่จบสิ้น

จนกว่าผู้้นั้นจะสำเร็จผลเป็น“อรหัต”ขึ้นไปจึงจะหมดสิ้น “วิบาก”ตามเล่นงาน“ตน”ได้อีก เพราะอรหัตหยุด“กรรมชั่ว” แล้วเด็ดขาด “กรรม”ปัจจุบันก็มีแต่“กรรมดี”ทับทวีขึ้นเรื่อย ๆ

“กรรมวิบากชั่วอดีต”จึงไล่ไม่ทัน จึงชื่อว่า“หมดบาป”

และ“บุญ”อรหัตก็ไม่ต้องทำอีกแล้ว เพราะกิเลสหมดแล้ว อย่างเพียงแต่ยังยืนตลอดไปนิรันดรแล้ว

“ชีวะ”ชั้น“พินนิยาม”หรือ“พิน”นั้นยังไม่มี“วิบาก” ยังไม่ถึงว่า “กรรมเป็นอันทำ” จึงยังไม่สะสมเป็น“ผล”ทั้งกุศลทั้งอกุศล ไม่สะสม เป็น“ผล”ทั้งบาปทั้งบุญ ยังไม่เหมือน“จิตนิยาม”

“กิริยาของพิน”จึงยังไม่สะสม“วิบาก”ใดๆ เลย และยังไม่เรียกว่า “กรรม” เพราะยังไม่มี“เวทนา” “ธาตุรู้ของพิน”ยังไม่ถึงชั้น “วิญญาน” “ธาตุรู้”ของพินยังเป็นแค่“สัญญา”เท่านั้น

“กรรม”ของ“จิตนิยาม”จึงจะมี“วิบาก”สะสมเป็น“ของตัวเอง” ใน“อัตตภาพ”ของใครของมัน เรียกว่า “กัมมัตสกะ”คือกรรมของ ใครก็เป็นของของตน เฉพาะของคนคนนั้นเท่านั้น แบ่ง“กรรม-วิบาก”ให้ใครไม่ได้เลย “กรรมเป็นของตน”แต่ผู้เดียว

“กรรม”ถ่ายทอดทาง“สรีระ”อันเป็น“ยีน”หรือ DNA จากพ่อแม่ถึงลูกก็ไม่ได้ เป็นอันขาด

ชาวพุทธส่วนใหญ่ยังเข้าใจ“กรรมพันธุ์”หรือ“กรรมเป็นเผ่าพันธุ์”ไม่ได้ เพราะวิปลาสไปเข้าใจว่า “กรรมพันธุ์”เป็นการถ่ายทอดทาง“สรีระ”หรือทาง“ยีน”หรือทาง DNA

แต่แท้ๆ แล้ว ถ่ายทอดได้ทาง“กรรม”ของตน เป็น“วิบาก”ของตน อันเป็น“ของตนเฉพาะ”เท่านั้น

สรีระ ยีน DNA ถ่ายทอดทาง“กรรม”กันไม่ได้ ไม่ว่าพ่อแม่ปู่ย่า ตายาย ลูกหลานเหลน “กรรม” เป็นของตน ถ่ายทอดได้เฉพาะของตน เป็น“ผลกรรม”หรือ“วิบาก”ของตนเท่านั้น

เพราะ“กรรมเป็นเผ่าพันธุ์ของตนเองเท่านั้น” แบ่งให้ใครก็ไม่ได้เด็ดขาด แม้แต่แบ่งให้พ่อให้แม่หรือให้ลูกให้หลาน

“วิบาก”นี้จะติดตามเป็น“พลังงาน”ออกฤทธิ์มีบทบาทกับ“เจ้าของกรรม”คือ“อาตมันหรืออัตตา”ตามแรงวิบากในโอกาสแห่ง“กาล”อันเป็นปฏิภานของ“พลังงาน ๒ หน่วย”เสมอ

ที่เรียกว่า “ปฏิภาน ๒ ภาวะ”เช่น“ไปกับมา”หรือ“สูงกับต่ำ”หรือ“มากกับน้อย” หรือ “แรงกับเบา”หรือ“ผลักกับดูด” หรือ “action กับ reaction” หรือ“รักกับชัง” หรือ“สุขกับทุกข์”เป็นต้น จะมีมากหรือน้อย แรงหรือเบา ก็เท่ากับ“แรง”ที่เกิดขึ้นๆ มีแรง“ออกไป”เท่าใด ถ้าไม่มีอะไรเสียดทานเลย ยังมีแรงเคลื่อนในตนเองเท่าเดิมได้แรงนั้นก็“สะท้อนกลับมา”เท่าที่มี“ออกไป”เสมอ

ถ้าไม่เท่าเดิมก็จะแปรเปลี่ยนให้เป็นไปตาม“เหตุ-ปัจจัย”ที่ลดหรือเพิ่มนั้นๆ

แต่ในความจริงนั้น ทูบรพยาภาศของมหาจักรวาล มีสารพัด
สสารกับพลังงานที่จะมีฤทธิ์เป็นตัวแปรได้อยู่ทั่วไป ชนิดที่ยากจะ
สามารถตรวจสอบมา“รู้”ได้ครบถ้วนไปหมด

ในโลกหรือในมหาจักรวาลจึงตกอยู่ใน“ความไม่เที่ยง-ไม่
แน่นอน”ด้วยประการฉะนี้

ลัทธิที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้จึงคือ ภาวะของ“ไตรลักษณ์”อัน
ได้แก่ ความไม่เที่ยง(ไม่คงเดิม)-เป็นทุกข์(ไม่ใช่สุข)-ไม่ใช่ตัวตน(อนัตตา)

ซึ่งเป็น“ลัทธิ”อันเป็น“ความจริงสูงสุด”เป็นภาวะที่มี
“ความรู้สึก”หรือ“เวทนา”อันคือ“จิตนิยาม”นี้แหละ ผู้สามารถมี
“ความรู้หรือความรู้สึก”ขั้นนี้ จึงสูงขึ้นมาจาก“ความรู้หรือความรู้สึก”
ของปุถุชนคนโลกีย์ได้

ซึ่งแน่นอน “พีชนิยาม-อตุณิยาม”ยังไม่มี“ธาตุรู้”ลักษณะ
เช่นปานฉะนี้ได้เป็นเด็ดขาด

ต้องเป็น“จิตนิยาม”ขั้น“อารยชน”ขึ้นไป ซึ่งเป็นบุคคลผู้ได้
พบลัทธิพุทธ ได้ฟังลัทธิธรรม และสามารถเรียนรู้ตนมี“การทำใจในใจ
ของตน(โยนิโส มนสิโรต)”ให้มี“ความรู้หรือความรู้สึก(เวทนา)”เจริญเป็น
ความรู้-ความฉลาดพัฒนาขึ้นถึงขั้น“ปัญญา”ได้ ก็เป็นลำดับๆไป
ซึ่งเริ่มตั้งแต่“โสดาบัน”เป็นขั้นต้น เกินกว่าภูมิปุถุชน

“จิตนิยาม”คือ“นาม” แต่ก็เป็น“รูป”ได้เมื่ออยู่ในฐานะ“ถูกรู้”
จาก“นาม”ของตนเองอีกที

ซึ่งความเป็น“นาม”นั้นก็คือ“ความเป็นชัวะ”ขั้น“จิตนิยาม”ที่
มีครบ“ขั้น ๕”มีทั้ง“กายและจิต”คือ มีทั้ง“รูปขั้น ๑ และนามขั้น ๔”
ซึ่งเกินกว่า“ความเป็นชัวะ”ขั้น“พีชนิยาม”ขึ้นไปอีก เพราะ“พีช-

นิยาม”มีแค่“ขั้น ๓”ได้แก่ “รูปขั้น-ลัญญขั้น-ลัษณขั้น”เท่านั้น
“พีชนิยาม”ยังไม่เจริญถึงขั้นมี“เวทนา-วิญญาณ” จึงยัง
“ไม่มีสุข-ไม่มีทุกข์” ยัง“ไม่มีชอบ-ไม่มีชัง” ยังไม่มีบาป-ไม่มีบุญ-ไม่
มีดี-ไม่มีชั่ว” ไม่มี“สวรรค์-นรก” ยังไม่สามารถรู้เรื่อง“เทว”

ผู้จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“เทว”ต้องมีภูมิ“อาริยะ”

คือบุคคลหรือ“จิตนิยาม”ที่มี“ความรู้หรือความฉลาด”ขั้น
“โลกุตระภูมิ”ขึ้นไปจึงจะนับเป็น“อาริยะ(civilize ขั้นสูง)”ตามแบบพุทธ
“สัตว์เดรัจฉาน”หรือ“อเวไนยบุคคล(ปุถุชน)” แม้แต่“ปุถุชน”
คน“โลกีย”ก็ยังไม่นับว่าเป็น“อาริยะ(civilize ขั้นสูง)”

ผู้ยังไม่ใช่“อาริยะ”จะรู้จัก“เทว”เป็น“อัตตา”มี“ตัวตน”อยู่

“อาริยะแบบพุทธ”คือ ผู้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“เทว”และ
เป็นผู้ไม่ตกเป็น“ทาสเทว” และสามารถจัดการกับความเป็น“เทว”
ให้เป็น“ความมี”ที่สุดถึงความ“ไม่มี”ได้จริง จึงจะชื่อว่า“อเทว” คือ
ถึงขั้น“ไม่มีแม้เทว”สำเร็จจริงได้ ถึงขั้นเป็น“อนัตตา”

ผู้ทรงไว้ซึ่ง“อนัตตาธรรม”คือ “อรหันต์”

ผู้เป็น“อรหันต์”จึงเป็นผู้ทำ“เทว”เป็น“อเทว”ได้สำเร็จจริง

และ“จิตนิยาม”ที่มีภูมิสูงถึงขั้น“อเทว”จึงจะสามารถ“รู้จัก
รู้แจ้งรู้จริง”ธาตุรู้ที่ยิ่งใหญ่” หรือ“วิญญาณที่ยิ่งใหญ่” ไม่ว่าจะเป็น
“นามธรรม”ที่ยิ่งใหญ่ปานใดก็ตาม ด้วย“การสัมผัส”ชัดต่างๆ
หลุดๆ โทนโท ไม่ลึกลับ ไม่อำพราง ไม่อมพะนำ จึงยืนยัน“ความ
ยิ่งใหญ่ของเทว” หรือ“ธาตุรู้”หรือ“พระวิญญาณ”ที่ยิ่งใหญ่เท่าใด
ก็สามารถนำมาเปิดเผย“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”กันได้แท้ๆ แน่ๆ จริงๆ

ผู้มีภูมิรู้ปานฉะนี้ ก็คือ ผู้เป็น“โสดาบัน-สกิทาคามี-อนาคามี-

อรหันต์” ที่บำเพ็ญบารมีต่อไปเป็น“โพธิสัตว์”สูงขึ้นๆไปตามลำดับ
“อนุโพธิสัตว์-อนิยตโพธิสัตว์-นิยตโพธิสัตว์-มหาโพธิสัตว์”
ถ้ายังไม่ปรินิพพานเป็นปริโยสาน” ไปจาก“กาล” ก็จะมีได้ละเอียด
สูงขึ้นยิ่งๆ ขึ้น

● จบฉบับที่ ๓๔๙

ฉบับที่ ๓๕๐ กันยายน ๒๕๖๒

ฉบับที่แล้ว ๓๔๙ เรากำลังสาธยายกันถึงความหลากหลาย
ละเอียดลออของธรรมะในแบบของพุทธ ไปถึง“กรรม”กับ“กาล”กัน
และความเป็น“โพธิสัตว์”ผู้ยังมี“กรรม”ที่เป็นไปอยู่ใน“กาล” แต่เป็น
ผู้ที่ไม่ทำ“กรรม”ที่เกิด“บาปหรืออกุศล”ใดๆอีกเด็ดขาดแล้ว

“กรรม”ของผู้มีภูมิสูงถึงขั้นนี้จึงเป็นผู้“ไม่ทำบาปทั้งปวง-
ทำกรรมใดจึงเป็นแต่กุศล-เพราะได้ทำจิตตนบรรลุนิพพาน”
เป็นอรหันต์แล้วจริง เทียงแท้แน่นอน

ตามที่บาลีของ“โอวาทปาติโมกข์ ๓”นั้นว่า สัพพปาปัสสะ
อกรรมัง -กุสลัสสูปสัมปทา -สจิตตปริโยทปนัง

“โอวาทปาฏิโมกข์ ๓”จะเป็นของอรหันต์ขึ้นไป ไม่ใช่ของ
ปุถุชนที่มี“กรรม”เป็น“โลกียธรรม”อยู่เท่านั้น เพราะเป็นผู้ที่“ไม่ทำ
บาปทั้งปวง(สัพพปาปัสสะ อกรรมัง)”ได้แล้ว

ดังนั้น “กรรม”ใดๆ ที่คนผู้นี้ยังทำอยู่ในชีวิตที่มีอยู่ต่อไป จึงมี “แต่กุศลทั้งสิ้น(กุศลสุบสัมปทา)”จะไม่มี“บาปหรืออกุศล”อีกเลย

เพราะได้ทำ“จิต”ของตนให้สะอาดผ่องแผ้วเป็นอรหัตต์ได้แล้ว (สจิตตปริโยทปนัง) สำเร็จแล้ว “วิญญาน”ของท่านจึงเป็นประธานแห่ง “กรรม”ทั้งหลายที่ท่านทำต่อจากบรรลุลแล้ว จึงไม่ทำ“บาปทั้งปวง”ต่อไปแล้วอย่างถาวรยั่งยืน

“กรรม”ทุกกรรมของพระอรหัตต์จึงเป็น “อกรรมง” นั่นคือ บาปทั้งปวงไม่เป็นอันทำ(สัพพปาปัสสะ อกรรมง)”หรือ“กรรม”ของท่านทั้งหลาย จึงเป็น“อกรรมง”ทั้งนั้น คือ“การกระทำ”ทั้งปวงไม่เป็นอันเกิดบาปอีกแล้ว เกิดแต่กุศล

นั่นคือ กรรมไม่มีบาป ไม่มีบุญ มีแต่กุศล

“จิตวิญญาน”มีแต่จิตวิญญานบริสุทธิ์

และที่สำคัญคือ คนผู้นี้ไม่มี“บุญ”จะต้องทำกันอีกแล้ว เพราะ “กิเลสอาสวะ”หมดสิ้นแล้ว จิตใจจึงมีแต่“กุศล”อยู่ใน“การกระทำ”ทุกกรรม

เป็นผู้“สิ้นบุญสิ้นบาป(บุญญปาปปรกขโณ)”แล้ว จึงไม่ต้องทำ“บุญ”กันอีกเลยในทุกๆ“กรรม” นั่นคือ อรหัตต์”ทุกองค์

“อรหัตต์”คือ คนที่“สิ้นทั้งบุญสิ้นทั้งบาป”หมดทั้ง ๒ นัย

พอบอกว่าอรหัตต์ท่านเป็นผู้“สิ้นบาป”ก็พอเข้าใจได้ แต่บอกว่าท่าน“สิ้นบุญ”ก็ดูจะยังเข้าใจได้ยากอยู่

ก็พอมีคำอธิบายว่า คน“สิ้นบุญ”นั่นคือ คนตาย”

ผู้ยังภูมิจึงรู้ว่า “ความเป็น-ความตาย”นั่นคือแค่“ชีวิต”เท่านั้น“ที่ตาย-ที่เกิด” ไม่ได้รู้ลึกซึ่งเข้าไปถึง“กิเลสตาย-กิเลสเกิด”

ก็จะยึดอยู่แค่นี้ รู้กันอยู่แค่นี้

เพราะผู้ที่ยัง“มิจฉาทิฐิ”ในคำว่า“บุญ”อยู่ก็จะไม่สามารถ
เข้าใจได้ลึกไปกว่านี้ได้

ถ้าพูดว่า อรหันต์คือผู้“สิ้นบาป”นั้นหมายถึงอรหันต์ย่อม
“ไม่ทำบาปอีกแล้ว” ใครก็เข้าใจได้

ก็ไม่มีอะไรสะดุดใจในคำว่า“สิ้นบาป”ของอรหันต์

แต่อรหันต์คือ ผู้ไม่ทำ“บุญ”อีกแล้วหรือผู้“สิ้นบุญ”แล้วนี่สิ!
ยังเข้าใจไม่ได้ง่ายๆ เพราะยัง“มิจฉาทิฐิ”ในคำว่า“บุญ”อยู่นี้แหละ

เพราะ“กรรม”หรือ“การกระทำ”ใดๆ ของผู้ที่ชื่อว่า“อรหันต์”
ท่านย่อม“ไม่เป็นบาป”อีกแล้วนั้น จริง! นี่ก็..ชัดเจน รู้กันได้ทั่วไป

แต่คำว่า“สิ้นบุญ”นั้นคนก็จะสะดุดใจกันได้ ว่า“กรรม”หรือ
“การกระทำ”ของ“อรหันต์”ทุกภิกขุ ทำไมมัน“เป็นบุญ”ไม่ได้..?

“อรหันต์”ผู้ยัง“ไม่ตายกายแตกไป”ก็ต้องเป็นผู้ยังทำ“กรรม”
อยู่ แล้วมันจะ“ไม่เป็นบุญ”ได้อย่างไร?

ก็เพราะไปแปล“บุญ”ว่า “ความดีงาม”คือเท่ากับ “กุศล”

“นัยสำคัญ”นี้เองที่เป็น“มิจฉาทิฐิ”แท้จริง

ถ้าใครยังมี“ทิฐิ”ว่า “บุญ”นั้นเป็นเช่นเดียวกับ“กุศล”
ตรงนี้แหละที่“มิจฉาทิฐิ ๑๐”อยู่

ดังนั้น “ผลโลกุตระ”ของ“การปฏิบัติของคนที่หมายใจให้เกิด
“ผลดี”แก่ตน จะเกิด“โลกุตรผล”ในจิตของผู้นั้น“ไม่ได้”เลย

“ผล”มันก็จะเกิดได้แค่“โลกียผล”อยู่ตาม“มิจฉาทิฐิ”ของคน
ผู้นั้นอยู่นั่นเอง

แม้แต่การ“ทำทาน” หรือการ“ปฏิบัติศีลพต”ของคนผู้นี้ก็จะ

ไม่เกิด“หุดัง”ที่เป็น“โลกุตระ”ได้เลย

“หุดัง” แปลว่า “การกระทำความดีหรือการปฏิบัติบูชาแล้ว” มี“ผล” ที่เกิดจาก“การกระทำความดีหรือการปฏิบัติบูชา”นั้นแล ที่จะเป็นไปตาม“ทิวฏฐิ”ของผู้นั้นๆ

ถ้ายังเข้าใจคำว่า“บุญ”เป็น“โลกียะหรือเป็น“เทวนิยม”อยู่เท่านั้น ก็ยังเป็นได้แค่“กุศล” ยังไม่เข้าถึงความเป็น“โลกุตระ” ก็ไม่เกิด“หุดัง”ที่เป็น“ลัมมาทิวฏฐิ”แน่ๆ มันเป็นไปได้แค่“ห” คือ เป็นได้แค่“อาวุธ”ที่ทำลายหรือฆ่าตะพิดไปหมด

ไม่เช่นนั้นก็เป็นได้แค่“อาวุธ”ที่ฆ่า“อกุศล”ที่เป็น“โลกิยธรรม”ของชาว“โลกียะหรือเทวนิยม”อยู่เท่านั้น

ยังไม่ถึงขั้น“ฆ่าหรือทำลายกิเลส”อย่าง“ลัมมาทิวฏฐิ”แน่ หรือเป็นไปได้แค่“หิต” นั่นคือ เป็นได้แค่“ประโยชน์ที่เกิดกุศลโลกียะ”เท่านั้น ยังไม่ใช่“ประโยชน์ที่เกิดโลกุตระ”แน่นอน

เพราะ“การบูชา”ก็ดี “การสังเวช”ก็ดี “การเช่นสรวง” ก็ดี ที่ศัพท์ว่า “ยัญญ”หรือ“ยิวฏฐิ”นั้น คือ การปฏิบัติของคนที่มีหัวใจหรือตั้งจิตที่จะให้เกิด“ผลดี”แก่ตน

“ผลดี”ของ“มิจฉาทิวฏฐิ”ก็ได้“กุศล”เท่านั้น

“กุศล”นี้“ผลดี”นะ! แต่ยังเป็น“ดี”ของ“โลกิยธรรม”

ซึ่ง“ผลดี”ของชาว“โลกียะ”หรือ“เทวนิยม”ที่ก็ย่อมเกิดตาม“มิจฉาทิวฏฐิ”ที่เป็น“โลกิยภูมิ”ของแต่ละคน ...ใช่มี?

“ผล”ที่เกิดของผู้“มิจฉาทิวฏฐิ”หรือผู้มีภูมิแค่“โลกียะ” หรือ“เทวนิยม”ก็ย่อมได้แค่“โลกิยผล”ของแต่ละคนตามจริง

นั่นคือ ได้แค่“ผล”ที่เป็นแค่“กุศล” ยังไม่“บุญ”เลย

“การกระทำดีหรือการปฏิบัติบูชา” ซึ่งก็คือ “การบูชา” คือ “การสังเวท” คือ “การเชนสรวง” นั้นแล ยังไม่เป็น “บุญญาวุธ” ได้เลย ก็เป็นได้แค่ “อาวุธ” ที่ไม่มี “สัมมาทิฐิ”

การประหารของ “อาวุธ(ห)” ยังไม่เป็น “บุญญาวุธ” ยังไม่สามารถ “กำจัดกิเลส” ได้อย่าง “สัมมาทิฐิ” อาจ “ข่มกิเลสได้” ตาม “อภัย” หรือ “ยิฐฐ” ของชาว “โลกียะ” หรือ “เทวนิยม” อยู่ก็คือ ผู้ยัง “นัตติ ยิฐฐัง (การปฏิบัติไม่มีผลโลกุตระ ตามที่ท่านผู้รู้แปล “นัตติ ยิฐฐัง” กันไว้ว่า “สังเวทที่บูชาแล้วไม่มีผล” นั้นแล)”

เพราะ “ทิฐิ” ยังยังไม่มี “สัมมาทิฐิ ๑๐”

นี่คือ ยัง “มิจฉาทิฐิ” ในคำว่า “บุญ” หรือ “บุญ” อยู่แท้ เห็นไหมว่า คำว่า “กรรม” ที่เป็น “บุญ” กับ “กรรม” ที่เป็น “กุศล” มันคนละ “ผล” กันอย่างมีนัยสำคัญยิ่งขนาดไหน!!!

แต่ทำไม “กรรม” หรือ “การกระทำ” ทางกายกรรม-วจีกรรม ของอหังตผู้ยังไม่ตาย ยังมีชีวิตอยู่นี้จึง “ไม่เป็นบุญ” กันเล่า?

“อหังต” คือ ผู้ “สิ้นบุญ” แล้ว ...มันยังงัย?

“สิ้นบุญ” มันหมายความว่าอย่างไรกันแท้...?

เห็นใจอาตมามั้ย? ว่ามันยากเย็นแสนเข็ญขนาดไหนที่อาตมา เกิดมาในยุคนี้ ต้องมาแก้ “มิจฉาทิฐิ” ของคนยุคนี้

แค่ “นัยสำคัญ” ของคำว่า “บุญ” กับ “กุศล” แค่นี้ ก็ยังยาก สุดแสนยากปานนี้ ซึ่งยังมี “นัยสำคัญ” ในมุมในมิติต่างๆ ของคำว่า “บุญ” อีก ที่อาตมาได้สาธยายกันมามากมายแล้ว ก็ยังจะต้อง เหนื่อยกันไปอีก จนตายไปโน่นละมัง!!!!

สรุปตรงนี้ไว้ก่อนก็แล้วกันว่า ยุคนี้ชาวพุทธได้พากันเสื่อมไป

จาก“โลกุตตรธรรม”กันจริงๆ ดังที่พระพุทธเจ้าตรัสพยากรณ์ไว้แล้ว ตั้งแต่พระองค์ยังมีพระชนม์ชีพอยู่ ว่า ในอนาคต “โลกุตตรธรรม” จะถูกตักแต่ง ถูกเปลี่ยนแปลงไปเป็น“โลกียธรรม” เหมือน“กลอง อานกะ”ที่ได้ถูกตักแต่ง ถูกเปลี่ยนแปลงไปจนเสื่อมไปจากกลอง เดิม กลายเป็น“กลองอานกะ”ที่ไม่เหลือเนื้อไม้เดิมกันหมดแล้ว ใน“อาณิสสูตร”(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๖๗๒)

อาตมาเกิดมายุคนี้ จะต้องเหน็ดเหนื่อยหนักหนาจริงๆ

อาตมาทำงานกอบกู้“โลกุตตรธรรม”ให้คืนมาแสนยาก แสนเข็ญ ดังที่ผ่านมา ๕๐ กว่าปีแล้ว แค่“นัยสำคัญ”ของคำว่า “บุญ”กับ“กุศล” เรื่องเดียวนี่ก็สุดแสนเข็นลากจูงกันให้“ต้น”ขึ้นมารับรู้ มาเข้าใจให้แจ่มก็ลำบากยากแสนจริงๆ

เป็นแต่“กุศล”เท่านั้น ...ชัดเจนมั๊ย?

กรรมอรหัตต์“ไม่เป็นบุญ” เป็นแต่“กุศล”ตามโอวาท“ปาติโมกข์ ๓” จึงไม่ใช่แค่หมายเอาว่า“ละชั่วประพฤติดี”อันเป็นโลกียธรรมแค่นั้น

ผู้จบกิจ เป็น“อรหัตต์”ขึ้นไป คือคนผู้“ไม่มีบุญแล้ว” มีแต่“กรรม”ที่ยังทำต่อไป“ถึงพร้อมแต่กุศล(กุศลัสสูปสัมปทา)”ทุกกรรม

“บาปทั้งหลายท่านจึงไม่กระทำอีกแล้ว”(ลัทธิปาปัสสะ อกรณัง) ทุกกรรมจึงถึงพร้อมแต่กุศล(กุศลัสสูปสัมปทา)

กรรมของท่านจึงไม่มี“บาป” มีแต่“กุศล”ที่ถึงพร้อมไปทุกกรรม เพราะ“ตัณหา”ของท่านหมดสิ้น“ภพ”แล้ว ท่านจึงมีแต่“วิภวตัณหา”อันเป็น“ตัณหาเหนือโลก”สุด“วิเศษ(อุตตระ)” ของ“อรหัตต์”ขึ้นไป ถึง“อรหัตต์ลัมมาลัมพุทเจ้า”ผู้มี“กรรม”ที่“ไม่มีภพแล้ว” ถ้าจะมีก็

มีแต่“โลกุตรภพ”ของพระโพธิสัตว์ที่ยังเป็น“ภพ”ของผู้บำเพ็ญ
บารมีแห่ง“สัมภารวิบาก”

นัยสำคัญของคำว่า“บุญ”ที่อาตมาได้พูดซ้ำแล้วซ้ำอีก ก็คือ
“บุญ”เป็น“เส้นตรงที่ตรงที่สุด ไม่มี“โค้งงอเลยแม้แค่“จุดทศนิยม
ขององศา”ใดๆ ก็ไม่มีเป็นอันขาด

หาก“บุญ”ยังมีโค้งมิงออยู่ มันก็ไม่ใช่“ทางตรง”ที่จะหมดสิ้น
ความเป็น“โลก”แน่ๆ เพราะ“โลก”นั้นยังมี“ความวน” ยังมี“องศา
โค้ง”อยู่ มากน้อยเท่าใดก็ยังคงคือ “ยังไม่หมดความวน”

แต่ผู้หมดสิ้นความเป็น“โลก”แล้วเด็ดขาดนั้น จะไม่กลับมา
ไปเป็น“โลก”อยู่อีก ไม่เช่นนั้น เมื่อไหร่มันจึงจะ“จบสิ้นความวน”
หรือหมดความเป็น“โลก”กันได้สักทีเล่า?????

“กุศล”เท่านั้น ที่เป็น“โลกียธรรม”ไม่หมด“ความวน” แม้จะ
บรรลุความเป็น“ศาสนา”สร้าง“ศาสนาเทวนิยม”ขึ้นในโลกอันเป็น
ศาสนาของ“โลก”ของ“โลกียะ” ก็พระองค์ก็ครั้งก็ยังคงคือ “โลก”ของ
“กุศล”อยู่ ยังไม่ใช่“บุญ”ผู้หมดสิ้นความเป็น“โลก”เลยจริงๆ

คนผู้นี้ก็ยัง“วน”อยู่ใน“โลก”แน่นอน แต่เขาไม่รู้“ตนเอง”

เห็นนัยสำคัญยิ่งของคำว่า“บุญ”กับ“กุศล”ประเด็นนี้หรือยัง?
แค่“นัยะ”นี้ ก็“สำคัญ”ต่างกันอย่างยิ่งแล้ว ...ใช่มั๊ย?

นี่แหละคือ ประเด็นที่เป็น“เทว” คือเป็น “๒”นัยะที่จะต้อง
ทำความเข้าใจ“บุญ”กับ“กุศล”ให้ดีให้ได้ ให้บริบูรณ์ลัทธิบริบูรณ์กันเถิด

ถ้าผู้ใดเข้าใจ“ความแตกต่าง(เพศ,ลึงคะ)”จุดนี้ไม่ได้ ผู้นั้นก็ทำ
“บุญ”ไม่เป็น จึงเป็นคนที่ไม่มิลัทธิมารรค-ลัทธิมาผล”แน่

ผู้ที่ทำ“กรรม”ไม่เป็น“บุญ”จึงหมดสิทธิ์ที่จะเป็น“อรหันต์”

เด็ดขาด “เหตุ” เพราะคนผู้นี้ “ลัญญา” คำว่า “บุญ” เป็น “กุศล” จึง
ทำ “กรรม” ได้อยู่แค่เป็น “กุศล” มีแค่ “ทำดี” จึงมีแค่โลกียธรรม

เพราะเข้าใจความแตกต่างของ “บุญ” กับ “กุศล” ไม่ได้ ก็
“ทำใจในใจ” ให้เป็น “บุญ” ไม่ได้

“กิเลส” จึงไม่ถูก “ชำระ” ด้วย “บุญ” หรือแม้แต่ “มาน” ของคน
ผู้นี้ ก็ยังไม่เป็น “มานวิสัยโลกุตระ” หรือคนผู้นี้ ถ้ามี “มาน” ก็เป็นได้
แค่ “มานวิสัยโลกียะ” อยู่เท่านั้น

“มานวิสัยโลกุตระ” ยังเป็น “อจินไตย” อยู่สำหรับคนผู้นี้

“กิเลส” ก็ไม่ลด นั่นคือ “กิเลส” ไม่ถูก “เผา” ด้วย “มาน” หรือ
ด้วย “พลังงานไฟมาน” จึงไม่จาง หมด “อาสวะ” ไม่ได้

คนผู้นี้ ก็จะต้องพยายาม “ทำบุญ” ให้เป็น “บุญ” ให้ได้อยู่

คนผู้นี้ ยังต้องฝึกหัดทำ “บุญ” ขึ้นมา กำจัดกิเลส ให้เป็น

ไม่เช่นนั้น ก็สำเร็จเป็นคน “สิ้นบุญ” ไม่ได้

ผู้ “กิเลสาสวะ” ลั่นเกลี้ยง ไปจากจิตตนเท่านั้นที่ “สิ้นบุญ”
สำเร็จเสร็จจบนิรันดร์

อรหันต์ จึงคือ ผู้ “หมดสิ้นบุญ” หรือ “ผู้ไม่มีบุญ” กันอีกแล้ว
ตลอดไปนิรันดร์

“บุญ” ก็ไม่มีในอรหันต์ท่านนี้อีก ทุก “กรรม” ทุก กิริยา ในชีวิต
ต่อจาก เป็นอรหันต์ ไป จึงมีแค่ “กุศล” ถ่ายเดียว ไม่เป็น “บุญ” แล้ว

และแน่นอน ย่อมไม่เป็น “บาป” อีกเลยนิรันดร์

ผู้ศึกษาปฏิบัติธรรมของพุทธต้องชัดแจ้ง ในนัยสำคัญกัน
ตรงนี้ให้ได้ ถ้าไม่เข้าใจชัด เจน ชัดแจ้ง “สัมมาทิฐิ” ตรงนี้ ก็จะไม่
สามารถทำ “กรรม” ให้เป็น “บุญ” ขึ้น “ปรมาตถธรรม” ได้หรอก

“กรรม”คือ การกระทำ

“ธรรม”คือ การก่อ“นาม”หรือก่อ“พลังงานของจิต”ให้เป็น“รูป”หรือให้“ทรงรูป”ขึ้นเป็นสภาพ(ภาวะ)จาก“การกระทำ”

“ปรมาตมะ”คือ จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน หรือเนื้อหาสูงเป็นโลกุตระธรรม ๙ เริ่มตั้งแต่ขั้นต้น ได้แก่ ๑.โสดาปัตติมรรค ๒.โสดาปัตติผล ๓.สกทาคามีมรรค ๔.สกทาคามีผล ๕.อนาคามีมรรค ๖.อนาคามีผล ๗.อรหัตตมรรค ขั้นสูงสุด ๘.อรหัตตผล ทั้ง“๘”ซึ่งล้วนเกิดได้ด้วย“กรรม”ที่เราจัดการกระทำปรุงแต่งให้“นาม-รูป”หรือ“จิต-เจตสิก-รูป”ของเราสูงสุดเป็น ๙.นิพพาน

ต้องเข้าใจนัยสำคัญของ“บุญ”ให้ละเอียดเพียงพอ ว่า เป็น“คุณวิเศษ”ที่พิเศษอย่างไร?

ความหมายสำคัญนัยนี้เอง ที่ยากยิ่งๆ ซึ่งชาวพุทธเองทุกวันนี้เสื่อมจาก“ความรู้”อันลึกซึ้งยิ่งใหญ่นี้กันไปหมดแล้ว ศาสนาพุทธทุกวันนี้จึงไม่มี“มรรคผล”ของความเป็นพุทธกันจริงๆ เพราะเข้าใจคำว่า“บุญ”ไม่ได้นี่แหละ

คำว่า“กรรม”ที่เป็น“บุญ”หรือ“การทำบุญ”ให้เป็น“บุญ”คนไทยยุคนี้ หรือชาวพุทธยุคนี้ได้พากัน“มิฉนาทิงฺกุสิ”หรือไม่มี“สัมมาทิฏฐิ”กันไปถ้วนทั่วแล้ว โดยไปเข้าใจว่า“บุญ”คือ“กุศล”

ซึ่งมันสำคัญ“ผิด”ที่“ผิด”กันสุดยอติเดียว เพราะเข้าใจ(ทิฏฐิ)หรือสำคัญมันหมาย(สัญญา)“บุญ”ที่มีหน้าที่ทำ“วิบัติ”ให้จบแล้ว“๐”ส่วน“กุศล”นั้นมิหน้าที่ทำ“สมบัติ”ให้มิไม่รู้จบ มันจึงไม่จบ“ความมิ”กันได้ง่ายๆ

แม้ผู้ที่เป็น“อรหันต์”แล้วแท้ๆ ก็ยังมี“กุศล”ไปอยู่ตลอดจนกว่า

“บุญ”นี้ทำ“หน้าที่”ได้แต่ในปัจจุบัน
หมด“หน้าที่”ในปัจจุบันแล้ว ก็หายไป
ไม่มี“บุญ”อยู่ในที่ไหนๆ เลย
“บุญ”สะสมไม่ได้เด็ดขาด
“บุญ”ไม่ตั้งอยู่ในอดีตไม่มีในอนาคต
เป็นอันขาด

**

จะ“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”

“กุศล”จึงตรงข้ามกันคนละชั่วเลยกับ“บุญ”!!! ...ชัดเจน!

“บุญ”นี้ทำ“หน้าที่”ได้แต่ในปัจจุบัน หหมด“หน้าที่”ในปัจจุบัน
แล้ว ก็หายไป ไม่มี“บุญ”อยู่ในที่ไหนๆเลย “บุญ”สะสมไม่ได้เด็ดขาด
“บุญ”ไม่ตั้งอยู่ในอดีต ไม่มีในอนาคต เป็นอันขาด

นอกจาก“มาน”ที่จะ“ทรงขึ้น”ในตนได้ คือ “ได้โดยไม่ยาก
ได้โดยไม่ลำบากในมานทั้ง ๔” เพื่อทำประโยชน์ให้แก่ผู้อื่น-แก่โลก
ตามธรรม แต่ละปัจจุบันนั้นๆ เท่านั้น หหมด“ปัจจุบัน”ก็หายไปทุกที่
ดังนั้น ผู้ที่ยังต้อง“ทำบุญ”ให้ตนอยู่ ก็คือ ผู้ยังมีกิเลส

ผู้หมดสิ้น“กิเลสอวະ”แล้วไม่มี“บุญ”อีก ไม่ต้อง“ทำบุญ”อีก
เพราะกำจัด“กิเลส”สิ้นไปเกลี้ยงหมดแล้ว “บุญ”จึงหมดหน้าที่ไปด้วย
จิตใจที่“สิ้นบุญสิ้นบาป(บุญญาบาปปริกขโณ)” คือ “วิญญานธาตุ”
ที่หมดสิ้น“กิเลสอวະ”

“วิญญานที่หมดสิ้นอวະ”คือ “วิญญานที่บริสุทธิ์จาก
กิเลสอวະ”ด้วยการปฏิบัติของตน

“วิญญานธาตุ”บริสุทธิ์นี้แหละ ถือว่าเป็น“จิตวิญญาน”ยิ่งใหญ่
ที่สุดแล้ว ที่มนุษย์สามัญทั้งหลายจะพึงเป็นได้

เพราะผู้มี“ภูมิธรรม”ถึงขั้นนี้จริงแท้ คือ คนผู้ประเสริฐแท้
ที่มีแต่คุณ ไม่มีโทษมีภัยแก่ใคร แก่โลกแก่สังคมอีกแล้ว มีแต่ทำ
ประโยชน์ให้แก่โลกแก่สังคมอย่างเดียว ซื่อสัตย์ สุจริตที่สุด

“จิตนิยาม”ที่เป็น“คน”หรือ“มนุษย์” จึงควรปฏิบัติตนให้เป็น
“อรหันต์” เพราะมันดีที่สุดในการเกิดมาเป็นคน ไม่มีอะไรดีที่สุด
เท่าได้เป็น“อรหันต์”

แม้จะได้เป็น“ศาสดา”องค์ใดองค์หนึ่งของ“เทวนิยม” ก็เทียบไม่ได้กับการได้เป็น“อรหันต์”

เพราะ“อรหันต์”เป็นผู้“สิ้นทุกข์สิ้นสุข”ได้สำเร็จเด็ดขาด และสามารถ“ทำตนให้หมดสิ้น”ไปจากความเป็น“จิตนิยม”หรือเป็น“อัตตา”หรือเป็น“เทว”หรือเป็น“วิญญาณ” ดับ“ความวน”มาเป็น“ชีวะ”กันอีกนิรันดร์ สิ้นสูญหาย“กาย-จิต”ไปจาก“กาล” ด้วยการ“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”ให้แก่ตนเอง

แต่“อรหันต์”ในขณะที่ยังเป็นคนมีชีวิตอยู่นั้นจะสมบูรณ์ด้วย“โลก ๓” ได้แก่ “โลกุตรจิต-โลกวิทู-โลกานุกัมปายะ” จึงเหมาะสมที่สุดที่จะเป็นข้าราชการหรือนักการเมือง“ผู้ทำงานรับใช้”มวลประชาชนชาติประเทศ

“อรหันต์”จะเป็น“ผู้บริหาร-ผู้อภิบาล”มวลประชาชนโดย“การรับใช้”ประชาชนแท้จริงที่สุดด้วย“ความไม่มีตัวตน”จริง

นักการเมืองหรือข้าราชการทั้งหลาย ผู้มีหน้าที่ทำงานรับใช้มวลประชาชน บริหารบ้านเมืองจึงควรจะเป็นอารยชน หรือเป็นผู้มีภูมิธรรมสูงถึงขั้นอรหันต์ขึ้นไปเป็น“โพธิสัตว์”ที่สูงขึ้นๆ เพราะได้กำจัดกิเลสทำลายความเห็นแก่ตัวออกไปตามลำดับเป็นโสดาบัน-สกิทาคามี-อนาคามี-อรหันต์ จนหมดความเห็นแก่ตัวเสร็จแล้ว กิจตน“จบ”แล้ว จึงเป็นผู้ทำกรรมที่เป็น“กิจเพื่อผู้อื่น”เท่านั้น ต่อๆ ไปอย่างบริสุทธิ์

จึงเป็น“คน”ผู้รับใช้มวลมหาชนจริงๆ ที่บริสุทธิ์แท้

อารยบุคคลจนกระทั่งถึงขั้นเป็น“อรหันต์”จึงไม่ใช่คนผู้หลบหลีกหนีจากมวลประชาชนเข้าป่าเขาถ้ำเลยเป็นอันขาด

พระพุทธเจ้าตรัสว่า ความเป็น“พหุชนหิตายะ-พหุชนสุขายะ-
โลกานุกัมปายะ”ก็ดี ความเป็น“โลกาธิปไตย-อรรถาธิปไตย-
ธรรมาธิปไตย”ก็ดี ล้วนเป็นคุณสมบัติแท้ที่เป็น“ความรู้-ความจริง”
ของ“อาริยบุคคล”หรือ“โพธิสัตว์”ผู้ที่เป็นประโยชน์แก่ผู้อื่น

ผลธรรมของศาสนาพุทธนั้น จิตวิญญาณที่มี“ปัญญา”จะ
ละล้างกิเลส“กาม” และละล้างความเห็นแก่ตัวเอง หรือละล้าง
ความเป็น“อัตตา”อย่างแท้จริง เป็นหัวใจสำคัญของพุทธศาสนา

ผู้ละล้างกิเลสกามและกิเลสอัตตาหมดเกลี้ยงได้แล้วรู้จัก
รู้แจ้งรู้จริงหมด ที่“ลึก”ก็รู้จักได้ ที่“ลับ”ก็รู้แจ้งรู้จริง จึง“ไม่ลึกลับ”
ชื่อว่าผู้“อรหะ” ทั้งตนและอื่นๆ จนกระทั่งที่สุดเป็น“อรหันต์”

ศาสนาพุทธจึงเป็นศาสนาที่สร้างคนให้“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง” ถึง
ที่สุดในภาวะ“ความลับ”ทั้งความมี“ตน(อัตตา)เป็นใหญ่”ก็“รู้จักรู้แจ้ง
รู้จริง” ไม่มีอะไรลึกลับ ทั้งความมี“โลก”เป็นใหญ่ ก็“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”
ไม่มีอะไรลึกลับ ทั้งความมีธรรมเป็นใหญ่ ก็“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”
ไม่มีอะไรลึกลับ

นั่นคือ พุทธเรียนรู้ทั้งความเป็น“ตนหรืออัตตา” และทั้งความ
เป็น“โลก”อย่างไม่เหลือความ“ลึก”และไม่เหลือความ“ลับ”ได้
อย่างบริบูรณ์ “ความลึกลับ”จึงไม่มีครบถ้วนสมบูรณ์

ดังนั้น แม้ยังไม่ถึงขั้นอรหันต์ ได้แค่ชั้นอาริยบุคคลเป็นโสดาบัน
-สกิทาคามี-อนาคามีตามที่ได้เป็นจริงก็ได้ชื่อว่า “ศาสนาพุทธ”
สร้างคนให้ทำประโยชน์แท้แก่มวลประชาชน ในความเป็น“ศาสนา
พุทธ”ที่ลัทธิไม่เป็นที่นิยม จึงเป็นคนทำประโยชน์ ทำความ
สงบอบอวลสุขสำราญเบิกบานใจแท้แก่มวลประชาชน และอนุเคราะห์

โลกหรือรับใช้ช่วยเหลือโลกอยู่

เพื่อมวลชนแท้ๆ เพื่อชาวโลกจริงๆ จึงเป็น“ศาสนาแห่งการเมือง”โดยเฉพาะนั่นเอง

เพราะ“การเมือง”คือ การงานของคนที่ทำเพื่อประชาชน พลเมือง ทำเพื่อโลกทั้งมวล ไม่ใช่งานเพื่อตัวตนแต่อย่างใดเลย

“การเมือง”ไม่ใช่แค่“การบ้าน”เท่านั้น

“การบ้าน”คือ การงานของคนแต่ละคนที่ทำเพื่อบ้านเพื่อครอบครัวของตน ซึ่งเป็นกิจสามัญของสัตว์โลก ที่มีจิตวิญญาณ พัฒนาที่ต้องพึ่งตน พึ่งครอบครัว พึ่งสังคมหมู่ฝูง จนถึงพึ่งกันและกัน

ส่วน“การเมือง”คือ “การงานของคน”ที่ทำเพื่อประชาชน พลเมือง ไม่ใช่งานเพื่อ“ตน”เลย

และศาสนาพุทธทำตนให้“หมดความเป็นตัวตน” จึงหมดสิ้นความเห็นแก่ตัวแก่ตนจริงได้ เป็นคน“ไม่มีความเห็นแก่ตัว”สมบูรณ์

ดังนั้น ผู้ปฏิบัติธรรมของพุทธจะเป็นผู้ทำงานรับใช้ประชาชนชนิดที่เป็นผู้ปราศจาก“ตัวตน”ไม่มีความเห็นแก่ตัว นี่คือนักการเมือง

ผู้ทำงานการเมืองจริงๆ คือผู้เห็นแก่ผู้อื่น แก่ประชาชน แก่สังคมประเทศชาติ ที่บริสุทธิ์สะอาดโดยแท้

เป็นผู้มีคุณสมบัติ“พหูชนหิตายะ-พหูชนสุขายะ-โลกานุกัมปายะ”จริงๆ ซึ่งแม้แต่“ตนเอง”แท้ๆ คนอื่นเขาจะช่วยเลี้ยงเราไว้เอง(ปรกัษฐา เม ชีวิกา) โดยไม่ต้องกังวลการเป็นอยู่ของตนเลย

ขอให้คนทั้งหลายมี“คุณสมบัติ ๓”ที่เป็น“ประชาธิปไตย”ยิ่งใหญ่ของพระพุทธเจ้าแท้จริงเถอะ ซึ่งได้แก่ “พหูชนหิตายะ-พหูชนสุขายะ-โลกานุกัมปายะ”นี้เองแหละ

“พหุชนหิตายะ”คือ คุณสมบัติที่เป็นคนผู้ทำประโยชน์แก่
มวลประชาชนทั้งหลายโดยแท้

“พหุชนสุขายะ”คือ คุณสมบัติที่เป็นคนผู้ทำความสุขแก่มวล
ประชาชนทั้งหลายโดยแท้

“โลกานุกัมปายะ”คือ คุณสมบัติที่เป็นคนผู้ช่วยเหลือโลก
รับใช้มวลประชาชนทั้งหลายโดยแท้

นักปฏิบัติธรรมของพุทธจึงคือ “นักการเมือง”ผู้ยิ่งใหญ่แท้จริง
ที่สุด แบบนี้เอง

“นักการเมือง”คือ ผู้มีคุณสมบัตินี้ที่เป็นคนผู้ช่วยเหลือโลก
รับใช้มวลประชาชนทั้งหลายแท้ๆ ชนิดที่จิตใจไม่มี “ความเห็นแก่ตัว”
เป็นที่สุด จึงทำงานอย่างปราศจากความเห็นแก่ตัว มีแต่เห็นแก่ผู้อื่น
เห็นแก่สังคมมวลประชาชนมนุษยชาติ ตรงกับปรัชญาของประชา-
ธิปไตยเต็มๆ ๑๐๐ % เลยกี่เดียว

ศาสนาพุทธนั้นผู้เป็นนักการเมืองจึงคือ “นักประชาธิปไตย”
ที่จริงแท้ ที่เยี่ยมยอดสูงสุดโดยตรง

แต่คนทั่วโลก ยิ่งทุกวันนี้แล้ว ยิ่งไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า “ประชา-
ธิปไตย”ที่ดี ที่ถูก ที่จริง ที่สุด นั้น เป็นไหน? อย่างไร?

เพราะคนมีกิเลส “อวดดี” หยิ่งผยอง ก็ยึดว่า “แบบของข้า”
นี่แหละ คือ “ประชาธิปไตย” หรืออย่างที่เขาเชื่อว่า “อย่างนี้”
ตามที่เข้าใจอยู่ และเชื่อมั่นว่า คือ “ประชาธิปไตย” แท้ๆจริงๆ

ซึ่งแท้จริงมันมี “อธิปไตย” ของ “โลก” หรือ “ของผู้อื่น”

และ “อธิปไตย” ของ “อัตตา” หรือ “ของตัวเอง”

มันก็มีอยู่ “๒” อธิปไตยนี้เท่านั้น คือ “เทว” อยู่ใน “กาล”

พระพุทธเจ้าตรัสรู้ความเป็น“๒” คือ“เหตุ”

แล้วก็มี“อธิปไตย”ที่เป็น“ธรรม”ที่จะอยู่กับ“๒”หรือ“เหตุ”นี้
ไปกับ“กาล”

ดังนั้น ใน“โลกของคน” ซึ่งมี“โลก”กับ“คน” ก็คือ“๒”จึง
ไม่สามารถจะเปลี่ยน จะแปร จะห้าม ไม่ให้มี“๒”นั้นไม่ได้เลยเด็ดๆ

เพียงแค่“ตัวเราเอง”เท่านั้น ที่จะจัดการ“๒”ให้เป็น“๑”หรือ
เป็น“๐”ได้เฉพาะตน และจะจัดการให้เกิด“ภาวะ ๑”หรือ“๐”ได้
ก็เฉพาะ“เวทนา”ของตนเองเท่านั้น

ถ้าคนผู้ใดสามารถทำ“เวทนา ๒”ของตนให้เป็น“๑”ได้สำเร็จ
จริง ก็จะสามารถทำ“เวทนา ๑”ให้เป็น“๐”สำเร็จต่อไปจริงได้

คนผู้สามารถทำ“เวทนา”ของตนได้สำเร็จคือ อรหันต์

“อรหันต์”จึงเป็นผู้มี“ความรู้-ความจริง”เป็น“ความจบ”

นั่นคือ ผู้บรรลุ“อรหันต์”แล้ว หมดความเป็น“คน”แล้ว
แต่จะอาศัยเป็น“คน”อยู่ก็ได้ เพราะหมด“ปัญหา”มีแต่“ปัญญา”
เจริญยิ่งขึ้น เป็น“คนดี”ถ่ายเดียว โดยเฉพาะเป็น“คนล้นทุกขล้นสุข”
ถ่ายเดียวอยู่ในโลกต่อไปอีก ซึ่งจะอยู่เป็น“คน”ต่อไปก็จะเจริญ
บำเพ็ญขึ้นไปเป็น“พระพุทธเจ้า”สูงสุดก็ได้ ถ้าสะสมบารมีถึง

แล้วที่สุดก็“จบ”ด้วยการสลาย“เหตุ”ของตนเป็น“๐”สิ้นสุด

นั่นคือ ไม่อยู่เป็น“คน”ที่มี“จิตนิยาม”ต่อไปอีกก็ทำ“จิต”ของ
ตนให้แยกสลายกลายเป็น“ดินน้ำไฟลม” เป็นการ“จบ”ความเป็น
“จิตนิยาม” แยกธาตุตนเองเป็น“อุตุนิยาม”ดินน้ำไฟลมไปเลย

ก็สูญสิ้น“ตัวตน”หรือ“ความเป็น ๒”ของตนเฉพาะหรือ“เหตุ”
ของตนนิรันดร์ที่เป็น“ชีวิต” เป็น“อุตุนิยาม”ดินน้ำไฟลมไปเป็นสุดๆ

นี่คือ จุดสูงสุดของชาวพุทธ ที่ชาว“เทวนิยม”ยังไม่สามารถ
รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงความเป็น“เทว” จึงไม่สามารถทำตนให้เป็นได้
อย่างที่ศาสนาพุทธเป็น

แต่ทุกวันนี้แม้ในวงการศาสนาพุทธเอง ผู้เป็นนักบวชหรือ
ภิกษุแท้ๆ ก็ยังมีฉันทิฏฐิกันแทบหาผู้ลั้มาติฏฐิไม่ได้เลย จึงเป็น
เรื่องน่าสังเวชใจมากที่ศาสนาพุทธเป็นศาสนาที่ไม่มีประโยชน์
ไร้มรรคผลที่เป็นโลกุตระ กลายเป็นศาสนาที่“ไม่พ้นไปจากตัวตน”
หรือที่มีแต่“เทวนิยม” แถมมีฉันทิฏฐิเต็มไปด้วยเดรัจฉานวิชา
และไสยศาสตร์ เช่น ให้คนมา“ทำบุญ”ก็คือมา“ทำทาน”เงินทอง
ทรัพย์สินศฤงคารให้แก่ตน โดยมี“อัคริฏฐิจุดธูปจุดเทียนใช้ไฟเป็นสื่อ-
สิฏฐิจนยัญทำน้ำมันต์ รตนน้ำมันต์ ใช้น้ำเป็นสื่อ” หรือสวดมนต์ดล
บันดาลต่างๆ และอีกมากมายที่สารพัดเดรัจฉานวิชาที่ทำเช่นเดียวกับ
เดียรฉิย

ไสยศาสตร์ คือ ศาสตร์แห่งการนอน

ซึ่ง“ไสยศาสตร์”นี้ซับซ้อนลึกลับมาก เพราะเป็นศาสตร์ที่ทำให้
คนนอน“หลับไป”นั้นไม่ได้ศึกษาค้นคว้าฝึกฝน“การหลับ”ว่า
“การหลับ”สามัญปกติของโลก รวมทั้งมนุษย์ คืออะไร?

แตกต่างกับ“การหลับ”ที่ไม่สามัญปกติของคนผู้“มีฉันทิฏฐิ”
คืออะไร?

“การหลับ”สามัญปกติของมนุษย์คือ การนอนพักผ่อนให้
“หลับสนิท” ถ้าแม้ไม่มี“ความฝัน”เลยก็คือ“การหลับ”แท้ๆ เป็น
การพักผ่อนหลับนอนของคนผู้ปกติดีที่สุด “นอนจริง”สบายๆ คือ
“ความไม่พยายาม,ความไม่ชวนชวน(อนาธุหน)”ทำอะไรเลย “การงาน

ของจิต”จึง“ไม่ตั้งอยู่แล้ว(อับตฺถิ)” ไม่มีการงานอะไร “จิตพักผ่อน”
จริงๆ ..นี่คือ “การนอน”แท้ๆจริงๆ

แต่ถ้ามี“ฝัน”ก็เป็นธรรมดาของคนที่มี“สัญญาความจำ”มัน
ผุดขึ้นมาทำงานในขณะที่ไม่มี“ความตื่นเต็ม(ชาคริยาที่เต็มพุทธ)”ในขณะที่
“นอนหลับ” และไม่ได้ฝึกฝน“ความตื่นอยู่ในการหลับ”

เมื่อไม่ได้ฝึกฝนเรียนรู้“การควบคุมด้วยสติ(อริปไตย) ด้วย
ปัญญา(อุตตระ)”ของคนผู้นั้น “ผล”ที่ได้ย่อม“ไม่เต็มที่”

แต่ถ้าได้ฝึกฝนเรียนรู้“การควบคุมด้วยสติ(อริปไตย)ด้วยปัญญา
(อุตตระ)”ของคนผู้นั้น “มีสติ-มีปัญญาควบคุมอยู่เต็มที่”ในขณะที่
“นอนหลับ”อยู่ “ผล”ที่ได้ก็ตามความสามารถของผู้นั้นๆ

จึงอยู่ที่“เจตนา”ของคนผู้นั้นจะมี“สัมมาทิฐิ” หรือจะ
มี“มิฉฉาทิฐิ”อยู่เท่าใดๆ

ถ้า“มีเจตนาที่มีฉฉาทิฐิ”ก็“หลับนอน”อย่างเดียวยกยเขาทำ
กัน ก็จะได้“ผล”เป็น“สมณะ” หรือเป็น“นิรวัน ๕”งอกงาม

แต่ถ้า“มีเจตนาที่มีสัมมาทิฐิ”ก็“หลับนอน”อย่างพุทธทำกัน
ก็จะได้“ผล”เป็น“อนุปัสสี(ผู้พิจารณาเห็น)”หรือเป็น“วิชชา ๘”

มันก็เป็นไปตามคุณภาพประสิทธิภาพแห่ง“สติปัญญา”ของ
คนผู้นั้นแต่ละคนว่า จะ“มีฉฉาทิฐิ”หรือ“สัมมาทิฐิ”

และอีกอนึ่ง ลึกซึ่งซับซ้อนยิ่งนักคือ “การไม่ฉกคิดเลย”ว่า ที่
คน“หลับตา”เข้าไปในภวังค์นั้นคือ คนทำ“การนอนหลับ”ให้แก่ตนเอง
แท้ๆอย่างเป็นสามัญทั่วไป เพื่อ“พักผ่อน”ตามปกติของสัตว์โลก

แต่ถ้า“สัตว์โลก”ใด ไม่เข้าใจชัดเจนว่า “นอนหลับ”นั้น
คือ“เวลาพักผ่อน”นะ! ไม่ใช่“เวลาทำงาน”

สัตว์นี้คนนี้ก็“ทำงาน” ในขณะที่“นอนหลับ”

“การหลับนอน”ไม่ใช่“การทำงาน”แต่เป็น“การหยุดงาน-พักงาน” มันเป็น“ภาวะคู่”ของ“การพัก”กับ“การเพียร”

แต่กระนั้นก็ดี “การพัก-การหยุด” กับ “การเพียร-การขวนขวาย” เป็น“ภาวะ ๒ (เทว)”คู่สำคัญของ“สายศรัทธา”กับ“สายปัญญา”ที่ยัง“ทำหน้าที่-มีมาก”กันไปคนละทาง

“สายศรัทธา”ก็จะหนักไปกับ“การหยุด-การพัก”

“สายปัญญา”ก็จะมากไปกับ“การเพียร-การขวนขวาย”

ซึ่งเป็นธรรมชาติของ“จริต”หรือ“ตระกูล”ที่คนในโลกทุกยุคทุกกาลจะมี“๒ ตระกูล”หรือ“๒ จริต”นี้ ให้มนุษย์ในโลกเป็นอยู่“ดำเนินชีวิต” เลือกลง-เลือกเป็น เป็นที่สุดแห่งที่สุด

ดังนั้น “การหลับตานอน” จึงต้อง“หลับตา”เข้าไปแล้วมี“เจตนา”ที่เป็น“สัมมาทิฐิ”ให้ได้ อย่าให้เป็น“มิจฉาทิฐิ”

แต่กลับไปพยายามทำ“ความตื่น”อยู่ใน“ความหลับ” ให้มันขัดแย้งกับ“การหลับ”หรือ“การนอนหลับ”ของตน ให้มันยากเย็นลำบากเป็น“ทุกกิริยา”เสียอีก

พระพุทธเจ้าทรงสอนแต่ให้คนพากเพียรทำ“ความตื่น(ชาคริยะ)”ให้ได้เต็มที่ใน“ความตื่น”ที่คน“ลืมนตา”มันก็ต้อง“ตื่น” และมี“การสำรวจอินทรีย์ ๖ (อินทริยสังวร)” มี“โภชนมัตตัตถัญญตา(ทำการเรียนรู้จำกัดกิเลสในขณะที่กินอาหารและขณะใช้เข้าใช้ของ*)”อยู่ตามหลัก“อปฺปนกปฏิปทา ๓”อันเป็น“พุทธคุณ”แท้ๆที่เป็น“จรรณะ ๑๕ วิชชา ๘”ของพระพุทธเจ้า

ไม่ใช่ไปหลงงมอยู่แต่“นั่งหลับตา”ของเดียรถีย์ แทนที่จะ

*ในที่นี้ใช้ ‘ใช้เข้าใช้ของ’(เข้าของ)

“นอนราบไปเลย” ไม่ต้องพินกับ“แรงโน้มถ่วงของโลก”ให้มันยาก
ลำบากทรมานเป็น“ทุกกรกิริยา”ไม่เข้าเรื่อง

แต่ผู้มีจิตปฏิภาณดีกลับไปพากเพียรพยายามทำ
“การหลับ”ที่ถูกหลอกให้เป็น“ความหลับ”แบบไม่เป็นสามัญธรรมดา
ธรรมชาติของความเป็นคนให้มันยากหนักร้ายเข้าไปอีก

โดย“การนั่งหลับ”ให้มันยากเย็นลำบากทรมานจาก“การ
นอนหลับ”สามัญของคนสามัญธรรมดาทั่วไป ที่คนทุกคนสามัญ
ก็ทำกันได้เป็นสามัญธรรมดามาแต่ไหนแต่ไรในความเป็นคน

และแม้จะ“หลับ”ก็หลอกให้ทำ“ความไม่หลับสนิท”คือให้ไป
“ตื่น”อยู่ใน“ความหลับ”หรือตื่นอยู่ใน“การนอนหลับ” ที่“หลับตา”
ลงนอนเป็นธรรมดาก็ควร“พักงาน”ตามธรรมชาติ

ผู้มี“สติ”กับ“ปัญญา”สัมมาปฏิภาณ”จึงเป็น“ภาวะ ๒”คู่สำคัญ
ที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน“มูลสูตร ๑๐”ว่าเป็น“มูลกา = ราก,ต้นธาตุ
ต้นธรรม”ของมนุษย์ที่ใช้ปฏิบัติเรียนรู้และทำให้ถึง“ราก”ถึงต้นธาตุ
ต้นธรรม”นี้ให้ได้ ก็เป็นจบสิ้นถ่วงรอบของความเป็น“คน,มนุษย์”
หรือเป็น“จิตนิยาม”หรือเป็น“วิญญาน” หรือเป็น“เทว”หรือเป็น
“อิตตา,อาตมัน,ปรมาตมัน”

“สติ”คือ ความระลึกได้,ธรรมชาติเครื่องระลึกได้

พระพุทธเจ้าตรัสว่า “สติ คือ อธิปไตย”

“อธิปไตย”แปลว่า ความเป็นใหญ่,ความเป็นใหญ่ยิ่ง,
ความเป็นอิสระแก่ตน (sovereignty)

ดังนั้น สติ ที่คือ ความระลึกได้ นี้ มันเป็น“อธิปไตย”ให้แก่
ชีวิตทีเดียว ถ้าชีวิตผู้ใด“ไม่มีสติ” ความระลึกได้ของผู้นั้นก็“ไม่มี

อธิปไตย” หรือ“ไม่เป็นอธิปไตย”

คนมีสติ คือ คนมีอธิปไตย คนเป็นอธิปไตย

ประชาธิปไตย คือ ประชาหรือหมู่คนทั้งหลายมีอธิปไตย

นั่นคือ ประเทศที่มีประชาธิปไตย ก็คือ มวลประชาชนในประเทศเป็นคนมีสติ คนมีความระลึกได้ คนมี“อธิปไตย”ให้แก่ชีวิต คนมี“ความเป็นใหญ่ยิ่ง,ความเป็นอิสระแก่ตน(sovereignty)

ประเทศที่มีประชาธิปไตยยิ่ง ก็คือ ประเทศที่คนในชาติมี“สติ”ยิ่ง ประเทศที่คนมีความเป็นใหญ่ยิ่ง,ความเป็นอิสระแก่ตน(sovereignty)

ดังนั้น เมื่อตรวจตราดูความเป็นจริงของประเทศไทยในปัจจุบันนี้ดีๆ(พ.ศ. ๒๕๖๔) เราจะเห็นว่า ประเทศไทยทุกวันนี้เป็นประเทศที่มี“ประชาธิปไตย”เยียมยอดทีเดียว

อาตมาเคยพูดด้วยความจริงใจ ตามภูมิของอาตมานะว่า ประเทศไทยในยุคนี้มืองค์ประกอบของความเป็นประเทศที่มี“สลาย ๔”บริบูรณ์ด้วยความเป็น“ประชาธิปไตยเยียมยอดที่สุดในโลกนี้ไม่ได้พูดด้วย“ความหลง”หรือมี“อคติ”ใดเลยนะ!

ไม่ว่าจะเป็น“ความหลง(โมหะ)” และตนก็เชื่อว่าตนเป็นคนหมด“อคติ ๓”ในแง่ใดๆ แล้วๆ อาตมาขอยืนยันว่า อาตมาเป็น“อรหันต์”จริงๆ และอาตมาจะไม่มี“ความคลาดเคลื่อนจากความเป็นจริง(วิปาส)”เลย ขอรับรองว่า ตรงตามหลักวิชาการของพระพุทธเจ้าด้วย และตรงตามความเป็น“ประชาธิปไตยแบบพระพุทธเจ้า”ที่ควรจะเป็น“ประชาธิปไตย”ที่ดีที่สุดด้วย

ที่ว่า“ดีที่สุด”ก็คือ เป็น“ประชาธิปไตย”ที่มีคุณค่าตาม“ลัทธิ

๓ ประการ”ของการเป็น“ประชาธิปไตย”สูงสุด(ultimate)และสัมบูรณ์สุด(absolute)กว่าที่ประเทศใดๆ จังอยู่ใน“ฐานะ”ดีที่สุดแห่งที่สุดของโลก เมื่อเอา“ลัทธิ ๓ ประการ”มาใช้เทียบวัด

“คุณค่า ๓ ลัทธิ”นั้นได้แก่

๑.ความไม่มีตัวตน(ไม่มีอัตตา)

๒.การรับใช้ประชาชน(ไม่เห็นแก่รายได้ ไม่หลงสร้างอำนาจ)

๓.อิสระเสรีภาพของคนหรือประชาชนมีสัมบูรณ์เต็มที่

และไม่ใช้การข่มแบ่งด้วยอำนาจอาวุธ-อำนาจเงิน-อำนาจวัตถุที่จำเป็น-อำนาจกฎหมาย-อำนาจหมู่พวก-อำนาจที่ไม่เป็นธรรม

ความเป็นประชาธิปไตยจึงไม่ใช่การเอาแค่“มวลประชาชนมาก”เป็นกฎเกณฑ์เครื่องวัดเป็นเด็ดขาด

แต่เอา“ความระลึกถึงกัน-ความรักกัน-ความเคารพกัน-ความช่วยเหลือเกื้อกูลกัน-ความไม่ทะเลาะกัน-ความสามัคคีพร้อมเพรียงกัน-ความเป็นเอกภาพ”เป็นเครื่องวัด

ซึ่งความเป็น“ประชาธิปไตยแบบพระพุทธเจ้า”นี้ มันเป็นแบบ“โลกุตระ” ไม่ใช่เป็นแค่แบบ“โลกียะ”ที่คนในโลกซึ่งเต็มไปด้วยคน“โลกียะ”และมีภูมิธรรมแบบ“เทวนิยม”กันอยู่เท่านั้น

“ความรู้่องค์รวม(concept)”คนส่วนใหญ่แม้ทุกวันนี้ในโลก ก็ยังเข้าใจความเป็น“ประชาธิปไตย”เป็นแบบ“เทวนิยม”หรือเป็น“โลกียะ”อยู่ทั้งนั้นแหละ ยังไม่เป็น“โลกุตระ”ตามแบบของพระพุทธเจ้าหรอก

คำว่า“ประชาธิปไตย”เป็นภาษาของคนยุคนี้ ในยุคของพระพุทธเจ้ายังไม่มีใช้ แต่พระพุทธเจ้านี้แหละที่มี“ความเป็นประชาธิปไตย”

ที่สมบูรณ์แบบที่สุด

ซึ่งสังคมที่เป็น“ประชาธิปไตย”ที่“ลัทธิมาทิสต์”นั้น จะต้องเป็นสังคมที่มี“ภาวะ ๒”เสมอ เป็นสังคมที่รู้จักตัวเองจริง “เทว”หรือรู้จักตัวเองจริงความเป็น“กาย”อย่างลัทธิมาทิสต์

เช่น “ประชาธิปไตยที่มีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข” จึงจะเป็นประชาธิปไตยที่สมบูรณ์แบบ ถ้าเป็น“ประชาธิปไตยที่ไม่มีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข” ก็เป็น“ประชาธิปไตย”ที่ไม่เต็มเต็งยังเป็น“ประชาธิปไตยขาดเดียว” เป็นประชาธิปไตยพิการ ไม่สมบูรณ์แบบ ไม่เป็น“ธรรมชาติ” ไม่ตรง“สัจจะ”ที่ชื่อว่า“เทวธรรม”ในความเป็น“คน”

นั่นคือ เป็น“ประชาธิปไตย”ที่ไม่สมบูรณ์

เพราะ ๑.ไม่ครบความเป็น“เทว”ที่หมายถึง“ภาวะ ๒”เช่นต้องมี“กาย กับ จิต” หรือมี“รูป กับ นาม” หรือมี“ชีวิต กับ จิตใจ” ๒.แสดงถึงความมีความเป็น“คน” ๓.ยังไม่มีศาสตร์หรือความรู้เรื่อง“จิตนิยม”ครบถ้วนบริบูรณ์

เพราะ“ประชาธิปไตยที่ไม่มีกษัตริย์”นั้น ไม่มีการสืบทอดกันทาง“ตระกูลของนามธรรมที่เป็นวิญญาณ”

“ประชาธิปไตยที่ไม่มีกษัตริย์ทรงเป็นประมุข”มันเหลือแต่การสืบทอดกันทาง“ตระกูลของรูปธรรมที่มีแต่กฎหมาย”เท่านั้น

“กษัตริย์”นั่นคือ “จิต”หรือ“วิญญาณ”ของสังคมประเทศ

“ประชาชน”คือ “กาย”ของสังคมประเทศ

“กาย”คือ “ภาวะ ๒”ที่ขาดภายนอก และขาดภายในอันคือ“จิตวิญญาณ”ไม่ได้ ถ้าชนชาติ“จิตวิญญาณ”ก็มีแต่“ร่าง”

มนุษย์ที่มี“ชีวิต”คือ “สัตว์เป็น” ไม่ใช่“สัตว์ตาย”ที่มีแต่
“ร่างคนตาย”เท่านั้น

“ประชาธิปไตย”ที่เอาแต่“ประชาชน” ก็มี“ภาวะเดียว”

ไม่เอา“กษัตริย์”จึงเป็น“สัตว์ตาย”ที่มีแต่“ร่าง”

“ประชาธิปไตย”ที่มี“ภาวะเดียว”จึงขาด“จิตวิญญาณ”ที่เป็น
“องค์ประกอบ”ของความเป็น“มนุษย์สมบูรณ์แบบ”

“มนุษยชาติ”คือ สัตว์โลกที่มี“วิญญาณ” มีความเป็น“กาย”
ซึ่ง“กาย”นั้นขาด“จิต” ขาด“วิญญาณ”ไม่ได้

แต่“คน”สามารถทำ“จิต”หรือทำ“วิญญาณ”ของตนให้ไม่มี
“กาย”เป็นเครื่องอาศัยใน“ชีวิต”ได้

“ชีวิต”ที่ไม่มี“กาย”นั้น เป็น“ชีวิต”ที่ไม่มี“สุข”ไม่มี“ทุกข์”
เหมือนชีวิต”ของ“พืช”หรือ“พืชินยาม”

องค์ประกอบสำคัญยิ่งของผู้ชื่อว่า“อรหันต์”คือ ความไม่มี
“สุข”ไม่มี“ทุกข์” สูงขึ้นไปต่อจาก“ไม่มีสุข-ไม่มีทุกข์”ก็คือ “อุเบกขา”
นั่นคือ ผู้มี“จิตที่สะอาดจากกิเลส” ซึ่งเป็นจิตที่ “บริสุทธิ์”จากกิเลส
แล้วก็เจริญสูงขึ้นๆ จนถ้วนรอบ“ปริสุทธา-ปริโยทาทา-มทุ-
กัมมัญญา-ปภัสรา”ลัทธิเป็น“อรหันต์”เต็มรูป

คนที่มี“สัจจะ ๓ ประการ”ดังได้กล่าวมาแล้วนั้น มากเท่าใด
จึงจะเป็น“นักประชาธิปไตย”ที่แท้ตามความเป็นจริงมีจริง

คนผู้เป็น“อรหันต์”จึงเป็น“นักประชาธิปไตย”ที่ดีที่สุด ผู้ที่มี
“อารยธรรม”รองลงมาเป็น“อนาคามี-สกิทาคามี-โสดาบัน”จึงเป็น
“นักประชาธิปไตย”ที่ดีแท้ลดหลั่นลงมาตามลำดับ

คนผู้ไม่มี“คุณธรรม”ที่เป็นโลกุตระธรรม”เลย จึงเป็นนักประชา-

ธิปไตยที่ไม่มีหลักประกันอันแข็งแกร่ง“ตั้งมั่น”ยืนยันได้จริง จึงยังไว้ใจไม่ได้ว่า เมื่อได้ฐานะ ได้ตำแหน่งหน้าที่ที่มีโอกาสบริหาร“ลาภยศสรรเสริญสุข”ของประเทศแล้ว ผู้นั้นจะแพ้ต่อ“กิเลสโลภโกรธหลง”ที่ตนยังไม่มีความเป็น“อาริยบุคคล”สูงพออย่างมั่นใจได้หรือไม่!??

ความเป็น“ประชาธิปไตย”ที่ประกอบไปด้วย“คน”มากมายนั้น จะมีคนเป็น“อรหันต์”ที่ไม่มีสุข ไม่มีทุกข์กันทุกคนไม่ได้

แต่ถ้ามี“อาริยบุคคล”จริง ความเป็น“ประชาธิปไตย”ของสังคมนั้น ของประเทศนั้นก็จะเป็น“สังคมประชาธิปไตย-ประเทศประชาธิปไตย”ที่เป็น“สังคมอาริยะ-ประเทศอาริยะ”ที่จริงที่แท้

“สังคมประชาธิปไตย”จึงอยู่กันอย่างมี“เอกภาพ”แท้จริง

และ“คน”หรือ“สังคม”ที่มีความเป็น“เอกภาพ”ก็จะอยู่กันอย่างกลมกลืนกัน อยู่รวมกันเป็นสุขสงบเรียบร้อยจริงที่สุด นับเป็น“๑ เดียว”หรือเป็น“เอกภาพ”ได้นั้น ก็คือ “คน”หรือ“สังคม”ที่ประพฤติตนอยู่อย่าง“พอเหมาะ-พอเพียง”

ที่ว่า “พอเหมาะ-พอเพียง”ก็คือ มีคนทำหน้าที่ค้ำอยู่ถูกต้องตามระบอบประชาธิปไตยอย่างอิสระเสรี และเรียบร้อยใช้ได้ทีเดียว จึงจะมีความเป็น“ประชาธิปไตย” ซึ่งอาจจะมีบางคนที่ดูแรงๆเกินๆอยู่บ้าง ก็เป็นธรรมดา ก็ยังอยู่ในเกณฑ์“พอเหมาะ-พอเพียง”งดงามที่สุดแล้วในโลก

เพราะไม่ใช่ประเทศที่ถูกกดขี่ในการ“ค้ำ” หรือ“ห้าม”การ“ค้ำ” แต่มีอิสระเสรีสมบูรณ์

ซึ่งเป็นประเทศที่ให้โอกาสใน“การค้ำ”ได้อย่างอิสระเสรีที่มีความเป็นไปอย่าง“พอเหมาะ-พอเพียง”ดีเยี่ยมตาม“สติปัญญา”

อันเป็นจริงเท่าที่มีกันในประชาชนจริง

ประเทศไทยในรัฐบาลนี้ในความเป็นประชาชนที่มี“สติ” และ “ปฏิภาณปัญญา”ขนาดที่เป็นอยู่ในชาติไทยขณะนี้ ถือว่าเยี่ยมยอดกว่าชาติไหนๆในโลกแล้ว

ตรวจ“ปฏิภาณปัญญา”ของตนกันให้ดีๆเถิดว่า คุณรู้จักรู้แจ้ง รู้จริง“ความเป็นประชาธิปไตย”ของตนอย่างไร? แค่นี้?

“ปัญญา”คือ “ความรู้-ความฉลาด”ที่เป็น“โลกุตระ”ซึ่งแตกต่างจาก“เนโก”คือ“รู้-ฉลาด”ที่เป็น“เทวนิยม”ซึ่งมีนัยสำคัญมากมาย ดังที่อาตมาได้สาธยายมาแสนยากแสนเย็นนักหนานั้นแล

“ปัญญา”เป็น“ความรู้-ความฉลาด”ที่ไม่ขวางทางนิพพาน แต่เป็น“ความรู้-ความฉลาด”ที่พาไปสู่“นิพพาน”ชนิดเดียวในโลก

“ไตร่ตรองวิชา”นั่นคือ วิชาหรือความรู้ที่ไม่พาให้บรรลุนิพพาน นั่นเอง มิใช่อื่น เป็นวิชาที่ยังมีตัวตน(อัตตา,อาตมัน,ปรมาตมัน) มีพวกตน มีภพมีชาติอยู่นิรันดร์ เป็น“เทวนิยม”นิรันดร์

แม้แต่“ความรู้”วิชาการทั่วไปจบปริญญาที่คนศึกษากันอยู่แบบ“เทวนิยม”ในโลก มีมหาวิทยาลัยประจำวิชา จะมี“คุณธรรม”สอดแทรกอยู่บ้าง ก็เป็น“โลกียธรรม” ทำมาหาเลี้ยงชีพนับถือกันว่า“ลัทธิมาอาชีวะ”ปานใด มันก็ยังเป็น“ไตร่ตรองวิชา”อยู่ทั้งนั้น

“ไตร่ตรองวิชา”แปลกันว่า ความรู้ที่ยังขวางทางนิพพานอยู่ ก็“วิชา”คือความรู้ที่แสนเก่งขนาดไหนมันก็ไม่พาไปนิพพานได้

ยังเป็น“ความรู้”ที่ยังไม่ใช่“วิชา ๘”ที่พาไปนิพพาน แม้จะเป็น“วิชาการสุจริต” แต่ก็ยังมี“มิถนอาชีวะ ๕”อยู่(กุณา-ลปนา-เนมิตตกตา-นิปปลิตตา-ลาภณ ลากัง นิชคิงสนตา)อยู่ หรือบ้างก็พ้นมิถนอาชีวะได้บ้าง

(มิจฉาชีพ ข้อ ๑)ซึ่งต่ำสุดก็พ้น“กุหนา(โกง)-หรือพ้น“ลปนา(หลอกลวง ข้อ ๒)” หรือบ้างก็พ้น“เนमितตกตา(พ้นมิจฉาชีพไปได้ตามลำดับ ข้อ ๓)” กระทั่งสูงขึ้นเป็นผู้บริสุทธิ์ตาม“ไตรสิกขา”แต่ละลำดับได้แท้ แต่ยังไม่พ้น “นิปเปลีกตา(ยังมอบตนรับใช้คนผิดอยู่คือยังไม่พ้นข้อ ๔)” กันได้ง่ายๆ คือ “ยังมอบตนรับใช้คนผิดอยู่”ในสังคม ยังพ้นรับใช้คนผิดไม่ได้

ผู้จะ“ไม่มอบตนรับใช้คนผิดได้”จริงนั้น ต้องทำงานส่วนตัว หรือไม่ก็อยู่กับหมู่สาธารณโภคี แต่ถ้ายังรับรายได้จากสาธารณโภคีอยู่ ก็ยังไม่พ้น“ข้อ ๕”คือ ยังทำงานรับสิ่งแลกเปลี่ยนอยู่เพราะยังไม่ทำงานฟรี ก็ยัง“ไม่พ้นลาภณ ลาภัง นิชคิงสนตา” อันเป็น“มิจฉา-อาชีพ ข้อ ๕”

ผู้“พ้นมิจฉาชีพข้อที่ ๕”ต้องทำงานไม่รับรายได้ใดๆ เลย แม้แต่จาก“กองกลาง” คือ“สาธารณโภคี” ต้องเป็นคนทำงาน ไม่มีรายได้ ไม่รับรายได้เลยแท้จริง

มีชีวิตกินอยู่ไปกับหมู่ฝูงชุมชนสาธารณโภคีสบายๆ จนตาย ตายลงแล้วหมู่กลุ่มก็ปลงศพให้โดยไม่ต้องเป็นห้วงเลย

คิดดูซิ เกณฑ์วัดระดับ“ล้มมาอาชีพ”หรือ“พ้นมิจฉาชีพ”ของ พระพุทธเจ้านั้น สดุดยอดแค่ไหน “ถ้าทำงานแล้วยังรับสิ่งแลกเปลี่ยน กลับคืนมาให้ตนอยู่-ยังไม่ทำงานฟรี” ยังมี“การเอาลาภต่อลาภอยู่ (ลาภณ ลาภัง นิชคิงสนตา)”หรือเป็นคนยังทำงานรับรายได้อยู่

ขนาดนี้พระพุทธเจ้ายังนับว่าเป็น“มิจฉาชีพ”ข้อที่ ๕ อยู่เลย มันต้อง“พ้นมิจฉาอาชีพะ ๕ ข้อนี้”ได้จริง จึงจะเป็นผู้“พ้นมิจฉาชีพ”ถึง ๕ ข้อบริบูรณ์ตาม“ความจริง”ของพระพุทธเจ้า

ที่ว่า อาชีพเป็น“มิจฉาชีพ” ตามศาสนาพุทธนั้นมันสุดสะอาด

สูงส่งลึกล้ำกันปานฉะนี้

แล้วมันจะมีคนกลุ่มไหนในโลกที่ทำได้ตามที่คุญนี้หรือ?

มีแน่นอน คนไทย“ชาวอโคก”นี่ไง! ที่ทำได้ มีอยู่ยืนยัน
“ความจริง”นี่ในโลกปัจจุบันนี้เลย ไม่ใช่ทำเล่นละครชั่วคราวันนะ!

แต่เป็นชีวิตจริงของสังคมชุมชนแท้จริงอย่างแสนสุขยิ่ง

คนที่มีคุณสมบัติชนิดนี้แหละจึงจะชื่อว่า “นักการเมือง”แท้
ที่จะทำงานการเมืองดีวิเศษประเสริฐเหมาะสมกับความเป็น
“นักการเมือง”ระบอบประชาธิปไตยกันจริงๆ ที่เหนือกว่าระบอบ
คอมมิวนิสต์หรือสังคมนิยม หรือยิ่งกว่าเผด็จการจริงแท้กว่าอัครราช
มันต้องเป็นคนได้ฝึกปฏิบัติจนกำจัดกิเลสตนได้จริง มีทฤษฎี
ที่ลัมบูรณให้ประพจน์ปฏิบัติบรรลุลหรรณกันจริงๆ จึงจะจริง

ความสูงส่งของคนผู้ไม่มี“กิเลสในตน”ไม่เห็นแก่ตัว-เสียสละ
รับใช้ประชาชนกันอย่างนี้ นั่น เป็นได้มีได้จริงๆ นะ

แม้ทุกวันนี้ก็ยังมีคนผู้บรรลุลหรรณขั้นสูงที่เป็นความจริง เป็น
อรหันต์หรือเป็นผู้กิเลสน้อยสะอาดจากกิเลสบริสุทธิได้แท้ปานฉะนี้
ได้อยู่ในสังคมคนที่บรรลุนิพพาน อัน“ลัมมาทิลล”แท้ๆ

“วิชา”ที่พาให้บรรลุนิพพานนั้นเป็นอภิธรรม ชั้นธรรมะ
โลกุตระของพระพุทธเจ้าซึ่งมีทั้งปรมัตถธรรมทั้งสมมุติธรรมที่เป็น
“เทว”คู่กันเสมอ เป็นต้น แต่สามารถแยกแยะได้ ว่า อย่างเป็น
“เคหสิตะ(เรียนนอนอยู่ในโลกียภูมิ)” อย่างเป็น“เนกขัมมสิตะ(ออกจาก
โลกียภูมิ)” ต้องชัดแจ้งว่าอย่างเป็น“โลกียะ” อย่างเป็น“โลกุตระ”

ผู้ที่ยังดี“เทว”ไม่แตก แยกแยะ“เทว”ไม่เป็น ยังหลงยึดความ
เป็น“เทว”ว่าเป็น“หนึ่ง”ใครจะบังอาจแยกจาก“ความเป็นหนึ่ง”

จาก“เทว”นิรันดร์ ไม่ได้นั้น ก็คือยังจมอยู่ในความเป็น“เทวนิยม” อยู่แท้ๆ หรือยัง“ไม่ออกจากโลกียภูมิ” ยังวนอยู่ในวัฏสงสาร

ลัทธิที่ยังชื่อว่า “เทวนิยม” หรือลัทธิใดที่พากันหลง“หลับตา” ปฏิบัติ หรือได้แต่อ้อนวอนให้พระเจ้าช่วยอยู่ ว่าเป็นหลักการสำคัญของการบรรลุธรรม หรือทำตนให้เจริญนั้น ล้วนยังเป็น “เทวนิยม” ที่ยึด“เทว”เป็นหนึ่งในอยู่โดยแท้ โดยตรงทั้งนั้น

ซึ่งไม่รู้ว่าคุณตนเองหลงจมไปกับลัทธิ“หลบ-หลับ”หรือทำจิตตน “เข้าไปในภพนอน(เสพยา)” หรือ“ภพลึกลับ-ภพหลับใหล”

เพราะตรงกันข้ามกับลัทธิพุทธ ศาสนาพุทธนั้นเป็นลัทธิแห่ง “ความตื่น(ชาคริยะ.พุทธ)” หรือเป็นลัทธิแห่งความเป็น“ผู้ตื่น-ผู้รู้-ผู้เบิกบาน”ที่พญชุนะว่า “พุทธ”นี่เองแท้ๆ

พุทธมีวิธีปฏิบัติการประกอบความเพียรให้ตนเองตื่น แม้แต่ในขณะ“ลึมตา”ปกติอยู่กับชีวิตก็ยังให้พยายามมี“สติ”ตื่นเต็มตัวรอบ ทั้งตาหูจมูกลิ้นกายใจที่เดียว แล้ว“พยายาม(วายามะ)” ปฏิบัติในขณะ “ลึมตา”นั้นๆให้“เวทนา-สัญญา-สังขาร”ของตนพัฒนาในความเป็น “มฤตาคู”ทั้ง“กายมฤตาคู-จิตมฤตาคู”ในขณะที่มีชีวิตสามัญปกติลึมตา ทำอาชีวะ(อาชีพะ)-ทำการทำงาน(กัมมันตะ)-พูดจา(วาจา)-นึกคิด(สังกัปปะ)นี้เอง ตลอดเวลาตามกระบวนการ“โพธิปักขิยธรรม ๓๗”

วิธีปฏิบัติธรรมของพุทธ ไม่ได้ปลีกแยกการปฏิบัติธรรม ไปจากชีวิต“ปกติ”ที่เป็น“สามัญ”ธรรมดาอยู่เลย

ต้องปฏิบัติในขณะ“ลึมตา”มีชีวิต“ตื่นอยู่(ชาคริยะ)” อย่างเป็นปกติสามัญของคนไม่ได้“นอนหลับ”หรือไม่ใช่แม้แต่“หลับตา” เข้าไป อยู่ในภพอันมีแต่“ภายในจิต”เท่านั้น เป็นอันขาด

เว้นแต่ว่า บางครั้งบางคราวที่จิตใจ เจตนา “หลับตา” เพื่อทำกิจ
บางกิจ บางการเฉพาะ แค่นั้น

เราก็ทำเพื่อกิจนั้นอย่าง“สัมมาทิฐิ”เป็นปกติ

หากใคร“หลับตา”เข้าไป แล้วทิ้งความรู้เกี่ยวกับความเป็น
“กายภายนอก”ไปเรื่อยๆ จนกระทั่ง“มิจฉาทิฐิ”คำว่า “กาย”

“กาย”มีทิฐิไปว่า ส่วนที่เป็น“ภายนอก”ถ่ายเดียวเท่านั้น

ก็ที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดเจนว่า ผู้ที่จะนับได้ว่าบรรลु“อรหนต์”
นั้น ต้อง“สัมพัลวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย” อันวิโมกข์ ๘ นั้นมันต้องกำหนดรู้
ด้วยสัญญา สามารถรู้ทั้งรูป-ทั้งนาม-ทั้งอรูป-ทั้งภายนอก-
ทั้งภายใน(พระไตรปิฎก เล่ม ๓๖ ข้อ ๔๐)

และยังมีทั้งที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า “กาย”นั้นคือ จิต-มโน-
วิญญาณ (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๒๓๐)

สลบซับซ้อนปานฉนี้เลย จะว่ายังไงล่ะ?

ความสลบซับซ้อนกลับไปกลับมาอย่างนี้แหละคือ ลักษณะ
พิเศษของ“สิริมhamายา”ซึ่งเป็นผู้สามารถยิ่งๆ ทำความเกิดของ
กายวิญญาณ-วจีวิญญาณ ราวกับ“นักมายากล”ผู้มีความเร็วไวพิเศษ
ของจิตที่เป็น“มฤตยูต”แสดง“ความจริง” ออกมาให้คนอื่นเห็นได้
รวดเร็ว ว่องไว แคล่วคล่อง ปาน“นักมายากล”ผู้เก่งกาจจริงแท้

ผู้รู้ไม่เท่าทัน หรือยังไม่มี“ปัญญา”ที่จะเข้าใจได้ ก็จะหลงผิดว่า
ท่านผู้นี้ยังมี“นักมายา-สาไทย”เอาได้

ท่านแสดงออกมาด้วยความเก่งขั้น“สิริมhamายา”ทั้งทาง
“กายกรรม-วจีกรรม”ซึ่งเป็น“ภายนอก”เรียกว่า“กาย”จาก“มโน-
กรรม”ที่จริงใจบริสุทธิ์ของท่านแท้ๆ นี่แหละที่ผู้ไม่มีภูมิรู้พอจะ

เข้าใจยาก-เข้าใจผิด ก็เป็นจริง เป็นธรรมดา

“กาย”คือ ต้องมี“ภายนอก”นี้เองชัดๆ แท้ๆ แต่ไม่ขาดจาก
“จิต”อันเป็น“ภายใน”เสมอนะ!

กระนั้นก็ยังมิผู้หลงผิดเตลิดไปว่า“กาย”นี้มีแต่“ภายนอก”
ถ่ายเดียว ไม่มี“ภายใน”คือ ไม่มี“จิตใจ”ร่วมอยู่ด้วย จนได้

...นี่แหละที่“มิฉนาทวิภูลิตฺติ”แท้ๆ ๑๐๐ %

เพราะเชื่อว่า“กาย”ขาด“ภายนอก”ไม่ได้เด็ดขาด

ยังงี้ๆ “กาย”ก็ต้องมี“ภายนอก”อยู่ด้วยเสมอ

และ“กาย”ต้องมี“ภายใน”เป็นสำคัญยิ่งๆ มีความเป็น“๒”
เสมอ จึงชื่อว่า“เทว”ที่มี“รูป-นาม” หรือ“ภาวะ ๒”

ถ้าเมื่อใด“ความรู้สึก”เราตัดขาดจาก“ภายนอก” ไม่รับรู้
ภายนอกเลยแล้ว เมื่อนั้น“จิต”นั้นไม่มี“เวทนา”กับ“ภายนอก”แล้ว
ก็จะเรียก“ธาตุรู้”นี้ว่า“พินนิยาม”เท่านั้น ไม่ใช่“จิตนิยาม”แล้ว

เมื่อไม่ใช่“ธาตุรู้”ที่มี“จิต”ก็ไม่เรียกว่า“กาย”

แม้จะยังมี“ชีพ”หรือมี“ชีวะ” ก็มีพลังงาน“พิชธาตุ”ไปแล้ว

“พินนิยาม”นับเป็น“ธาตุ”ที่ไม่มี“กาย”แล้ว

เพราะ“กาย”ต้องมี“จิตธาตุ” มี“เวทนา”ร่วมด้วยเสมอ

ความเป็น“กาย” และความเป็น“จิต”นี้ ถ้าไม่ได้เรียนรู้ใน
ความเป็น“ธรรมนิยาม ๕”กันอย่าง“ลัมมาทวิภูลิตฺติ”จริง ก็จะไม่สามารถ
แยก“กาย” แยก“จิต”ออกจากกันได้อย่างถูกต้องถ่องแท้แบบคาย
(โยนิโล)กันเป็นเด็ดขาด

การแยก“กาย”แยก“จิต”นี้จึงเป็น“มูลกรรมฐาน(กรรมฐานแรก
สุด)”ของภิกษุทุกรูปที่จะต้องศึกษาปฏิบัติเป็นเบื้องต้นกันทีเดียว

ครูผู้สอนใดที่ไม่เป็นสัตบุรุษจริง จึงยากที่จะสามารถสอน เรื่องการแยก“กาย”แยก“จิต”ถูกต้องลัทธิมาทิลลิสแท้

หากภิกษุผู้ใดไม่มีความรู้เบื้องต้นคือการแยกกายแยกจิตได้ ผู้นั้นก็ไม่สามารถบรรลุธรรมถึง“นิพพาน”สำเร็จเด็ดขาดแน่นอน

ภิกษุคือผู้บวชเพื่อบ่มุ่จนนิพพานต้องมีภูมิรู้ในความเป็น“ธรรม- นิยาม ๕”อย่างลัทธิมาทิลลิส จึงจะปฏิบัติถึงนิพพาน

จึงจะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“ชีวะ”ที่แตกต่างกัน ของ“อตุกัปปอตุ”ของ“อตุกัปปิซ”ของ“พิซกัปปจิต”ของ“อตุกัปปจิต” และของ“จิตกัปปจิต”อีกที่มีหลากหลายได้จริง

คนมี“จิตนิยาม”นั้นสามารถจะ“ทำจิตในจิตของตน”ให้“ยังจิต เป็นไปในอำนาจได้”(วสวัตติ = ตนเองเป็นพระเจ้าในตนเองจริงชนิดลัทธิลัทธิ)“จึง เรียกว่าผู้มี“โลกุตระธรรม” จึงสามารถควบคุมจิตตน บงการจิตตน ให้เป็นไปหรือเป็นอยู่ขนาดนั้นอย่างนี้ได้ตามประสงค์ของตนจริง

ถึงขั้นสามารถ“ตัดทิ้งพลังงานจิต”ที่ไม่ต้องการออกไปจาก จิตได้เด็ดขาด เช่น ตัดขาดตาหรือมาร ซึ่งก็คือกิเลสนั่นเอง

ถ้าตัดส่วนนั้นออกไป ส่วนที่ทิ้งไปนั้นเป็นส่วนที่“ไม่มีชีวะ” ลื่นซิปไปแล้ว(จัดการกับชีวิตินทรีย์ของจิตให้ตายได้) ก็เป็น“ธาตุที่ตายจาก ชีวะชั้นจิตธาตุ” จึงเป็น“พิซธาตุ”หรือที่สุดถึงขั้น“อตุธาตุ”

“อตุธาตุ”ไม่มี“ความรู้สึก”ที่เป็น“เวทนา”แน่ๆ

หรือแม้คนผู้นั้นยังมี“ชีวะ” ก็ยังมี“สัญญา”อยู่ คือทำจิตตนให้ เป็น“พิซ”ได้ แต่ยังไม่ตัดขาดจากร่างของเรา เพราะยังมี“ภายนอก” ดังนั้น“ธาตุรู้”ตัวนี้ก็ไม่เรียกว่า“เวทนา”แล้ว ไม่เรียกว่า“นาม” ถือว่าเป็นภาวะที่ไม่เป็น“กาย” ไม่มี“นามชั้นจิตนิยาม”

“กาย”ต้องมี“รูป”กับ“นามหรือจิต”เสมอ

ซึ่งการปฏิบัติธรรมของพุทธนั้น ต้องมี“รูป” และต้องมี“นาม” เป็น“เทว” ที่พยัญชนะแปลว่า “๒” ได้แก่ “รูป”กับ“นาม” และความเป็น“๒”อื่นๆอีกทั้งหลายทั้งปวง ก็คือ“เทว”ที่ต้องใช้การเปรียบเทียบกันจากความเป็น“๒”ทั้งนั้น เพื่อตัดสิน“ความเป็น ๑” ที่ดีที่สุด ที่ถูกต้องที่สุด ที่จบสุดก็จากการเปรียบเทียบของ“๒ ภาวะ” กันนี้แหละ ล้วนคือ“เทว”ทั้งสิ้น

คำว่า “เทว” จึงยิ่งใหญ่สารพัดที่จะทำให้รอบรู้

การรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“เทว”จึงจะสามารถรู้แจ้งรู้จริงถ้วนรอบว่า อะไรเป็น“เอกธรรม(ความเป็นหนึ่ง)” หรือเป็นได้ถึงธรรมะที่เป็นหนึ่งชนิดพิเศษ“เอกัคคตา(ความเป็นหนึ่งที่เลิศยอดเยี่ยม)”แท้จริง

ผู้ปฏิบัติก็สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“ที่สุด(อันตะ)”ก็ดี หรือ“สิ่งที่เป็นจุดจบ”ก็ดี หรือภาวะ“เริ่มต้น”ก็ดี หรือ“สิ่งที่เป็นมูลเดิม”ก็ดี สภาวะที่เป็น“ต้นเค้า”นี้แหละด้วยการเปรียบเทียบจากภาวะ“๒ ภาวะ”เสมอ แล้วเรียนรู้จาก“๒”นี้ให้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า ภาวะใดเป็น“อิตถิลิงค์(เพศหญิง)” ภาวะใดเป็น“ปุงลึงค์(เพศชาย)”

และเปรียบเทียบ“ธรรม”คู่สุดท้ายได้ ว่า ภาวะใดเป็น“ปุงลึงค์ (ยังเป็นเพศชาย)” ภาวะใดเป็น“นปุงสกลิงค์(เป็นกลาง คือ ไม่ปรากฏเพศว่า เป็นชายหรือเป็นหญิง)”สำเร็จ ในขณะที่ยังเป็น“ธรรม” คือยังมี“อัมมธร”

“อัมมธร(บาลี)”หรือ“ธรรมธร(สันสกฤต)”หมายถึง ผู้ยัง“ทรงไว้” ซึ่งธรรมอยู่ หรือผู้มีธรรม ที่จัดสรรได้

นั่นคือ คำว่า“ธรรม”แม้จะเป็นภาวะท้ายสุดท้าย ยังเป็นภาวะ “ทรงอยู่-ทรงไว้” หรือเป็นภาวะ“มี”อยู่ก็ได้ หรือแม้“ไม่มี”อยู่ก็ยังได้

ซึ่ง“ธรรม”ใช้แทนกันได้กับคำว่า “ธาตุ”ในส่วนที่ยังไม่ละเอียด
ท้ายสุดไปยิ่งกว่านั้น

แต่คำว่า “ธาตุ”จะเป็นสุดท้ายแห่งสุดท้ายแล้ว เมื่อใช้ใน
ความหมาย“สุดท้ายแห่งท้ายสุด”ของ“ราก”แล้ว หมายถึงภาวะ
“สุดท้ายแห่งท้ายสุด”นี้หมดไป ก็“ไม่มี”กันเป็นที่สุดอีกแล้ว

สรุปอีกที ชัดๆ ที่สุด คือ...

“ธรรม”นี้ยังถือว่า ยังมีภาวะ“ทรงอยู่” ที่ยังสามารถ“แยกได้”
ส่วนคำว่า“ธาตุ”นั้น“ที่สุดแห่งที่สุดแล้ว” จะหมายถึงภาวะที่
แยกไม่ได้อีกแล้ว ถ้าเป็นที่สุดก็คือ“สูญ”หรือ“จบ”ซึ่งเป็นอันไม่มี
อะไรต่อไปอีก

เช่น “ธาตุ ๒ ธาตุ”ทำให้เป็นที่สุดก็จะเหลือแค่ภาวะ“ธาตุเดียว”
เป็นสุดท้ายแห่งท้ายสุดจริงๆ

และถ้าจะหมายถึงความเป็น“ธาตุเดียว”ก็จะหมายถึง “ธาตุ”
ที่ไม่พึงแยกออกไปอีก

จาก“ธาตุท้ายสุด”นี้ ถ้าสิ้นธาตุนี้ไปก็“สูญ” ล้นหมด

เมื่อไม่มี“ธาตุ” จึงไม่มี“ธรรม”กันเลยเด็ดขาด

หรือหาก“ธรรมะ ๒” ก็แบ่งเป็น“ธรรมะเดียว”ได้ หรือเป็น
“ธรรมะ ๒”ที่เป็น“เทว”ซึ่งเปรียบเทียบกันได้อยู่ ยังไม่ถึงท้าย
ปลายสุดแห่งราก เป็นต้น

คำว่า“เทว”จึงยากยิ่ง ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในความเป็น“ศาสนา”
ทั้งหลายสุดยอดของมนุษยชาติในโลก ในมหาจักรวาลเอกภพ
หรือในความเป็นกาล

ซึ่งสำคัญที่สุด คือมี“ธาตุรู้”ร่วม“รู้จัก”ด้วยการสัมผัส และ

ทำให้“รู้แจ้ง” กระทั่งที่สุด“รู้จริง”ด้วย“ธาตุรู้”ที่เจริญเป็น“ปัญญา”
ให้ได้ประกอบอยู่พร้อมเสมอ ขาดไม่ได้ “ธาตุรู้”นี้เป็นโลกุตระ

ซึ่งไม่ใช่“ธาตุรู้”คือ“จิตวิญญาน”โลกียะเท่านั้น

เพราะ“ธาตุรู้”ชั้นโลกุตระ”ก็ต้องเป็น“จิตวิญญาน”ที่มีคุณ-
สมบัติชั้น“โลกุตระ” อันแตกต่างไปจาก“โลกียะ” อย่างมีนัยสำคัญ
ยิ่งยวด

ผู้ที่ยัง“มิจฉาทิฏฐิ”ไปว่า “กาย”หมายเอา “ภายนอก”เท่านั้น
ก็เฝ้าคิดจะมีสัมผัสภายนอก จึงเป็นผู้ปฏิบัติธรรมที่มี“มิจฉา”ไปทั้งมาน
ทั้งสมาธิ และอื่นๆ อีกมาก

นั่นคือ “หลับตา”ตัดภายนอกปฏิบัติฝึกจิตให้เกิด“ฌานหรือ
สมาธิ”เพื่อจะให้บรรลุ“นิพพาน”นั้นไม่ใช่วิธีหรือทฤษฎีของพุทธหรือ
ขอยืนยัน

เรื่อง“หลับตา”ปฏิบัตินี้ แม้จะหาตัวอย่างสักหนึ่งตัวอย่างว่า
“ภิกษุหลับตาปฏิบัติ”ในพระไตรปิฎก ที่บันทึกไว้เป็นคัมภีร์พุทธ-
ศาสนา ก็ไม่เห็นมีในสูตรไหนที่บอกว่า“หลับตา”เข้าไปอยู่ในภวังค์
กันตรงไหนเลย แม้แต่ใน“อานาปานสติสูตร”เองแท้ๆ ก็ไม่มีคำว่า
“หลับตา” มีแต่บันทึกไว้แค่ว่า “นั่งตั้งกายตรงดำรงสติคงมั่น”เท่านั้น
มีคำว่า“หลับตา”ที่ไหนกัน?

ถ้าใครพบคำกล่าวที่ว่า พุทธต้อง“หลับตา”ปฏิบัติ จึงจะบรรลุ
ธรรมของพุทธ มีอยู่ตรงไหนในพระไตรปิฎกทั้ง ๔๕ เล่ม หรือ
๘๔,๐๐๐ พระธรรมขันธ์ เอามายืนยันดูหน่อยเถอะนะ!

การปฏิบัติธรรมของพระพุทธเจ้าหรือในศาสนาพุทธ ถ้าใคร
ยืนยันว่า“หลับตา”นี้แหละเป็นวิธีปฏิบัติสำคัญที่ผู้ปฏิบัติทั้งหลาย

จะต้องปฏิบัติ ในพระไตรปิฎกมันก็ต้องมีการกล่าวถึงอย่างชัดเจน
มากมายหลายที่แน่นอน

อย่างน้อยก็ต้องมีในการบันทึกกล่าวไว้มากมายชัดๆ หรือ
มีผลความถึงว่า มีการปฏิบัติ“หลับตา”สวดแทรกอยู่ในการบันทึก
เรื่องราวทั้งหลายไว้กันบ้างในพระไตรปิฎก แต่จริงๆ นั้นไม่เห็นมี
ปรากฏเลยสักคำเดียวที่มีคำว่า “หลับตา” บันทึกไว้ทั้ง ๔๕ เล่มว่า
เป็น“การปฏิบัติของพุทธ”

มีแต่กล่าวว่า การปฏิบัติ“หลับตา”นี้เป็น “อุปการะมาก” ซึ่งเป็น
แค่“อุปการะมาก”เท่านั้น ไม่ใช่“วิธีปฏิบัติธรรม”แท้ เต็มทฤษฎีนะ

“อุปการะ”แปลว่า “ความช่วยเหลือ” นะ!

ไม่ใช่แปลว่า “หลักการปฏิบัติที่แท้จริง” เลย

กำหนดหมายทั้งบัญญัติ ทั้งสภาวะกันดีๆ

๒ คำนี้แหละคือ“เทว”ที่แปลว่า “๒”สลับสับสนกันไปมา
อย่างย่ง เมื่อถึงขั้นละเอียดลึกซึ้งกันแล้ว ยิ่งคนผู้ไปยึดว่า“เทว”
เป็น“๑”เท่านั้น แยกเป็น“๒”ไม่ได้ ก็ยิ่งหมดประตุเลยสำหรับผู้นี้
ที่จะ“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”ในธรรมะอันหลากหลายได้

ผู้ติดยึด“การหลับตา”ปฏิบัติก็จะมีทาง“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”
ความเป็น“เทว”ที่ตีแตกแยกแยะไปตาม“ความเป็นจริง”ทั้งหลาย
ทั้งหลายได้เลย

จะมีก็แต่“มโนมยอัตตา”หรือ“นิรมาณกาย ๓”กันเท่านั้น
อันเป็น“อดีต”กับ“อนาคต”แค่นั้น

ผู้อ่านพระไตรปิฎกไม่แตกฉาน และแถมยังมี“อุปาทาน”ในการ
“หลับตา”ปฏิบัติก็จะไม่ชัด ไม่แจ่มแจ้งจริงในความบริบูรณ์สมบูรณ์

ในเรื่องนี้

นิทานหรือเรื่องราวต่างๆที่มีพูดมิกล่าวถึงการปฏิบัติและ
บันทึกไว้ทั้งหมด ไม่มีบ่งบอกชัดๆ เล่าเรื่องถึง“การหลับตา”ปฏิบัติ
ไว้บ้างเลยในพระไตรปิฎก ๔๕ เล่ม มีก็แต่หลงตีขลุ่มเอง

ตรวจดูกันละเอียดๆ ดูดีๆ เกิด

นอกจากไปหยิบเอาที่บรรยายไว้ว่า “นั่งคู้บัลลังก์ตั้งกายตรง
ดำรงสติคงมั่น” ใน“อานาปานสติสูตร”หรือในสูตรอื่นๆ บ้าง แล้ว
เอามาอ้างอิง หลงตีขลุ่มกันไปตามที่ตนติดยึดมีฉันทิฏฐิเท่านั้นเอง

ศึกษาถ้วนๆ ตรวจตราให้แตกฉานดีๆเกิด

เดิรถึยทั้งหลายหรือลัทธินอกพุทธนั้น เขาปฏิบัติ“นั่งคู้บัลลังก์
ตั้งกายตรง ดำรงสติคงมั่น”ตามแบบ“อานาปานสติ”ของเขา ซึ่ง
เป็นไปตาม“ทิฏฐิ(ทฤษฎี)”ของเขา ที่เขา“หลับตา”ปฏิบัติกันมันก็มีมา
แต่ไหนๆ มันคนละ“ทิฏฐิ”

“หลับตา”เข้าไปเรียนรู้แต่ใน“ภพ”ภายในธาตุรู้ก็มีแต่“จิตใน
จิต”ของตนเองผู้เดียวเท่านั้น มันมีแต่“ความรู้”ที่เป็นการนึกคิดไป
ของตนเองคนเดียว

เหมือนคน“นอนหลับ”จิตใจก็อยู่ในภพของ“การนอน”ที่บาลี
ว่า เสยยาหรือไสยา

จึงกลายเป็นไสยศาสตร์ที่วัดถารหนักหนาสาหัสสำหรับ
นักบวชที่เอาจริงเอาจังในการปฏิบัติธรรมฝึกฝนตน ซึ่งนิรมิตอะไร
ไปเอาเองก็ได้

ไสยศาสตร์เป็นความรู้ของคนนอนหลับ

แต่ศาสนาพุทธนั้นเป็นศาสตร์ของคนตื่น คือพุทธ หรือคือ

“ชาคริยะ” ซึ่งมันไม่ใช่“เสยยะ”หรือ“ไสยยะ”

ตั้งหลักแยกแยะให้ละเอียดลออกันดีๆ

“ไสยศาสตร์”ไม่ใช่พาชื่อไปหมายความว่า“ความรู้”ที่ได้เหมือนคน“นอนหลับ”แล้วฝัน หรือไม่ก็เป็น“ความรู้ความสามารถที่ทำได้เกิดผล” แต่อธิบายที่มาที่ไปไม่ได้ หรือหา“เหตุแห่งการเกิดผล” นั้นๆ ไม่ได้ ก็มันเป็นแค่“ความฝัน”อันเกิดจาก“สัญญา”ที่งมจมอยู่กับอดีตและเพ้อไปกับอนาคต”เท่านั้น มันก็มีแต่คลุมๆ เกรือๆ

มันไม่ชัดเจนแจ่มแจ้งเป็น“วิทยาศาสตร์”ได้หรอก

เป็นต้นว่า “ฉมาน”ก็ดี “สมาธิ”ก็ดี “นิโรธ”ก็ดี แทนที่จะได้จาก“ความรู้ของคนลืมหัดตามวิถีที่มีชีวิตอื่นๆ ปกติ”นี้แหละ แต่มันกลับเป็น“ความรู้”ของคนที่มีทฤษฎีปฏิบัติ“หลับตา” ที่พากัน“หลับตา”ปฏิบัติฉมาน ปฏิบัติสมาธิตามลัทธิต่างๆกันนั่นเอง ซึ่งเป็น“วิธี”พื้นๆตื้นๆ ทำกันง่ายๆ มีอยู่ประจำโลก ไม่สูญหายไปไหน

มันก็เป็นแค่ความรู้ความสามารถที่ยังหม่นวนอยู่ในกระแส“โลกียธรรม”ลืมหัดทั่วไปในโลก ยังไม่ใช่ความรู้ความสามารถชั้น“โลกุตระ” ที่เป็น“วิสามัญ”มี“อัญญาธาตุ”ชั้น“ปัญญา”ดอก

แต่ทฤษฎีของพุทธนั้น เป็น“วิธี”ที่แตกต่างออกไปจากทฤษฎีอื่นๆ ทั้งหลายทั้งหมดในโลก “พิเศษ”แปลกออกไปจริงๆ พุทธศาสตร์เป็น“วิธี”ของพระพุทธเจ้าทรงค้นพบของพระองค์เอง เป็นทฤษฎีเดียวในโลกแท้ๆ ยังไม่มีใครสามารถ“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”ทฤษฎีนี้ได้ นอกจากพระพุทธเจ้าทุกพระองค์ จึงจะถือว่าเป็นผู้“ตรัสรู้”ความรู้ความสามารถที่เป็น“โลกุตระธรรม”นี้ แล้วเอามาประกาศให้คนในโลกปฏิบัติเกิดผลตาม

ซึ่ง“ความเป็นพระพุทธเจ้า”นี้คนผู้ใดมีความอุตสาหะ
พากเพียรบำเพ็ญสะสมบารมีกันจริงๆ ก็“ล้านๆชาติ”นับไม่ถ้วนกัน
ทีเดียว ก็สามารถบรรลุเป็นพระพุทธเจ้าได้ไม่สงวนสิทธิ์ไว้แต่เพียง
พระพุทธเจ้าพระองค์เดียว ทุกคนมีสิทธิ์ อยู่ที่ว่าใครจะสามารถ
บำเพ็ญพากเพียรปฏิบัติให้จริง บรรลุถึง“ความจริง”กันมั๊ย?

ศาสนาพุทธ อิสระ ไม่ลืกลับ เปิดเผยสง่า

● จบฉบับที่ ๓๕๐

ฉบับที่ ๓๕๑ ตุลาคม ๒๕๖๒

ฉบับ ๓๕๐ ที่ผ่านมาระก่าลัษสรูปล่ำคัณวว่า “พุทธ”เป็นศาสนา
ที่มี“ความรู้ลุดยอด”คือ “โลกุตรรธรรม”ที่เป็น“ความรู้”คนทุกคนมี
สิทธิ์จะมี“ความรู้”นี้เองได้ด้วยตน ซึ่งจะแตกต่างจาก “ศาสนา”ที่มี
“ความรู้ลุดยอด”นั้นเป็น“ความรู้”ที่เป็นแค่“โลกียธรรม” และไม่มี
ใครรู้ได้ นอกจาก“พระเจ้า”ผู้ลักลับ ที่ไม่เคยมีคนในโลกผู้ใดที่จะ
“ลัมผัส”ตัวตนจริงของ“พระเจ้า”ได้เลย

แม้แต่“พระบุตร”ก็ไม่สามารถ“ลัมผัส”พระเจ้าได้

“พระบุตร”เป็นได้แค่“ประกาศก(Prophet)” ผู้นำ“ความรู้ลุดยอด”
ของ“พระเจ้า”มาสอนบอกเล่าประกาศแก่มวลมนุษยเท้านั้น

ซึ่งแท้ๆแล้ว “ความรู้ลุดยอดหรือคำสอน”ที่พระบุตรนำมา

สอนนั้น มันก็เป็นของ“พระบุตร”เอง หรือก็ของพระศาสดาองค์นั้นๆ
เอง ที่เป็นของตนๆแต่ละพระองค์นั้นแหละ ไม่ใช่ของใครเลย

แต่“เทวนิยม”ไม่มีความรู้ที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความจริง”เหล่านี้
เพราะไม่เคยเรียนรู้เรื่อง“กรรมกับกาล” ซึ่ง“มีกรรม-มีวิบาก”
เป็นของตนๆ “กรรมที่ลึกล้ำวนเวียนเป็น“สภาพหมุนรอบเชิงซ้อน
สลับซับซ้อน” ทั้บถเป็นปฏิกาคทริของตนอยู่ใน“โลกียภูมิ” มีการ
เกิดแล้วตาย-ตายแล้วเกิดอีก ต้องใช้หนี้เวรหนี้กรรมกันชาติแล้ว
ชาติเล่านับไม่ถ้วน ทุกข์สุขๆ ทรมาณหลายหรือสุขสำราญล้นที่เป็น
“นิทานหรือนิยาย”กันอยู่เต็มโลก เล่ากันไม่หมดไม่หวาดไหว

เพราะ“เทวนิยม”นั้นมีความรู้กันแค่“ชาติเดียว” ตายแล้วก็ไป
อยู่กับพระเจ้าบนสวรรค์หรือจะตกนรกก็ตามแต่บัญชาของพระเจ้า
ล้นสุดกุดกันอยู่เท่านี้

“เทวนิยม”แท้ๆ รู้เท่านี้ ต่อจากนั้นไม่รู้อะไร

หรือเทวนิยมที่พอรู้“การเวียนเกิด-เวียนตาย”บ้าง อย่างเก่ง
ก็สามารถระลึกชาติตาม “ลัญญาขันธ์”หรือ“คลังแห่งความจำ”
ของตนได้ ที่เป็น “อดีต”มากที่สุดก็ ๑๘ ทิฏฐิ หรือ“อนาคต”มากที่สุด
ก็ ๔๔ ทิฏฐิ ทั้งหมดก็มี ๖๒ ทิฏฐิเท่านี้เท่านั้น

พระพุทเจ้าตรัสรู้“ความจริงเหล่านี้”จึงนำมาประกาศสอน
ผู้อื่นให้รู้ตาม เป็น“คำสอน” พุดให้ฟังให้ศึกษาใคร่ครวญ เลือกเฟ้น
เอาด้วยอิสระเสรีของแต่ละคนตามประสงค์ ไม่มีการบังคับใคร

ไม่ใช่“คำสั่ง(command)” แต่เป็น“คำสอน” ที่อิสระ แตกต่างจาก
“คำสั่ง”อันเป็นเชิงบังคับ เป็น“นัยสำคัญ”

“ความจริงหรือความรู้”ของชาวเทวนิยมนั้น เป็น“ความรู้ที่

ลึกลับ”ว่า มาจาก“พระเจ้า” และมี“เชิงบังคับ”อยู่ในตัว

“พระเจ้า”เป็นใคร? อยู่ที่ไหนก็ไม่มีใครรู้ “สัมผัส”ไม่ได้! มีแต่“สัมผัส”ที่เป็น“คำสั่ง”ตายตัว ให้ปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด เท่านั้น ที่ใครได้

เป็น“เทวศาสตร์”ที่ไม่สามารถตีแตกแยกแยะ อย่างวิจิตรพิสดารได้จนกระทั่งรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“เทว” อันเป็น“ธรรมะ๒”คู่หูที่ยิ่งใหญ่ ซึ่งเป็น“ธรรมคู่เทว”ที่ใช้เปรียบเทียบความเป็น“ธรรม”และความเป็น“ธาตุ”ได้อย่างบริบูรณ์ลัมบูรณ์ละเอียดครบถ้วนสุดกระทั่งรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“อุตุนิยาม-พีชนิยาม-จิตนิยาม-กรรมนิยาม-ธรรมนิยาม” แล้วแยกธาตุจิตวิญญาณของตนสำเร็จจึงจะได้“นิพพาน”

ความรู้และความจริงของ“พุทธ”จึงเป็น“ความรู้ที่เปิดเผย”และอิสระเสรีที่สุด ต่างคนต่างศึกษาปฏิบัติเอาได้ตามความสามารถ ไม่สงวนสิทธิ์ไว้เฉพาะ“พระเจ้า”หรือแค่“พระบุตร”เท่านั้น

“พุทธ”จึงไม่เหมือนลัทธิ“เทวนิยม”

แต่ของพุทธคนทุกคนมีสิทธิ์เท่าเทียมกันที่จะมี“ความรู้สุดยอด”นี้ได้ทุกคน ถ้าคนผู้นั้นได้ پاکเพียรสั่งสมการเรียนรู้ปฏิบัติฝึกฝนอบรมตนสะสมบารมี นับชาติไมถ้วนให้เกิดให้มี“ความรู้สุดยอด”นี้ขึ้นในตนตามสามารถ กระทั่งบรรลุสุดยอดได้เองจริง เป็น“ธรรม-สามิ”ใน“ลัทธิพญู” จนชื่อว่า“พระพุทเจ้า”ได้เท่าๆ กัน

ซึ่งผู้ที่เกิดเป็นคนทุกคนเมื่อบรรลุ“พระลัทธิพญู”นี้แล้ว ก็จะได้ชื่อว่าเป็น“ลัมมาลัมพุทโร”เป็นผู้ตรัสรู้เองโดยชอบด้วยกันทุกคน คือผู้มี“ลัมมาลัมโพธิญาณ”จึงเป็นผู้รู้เองบรรลุเอง สำเร็จเอง ไม่มีใคร

รู้เทียมเท่าอีกแล้ว ในแต่ละกัปป์

“ความรู้พุทธสุดยอด”นี้ไม่มีใครเป็น“เจ้าของสิทธิ์” แม้แต่ “พระพุทธเจ้า”เองก็ไม่สงวนสิทธิ์นี้ จึงเป็น“สุดยอดแห่งความรู้” ที่ใครๆก็มีสิทธิ์จะพากเพียรปฏิบัติเอาได้ ถ้าผู้้นั้นมีความสามารถ บำเพ็ญถึงขั้นจริง เป็นความรู้ที่ไม่ได้มาจาก“ความลึกลับ”ใดเลย

แต่มาจาก“ต้นธาตุ-ต้นธรรม”คือคนที่เกิดในโลกนี้แหละ ที่เรียกว่า“พระพุทธเจ้า”อันพระองค์ได้พากเพียรศึกษาปฏิบัติสืบทอด จาก“พระพุทธเจ้า”องค์ก่อนๆ จนได้เอง เป็นของตนเองรู้เองเห็นเอง เป็นเอง เกิดเองในตน “รู้ได้ด้วยตนเอง”ซึ่ง“สัมภารวินิภาว”ของตน เกิดอีกที่ชาติก็ติดตัวไปเป็นของตนเองอย่างเที่ยงแท้ยั่งยืนตลอดกาล จึงต้องยอมรับว่าเป็น“เจ้าของธรรม” คือ“ธรรมสามี”

“การรู้ได้ด้วยตนเอง”นี้ จะเริ่มเกิดในตนได้ทุกคนหากปฏิบัติ ตามทฤษฎีที่“สัมมาทิฐิ”ของพระพุทธเจ้า แล้วจะรู้ได้ด้วยตนเองที่ เรียกว่า“ปัจจุตัง เวทิตัพโพ วิญญูหิ” เริ่มมี“อัญญธาตฺว(ธาตุรู้)” ชนิดใหม่ เป็นชนิด“อื่น(อัญญะ)”ที่แตกต่างไปจาก“ธาตุรู้โลกียะที่ ปุถุชนมีกัน” โภณทัญญะเป็นคนแรกใน“พุทธกัปป์สมณโคตม”นี้ที่มี “อัญญธาตฺว”เกิดใน“จิต” เริ่มมีขึ้นในตนเป็น“โลกุตระธาตุ”

จาก“ปัจจุตัง”ก็เจริญสะสมขึ้นไปกระทั่งเป็น“ปัจเจกภูมิ”ใน ตน แล้วจึงจะเจริญมากพอ เป็น“ความรู้ยิ่ง(อภิญา)”ที่ติดในอนุสัย (ไม่ใช่กิเลสนะ)ของตน แม้คนผู้นี้ร่างกายจะตายข้ามชาติไป“ความรู้ยิ่ง” นี้ก็ยังมีติดในจิตตนไปด้วย และสามารถนำขึ้นมาพูดมาสอนคนอื่น ได้ โดยไม่ได้เรียนมาจากใครอื่นเป็น“สยง อภิญา”ผู้นี้คือ“สัตต-บุรุษ”เกิดมาช่วยมนุษยในโลกแต่ละยุค

ซึ่งยืนยัน“ความรู้โลกุตระ”ที่ได้มาจากพระพุทธเจ้าตั้งแต่ชาติก่อนๆ นำมาสืบทอดให้เรียนรู้ปฏิบัติพิสูจน์กันจริงๆ

“ความรู้สุดยอด”ที่สุดท้ายเป็นพระพุทธเจ้าก็ขึ้น“สยัมภู” ซึ่งยอดเยี่ยมไม่มีใครเทียมเรียกว่า“ลัมมาลัมโพธิญาณ”เป็นของพระพุทธเจ้าแต่ละพระองค์ทุกพระองค์

“ความรู้สุดยอด”นี้เป็นของสัตว์โลกที่ชื่อว่าคนในโลกผู้มีพลังงานชั้น“จิตนิยาม” ซึ่งไม่ใช่มีอยู่กับ“สิ่งลึกลับ”ที่สมมุติเรียกกันว่า“พระเจ้า” แต่เป็น“ธาตุรู้”ของ“สัตว์โลก”เรียกว่ามนุษย์หรือคนที่มีชีวิต มีตัวตนจริงอัน“ลัมผัส”รู้กันได้

จึงเป็น“ความรู้สุดยอด”จริงๆ แท้ๆ ที่ใครๆ ก็มีสิทธิ์จะสร้าง“ความรู้สุดยอด”นี้ให้เกิดขึ้น ส่วนจะได้หรือไม่ได้ก็แล้วแต่..แต่ละคน

และเป็น“ความรู้สุดยอด”ที่ถึงขั้น“วิมุตติ-นิพพาน” เป็น“อมตบุคคล”ที่“ทำเกิด-ทำตาย” ให้ตนเองได้ถึงขั้นแยก“ธาตุจิต”ทำลาย“อัตตา” หรือ“อาตมัน”ของตนนี้ให้แตกสลายหายไปจากโลก จากจักรวาล จาก“กาล” จาก“พระเจ้า”ได้สำเร็จจริง โดยสามารถจัดการ“จิตธาตุ”ของตนให้เป็น“อุตธาตุ” ซึ่งเป็นการสูญสิ้น“อัตตา” ในความเป็น“ชีวะ”หมดจบบริบูรณ์เรียกว่า “ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”ลัมบูรณ์สุด

แม้แต่“พระเจ้า”จะใหญ่ยิ่งปานใดๆ อยู่ในที่ไหนก็ตาม “พระเจ้า”ก็ไม่สามารถยับยั้งความเป็น“นิพพาน”หรือไม่อาจยับยั้ง“วิญญาน”ที่จะ“สูญสิ้น”ไปจากโลกจากกาลเป็น“สูญ”สุดหรือชัดแท้ ก็คือ “สูญ”จาก“พระเจ้า”โดยไม่เหลือความเป็น“จิตวิญญาน”ที่จะไปอยู่กับ“พระเจ้า”ได้เด็ดขาดจริงๆ ชนิดนิรันดร์ด้วย

โดยตนเองสลาย“อัตตาหรืออาตมัน”ไปได้เอง แยกธาตุจิต วิญญาณของตนเองให้เป็น“ธาตุดิน-น้ำ-ไฟ-ลม”คือ“อตุธาตุ” จน สูญสิ้นชีวะความเป็น“จิตวิญญาณนิรันดร์”

“อัตตา”หรือ“จิตวิญญาณ”หายไปจาก“พระเจ้า”ได้แท้จริง โดย“พระเจ้า”ไม่มีอำนาจมาห้ามได้ “พระเจ้า”เกี่ยวข้องไม่ได้ “พระเจ้า”ไม่มีสิทธิ์มีส่วนใดเข้ามาเกี่ยวข้องได้เลย

นั่นคือ แต่ละคนเจ้าของ“จิตวิญญาณ”สามารถ“ปรินิพพาน เป็นปริโยสาน” ลื่น“อัตตาหรืออาตมัน”ไปจาก“พระเจ้า”เฉยเลย

นั่นก็คือ เจ้าของ“จิตวิญญาณ”จัดการ“อัตตา”ของตนให้“มี” อยู่ยาวนานเท่าที่สามารถจะทำได้ และให้“ไม่มี”คือให้“สูญ”ไปเลย อย่างนิรันดร์ได้แท้ ตามที่ตนต้องการ

พุทธสามารถทำได้สมบูรณ์ทั้ง ๒ ภาวะทีเดียว โดยพระเจ้า ไม่มีสิทธิ์ ไม่มีอำนาจจะมายู่อะไรกับเจ้าของอัตตาได้เลยเด็ดขาด

ซึ่งพิสูจน์ว่า“จิตวิญญาณ”หรือ“อัตตา”เป็น“ของตน”แท้ๆ

“จิตวิญญาณ”เป็นของ“อัตตา”เอง ไม่ใช่“ของใครเลย” โดยเฉพาะไม่ใช่“ของพระเจ้า”เด็ดขาด ตนจัดการวิญญาณตนเองแท้

จิตวิญญาณก็ดี อัตตาก็ดี กรรมก็ดี เป็นของของตนทั้งนั้น

โดยเฉพาะ“ความรู้-ความจริง”ของตนแต่ละคน ล้วนเป็น ของแต่ละคนเท่าที่มี แม้แต่“ความรู้สุดยอด”ที่คนพึงเป็นได้ก็ของ แต่ละคน ของตนทำเองเป็นได้เอง สะสมเป็น“ของของตน”ทั้งนั้น

ไม่มี“พระเจ้า”หรือไม่มีใครจะยิ่งใหญ่จากไหนที่จะมี“การ กระทำ(กรรม)”ให้เป็น“วิบาก”ของ“คนอื่น”ได้หรอก “ตนเองทำเอง” ต้องเป็น“วิบากของตนเอง”ทั้งนั้นๆ แม้แต่“ความรู้สุดยอด”

ของแต่ละคน ก็ตนเองทำ และสะสมเป็น“ของตนเอง”ทั้งนั้นๆ ด้วย
“กรรม”ที่ตนเองทำเองล้วนเป็น“วิบาก(ผล)”ของตนเองจริงๆ
“พระเจ้า”ไม่มีสิทธิ์มีส่วนอะไรกับ“กรรม”กับ“วิบาก”ของ
ใครแต่ละคนได้เลย เป็นอันขาด “กรรมเป็นของของตน(กัมมัตตะกะ)”
แท้ๆ

“ความรู้สุดยอด”ของแต่ละคน ก็เป็น“ของแต่ละคน”
จึงไม่เหมือนของ“เทวนิยม”ที่สงวนสิทธิ์จำเพาะ“ความรู้
สุดยอด”ของพระเจ้า ไม่มีใครบังอาจมี“สิทธิ์ได้เท่าเทียม“ความรู้
สุดยอด”นี้ได้นอกจาก“พระเจ้า” คนในโลกไม่มีใครสามารถมี ไม่มีใคร
สามารถเป็นได้สูงสุดเท่า“พระเจ้า” หรือเหมือน“พระเจ้า”ที่จะมี
“ความรู้สุดยอด”นี้

ทั้งๆที่“ความรู้สุดยอด”ของ“พระเจ้า”นั้นไม่สามารถทำลาย
“จิตวิญญาณ”ซึ่งเป็น“อัตตาหรืออาตมัน”ของตนเองให้“สูญสิ้นไป
จากจักรวาลหรือจาก“กาล”ได้ จุดนี้แหละเป็นการยืนยันว่า
“พระเจ้า”ไม่มีสิทธิ์ใน“วิญญาณ”หรือ“อัตตา”ของใครได้เด็ดขาด

แต่ศาสนาพุทธมี“ความรู้สุดยอด”ที่พิเศษพิสดารนี้
และ“ความรู้สุดยอด”ของศาสนาพุทธนี้ อีสระเลรี คนทุกคน
มีสิทธิ์สร้างสมสั่งสมใส่ตนได้ ถ้าสามารถอุตสาหะวิริยะประพฤติ
กันถึงขั้นได้เองจริงๆ

ศาสนาพุทธพิสูจน์ได้“ในโลก”ของกัปที่มีมนุษย์อัน“ลัมผัส”
ร่วมกันได้ด้วย“ทวาร ๖”ที่มีในตนแท้

“ความรู้สุดยอด”ของศาสนาพุทธจึงเหนือ(อุตตระ)“ความรู้”ที่
คนใน“โลกียภูมิ”มีกัน นี่คือ“โลกุตระธรรม”

ใน“กัปป์”ของความเป็น“โลก”หรือ“ในช่วงอายุของโลก”ใด
ที่ไม่มี“พุทธศาสนา”แล้ว ก็จะไม่มีความรู้โลกุตระ”

กาละช่วงที่มีแต่“ความรู้โลกียะ”ภาวะเช่นนี้คือ“พุทธันดร”

หมายความว่า เป็นกาละช่วงที่ไม่มี“พุทธศาสนา”ที่เป็นโลกุตระ
อาจจะมีการเรียกกันว่า“พุทธ”อยู่ แต่“เนื้อแท้พุทธ”ได้เสื่อมจนไม่มี
“โลกุตระธรรม”กันในมนุษยกาลยุคนั้นแล้ว

กาลยุคเช่นนี้หรือ“โลกกัปป์”อย่างนี้ ก็คือ กาละที่“คนในยุคนี้”
ไม่มี“ธาตุรู้”เจริญพอที่จะรับรู้ธรรมอันเป็น“โลกุตระ”ได้ ก็เป็น“ยุค”
ที่ชี้ชัดว่าไม่มีเนื้อแท้พุทธแล้ว ก็เป็น“พุทธันดร”ใจ!

อย่าเข้าใจผิดว่า“พุทธันดร”คือ ยุคที่มีพุทธศาสนา หรือยุคที่มี
มีธรรมชั้น“โลกุตระ”(เหมือนอย่าง“สมัธมมชโย”เขาเข้าใจว่าเป็นเช่นนี้) เป็น
อันตราย ที่ถูกต้องนั้น“พุทธันดร”เป็นยุคที่ไม่มี“โลกุตระ”ไม่มีศาสนา
พุทธตะหาก ทำความเข้าใจกันดีๆ

“โลก”ยุคใดที่มีสัตว์โลกยังไม่เจริญพอที่จะมี“ความรู้แบบ
โลกุตระ”ได้โลกยุคนั้นๆก็ไม่สามารถมี“พุทธศาสนา”หรือแม้จะเชื่อ
ว่าสังคมนั้นเป็นพุทธศาสนา แต่ก็“ไม่สัมมาทิฐิ”กันแล้ว

“โลก”ในยุคกัปป์เช่นนี้แหละที่ในยุคนั้นมีแต่“โลกียธรรม”

หรือยุคนั้นต่ำสุดจนกระทั่งแม้แต่“สยง อภิญา”ก็ไม่มีเกิด
มาليبทอด“โลกุตระธรรม”ได้เลย

มนุษย์ในยุคนั้นเสื่อมมากจนเข้าขั้นกลียุคแท้จริง

โลกยุคอย่างนี้จึงชื่อว่า“พุทธันดร” เพราะมี“โลกุตระ”ไม่ได้

จนกว่า“โลก”ยุคใดที่มีมนุษย์มีจิตสูงมากเพียงพอที่จะรับ
“โลกุตระภูมิ”ได้ อย่างสมเหมาะสมควร เมื่อนั้นพระพุทธเจ้าก็ต้อง

อุปบัติขึ้นมาตรัสรู้แล้วทรงประกาศ“โลกุตตรธรรม”ให้แก่โลก เป็นประโยชน์กันจริงๆ ไม่เช่นนั้นมันก็ไม่คุ้มควร หรือสูญเปล่า

พระพุทธเจ้าจึงไม่อุปบัติขึ้นในโลกที่สอน“โลกุตตรธรรม”ไม่เป็นประโยชน์เพียงพอสมควรเหมาะสมควรแก่ฐานะแน่นอน

จึงเป็นหน้าที่ของผู้“สยง อภิญญา”จะยังมีเกิดอุปบัติขึ้นมาเพื่อบำเพ็ญสมภารวิบาก และต่ออายุพุทธศาสนาให้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“โลกุตตรธรรม”ต่อไปจนกว่ามนุษย์จะเสื่อมจนกระทั่งรับโลกุตตรธรรมไม่ได้เลย

“ความจริง”และ“ความเจริญ”จะเกิดได้ก็ต้องมีองค์ประกอบที่สามารถจะทำให้เกิดได้ ตามความพอเหมาะ พอสม พอควรแก่กาละ เทศะ ฐานะ จึงจะเกิดความจริงเท่าที่“ความเจริญ”พึงมี

“สัจธรรม”ที่จริงต้องมีความพอเหมาะพอดีที่สุดทุกประการ“โลก”หรือ“กาล”ที่เดินทางไปนิรันดร์นี้ ก็จะเป็นอยู่เช่นนี้วนเวียนอยู่ในโลกเป็น“กัปป์”

ใน“โลกกัปป์”ใดที่“จิตนิยาม”ของสัตว์โลกยังไม่มี“ความเจริญ”เพียงพอที่จะสอน“โลกุตตรธรรม”ได้ คือ สัตว์โลกยังไม่ถึงขั้น“เวไนยสัตว์”ที่จะมี“โลกุตตรธรรม”ได้ โลกในยุคนั้นๆก็จะเจริญกันได้เพียงโลกียธรรมอาศัยกันไป ซึ่งมี“ดี-ชั่ว”เป็น“กรรมวิบาก” ตามนิทานหรือเรื่องราวของชีวิต“ทุกข์-สุข”วนเวียนใช้หนี้บาป แยก“สมบัติ-ผลัดกันชม” แก่แก่กัน จนเข้าสู่กลียุค ฆ่าแกงกัน จ้องแค้นกัน รักกันชังกัน ซาติแล้วซาติเล่า วนไปวนมา นับชาติไม่ถ้วน ตามความเป็นจริงเป็นนิทาน-นิยายให้สุข-ให้ทุกข์ไม่สิ้นสุด สำหรับ“เทวนิยาม”ที่เป็นโลกียธรรมตา

คนโลกียะทั้งหลายยังไม่ได้เรียนรู้ หรือแม้เรียนรู้“บาป-บุญ” อันเป็น“โลกุตระ”ก็ยังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงเป็น“วิชชา” จึง“ดับสุข-ดับทุกข์”ในจิตตนให้สิ้นอย่างถาวรยังยินจนเป็นอรหัตต์ไม่ได้

“โลกียธรรม”นี้เป็นโลกที่ยังหลงยึด“สุข-ทุกข์”เป็นเครื่องอาศัยอยู่นิรันดร เพราะยังไม่มี“วิชชา”ยังไม่สามารถจะรู้โทษภัยของ“สุข-ทุกข์” ยังดับสุข-ดับทุกข์ เป็นคนผู้ไม่มีสุข-ไม่มีทุกข์ถาวร ยั่งยืนนิรันดรด้วย“ปัญญา”ไม่สำเร็จ อย่าง“ลัมมาทิฏฐิ” เพราะยังมี“ความรู้”ไม่ถึงขั้น“ปัญญา”แท้จริง ภูมิยังไม่เข้าขั้น“โลกุตระ” ยังมี“ความรู้”แค่ขั้น“เนโก”ซึ่งยังเป็น“ความรู้ขั้นโลกียะ”อยู่เท่านั้น ซึ่งเป็นโลกแห่ง“ความวน” ยังไม่มี“วิชชา”ที่จะออกจากความวน

คนโลกียะนั้นมีจำนวนมากในโลก ยังวนศึกษาและแค่เลิกละ“ชั่ว(อกุศล)”ให้ได้ ประพฤติ“ดี(กุศล)”ให้มั่นคง“ให้นาน”ยั่งยืนกันเท่านั้น แต่“เที่ยง”หรือยั่งยืนไม่ได้หรอก ในโลกของ“เทวนิยม” อย่างเก่งก็กดข่มจิตตนให้อยู่ได้“นานมากๆ” กระทั่งตนเองหลงผิดว่าเป็น“นิรันดร” แต่แล้วก็“นิรันดร”ไม่จริงเท่า“โลกุตระ”หรอก

นิรันดรของ“เทวนิยม”จึงเป็น“ความหลอก” ไร้ความจริง

โลกุตระสามารถแยก“ธาตุจิต”ของตนให้เป็น“อตุธาตุ”ในตอนทำ“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”ไปได้สำเร็จจริง นี่คือ“นิรันดร”ที่จริงที่แท้ “จิตนิยาม”สิ้นราก ล้นทราก* กลายเป็น“ดินน้ำไฟลม”ไป

เพราะคนโลกุตระตีแตกแยก“จิต”ตนเองเป็น“ธรรมนิยาม ๕” ได้จริงๆ จึงจัดการ“จิต”ตน เองให้อยู่ใน“ภาวะ”ต่างๆ ตาม“ธรรมนิยาม ๕” นั้นได้จริง จึงเป็น“การทำลายดับความเป็น“จิตวิญญาณ”

**ในที่นี้ใช้ทราก*

ได้ ซึ่งศึกษาฝึกฝน“ปฏิบัติ”จริงมาจากความเป็น“โลก”ชั้นต่ำสุดคือ “อบายภูมิ”ที่เป็นชั้นหยาบ แล้วก็ขึ้น”กามภูมิ-รูปภูมิ-อรุณภูมิ”และ “โพธิสัตว์ภูมิ”จนสิ้นสุดไม่เหลือโลกของ“จิตวิญญาณ”เลย

โดยการทำให้ละคู่แห่งความเป็น“เหตุ”ไปตามลำดับ“ต้น-กลาง-ปลาย”อย่างมีหลักเกณฑ์ของ“ศีล-สมาธิ-ปัญญา”เกิดผล “วิมุตติ-วิมุตติญาณทัสสนะ”บริบูรณ์ลัมบูรณ์ เป็นลำดับๆ ละเอียด ประณีตอย่างไม่มีช่องว่างหรืออะไรคั่นเลย เรียงลำดับต่อกัน สนิทเนียนตาม“ทฤษฎี”ของพระพุทธเจ้าเป็นที่น่าอัศจรรย์ยิ่ง ซึ่งไม่มีทฤษฎีใดเสมอเหมือน(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๓ ข้อ ๑๐๙)

ในโลกยังมีคนโลกียะอยู่ตลอดกาลนานเป็น“นิรันดร์”ของจักรวาล ไม่เคยหมดไปจากกาลหรือหมดไปจากโลกได้เลย ตราบที่โลกนั้นๆ มีสัตว์ชั้น“จิตนิยาม”เกิดอยู่ มีอยู่ในโลก

เพราะเป็นสัตว์ชั้นในโลกนั้นนับว่า เริ่มเป็น“จิตนิยาม”จากสัตว์เซลล์เดียว แล้วค่อยๆพัฒนาขึ้นมี“จิตนิยาม”เจริญไปตามลำดับ กระทั่งมีความรู้-ความฉลาดเจริญในทางโลกียะคือ “ละชั่ว-ทำดี”ได้ เก่งสุด แล้วต่างก็จะรักษาให้เป็นคนผู้ทำ“ดี”ที่เที่ยงแท้ แต่มันก็ไม่“เที่ยงนิรันดร์”หรอกในความเป็น“โลกียะ”

ต้องพัฒนา“จิตนิยาม”ของตนให้เจริญจนกระทั่งเกิด“อัญญา”ใน“จิต”สู่“อัญญา”สู่“ปัญญา”เป็น“โลกุตระ”ได้

เพราะชาวโลกียะหรือ“เทวนิยม”ที่มีแต่ความรู้“เฉโก”นั้น กว่าจะมี“ความรู้”ที่ชื่อว่า“ปัญญา”นั้น ก็ต้องเป็นไปตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน“ปัญญา ๘ ประการ”(พตปฎ. เล่ม ๒๓ ข้อ ๙๒)

เนื่องจากธรรมะชั้น“โลกุตระ”ที่ชื่อว่า“ปัญญา”นี้บุุคคล“รู้เอง”

ไม่ได้เป็นอันขาด

ผู้เป็น“เทวนิยม”โดยตระกูลโดยโคตรอย่างชาวตะวันตกหรือยุโรป หรือตะวันออกกลาง แม้แต่ที่เป็นชาวพุทธแต่ยังมีภูมิจิตเป็น“เทวนิยม”ก็ต้องแสวงหากันนานแสนนาน ต้องสะสม“วิบาก”ใส่จิตเป็นเหตุปัจจัยไปตามลำดับ โดยเริ่มจากได้รับฟังจากพระโอรสผู้พระพุทธเจ้า ไม่เช่นนั้นก็ได้ฟังจากลัตบุรุษ หรือได้ฟังจากผู้อยู่ในฐานะครูที่สืบทอดมาทมิฬ จึงจะสามารถมี“ปัญญา”อันเป็น“โลกุตระ”

ไม่เช่นนั้นก็จะ“วน”อยู่ในโลกียภูมิ”สูงต่ำ-ต่ำสูง “สมบัติพลัดกันชม”ตามตณหาโลกีย์ เป็น“ความวน”ไปตาม“วิบากกรรม”ที่คนโลกียภูมิผู้“เกิดชาติเดียว”แล้วตายไปหลงจมอยู่กับ“พระเจ้า” เกิดตายชาติเดียว หรืออย่างเก่งก็จมอยู่ใน“ทิฏฐิ ๖๒”อันยังไม่“พ้นมิฉชาติทิฏฐิ”เท่านั้น จะไม่สามารถ“กำจัดภพ-จบชาติ”ได้หมดสิ้นเกลี้ยงใน“ปัจจุบัน” ถ้ายังไม่“สืบทอดมาทมิฬ”ตามทฤษฎีพระพุทธเจ้า

หรือชาวพุทธที่มีฉชาติทิฏฐิไป“หลับตา”ปฏิบัติกันตามที่หลงทางกันทุกวันนี้ก็จะยัง“มิฉชาติทิฏฐิ”งมงายกันอยู่นั่นแหละ

เพราะไม่มี“ทฤษฎีปฏิบัติ”เกิดการบรรลู่ที่ครบพร้อมด้วย“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘” อันเป็น“พุทธคุณ”ของพระพุทธเจ้าแท้ๆ

จึงไม่ครบความเป็น“ปัจจุบันชาติ”ที่ภาษากีว่า“ทิฏฐุธรรมหรือทิฏฐกาล” ซึ่งส่วนมากมัวไปหลงปฏิบัติแบบ“หลับตา”กันนั่นเอง มันก็ไม่มี“จักร-ปัญญา-ญาณ-วิชา-อาโลก”เป็นองค์ประกอบของ“ปัจจุบันกาล(ทิฏฐุธรรม)” ..ชัดมั๊ย?

เห็นมั๊ยว่า“หลับตา”ปฏิบัติกันมันไม่มี“ปัจจุบัน” มันมีแต่“ตัวเองอยู่ในจิตตนเอง”คนเดียว ไม่มีอะไรกับใครคนอื่นเลย มันมีแต่ระลึก

เอา“อดีต”กับ“อนาคต”ขึ้นมารู้ได้ด้วย“สัญญา(การกำหนดรู้)”ของตนคนเดียว คนอื่นไม่มีใครรู้ด้วย ซึ่งอย่างเก่งก็ระลึกเอาได้จาก“คลังความจำ” หรือคิดสร้างขึ้นมาเองในขณะที่“หลับตา”ให้มันเกิดขึ้นนั้นแหละเท่านั้น จึงไม่ใช่“ภาวะจริง”ใน“ปัจจุบัน”

“ปัจจุบัน”จึงนับเป็น“ความจริง”ที่แน่แท้จริงสูงกว่า “อดีต-อนาคต” กำหนดให้ชัดๆ

นี่คือ เรื่องของ“กาละ”ที่มีประจำโลก

ที่นี้ก็เรื่องสำคัญยิ่งคือ“บุญ”กับ“บาป”

คนโลกียะนี้ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“บุญ”เป็น“บาป”ที่“สัมมาทิฐิ”ได้ง่ายๆหรอก

“บุญ”กับ“บาป”เป็น“ธรรมะ ๒”หรือเป็น“เทว”คู่สำคัญที่คนโลกุตระรู้จักรู้แจ้งรู้จริง แล้วดับ“ทั้งบุญ-ทั้งบาป” หรือดับทั้ง“สุข”ทั้ง“ทุกข์”นี่เอง จึงเป็นการ“ดับเทว” แม้จะยิ่งใหญ่แค่ไหน

ซึ่ง“ดับสิ้น”เป็นที่สุดไปด้วยกันทั้งหมดเลย

จึงหมดสิ้นความเป็น“เทว”กันอย่างนี้เอง

ที่พูดนี้ไม่ใช่ลบหลู่ชาว“เทวนิยม” ไม่ใช่ข่มแบ่งแต่อย่างใด เป็น“การศึกษา” เป็นการชี้แจงอธิบายความจริงให้“รู้”กันถึง“ความจริง”แก่กันที่มีอยู่เป็นจริง

ซึ่งมันละเอียดสุขุม รู้ได้ยาก เห็นได้ยาก

ถ้ายัง“ไม่รู้” คนก็จะ“วนไป-วนมา”อยู่กับ“เทว”คือ“สภาวะ ๒” อันไม่สุขก็ทุกข์นี้ หรืออย่างเก่งของ“เทวนิยม”ก็สามารถกดข่ม(วิกขัมภน) ทำให้มัน“กลางๆ”หรือวางเฉย(อุเบกขา หรืออทุกขมสุข = ไม่ทุกข์ไม่สุข)ได้ ด้วยวิธี“โลกีย์” ก็มีวิธีทำกันได้

แต่ยังไม่ใช้“วิธี”ที่ล้มมาทฤษฎีตามแบบพุทธ

คนโลกุตระจะมีจำนวนน้อยในโลก ที่เป็นคน“เลิควน”เนื่องจาก “ลั้นบุญ-ลั้นบาป”อันเป็น“เทว”สภาวะคู่ได้แท้ได้จริง เพราะศึกษา และรู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“สุข-ทุกข์”อันเป็น“คู่หู” คือ “เทว”คู่สำคัญของโลกของมนุษยชาติแท้ๆ และพากเพียรประพฤติปฏิบัติ“ดับเทว”ของตนจนได้ นั่นคือ ดับ“สุข-ทุกข์”จนกระทั่งสนิทถาวรยั่งยืนคงทน “นิรันดร”สำหรับตนเองสำเร็จแท้

ซึ่งใช้ภาษาว่า “นิรันดร”ก็ซ้ำกันทั้ง“เทวนิยม”ทั้ง“อเทวนิยม” แต่แตกต่างกันอย่างยิ่ง ไปคนจะปลายชั่วคราวกันเลยทีเดียว

ผู้จิต“หมดสุข-หมดทุกข์”หรือ“ดับเทว”ได้สำเร็จจริงชื่อว่า “อรหันต์”ขึ้นไป และ“โพธิสัตว์”

ในโลกจะเกิด“คนโลกุตระ”ไปตามยุคตามสมัยแต่ละกัปป์เท่านั้น ไม่มีอยู่ในโลกตลอดกาล “ธรรมะ”ที่เป็น“โลกุตระ”นั้นมันก็จะมีส่วนเวลาที่“คนโลกุตระ”หมดไปจากกาลหรือจากโลก ซึ่งในโลกยุคนั้นไม่มี“โลกุตระธรรม”แบบนี้เรียกด้วยภาษาว่า “พุทธันดร” คือ ระยะเวลาที่“ไม่มีพุทธศาสนา”ในระยะเวลาช่วงนั้นหรือยุคนั้น

“เทวนิยม”โดยตระกูลโดยโคตร อย่างชาวตะวันตกหรือยุโรป หรือตะวันออกกลาง ไม่มีความรู้ในชีวิตคนที่เกิดมามี“กรรม”แล้ว ลังสมกรรมเป็นผลของกรรมเรียกว่า“วิบาก(คือผลกรรมของตนที่สะสมไว้)”แต่ละชาติๆ แล้ว“วนเกิด-วนตาย”กันชาติแล้วชาติเล่า นับชาติกันไม่ถ้วน เพราะมีบทเรียนอยู่แค่คน“ตายลงไป”แล้วก็ไปอยู่กับ “พระเจ้า” ต่อจากนั้นก็ไม่ว่าอะไรแล้ว เพราะ“ไม่มีบทเรียน” ไม่มี พิสูจน์จากชีวิตจริง เขามี“เกิด-ตาย”แค่ชาติเดียว จึงไม่มีความรู้

“การวนเกิด-วนตาย(rebirth)” กันเลย

ซึ่งในชีวิตปัจจุบันนี้ของแต่ละคน เขาก็ต่างมี“นิยาย”ของชีวิต แต่ละคนเขาก็มี“ลีลาชีวิต”ของแต่ละคนกันนะ เขาก็น่าจะฉุกละหุก “นิยายชีวิต”ของคนแต่ละคนกัน ชีวิตที่เขาต่างก็เป็นอยู่หรือเป็นไป นั้น มันใช่“พระเจ้าคิด”หรือ“เขาเองเป็นคนคิดเองแท้ๆ”ที่สั่งหรือ บันดาลให้ตัวเขาต้องเป็นไปอย่างนั้นอย่างนี้กัน

เมื่อไม่ฉุกละหุก และไม่คิดกันในประเด็นนี้ เขาก็ไม่สามารถจะมี โอกาสรู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า “ผู้คิด”และ“สั่ง”ให้เขาทำอย่างนั้นอย่างนี้ กันตลอดชีวิตของเขานั้น มันคือ “พระเจ้าคิด”ให้เขาทุกคนแล้วสั่ง ให้เขาทำทั้งนั้น”

หรือว่า “ตัวเขาเอง”แต่ละคนต่างก็มี“ความคิดของตนเอง” ที่คิดเอง ที่สั่งตัวเองทำเองกันแน่?

แต่เพราะเขาพากันเชื่ออย่างสนิทใจแล้วว่า“ชีวิตของคน” แต่ละคนในโลกนั้น พระเจ้า“คิด”และ“สั่งการ”ให้เขาแต่ละคนทำ” ทั้งนั้น ส่วนตัว“เขาเอง”นั้นมันก็เหมือน“หุ่นกระบอก”ที่ “พระเจ้า” เชิดทุกคนให้เป็นไปทั้งนั้น

นั่นคือ คนในโลกทั้งหมด God คิด และสั่งให้คน“ทำ”

ไม่มีใครมี“กรรมเป็นของตนเอง”เลย God หรือมีแต่พระเจ้า เหมา“คิด” และเหมา“สั่งการ”คนเดียวทั้งโลก ทุกสรรพสิ่ง

หรืออาจจะมีชาว“เทวนิยม”บางคน“ฉุกละหุก”ว่า “พระเจ้า”ก็ ครึ่งหนึ่ง ตัวเราก็คือ“กรรม”ของเราเองครึ่งหนึ่ง ที่“คิด”ที่“ทำ”

โดยไม่เชื่อเลยว่า “กรรม”คือ“การกระทำ”นั้น ตัวเราเองแท้ๆ เป็น“เจ้าของกรรม”แต่ผู้เดียวจริงๆ ทั้งหมดไม่ใช่ God หรือพระเจ้า

เป็นผู้“คิด” เป็นผู้“สั่ง”ให้“ทำ”แต่อย่างใดเลย

หรืออาจจะเชื่อว่า“กรรม”เป็นของเราครึ่งหนึ่ง เป็นของ“พระเจ้า”ครึ่งหนึ่ง อย่างนั้นหรือเปล่า?

ซึ่งแสดงให้เห็นว่า ศาสนาที่นับถือ God หรือพระเจ้านั้น ไม่รู้เรื่อง“กรรม” เรื่อง“วิบาก”เลย

จึงไม่มีความรู้“การสืบทอดของวิบาก” ที่มี“ผลข้ามชาติ”ของ “การเกิดแห่งชีวิตสัตว์” ที่มีคุณสมบัติขั้น“จิตนิยาม”แล้วที่“จองเวร จองกรรมกัน”ของ“ธาตุรู้”ขั้น“จิตนิยาม” จนกระทั่งสะสมทำให้“สุข-ทุกข์” ร้ายก็มี เบาก็มี แล้วออกฤทธิ์เอากับ“เจ้าตัว(อัตตา)”แต่ละชาติๆ ที่มันเกี่ยวพันกันและกันของสัตว์โลกอยู่บนชาติไม่ถ้วน

เมื่อ“ไม่รู้ความจริง”นี้ว่าเป็นเรื่องของ“กรรม”ไม่ใช่เรื่องของ God สำคัญยิ่งยวด ที่จะต้องเอาใจใส่แก้ไข-ปรับปรุง“กรรม” อันมี “วิญญูณ”เป็นประธานของ“กรรม”หรือสิ่งทั้งปวง

“เทวนิยม”โดยโคตรโดยตระกูลเห็นแค่ว่า“กรรม”มีผลกัน เพียงใน“ชาตินี้ชาติเดียว”ปัจจุบันนี้เท่านั้น ถ้าใครสามารถหลีกเลี่ยง เหตุการณ์ในชาติปัจจุบันนี้ได้ ไม่ให้ตัวเองได้รับเหตุการณ์ร้ายได้ด้วยวิธีใด ก็พยายามทำสุดความสามารถในชาตินี้ “ผล”มีแต่ในชาตินี้ ชาติเดียวแค่นั้น ตายแล้วก็ไปอยู่กับ“พระเจ้า”

“ความรู้-ความจริง” เขาก็มีกันแค่นี้ จบ

แต่“ความจริง”นั้นมันยังไม่จบ “วิบาก”มันยังมีต่อไปอีก ที่มันสั่งสม“ผลข้ามชาติ” ที่มันออกฤทธิ์เอากับชีวิตคนแต่ละคนยังมีมากหนักเบา ร้ายแรงอีกมากมายตาม“ชีวิต”ของคนในโลกมีกัน เป็น “นิยาย”ที่แตกต่างกันอยู่เต็มโลก มีกันหลากหลายนับไม่ถ้วน

เห็นมัยละ? มันมีกี่ล้านชีวิตที่ล้านนิยายกันละ ที่ต่างก็มีกันแต่ละคนๆ แต่ละนิยายๆ เป็น“บุพเพสันนิวาส(การอยู่ร่วมกันมาแต่ชาติก่อน,การเป็นเนื้อคู่กัน)”กันอีกยาว และมากมายหลากหลาย

คล้ายกันบ้าง แตกต่างกันบ้าง แตกต่างกันมาก จนต้อง
ส่งสารเวทนานกันอย่างยิ่ง

ไม่เห็นหรือ? มีกันอยู่เต็มโลก เต็มสังคม

มันมีอยู่จริง และมีมากด้วย ซึ่งมันต่อเนื่องยาวนานไปกับ
“กาล”อย่างไม่สามารถรู้ได้ครบ แต่ก็ เป็น“อจินไตย”ในเรื่องของ
“กรรมวิบาก”ทีเดียว ตามคำตรัสที่มียืนยันไว้(พตปฎ. เล่ม ๒๑ ข้อ ๗๗)

“วิบาก”มันตาม“ชาติใช้หนี้กรรม”กันจริงๆ

แต่“เทวนิยม”ไม่มี“ความรู้-ความจริง”ในเรื่องนี้เลย

“กรรมวิบาก”นี้เป็นเรื่องคิดคะเนเอาแค่ง่ายๆ เฝินๆไม่ได้
จึงชื่อว่า“อจินไตย”แท้ๆ

เพราะคนไม่รู้ ก็ไม่กลัวไม่เกรงว่า“กรรม”เป็นของตน สะสม
ข้ามชาติเบาบ้าง หนักบ้างสาหัสร้ายแรงก็มีให้เห็น มันออกฤทธิ์
ออกเดชเอากับผู้คน กับตัวเองในชาติต่อไปกันยาวๆ ชนิดที่หา
ที่“จบ”อย่างแท้จริงเป็นวิทยาศาสตร์กันมิได้เลย

มีพระพุทธเจ้าเท่านั้นที่ค้นพบ“ความรู้-ความจริง-ความจบ”
ของความเป็น“พระเจ้า”เป็น“เทว”เป็น“วิญญูณ”เป็น“อัตตา”

โดยเฉพาะความเป็น“กรรม”ดำเนินไปอยู่ใน“กาล”ไม่รู้“จบ”

โลกก็มีนิยาย“หมუნวน”อยู่ใน“กาล”กันอย่างนี้ไปตลอด トラบ
ที่โลกนั้นมีสัตว์ชั้น“จิตนิยาม” เกิดอยู่ เป็นไปตาม“กรรมตน”อยู่

แต่ชาว“เทวนิยม”ไม่สามารถ“รู้”บุพเพสันนิวาสกันได้เลย

มันเป็นเรื่องราวนิทาน-นิยาย หรือชาติของทั้งชาวโลกียะ ทั้งชาวโลกุตระให้เรารู้สึกศึกษากันอยู่จริง ซึ่งนิทานของคน“โลกียะ”ก็มีโลกิโอรหลงจัดจ้าน เพราะเขายังยึด“สุขนิยม” กันถาวรอยู่ แต่คน“โลกุตระ”นั้น“ดับสุข-ดับทุกข์” ดับ“อัตตา”

หมดสุข-หมดทุกข์ จึงเป็นวิทยาศาสตร์ทางจิตที่“ช่วยโลก”

“โลก”หรือ“ดวงดาว”ดวงใดที่ยังไม่สามารถมี“สัตว์”เกิดในโลกหรือดาวดวงนั้นได้ ก็ไม่มีนิทานหรือเรื่องราวของ“สัตว์โลก”นั้นๆ นำมาเล่าสาธยายสู่กันฟังอย่างที่กำลังเล่านี้ได้หรอก

แม้มี“สัตว์โลก” แต่“สัตว์โลก”แต่ละกับยังไม่ถึงขั้นจะรับ“ภูมิธรรม”ระดับ“โลกุตระ”ได้โลกยุคนั้นๆก็คือโลกียะ ที่มีสุข-มีทุกข์ แยก“สมบัติผลัดกันชม”ใช้หนี้บาป-หนี้เวรกันไปมาแล้วๆ เล่าๆ นำเปื้อ แต่เขาไม่เปื้อ หรือเปื้อยังไม่จริง เปื้อยังไม่ถ้วนเต็ม “เปื้อๆ-อยากๆ”อยู่วนเวียนอยู่นี้แหละเรียกว่า“ไม่เที่ยง-เป็นทุกข์”เพราะยังไม่สามารถมี“ปัญญา”บรรลุ“อนัตตาธรรม”กันจริงๆ ไปตามลำดับก็“ไม่จบ“สุข-ทุกข์” จึงไม่สามารถ“จบ”ชนิดที่“จบ”อย่างสูงสุด(ultimate) “จบ”อย่างสมบูรณ์สุด(absolute)

เพราะยังยากมากที่ชาวโลกียะหรือชาว“เทวนิยม”จะสามารถเกิด“อัญญาธาตุ”ที่เป็น“ธาตุรู้”ของโลก“อื่น(อัญญ)”อันเป็นคน“ต่างดาว”ซึ่งเป็นดาวดวง“อื่น”ก็อัญญาณีใจ “ดาวโลกุตระ”แท้จริง

ชีวิตจึงวนเวียนอยู่ในโลกีย์นานแสนนาน เป็นนิทานหรือนวนิยายหลากหลาย ให้นักประพันธ์เอามาขีดมาเขียนเล่าสู่กันฟังหรืออาศัยหากินเป็นอาชีพโด่งดังกัน แม้แต่คนที่มีความรู้แค่ชาว“เทวนิยม”ก็ยังรู้ ยังทำอาชีพนี้กันเลย

ซึ่งก็คือ เรื่องราวของ“บุพเพสันนิวาส”นั่นไง!

ยิ่งผู้รู้ชั้น“โลกุตระ”อเทวนิยม จะนำมาขีดมาเขียนบ้าง มันก็ยิ่งทำได้พิสดารหลากหลายชั้นเชิงสลับซับซ้อนยิ่งยวดกันทีเดียว เพราะมันเป็นความจริงที่เกิดที่เป็นจริง ที่ผู้สามารถรอบรู้ความจริงทั้งโลกียะทั้งโลกุตระ ล้วนเป็น“การเกิด-การรับวิบาก-การตาย”ที่เรียกสั้นๆว่า“การเกิด-การตาย”ของสรรพสิ่งที่“วน”อยู่ในโลกีย์ อันไม่จบลงได้สักที เพราะ“อวิชชา” คือ ไม่มีความรู้“โลกุตระ”

จนกว่าสัตว์โลกนั้นๆ จะมี“จิตนิยาม”เจริญสู่“ภูมิโลกุตระ” เริ่มจากมี“อัญญาธาตุ” อันเป็น“ธาตุอื่น”ที่เป็นความรู้คนทั้งโลกีย์ทั้งโลกุตระ

เพราะคนยังไม่มี“ภูมิโลกุตระ”จึงวนเวียนอยู่กับ“สุข-ทุกข์” จิตหมด“สุข-ทุกข์”ไม่ได้ จึงยังตื่นเต้นกับ“รสสุข-รสทุกข์”กันไม่จบ
โลกียะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ดี”กับ“ชั่ว”แค่นั้น และยังยึด“สุข”
จึงวนเวียนมี“ดี-ชั่ว”ไปนิรันดร์ ก็จมมกมายอยู่กับ“ทุกข์”ไปนิรันดร์
จะไม่มีความรู้ในเรื่อง“สุข-ทุกข์” หรือไม่สนใจเรื่อง“ทุกข์”

ซึ่ง“ทุกข์”นี้เป็น“อาริยสัจ” หมายความว่า เป็น“สัจจะ”ของ
คน“อาริยะ”เท่านั้น ที่จะสนใจ หรือเรียนรู้“ทุกข์” จนสามารถ
“ดับทุกข์อาริยสัจ”กันได้อย่างเป็นวิทยาศาสตร์ทางจิตกันจริงๆ

แม้ชาวพุทธเองแท้ๆ ก็ใช่ว่าจะเป็นอาริยบุคคลที่สามารถรู้จัก
รู้แจ้งรู้จริง“ทุกข์อาริยสัจ”กันได้ง่ายๆ

ส่วนมากก็ยัง

ส่วนโลกุตระรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“สุข”กับ“ทุกข์” และสามารถ
“ดับสุข-ดับทุกข์” จึงเป็น“นิพพาน” หมดสิ้น“รสสุข-รสทุกข์”สนิท

พูดอย่างนี้ ชาว“โลเกีย”หรือ“เทวนิยม”ก็กลัวจะ“หมดสิ้นสุข”
จะไม่อยากมี“โลกุตระธรรม”กันหรอก

ดังนั้น จึงลึกซึ้งมาก ยากมาก ที่คนทั่วไปจะยินดีใน“โลกุตระ-
ธรรม” หรือจะมี“นิพพาน”กันได้จริงๆ อย่างลัทธิมาติกา

มีกันก็แต่“นิพพานเก้-นิพพานปลอม” คือ“นิพพาน”ที่มีฉา-
ทิกิ แล้วก็หลงยกยกกันเองว่าเป็น“อรหันต์”เลอะเทอะกันไป

ก็น่าสงสารกันจริงๆ ที่อยากได้นิพพาน อยากเป็นอรหันต์
แต่ชาวพุทธในยุคนี้ก็ยังไม่สามารถจะ“ลัทธิมาติกา”กัน

อาตมานำเอา“อารยธรรม”หรือ“โลกุตระธรรม”ที่“ลัทธิมาติกา”
แท้ๆ มาเสนอ มาสาธยายคอบคอบแห่ง ชาวพุทธยุคนี้ทั้งปวง
ทางพุทธแท้ๆ ก็ยังไม่กระตือรือร้น ยังไม่กระตือรือร้นเลย

ท่านผู้รู้หรือปราชญ์ทางศาสนาพุทธยุคนี้ ต่างก็ค้านก็แย้ง
ต่างก็พาชาวพุทธยุคนี้จมมลายไปกับ“เทวนิยม” หรือจมมลายกัน
อยู่กับ“เดรัจฉานวิชา” และเพื่องพู่อยู่กับลาภยศสรรเสริญสุขอย่าง
จมสุขยิ่งๆ อยู่ตามที่เห็นและเป็นอยู่กันเต็มวงการพุทธ

เพราะ“ความรู้”แค่คำว่า “กาย”อันเป็นจุดเริ่มต้นของความ
เป็น“โสตาบัน” ก็ยังไม่สามารถ“พ้นสักกายทิฏฐิ”กันได้

ผู้มี“ภูมิโลกุตระ”จะเริ่มตั้งแต่โสตาบัน ซึ่งเป็นผู้ลดความมี
“สุข-ทุกข์”ลงไปได้ตามลำดับ เป็น“โลกุตระธรรม ๙”[โสตาปัตติผล-
โสตาปัตติผล-สกทาคามีมรรค-สกทาคามีผล-อนาคามีมรรค-อนาคามีผล-อรหัตตมรรค-
อรหัตตผล-นิพพาน ; พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๖๒๐]

“โลก”นั้นจะมี“โลกุตระธรรม”ได้ก็ต้องมีพระพุทธเจ้า
ผู้“สยัมภู”หรือมีลัทธิตบรูขผู้“สยัม อกิณญา”เป็น“โลกุตระธรรม”ใน

ตนเองแล้วเท่านั้น จึงจะสามารถนำ“โลกุตตรธรรม”มาเปิดเผยให้คน “รู้ตาม”ได้ ในโลกที่ท่านอุบัติขึ้นมายุคนั้นๆ

ในโลก“ยุคกัป”ใดที่ไม่มี“ทฤษฎีพุทธ”อันเป็น“โลกุตตรธรรม”เลย หรือทฤษฎีพุทธผิดเพี้ยนไปหมดแล้ว เมื่อมีพระพุทเจ้าอุบัติ หรืออย่างน้อยมีลัตบุรุษผู้“สยง อภิญญา”เกิดขึ้นในโลกกัปใด “กัป”นั้นพระพุทเจ้าหรือลัตบุรุษก็จะเป็นผู้ขึ้นมาประกาศสาธยายเปิดเผย“โลกุตตรธรรม”ให้กระจะกระจำงแก่มนุษย์ในโลก

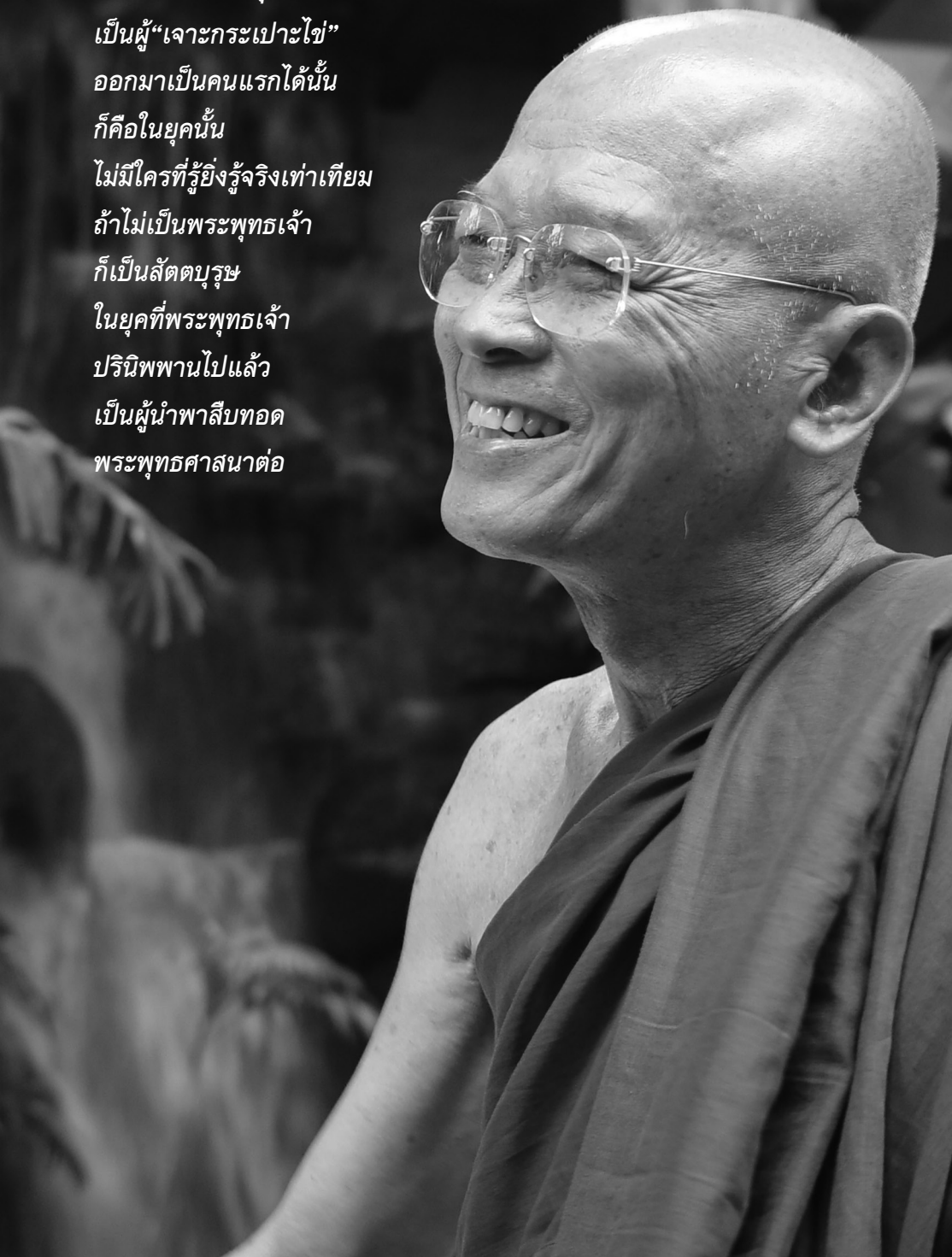
ท่านผู้นี้ก็เป็นผู้ประกาศ“โลกุตตรธรรม”ที่“สัมมาทิฐิ”อย่าง รอบถ้วนบริบูรณ์ จนถึงขั้นสามารถปฏิบัติบรรลุลุ“อรหัตต์”ได้แท้ๆ จริงๆ มีคนบรรลุโลกุตตรธรรม ยืนยันความเป็น“อาริยบุคคล ๔” แสดงตัวบุคคลที่เป็นโสดาบัน, สกิทาคามี, อนาคามี, อรหัตต์ขึ้นมาให้ แก่สังคมโลกในยุคใดปรากฏขึ้นชัดเจนพิสูจน์ได้ อ้างอิงได้

ดังนี้ คนผู้นี้ก็ได้ชื่อว่า ผู้“เจาะกระเปาะไข”ออกมาเป็นองค์แรก หรือคนแรกในยุคนั้นหรือในกัปนั้นๆ (พระไตรปิฎก เล่ม ๑ ข้อ [๓] อุปมาด้วย ลูกไก่ตัวพี่ ที่เจาะกระเปาะไขออกมาได้เป็นตัวแรกในยุคกัปนั้นๆ)

ผู้ใด“เจาะกระเปาะไข”ออกมาเป็นคนแรกได้คือพระพุทเจ้า และหรือผู้เป็น“ลัตบุรุษ”ชั้น“สยง อภิญญา”ขึ้นไป ซึ่งเป็น“โพธิสัตว์”ผู้มี“โลกุตตรธรรม”ในตัวเองมาแล้วตั้งแต่ชาติก่อนๆ โดยที่เกิดมาใน ชาตินั้นๆ ไม่ต้องมีครูอาจารย์ในชาตินั้นๆ แต่เป็นผู้สามารถมี“โลกุตตรธรรม”ในตัวเองที่ได้สะสมใส่ตนมาแต่ชาติก่อนแล้วกระทั่งข้ามชาติ มาถึงชาติที่เกิดใน“ปัจจุบัน”นี้ ยืนยันตนเองแก่โลกได้จริง

และสามารถอธิบายสาธยายโลกุตตรธรรมให้คนอื่นในโลกได้ “รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”ตาม ปฏิบัติบรรลุลุตาม เกิดหมู่อาริยสงฆ์ หรือ

คำตรัสของพระพุทธเจ้าที่ว่า
เป็นผู้“เจาะกระเปาะไข”
ออกมาเป็นคนแรกได้นั้น
ก็คือในยุคนั้น
ไม่มีใครที่รู้ยิ่งรู้จริงเท่าเทียม
ถ้าไม่เป็นพระพุทธเจ้า
ก็เป็นลัตตบุตร
ในยุคที่พระพุทธเจ้า
ปรินิพพานไปแล้ว
เป็นผู้นำพาลิปทอ
พระพุทธศาสนาต่อ

หมู่ฆราวาสที่เป็นหมู่“พุทธมามกะ-พุทธบริษัท ๔”

ในชาวพุทธเองก็จะมี“บุคคล ๔ แบบ” คือ ๑.คนที่มีแต่ชื่อว่าชาวพุทธ(ชีวิตจริงเป็นคนนอกรัตนธรรมดา) ๒.พุทธศาสนิกชน(คนผู้พยายามแสวงหาลัทธิอยู่เฉพาะตัว) ๓.พุทธมามกะ(ผู้ขอเข้าอยู่กับหมู่ศึกษากับหมู่พุทธบริษัท ได้แก่ กัลยาณมิตรโต=มิตรดี,กัลยาณสหาย=สหายดี,กัลยาณสัมปวงโก=สังคัมสังแวดล้อมดี) ๔.พุทธบริษัท ๔ (อารยบุคคล ๔ มี..ฆราวาสหญิง-ฆราวาสชาย-นักบวชหญิง-นักบวชชาย คือผู้มีภูมิอารยะขึ้นไป หรือโสตาบัน-สกิทาคามี-อนาคามี-อรหันต์)

จนกระทั่งคนในยุคนั้นๆสามารถปฏิบัติตามบรรลุมรรคผลได้จริง เกิดหมู่กลุ่มชุมชนที่เป็นหมู่สังคัมคนอารยะคือ โสตาบัน-สกิทาคามี-อนาคามี-อรหันต์กันจริงๆ ที่ตรวจสอบยืนยันตามพระอนุสาสนีของพระพุทธเจ้าได้ถูกต้องตรงตามพระไตรปิฎก

ถ้าเป็นพระพุทธเจ้าแท้ ก็ยังไม่มีพระไตรปิฎก แต่ก็มีหลักฐานอื่นๆต่างๆอ้างอิงยืนยัน แต่ถ้าเป็นลัทธิบุตรจะก็อ้างอิงยืนยันกับพระไตรปิฎกได้ทีเดียว

คำตรัสของพระพุทธเจ้าที่ว่า เป็นผู้“เจาะกระเปาะไข”ออกมาเป็นคนแรกได้นั้น ก็คือ ในยุคนั้น ไม่มีใครที่รู้จริงรู้แท้เทียม ถ้าไม่เป็นพระพุทธเจ้า ก็เป็นลัทธิบุตรในยุคที่พระพุทธเจ้าปรินิพพานไปแล้ว เป็นผู้นำพาสืบทอดพระพุทธศาสนาต่อ

ในยุคที่ไม่มีลัทธิบุตรแล้ว แต่ศาสนาพุทธยังมีเชื่ออารยธรรมอยู่ เช่น หมดลันอรหันต์แล้ว เดินทางไปสู่กลียุค พุทธกำลังหรือลงสู่ความลึกลับสูญ เหลือแต่อนาคามี ก็จะเริ่มมีความขัดแย้งกันมากขึ้น ทวีขึ้นๆ และเหลือแต่สกิทาคามีก็แย้งกันหนักขึ้น สุดท้ายเหลือแต่

โสดาบัน ก็จะมีคนที่มี“อุปกิเลส ๑๖”มากขึ้นเรื่อยๆ จนถึงที่สุดไม่มี
อาริยบุคคลเลย ก็จึงถึงขั้นกสิยูกแรงขึ้นๆ จนที่สุดมนุษย์โลกทำลาย
กันร้อนแรง ฆ่าแกงกัน ล้างโลก

“ดูกรพราหมณ์ เปรียบเหมือนฟองไก่อ่ ๘ ฟอง ๑๐ ฟอง หรือ
๑๒ ฟอง ฟองไก่เหล่านั้น อันแม่ไก่ฟังกกตีแล้ว อบติแล้ว ฟักตีแล้ว
บรรดาลูกไก่เหล่านั้น ลูกไก่ตัวใดทำลายกระเปาะฟอง(ไข่)ด้วย
ปลายเล็บเท้า หรือด้วยจะงอยปาก ออกมาได้โดยสวัสดิ์ก่อนกว่าเขา
ลูกไก่ตัวนั้นควรเรียกว่ากระไร จะเรียกว่า ฟีหรือน้อง

พระพุทธเจ้าถามเวรัญชพราหมณ์ผู้ลบล้างและกล่าวต่อพระ-
พุทธเจ้า เมื่อได้มาพบกันพระองค์จึงสยบการกล่าวต่อพระองค์ด้วย
หลักฐานและเหตุผลจนกระจำงแจ้งความจริง[ตรวจดูได้จากพระไตรปิฎก
เล่ม ๑ ข้อ (๓) อุปมาด้วยลูกไก่ตัวฟี] เวรัญชพราหมณ์ก็ทูลตอบว่า “ท่าน
พระโคตม ควรเรียกว่าฟี เพราะมันแก่กว่าเขา” ดังนี้

ผู้เจาะกระเปาะไข่ออกมาได้ก่อนเขาเป็นตัวแรก ย่อมเป็นไก่
ตัวฟี ฉนั้นใด

ผู้ที่เกิดมาในยุคใดยุคหนึ่งที่ไม่มีใครผู้ใด สามารถแสดงธรรม
ที่เป็น“โลกุตระธรรม”ให้คนนำไปปฏิบัติเกิดผลกันแท้จริงแล้ว เมื่อมี
คนผู้หนึ่ง อุบัติขึ้นมาในยุคนั้น นำ“โลกุตระธรรม”มาเปิดเผยแจกแจง
อธิบายประกาศแก่คนยุคนั้น จนกระทั่งผู้คนในยุคนั้นสามารถรู้แจ้ง
ปฏิบัติมีมรรคผลโลกุตระธรรมกันสำเร็จได้จริง

คนผู้นี้จึงเป็น“ไก่ตัวฟี”ที่จริงในยุคนั้นๆ

เพียงแต่ว่า “ไก่ตัวฟี”ผู้นี้ได้แสดงภูมิรู้ และสร้างหมู่กลุ่มอาริย-
ชนหรือคนโลกุตระขึ้นมาได้จริง มี“ความจริงปรากฏจริง”ให้คน

ในโลกล้มผลได้หรือไม่? ตรวจสอบกันได้หรือไม่?

ทั้งหลักธรรมทั้งสังคมคนที่มีพฤติกรรม

ถ้า“มีจริง” เกิดได้จริง มีหมู่กลุ่มสังคมชุมชนอยู่รวมกันด้วย
วัฒนธรรม“วรรณะ ๙” อบอุ่นด้วย“สารานิยธรรม ๖” ทุกคนทำงาน
ฟรี เอารายได้เข้ากองกลาง ๑๐๐ % แล้วช่วยกันทำมาหากินบริหาร
กันและกันอยู่อย่างสงบสุขสำราญเบิกบานใจจริงๆ แท้ๆ

นี่แหละ“สังคมโลกุตระ”จริง

หรือจะเอาพุทธทศวรรษ ไตรสิกขาภิบัติ จรณะ ๑๕ วิชชา ๘ กิติ
กถาวัตถุ ๑๐ กิติ ปฏิจจสมุปบาทก็ได้ มูลสูตร ๑๐ ก็เถอะ หรือ
อริยาสุตตร หรือจะเริ่มด้วยสุริยเปยยา ๗ และทุกสูตรเลย

ซึ่งตรวจสอบได้มีหลักฐานตรงตามพระไตรปิฎก อ้างอิงยืนยัน
ได้“ถูกต้องพระวณะ”ที่เป็นพฤติกรรม“ทวนกระแสนโลกีย(ปฏิสตัง)”
กันจริงๆ สอดคล้องสมคล้องตามที่มีบันทึกไว้

ฉะนั้นจะยอมรับว่า เป็น“ความจริง”ที่เกิดจริงมีจริงในยุคนี้กัน
หรือไม่? ใช่“ไก่อั่วฟี้”มั๊ย?

“ธรรมะ” หรือคำสอนของพระศาสดา มีไว้ปฏิบัติให้เกิดผล
จริงสำหรับมนุษย์มีใช่หรือ?

ศาสนาทุณนั้นพระพุทธเจ้าตรัสรู้“โลกุตระธรรม”เป็น“ธรรมเลิศ
ยอด”พิเศษที่ไม่เหมือนใคร มีประโยชน์แท้เป็นผู้ช่วย“โลกียธรรม”จริง

เข้าใจความเป็น“โลกุตระธรรม”กันเพียงพอมั๊ยละ? แม้คนใน
ยุคนี้แหละ มีให้เห็นได้ นำความมีจริงเป็นจริงไปตรวจสอบดูสิ ว่า
ผู้ใดคือ “คนโลกียะ” และผู้ใดที่เป็น“คนโลกุตระ”

“เทว”คือ ธรรมะ ๒ ในคน ที่“แยกคน”ได้

ชาว“โลเกียะ”นั้นต่างก็ยังหลงงมลาภ-ยศ-สรรเสริญ-สุข ยังหลงเสพ“สุข”จาก“อบาย” จาก“กาม”หรือจาก“รูป-อรูป”กันอยู่

ส่วนผู้ที่ชื่อว่า คน“โลกุตระ”ก็มีพฤติกรรม“หลุดพ้น”หรือละวางการ“แย่ง”-การ“หลงเสพ”ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-สุข ที่เป็นจริงแต่ลึกซึ้ง สัมผัส“ความมีจริง”ทั้ง ๒ นี้ได้

โลกุตระทำสังคมให้ลดตัวผู้ย้อยแย่งลงแท้
มิใช่เขาเสสสร้าง หรือแค่กดข่มไว้เท่านั้น
แต่เขามี“ความฉลาดชั้นพิเศษ”ที่พญฺชนะว่า “ปัญญา”
ไม่ใช่แค่“เนโก”ที่เป็น“ความฉลาดสามัญปุถุชนทั่วไป”เลย
เขาจึงรู้แจ้งเห็นจริง และเป็น“คนโลกุตระ”จริงๆ ด้วย“โลกุตระ-จิต”แท้

ซึ่งสามารถพิสูจน์ได้จาก“คนจริง”ที่ไม่ยึดติดสุขใน“กาม”หรือสุขใน“รูปฌาน-อรูปฌาน” เป็นผู้ละเลิก“สุข”จาก“กาม” จาก“รูปภพ-อรูปภพ” ยืนยันความเป็น“อาริยบุคคล”ตามลำดับ ที่มีตัวบุคคลผู้บรรลุธรรมจริงได้เป็น“เอหิภัสลโก(เชิญมาตุเถิด)”

เพราะเป็นเรื่องที่“น่าอัศจรรย์ยิ่ง”ใน“โลกุตระธรรม”นี้
เป้าประเด็นสำคัญพิเศษก็คือ“สุข” อันเป็นอาการ“เวทนา”ซึ่งคนผู้“อวิชชา”อยู่ยังเสพ“สุข” โดยไม่รู้เท่าทัน“ทุกข์” หรือไม่มี“ปัญญา”รู้ว่า “สุขกับทุกข์”นั้นเป็น“ภาวะคู่”ที่แยกขาดจากกันไม่ได้
เพราะเป็น“เทว”หรือ“สภาพคู่”ที่มนุษย์ต้อง“เรียนรู้”สุดสำคัญ
“ไว้เทียบทาน”กันชัดๆ อยู่ตลอดเวลาแห่ง“กาล”

“เทว”คำนี้แหละที่ยิ่งใหญ่ที่สุด ที่คนจะต้องเรียนรู้ให้กระจะ-กระจ่าง จนสามารถตีแตกแยกแยะ และที่สุดท้าย“เทว”(สภาวะ ๒)

เป็น“อนัตตา”ได้สำเร็จ เป็นบุคคล“อมตะ”

บุคคล“อมตะ”คือ คนผู้มี“ปรีนิพพานเป็นปรีโยสาน”

ความเป็นผู้“อมตะ”กับคนผู้มี“ปรีนิพพานเป็นปรีโยสาน”นี้เอง ที่เป็น“เทว”ลักษณะ“คู่”ตั้งแต่คู่แรก“รากเค้า(มูล)”ของความเป็น“จิตนิยาม”ที่ต้องมี“นาม-รูป”คือ“วิญญาน”แล้ว และจะมีตลอดไปจนกว่าจะ“ปรีนิพพานเป็นปรีโยสาน”

หมายความว่า ชัดๆ ก็คือ ต้องมี“คู่”เป็น“ภาวะ ๒”ก็“เทว”นี้แหละ เริ่มเรียกได้ว่ามี“อัตตา”หรือ“อาตมัน”หรือ“ปรมาตมัน”ตั้งแต่ได้เป็น“จิตนิยาม” อันแตกต่างจาก“พินนิยาม”แล้ว

“อัตตา”หรือ“อาตมัน”นี้ชื่อว่ามี“ธาตุรู้”คือมี“วิญญาน”ขึ้นมาแล้ว แยก“ธาตุรู้”ออกไปจาก“อัตตา”ไม่ได้อีกแล้ว ก็จะต้องมี“ภาวะคู่”หรือ“ภาวะ ๒”ที่ภาษาว่า“เทว”นี้ไปตลอด จนกว่าจะถึงวาระสุดท้าย“ตาย”ด้วย“ปรีนิพพานเป็นปรีโยสาน”

จึงจะหมดสิ้นเลิก“ภาวะ”ที่มี“นาม”เป็นคู่สำคัญไปกับ“รูป”ขาด“นาม”ไม่ได้เลย ไปจนกว่าตนจะทำ“ตาย”แยกธาตุ “จิตนิยาม”ไปเป็น“ดินน้ำลมไฟ”ไม่เหลือความเป็น“อัตตา”ของตน หรือไม่เหลือ“เทว”อีกแล้วใน“กาล”หรือในเอกภพมหากัจรรวาล

คือ“พ้นไปจากพระเจ้า”อย่างชัดยิ่งเป็นจริงเด็ดขาดด้วย ซึ่งหมายถึง“ตาย”จาก“พระเจ้า”เด็ดขาดโดยไม่มีภาวะของ“วิญญาน”หรือ“อัตตา”หรือ“เทว”ไปอยู่กับ“พระเจ้า”เลยด้วย

เพราะแท้ๆ“อัตตาหรือวิญญาน”นั้นไม่ใช่ของ“พระเจ้า”นี่!

สำหรับผู้ยังไม่ทำ“ปรีนิพพานเป็นปรีโยสาน”ให้ตนเองเป็นงานสุดท้าย แต่ยังมี“ชีวิต”อยู่กับ“เทว”และ“มนุษย์-มาร-

พรหม”อื่นๆ ทั้งหลายที่ผู้“อมตะ”เป็น“อเทว”บริบูรณ์ในตนแล้ว
ลัมบูรณ์สุด ก็จะต้องโดยอาศัย“ลัมบูรณ์ธรรม ๗”กับ“มหาปเทศ ๔”
อนุโลม-ปฏิโลมอยู่กับสังคม จนกว่าจะทำ“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”
ให้ตนเองไปเป็นที่สุดแห่งที่สุด

ฉะนั้นคือ ผู้หมดสิ้น“ตัวตน”แท้ๆ ทั้งในความเป็น“จิตนิยาม”
ทั้งในความเป็น“พินนิยาม” กลายเป็น“อุตุนิยาม”ไปเป็นที่สุดด้วย
“กรรมนิยาม” จบบริบูรณ์“ธรรมนิยาม”ได้สำเร็จ จึงไม่เหลือ“อตตะ”
หรือไม่เหลือ“วิญญาน” ไม่เหลือ“เทว”ไปอยู่กับ“พระเจ้า”หรือไป
อยู่กับใคร กับอะไรใดๆ ทั้ง“รูป”ทั้ง“นาม”ในที่ไหนอีกเลยในเอกภพ
มหาจักรวาล หรือใน“กาล”

ขอสรุปว่า ในเอกภพมหาจักรวาลที่มี“กาล” หรือในแดนของ
“พระเจ้า”สร้างขึ้นมามีทั้งหลาย นั้นมันมี“ดินน้ำไฟลม” และมี“วิญญาน”
เกิดขึ้นในยุคในกาล เป็นคราวๆ แล้วก็“พักยก” สลับความ“มี”กับ
ความ“ไม่มี”ไปตามเหตุตามปัจจัยอยู่เนืองนิจ

ก็คือ“ภาวะ ๒”คือ “เทว” ที่คนไม่มี“ความรู้(อริยชา)”เขาหลง
ยึดมั่นถือมั่นอย่างเหนียวแน่นชนิดที่เถิดทუნว่าเป็น“ภาวะ ๑” จน
ไม่กล้าแตะต้อง ไม่กล้าเรียนรู้แม้แต่“คำสั่ง” ยิ่ง“ภาวะตัวตนจริง
ของพระเจ้า”นั้นยิ่งไม่สามารถสัมผัสได้เลยว่า มี“ตัวตนจริงอยู่
ที่ไหน” แต่เขาก็“ยอมรับ”กันอยู่ในคน“ส่วนมาก”ของโลกด้วย

ซึ่งไม่แปลกหรือไม่จริง ก็จริงยืนยัน“ปรากฏการณ์”ชัด
เพราะ“ฐานภูเขา”นั้นแน่นแท้ที่มากและใหญ่กว่า“ยอดเขา”

[จบสำหรับที่นี้เท่านี้ พบกันได้ในงานที่อื่น]

โคลงกรรม

- จงพิจารณาเสมอๆ ว่า
“ความแก่” นั้นเป็นเรื่องธรรมดา
- จงพิจารณาเสมอๆ ว่า
“ความเจ็บ-ความปวด-ความป่วยไข้”
นั่นก็เป็นเรื่องธรรมดาๆ
- จงพิจารณาเสมอๆ ว่า
“ความตาย” นั่นก็เป็นเรื่องธรรมดาๆ
- แม้เราประสบกับ
“ความแก่-ความเจ็บ-ความตาย”
เราก็จงทำใจให้เหมือนกับ
เราย่อมพบกับการหายใจออก
หายใจเข้าเป็นธรรมดา
- มันไม่มีใครจะไม่ประสบกับ
ความแก่-ความเจ็บ ที่สุด “ความตาย”
- จงทำใจให้ธรรมดา ทำใจให้ว่างสบายสนิท
รู้ความจริงตามสภาพนั้นๆ
- แล้วจึง “ปล่อยวาง” ให้เป็นธรรมดาๆ
นั่นคือ สุตยอดของนักปฏิบัติธรรม

● พระโพธิรักษ์

๒๔ มี.ย. ๒๐

(กราบนมัสการขอพระคุณ ข้อมูล : สมณะพิสุทธิ พิสุทโธ)

พ.ค.ศ. ๒๕๕๕

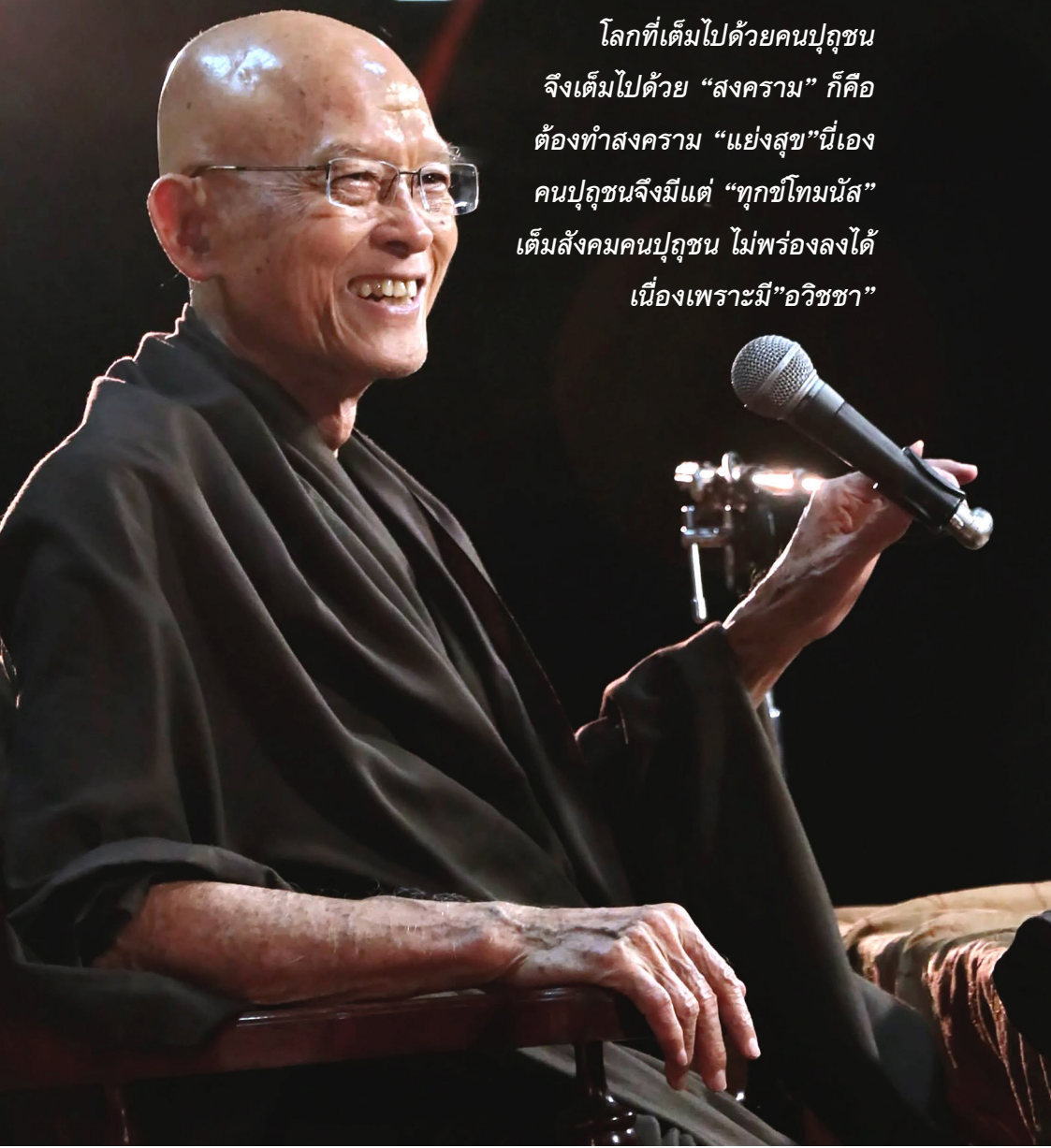

เมื่อบุคคล สรรพคุณ เขียวมาหัวใจ

พ.ค.ศ. ๒๕๕๕

คนในโลกจึงอยู่ด้วย “สงคราม” หรือ
อยู่ด้วย “สรวน” นั่นคือ “ส+รณ”
เป็นสงครามอยู่ตลอด ชีวิตคนจึงมี
สงครามเป็นเครื่องอาศัยในชีวิต
โลกที่เต็มไปด้วยคนปฏุชน
จึงเต็มไปด้วย “สงคราม” ก็คือ
ต้องทำสงคราม “แย่งสุข”นี้เอง
คนปฏุชนจึงมีแต่ “ทุกข์โหม่นัส”
เต็มสังคมคนปฏุชน ไม่พร้อมลงได้
เนื่องเพราะมี“อวิชา”

อาตมานำเอา“อารยธรรม”
หรือ“โลกุตระธรรม”
ที่“สัมมาทิฏฐิ”แท้ๆ
มาเสนอ มาสาธยาย
แต่ชาวพุทธยุคนี้
ทั้งปราชญ์ทางพุทธแท้ๆ ก็ดี
ก็ยังไม่กระเดื่อง...

❖ สมณะโพธิรักษ์

(รวมคนจะมีธรรมะได้อย่างไร? เล่ม ๕ หน้า ๓๙๘)

